ANNE RICE
VAMPİRİN ŞARKISI
the vampire lestat
adlı ingilizce baskısından
dilimize çeviren: deniz taneri
redaksiyon: ergül karakaya
kapak tasarımı: fatma bozkurt
kapak filmi: oluşur grafik - iklime öztürk
kapak baskı: seçil ofset
dizgi: nilgün baysal
montaj: iteka
iç baskı ve cilt: eko matbaacılık tesisleri
bu kitabın fürkiye' deki yayın hakları
ab kitapçılık tarafından" satın alınmıştır.
ab kitapçılık ve dağıtımcılık Itd. şti
cağaloğlu yokuşu evren han no 33 kat 234440 cağaloğlu
istanbul
tel 512 97 42 - 526 84 40 fax 512 91 33
WEB: www.kelebekyayinlari.com - E. POSTA:
post@kelebekyayinlari.com
Yirminci Yüzyılda 1984'te
Kent Merkezinde Bir Cumartesi Gecesi
Ben vampir Lestat'ım. Ölümsüzüm. Yani hemen hemen ölümsüz sayılınm. Güneşin ışığı, şiddetli bir ateşin sıcaklığı, bunlar beni yok edebilirler. Ama bunu başaramayabilirler de. Bir seksen boyundayım. Genç bir ölümlü olduğum 1780 yılında bu oldukça etkileyici bir boydu. Şimdi de kötü sayılmaz. Neredeyse omuzlarıma dökülen, sık ve dalgalı sarı saçlanm var. Saçlanm floresan ışığında beyaz gibi görünüyorlar. Gözlerim gri ama çevrelerinin rengini yansıtıp mavi ya da mor görünebiliyorlar. Oldukça kısa, dar bir burnum ve güzel biçimli ama yüzüme biraz büyük gelen bir ağzım var. Ağzım çok hain ya da aşırı cömert görünebilir. Görünüşü çok duyguludur, ama duygularım her zaman yüz ifademden anlaşılır zaten. Yüzüm her zaman canlı ve

hareketlidir. Vampir doğam kendini aşırı beyaz ve parlak derimden açığa vuruyor.
Her tür kameranın karşısında pudra sürmem gerekiyor.
Eğer kana susamışsam korkunç kötü görünürüm. Yanaklarım çöker, damarlarım kemiklerimin üzerinde halatlar gibi ortaya çıkarlar.
Ama şimdi bunun olmasına izin vermiyorum. İnsan olmadığımın tek belirtisi el tırnaklarım. Tüm vampirlerde böyledir. Tırnaklanınız cam gibi görünür. Ve kimi insanlar başka hiçbir şeyi farketmediklerinde bile bunu farkederler.
Tam şimdi, Amerika'nın deyişiyle bir Rock Süperstar'ıyım. İlk albümüm 4 milyon sattı. Müzik grubumu bir kıyıdan ötekine taşıyacak ülke çapında bir konser turnesinin ilk durağı olarak San Fransisco'ya gidiyorum. Rock müzik kablolu televizyon kanalı MTV iki haftadır gece gündüz benim video küplerimi yayınlıyor. Bunlar İngiltere'de 'Pop Top'ta ve Kıta'da da gösteriliyorlar. Belki Asya'nın kimi bölgelerine ve Japonya'ya da ulaşmışlardır. Bütün serinin video kasetleri dünya çapında satıyor.
Aynı zamanda geçen hafta yayınlanan yaşamöykümün de yazarıyım. Yaşamöykümde kullandığım dil olan İngilizceye gelince, bunu yaklaşık iki yüzyıl önce Mississippi'den New Orleans'a gelen tekneokudum. Son öğrendiklerim de yinninci yüzyılın başlarında
Kara
Maske dergisinin dedektif öykülerinden geldi. Sözcüğün tam anlamıyla
yeraltına girmeden önce son okuduğum öyküler Kara
Maske'deki
Sam Spade maceralarıydı.
Bu 1929'da New Orleans'da oldu.
Yazı yazdığım zaman on sekizinci yüzyılda benim için doğal gelen
bir yazı tarzına, o zamanlar okuduğum yazarların kullandığı biçimde
anlatımlara doğru kayarım. Ama konuştuğumda aksanımın biraz

Fransızca'ya kaymasına karşın bir gemici ve dedektif Sam Spade'in
bir karışımı gibi anlaşılıyorum. Bu yüzden umarım zaman zaman
satırların arasına bir on sekizinci yüzyıl havası üflersem göstereceğim
tutarsızlıklara katlanırsınız.
Yirminci yüzyıla geçen yıl geldim.
Beni dışarı çıkaran iki şey vardı.
İlki uyumak üzere yeraluna girdiğim sıralarda gürültüleriyle havayı dolduran yüksek seslerden edindiğim bilgilerdi. Tabii burada söylemek istediğim sesler radyoların, pikapların ve daha sonra da televizyonların sesleri. Yattığım yerin yakınındaki eski Garden District'in yollarından geçen arabalardaki radyoları duyuyordum. Benim evimi çevreleyen evlerdeki pikapları ve TV'leri duyuyordum. Bir vampir yeraltına gittiğinde, yani kan içmeyi bırakıp yalnızca toprak altında yattığında çok geçmeden kendini uyandıramayacak kadar zayıf düşer ve ardından düşler gönneye başlar. Bu durumdayken sesleri bulanık bir şekilde duyuyordum ve bunlan kendi yarattığım imgelerle donatıyordum. Tıpkı bir ölümlünün uykusunda yaptığı gibi. Ama son elli beş yılda neler duyduğumu anımsamaya, eğlence programlarını izlemeye, haberleri dinlemeye, popüler şarkıların sözlerine ve ritimlerine kulak vermeye başladım.
Ve yavaş yavaş dünyanın geçirdiği değişikliklerin ne denli büyük
olduğunu anlamaya başladım. Savaşlar ve buluşlar üzerine bilgi ve-

ren özel programları dinlemeye, konuşma dilinde kendini gösteren yeni biçimleri izlemeye başladım.
Sonra içimde bir şeyler yeniden uyandı. Artık düş görmediğimi anladım. Duyduklarımı düşünüyordum. Tümüyle uyanıktım. Toprakta yatıyordum ve kana susamıştım. Bilincim istiyordum.

Durmaksızın insan kanı içmeyi düşünmeye başladım. Benim geri gelmemin ikinci nedeni, kendilerine Şeytan'ın Gece Gezisi adını veren genç bir rock şarkıcıları grubuydu. Altıncı Caddede bir eve taşındılar. Burası benim evimin altında uyukladığım Lafayette Mezarlığı yakınındaki Prytania'nın hemen yanındaydı.
Ve 1984 yılında kendi rock müziklerinin provalarını yapmaya başladılar.
Elektrikli gitarlarının sızlanışını, kendilerinden geçip şarkı söylemelerini duyabiliyordum. Duyduğum radyo ve stereo şarkılar kadar iyiydi söyledikleri, üstelik pek çoğundan daha melodikti. Kulakları tırmalayan davullara karşın bunda romantik bir yan vardı. Elektrikli
piyano harpiskord gibi duyuluyordu.
Müzikçilerin düşüncelerinden onların neye benzediklerini bana gösteren imgeler yakaladım. Birbirlerine ya da aynaya baktıklarında gördükleri şeyleri bana gösteren imgelerdi bunlar. İnce, güçlü ve son derece sevimli genç ölümlülerdi bunlar. Aldatıcı bir erkeksilikleri, giysilerinde ve davranışlarında biraz da yabanıllık vardı. İkisi erkek biri dişiydi.
Çaldıkları zaman çevremdeki başka yüksek seslerin çoğunu boğuyorlardı.
Ama bundan hiç şikâyetim yoktu.
Yerimden kalkmak ve Şeytan'ın Gece Gezisi adındaki rock grubuna katılmayı düşünmeye başlamıştım. Şarkı söylemek ve dans etmek istiyordum.
Ama başlangıçta bu isteğimin altında çok fazla düşünce yattığını söyleyemem. Bu daha çok bir güdü gibiydi. Beni yerin altından kaldıracak kadar güçlü bir güdü.
Rock müzik dünyasından büyülenmiştim. Şarkıcıların iyi ve kötü
konusunda çığlıklar atabilmeleri, kendilerinin melekler ya da şeytanlar
olduklarını bildirmeleri ve ölümlülerin ayağa kalkıp onları alkışlaması

beni çok etkiliyordu. Zaman zaman insan kılığına gimiiş deliliğin
kendisi gibi görünüyorlardı. Yine de sahnede yaptıkları şeyler

teknolojik olarak da göz kamaştırıcıydı. Aynı zamanda hem barbarcaydı
hem de insan beyniyle yapılıyordu. Geçmiş çağlarda böyle bir
şey hiçbir zaman görülmemişti.
ve kurnazlardı.
Yine de kabalık ve küstahlık konusunda gidebildikleri aşırılıklar, ve en zenginlerden en yoksullara dek bütün dünyayı kucaklama yolları bütünüyle yeniydi.
Aynı zamanda rock müzikte vampirik bir yan vardı. Bence bunun
doğaüstü olaylara ya da güçlere inanmayanların dahi kulağına yansıması olağandır. Yani, elektriğin tek bir notayı sonsuza dek uzatabilmesini,
sonunda kendinizi sesin içinde eridiğinizi hissettiğiniz
noktaya dek anrıoni üstüne armoni bindirilebilmesini söylemek istiyorum.
Bu müzik dehşet konusunda öylesine ustaydı ki dünya daha önce böyle bir dehşetin hiçbir biçimini görmemişti. Evet, buna yakınlaşmak istiyordum. Bunu yapmak istiyordum.
Belki de Şeytan'ın Gece Gezisi grubunu ünlü yapmak istiyordum. Yukan çıkmaya hazırdım.
Uyanmam aşağı yukarı bir hafta aldı. Yerin alünda yaşayan küçük hayvanlardan yakalayabildiklerimin kanıyla karnımı doyurdum. Sonra fareleri yakalamak için yüzeyi tırmalamaya başladım. Sonra kedileri ve sonunda kaçınılmaz olarak bir insan kurbanı yakalamak çok zor değildi. Ama özellikle istediğim türden birisi için uzun süre beklemem gerekti. Benim yakalamak istediğim insan başka ölümlüleri öldürmüş

ve buna pişman olmamış biriydi. Sonunda biri geldi. Dünyanın öteki ucunda uzak bir yerlerde bir başkasını öldürmüş, saçı başı karmakarışık bir adam hemen parmaklığın dibinden yürüyordu. Gerçek bir katildi. Ve, oh, insanla dövüşmenin ve insan kanının o ilk tadı!

Yakındaki evlerden giysiler çalmak, Lafayette mezarlığında sakladığım altınlar ve mücevherlerden bazılarını almak hiç sorun olmadı. Kuşkusuz zaman zaman korkuyordum. Kimyasalların ve petrolün kokusu beni hasta etti. Soğutucuların homurtuları ve tepemdeki jet uçaklarının uğultuları kulaklarımı incitti.

Ama ayakta geçirdiğim üçüncü geceden sonra, büyük, siyah bir Harley-Davidson'un üzerinde New Orleans çevresinde dolaşırken aynı gürültüleri kendim bol bol çıkarır olmuştum. Karnımı doyurmak için daha fazla katil arıyordum. Kurbanlarımdan aldığım muhteşem

New Orleans bir kez daha av alanım olmuştu.

Gücüme gelince, eh, bir zamanlar olduğunun üç katına çıkmıştı. Sokaktan dört katlı bir binanın tepesine atlayabilirdim. Pencerelerdeki demir parmaklıkları sökebilirdim. Bakır bir parayı ikiye bükebilirdim. İstediğim zaman çevredeki binalardaki insanların seslerini duyabilir ve düşüncelerini okuyabilirdim.

İlk haftanın sonunda bana yasal bir nüfus kâğıdı, Sosyal Güvenlik kartı ve ehliyet edinmemde yardımcı olması için kentin merkezindeki cam ve çelik gökdelenlerden birinden güzel bir dişi avukat tuttum. Eski hazinemin büyük bir bölümü ölümsüz Londra Bankası ve Rotschild Bankasının şifreli hesaplarından New Orleans'a yola çıkmışlardı.

Ama daha önemlisi gerçeklerin içinde yüzüyordum. Yüksek seslerin yirminci yüzyıl konusunda bana söyledikleri her şeyin doğru olduğunu biliyordum.
1984'te New Orleans sokaklarında motor gürültüleri çıkararak dolaşırken gördüklerim şunlardı:
İçinde uykuya daldığım karanlık ve ürkütücü endüstri dünyası sonunda kendini yakıp bitirmişti. Amerikan kafası artık eski burjuva gururuna aldırmıyordu ve uyuşumculuğu bir yana atmıştı. İnsanlar yeniden maceracı ve erotik olmuşlardı. 1700'lerin sonlarındaki büyük orta sınıf devrimlerinden önceki eski günlerine benziyorlardı.
Giderek o günlerde olduğu gibi görünüyorlardı. Erkekler artık Sam Spade'in gömlek, kravat, gri takım ve gri şapkalı üniformasını giymiyorlardı. Bir kez daha üzerlerinde kadife ve ipekli giysiler vardı ve isterlerse parlak renklerde giyiniyorlardı. Artık saçlannı Romalı askerler gibi kesmeleri gerekmiyordu. Hangi boyda isterlerse o boya kadar uzatıyorlardı.
Ve kadınlar. Kadınlar muhteşemdi. İlkbaharın sıcağında Mısırlı firavunlar zamanındaki gibi çıplaktılar. Kısacık etekli giysileri vardı ya da isterlerse kıvrımlı bedenlerini sımsıkı saran erkek pantolonlan ve gömlekleri giyiyorlardı. Markete giderken bile kendilerini boyuyor ve altın ve gümüşlerle süslüyorlardı. Bazen de yüzlerini yıkamış ve hiçbir süs takınaksızın dolaşabiliyorlardı. Saçlarını Marie Antoinette gibi kıvırıyor, tümüyle kesiyor ya da rüzgârda uçmaya bırakıyorlardı.
değildi yalnızca
bu insanlar.
Eski Aristokratik duyusallık artık herkese yayılmıştı. Orta sınıf devriminin verdiği sözlere bağlı kalınmıştı. Bütün insanların sevmeye, lükse ve güzel şeylere hakları vardı.
Mağazalar oryantal güzellikleri satan yerler olmuşlardı. Mallar yumuşak renkli halılar üzerinde, etkili müziklerle, amber rengi ışıkların altında sergileniyordu. Bütün gece açık olan dükkânlarda mor ve yeşil şampuan şişeleri pırıltılı cam raflarda değerli taşlar gibi parlıyorlardı. Kız garsonlar işlerine parlak, deri koltuklu otomobillerde gidiyorlardı.

Liman işçileri akşam evlerine gittiklerinde arka bahçelerindeki ısıtılmış havuzlarda yüzüyorlardı. Temizlikçiler ve tesisatçılar günün sonunda üstlerini değiştirdiklerinde ustaca dikilmiş hazır giysiler giyiyorlardı. Aslında en eski zamanlardan beri dünyanın büyük kentlerinde her zaman var olan yoksulluk ve pislik neredeyse tümüyle yıkanıp uzaklaştırılmıştı.

Sokak aralarında açlıktan ölen göçmenler görmüyordunuz. İnsanların bir odada sekiz on kişi uyudukları kenar mahalleler yoktu. Kimse bulaşık suyunu kaldırımlara dökmüyordu. Dilenciler, sakatlar, öksüzler, umutsuz hastalıklara yakalananlar öylesine azalmıştı ki temiz ve bakımlı sokaklarda hiçbir yerleri yoktu.

Hatta park sıralarında ve otobüs duraklarında uyuyan sarhoşlar ve delilere bile düzenli olarak yemeleri için et veriliyordu, dinleyecekleri radyoları ve yıkanmış elbiseleri vardı.

Ama bu işin yalnızca yüzeyiydi. Bu hayranlık verici dalganın altında akıp giden daha derin değişiklikler beni bile şaşırtıyordu. Örneğin zaman büyülü bir değişikliğe uğramıştı.

Artık eski olan rutin bir yolda yenisiyle değiştirilmiyordu. Tersine çevremde konuşulan İngilizce 1800'lerdeki ile aynıydı. Neredeyse eski argo sözler bile hâlâ geçerliydi. Bir yandan da 'onlar senin beynini yıkamışlar' ya da 'duygularının Freudian yanları' gibi yeni ve çarpıcı anlatımlar herkesin dudaklanndaydı.

Sanat ve eğlence dünyasına gelince, burada önceki tüm yüzyıllar 'yeniden kullanım'a sokulmuştu. Müzikçiler caz ve rock müziğin yanısıra Mozart çalıyorlardı. İnsanlar bir gece Shakespeare'i ertesi gece bir Fransız filmini seyretmeye gidiyorlardı.

Floresan ışıklı dev yapılarda ortaçağ madrigallerinin kasetlerini
alabilir ve arabanızda otoyolda saatte 140 km ile giderken araba ste-
VAMPİRİN SARKIŞI 11
ıeonuzda dinleyebilirdiniz. Kitapçılarda Rönesans şiiri Dickens ve Ernest Hemingway'in kitaplarının yanıbaşında satılıyordu. Seks el kitapları ve Mısırlılar'ın Ölüler Kitabı aynı masada duruyordu. Zaman

zaman çevremde her yerdeki zenginlik ve temizlik bir yanılsamaya dönüşüyordu. Aklımı kaybettiğimi düşünüyordum. Dükkân vitrinlerinde aptallaşmış biçimde bilgisayarları ve telefonları seyrediyordum. Doğanın en egzotik deniz kabukları gibi yalnızca biçim ve renkten oluşmuş gibi görünüyorlardı. Dev gümüş limuzinler Frendi Quarter'ın dar sokaklarında zıpkın işlemeyen deniz canavarları gibi süzülüyorlardı. Kanal Caddesi üzerindeki eski tuğla binaların üzerinde yükselen parlak büro binalarının kuleleri gece gökyüzüne Mısır obeliskleri gibi dalıyorlardı. Sayısız televizyon programı her serinletilmiş otel odasına bitmeyen bir imgeler seli akıtıyordu.
Ama bu bir yanılsamalar dizisi değildi. Bu yüzyıl dünyayı her evresiyle birlikte hiç reddetmeksizin miras almıştı. Ve bu beklenmedik mucizenin önemli bir yanı da bu insanların özgürlüklerinin ve zenginliklerinin ortasında ilginç bir bilgisizlik içinde olmalarıydı. Hıristiyan Tanrı 1700'lerde olduğu kadar ölüydü. Ve eskisinin yerini alacak hiçbir yeni mitolojik din doğmamıştı. Tersine, bu çağın en yalın insanlarını güden laik ahlak yasalan bildiğim tüm dinsel ahlak yasalarından daha güçlüydü. Ölçütleri entelektüller koyuyordu. Ama tüm Amerika'da en sıradan insanlar 'banş', 'yoksullar' ve 'gezegen' konusunda sanki gizemli bir din tarafından güdülüyormuşçasına duyarlıydılar.
Açlığı bu yüzyılda dünyanın yüzünden silmeye kararlıydılar. Ne pahasına olursa olsun hastalığı ortadan kaldıracaklardı. Ölüm cezasına, doğmamış bebeklerin öldürülmelerine karşı ateşli tartışmalar yapıyorlardı.
Ve 'çevre kirliliği' ve 'soykınm savaşı' tehlikelerine karşı geçmiş çağların insanlarının cadılarla ve dinsizlerle savaştıkları gibi ateşli biçimde savaşıyorlardı.
Cinselliğe gelince, artık bir önyargı ve korku konusu olmaktan çıkmıştı. En son dinsel kalıntılar üzerinden soyulmuştu. İnsanların çevrede yarı çıplak dolaşmalarının ve sokaklarda birbirlerine sarılıp öpüşmelerinin nedeni buydu. Şimdi artık geleneklerden, sorumluluktan ve bedenin güzelliğinden söz ediyorlardı. Üreme ve cinsel hastalıkları denetim altına almışlardı.

Ah, yirminci yüzyıl. Ah, büyük çarkın dönüşü.
En inanılmaz düşlerin bile ötesine geçmişti bu gelecek. Karamsar peygamberleri geçmiş çağların aptalları durumuna düşülmüştü.
»
12 | ANNE RICF.
Günahsız laik ahlak konusunda, bu iyimserlik konusunda çok düşündüm.
Bu göz kamaştırıcı biçimde ışıklandırılmış dünyada insan yaşamının değeri hiçbir zaman olmadığı denli büyüktü. Dev bir otel odasının amber renkli elektrik aydınlığında önümdeki ekranda inanılmaz ustalıkta yapılmış bir savaş filmi izledim.
Adı
Felaket Şimdi'ydi. Öylesine bir ses ve renk senfonisiydi ki. Batı dünyasının kötülüğe karşı çağlardır süren savaşının şarkısını söylüyordu.
Kamboçya'nın yabanıl yeşilliğinde deli kumandan 'Dehşeti ve ahlaksal terörü kendine dost edinmelisin' diyordu. Buna Batılı adamın yanıtı her zamanki gibiydi: Hayır.
Hayır. Dehşet ve ahlaksal terör hiçbir zaman temize çıkanlamaz. Hiçbir gerçek değeri yoktur. Arı kötülüğün gerçek hiçbir yeri yoktur. Ama bunun anlamı benim de bir yerimin olmadığı değil mi? Belki de kötülüğü reddeden sanat dışında. Vampir çizgi romanları, korku romanları, eski gotik öyküler gibi. Ya da her bir ölümlünün kendi içinde kötülüğe karşı verdiği savaşı dramatize eden rock yıldızlarının gürleyen haykırışlarının dışmda.
Bir Eski Dünya canavannın bu güçlü tabloda ne denli yersiz kaldığını görmesi onu toprağın içine geri göndermeye yeterdi. Toprağın altına girip ağlaması için bu yeterdi. Ya da biraz düşünürseniz bir rock şarkıcısı olması için de bu yeterliydi.
Ama başka Eski Dünya canavarlan neredelerdi? Merak ediyordum. Her bir ölümün dev elektronik bilgisayarlara kaydedildiği ve bedenlerin dondurulmuş kapsüllere taşındığı bir dünyada başka vampirler nasıl varoluyorlardı? Belki de bir yığın felsefe konuşmasına ve bir yığın söz vermelerine karşın, sonunda her zaman yaptıkları gibi

can sıkıcı böcekler gibi gölgelere saklanmışlardı. Pekâlâ, Şeytan'ın Gece Gezisi adındaki küçük grupla birlikte sesimi yükselttiğim zaman onların hepsini çok geçmeden ışığa çıkaracaktım.
Eğitimimi sürdürdüm. Otobüs duraklarında, benzin istasyonlarında, içki içilen şık lokantalarda ölümlülerle konuştum. Kitaplar okudum. Moda mağazalarının parlak deri giysilerine burundum. Beyaz dik yakalı gömlekler ve tiril tiril haki safari ceketleri giydim, ya da yumuşacık gri kadife hırkalar giyip boynuma kaşmir atkılar bağladım. Yüzümü pudraladım ki bütün gece açık süpermarketlerin, hamburgercilerin, gece kulübü denilen karnaval yerlerinin kimyasal ışıklarının altından geçebileyim.
Öğreniyordum. Gördüklerime âşık olmuştum.
Ve tek sorunum karnımı doyuracak katillerin çok az bulunmasıy-

di. Saflığın ve bolluğun, kibarlığın ve mutluluğun ve dolu midelerin bu parlak dünyasında geçmişin alışıldık boğaz kesen hırsızları ve onların tehlikeli liman kahveleri neredeyse yok olmuştu. Öyleyse geçimimi kazanmam için çalışmam gerekiyordu. Ama ben her zaman bir avcı olmuştum. Üzerinde tek bir ampul parlayan yeşil masanın çevresinde kollan dövmeli eski suçluların toplandığı dumanlı bilardo salonları ve büyük beton otellerin parlak saten kaplı gece kulüpleri en sevdiğim yerlerdi. Ve avlarım konusunda sürekli olarak daha çok şey öğreniyordum. Uyuşturucu satıcıları, kadın kiralayanlar, motosiklet çeteleriyle dolaşan katiller.
Suçsuz kanı içmeme konusunda her zamankinden daha kararlıydım. Sonunda eski komşulanmı, Şeytan'ın Gece Gezisi adındaki rock grubunu ziyaret etme zamanı gelmişti.
Sıcak ve yapışkan bir cuma gecesi altı buçukta bodrumdaki müzik stüdyosunun kapısını çaldım. Genç ve güzel ölümlülerin hepsi gökkuşağı renklerindeki ipek gömlekleri ve dapdaracık pantolonları içinde çevreye serilmiş esrarlı sigaralarını içiyor ve Güney'de bir şey yapamamış oldukları için berbat şanslarından yakınıyorlardı. Uzun, temiz ve dağınık saçları ve kedi gibi hareketleriyle İncil'in meleklerine

benziyorlardı. Takılan Mısırlı'ydı. Prova yaparken bile yüzlerini ve gözlerini boyamışlardı.
Yalnızca onlara bakmak bile heyecan ve sevgiyle dolmama yetmişti. Alex, Larry ve körpe, küçük Tough Cookie. Dünyanın ayağımın altında kımıldamadan duruyor gibi göründüğü garip bir anda onlara kim olduğumu anlattım. Vampir sözcüğünde onlar için yeni hiçbir şey yoktu. Onların parladığı galakside binlerce başka şarkıcı, oyuncu kanatları takmış ve siyah pelerinler giymişti.
Yine de ölümlülere yasaklanmış gerçeği onlara anlatmak bana çok garip geldi. İki yüzyıl boyunca hiçbir zaman bunu bizden birisi olmak üzere işaretlenmiş olmayan birine söylememiştim. Kurbanlarıma bile gözleri kapanmadan önce bunu itiraf etmezdim. Oysa şimdi bu yakışıklı genç yaratıklara açık ve seçik olarak anlatmıştım.
Onlara, onlarla birlikte şarkı söylemek istediğimi, eğer bana güvenirlerse hepimizin zengin ve ünlü olacağını söyledim. Olağandışı ve acımasız bir tutku dalgasına yakalanıp onları bu odadan dışarıya, büyük dünyaya taşıyacağımı anlattım. Bana baktıklan zaman gözleri buğulandı. Küçük yirminci yüzyıl odasının kireç sıvalı duvarlannda onların neşeli kahkahalan yankılandı.

Sabırlıydım. Niye olmayayım ki? Neredeyse her insan sesini ve hareketini taklit edebilecek bir şeytan olduğumu biliyordum. Ama onların anlamasını nasıl bekleyebilirdim? Elektrikli piyanoya gittim ve çalıp söylemeye başladım.
Başlangıçta önceden duyduğum rock şarkılarını taklit ettim, sonra eski şarkıları ve sözlerini yeniden yakaladım. Ruhumda derinlere gömülmüş ama hiçbir zaman terkedilmemiş Fransız şarkılarını. Bunları kaba ritimlerle sarıp sarmaladım. Gözümün önüne yüzyıllar önceki kalabalık küçük bir Paris tiyatrosu gelmişti. İçimde tehlikeli bir tutku kabardı. Dengemi tehdit ediyordu. Bunun bu denli çabuk gelmesi tehlikeliydi. Yine de şarkı söylemeyi sürdürdüm. Elektrikli piyanonun kaygan beyaz tuşlarını döverken içimde bir şeyler kırılıp açığa çıktı. Çevremdeki hassas ölümlü yaratıkların bunu hiçbir zaman anlayamayacaklarına aldırmıyordum. Onların coşmaları, bu ürkütücü,

kopuk kopuk müziği sevmeleri, çığlıklar atmaları yeterliydi. Gelecek umutlarıyla dolmuşlardı, şimdiye dek bir türlü elde edemedikleri şeyi görüyorlardı. Teyplerini çalıştırdılar, birlikte çalıp söylemeye başladık. Stüdyo kanlarının kokusuyla ve fırtınalı şarkılarımızla dolmuştu.
Ama sonra en garip düşlerimde bile aklıma gelmeyecek bir şok oldu. Benim bu yaratıklara küçük itirafım kadar alışılmadık bir şey. Aslında bu öylesine sersemleticiydi ki, beni onların dünyasından gerisin geri yeraltına sürebilirdi.
Tekrar derin uyuşukluğuma geri dönerdim demek istemiyorum. Ama Şeytan'ın Gece Gezisi'nden kaçabilir ve sersemlemiş bir şekilde, aklımı başıma toplayabilmek için birkaç yıl dolaşabilirdim. Erkekler, yani ince ve parlak davulcu Alex ve daha uzun boylu, sarı saçlı ağabeyi Larry onlara adımın Lestat olduğunu söylediğimde adımı anımsadılar.
Yalnızca adımı tanımakla da Ihılmadılar. Bir kitapta benimle ilgili olarak okudukları bir yığın bilgiyi de bana aktardılar. Aslında, benim yalnızca sıradan bir vampir ya da Kont Drakula kılığına girmemiş olmam onları çok mutlu etmişti. Herkes Kont Drakula'dan bıkmıştı. Benim vampir Lestat olduğumu söylememi hayranlık verici bulmuşlardı.
'Vampir Lestat kılığına ginrıek mi?' diye sordum. Hepsine uzun bir an boyunca baktım, düşüncelerini taramaya çalışıyordum.
Kuşkusuz, benim gerçek bir vampir olduğuma
inanmalarını
beklememiştim. Ama benimki kadar alışılmadık adı olan bir
uydurma
vampir öyküsü okumuş olmaları. Bu nasıl
açıklanabilirdi?

'Kitabı bana gösterin,' dedim.
Öteki odadan kitabı getirdiler. Ciltli, küçük bir romandı, dağılmak üzereydi. Astarı yoktu, cildi kopmuştu, bütün kitabı yalnızca bir şerit bir arada tutuyordu.
Kapağını görünce bir tür titremeye kapıldım. Vampirle Görüşme.

Ölümlü bir gencin ölümsüzlerden birine anlattırdığı bir öyküydü bu. Onlardan izin alıp öteki odaya gittim, yataklarına uzandım ve okumaya başladım. Yarısına kadar geldiğimde kitabı yanıma aldım ve evden ayrıldım. Kitabı okuyup bitirinceye dek bir sokak lambasının ajtında kazık gibi dikildim. Sonra dikkatle göğüs cebime yerleştirdim. Yeniden grubun yanına dönmeden önce birkaç gece geçmişti. Bu zamanın çoğunda geceleri Harley-Davidson motosikletimi gürleterek dolaşıp duruyordum. Kulağımda sesini sonuna kadar açtığım Bach'ın Goldberg Çeşitlemeleri akıp giderken kendime soruyordum.
Lestat, şimdi ne yapmak istiyorsun?
Zamanın geri kalanında yeni bir amaçla çalışmalarımı sürdürdüm. Rock müzik üzerine yazılmış kalın, karton kapaklı tarihleri okuyordum. Albümleri dinliyor ve sessizce konser videolarına dalıyordum.
Gece boşalıp sessizleştiğinde Vampirle Görüşme'den seslerin sanki bir mezardan söylermişcesine bana şarkı söylediklerini duyuyordum.
Kitabı tekrar tekrar okudum. Sonra bir an müthiş bir
öfkeye kapılıp
parça parça ettim.
Sonunda kararımı vermiştim.
Genç avukatım Christine ile gökdelendeki karartılmış bürosunda buluştum. Bizi yalnızca kentin ışıkları aydınlatıyordu. Arkasındaki cam duvarların önünde öyle güzel görünüyordu ki. Ötelerdeki bulanık binalar binlerce meşalenin yandığı vahşi ve ilkel bir savaş alanı gibi görünüyorlardı.
'Artık benim küçük rock grubumun başarıya ulaşması yeterli değil,' dedim ona. 'Benim adımı ve sesimi dünyanın en uzak köşelerine taşıyacak bir ad yaratmamız gerekiyor.'
Avukatların her zaman yaptıkları gibi sakince ve akıllıca
bütün
hazinemi tehlikeye atmama karşı beni uyardı. Yine de
manyakça bir
kendine güvenle sözlerimi sürdürdüm. Onun da yavaş yavaş
sağduyusunu
yitirip bu düşüncenin çekimine kapıldığını

hissedebiliyordum.
'En iyi Fransız rock video film yöneticileri,' dedim. 'Bunları kandırıp
New York ve Los Angeles'ten getirmen gerekiyor. Bunun için
gereğinden fazla param var. Burada çalışacağımız stüdyolar bulabile-

ceğinden eminim. Sonradan ses düzenlemeleri yapacak genç plak üreticilerini de bulacaksın. Burada da en iyilerini tutman gerekiyor. Bu girişim için ne harcayacağımız önemli değil. Önemli olan şey bunun öyle yapılması ki albümlerimiz, filmlerimiz ve yazmayı amaçladığım kitap piyasaya verilinceye kadar çalışmamız gizli kalacak.'
Sonunda zenginlik ve güç düşleriyle başı dönmeye başlamıştı. Notları alırken kalemi uçuyordu.
Peki ben onunla konuşurken neyi hayal ediyordum? Tüm dünya üzerinde benim türümden olanlara karşı beklenmedik bir başkaldırıyı ve korkunç bir gözdağı vermeyi.
'Bu rock videoları için,' dedim. 'Benim hayallerimi gerçekleştirecek yöneticiler bulmalısın. Filmler dizi olacaklar. Yazmak istediğim kitabın içindeki öyküyü anlatmaları gerekiyor. Şarkıların pek çoğunu şimdiden yazdım bile. En iyi aletleri ele geçimıelisin. Synthetizerlar, en iyi ses sistemleri, elektrogitarlar, kemanlar. Başka ayrıntılarla sonra ilgileniriz. Vampir giysilerinin çizilmesi, rock televizyon istasyonlarında nasıl sunulacağımız, San Fransisco'da ilk kez halkın karşısına nasıl çıkacağımız. Bunların hepsinin zamanı gelecek. Şimdi önemli olan gereken telefonları etmen ve başlamak için gereken bilgileri toplaman.'
İlk anlaşmalar yapılıp imzalanmadan önce Şeytan'ın Gece Gezisi'nin yanına geri dönmedim. Onları gördüğümde tarihler belirlenmiş, stüdyolar kiralanmış, anlaşma mektuptan imzalanmıştı. Bunlardan sonra Christine ile birlikte yola çıktık. Sevgili genç rock müzikçilerim Larry, Alex ve Tough Cookie için deniz canavarı gibi dev bir

limuzinimiz vardı. Elimizde nefes kesici büyüklükte paralar ve imzalanacak kâğıtlar vardı.
Sakin Garden District Sokağının uykulu meşe ağaçlarının altında onların pırıldayan kristal bardaklarına şampanya doldurdum: Ayışığında 'Vampir Lestat'ın Şerefine' şarkılar söyledik. Grubun yeni adı ve yazacağım kitabın adı bu olacaktı. Tough Cookie körpe küçük kollannı bana doladı. Kahkahalar ve şarap buharları arasında duygulu duygulu öpüştük. Ah, masum kanın o güzel kokusu! Onlar arabanın kadife kaplı koltuklarına oturup uzaklaştıklarında, hoş kokulu gecenin içinde St. Charles Avenue'ye doğru yollandım ve benim küçük ölümlü dostlarımı bekleyen tehlikeyi düşündüm.
Kuşkusuz bu benden gelmezdi. Ama uzun gizlilik dönemi sona
erdiğinde uğursuz ve pervasız yıldızlarıyla birlikte, bütün saflıkları ve
masumluklarıyla uluslararası sahnenin ışıkları altına çıkacaklardı. Pekâlâ,
onları koruyucular ve akla gelebilecek her amaç için peşlerine

takacağım adamlarla donatacaktım. Onları başka ölümsüzlerden elimden geldiğince koruyacaktım. Ve eğer bu ölümsüzler eski günlerde oldukları gibiyseler böyle bir insan gücüyle kaba bir mücadele riskine hiçbir zaman girmeyeceklerdi.
İnsan dolu bulvarda yürürken gözlerimi aynalı gözlüklerle örtmüştüm. Kent merkezine giden eski St. Charles tramvayına bindim.
Sabahın erken saatlerinin kalabalığı arasından Ville Books adındaki kibar, iki katlı kitapçıya yürüdüm. Burada rafta duran küçük karton kapaklı Vampirle Görüşme kitabına baktım durdum. Bizim türümüzden olanlardan kaç tanesinin bu kitabı farkettiğini merak ediyordum. Bunun bir kurgu olduğunu düşünen ölümlülere aldırmıyordum. Ama başka vampirler ne düşünüyorlardı? Çünkü eğer bütün vampirlerin kutsal saydıkları tek bir yasa varsa bu da şuydu: ölümlülere bizim hakkımızda hiçbir şey anlatmamalısın. İnsanlara

güçlerimizin Karanlık Armağanını vermeyi amaçlamıyorsan 'sırlanmızı' hiçbir zaman onlara aktarmazsın. Başka ölümsüzlerin adlarını, yattıkları yerin neresi olduğunu hiçbir zaman söylemezsin.
Vampirle Görüşme'nin anlatıcısı olan sevgili Louis bunların hepsini yapmıştı. Benim röck şarkıcılarına gizlice kendimi açıklamamın çok ötelerine gitmişti. Yüz binlerce okuyucuya bunları anlatmıştı. Bir harita çizip New Orleans'da uyuklamakta olduğum noktanın tam üzerine bir X çizmenin dışında her şeyi yapmıştı. Oysa bu konuda gerçekten de neyi bildiği ve amaçlarının ne olduğu belli değildi. Ne yapmış olursa olsun başkalarının onu avlayacakları kesindi.
Ve vampirleri yok etmenin çok kolay yolları vardır, özellikle şimdi. Eğer hâlâ varlığını sürdürüyorsa dışlanmış biriydi ve kendi türümüzden gelecek öyle bir tehlikeyle karşı karşıyaydı ki şimdiye kadar hiçbir ölümlü böyle bir tehlikeyle karşılaşmamıştır. Bütün bunlar benim kitabımı ve Vampir Lestat adındaki grubu olabildiğince ünlü yapmam için çok güçlü nedenlerdi. Louis'yi bulmam gerekiyordu. Onunla konuşmalıydım. Gerçekten de onun anlattığı olayları okuduktan sonra onun için içim sızladı. Onun romantik yanılsamalarına hatta dürüstlüğüne bile acıdım. Onun kibar kötülüğüne ve fiziksel görünüşüne, aldatıcı yumuşaklıktaki sesine bile acıyordum.
Kuşkusuz benim hakkımda söylediği yalanlar yüzünden ondan nefret ediyordum. Ama sevgim nefretimden çok daha büyüktü. On dokuzuncu yüzyılın karanlık ve romantik yıllarını benimle paylaşmıştı. Hiçbir ölümsüzün yapmadığı gibi bana yoldaşlık etmişti.
18 I ANN1:. RICH
Ona öykümü yazarken içim sızlıyordu. Vampirle Görüşme'deki kötülüğe bir yanıt değildi öyküm, ama ona gelmeden önce gördüğüm ve öğrendiğim şeyleri anlatıyordum. Bu öyküyü ona daha önce anlatamamıştım.
Eski kurallara şimdi ben de aldırmıyordum. Bunların her birini kırmak istiyordum. Kitabımın yalnızca Louis'yi değil, şimdiye dek tanıdığım ve sevdiğim tüm başka şeytanları çekmesini istiyordum. Yitirdiklerimi bulmak, benim uyuduğum gibi uyuyanları uyandırcnak istiyordum.

Yeni yetmeler ve çok eskiler, güzeller, kötüler, deliler, kalpsizler. Video küplerini izlediklerinde ve plakları dinlediklerinde, kitapçıların vitrinlerinde kitapları gördüklerinde bunların hepsi peşime düşeceklerdi.
Ve hepsi de beni tam olarak nerede bulacaklarını bileceklerdi.
Ben rock süperstan Lestat olacaktım. İlk kez sahneye çıkacağım San Fransisco'ya gelmeleri yetecek. Ben orada olacağım. Ama tüm maceranın bir başka nedeni daha vardı. Daha da tehlikeli, nefis ve delice bir neden.
Louis'nin bunu anlayacağını biliyordum. Görüşmesinin, itiraflarının arkasında yatan şey bu olmalıydı. Ölümlülerin bizi bilmelerini istiyordum. Alex, Larry ve Tough Cookie'ye, ve tatlı avukatım Christine'e anlattığım gibi bunu bütün dünyaya duyurmak istiyordum. İnanmamaları önemli değildi. Bunun sanat olduğunu düşünmeleri önemli değildi. Asıl önemli olan iki yüzyıl gizlendikten sonra ölümlülere görünür olmamdı! Adımı yüksek sesle söylüyordum. Doğamı anlatıyordum. Oradaydım.
Ama burada da Louis'den ileri gidiyordum. Onun öyküsü, bütün garipliklerine karşın kurgu olarak görülmüştü. Ölümlülerin dünyasında bu Paris'teki eski Vampirler Tiyatrosu tablosu denli güvenliydi. Orada, uzaklardaki o gaz lamb^ılarıyla aydınlatılmış eski sahnede vampirler vampirmiş gibi yapan aktörleri taklit ediyorlardı. Oysa ben kameraların önünde spotların ışığına çıkacaktım. Donmuş pamıaklarımla yüzlerce sıcak ve yumuşak ele uzanacak ve onlara dokunacaktım. Eğer yapabilirsem onların ödlerini patlatacaktım, büyüleyecektim ve eğer becerebilirsem onlara gerçeği gösterecektim. Cesetlerin her gün artan sayılarda mezarlardan çıkmaya başladıklarını, bana en yakın olanların kaçınılmaz kuşkularına kulak vermeye başladıklarını bir düşünün, yalnızca düşünün. Sanatın sanat olmaya son verip gerçek olduğunu düşünün bir.
Demek istediğim şey şu; eğer buna gerçekten inanırlarsa, eğer bu
dünyanın hâlâ Eski Dünyanın kötü yaratığını, yani vampiri barındır-

dığını gerçekten anlarlarsa olacakları bir düşünün. Oh, o zaman ne büyük ve görkemli bir savaş yapabilirdik.
Bilinecektik, avlanacaktık ve bizimle bu parlayan kent yabanıllığında dövüşeceklerdi. Şimdiye dek hiçbir mit canavarıyla insanlar böyle dövüşmediler.
Bu düşünceyi sevmemeyi nasıl başarabilirdim ki? En büyük tehlikeye, en büyük ve en korkunç yenilgiye değer olmayabilir miydi böyle bir şey? Yıkım anında bile hiçbir zaman olmadığım denli canlı olacaktım.
Altta gerçeği söylemek gerekirse hiçbir zaman bu noktaya geleceğini düşünmüyordum. Yani ölümlülerin bize inanacaklarını demek istiyorum. Ölümlüler hiçbir zaman beni korkutmamışlardır.
Olacak olan başka bir savaştı. Hepimizin bir araya geleceği ya da hepsinin benimle dövüşmeye geleceği savaş. Vampir Lestat'ın gerçek nedeni buydu. Oynadığım oyun bu türden bir oyundu.
Ama gerçekten kendini açığa vunrıanın ve yıkımın güzelim olanağı...
Eh, bu da bu işi çok daha eğlenceli yapıyordu. Canal Caddesinin karanlık yıkıntılarından eski moda Frenclı Çjuarter otelindeki odamın merdivenlerine geri döndüm. Her yer sessizdi ve bu da benim için uygundu. Pencerelerin altında Vieux Carre ve bunca zamandır tanıdığım İspanyol kasaba evlerinin dar küçük sokakları uzanıyordu.
Dev televizyonda Visconti'nin güzel filmi Venedikte Ölüm'ün videosunu izledim. Bir noktada oyunculardan biri kötülüğün gerekli olduğunu söyledi. Dahilerin gıdasıydı.
Buna inanmadım. Ama doğru olmasını isterdim. O zaman yalnızca canavar Lestat olabilirdim değil mi? Ve bir canavar olmada her zaman çok usta olmuştum. Ah, neyse...
Taşınabilir bilgisayarıma yeni bir disket yerleştirdim ve yaşamımın
öyküsünü yazmaya başladım.'
Vampir Lestat'ın İlke Eğitimi
ve Maceraları
Bölüm Bir
Lelio'nun Uyanışı

1
Yirmi bir yaşımın kışında at sırtında yalnız başıma bir kurt sürüsünü öldünneye gittim.
Bu babamın Fransa'da Auvergne'deki topraklarında oluyordu ve Fransız Devriminden önceki son on yıllan yaşıyorduk.
Anımsayabildiğim en kötü kıştı. Kurtlar köylülerimizin koyunlarını çalıyor ve hatta geceleri köyün sokaklannda dolaşıyorlardı. Bunlar benim için acılı yıllardı. Babam Markiz'di, ben onun yedinci oğluydum. Babamın ergenlik çağına ulaşana dek yaşayan üç oğlunun en küçüğüydüm. Unvan ya da topraklar üzerinde hiçbir hakkım ve hiçbir gelecek beklentim yoktu. Varsıl bir ailede bile en küçük oğulun durumu bu olabilir, oysa bizim servetimiz çok önceleri tükenmişti. Elimizdeki her şeyin yasal mirasçısı olan en yaşlı ağabeyim Augustin karısının getirdiği küçük çeyizi onunla evlenir evlenmez harcamıştı. Bütün evrenim babamın şatosu, mülkleri ve yakındaki köydü. Ve huzursuz bir çocuk olarak doğmuştum. Düşler kuran, kızgın, her şeyden yakınan bir çocuktum. Ateşin başına oturup eski savaşlardan ve Güneş Kral'ın günlerinden konuşmazdım. Tarihin benim için hiçbir anlamı yoktu.
Ama bu puslu ve modası geçmiş dünyada bir avcı olmuştum.
Aileyi
beslemek için sülün, karaca avlıyor, dağdan akan
ırmaklardan
VAMPİRİN ŞARKISI
21
alabalık yakalıyordum. Gereken ve ele geçirebildiğim her şeyi getiriyordum.
O zamanlar yaşamım buydu ve bu yaşamı kimseyle paylaşmıyordum. Bunu yaptığım da çok iyi oluyordu, çünkü
gerçekten de
açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıyaydık. Kuşkusuz, birinin kendi atalarının topraklarında avlanması soylu bir uğraştı ve yalnızca bizim bunu yapmaya hakkımız vardı. Benim ormanlarımda burjuvalann en zengini bile silahını doğrultamazdı.

Ama zaten silahını doğrultması da gerekmiyordu. Onun parası vardı. Yaşamımda iki kez bu yaşamdan kaçmaya çalıştım ama her seferinde, yalnızca kanatlanm kırılmış olarak geri getirildim. Bu konuda daha fazlasını ilerde anlatacağım.
Tam şimdi tüm dağları kaplayan karı ve köylüleri korkutup koyunlarımı çalan kurtlan düşünüyorum. Ve şimdi, o günlerde Fransa'da söylenegelen eski söz aklıma geliyor; eğer Auvergne kasabasında yaşadıysanız Paris'ten öteye gidemezdiniz.
Efendi olduğumdan, üstelik bir atın üzerinde oturup silah atabildiğim için köylülerin bana gelmeleri ve kurtlardan yakınmaları, kurtları benim avlamamı beklemeleri doğaldı. Bu benim görevimdi. Ben de kurtlardan hiç korkmuyordum zaten. Yaşamımda hiçbir zaman bir insana saldıran bir kurt görmemiş ve duymamıştım. Ve eğer yapabilseydim onları zehirlerdim, ama et zehire batınlamayacak kadar kısıtlıydı.
Böylece soğuk bir ocak sabahında kurtlan birer birer öldürmek için silahlandım. İç çakmaklı tabancam ve tüfeğim vardı. Yanıma hem bunları hem de eski tüfeklerimi ve babamın kılıcını aldım. Ama şatodan ayrılmadan önce bu küçük cephaneye daha önce hiç yüzlerine bakmadığım bir iki eski silah daha ekledim. Şatomuz eski zırhlarla doluydu. Atalarım St. Louis'in Haçlı Seferlerinden bu yana soyluların sayısız savaşlarına katılmışlardı. Ve duvarlarda bu şangırdayan döküntülerin üzerinde bir yığın mızraklar, savaş baltaları, gülleler ve topuzlar asılıydı. O sabah yanıma aldığım silahlar çok büyük çivili bir topuz ve kocaman bir gülleydi. Gülle bir zincire bağlanmış demir bir küreydi ve saldıran birinin üzerine korkunç bir hızla savrulabilirdi. Şimdi, unutmayın bu on sekizinci yüzyılda oluyor. Beyaz peruklu Parisli'lerin yüksek topuklu saten terlikleriyle ayaklarının ucuna basarak dolaştıkları, enfiye çektikleri ve sonra da burunlarını işlemeli mendillere sildikleri yıllar.
Ve ben kaba botlarımı, antilop derisi ceketimi giymiş,
eyerime bu
eski silahlan asmış, boyunlarında çivili tasmalarıyla en büyük
iki kö-

peğim yanımda ava gidiyordum.
Benim yaşamım buydu. Ve pekâlâ Orta Çağlarda da yaşıyor olabilirdim.
Ve posta yolundan geçen süslü elbiseli yolcuları yeterince görmüş olduğum için bunu oldukça keskin biçimde hissediyordum. Başkentteki soylular kırlarda yaşayan bizleri 'tavşanyakalayıcılar' diye adlandırıyorlardı. Kuşkusuz biz de onları küçümseyip onlara kral ve kraliçenin dalkavukları diyorduk. Şatomuz binlerce yıldır ayaktaydı ve büyük Kardinal Richelieu bile bizim tülümüze karşı savaşında eski kulelerimizi yıkmayı başaramamıştı. Ama daha önce söylediğim gibi tarihi pek önemsemiyordum.
Dağlara doğru at sürerken mutsuz ve öfkeliydim. Kurtlarla şöyle iyi bir dövüş yapmak istiyordum. Köylülerin dediklerine göre sürüde beş kurt vardı. Benim de silahlarım ve bir kurdun omurgasını bir ısırışta koparacak kadar dişleri keskin ve güçlü olan iki köpeğim vardı.
Evet, yamaçlarda bir saat kadar at sürdüm. Sonra küçük bir vadiye geldim. Burayı öyle iyi biliyordum ki ne kadar kar yağarsa yağsın hiçbir şey gözümden kaçmazdı. Ve geniş boş alandan çıplak onnana doğru ilerlemeye başladığımda ilk ulumayı duydum. Saniyeler içersinde bir başka uluma, sonra bir başkası daha duyuldu.
Şimdi koro öyle uyumluydu ki sürüdekilerin sayısını anlayamaz olmuştum. Yalnızca beni gördüklerini ve birbirlerini çağırdıklarını anlıyordum. Ben de tam bunu yapmalarını umuyordum. O zaman en ufak bir korku duyduğumu sanmıyorum. Ama bir şey hissetmiştim ve bu vücudumdaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.
Silahlarımı hazırladım. Köpeklerime hırlamayı kesmelerini emrettim ve bulanık bir düşünce bana açık alandan çıkıp bir an önce onnana girsem iyi olacağını söyledi. Köpeklerim uzun uzun havlamaya başlamışlardı. Omuzumun üzerinden baktım ve kurtların ytfzlerce metre arkamda olduklarını ve karın üzerinde dosdoğru üzerime doğru geldiklerini gördüm. Bunlar üç dev gri kurttu. Tek sıra olmuş geliyorlardı. Ormana doğru kaçmaya başladım.

Üç kurt bana yetişemeden kolayca ormana varabilecekmişim gibi görünüyordu. Ama kurtlar aşırı zeki hayvanlardı ve ormana doğru hızla at sürerken sürünün geri kalanını gördüm. Solumdan beş kadar gelişkin hayvan önüme doğru koşuyordu. Bu bir tuzaktı ve ormana asla yetişemeyecektim. Sürüde köylülerin dediği gibi beş değil sekiz kurt vardı.
O anda bile korkmak aklıma gelmemişti. Hayvanların açlık çek-

tikleri belliydi, yoksa hiçbir zaman köyün yakınlarına gelmezlerdi.
İnsanlara gösterdikleri doğal çekingenlik bütünüyle ortadan kalkmıştı.
Savaşa hazırlandım. Topuzu kemerime soktum ve tüfekle nişan aldım. Benden metrelerce ötedeki kocaman erkek hayvanı yere devirdim ve köpeklerimle sürü birbirlerine saldırdıkları sırada silahımı dolduracak zamanım oldu.
Çivili tasmaları yüzünden köpeklerimi boyunlarından yakalayamıyorlardı.
Ve ilk karşılaşmada köpeklerim kurtlardan birini güçlü dişleriyle hemen yere yıktılar. Ateş edip bir ikinciyi de ben devirdim.
Ama sürü köpeklerin çevresini sarmıştı. Tekrar tekrar ateş edip, elimden geldiğince çabuk silahımı yeniden doldururken köpeklere nişan almamaya çalışıyordum. Yine de en küçük köpeğin arka ayakları kırılmış olarak yere düştüğünü gördüm. Kan karların üzerine yayılmıştı.
Sürü ölen hayvanı yemeğe çalışırken ikinci köpek onlardan uzak duruyordu ama iki dakika içinde sürü ikinci köpeğin de karnını parçalayıp onu öldürdü.
Şimdi, dediğim gibi köpeklerim çok iri ve güçlü hayvanlardı. Onları kendim yetiştirip eğitmiştim. Her zaman onlarla avlanırdım ve şimdi onlardan köpekler diye söz etmeme karşın b zamanlar yalnızca adlarıyla çağırırdım ve öldüklerini gördüğüm zaman ilk kez üzerime aldığım şeyin ne olduğunu ve nelerin olabileceğini anladım.
Ama bunların tümü birkaç dakikada olmuştu.
Dört kurt ölü yatıyordu. Bir başkası ölümcül bir yara almıştı. Ama geriye üç tane kalmıştı. Köpeklerle yabanıl bir biçimde karınlarını

doyuran bu üç kurttan biri çekik gözlerini bana dikmişti. Tüfeğimi ateşledim, vuramadım, bu kez de tabancamla ateş ettim ve kurt üzerime doğru fırlarken atım geriledi. Diğer kurtlar sanki iplerle çekilmiş gibi bana döndüler ve önlerindeki taze avı bıraktılar. Dizginleri sertçe çekerek atımı ormanın içine doğru istediği gibi koşmaya bıraktım.
Onların hırlamalarını ve dişlerinin sesini duyduğumda bile geriye bakmadım. Ama sonra dişlerin ayak bileğimi sıyırdıklarını hissettim. Öteki tabancayı çektim, sola döndüm ve ateş ettim. Kurt arka ayaklarının üzerinde ayağa kalkmış gibi göründü ama çok hızla gözden kayboldu ve atım yine geriledi. Neredeyse düşüyordum. Atımın arka ayaklarının altımdan çekildiğini hissettim.
Neredeyse omıana vararak üzereydim ve at yere yıkılmadan önce üzerinden yere atladım. Elimde dolu bir silah daha kalmıştı.
Geriye
döndüm, silahı iki elimle kavrayıp üzerime atlayan kurda
körle-

meşine nişan aldım ve kafasını uçurdum.
Şimdi iki hayvan kalmıştı. Kısrak derin bir hırıltı çıkarıyordu, sonra bu ses bir çığlığa dönüştü. Yaşayan herhangi bir hayvandan şimdiye dek bu denli korkunç bir ses çıktığını duymamıştım. İki kurt ata saldırmışlardı.
Karların üzerinde yuvarlandım, akımdaki kayalık toprağı hissediyordum.
Sonra ağaçlara doğru uzandım. Eğer silahlarımı yeniden doldurabilseydim onlan orada vurabilirdim. Ama dallarını yakalayabileceğim kadar alçak tek bir ağaç bile yoktu.
Yakalamak için sıçradım, ayaklarım ağacın buzlu gövdesi üzerinde kayıyorlardı. Sonra kurtlar yaklaşırken yeniden yere düştüm.
Elimde kalan tek silahı dolduracak zaman kalmamıştı. Elimde yalnızca gülle ve kılıç kalmıştı çünkü topuzu çok gerilerde bir yerde yitirmiştim.
Ayaklarımın üzerinde doğrulmaya çalışırken büyük bir olasılıkla öleceğimi bildiğimi düşündüm. Ama vazgeçmek hiçbir zaman aklıma

gelmedi. Delirmiştim, yabanileşmiştim. Neredeyse hırlayarak yüzümü hayvanlara döndüm ve iki kurttan bana daha yakın olanının dosdoğru gözünün içine baktım.
Kendimi dengelemek için ayaklarımı iki yana açtım. Gülleyi sol elime alıp kılıcı çektim. Kurtlar durdular. İlki arkasına baktıktan sonra başını eğdi ve yana doğru adımlar attı. Diğeri sanki görünmez bir işaret bekliyormuş gibiydi. İlki sakin bir şekilde yeniden bana baktı ve sonra ileri atıldı.
Gülleyi savurmaya başladım. Çivili top bir halka çiziyordu. Kendi hınltılı nefesimi duyabiliyordum ve dizlerimi sanki ileri fırlayacakmış gibi büktüğümü biliyordum. Gülleyi hayvanın ağzının yan tarafına doğru nişanlayıp bütün gücümle savurdum ama yalmzca sıyırıp geçmişti.
Kurt geri kaçtı ve ikincisi benim etrafımda koşarak dönmeye başladı. Dönerek bana yaklaşıyor sonra yeniden uzaklaşıyordu. İkisi de gülleyi sallamama ve kılıcı savurmama yetecek kadar bana yaklaşıyor ve sonra yeniden kaçıyorlardı.
Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama planlarını anlamıştım. Beni yormak istiyorlardı ve buna yetecek güçleri vardı. Bu onlar için bir oyun olmuştu.
Kılıcımı savuruyor, gülleyi sallıyor, savaşıyordum, neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Bu belki de yarım saatten fazla sürmedi ama böyle bir zaman için hiçbir ölçü yoktu. Ve ayaklarım kesilirken umutsuzcasına son bir oyun oynadım.

Taş gibi durdum, silahlar iki yanımdaydı. Ve bu kez öldürmek üzere geldiler, ben de tam bunu yapmalarını umuyordum. Son anda gülleyi savurdum, topun kemiği kırdığını hissettim, başın sağa doğru büküldüğünü gördüm, ve geniş kılıçla kurdun boynunu yardım.
Öteki kurt yanıma gelmişti. Dişlerini bacaklarıma geçirdiğini hissettim. Bir anda bacağımı yerinden koparabilirdi. Ama yüzünün yan tarafına vurdum, gözünü yerinden çıkarmıştım. Güllenin topu bunun üzerine çarptı. Kurt bacağımı bıraktı. Ve geriye doğru kaçarken kılıcımı

.çekecek kadar yer kazanmıştım. Kılıcı doğrudan hayvanın göğsüne sapladım ve geri çekmeden önce içerde döndürdüm. Bu hepsinin sonuydu.
Sürü ölmüştü, ben yaşıyordum.
Boş, karla kaplı vadideki tek ses benim soluk alışım ve benden metrelerce ötede yatan ölen kısrağımın titrek çığlıklarıydı. Aklımın yerinde olduğundan emin değilim. Aklımdan geçen şeylerin düşünceler olduğundan emin değilim. Karlann üzerine yıkılmak istiyordum, ama yine de ölü kurtlardan uzaklaşıp ölmekte olan ata doğru yürüyordum.
Yaklaştığımda kısrak boynunu kaldırdı, ön ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı ve bir kez daha titrek çığlıklarından biriyle yalvardı. Ses dağlarda yankılandı. Göğe ulaşacak gibiydi. Ben orada durmuş ona bakıyordum. Karlann beyazlığı üzerinde karanlık yaralı bedenini, ölmüş arka tarafını ve savaşan ön ayaklarını, göğe kaldırdığı burnunu, arkaya yapıştırdığı kulaklarını ve başında yuvarlanan dev masum gözlerini seyrediyordum ki attan bir çığlık yükseldi. Yarı yarıya yere yapıştırılmış bir böcek gibiydi ama o bir böcek değildi.
O
benim savaşan ve acı çeken kısrağımdı. Yeniden bedenini doğrultmaya çalıştı.
Eyerden tüfeğimi aldım. Doldurdum. Ve yattığı yerde kafasını sağa sola savurup doğrulmaya çalışırken onu yüreğinden vurdum.
Şimdi görünüşü düzelmişti. Hareketsiz ve ölü olarak yatıyordu, üzerinden kan akıyordu ve vadi sessizdi. Titriyordum. Kendimden çirkin bir boğulma sesi çıktığını duydum ve daha ne olduğunu anlamadan karların üzerine kustuğumu gördüm. Her tarafımı kurt ve kan kokusu sarmıştı. Ve yürümeye çalıştığımda neredeyse düşecektim.
Ama bir an bile durmadan ölü kurtlara doğru gittim. Beni neredeyse
öldürecek olan son kurdu omuzlarımın üzerine aldım ve eve
doğru yürümeye başladım.

Yol herhalde iki saat kadar sürmüştü.

Yine zamanı bilmiyorum. Ama yürürken bu kurtlarla dövüş sırasında hissettiğim ve öğrendiğim her şey kafamdan geçiyordu. Her tökezleyip düşüşümde içimde bir şeyler sertleşti ve kötüleşti. Şatonun kapılarına ulaştığımda sanırım Lestat değildim. Bütünüyle başka biri olmuştum. Omuzlarımda kocaman kurtla büyük salona girdiğimde cesedin sıcaklığı epey azalmıştı ve ateşin parlaklığı gözlerimi incitiyordu. Yorgunluktan tükenmenin de ötesindeydim. İçeri girdiğimde ağabeylerim masadan doğruldular, gözleri kör olan babam neler olduğunu öğrenmek istedi, annem onun elini okşadı. Tüm bunları gördüğümde konuşmaya başladım ama ne söylediğimi bilmiyorum. Sesimin çok donuk olduğunu biliyorum ve neler olduğunu anlatırken içimde her şeyin çok yalın olduğu duygusu vardı.
'Ve sonra... ve sonra...' gibi bir şey.
Ama ağabeyim Augustin bir anda beni kendime getirdi. Bana doğru geldi, ateşin ışığı arkasında kalıyordu. Sözlerimin yavaş ve tekdüze akışını birdenbire kesti.
'Seni küçük piç,' dedi soğuk bir sesle. 'Sen sekiz kurt öldürmedin!' Yüzünde çirkin ve karşısındakinden iğrenen bir ifade vardı.
Ama asıl ilginç olanı neredeyse bu sözleri söyler söylemez, her nasılsa yanlış bir şey yaptığını anlamış olmasıydı. Belki benim yüzümdeki anlatım buna neden olmuştu. Belki de annemin öfkeyle mırıldanması ya da öteki ağabeyimin hiç ama hiçbir şey söylememiş olması. Bunun nedeni her neyse bu bir anda olmuştu ve üzerine çok ilginç bir utangaçlık geldi.
Bunun ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu, nasıl olup da öldürülmekten kurtulduğumu anlamadığını, hizmetçilerin bana hemen biraz çorba getimıelerini ve buna benzer şeyler geveledi, ama bunlar bir işe yaramadı. Tek bir saniyede olan şey geri alınamaz bir yanlıştı. Ve bunun ardından kendimi (5damda yalnız başına yatar buldum. Kışın her zaman olduğu gibi köpeklerim yatağımda yanımda değillerdi,
çünkü ölmüşlerdi. Ateşin yakılmamış olmasına karşın, pis

ve
kanlı giysilerimle yatak örtülerinin altına girdim ve derin bir uykuya
daldım.
Günlerce odamda kaldım.
Köylülerin dağa çıktıklarını, kurtlan bulduklarını ve şatoya getirdiklerini biliyordum, çünkü Augustin gelip anlatmıştı. Ama onunla konuşmadım.
Belki de bir hafta geçmişti. Başka köpeklerin bana yaklaşmasına
dayanabildiğim zaman köpek barınağına gittim ve şimdiden koca-

inan hayvanlar olmuş olan iki yavru aldım. Bunlar bana arkadaşlık ettiler. Geceleri onların arasında uyuyordum. Hizmetçiler gelip gittiler. Ama hiç kimse beni rahatsız etmedi.
Ve sonra annem sessizce ve neredeyse sinsice odama geldi.

2 4

Akşam olmuştu. Yatağımın üzerinde oturuyordum. Köpeklerden biri yanıma uzanmıştı, öteki dizlerimin altında yatıyordu. Ateş gürül gürül yanıyordu.
Ve sonunda annem geliyordu. Sanırım bunu beklemem gerekirdi. Gelenin o olduğunu, gölgede yaptığı ona özgü hareketlerden anladım. Başka birisi yanıma yaklaşacak olsa ona, 'Defol,' diye bağırırdım. Ama anneme hiçbir şey söylemedim.
Anneme karşı büyük ve sarsılmaz bir sevgi duyuyordum. Benden başka hiç kimsenin bunu yaptığını sanmıyorum. Ve onu gözümde çok değerli kılan şeylerden biri hiçbir zaman sıradan bir şey söylememesiydi.
'Kapıyı kapa,' 'Çorbanı iç,' 'Otur yerinde' gibi şeyler onun dudaklarından hiç dökülmezdi. Her zaman okurdu; aslında ailemizde belli bir eğitimi olan tek kişi oydu ve konuştuğu zaman bunu gerçekten konuşmak için yapardı. Bu yüzden şimdi ona kızgın değildim. Tersine merakımı uyandırıyordu. Ne diyecekti ve bu

söylediği şey benim için bir değişiklik getirecek miydi? Gelmesini istememiştim, onu düşünmemiştim bile ve ona bakmak yerine ateşe bakmayı sürdürdüm.
Ama aramızda güçlü bir iletişim vardı. Evden kaçmaya çalışıp geri getirildiğim zaman, bunun ardından gelen acıyı hafifletmenin yolunu bana gösteren o olmuştu. Benim için mucizeler yaratmıştı, oysa çevremizde hiç kimse bunu farketmemişti.
İlk bana olan desteğini gösterdiğinde on iki yaşındaydım. Bana biraz şiir ezberleten, okumayı ve Latince bir iki söz öğreten yaşlı köy rahibi beni yakındaki manastırdaki okula göndermelerini istiyordu.
Babam hayır dedi. Bana gereken her şeyi kendi evimde öğrenebilirdim.
Ama annem başını kitaplarından kaldırdı ve babamla
gürül-

tülü bir savaşa girişti. Eğer istersem gidebileceğimi söyledi. Kitaplarımın ve giysilerimin parasını ödemek için mücevherlerinden birini sattı. Mücevherler ona yaşlı bir İtalyan nineden geçmişti ve her birinin kendi öyküsü vardı. Onlardan birini satmak onun için güç bir ` şeydi. Ama bunu duraksamadan yapmıştı.
Babam kızgındı ve ona eğer kör olmadan önce böyle bir şey olmuş olsaydı kesinlikle engel olacağını anımsattı. Ağabeylerim en kü- 1 çük oğlunun uzun süre manastırda kalmayacağını söyleyip babamı . avuttular. Onlara kalırsa bana istemediğim bir şey yaptırdıkları anda I kaçıp geri gelecektim.
Oysa ben eve kaçmadım. Manastır okulunu sevmiştim. Kiliseyi ve ilahileri, binlerce eski kitabıyla kütüphaneyi, günü bö- I len çanları, yinelenen ayinleri seviyordum. Bulunduğum yerin temiz- I ligini, burada her şeye iyi bakılmasını, büyük ev ve bahçelerin her] yanında hiç durmaksızın süren çalışmayı seviyordum. Yanlışlarım düzeltildiğinde, ki bu pek sık olmuyordu, derin bir I mutluluk duyuyordum. Çünkü yaşamımda ilk kez birisi beni iyi bir I insan yapmaya, bir şeyler öğrenebilmem için teşvik etmeye çalışıyor- I du.

Bir ay içersinde manastıra katılmak istediğimi bildirdim. Yaşamımı bu temiz ve düzenli manastır odalarında, kütüphanede parşömen- j lere yazı yazmakla ve antik kitapları okumayı öğrenmekle geçinnek I istiyordum. Eğer istersem iyi olabileceğime inanan insanlarla sonuna dek birlikte olmak istiyordum.
Orada beni sevmişlerdi ve en alışılmadık şey buydu. Orada başka insanları mutsuz etmiyor ve kızdırmıyordum. Manastırın başrahibi hemen babama mektup yazıp iznini istedi.
Ve açık sözlü olmak gerekirse babamın benden kurtulduğu için mutlu olacağını sanıyordum.
Ama üç gün sonra beni eve götürmek için ağabeylerim geldiler. Kalmak için ağladım, yalvardım, ama başrahibin yapabileceği hiçbir şey yoktu.
Şatoya varır varmaz ağabeylerim kitaplarımı elimden aldılar ve beni bir odaya kapattılar. Niye bu denli kızdıklarını anlamamıştım. Bilmediğim bir nedenle bir aptal gibi davrandığımı düşündüklerini anlıyordum. Ağlamamı durduramıyordum. Odada dört dönüyor, çevremdeki eşyaları yumruklayıp kapıya tekme atıyordum. Sonra ağabeyim Augustin odama gelip benimle konuşmaya başladı.
İlk önce konunun çevresinde dolanıyordu ama sonunda
açıkça
ortaya çıkan şey büyük bir Fransız ailesinin hiçbir üyesinin
yoksul bir

keşiş olamayacağıydı. Her şeyi nasıl bu denli yanlış anlayabilmiştim? Oraya okuma yazmayı öğrenmek için gönderilmiştim. Niçin her zaman aşırı uçlara gitmem gerekiyordu? Niçin her zaman yabani bir yaratık gibi davranıyordum?
Kilisede gerçek beklentileri olan bir rahip olma konusuna gelince, ailenin en küçük oğluydum değil mi? Yeğenlerime ve kuzenlerime karşı görevlerimi düşünmem gerekirdi.
Tüm bunların anlamı şuydu: Seni ailemizin soyuna yaraşır bir piskopos ya da kardinal yapmak için gerçek bir din adamı kariyerine sahip'olmanı sağlayacak paramız yok, bu yüzden yaşamını cahil bir

dilenci olarak geçirmen gerekiyor. Büyük salona gel ve babanla satranç oyna.
Bunu anladığım zaman yemek masasının başında ağladım ve evimizin bir kaos olduğu yolunda, kimsenin anlamadığı sözler mırıldandım, bu yüzden de yine odama geri gönderildim. Sonra annem yanıma geldi. Bana dedi ki: 'Kaosun ne olduğunu bilmiyorsun. Niçin böyle sözcükler
kullanıyorsua5"
'Biliyorum,' dedim. Sonra ona evimizin her yerindeki pisliği ve çökmüşlüğü sıralayıp arkasından manastınn nasıl temiz ve düzenli olduğunu anlattım. Orası öyle bir yerdi ki orada eğer bir şeyler başarmayı aklına koyarsan bunu yapabilirdin.
Annem benimle tartışmadı. Ve yaşımın küçüklüğüne karşın annemin
ona söylediğim alışılmadık şeylere ve düşüncelerimi onayladığını
biliyordum.
'Ertesi sabah benimle bir yolculuğa çıktı.
Komşumuz olan bir lordun göz alıcı şatosuna varmamız için yarım gün at sürmemiz gerekti. Orada annem ve bir beyefendi beni köpek bannağma götürdüler. Annem oradaki yeni doğmuş mastı cinsi yavru köpeklerden en beğendiklerimi seçmemi söyledi. Hiçbir zaman bu küçük mastı yavruları denli narin ve sevimli bir şey görmemiştim. Bizi seyreden büyük köpekler uykulu aslanlara benziyorlardı. Çok görkemliydiler.
Neredeyse seçim yapamayacak denli heyecanlanmıştım. Lordun seçmemi önerdiği bir dişi ve erkeği aldım, eve dönerken yol boyunca onları kucağımdaki bir sepetin içinde taşıdım. Ve bir ay içersinde annem bana ilk çakmaklı tabancamı ve ilk iyi binek atımı da aldı. Tüm bunları niçin yaptığını hiçbir zaman söylemedi. Ama ben kendi yolumda bana verdiği şeylerin ne olduklarını anlamıştım.
Kö-

pekleri yetiştirdim, onları eğittim ve onların çevresinde büyük bir kö-] pek barınağı kurdum.
Bu köpeklerle gerçek bir avcı olmuştum ve on altı yaşıma geldi-] ğimde kırlarda yaşıyordum.
Ama evde insanları her zamankinden de fazla rahatsız ediyordum. Hiç kimse üzüm bağını yeniden düzenlemekten, bir yana atıl- 1 mış tarlaları yeniden ekmekten ya da yarıcıların hırsızlıklarına bir son vermekten söz etmemi dinlemek istemiyordu. Hiçbir şeyi değiştiremiyordum. Yaşamın hiçbir değişiklik olmak- 1 sızın sessizce akışı bana öldürücü görünüyordu. Yalnızca yaşamın tekdüzeliğini kırmak için tüm bayram günlerin- I de kiliseye gidiyordum. Ve köy panayırları kurulduğunda hep ben 1 de oradaydım. Başka hiçbir zaman görmediğim küçük gösterileri aç I gözlerle seyrediyordum. Rutini bozan her şeye hazırdım. Geçen yıl gelenlerin aynısı hokkabazlar, pandomimciler ve akrobatlar olabilirdi bunlar, ama aldırmıyordum. Mevsimlerin değişmesin- I den ve geçmiş zaferlerin üzerine tembel gevezeliklerden daha fazla i çekici ve güzeldi.
Ama on altı yaşına girdiğim yıl boyalı bir arabayla bir İtalyan ti- ‘ yatro kumpanyası gelmişti. Arabalarının arkasına şimdiye dek gördü- 1 ğüm en özenli sahneyi kurmuşlardı. Eski bir İtalyan komedisi oynu- i yorlardı. Oyunda Pantoloon ve Pulcinella, genç sevgililer olan Lelio ve Isabella, yaşlı doktor ve tüm eski numaralar vardı. Bunu izlerken kendimden geçmiştim. Bu denli zekice, hızlı ve canlı bir şey gönnemiştim hiç. Sözcükler onları izleyemeyeceğim j denli hızla geçtikleri zaman bile oyuna bayılmıştım. Kumpanyadakiler oyunlarını bitirip kalabalıktan para topladıktan I sonra yanlarından ayrılmadım ve onlarla birlikte hana gidip içtikleri bütün şarapların parasını ödedim. Bunu yalnızca onlarla konuşabilmek için yapmıştım.
Bu kadınlara ve erkeklere sözle anlatılamaz bir sevgi duyuyor-1 dum. Bana her bir aktörün bütün yaşamı boyunca kendi rolünü oydığını, ezberlenmiş sözcükler kullanmadıklarını her şeyi sahnede raçlamayla yarattıklannı anlattılar. Oynayacağın kişinin adını ve karakterini biliyordun öyleki bu karakteri anladığın için sahnede onun nasıl konuşması ve davranması gerekirse bunları yapıyordun.

Oyunun bütün dehası burada yatıyordu.
Bunun adı commedia dell'arte'ydi.
Büyülenmiştim. Isabella'yı oynayan genç kıza âşık olmuştum. Oyuncularla birlikte arabalarına gittim, tüm kostümlerini ve boyalı

sahnelerini inceledim. Tavernada yeniden birlikte içki içerken benim Isabella'nın genç sevgilisi Lelio rolünü oynamama izin verdiler. Sonra ellerini çırpıp yeteneğim olduğunu söylediler. Onların yaptığı gibi. rol yapabilirdim.
Başlangıçta bunların yalnızca boş övgüler olduğunu düşündüm, ama boş övgüler olup olmamalarına aldırmıyordum. Ertesi sabah arabaları köyden çıkarken ben de içindeydim. Biriktinneyi başardığım birkaç kuruş ve tüm elbiselerimi bir çarşafa sarmış ve arabanın arkasına gizlenmiştim. Bir aktör olacaktım. Şimdi, eski İtalyan komedisinde genç kızın sevgilisi Lelio rolünü oynayan aktörün çok yakışıklı olması gerekiyordu ve bir maske takmıyordu.
Eğer kibar, saygın ve aristokratik tavırlan varsa bu daha da iyiydi çünkü rolün bir parçası da buydu.
Kumpanyadakiler benim bu özelliklerin hepsinden yana şanslı olduğumu düşünüyorlardı. Hemen beni bir sonraki gösteriye hazırladılar.
Ve gösteriden önceki gün ötekilerle birlikte oyunun duyurusunu yaparak kasabayı dolaştım. Bizim köyümüzden çok daha büyük ve ilginç bir yer olduğu kesindi.
Göklerde uçuyordum. Ama ne yolculuk, ne hazırlıklar ne de diğer oyuncularla aramızdaki dostluk, sonunda küçük tahta sahneye çıktığım zamanki kendimden geçme duygusuyla yarışamazdı. Hevesle Isabella'nın peşinde dolaşıyordum. Güzel ve akıllı sözler söyleme konusunda yaşamımda hiç olmadığım denli ustaydım. Sesimin çevremdeki taş duvarlarda yankılandığını duyuyordum. Kalabalıktan bana doğru gelen kahkahaları duyuyordum. Beni durdurmak için

sahneden neredeyse zorla çekmeleri gerekti. Ama herkes büyük bir başarı gösterdiğimi biliyordu.
O gece, sevgilimi oynayan artist kız bana kendi özel ve çok yakın
kucaklamalannı sundu. Onun kolları arasında uykuya daldım ve
anımsadığım son şey Paris'e gittiğimizde St.-Gennain fuarında oynayacağımızı
ve sonra kumpanyadan ayrılacağımızı
söylemesiydi. Paris'te
önce Tempie Bulvarında çalışacaktık ve sonunda Comedie Française'in ta kendisinde sahneye çıkacak ve Marie Antoinette ve Kral Louis rolünü oynayacaktık.
Ertesi sabah uyandığımda kız ve bütün diğer oyuncular gitmişlerdi ve yanımda ağabeylerim vardı.
Dostlarımın beni ele vermek için para mı aldıklarını yoksa bunu yalnızca korktukları için mi yaptıklarını hiçbir zaman bilemedim. İkincisinin olması daha olasıydı. Her ne olursa olsun eve geri getirilmiştim.

Ailemin yaptığım şeyden dehşete düştüğüne kuşku yoktu. On iki yaşındayken bir keşiş olmayı istememem bağışlanabilirdi. Ama tiyatroda şeytanın izleri vardı. Büyük Moliere'e bile Hıristiyan bir cenaze töreni yapılmamıştı. Ve ben pasaklı, serseri bir İtalyan grubuyla kaçmış, yüzümü beyaza boyayarak kasaba meydanında para karşılığı onlarla birlikte rol yapmıştım.
Çok kötü dayak yedim ve herkesi lanetlediğimde bir kez daha dövüldüm.
Bununla birlikte en kötü ceza annemin yüzündeki bakışı görmekti. Ona gideceğimi bile söylememiştim. Ve onu yaralamıştım.
Daha
önce hiç böyle bir şey olmamıştı.
Ama bu konuda hiç konuşmadı.

Yanıma geldiğinde ağlamamı dinledi. Gözlerinde yaşlar gördüm. Ve elini omuzuma koydu ki böyle bir şey yapması biraz garipti. O birkaç günün benim için ne anlama geldiğini ona anlatmadım. Ama sanınm biliyordu. Büyülü bir şey tümüyle yitirilmişti. Ve bir kez daha babama karşı çıktı. Kınamalara, dayaklara ve kısıtlamalara bir son verdi.

Masada beni yanına oturttu. Benimle ilgilendi ve hiçbir zaman yapmadığı bir şeyi yaptı, benimle sohbet etti. Sonunda ailenin öfkesini bastırıp dağıtana dek bunu sürdürdü.

Sonunda, geçmişte olduğu gibi mücevherlerinden birini daha sattı ve kurtlan öldürdüğüm zaman yanıma aldığım güzel av tüfeğini satın aldı.

Bu şimdiye kadar gördüklerimden çok üstün ve pahalı bir silahtı. Yine de sefil durumuma karşın bunu denemeye epey heveslenmiştim. Annem bunun yanına bir başka armağan daha ekledi. Daha önce gördüğüm bütün hayvanlardan daha hızlı ve güçlü, ipek tüylü, kestane rengi bir kısrak. Ama annemin bana gösterdiği rahatlatıcı tavırların yanında bunlar önemsiz kalıyordu.

Yine de içimdeki acı duygu yok olmamıştı.

Lelio olduğum zaman hissettiklerimi hiç unutmadım. Bu olanlardan sonra biraz daha acımasız olmuştum ve hiçbir zaman ama liiçbir zaman köy panayırına gitmedim. Buradan hiç ayrılamayacağını düşüncesini kavramıştım ve gariptir ki umutsuzluğum derinleştikçe eve daha da yararlı oluyordum.

On sekiz yaşıma geldiğimde hizmetçilerin ve ortakçıların yüreğine Tanrı korkusunu yerleştiren yalnızca ben olmuştum. Yalnızca ben eve yiyecek sağlıyordum. Ve garip bir nedenle bu bana doyum veriyordu.

Niçin olduğunu bilmiyorum ama masada oturup herkesin be-

nim sağladığım yemekleri yediğini düşünmek hoşuma gidiyordu.
İşte böyle anlar beni anneme bağlamıştı. Bu anlar aramızda, çevremizdekilerin hiçbirinin farketmediği ve belki de yaşamlarında bir benzerini yaşamadıkları bir sevginin doğmasına neden olmuştu.
Ve şimdi de bu tuhaf anımda annem yanıma gelmişti. Kendimin de anlamadığım nedenlerle başka hiç kimsenin yanıma yaklaşmasını istemediğim bir andı bu.
Gözlerimi ateşten ayırmadığımdan onun yanımdaki hasır yatağa tırmandığını ve bunun üzerine çöktüğünü ancak yan gözle görebiliyordum.
Sessizlik. Yalnızca ateşin çıtırtısı ve yanımda uyuyan köpeklerin derin derin nefes almalan.
Sonra ona baktım ve bulanık bir şaşkınlık geçirdim. Bütün kış boyunca hastaydı ve öksürüyordu. Şimdi de gerçekten hasta görünüyordu ve benim için her zaman çok önemli olan güzelliği ilk kez zedelenebilecek gibi görünüyordu.
Annemin köşeli bir yüzü vardı. Geniş ve çıkık elmacık kemikleri kusursuz bir incelikteydi. Çenesi güçlü ama son derece narindi. Ve kalın, kül rengi kirpiklerinin altından çok parlak kobalt mavisi gözleri ışıldıyordu.
Eğer bir kusuru varsa bu da belki bütün hatlarının çok ince ve bir kediyi andırdığından onu küçük bir kıza benzetmesiydi. Gözleri kızgın olduğu zaman daha da küçülürdü ve ağzı sevimli olmasına karşın sert bir görünümü vardı. Dudakları hiçbir zaman aşağı kıvrılmazdı, hiçbir yönde kıvrılmazlardı. Ağzı yüzünde küçük pembe bir güle benzerdi. Ama yanakları çok düzgündü ve yüzü dardı. Ciddi göründüğünde ağzının şekli hiç değişmemesine karşın bir nedenle hain bir anlatım kazanırdı.
Şimdi biraz çökmüştü. Ama bana yine de güzel görünüyordu. Hâlâ güzeldi. Ona bakmak hoşuma gidiyordu. Saçları gür ve sarışındı. Ben de saçlarımı ondan almıştım.
Yani en azından yüzeysel olarak onu andırıyordum. Ama benim hatlarım daha büyük, daha kaba ve ağzım daha değişkendi. Yine de benim ağzım da zaman zaman çok hain görünebilirdi. Ayrıca benim

yüzümün ifadesinden hangi ruh durumunda olduğumu, muzurluk yapma yeteneğimi görebilirdiniz. Ne denli mutsuz olursam olayım histerik bir kahkahaya her zaman hazırdım. Annem pek sık gülmezdi. Çok soğuk görünmesine karşı yine de her zaman üzerinde küçük bir kızın tatlılığı vardı.

İşte böyle. Yatağımın üzerinde otururken onu seyrediyordum. Sanırım gözlerimi üzerine dikmiştim. Hemen benimle konuşmaya başladı. 'Nasıl olduğunu biliyorum,' dedi bana. Onu sessizce onayladığımı çok iyi anlıyordu.
'İlk kez bir çocuk taşıdığımda benim için de böyle olmuştu,' de- j di. 'On iki saat boyunca acıyla kıvranmıştım. Acının elinde tutsak olmuştum.
Tek kurtuluşumun ya doğurmak ya da kendi ölümüm olduğunu biliyordum. Her şey bittiğinde kollarımın arasında ağabeyin Augustin vardı ama kimsenin yanıma yaklaşmasını istemiyordum.
Bunu hissetmemin nedeni onları suçlamam değildi, yalnızca saatlerce çok acı çekmiştim, cehenneme gidip gidip geri dönmüştüm. Onlar bunu yaşamamışlardı. Ve her yerdeki sessizliği hissetmiştim. Herkesin yaşadığı bu olayda, bu kaba doğum eyleminde sonuna dek yalnız olmanın ne anlama geldiğini anladım.' 'Evet, tam böyle,' diye yanıtladım. Biraz sarsılmıştım. Bana yanıt vermedi. Zaten verseydi şaşırırdım. Söylemek istediği şeyleri söyledikten sonra benimle gevezelik etmeyecekti. Ama elini alnıma koydu ki bu da onun için alışılmadık bir davranıştı.
Sonra
üzerimde bunca zaman sonra hâlâ aynı kanlı av giysilerimin olduğunu
görünce ikimiz de aynı anda bunun ne kadar hastalıklı bir
şey olduğunu
farkettik.
Bir süre sessiz kaldı.
Orada oturmuş annemin arkasındaki ateşi seyrederken ona birçok şey anlatmak istiyordum. Özellikle onu ne denli çok sevdiğimi.

Ama dikkatliydim. Onunla konuştuğum zaman sözümü kesmeyi bilirdi ve benim sevgime bulaşmak onun için çok itici bir şeydi. Bütün yaşamım boyunca onun İtalyan kitapları okuduğunu ve kendi büyüdüğü yer olan Napoli'deki tanıdıklarına mektuplar yazdığını görmüştüm. Ama ağabeylerime ve bana alfabeyi öğretecek sabrı yoktu. Manastırdan geldiğim zaman da hiçbir şey değişmemişti. Yirmi yaşında olmama rağmen birkaç dua ve kendi adımdan başka bir şeyi yazmayı ya da okumayı bilmiyordum. Kitaplarını gönnekten nefret ediyordum; annemin onlara gömülmesinden nefret ediyordum. Ve biraz bulanık bir yolda nefret ettiğim bir başka şey daha vardı. Yalnızca çektiğim yoğun acılar onda küçük bir sıcaklık ya da ilgi uyandıra biliyorlardı.
Yine de benim kurtarıcım olmuştu. Ve benim için yalnızca o vardı. Yalnızlıktan ancak genç bir insanın olabileceği denli
yorulmuş-

tum.
Şimdi yanımdaydı, kütüphanesinin koruyucu duvarlarının dışındaydı ve benimle ilgileniyordu.
Sonunda kalkıp gitmeyeceğine kendimi inandırdığımda kendimi onunla konuşurken buldum.
'Anne,' dedim alçak bir sesle. 'Bundan fazlası da var. Her şey olup bitmeden önce zaman zaman korkunç şeyler hissettim.' Yüzünün anlatımında hiçbir değişiklik olmadı. 'Yani zaman zaman rüyamda herkesi öldürebileceğimi görüyorum,' dedim. 'Düşümde ağabeylerimi ve babamı öldürüyorum. Odadan odaya gidip kurtlara yaptığım gibi hepsini doğruyorum. İçimde cinayet işleme isteği duyuyorum...' 'Ben de öyle, oğlum,' dedi. 'Ben de öyle.' Ve bana bakarken yüzü çok garip bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.
Öne eğilip ona daha yakından baktım. Sesimi alçaktım. 'Bu olduğu zaman çığlık attığımı görüyorum,' diye sürdürdüm.
Yüzümün buruştuğunu görüyorum ve ağzımdan kükremeler çıktığını duyuyorum. Ağzım O biçimini alıyor ve benden çığlıklar, haykırışlar yükseliyor.'

Aynı anlayışlı bakışlarla başını salladı. Sanki gözlerinin arkasında bir ateş yanıyor gibiydi.
'Ve anne, dağın tepesinde kurtlarla dövüşürken de biraz
buna
benziyordu.'
'Yalnızca biraz mı?' diye sordu.
Başımı salladım.
'Kurtları öldürdüğümde kendimi başka birisi gibi hissettim. Ve şimdi burada senin yanında oturanın kim olduğunu bilmiyorum. Senin oğlun Lestat mı yoksa öteki adam, yani katil mi?' Uzun bir süre sessiz kaldı.
'Hayır,' dedi sonunda. 'Kurtları öldüren sendin. Sen avcısın, savaşçısın.
Buradaki herkesten daha güçlüsün, senin trajedin bu.'
Başımı salladım. Bu doğruydu, ama sorun bu değildi. Böylesi bir mutsuzluğu açıklamıyordu bütün bunlar. Ama bunu söylemenin ne yararı vardı?
Bir süre bakışlarını çevirdi, sonra yine bana döndü. 'Ama sen pek çok şeysin,' dedi. 'Tek bir şey değil. Sen katilsin ve insansın. Ve yalnızca onlardan nefret ettiğin için içindeki katile boyun eğme. Buradan kurtulmak için cinayet ya da delilik yükünü üstüne almak zorunda değilsin. Kuşkusuz başka yollar da olmalı.' Bu son iki tümce beni derinden-vurmuştu. İşin köküne inmişti ve söylediklerinin arkasında yatan şeyler gözlerimi kamaştırmıştı.

Her zaman hem iyi bir insan olup hem de onlarla savaşamayacağını hissetmiştim. İyi olmak onların karşısında yenilgiye uğramak anlamına geliyordu. Tabii daha ilginç bir iyilik düşüncesi bulamadığım sürece.
Bir süre sessizce oturduk. Aramızda bizim için bile alışılmadık bir yakınlık doğmuş gibiydi. Annem başının arkasında topuz yaptığı gür saçlarını karıştırarak ateşe bakıyordu.
'Benim kurduğum düşleri biliyor musun?' dedi, yine bana doğru bakarak. 'Onları öldürmeyi değil, bütünüyle gözardı ederek geri

dönülmez bir yolda terketmeyi hayal ediyorum. Şarap içmeyi ve giysilerimi çıkarıp çırılçıplak dağdaki ırmaklara girecek kadar sarhoş ol- j mayı hayal ediyorum.'
Neredeyse gülecektim. Ama bu gülünmeyecek kadar ciddi bir konuşmaydı. Bir an için onu doğru duyup duymadığımdan kuşku duyarak yüzüne baktım. Ama bu sözleri söylemişti ve söyleyecekle-1 ri bitmemişti.
'Sonra köye gittiğimi düşlüyorum,' dedi. 'Hana gidiyorum ve ora- j ya gelen bütün adamları yatağıma alıyorum. Kaba erkekleri, çirkin I erkekleri, yaşlı erkekleri, oğlanları. Yalnızca yatağımda yatıp onları I birbiri ardına yatağıma alıyorum ve bundan dolayı müthiş bir zafer] duygusuna kapılıyorum. Babana ve ağabeylerine ne olduğunu, yaşa- i yıp yaşamadıklarını hiç düşünmeden tam bir kurtuluş duygusu yaşı-1 yorum. Bu anda ben tam olarak kendimim, hiç kimseye ait değilim.' 1
Bir şey söyleyemeyecek denli sarsılmış ve şaşınıiştım. Ama bir yandan da korkunç bir biçimde eğleniyordum. Babamı, ağabeylerimi, köyün kurumlu satıcılarını, onların böyle bir şeyi nasıl karşılayacaklarını düşündüğümde bunu müthiş eğlenceli bulmuştum. Ve eğer yüksek sesle gülmediysem bunun nedeni belki de anne-1 min çıplak imgesinin bana gülmemem gerektiğini düşündürmesiydi. I Ama tümüyle sessiz kalmayı da başaramadım. Birazcık güldüm, o dal hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Sanki birbirimizi anlıyoruz de- j mek ister gibi kaşlarını kaldırdı.
Sonunda kahkahalar atmaya başladım. Yumruğumla dizimi dövü-j yor ve başımı arkamdaki yatağın tahtasına vuruyordum. Ve annemi de neredeyse gülecekti. Belki de kendi sessiz dünyasında o da gülü-1 yordu.
Garip bir andı. Neredeyse yabanıl bir duygu bana annemi, çevre-1 sini kuşatan her şeyden tümüyle ayrı bir insan olarak göstermişti. I Gerçekten birbirimizi anlıyorduk ve ona duyduğum tüm kızgınlıkları artık o kadar önemli değildi.

Saçını tutturan tokayı çekti ve saçlarının omuzlarına yayılmasına izin verdi.

Bundan sonra belki de bir saat boyunca sessizce oturduk. Artık gülme ve konuşma yoktu. Yalnızca ateşin yanışı ve yanımda annem. Ateşi görebilmek için yan dönmüştü. Profiline, burnunun ve dudaklarının ince çizgilerine bakmak güzeldi. Sonra dönüp bana baktı ve gereksiz duygulara yer vermeyen aynı dingin sesiyle şöyle dedi: 'Burayı hiç terkedemeyeceğim. Ölmek üzereyim.' Dilimi yutmuştum. Biraz önceki sarsıntı bununla karşılaştırdığında hiçbir şeydi.
'Bu ilkbaharı geçireceğim,' diye sürdürdü. 'Belki yazı da. Ama bir kış daha yaşamayacağım. Biliyorum. Ciğerlerimdeki ağrı çok kötü.'
Acı dolu küçük bir çığlık attım. Sanırım öne eğildim ve 'Anne!' dedim.
'Daha fazla bir şey söyleme,' diye yanıtladı. Sanırım anne diye çağırılmaktan nefret ediyordu, ama bunun için elimden bir şey gelmezdi.
'Yalnızca bunu bir başka ruhla konuşmak istedim,' dedi. 'Yüksek sesle söylendiğini duymak belki de. Bundan dehşete düşüyorum. Korkuyorum.'
Ellerini tutmak istedim ama buna hiçbir zaman izin vermeyeceğini biliyordum. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu. Kollarını hiç kimseye dolamazdı. Ve böylece birbirimize bakışlanmızla sarıldık.
Ona bakarken
gözlerim yaşla dolmuştu.
Elime hafifçe vurdu.
'Bunu çok fazla düşünme,' dedi. 'Ben düşünmüyorum. Yalnızca arada sırada. Ama zamanı geldiğinde bensiz yaşamaya hazır olmalısın. Senin için bu şimdi düşündüğünden daha güç olabilir.' Bir şeyler söylemeye çalıştım ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu.
Tıpkı geldiği gibi sessizce yanımdan ayrıldı. Ve giysilerim, sakalım, ya da ne kadar korkunç göründüğüm konusunda hiçbir şey söylemememiş olmasına karşın bana hizmetçileri gönderdi. Temiz elbiseler, bir tıraş bıçağı ve sıcak su getinnişlerdi.
Kendimi sessizce onların eline bıraktım.
3
Kendimi biraz daha güçlü hissetmeye başlamıştım. Kurtlara karşı ! kazandığım zaferi düşünmeyi bırakmış annemi düşünüyordum.

'Dehşete düşüyorum' sözlerini düşünüyordum. Bu sözlerin ne anlama geldiğini çıkaramasam da kulağıma çok doğru geliyorlardı. Eğer ben de yavaş yavaş ölüyor olsaydım böyle hissederdim.
Dağda kurtlarla
birlikte olmak daha iyi olurdu.
Ama burada bundan daha fazlası vardı. Annem her zaman sessizce mutsuz olmuştu. Yaşamımızın dinginliğinden ve umutsuzluğundan en az benim kadar nefret ediyordu. Ve şimdi, üçü yaşayan beşi ölmüş sekiz çocuktan sonra kendisi ölüyordu. Bu onun için sondu.
Eğer ona kendini daha iyi hissettirecekse yerimden doğrulup karşı çıkmaya karar verdim. Ama bunu yapmaya çalıştığımda hiçbir şey başaramadım. Onun ölüyor olması düşüncesi dayanılmazdı. Odamda dolaşıp duruyor, bana getirilen yemekleri yiyordum ama onun yanına gitmiyordum.
Ama ayın sonunda beni odamdan çıkaracak ziyaretçiler geldi. Annem odama geldi, köyden gelen ve kurtları öldürdüğüm için beni onurlandırmak isteyen tüccarlan karşılamamı söyledi. 'Canı cehenneme,' dedim.
'Hayır, aşağı gelmelisin,' dedi. 'Sana armağanlar getirmişler. Şimdi
görevini yap.'
Tüm bunlardan nefret ediyordum.
Salona geldiğimde orada zengin dükkân sahiplerini buldum. Ziyaretçilerim oldukça düzgün giyinmiş çok iyi tanıdığım insanlardı. Ama aralarında çarpıcı bir genç adam vardı ki ilk bakışta tanıyamamıştım.
Benim yaşlanmda oldukça uzun boylu biriydi. Gözlerimiz karşılaştığında kim olduğunu anımsadım. Kumaş tüccarının en büyük oğlu Nicolas de Lenfent'ti, Paris'te okula gönderilmişti. Görünüşü bakmaya değerdi.
Pembe ve altın rengi brokardan gösterişli bir ceketi vardı, altın to- | puklu ayakkabılar giymişti ve yakasından kat kat İtalyan dantelleri 1 görünüyordu. Yalnızca koyu renkli ve kıvırcık saçı değişmemişti. Ar- j kadan güzel ipek bir kurdeleyle bağlamış olmasına karşın nedense 1

küçük bir oğlan çocuğunun saçına benziyordu. Paris modası. Bu öyle bir şeydi ki yerel postaneden olabildiğince çabuk geçerdi.
Ve karşısında ben vardım. Yünden örülmüş giysilerim, deri botla-

nm ve on yedi kez tamir edilmiş sararmış dantel yakamla. Eğilerek birbirimizi selamladık. Kasabanın sözcüsü olarak onun seçildiği belliydi. Alçak gönüllü bir tavırla siyah yünlü kumaşa sarılı paketi açtığında içinden kürk astarlı kırmızı kadifeden büyük bir pelerin çıktı. Muhteşem bir şeydi. Bana bakarken gözleri ışıl ısıldı. Bir krala baktığını düşünebilirdiniz.
'Mösyö, bunu kabul etmeniz için yalvarıyorum,' dedi çok içten bir şekilde. 'Astarı için kurtların en güzel kürkleri kullanıldı ve bu pelerinin kışın ava çıktığınızda işinize yarayacağını düşündük.' 'Ve bunlar da, Mösyö,' dedi babası, siyah süetten, kürk astarlı çok güzel dikilmiş bir çift botu uzatarak. 'Av için, Mösyö,' dedi. Biraz etkilenmiştim. Benim yalnızca düşlerimde göreceğim denli varsıl olan bu adamlan böyle davranmaya götüren amaçlar çok kibarcaydı, bir aristokrat olarak bana saygılarını sunuyorlardı. Pelerini ve botları aldım. Şimdiye dek kimseye teşekkür etmediğim denli içtenlikle onlara teşekkür ettim.
Ve arkamdan ağabeyim Augustin'in şöyle dediğini duydum:
'Şimdi gerçekten de çekilmesi olanaksız olacak!' Yüzümün kızardığını hissettim. Bu insanlann karşısında böyle bir şey söylemesi korkunç bir terbiyesizlikti, ama Nicolas de Lenfent'e baktığımda benimle aynı duyguları hissettiğini gördüm. Aynlmak için öpüşürken kulağıma, 'Ben de çekilmez biriyim, Mösyö,' diye fısıldadı. 'Bir gün sizinle konuşmak için gelmeme izin verip bana kurtların tümünü nasıl öldürdüğünüzü anlatır mıydınız?
Yalnızca çekilmesi olanaksız insanlar olanaksız işleri yapabilirler.'
Tüccarlardan hiçbiri benimle şimdiye dek böyle konuşmamıştı.
Bir an için ikimiz de küçük oğlanlar olmuştuk. Ve yüksek sesle güldüm.
Babası biraz huzursuz olmuştu. Ağabeyim fısıldamayı kesti, ama Nicolas de Lenfent bir Parisli havasıyla gülümsemeyi sürdürdü.

Onlar gider gitmez kırmızı kadife pelerini ve süet botları annemin odasına götürdüm.
Tembel tembel saçını fırçalarken her zamanki gibi kitap okuyordu. Pencereden gelen zayıf güneş ışığında saçlannda ilk kez beyaz teller gördüm. Nicolas de Lenfent'in dediklerini ona anlattım.
'O niçin çekilmez biri?' diye sordum. 'Bunu öyle içten söyledi ki
sanki bunun arkasında başka bir anlam olduğunu söylemek istiyor
gibiydi.'
Annem güldü.
'Gerçekten de başka bir anlamı var,' dedi. 'Nicolas gözden düştü.' Bir an için kitabına bakmayı kesti ve bana baktı. 'Tüm yaşamı boyun-

ca küçük bir aristokrat taklidi olmak üzere yetiştirildiğini biliyorsun. Paris'te hukuk okurken okulun ilk döneminde birdenbire kemana deli gibi âşık olmuş. Padua'dan gelen dehalardan biri olan bir İtalyan virtüözünü duymuş galiba. Bu adamın böylesine güzel çalabilmek için ruhunu şeytana sattığını söyler insanlar. Neyse, Nicolas Wolfgang Mozart'tan dersler almak için hemen her şeyi bir yana atmış. Kitaplarını satmış. Keman çalmaktan başka hiçbir şey yapmamış ve sonunda sınavlarını verememiş. Bir müzik adamı olmak istiyor. Düşünebiliyor
musun?'
'Ve babası öfkeden ne yapacağını bilmiyor.' 'Tam olarak böyle. Hatta kemanını bile kırmış. İyi bir kumaşçı için değerli bir malın ne anlama geldiğini bilirsin.' Gülümsedim.
'Öyleyse Nicolas'ın artık bir kemanı yok mu?' 'Yine bir kemanı var. Hemen Clermont'a kaçmış ve başka bir keman almak için saatini satmış. Gerçekten de çekilmez biri olduğu doğru ve işin en kötü yanı oldukça da güzel çalıyor olması.' 'Onu dinledin mi?'
Annem iyi müzikten anlardı. Napoli'de bununla büyümüştü. Oysa benim bütün duyduğum kilise korosu ve panayırdaki çalgıcılardı.

'Pazar ayinine gittiğimde duydum onu,' dedi. 'Dükkânın üst katındaki yatak odasında çalıyordu. Herkes onu duyabiliyordu ve babası ellerini kırmakla tehdit ediyordu.'
Böyle bir vahşetten biraz soluğum kesilmişti. Beni çok derinden etkilemişti! İstediği şeyi yaptığı için şimdiden onu sevdiğimi düşündüm.
'Tabii, hiçbir zaman bir şey olamayacak,' diye sürdürdü annem.
'Niye olmasın?'
'Yaşı çok büyük. Yirmi yaşındayken kemana başlayamazsın. Ama ben ne bilirim ki? Kendi yoluncfa büyüleyici biçimde çalıyor. Ve belki o da ruhunu şeytana satabilir.'
Biraz huzursuzca güldüm. Kulağa oldukça trajik geliyordu.
'Niçin kasabaya gidip onunla arkadaş olmuyorsun?' diye sordu.
'Niye böyle bir şey yapayım ki?' dedim.
'Gerçekten de Lestat. Ağabeylerin bundan nefret edecekler.
Ve
yaşlı tüccar sevinçten ne yapacağını şaşıracak. Düşün, kendi
oğlu ve
Markizin oğlu.'
'Bunlar yeterince iyi nedenler değil.'
'Paris'te kaldı,' dedi annem. Uzunca bir an bana baktı. Sonra kitabına geri döndü. Ara sıra tembel tembel saçını fırçalıyordu.

Kitap okumasını seyrettim, bundan nefret ediyordum. Nasıl
olduğunu,
öksürüğünün o gün çok kötü olup olmadığını sormak
istiyordum-
Ama konuyu ona açamadım.
Bana bir kez daha bakmaksızın. 'Kasabaya in ve onunla
konuş
Lestat,' dedi.
4
Nicolas de Lenfent'i görmeye karar vermem bir haftamı aldı. Kırmızı, kürk astarlı pelerinimi ve süet botlarımı giydim ve köyün kıvrımlı ana

yolundan aşağıya hana doğru yola düştüm. Nicolas'ın babasının dükkânı hanın tam karşısındaydı ama hana girdiğimde Nicolas'ı ne görmüş ne de sesini duymuştum. Benim başımı döndürmek için bir bardak şarap fazla fazla yeterdi.
Onun için hancı karşımda eğilip en iyi şarabından bir şişeyi önüme koyduğunda ne yapacağımı bilmiyordum.
Kuşkusuz bu insanlar her zaman beni efendilerinin oğlu olarak görmüşlerdi. Ama kurtlar yüzünden bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum.
Ve gariptir ki bu benim kendimi her zamankinden daha yalnız hissetmeme neden oluyordu.
İlk bardağı daha yeni doldurmuştum ki karşımda Nicolas belirdi. Açık kapıdan gelen ışığın önünde bir renk cümbüşü yaratıyordu. Neyse ki önceki kadar iyi giyimli değildi. Yine de üzerindeki her şeyden zenginlik fışkınyordu. İpek, kadife ve yepyeni deri giysiler. Sanki koşmuş gibi yüzü kızarmış, saçları rüzgârdan karışmıştı ve gözlerinden heyecan okunuyordu. Önümde eğildi ve onu masama davet etmemi bekledi. Oturur oturmaz da bana sordu:
'Kurtları öldürmek nasıl bir şeydi Mösyö?' Sonra kollarını masanın üzerine dayayarak bana gözlerini dikti.
'Neden bana Paris'te yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlatmıyorsunuz Mösyö?' dedim ve hemen bunun alaycı ve kaba duyulduğunun farkına vardım. Hemen, 'Özür dilerim,' dedim.
'Gerçekten de bilmek isterdim. Üniversiteye gittiniz mi? Gerçekten Mozart'la mı çalıştınız?
Paris'te insanlar ne yaparlar? Nelerden konuşurlar?
Neler düşünürler?'
Bu soru yağmuru karşısında hafifçe güldü. Ben kendim de gül42 I ANNE RICB düm. Bir bardak daha getimıelerini işaret ettim ve şişeyi ona doğru ittim.
'Anlatın bana,' dedim, 'Paris'te tiyatroya gittiniz mi? Comedie Française'i gördünüz mü?'
'Pek çok kez,' diye biraz önemsemezcesine yanıtladı. 'Ama dinleyin, posta arabası neredeyse gelir. O zaman çok fazla gürültü olacak.

Size yukarda özel bir odada yemek ikram etme onurunu bana bağışlayın.
Bunu yapmayı öyle istiyorum ki...'
Ve ben beyefendilere yaraşır bir biçimde karşı çıkmayı başaramadan o her şeyi ısmarlamaya başlamıştı bile. Bizi biraz kaba ama konforlu küçük bir odaya aldılar.
Bu küçük tahta odalara neredeyse hiç gelmemiştim ve görür görmez burayı sevdim. Masa biraz sonra gelecek yemek için hazırlanmıştı, ateş şatomuzdaki gürleyen alevlere benzemiyordu, odayı gerçekten ısıtıyordu ve pencerenin kalın camı karla kaplı dağlann üzerindeki mavi kış göğünü görmemize izin verecek kadar temizdi. Benim oturmamı bekledikten sonra, 'Şimdi Paris konusunda bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım,' dedi dostça. 'Evet, gerçekten üniversiteye gittim.' Bunu söylerken sanki küçümsenecek bir şeyden söz edermiş gibi hafifçe yüzünü buruşturmuştu. 'Ve gerçekten de Mozart'la çalıştım, eğer öğrenciye gereksinimi olmasaydı benim umutsuz bir öğrenci olduğumu söylerdi. Şimdi nereden başlamak istiyorsunuz?
Kentin kokusundan ya da cehennem gibi
gürültüsünden
mi? Her yerde çevrenizi saran aç kalabalıklardan mı? Her sokak arasında boynunuzu kesmek için bekleyen hırsızlardan mı?' Tüm bunlan elimle savuşturdum. Gülümsemesi sesinin tonundan çok farklıydı, davranışları açık ve çekiciydi. 'Gerçekten büyük bir Paris tiyatrosu...' dedim. 'Bana bunu anlatın... neye benziyor?'
Sanınm o odada tam dört Saat kaldık ve tüm yaptığımız şarap içip konuşmak oldu.
Masa örtüsünün üzerine ıslak parmağıyla tiyatro planları çizdi, gördüğü oyunları, ünlü aktörleri, bulvarlardaki küçük evleri anlattı. Çok geçmeden bütün Paris'i anlatmaya başlamış ve alaycı karamsarlığını bir yana bırakmıştı, ile de la Çite, Latin Çjuartre, Sorbonne, Louvre Nehrini anlatırken benim merakım onu da ateşlemişti.
Sonra daha soyut konulara girdik. Gazetelerin olayları nasıl

aktardıklarını,
öğrenci arkadaşlarının tartışmak için kafelerde nasıl
toplandıklarını
anlattı. Bana insanların huzursuz olduklarını ve
monarşiyi
sevmediklerini söyledi. Yönetimde bir değişiklik istiyorlardı ve
uzun

süre sessiz kalmayacaklardı. Bana filozofları, Diderot, Voltaire ve Rousseau'yu anlattı.
Söylediği her şeyi anlayamıyordum. Ama hızlı ve zaman zaman alaycı konuşmasıyla bana neler olup bittiğinin çok eksiksiz bir tablosunu çizmişti.
Eğitimli insanların Tanrıya inanmadıklarını, bilimle sonsuz ölçüde daha fazla ilgilendiklerini, aristokrasinin büyük ölçüde gözden düştüğünü ve kilisenin de böyle olduğunu duymak beni şaşırtmamıştı.
Zaman boş inanç değil akıl çağıydı ve o ne denli konuşursa o denli daha iyi anlıyordum.
Çok geçmeden bana Encyclopedie'nin özetini vermeye başlamıştı. Bu Diderot'nun başkanlığında gerçekleştirilen büyük bir bilgi derlemesiydi.
Ve sonra salonları, içki partilerini, artistlerle geçirdiği akşamlan anlatmaya geçti. Palais Royal'de düzenlenen halka açık baloları anlattı. Bunlara sıradan insanlann yanı başında Marie Antoinette de katılıyordu.
'Sana şunu söyleyeceğim,' dedi sonunda. 'Bunların tümü bu odada gerçekte olduklarından kat kat daha iyi duyuluyor.' 'Sana inanmıyorum,' dedim yumuşak bir sesle. Konuşmayı kesmesini istemiyordum. Sürekli anlatmasını istiyordum. 'Laik bir çağdayız Mösyö' dedi bardaklarımıza yeni açılan şişeden şarap doldururken. 'Çok tehlikeli.'
'Niçin tehlikeli,' diye fısıldadım. 'Boş inançların sonu geldi, bundan daha iyi ne olabilir?'

'Gerçek bir on sekizinci yüzyıl insanı gibi konuştunuz Mösyö,' derken gülümsemesinde hafif bir melankoli vardı. 'Ama artık kimse hiçbir şeye değer vermiyor. Moda her şeyden önemli oldu. Tanntanımazlık
bile bir moda.'
Her zaman laik bir kafam olmuştu, ama bunun felsefi bir nedeni yoktu. Ailemde hiç kimse Tannya pek inanmazdı ve hep böyle olmuştu.
Kuşkusuz inandıklannı söylüyorlardı ve pazar ayinlerine gidiyorduk. Ama bu görevdi. Belki de binlerce aristokrat ailesinde olduğu gibi bizim ailemizde de gerçek din öleli çok olmuştu. Manastırda bile Tanrıya inanmıyordum. Çevremdeki keşişlere inanıyordum orada. Bunu Nicolas'ı yaralamayacak uygun bir dille anlatmaya çalıştım, Çünkü onun ailesi için durum daha farklıydı. Sefil, para düşkünü babası bile -ki ona gizliden gizliye hayrandım-ateşli bir dindardı.
'Ama insanlar bu inançlar olmaksızın yaşayabilirler mi?' diye
Ni-

colas neredeyse üzüntü içinde sordu. 'Çocuklar bunlar olmaksızın J dünyayla yüz yüze gelebilirler mi?'
Niçin bu denli alaycı ve kötümser olduğunu anlamaya başlıyor- j dum. Eski inancını yitireli çok olmamıştı. Bu konuda acı düşüncele- j ri vardı.
Ama bu alaycılığı ne denli öldürücü olursa olsun, Nicolas'dan bü-J yük bir enerji, önlenemez bir tutku fışkırıyordu. Ve bu beni ona doğ-1 ru çekiyordu. Sanırım onu sevmiştim. İki bardak daha şarap içtikten sonra son derece saçma sözler edebilecek duruma gelmiştim. 'Her zaman inançlar olmaksızın yaşadım,' dedim. 'Evet, biliyorum,' diye yanıtladı. 'Cadıların öyküsünü anımsıyor i musun? Cadıların yerinde ağladığın zamanı?' 'Cadılar için ağlamak mı?' Bir an için ona boş gözlerle baktım.
Ama söyledikleri içimde acılı, beni aşağılayıcı bir şey uyandırmıştı. Anılanının pek çoğunda bu özellik vardı. Ve şimdi cadılar için göz yaşı döktüğümü anımsamamı istiyordu. 'Anımsamıyorum,' dedim.

İkimiz de küçük oğlanlardık. Rahip bize duaları öğretiyordu, j Sonra rahip bizi eski günlerde cadıları yaktıkları yeri görmeye götür-1 müştü. Burada eski kazıklar vardı ve yerler kararmıştı.' 'Ah orası.' Titredim. 'Korkunç bir yerdi.'
'Bağırmaya ve ağlamaya başlamıştın. Markizin kendisinin gelmesi için birilerini göndermeleri gerekmişti çünkü bakıcın seni susturamı- i yordu.'
'Korkunç bir çocuktum,' dedim. Konuyu savuşturmaya çalışıyordum. Şimdi hatırlamıştım tabii. Çığlıklar atarak eve taşınmıştım. Ge-I çeleri ateşlerle dolu kâbuslar görür olmuştum. Birisi alnımı ıslatıyor] ve 'Lestat, uyan,' diyordu.
Ama bu küçük sahneyi yıllardır düşünmemiştim. Ne zaman yakı-1 nına gelsem aklıma gelen şey yerin kendisiydi. Kararmış kazıklar, I canlı canlı yakılan erkeklerin'kadınların ve çocukların imgeleri.
Nicolas beni inceliyordu. 'Annen seni almaya geldiğinde tüm bunların cehalet ve vahşet olduğunu söylemişti. Bize eski öyküleri 1
anlattığı için rahibe öyle kızmıştı ki.'
Başımı salladım.
En korkuncu da tüm bu insanların bir hiç uğruna ölmeleriydi. Köyürnüzün bu adları unutulmuş insanlarının hepsi masumdu. 'Boşi-« nanç kurbanları,' demişti annem. 'Gerçekte cadı diye bir şey yoktur.' i Çığlıklar atmamda şaşılacak ne vardı ki.
'Ama benim annem,' dedi Nicolas, 'Başka bir öykü anlatırdı. Ona
göre cadılar şeytanla anlaşmışlardı, ekinleri kurutuyor ve kurt kılığı- f

a girip koyunları ve çocukları öldürüyorlardı.'
Ve bundan böyle hiç kimse Tanrı adına yakılmazsa dünya daha ivi bir yer olmayacak mı?' diye sordum. 'Eğer insanlara birbirlerine böyle şeyler yaptıran Tanrı inancının ortadan kalkması daha iyi değil mi? Bundan sonra böylesine dehşetli şeylerin olmayacağı laik bir dünyanın ne tehlikesi var?'

Nicolas öne doğru eğildi, yüzünü muzip biçimde buruşturmuştu. 'Kurtlar dağda seni yaralamadılar değil mi?' diye sordu şakacı bir sesle. 'Hiçbirimizin haberi yokken bir kurt adama dönüşmedin değil mi?' Hâlâ omuzlarımın üzerinde duran kadife pelerinin kenarındaki kürkleri okşuyordu. 'Anımsarsan rahip o zamanlar çok sayıda da kurt adam yaktıklarını anlatmıştı. Tam bir baş belasıymışlar.' Güldüm. 'Eğer bir kurda dönüşürsem,' dedim. 'Sana şu kadarını söyleyeyim ki çevrede dolaşıp çocukları öldünnezdim. Çocukları hâlâ cadı yakma masallarıyla korkuttuklan bu küçük, cehennem kuyusu köyden kaçardım. Paris yollarına düşer ve Paris'in surlarını görünceye dek durmadan ilerlerdim.'
'Ve Paris'in sefil bir cehennem çukuru olduğunu bulurdun,' dedi. 'Orada, Greve Meydanındaki barbar kalabalığın önünde hırsızları çarka bağlayıp kemiklerini kırdıklarını görürdün.' 'Hayır,' dedim. 'Göz kamaştırıcı bir kent görürdüm. Halkın kafasında büyük düşüncelerin doğduğu bir kent. Bu düşüncelerin buradan dünyanın karanlık köşelerini aydınlatmak üzere yayıldıklarını görürdüm.'
'Ah, sen bit hayalcisin!' dedi, ama hoşuna gitmişti.
Gülümsediği
zaman yakışıklıdan da öte oluyordu.
'Ve senin gibi insanlarla tanışırdım,' diye sürdürdüm. 'Kafalannda düşünceler taşıyan ve bunlara ses verecek hızlı dilleri olan insanlar. Ve kalelerde oturur, birlikte içki içer ve sözcüklerle birbirimizle sert savaşlar verirdik. Ve tüm yaşamımızı Tanrısal bir coşkuyla konuşarak geçirirdik.'
Uzandı, kolunu boynuma doladı ve beni öptü. Neredeyse masayı devirecektik. İkimiz de keyifli bir sarhoşluğa kapılmıştık. 'Efendim, kurt öldürücü,' diye fısıldadı.
Üçüncü şarap şişesi geldiğinde yaşamımın daha önce hiç kimseye anlatmadığım yanlarını anlatmaya başlamıştım. Her gün dağlara at sürmenin, artık babamın evinin kulelerini göremeyecek denli uzaklara gitmenin, sürülmüş topraklardan ormanın hayaletlerle dolu gibi göründüğü yerlere doğru ilerlemenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyordum.

Biraz önce onun yaptığı gibi şimdi de sözcükler benim içimden I dışarı taşıyorlardı ve çok geçmeden yüreklerimizde duyduğumuz I binlerce şeyden konuşmaya başladık. Gizli yalnızlıklarımızdan söz I ettik birbirimize. Ve sözcükler zaman zaman annemle konuşurken I olduğu gibi her zaman yerinde duyuluyorlardı. Özlemlerimizi ve do- I yumsuzluklanmızı anlatmaya başladığımızda birbirimize büyük bir I coşkuyla, 'Evet, evet,' 'Tam öyle,' 'Ne demek istediğini çok iyi biliyo- 1 rum,' 'Tabii, buna katlanamayacağını hissettin değil mi?' gibi şeyler | söyler olmuştuk.

Bir şişe daha ve ateş yenilendi. Ve Nicolas'a bana keman çalması için yalvardım. Hemen kemanını getirmek için evine koştu. Öğleden sonra olmuştu. Güneş pencereden vuruyordu ve ateş çok sıcaktı. Çok sarhoş olmuştuk. Yemek ısmarlamayı unutmuştuk.

Ve sanırım yaşamımda hiç olmadığım denli mutluydum. Küçük yatağın üzerindeki hasır şilteye uzandım, ellerimi başımın arkasına koydum ve Nicolas'ın kemanını çıkarmasını seyrettim. Kemanını omuzuna koydu ve tellerini çekip kenanndaki mandalları çevirmeye başladı.

Sonra yayı kaldırdı ve ilk notayı çalmak için tellerin üzerinden sert bir biçimde çekti.

Yerimde doğruldum ve sırtımı arkamdaki duvara dayayıp onu süzmeye başladım. Çünkü duyduğum seslere inanamıyordum. Şarkının içine dalmıştı. Kemandan notaları söküp çıkanyor gibiydi, her nota neredeyse saydam bir titreşimle havaya yayılıyordu.

Gözleri kapalıydı, ağzı biraz çarpılmıştı, alt dudağı yana kaymıştı ve yüreğime neredeyse şarkının kendisi denli dokunan şey bütün bedeniyle müziğin içine girmesi, çalgıdan çıkan sesleri ruhunun kulağıyla dinliyor gibi görünmesiydi.

Hiç böyle bir müzik bilmiyordum. Bu müzikteki saflığı, yoğunluğu, yayını çektikçe tellerden yükselen hızlı ve parlak nota yağmuruna benzer bir şeyi hiç duymamıştım. Çaldığı şey Mozart'tı. Mozart'ın yazdığı her şeydeki neşe, enerji ve saf sevimlilik burada da vardı. Bitirdiğinde gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Başımı ellerimin arasına almış olduğumu farkettim.

‘Mösyö, sorun nedir?’ dedi, neredeyse umutsuzca. Yerimden doğruldum, kollarımı ona doladım, iki yanağından öptüm, sonra da kemanı öptüm.
‘Bana Mösyö demeyi kes,’ dedim. ‘Beni adımla çağır.’ Gerisin geri
yatağa uzandım, yüzümü kollarımın arasına gömdüm ve ağlamaya

başladım ve bir kez ağlamaya başlayınca göz yaşlarımı durduramaz oldum.
Yanıma oturdu, bana sarılıp niçin ağladığımı sordu. Ona bir şey söylemediğim halde müziğinin böyle bir etki yaratmasından şaşkına döndüğünü görebiliyordum. Şimdi içinde hiçbir alaycılık, acılık kalmamıştı.
Sanırım o gece beni eve o taşımıştı.
Ertesi sabah babasının dükkânının önündeki dolambaçlı taş yolda duruyor ve penceresine çakıl taşlan atıyordum.
Başını dışarı uzattığında seslendim:
‘Aşağıya inip konuşmamızı sürdürmek istiyor musun?’

5

Bundan böyle avlanmadığım zamanlarda tüm yaşamım Nicolas ve
‘konuşmamız’ ile geçer olmuştu.
İlkbahar yaklaşıyordu, dağlar yeşil bir örtüyle örtülmüştü, elma bahçesi yaşama geri dönüyordu. Nicolas ve ben her zaman birlikteydik.
Kayalık yamaçlarda yürüyüşe çıkıyor, çimenlerin üzerinde ekmeğimizi paylaşıp şarabımızı içiyor, güneyde eski bir manastırın yıkıntıları arasında dolaşıyorduk. Zaman zaman benim odamda oturuyor, zaman zaman mazgallara tırmanıyorduk. Ve sonra başkalannın bize dayanamayacakları denli sarhoş ve gürültücü olduğumuzda handaki odamıza geri dönüyorduk.
Ve haftalar geçtikte birbirimize içlerimizi daha da fazla açmıştık.

Nicolas bana okulda geçen çocukluğunu, çocukluk yıllarının küçük düş kırıklıklarını, bildiği ve sevdiği insanları anlatıyordu. Ve ben de ona acılarımı anlatmaya başlamıştım. En sonunda İtalyan oyuncularla kaçtığım zaman başıma gelenleri anlattım.
Bunu anlattığımda yine handaki odamızda ve her zamanki gibi
sarhoştuk. Aslında bu sarhoşluk anlarını ikimiz de Altın Anlar diye
adlandırıyorduk. Bu anlarda her şey anlamlı oluyordu. Her zaman bu
anı uzatmaya çalışıyorduk ama sonunda kaçınılmaz olarak birimizden
birinin itiraf etmesi gerekiyordu, 'Artık daha fazla dinleyemiyorum,
sanırım Altın An geçti.'

O gece, pencereden dağların üzerindeki ayı seyrederken Altın An geldiğinde Paris'te olmamamızın, Opera'da ya da Comedie'de perdenin açılmasını bekliyor olmamamızın çok da korkunç olmadığını söylemiştim.
'Sen ve senin Paris tiyatroların,' dedi bana. 'Ne konuşursak konu-! şalım, her şeyi geriye tiyatrolara ve aktörlere geüriyorsun...' Kocaman kahverengi gözleri güvenle bana bakıyordu. Sarhoşken bile kırmızı kadife Paris modasına uygun ceketiyle zarif ve şık görü-j nüyordu.
'Aktörler birer büyücüdür,' dedim. 'Sahnede buluşlar yaparlar, yal ratırlar, olmayacak şeyleri oldururlar.'
'Sahne ışıklarının parıltıları altında boyalı yüzlerinden ter fışkırdıJ ğını görünceye dek bekle,' diye yanıtladı.
Ah, sen de bunu söylüyorsun,' dedim. 'Keman için her şeyden vazgeçen sen.'
Birden ciddileşti. Kendi savaşlarından yorgun düşmüş gibi bakıl
yordu.
'Evet böyle yaptım,' diye itiraf etti.

Şimdi bile babasıyla aralarında bir savaş olduğunu bütün köy bil liyordu. Nicki, Paris'e okula geri dönmeyecekti. 'Çaldığın zaman yaşam geüriyorsun,' dedim. 'Hiçlikten bir şeyler yaratıyorsun. Güzel bir şeyin doğmasına neden oluyorsun. Ve bu bel nim için kutsal.'
'Ben müzik yapıyorum ve bu beni mutlu kılıyor,' dedi. 'Bunda kutsal ya da güzel ne var ki?'
Her zaman yaptığım gibi onun karamsarlığını ciddiye almadım.
1
'Bunca yıldır hiçbir şey yaratmayan, hiçbir şeyi
değiştirmeyenler
arasında yaşadım,' dedim. 'Aktörler ve müzikçiler. Bunlar
benini
azizlerim.' r
'Azizler?' diye sordu. 'Kutsallık? İyilik? Lestat kullandığın
sözcükler
beni şaşkına döndürüyor.'
Gülümsedim ve başımı salladım.
'Anlamıyorsun. Ben insanların karakterlerinden söz ediyorum, nel ye inandıklarından değil. Yalnızca onun içine doğdular diye yararsızı bir yaşamı kabul etmeyenlerden söz ediyorum. Daha iyi bir şeyler yapmak isteyenleri söylemek istiyorum. Onlar çalışıyorlar, özveride bulunuyorlar, bir şeyler yapıyorlar...'
Söylediklerimden duygulanmıştı ve ben de bunları söylediğime biraz şaşırmıştım. Yine de onu bir şekilde yaraladığımı hissediyor*? dum.

'Bunda kutsal bir yan var,' dedim. 'Ve Tanrı olsun ya da olmasın güzellik var bunun içinde. Dağların orada olduklarını ve yıldızlann parladıklannı bildiğim gibi biliyorum bunun böyle olduğunu.' Bana üzgün göründü. Ve hâlâ incinmiş görünüyordu. Ama o an için onu düşünmüyordum.
Annemle olan konuşmamızı düşünüyordum. Hem iyi olup hem de ailemi reddedemeyeceğimi düşünmem aklıma gelmişti.
Ama eğer
söylediğim şeylere inansaydım...

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi sordu:
'Bu söylediklerine sen gerçekten inanıyor musun?' 'Belki evet, belki hayır,' dedim. Onun böyle üzgün görünmesine dayanamıyordum. Ve sanırım ona oyuncularla kaçmamın bütün öyküsünü anlatmamın nedeni başka her şeyden çok üzgün görünmesine dayanamayışımdı. Bu birkaç günü ve kumpanyadakilerin bana verdikleri mutluluğu hiç kimseye, anneme bile anlatmamıştım.
'Şimdi, bu nasıl olur da güzel olmayabilir?' diye sordum. 'Böylesine bir mutluluk vermek ve almak? Oyunumuzu oynarken o kasabayı yaşama geri döndürmüştük. Sana söylüyorum, büyülü bir şey bu. Hastalan iyi edebilirdim, inan.'
Başını salladı. Bana söylemek istediği şeyler olduğunu biliyordum. Ama bana olan saygısından dolayı sessiz kalıyordu.
'Anlamıyorsun, değil mi?' diye sordum.
'Lestat, günah her zaman kendini iyi hissettirir,' dedi kısık bir sesle. 'Bunu görmüyor musun? Kilise niçin her zaman oyuncuları lanetliyor sanıyorsun? Tiyatro şarap tanrısı Dionisos'tan geldi. Aristoteles'de
bunu okuyabilirsin. Ve Dionisos insanları baştan çıkaran bir
tanrıydı. Sana sahnede olmak iyi geldi, çünkü burada başı bozukluk
ve iffetsizlik vardı. Üzüm tanrısının çağlar boyunca insanlara verdiği
hizmet buydu. Ve bunu yapmakla babana karşı çıktığın için başın
göğe ermişti...' •
'Hayır Nicki. Hayır, bin kere hayır.'
'Lestat, biz günah işleme konusunda ortağız,' dedi sonunda gülümseyerek.
'Her zaman böyle olduk. İkimiz de kötü davrandık. İkimiz de saygıdeğerliği bir yana bıraktık. Bizi birbirimize bağlayan şey bu.'
Şimdi üzgün ve yaralanmış görünme sırası bana gelmişti. Yepyeni bir şey olmadıkça Altın An geri alınamayacak biçimde elimizden kaçmıştı.

'Haydi,' dedim birden. 'Kemanını al, müziğinin kimseyi uyandır-50 I ANNK RICF. maması için ağaçlıkların arasında bir yere gidelim. Bunun içinde iyi bir şeylerin olup olmadığını göreceğiz.'
'Sen delisin!' dedi. Ama açılmamış şişeyi boynundan yakalamış ve
hemen kapıya yönelmişti.
Ben de tam arkasındaydım.
Elinde kemanıyla evinden çıktığında dedi ki:
'Gel, cadıların yerine gidelim! Bak yarımay var. Her taraf aydınlık. Şeytanın yerine gidelim ve cadıların ruhu için dans edelim.' Güldüm. Bunu kabul etmem için sarhoş olmuş olmam gerekir.
'İyilik ve temiz müzikle bu yeri yeniden kutsayacağız,' diye direttim. | Cadıların yerine yürüdüğümden bu yana yıllar, yıllar geçmişti. Söylediği gibi ay yeterince aydınlıktı. Bir halka şeklinde dizilmiş kömürleşmiş kazıkları ve cadıların yakılmasından yüz yıl sonra bile] üzerinde hiçbir şey büyümeyen toprağı görebiliyorduk. Ormanın ye-' ni fidanları buraya yaklaşmıyorlardı. Bu yüzden bu açıklık çok rüzgârlıydı ve yukarda, kayalık yamacın yakınında köyün gölgeleri ka-j ranlıkta kalmışlardı.
Üzerimden hafif bir titreme geçti. Ama çocukluğumda 'diri diri yakıldılar' sözlerini duyup, insanlann çektikleri acıları düşündüğüm zaman hissettiğim kederin yamnda bu bir gölge gibi kalıyordu.
Nicki'nin beyaz dantel yakası soluk ışıkta parlıyordu. Hemen bir çingene şarkısı çalmaya ve çalarken dönerek dans etmeye başladı, j Yanık, geniş bir ağaç kütüğünün üzerine oturdum ve şişeden şa-| rap içmeye başladım. Ve müzikle birlikte her zamanki yürek parala- j yıcı duygu geldi. Günah neydi ki, diye düşündüm, yaşamımın sonu-1 na kadar bu korkunç yerde kalmaktan başka günah olabilir miydi?]
Ve çok geçmeden sessizce ve istemeye istemeye ağlıyordum. Bana müzik hiç durmadı gibi gelmişti, oysa Nicki beni avutuyor- j du. Yan yana oturmuştuk ve^ Nicki bana dünyanın eşitsizliklerle do-j lu olduğunu, onun ve benim Fransa'nın bu berbat köşesinde tutsak-l lar olduğumuzu ve bir gün buradan kaçacağımızı anlatıyordu. Dağın! tepesindeki şatodaki annemi düşündüm, üzüntüm öylesine derindi! ki

sonunda buna dayanamaz oldum. Nicki yeniden çalmaya başladı. I
Bana dans etmemi ve her şeyi unutmamı söylüyordu.
Evet, demek istiyordum, müzik sana bunu yaptırabilir. Bu
günah
mı? Böyle bir şey nasıl kötü olabilir? Döne döne dans ederken
ben]
de onun peşine takıldım. Notalar kemandan yukarıya doğru
uçan al- j
tın yapraklara benziyorlardı. Neredeyse uçuştuklarını
görebiliyor-j
dum. Ben onun etrafında döne döne dans ederken o da daha
hüzün-i
lü ve insanı adeta kendinden geçirici bir müzik çalmaya
başladı. I
VAMPİRİN ŞARKISI j %'
Kürk astarlı pelerinim uçuşuyordu, aya bakmak için başımı geriye atmıştım-Müzik her yanımdan bir duman gibi yükseliyordu, cadıların yeri artık cadıların yeri olmaktan çıkmıştı. Yalnızca dağlara doğnı l^vrılan gökyüzü vardı tepemde.
Tüm bunlardan sonra izleyen günlerde birbirimize daha da yakınlaşmıştık.
Ama birkaç gece sonra çok olağandışı bir şey oldu. Epey geç olmuştu. Yine handa oturuyorduk. Nicolas odada dolaşıp dururken her zaman kafamızda taşıdığımız şeyi söze döktü.
Hiç paramız olmasa bile Paris'e kaçacaktık. Paris'te dilencilik yapmak bile burada kalmaktan daha iyiydi. Daha iyi olması gerekiyordu.
Tabii ikimiz de şimdiye dek bu konuşmaya hazırlık yapıyorduk.
'Tabii, ama yalnızca sokak dilencileri olabiliriz Nicki,' dedim. 'Çünkü büyük evlerden dilenen parasız köylü kuzen olacağıma cehennemde yanarım daha iyi.'
'Senin böyle bir şey yapmanı istediğimi mi düşünüyorsun?' diye sordu. 'Kaçalım demek istiyorum Lestat. Hepsinin yüzüne tükürelim.'
Böyle sürdürmeyi istiyor muydum. Babalarımız bizi lanetleyeceklerdi.

Olsun. Yaşamımız burada anlamsızdı zaten. Bu birlikte kaçışımızın benim daha önce yaptıklarımdan binlerce kez daha ciddi bir şey olduğunu ikimiz de biliyorduk. Artık küçük oğlanlar değildik, birer erkek olmuştuk. Babalarımız bizi lanetleyeceklerdi ve bu hiçbirimizin gülüp geçeceği bir şey değildi. Aynı zamanda yoksulluğun ne anlama geldiğini anlayacak denli büyümüştük.
'Acıktığımızda Paris'te ben ne yapabilirim?' diye sordum.
'Yemek
için fare mi vuracağım?'
'Eğer zorunlu kalırsak ben Temple Bulvarında keman çalıp para toplarım, sen de tiyatrolara gidersin!' Şimdi beni gerçekten kışkırtıyordu.
'Tüm söylediklerin yalnızca sözde mi kalıyordu Lestat?' diyordu.
'Biliyorsun sendeki yakışıklılıkla Temple Bulvarında sahneye çıkman hiç zaman almaz.'
Konuşmamızdaki bu değişikliği çok sevmiştim. Bunu yapabileceğimize inandığını görmeyi çok sevmiştim. Tüm karamsarlığı uçup gitmişti. Yine de her on sözcüğün arasında 'tükürme' sözcüğünü tıkıştırıyordu. Tüm bunları yapmak olanaklı görünüyordu. Ve burada yaşamlarımızın anlamsız olduğu düşüncesi bizi alev-'endinneye başladı.
Müziğin ve tiyatronun iyi oldukları, çünkü kaosu
uzaklaştırdıkla-

rı temasını yeniden ele aldım. Kaos gündelik yaşamın anlamsızlığıydı, eğer şimdi ölecek olursak yaşamlarımız anlamsızlıktan başka bir şey olmayacaktı. Gerçekten de annemin çok geçmeden ölecek olma-g sının anlamsız olduğunu farkettim ve bana söylediklerini Nicolas'a.' anlattım. 'Dehşete kapılıyorum. Korkuyorum.' Evet odada bir Altın An yaşandıysa şimdi bu bitmişti. Ve daha de-j ğişik bir şey olmaya başladı.
Bunu Karanlık An diye adlandırmam gerekiyor ama bu an da çok duyguluydu ve ürkütücü bir ışıkla doluydu. Hızlı hızlı konuşuyor,] anlamsızlığı lanetliyorduk. Sonunda Nicolas yerine oturup başını el-j leri arasına aldığında şaraptan kocaman yudumlar aldım ve daha ön-1

ce onun yaptığı gibi odada ileri geri dolaşmaya başladım. Sözler ağzımdan çıkarken birden bir şeyi ayrımsadım. Belki de ölürken bile niçin yaşadığımız sorusunun yanıtını bulmayacaktık. Eni yeminli tanrıtanımaz bile ölüm sırasında bir yanıt bulacağını düşünürj Yani demek istediğim orada Tanrı olacaktır, ya da hiçbir şey olma-j yacaktır.
'Ama sorun tam bu,' dedim. 'Bu anda hiçbir buluş yapmıyoruz. Yalnızca duruyoruz. Tek bir şey bile bilmeden yokluğa geçiyoruz.' Evrenin, güneşin, gezegenlerin, yıldızların, kara gecenin sonsuza dek sürdüklerini gördüm ve gülmeye başladım. 'Anlayabiliyor musun? Tüm bunların niçin olduklannı hiçbir za-j man bilmeyeceğiz, her şey bittiğinde bile!' diye bağırdım Nicolas'a.
O yatağın üzerinde oturuyor, başını sallıyor ve testiden şarap içiyordu. 'Öleceğiz ve o zaman bile bilmeyeceğiz. Hiçbir zaman bilmeyeceğiz ve bu anlamsızlık sürüp gidecek. Artık biz bunu seyretmeyeceğiz yalnızca. Kafalanmızda buna bir anlam vermek için bir damlacık bile gücümüz olmayacak. Yalnızca gitmiş olacağız, bir damlacık bin şey bilmeden ölüp gideceğiz!'
Gülmem kesilmişti. Kımırdamadan durdum, söylediğim şeyin na olduğunu çok iyi anlıyordum.
Hiçbir yargı günü, hiçbir son açıklama, tüm korkunç yanlışların düzeltildiği, tüm dehşetlerin kefaretinin ödendiği hiçbir parlak ani yoktu.
Kazıkta yakılan cadıların öcü hiçbir zaman alınmayacaktı.
Bize hiç kimse bir şey anlatmayacaktı.
O anda bunu yalnızca anlamakla kalmamıştım, görüyordum! Ağzımdan
tek bir ses çıkıyordu: 'Oh!' Giderek daha yüksek sesle
'Oh!'
diyordum. Şarap şişesini elimden yere düşürdüm. Ellerimi başıma!
koyup bunu söylemeyi sürdürdüm. Ağzımın anneme anlattığım gibi

tam yuvarlak olduğunu görebiliyordum ve 'Oh, oh, oh!' demeyi sürdürdüm.
Durduramadığım bir hıçkırık gibi hep aynı şeyi söylüyordum.
Nicolas
bana sarıldı ve sarsmaya başladı.
'Lestat, dur!' diyordu.
Duramıyordum. Pencereye koştum, mandalını açıp elimdeki ağır cam bardağı dışarı savurdum ve yıldızlara baktım. Onları görmeye dayanamıyordum. Çevremde yalnızca boşluk, sessizlik olduğunu, sorumun yanıtının olmadığını görmeye dayanamıyordum. Nicolas beni camdan geriye çekip camı kapatırken hırıltılı bir sesle solumaya başladım.
Tekrar tekrar, 'İyi olacaksın,' diyordu Nicolas. 'Yalnızca uyuman gerekiyor.'
Herkesi uyandırmıştık. Sessiz kalamıyordum. Aynı sesi çıkarıp dunıyordum.
Arkamda Nicolas'la birlikte handan dışarıya, köyün yollarından şatoya doğru koştum. Nicolas beni yakalamaya çalışırken kapıları geçip odama çıktım.
'Uyu, şimdi buna ihtiyacın var,' deyip duaıyordu bana umutsuzca.
Sırtımı duvara dayamış yatıyordum, kulaklarımı ellerimle kapamıştım ve aynı ses gelmeyi sürdürüyordu. 'Oh, oh, oh.' 'Sabahleyin,' dedi. 'Her şey daha iyi olacak.'
Sabah olduğunda hiçbir şey daha iyi değildi. Gece de daha iyi olmadı, aslında karanlığın gelmesiyle daha da kötüleşti.
Durumundan hoşnut bir insan gibi yürüyor, konuşuyor, ellerimi kollarımı sallıyordum ama derim yüzülmüş gibi hissediyordum. Titriyordum.
Dişlerim birbirine çarpıyordu. Bunu durduramıyordum. Çevremdeki her şeye dehşetle bakıyordum. Karanlık beni ürkütüyordu.
Salondaki eski zırhlann görünüşü beni ürkütüyordu. Kurtların peşine giderken yanıma aldığım topuz ve gülleye baktım. Ağabeylerimin yüzlerine baktım. Her şeye baktım, ışıklı, renkli her şeyin, her gölgenin arkasında aynı şeyi görüyordum: ölüm. Ama bu ölüm daha

önce düşündüğüme benzemiyordu, şimdi gördüğüm ölüm başka bir Şeydi. Gerçek ölüm, bütünüyle ölmek, kaçınılmaz, geri alınamaz biçimde yokluğa dönüşmek.
Ve bu dayanılmaz heyecan içinde daha önce hiç yapmadığım bir Şey yapmaya başladım. Çevremdekilere dönüp onları durmaksızın sorguya çekiyordum.
'Tanrıya inanıyor musun?' diye sordum ağabeyim Augustin'e.
Eğer inanmıyorsan nasıl yaşayabiliyorsun?'

'Gerçekten de hiç ama hiçbir şeye inanmıyor musun?' diye sor dum kör babama. 'Eğer tam şu anda ölüyor olduğunu bilseydin Tan* rıyı mı yoksa karanlığı mı görmeyi beklerdin! Söyle bana.' 'Sen delisin, her zaman deli oldun!' diye bağırdı. 'Çık git bu evden!
Hepimizi çıldırtacaksın.'
Ayağa kalktı. Sakat ve kör olduğu için bunu yapması zordu ama yine de ayağa kalktı ve elindeki kadehi bana atmaya çalıştı.
Tabii vu|
ramamıştı.
Anneme bakamıyordum. Yanına gidemiyordum. Ona sorularımla acı çektiremezdim. Hana gittim. Cadıların yerini düşünmeye dayana-| mıyordum. Hiçbir şey beni köyün sonuna yürütemezdi! Ellerimi ku-J laklarımın üzerine koydum, gözlerimi kapattım. Hiç ama hiçbir şeyi anlamaksızın ölmüş olanların düşüncelerine 'Defolun!' diye bağır-] dım.
İkinci gün de daha iyi değildi.
Haftanın sonuna geldiğimizde her şey eskisi kadar kötüydü. Yedim, içtim, uyudum, ama uyanık her anımı panik ve acı içinde geçiriyordum. Köyün rahibine gittim ve Takdis mihrabı üzerinde ger-j çekten İsa'nın bedeninin durduğuna inanıp inanmadığını sorgula-j dım. Kekeleyen yanıtlarını duyup gözlerindeki korkuyu gördükten sonra öncekinden daha umutsuz duygularla yanından ayrıldım. 'Ama hiçbir açıklama yoksa nasıl yaşayabilirsin, nasıl soluk almayı, hareket etmeyi ve bir şeyler yapmayı sürdürebilirsin?' diye çırpı-: nıyordum.

Nicolas belki müziğin kendimi daha iyi hissetmeme yar-j dım edeceğini söyledi. Keman çalacaktı.
Bunun vereceği yoğun duygulardan korkuyordum. Ama bağlara gittik ve güneşin altında Nicolas bildiği tüm şarkıları çaldı. Kol-! larımı kavuşturmuş, dizlerimi karnıma çekmiş oturuyordum. Sıcakl güneşin altında olmamıza karşın dişlerim birbirine çarpıyordu] Güneş küçük cilalı kemanın üzerinde parlıyordu. Önümde durara Nicolas'ın müziğe göre eğilip bükülüşünü seyrediyordum.
TerteJ
miz, duru sesler büyülü bir biçimde dağılarak bütün bağı ve vadiyi
sarıyorlardı. Ama aslında bu büyü değildi. Sonunda Nicolas kol-`
larım bana doladı, sessizce oturduk ve sonunda çok yavaşça, 'Lestat,
inan bana bu geçecek,' dedi.
Yeniden çal,' dedim. 'Müziğin suçu yok.'
Nicolas gülümseyip başını salladı. Deli bir adamın isteklerine karşı çıkılmazdı.
Geçip gitmeyeceğini biliyordum, ve o anda hiçbir şey bana bunu unutturamazdı ama müziğe anlatılmaz bir gönül borcum vardı.
Bu

dehşetin ortasında böylesine güzel bir şeyin olmasına teşekkür ediyordum içimdem.
Hiçbir şey anlayamazsınız ve hiçbir şeyi değiştiremezsiniz. Ama böyle müzik yapabilirsiniz. Köyün çocuklarının dans ettiklerini, kollarını kaldırıp dizlerini büktüklerini ve vücutlarını söyledikleri şarkının ritmine uydurduklarını gördüğümde de aynı gönül borcunu hissettim. Onları seyrederken ağlamaya başladım.
Yürüyüp kiliseye gittim. Dizlerimin üstüne çöküp duvara dayandım, karşımdaki eski heykellere baktım, ince ince oyulmuş parmakları, burunları, kulakları, yüzlerindeki anlatımları ve giysilerinin kıvrımlarını

gördüğümde aynı gönül borcunu hissettim ve göz yaşlarımı durduramadım.
En azından bizim böyle güzel şeylerimiz vardı. Bu ne güzellikti.
Ama bana doğal olan hiçbir şey güzel görünmüyordu şimdi! Açıklıkta tek başına duran büyük ağacı görmek bile beni titretebilir ve çığlıklar attırabilirdi. Bağı müzikle doldur.
Ve size küçük bir sır vereyim. Gerçekte bu hiçbir zaman geçmedi.
6
Buna neden olan şey neydi? Gecenin geç saatlerine kadar içki içip konuşmamız mı buna neden olmuştu, yoksa annemin öleceğini söylemesiyle mi ilgisi vardı? Kurtların bu konuyla bir ilgisi var mıydı? Cadıların yerinin düş dünyam üzerinde yarattığı büyülü bir etkiden dolayı mı böyle olmuştum?
Bilmiyorum. Sanki dışardan üzerime gelen bir şey gibiydi. Bir an yalnızca bir düşünce oluyordu, bir başkasında gerçeğe dönüşüyordu. Sanırım böyle bir şeye karşı açık olmayı seçebilirdiniz ama bunu yaratmayı başaramazdınız.
Kuşkusuz zamanla etkisi zayıfladı. Ama gökyüzü bundan böyle hiçbir zaman aynı mavi tonunda olmadı. Demek istediğim bundan sonra sonsuza dek dünya gözüme başka türlü göründü ve en büyük mutluluk anlarımda bile arkalarda bir yere gizlenmiş bir karanlık, bir zayıflık ve umutsuzluk duygusu vardı.
Bu belki de olacak olanların bir ön duygusuydu. Ama böyle ol-56 | ANNE RİCE duğunu sanmıyorum. Bundan daha önemliydi, ve açık sözlü olmarç gerekirse böyle ön duygulara da inanmam zaten. Ama şimdi öyküye geri dönelim. Tüm bu sefillik dönemi boyunca annemden uzak durdum. Ölüm ve kaos konusunda bu canavarca şeylerden ona hiç söz etmeyecektim. Ama başka herkes anneme) aklımı kaybettiğimi anlatmıştı.
Ve sonunda, Paskalya'dan önceki ilk pazar günü annem bana geldi. Odamda yalnızdım, evdeki herkes her yıl bu geceyi kutlamak için yakılan geleneksel dev ateşi görmek için akşam üzeri köye gitmişti, j Bu kutlamadan her zaman nefret etmişimdir. Korkutucu bir yanı vardı, gürleyen alevler, danslar, şarkılar, sonra tuhaf ezgilerin eşliğin-

^ de ellerinde meşalelerle dağlara yürüyen köylüler. Bir süre önce buna putperest bir ayin diyen bir rahibimiz olmuştu.
Ama hemen ondan kurtulmanın bir yolunu buldular. Dağlarımız-] daki çiftçiler eski ayinlerini korumayı bilirler. Tüm bunlar ağaçlan™ bol meyve vermeleri ve ekinlerin iyi büyümesi için yapılıyordu. Vq bu kez her zamankinden daha yoğun olarak bu kadınların ve erkek-j lerin cadıları yakanlarla akrabalıklarını gördüğümü hissettim. O andaki kafa durumumla bu bende dehşet uyandırdı. Kendi küçük ateşimi yaktım, beni ürküttüğü kadar kendine çeken büyük ate-l şe bakmak için pencereye gitme güdüsüne direnmeye çalışıyordum.!
Annem içeri geldi, arkasından kapıyı kapattı ve benimle konuş-| ması gerektiğini söyledi. Yumuşacık bir sesle. 'Sende ortaya çıkan değişikliklerin benim ölümümle bir ilgisi vaıj mı?' diye sordu.
'Böyleyse söyle bana. Ve ellerini bana ver.' Neredeyse çok uzun zamandır ilk kez beni öpüyordu. Solmuş el-l biselerinin içinde zayıf görünüyordu, saçları tanınmamıştı. Saçların-J daki beyaz telleri görmeye dayanamıyordum. Açlık çekiyor gibi gö-J rünüyordu.
Ama ona gerçeği söyledim. Bilmiyordum ve sonra handa başıma t gelenlerden bazılarını açıkladım. Burada duyduğum dehşeti, düşün-1 celerimdeki garip mantığı sezdirmemeye çalışıyordum. Sözlerimin! aslında her yönüyle kavranmamasına çalışıyordum. Dinledi sonra şöyle dedi. 'Sen tam bir dövüşçüsün oğlum.
Hiç ka-l
bul etmeyeceksin. Tüm insanlığın yazgısı bu olduğunda bile sen bu-1
nu kabul etmeyeceksin.'
'Yapamam!' dedim öfkeli bir tavırla.
'Seni bunun için seviyorum,' dedi. 'Handaki küçük odada, gece-j
nin geç saatinde şarap içerken bunları görmek tam senin yapacağın I

Buna karşı da başka her şeye karşı olduğu gibi başkaldırmak yalnızca sana göre bir davranış.'
Aslında beni kınamadığını bilmeme karşın yeniden ağlamaya başladım-
Sonra bir mendil çıkardı, açtığında ortaya bir sürü altın
para
çıktı-
'Bunu atlatacaksın,' dedi. 'Şimdilik ölüm düşüncesi, yaşamını bozuyor, hepsi bu. Ama yaşam ölümden daha önemlidir. Çok geçmeden bunu anlayacaksın. Şimdi söyleyeceklerimi dinle. Buraya doktoru ve hastaları iyileştirmeyi doktordan iyi bilen yaşlı köylü kadını çağırmıştım.
İkisi de benimle aynı düşüncede. Uzun süre yaşamayacağım.'
'Dur, anne,' dedim. Ne denli bencil olduğumun ayrımındaydım ama bunun önüne geçemiyordum. 'Bu kez armağanlar falan olmayacak. Paranı gerisin geri yerine koy.'
'Otur,' dedi. Ateşin yanındaki tahta sırayı gösteriyordu. İstemeye istemeye dediğini yaptım, o da yanıma oturdu. 'Nicolas ile birlikte kaçmayı planladığınızı biliyorum,' dedi.
'Gitmeyeceğim Anne.'
'Ben ölünceye kadar mı?'
Ona yanıt vermedim. Nasıl bir ruh durumu içinde olduğumu size anlatamam. Daha çok gençtim, titriyordum, ve bu yaşayan, soluk alan kadının yaşamaya ve soluk almaya son vereceğini ve sonra çürüyüp toprak olacağını konuşmamız gerekiyordu. Ruhu boşlukta dönenip duracaktı, yaşamda çektiği her şey ve bunun sonlanışı hiçbir şeye varmayacaktı. Küçük yüzü bir peçe üzerine boyanmış gibiydi. Uzaktaki köyden şarkı söyleyen köylülerin incecik sesleri geliyordu.
'Senin Paris'e gitmeni istiyorum, Lestat,' dedi. 'Bana ailemden kalan paranın tamamı bu. Bunu almanı istiyorum. Günüm geldiğinde senin Paris'te olduğunu bilerek ölmek istiyorum.' Şaşırmıştım. Yıllar önce beni İtalyan kumpanyasının yanından geri getirdikleri zaman yüzünde beliren şaşkın anlatımı anımsadım.

Uzun bir süre yüzüne baktım. Beni inandınnaya çalışırken sesi neredeyse kızmış gibi duyuluyordu.
Sorularımı gözlerimle sormaya çalıştım. Bunu gerçekten istiyor musun, diye sormaya çalışıyordum.
'Aynı babanın yaptığı gibi ben de seni burada tuttum,' dedi.
'Gun.
ıaım yüzünden değil bencilliğim yüzünden. Şimdi bunun kefaretini
ödüyorum. Senin gidişini göreceğim. Paris'e vardığında ne yapacağın
umurumda değil. İster Nicolas keman çalarken şarkı söyle, is-

tersen St. Germain Panayırında sahnede taklalar at. Ama git ve yapacağın şeyi elinden geldiğince iyi yap.'
Onu kollarıma almaya çalıştım. İlk anda vücudunun kasıldığını hissettim ama sonra zayıfladı, bana dayandı ve kendini bana öylesine tam olarak bıraktı ki sanırım her zaman niçin bu denli tutuk davranmış olduğunu anladım. Ağladı. Daha önce hiç ağladığını duymamıştım.
Tüm acısına karşın bu anı sevdim. Bu anı sevdiğim için kendimden utanıyordum, ama gitmesine izin vermeyecektim. Sıkıca sarıldım ve onun bana izin vermediği tüm zamanların yerine geçecek kadar çok öptüm onu. Bir an için aynı şeyin iki parçası gibi göründük.
Sonra sakinleşti. Kendini toplamış görünüyordu, yavaşça ama çok kesin biçimde benden ayrıldı ve beni kendinden uzağa itti. Uzun bir süre konuştu. O zamanlar anlamadığım şeyler söyledi bana. Ava çıkarken at bindiğimi gördüğünde bundan nasıl inanılmaz bir zevk duyduğunu anlattı. Herkese kızdığım, babamı ve ağabeylerimi niçin böyle yaşamak zorunda olduğumuzu sora sora bunalttığım zaman da aynı zevki duymuştu. Neredeyse biraz ürpertici bir yolda onun bedeninin gizli bir parçası olduğumdan, onun için benim kadınlarda aslında olmayan bir organın yerine geçtiğimden söz etti.

'Sen benim içimdeki erkeksin,' dedi. 'Seni bu yüzden burada tut! tum. Sensiz yaşamaktan korkuyordum ve belki şimdi seni uzaklara göndermekle yalnızca daha önce yapmam gereken şeyi yapıyorum.1 Beni biraz sarsmıştı. Bir kadının buna benzer bir şeyi hissedebiJ leceğini ya da söze dökebileceğini hiç düşünmemiştim. 'Nicolas'ın babası planlarınızı biliyor,' dedi. 'Hancı konuşmalarına] zı duymuş. Hemen ayrılmanız sizin için çok önemli. Şafak sökerken giden posta arabasına binin ve Paris'e ulaşır ulaşmaz bana mektup yaz. St. Germain Pazarının yanındaki Innocents Mezarlığında mektup yazıcılar vardır. Kendine İtaTyanca yazabilen birini bul ki mektuplarını benden başka hiç kimse okuyamasın.'
Odadan ayrıldığında olanlara tam olarak inanamıyordum. Uzu» bir süre önüme bakarak durdum. Hasır şikeli yatağıma, iki ceketime, kırmızı pelerine ve ateşin yanındaki bir çift ayakkabıma baktım durdum.
Pencerenin dar aralığından tüm yaşamım boyunca bildiğim tek yer olan dağların kara gölgelerine baktım. Çok değerli, kısacık bir an için karanlık, karamsarlık üzerimden sıyrılıp uzaklaştı. Sonra merdivenlerden aşağıya koştum. Aşağıya köye koşuyor* dum, Nicolas'ı bulup ona Paris'e gideceğimizi söyleyecektim! Bunu yapacaktık. Bu kez bizi hiçbir şey durduramazdı.

Nicolas ailesiyle birlikte meydandaki ateşi seyrediyordu. Beni gö-.. görmez kollarını boynuma doladı, ben de onun beline sarıldım ve çekerek kalabalıktan uzaklaştırdım, çayırlığın sonuna götürdüm.
" Havada yalnızca ilkbaharda duyulan taze ve yeşil koku vardı. KövKilenn şarkıları bile çok berbat duyulmuyordu. Dönerek dans etmeye başladım.
'Kemanını al!' dedim. 'Paris'e gitme üzerine bir şarkı çal. Yola çıkıyoruz.
Sabahleyin gidiyoruz!'
'Peki Paris'te karnımızı nasıl doyuracağız?' Boş elleriyle sanki keman çalıyormuş gibi yaparken bu sözleri şarkı gibi söylüyordu.
'Yemek

için fare mi avlayacaksın?'
'Oraya vardığımızda ne yapacağımızı sorma!' dedim. 'Önemli olan
tek şey oraya varmamız.'
7
Eski mezar taşları, leş gibi kokan açık mezarlarıyla dev bir halk mezarlığı olan Les Innocents Mezarlığının öğlen kalabalığının ortasında Nicolas ile birlikte dururken iki hafta bile geçmemişti. Burası şimdiye dek gördüğüm en inanılmaz pazar yeriydi. Kokulara ve gürültülere aldırmadan bir İtalyan mektup yazıcının üzerine eğilmiş anneme ilk mektubumu yazdırıyordum.
Evet, gündüz ve gece yolculuk yaptıktan sonra güven içinde Paris'e varmıştık, ile de la Cite'de oda tutmuştuk, anlatılamayacak denli mutluyduk ve Paris tüm düşlerimizin ötesinde sıcak, güzel ve büyüktü.
Kalemi kendi elime alıp ona yazabilmeyi isterdim. Dev yapıları, dilenci, satıcı, soylu kaynayan kıvrım kıvrım uzanan eski sokakları, kalabalık bulvarların iki yanında uzanan üç dört katlı evleri gömıenin nasıl bir şey olduğunu ona anlatabilmeyi isterdim.
Ona buradaki arabaları anlatabilmek isterdim. Yaldız ve cam kap-" bu şeker kutularının Pont Neuf ve Pont Nötre Dame'a giden yolarda hiçbir şeye aldınnadan gidişlerini, Louvre'un, Royal Palas'ın °nünden akıp gitmelerini.
Ona insanları anlatabilmek isterdim. Süslü çoraplı ve gümüş bastonlu
beyefendilerin pastel renkli terlikleriyle çamurlardan sıçraya

sıçraya geçişlerini, inci işlemeli peruklu hanımların ipek ve saten eteklerini savuruşlarını, Tulier bahçelerinde başı yukarda yürüyen Marie Antoinette'in kendisini ilk kez görüşümü. Kuşkusuz, ben doğmadan yıllar yıllar önce annem bunların heri sini görmüştü. Babasıyla birlikte Napoli'de, Londra'da ve Roma'da yaşamıştı. Ama ona bana vermiş olduğu şeyin ne olduğunu anlatmak istiyordum.

Nötre Dame'daki koroyu duymanın, tıkış tıkış dolu kafelerde Nicolas'la birlikte kendimize bir yer bulmanın, İngiliz kahvesi içerek onun eski dostlarıyla konuşmanın nasıl bir duygu verdiğini, Nicolas'ın güzel elbiselerini giyip dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu ve Comedie Française'in sahne ışıklarının altında hayranlıkla sahnedeki aktörleri seyretmenin güzelliğini aktarmak istiyordum anneme.
Ama bu mektuba yazdıklarım içinde belki de en ama en iyisi fl de la Çite'de evimiz dediğimiz tavanarası odalarının adresi ve şu haberlerdi: 'Gerçek bir tiyatroda çok geçmeden sahneye çıkma konusunS umut verdiğim için bir aktörle birlikte çalışmak için işe alındım.' Ona anlatmadığım şey odalarımıza çıkmak için altı kat merdivâ tırmanmak zorunda olduğumuz, penceremizin altındaki ara sokakta kadınların ve erkeklerin bağırışıp kavga ettikleri, kasabadaki hl opera, bale ve tiyatroya Nicolas'ı da sürüklediğim için şimdiden paramızın bitmiş olduğuydu. Çalıştığım kuruluş derme çatma bir bulvar tiyatrosuydu, burada oynamak panayırda oynamaktan olsa olsa fl basamak yukarı bir işti ve benim görevim oyuncuların giyinmesine yardım etmek, bilet satmak, yerleri süpünnek ve sorun çıkaranları dışarı atmaktı.
Ama bana göre cennetteydim. Kentteki hiçbir orkestranın ona'i vermemiş olmasına karşın Nicolas da böyle hissediyordu. Şimdi benim çalıştığım tiyatroda bif avuç müzisyenle birlikte solo müzikler çalıyordu. Gerçekten parasız kaldığımızda bulvarda da çalmıştı, befl de yanında, elimde şapka para toplamıştım. Utanma nedir bilmiyorduk.
Her akşam elimizde bir şişe ucuz şarap ve güzel bir Paris ekmö ğiyle merdivenleri koşarak tırmanıyorduk. Auvergne'de yediğimiz şeylerden sonra bunlar bize tanrıların yiyecekleri gibi geliyordu.
Uzun mumumuzun ışığında çatı katı yaşadığım en görkemli yer gibi görünüyordu.
Daha önce söylediğim gibi, handaki odanın dışında küçük taht* odalarda pek bulunmamıştım. Bu odanın alçı duvarları ve alçı bir tavanı vardı. Gerçek bir Paris odasıydı!
?

Yerleri cilalı tahtaydı ve üstelik çok iyi çeken yeni bir bacası olan küçücük bir şöminesi bile vardı.
Yamru yumru şiltelerde uyusak, komşulanmızın dövüşleriyle nvandınlsak da ne olurdu ki. Paris'te uyanıyorduk ve saatlerce kol kola caddelerde, ara sokaklarda dolaşıyor, mücevherler, kumaşlar ve heykellerle dolu dükkânların vitrinlerini seyrediyorduk. Böylesi bir zenginlik görmemiştim. Her yanına et kokusu sızmış et pazarları bile hoşuma gidiyordu. Kentin gürültüleri, binlerce binlerce işçisinin, yazıcısının, zanaatçısının hiç durmaksızın çalışıp didinmeleri, sayısı belirsiz bir kalabalığın gidiş gelişleri.
Handa, karanlıkta gözümün önüne gelenleri gündüzleri neredeyse unutuyordum. Tabii kirli ara sokaklardan birinde ortada bırakılmış bir cesetle karşılaşmadıkça ya da de Greve Meydanında halkın önünde yapılan idamlardan birini görmedikçe. Paris'te bu kirli ara sokaklardan çok fazla vardı ve ne zaman de Greve Meydanında birisi idam edilecek olsa ben de orada oluyordum.
Titreyerek, neredeyse inleyerek meydandan uzaklaşıyordum. Eğer dikkatim dağıtılmasa buna saplanıp kalabilirdim ama Nicolas aman vermezdi.
'Lestat, yine sonu olmayan, değiştirilemez ve bilinemezlerinden konuşmaya başlama!' derdi. Eğer başlarsam bana vurmakla ya da beni sarsmakla tehdit ederdi.
Ve akşam saati geldiğinde ister bir idam görmüş olayım isterse olmayayım, gün ister çok güzel isterse yorucu geçmiş olsun içimde titremeler başlardı. Beni bundan kurtaran tek bir şey vardı: parlak ışıklarla aydınlatılmış tiyatronun sımsıcak, heyecanlı havası. Güneşin batma saatinde içerde güvenlikte olmaya özen gösteriyordum. O zamanların Paris'inde bulvar tiyatroları yasal yerler bile değillerdi. Yalnızca Comedie Française ve Theatre des Italiens yönetim tarafından korunan tiyatrolardı ve tüm ciddi dramlar onların elindeydi. Trajediler gibi komediler de, Racine, Corneille ve parlak Voltaire'in oyunlan da bunlar arasındaydı.
Ama Pantoloon'u, Harlequin'i Scramouche'u ve tüm geri kalanlarıyla benim sevdiğim eski İtalyan komedisi her zaman olduğu gibi

Yaşıyordu. St. Germain ve St. Laurens panayırlannda ip cambazları, akrobatlar, hokkabazlar, kukla tiyatroları ve sihirbazlann arasında. Bulvar tiyatroları bu panayırlardan gelişmişti. Benim zamanımda,
^ni on sekizinci yüzyılın son on yıllarında Temple Bulvarı boyunca
yerleşik kuruluşlar olmuşlardı ve büyük tiyatrolara paralan yetmeyen
Yoksullara oynamalarına karşın oldukça varlıklı bir kalabalık da top-

lamışlardı. Pek çok aristokrat ve zengin burjuva bulvar gösterilerini seyretmek için localara doluyordu, çünkü bunlar çok canlıydı ve pek çok yetenekli oyuncu vardı, ayrıca büyük Racine'in ve büyük Voltaire'in oyunları gibi kasıntı değillerdi.
Biz tam benim önceden öğrendiğim biçimde İtalyan komedisi oyj nuyorduk. Oyun doğaçlamalarla doluydu, öyle ki oynadığımız şey her gece hem yeni ve değişik hem de her zaman aynıydı. Ayrıca şarkı söylüyor ve bir yığın saçmalık yapıyorduk. Bunu yapmamızın nedeni yalnızca halkın böyle şeyleri sevmesi değildi, ayrıca böyle yapmak zorundaydık da. Devlet tiyatrolarının tekelini kırmak için yalnızca tiyatro oynamamız yetmezdi.
Tiyatronun kendisi kırık dökük tahta bir fare kapanıydı, en fazlı üç yüz kişi alabilirdi. Ama küçük sahnesi ve sahne destekleri olağanüstü kibardı, mavi kadife zengin bir sahne perdesi vardı ve küçük özel balkonları tahta kaplamaydı. Oyuncuları usta ve gerçekten yetenekliydi ya da bana öyle görünüyorlardı.
Yeni edindiğim bu karanlık korkum, ya da Nicolas'ın dediği giti 'ölümlülük hastalığım' olmasaydı bile bu sahne kapısından geçmekten daha heyecanlı bir şey olamazdı.
Her akşam beş ya da altı saat küçük bir evrende yaşıyor ve solul alıyordum. Burada kadınlar ve erkekler bağırıyor, gülüyor, tartışıyor, bir onunla bir bununla dövüşüyorlardı. Sahnenin arkasında hepimiz arkadaş olmasak bile birbirimizle yoldaş oluyorduk. Belki de bu

okyanusun üzerinde küçük bir teknede olmaya benziyordu. HepimH birlikte kürek çekiyorduk, birbirimizden kaçma şansımız yoktu.
Bu
tanrısal bir duyguydu.
Nicolas biraz daha az coşkuluydu, ama bunu beklemek gerekin di. Ve yanına zengin öğrenci arkadaşları geldiğinde daha da alaya oluyordu. Onun böyle yaşamak için deli olması gerektiğini düşünüyorlardı. Bana gelince, artistlere kostümlerini giydiren ve çöp kovalarını boşaltan bir soylu için söyleyecek söz bulamıyorlardı. Kuşkusuz bu genç burjuvaların hepsi aslında aristokrat olmak istiyorlardı. Unvanlar satın alıyor, ne zaman ellerinden gelse aristokrat ailelerden insanlarla evleniyorlardı. Bunların devrime katılmış ve aslında katılmak istedikleri sınıfı ortadan kaldırmaya yardım etmiş olmaları tarihin küçük şakalarından biridir.
Nicolas'ın arkadaşlarını bir daha hiç görmesem aldırmazdım.
AİM
törler benim ailem konusunda bir şey bilmiyorlardı ve gerçek adım olan de Lioncourt'u bırakıp bunun yerine kendime yalın Lestat de Valois adını almıştım.

Sahne konusunda öğrenebildiğim her şeyi öğreniyordum. Ezberliyor, rol yapıyordum. Sayısız sorular soruyordum. Her gece yalnızca jvlicolas'ın solo kemanını çalmasını dinleyeceğim zaman eğitimimi kesiyordum. Minik orkestrada oturduğu yerden doğrulunca ışık onun üzerine çevrilirdi. O zaman Nicolas tüm seyircileri coşturacak kadar tatlı ve yeterince kısa bir sonat çalardı.
Tüm bu zaman boyunca ben de kendi ortaya çıkacağım anın düşünü kurdum. Beni çalıştıran, sorulanmla bunalttığım ve taklit ettiğim yaşlı aktörler sonunda şöyle diyeceklerdi: 'Tamam Lestat, bu gece Lelio olarak senin oynaman gerekiyor. Şimdi ne yapacağını bilmelisin.'
Sonunda o an geldiğinde ağustos sonlarıydı. Paris'in en sıcak olduğu günlerdi ve geceler neredeyse şurup gibiydi.

Tiyatro mendilleri ve biletleriyle kendilerini yelpazeleyen yerinde duramaz izleyicilerle doluydu. Yüzüme sürdüğüm kalın beyaz boya ben daha sürerken eriyordu.
Nicolas'ın en iyi kadife ceketini giymiş, elime bir karton kılıç almıştım. Sahneye çıkmadan önce titriyor ve bunun idam edilmeyi beklemek gibi bir şey olduğunu düşünüyordum. Ama sahneye çıkar çıkmaz döndüm ve dosdoğru tıkış tepiş dolu salona baktım. O anda çok garip bir şey oldu. Korku uçup gitmişti.
Yıllar yıllar önce uzak kasabada olduğu gibi sahne benim kendi verimdi. Hep birlikte sahnede kavga ederek, sarılarak, komiklikler yaparak deli gibi koşturup dururken tiyatro kahkahalardan sarsılıyordu.
Üzerime çevrilen dikkat bana bir kucaklama gibi geliyordu. Her mimik, her söz izleyicilerden bir kahkaha tufanına neden oluyordu. Bu neredeyse aşırı kolay bir iş gibi görünüyordu, eğer bundan sonra sahneye çıkacak olan aktörler sabırsızlanıp bizi sahnenin arkasına doğru itmeselerdi yanm saat daha sürdürebilirdik. Kalabalık bizi alkışlamak için ayağa kalkmıştı. Üstelik bunlar açık gökyüzünün altındaki taşralı izleyiciler değillerdi. Lelio ve Flaminia'nın geri gelmesi için seslenen bu insanlar Parisli izleyicilerdi.
Sahne arkasının loşluğunda dururken sersemlemiş gibiydim, neredeyse
yere yıkılacaktım. O anda önümdeki hiçbir şeyi görmüyordum,
gözümün önünde yalnızca sahne ışıklarının üzerinden bana
bakan izleyiciler vardı. Hemen sahneye geri dönmek istiyordum. Flaminia'yı
yakalayıp öptüm ve onun da beni tutkulu biçimde öptüğünü
ayrımsadım.
Yaşlı menejerimiz Renaud onu geri çekti.
'Tamam Lestat,' dedi. Sanki bir şeye kızmış gibiydi. 'Tamam, ol-

dukça iyi basardın. Bundan sonra senin düzenli olarak sahneye çıkmana izin vereceğim.'
Ama neşemden olduğum yerde zıplamaya başlamadan birden' çevremizde kumpanyanın yansı toplanmıştı. Artistlerden biri olan Luchina hemen söze atıldı.
'Oh hayır. Onun düzenli olarak sahneye çıkmasına izin vermeyeçeksin!' dedi. 'Bu çocuk Temple Bulvarının en yakışıklı aktörü ve sen hemen onu kiralayacaksın ve bunun için para ödeyeceksin. Bundan sonra tek bir süpürgeye ya da paspasa dokunmayacak.'
Dehşete düşmüştüm.
Kariyerim daha yeni başlamıştı ve daha başlarken bitecek gibi görünüyordu. Ama benim şaşkınlığıma karşın Renaud onun söylediği her şeyi kabul etti.
Kuşkusuz, yakışıklı diye çağırılmak gururumu okşamıştı ve yıllgl önce sevgili rolü oynayan Lelio'nun oldukça yakışıklı olmasının gerektiğini öğrenmiştim. Biraz olsun aristokrat gibi yetiştirilmiş biri bu role çok iyi uyuyordu.
Ama eğer gerçekten Parisli izleyicilerin dikkatini çekeceksem, eğer Comedie Française'de benden söz etmelerini sağlayacaksam markizin ailesinden sahneye düşmüş sarı saçlı bir melekten daha fazlası olmam gerekiyordu. Büyük bir aktör olmam gerekiyordu ve böyle olmaya kararlıydım.
O gece Nicolas ve ben küp gibi sarhoş olup bunu kutladık. Bva tün kumpanyayı odalanmıza toplamıştık. Kaygan çatılara tırmandım, kollarımı açıp Paris'e uzattım, Nicolas pencerede kemanını çaldı. Sonunda bütün mahalleyi uyandırdık.
Müzik insanı kendinden geçiriyordu, oysa sokak aralarında insanlar kızıp bağırıyor, tencerelere vuruyorlardı. Hiç aldırmadık. Cadıların yerinde yaptığımız gibi şarkı söyleyip dans ediyorduk.
Neredeyse
pencerenin kenanndan aşağı düşecektim.
Ertesi gün elimde şarap şişesi, les Innocent'e yollandım. Batan gül nesin ışıkları altında bütün öyküyü İtalyan mektup yazıcıya yazdırdım

ve mektubu hemen anneme gönderdim. Sokaklarda gördüğüm herkesi kucaklamak istiyordum. Ben Lelio'ydum. Ben bir aktördüm-
Eylül ayı geldiğinde programlarda benim adım yazıyordu.
Anneme
bunları da gönderdim.
Artık eski komediyi oynamıyorduk. Ünlü bir yazarın, oyun yazarlannın genel grevi nedeniyle Comedie Française'de oynanamayan bir güldürüsünü oynuyorduk.
Kuşkusuz yazarın adını söyleyemiyorduk ama herkes
oyunun kimin
eseri olduğunu biliyordu ve sarayın yarısı her gece
Renaud'un

Thespianlar gvini seyretmek için tiyatroyu dolduruyordu. Başrolde değildim ama genç sevgiliydim, yine bir tür Lelio'yıı oynuyordum ki bu rol neredeyse başrolden bile iyiydi ve çıktığım her sajınede bütün gözler benim üzerime toplanıyordu. Rolümü bana Nicolas öğretmişti, sürekli okuma öğrenmemle uğraşıyordu. Dördüncü oyuna geldiğinde oyun yazarı benim için fazladan bölümler ekledi.
İntermezzolarda Nicki'nin kendini göstermesine sıra geliyordu.
Küçük Mozart sonatının en son yoaımu bütün salonu yerine çiviliyordu, kimse arada dışarı çıkmak istemiyordu. Öğrenci arkadaşları bile geri gelmişlerdi. Özel balolara davetler alıyorduk. Neredeyse her gün anneme bir şeyler yazmak için les Innocent'in yolunu tutuyordum ve sonunda ona İngiliz gazetesi The Spectator'den kesilmiş yazılar gönderdim. Gazete küçük oyunumuzu ve özellikle üçüncü ve dördüncü perdede bayanların yüreklerini hoplatan sarışın çapkını övüyordu. Tabii ben bu yazıları okuyamamıştım. Ama gazeteyi bana getiren beyefendi bunun bir övgü olduğunu söylemişti ve Nicolas da böyle olduğuna yemin etmişti.
Sonbaharın serin akşamları geldiğinde sahnede kürk astarlı kırmızı pelerinimi giymeye başladım. Neredeyse kör olsanız ve salonun en arka sırasında otursanız bile bunu görmemeniz olanaksızdı. Yüzüme boyadığım beyaz boya konusunda daha ustalaşmıştım, yüzümün

çizgilerini belirginleştirmek için yer yer gölgelendiriyordum. Gözlerimin çevresinin siyah boyanmasına ve dudaklarımın biraz kızartılmasına karşın aynı anda hem çarpıcı hem de çok insanca görünüyordum.
Kalabalığın arasındaki kadınlardan sevgi notları alıyordum.
Nicolas sabahları İtalyan bir maestro ile müzik çalışıyordu. Yine" de yiyecek, odun ve kömür için yeterli paramız vardı. Annem haftada iki mektup gönderiyordu ve sağlığının iyileşmeye başladığını söylüyordu. Son kış öksürdüğü kadar kötü öksürmüyordu. Ağrıları azalmıştı. Ama babalarımız bizi reddetmişlerdi ve adlarımızın anılmasını bile duymak istemiyorlardı.
Bununla kafamızı yormayacak denli mutluyduk. Ama karanlık korku 'ölümlülük hastalığı' soğuklar geldikten sonra sık sık yakama yapışmaya başlamıştı.
Paris'te soğuk daha kötü hissediliyordu. Dağlarda olduğu gibi temiz
bir soğuk değildi. Yoksullar titreyerek, açlık içinde kapı aralarına
sığınıyorlardı. Kaldırım taşı döşenmemiş, yamru yumru sokaklar
pis bir çamurla kaplanmıştı. Gözlerimin önünde çıplak çocukların acı
Çektiklerini görüyordum ve çevrede eskisinden daha fazla terkedilmiş
ceset yatıyordu. Hiçbir zaman kürk astarlı pelerinimden o zaman

olduğu denli hoşnut olmamıştım. Nicolas'la birlikte dışarı çıktığımız- j da pelerinimi ona da sarıyordum. Yağmur ve karların arasında birbiJ rimize sıkıca sarılmış olarak dolaşıyorduk.
Soğuk olsun olmasın, o günlerdeki mutluluğu ne denli anlatsan abartmış olmam. Yaşam tam olarak olabileceğini düşündüğüm gibiy— di. Herkes böyle diyordu. Gözümün önüne büyük sahnelerin, büyük bir aktörler grubu ile yapılacak Londra, İtalya ve giderek Amerika

turnelerinin manzaraları geliyordu. Yine de acele etmek için hiçbir; neden yoktu. Bardağım sonunda dolmuştu.
8
Ama Paris'te her yerin şimdiden buz tuttuğu ekim ayında izleyiciler arasında çok düzenli olarak garip bir yüz görmeye başladım. B<8 yüz hep dikkatimi dağıtıyordu. Zaman zaman bana neredeyse nç yaptığımı unutturuyordu. Ve sonra birden yok oluyordu.
Sonunda
Nicki'ye bunun sözünü ettiğimde ilk gördüğümden bu yana
yaklaşıp
on beş gün geçmişti.
Kendimi aptal hissediyordum ve bunu söze dökmekte güçlük
çel
kiyordum.
'Salonda beni gözleyen biri var,' dedim.
'Herkes seni gözlüyor,' dedi Nicki. 'Senin istediğin şey de bu dej ğil mi?'
O akşam kendini biraz üzgün hissediyordu ve biraz sert bir yanıt vermişti.
Akşam üzeri ateşi hazırlarken kemanda hiçbir zaman çok ilerle-, yemeyeceğini söylemişti. Kulağının bütün duyarlığına ve bütün yete-; neğine karşın bilmediği çok şey vardı. Oysa benim büyük bir aktöri olacağımdan emindi. Bunun saçma olduğunu söylemiştim ama ruhuma bir gölge düşmüştü. Annemin bana Nicolas için çok geç olduğunu söylediğini anımsamıştım.
Beni kıskanmadığını söyledi. Yalnızca biraz mutsuzdu, hepsi buya du.
Gizemli yüz sorununu bir yana bırakmaya karar verdim. Onu yüreklendirecek
bir şeyler bulmaya çalıştım. Keman çaldığında
insanlarda
derin duygular uyandırdığını anımsattım ona. Sahne
arkasında-

aktörler bile çaldığı şeyi dinlemek için yaptıkları işleri bırakıyorlardı Çok yetenekli olduğu yadsınamazdı.
'Ama ben büyük bir kemancı olmak istiyorum,' dedi. 'Ve korkabu hiçbir zaman olmayacak. Evde olduğumuz sürece
böyleymiş
gibi davranabilirdim.'
'Vazgeçemezsin!' dedim.
'Lestat, izin ver sana karşı açık sözlü olayım,' dedi. 'Senin için her sey Ç°k k°'ay- Sen gözünü neye diktiysen onu ele geçirdin. Biliyorum evde sefil bir yaşam sürdüğün on yılı düşünüyorsun. Ama o zaman bile kafana gerçekten koyduğun her şeyi basardın. Ve karar verdiğin gün Paris'e gelmek üzere yola çıktık.'
'Paris'e gelmekten pişman değilsin, değil mi?' diye sordum. 'Tabi ki değilim. Demek istediğim şey yalnızca senin olanaklı olmayan şeylerin olanaklı olduklarını düşünmen. En azından bizler için. Kurtlan öldürmek gibi...'
Bunu söylediğinde üzerimden bir ürperti geçti ve bilmediğim bir nedenle yine izleyiciler arasında gördüğüm yüzü düşündüm. Bunun kurtlarla bir ilgisi vardı. Bir anlam veremiyordum, kafamdan atmaya çalıştım.
'Eğer keman çalmayı kafana koymuş olsaydın belki de şimdi Saray'da çalıyor olurdun,' dedi.
'Nicki bu zehirli bir konuşma,' dedim kısık bir sesle. 'İstediğini ele geçirmeye çalışmaktan başka bir şey yapamazsın. Başladığın zaman işin zorluklarını biliyordun. Yapacak başka bir şey yok, yalnızca...'
'Biliyorum.' Gülümsedi. 'Yalnızca anlamsızlığın yani ölümün dışında.'
'Evet,' dedim. 'Tüm yapabileceğin yaşamına anlam vermek, onu güzel yapmak...'
'Oh, yine iyilik diye başlama,' dedi. 'Sen ve senin ölümlülük hastalığın ve iyilik hastalığın.' Ateşe bakıyordu, sonra yüzüne bilerek küçümseyici bir anlam takınıp bana döndü. 'Biz bir aktörler ve eğlendiriciler yığınıyız ki kutsal topraklara bile gömülenleyiz. Biz toplum dışıyız;

Tanrım, bir şuna inanabilseydin,' dedim. 'Başkalarına üzüntülerini unutturduğumuz zaman iyi bir şey yapıyoruz, onlara kısacık bir an 'Çin bile bir şeyleri unutturduğumuzda...'
Neleri? Öleceklerini mi?' Özellikle kötü niyetli bir gülümseme ardı yüzünde. 'Lestat, Paris'e geldiğin zaman kafanda tüm bunların e§işeceğini düşünüyordum.'
O senin aptallığınmış Nick,' diye yanıtladım. Şimdi beni kızdın-681 ANNF. RICF. yordu 'Temple Bulvarında iyi bir şey yapıyorum. Hissediyorum kil Durdum, çünkü yine gizemli yüzü görmüştüm ve üzerimden ki ranlık bir duygu geçmişti, ağır bir duygu. Yine de bu çarpıcı yuz bile genellikle gülümsüyordu ve bu garip bir şeydi. Evet, gulumsuyoj du... hoşnuttu...
'Lestat, seni seviyorum,' dedi Nicki ağır bir sesle. 'Seni yaşamırf da çok az insanı sevdiğim denli çok seviyorum, ama iyilik konusu^ daki bütün bu düşüncelerinle gerçekten bir aptalsın.' Güldüm.
'Nicolas,' dedim, 'Tanrı olmaksızın yaşayabilirim. Bundan sonl hiçbir yaşam olmadığı düşüncesiyle bile yaşamayı başarabilirim. Ama eğer iyilik olanağına inanmasaydım yaşamayı sürdürebileceğimi sanmıyorum.
Bir kerecik olsun alay etmek yerine niçin bana neye ınfl dığını söylemiyorsun?'
'Benim gördüğüm kadanyla,' dedi, 'Zayıflık ve güç var. Ve iyi sanat ve kötü sanat var. Benim inandığım şey bu. Tam şu anda biz oldukça kötü bir sanat yapmakla uğraşıyoruz ve bunun güzellikle hiçbir ilgisi yok!'
Eğer burjuva kibiri konusunda kafamdan geçenlerin tümunu sö> leseydim konuşmamız tam bir kavgaya dönebilirdi. Çünkü Remud'da yaptıklarımızın büyük tiyatrolarda gördüklerimden birçok bakımdan daha iyi olduğuna bütün yüreğimle inanıyordum.
Yalnıza
çerçevesi biraz daha az göz kamaştırıcıydı. Bir burjuva beyefendisi
niçin çerçeveyi unutamıyordu acaba? Yüzeyden daha derme bakması

nasıl sağlanabilirdi?
Derin bir soluk aldım.
'Eğer iyilik gerçekten varsa,' dedi. 'O zaman ben onun karşı ucuyum. Ben kötüyüm ve kötülük içinde yuvarlanıyorum, iyiliğe burun büküyorum. Eğer bilmek»zoıundaysan söyleyeyim. Ben kemanı Renaud'a gelen budalaları mutlu etmek için çalmıyorum. Ben kemj kendim için çalıyorum.'
Daha fazla bir şey duymak istemiyordum. Yatma zamanı gelmişti. Ama bu küçük konuşma beni yaralamıştı ve Nicolas bunu biliyordu. Botlarımı çıkarmaya başladığımda sandalyesinden kalktı, yafflf gelip oturdu.
'Üzgünüm,' dedi çok kırık bir sesle. Bir dakika önceki tavırların göre öylesine değişmişti ki başımı kaldırıp ona baktım. Öylesin genç ve öylesine sefil görünüyordu ki kolumu ona dolayıp buna cu ha fazla kafasını takmamasını söylemekten başka bir şey yapan*» dun.

'Senin içinde bir parlaklık var, Lestat,' dedi. 'Bu herkesi sana
çe-
,. or Kızdığın ya da düş kırıklığına uğradığında bile bu parlaklık eksilmiy°
r—'
?Şiir yazıyorsun,' dedim. 'İkimiz de yorulduk.' 'Hayır, bu doğru,' dedi. 'Senin içinde neredeyse kör edici bir ışık var- Oysa bende yalnızca karanlık. Zaman zaman handa o gece ağlamaya ve titremeye başladığın zaman sana bulaşan karanlığın bu olr) u5unu düşünüyorum. Karanlığı senden uzak tutmaya çalışıyomm çünkü senin ışığın gerekiyor bana, hem de umutsuzcasına.
Ama sana
karanlık gerekmiyor.'
'Deli olan sensin,' dedim. 'Eğer kendini görebilseydin, kendi sesini, kendi müziğini duyabilseydin karanlığı görmezdin Nicki. Tümüyle senin kendinin olan bir aydınlık görürdün. Biraz loş bir aydınlık tamam ama sende ışık ve güzellik binlerce değişik doku içinde bir araya gelmişler.'

Ertesi gece gösteri özellikle güzel gitti. Canlı bir izleyici grubu vardı, fazladan birkaç şey daha sunmamız için bizi esinlendirdiler. Kendi başıma prova yaptığımda nedense gözüme hiç de ilginç görünmeıiş birkaç yeni dans numarası yaptım ve sahnede inanılmaz iyi etki yaptı. Nick de kemanını olağanüstü güzel çaldı ve kendi bestelerinden birini ekledi.

Ama akşamın sonuna doğru yine bir an için o gizemli yüzü gördüm. Beni her zamankinden de kötü etkiledi, neredeyse şarkımın ritmini kaçıracaktım. Aslında bir an için başım boşlukta yüzüyor gibi hissettim.

Nicki ile yalnız kaldığımızda bunu ona söylemem gerekiyordu. Sahnede uyumuşum da düş görüyormuşum gibi garip bir duyguya kapıldığımı anlatmalıydım.

Şarabımızı küçük bir fıçının üzerine koymuş, şöminenin karşısında ateşin ışığında oturuyorduk. Nicki bir gece önceki kadar kaygılı ve üzgün görünüyordu.

Onun canını sıkmak istemiyordum ama yüzü de unutamıyordum.

'Pekâlâ, neye benziyor?' diye sordu Nicolas. Ellerini ısıtıyordu, ^muzunun üzerinden pencereden dışarı baktığımda karla kaplı çatıların tepelerini görüyordum ve bu beni daha da üşütüyordu. Bu konuşma hoşuma gitmiyordu.

En kötü yanı da bu,' dedim. 'Tüm görebildiğim yalnızca bir yüz. 'yalı bir şey giyiyor olmalı, bir ceket ve belki de bir kukuleta. Ama
ana sanki bir maske gibi görünüyor bu yüz. Çok beyaz ve garip bir
'Çimde temiz. Demek istediğim yüzdeki çizgiler öyle derin ki sanki

siyah yağlıboyayla çizilmiş gibi. Bir an için görüyomm. Gerçektç. parlıyor. Sonra yeniden baktığımda orada hiç kimse olmuyor. Y«v de bu bile bir abartma. Görünümü bundan daha ince ama yine de.

Anlattıklarım Nicki'yi de beni huzursuz ettiği denli huzursuz etmj, şe benziyordu. Hiçbir şey söylemedi. Ama yüzü sanki kendi üzüntü, sünü unutmuş gibi yumuşamıştı.
'Bak, senin umutlarını ayaklandınnak istemiyorum,' dedi. Şin^j çok yumuşak ve içtendi. 'Ama belki de gördüğün şey gerçekten bj, maskedir. Belki Comedie Française'den senin rolünü nasıl oynadığa na bakmaya gelen birisidir.'
Başımı salladım. 'Öyle olmasını isterdim, ama hiç kimse buna
benzer bir maske takmaz. Sana başka bir şey daha anlatacağım.'*
Bekliyordu. Kendi hissettiklerimden kimilerini ona aktarıyor oldu
ğumu görebiliyordum. Uzandı, şarap şişesini boynundan yakaladı vs
bardağıma biraz şarap koydu.
'Her kimse bu,' dedim. 'Kurtları biliyor.'
'Ne dedin.'
'Bu adam kurtlan biliyor.' Kendimi çok güvensiz hissediyordum Tümüyle unutmuş olduğum bir düşü yeniden anımsar gibiydim. 'Evde kurtlan öldürmüş olduğumu biliyor. Üzerimdeki pelerinin onların kürküyle astarlandığını biliyor.'
'Sen neden söz ediyorsun? Onunla konuştuğunu mu söylemek istiyorsun?'
'Hayır, sorun da tam bu,' dedim. Tüm bunlar benim için öylesine kafa karıştıncı, öylesine bulanıktı ki. Yeniden o boşlukta yüzme duy gusunu hissettim. 'Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Onunla hiç ko nuşmadım, hiç yakınına gitmedim. Ama biliyor.' 'Ah, Lestat,' dedi. Gerisin geri sıraya oturmuştu, bana en sevimi gülümsemesiyle gülümsijyordu. 'Neredeyse hayaletler görmeye de başlayacaksın. Tanıdığım herkesten daha güçlü bir hayal gücün var 'Hayalet diye bir şey yok,' diye yanıtladım alçak sesle.
Kaşları©
çatıp küçük ateşimize baktım. Ateşe birkaç kömür parçası

daha ek
ledim.
Nicolas'ın tüm neşesi kaçmıştı.
'Kurtlan nasıl bilebilir ki? Ve sen nasıl oluyor da...' 'Sana söyledim ya, bilmiyorum!' dedim. Düşünüyordum, hiçbif şey söylemeden oturuyordum, belki de tüm bunların ne denli saçı»1 göründüklerini düşünüp canım sıkılıyordu.
Birlikte sessiz sessiz otururken odadaki tek ses ya da
hareket atef
ten geliyordu. Birden çok açık bir şekilde Kurtöldürücü dendiği"
I

Huydum, sanki birisi bunu söylemişti.
Ama kimse bir şey söylememişti.
Nıcki'ye baktım ama dudaklarının hiç oynamamış olduğunu çok vi biliyordum. Sanınm yüzümün tüm kam çekilmişti. Korkuya kapıldım, ama bu başka pek çok gece hissettiğim ölüm korkusu değildi, bana bütünüyle yabancı bambaşka bir korkuydu. Oturduğum yerden kımıldamıyordum. Nicolas beni öptüğü zaman kendime karşı öyle güvensizleşmiştim ki hiçbir şey söyleyecek durumda değildim.
'Hadi, yatağa gidelim,' dedi Nicolas yavaş bir sesle.
Bölüm İki
Magnus'un Vasiyeti
1
Saat sabahın üçü olmalıydı, uykumda kilise çanlarının çaldığını duymuştum.
Paris'teki bütün aklıbaşında insanlar gibi kapımızın mandalını takmış ve penceremizi kilitlemiştik. Kömür ateşi ile ısıtılan bir odada bu-ı nu yapmak akıllıca değildi ama çatıdan penceremize gelen bir yol vardı bu yüzden içerden kilitliyorduk pencereyi. Düşümde kurtları görüyordum. Dağdaydım, kurtlar çevremi sari mışlardı, ortaçağdan kalma gülleyi savuruyordum. Sonra kurtlar yine] öldüler ve her şey iyiye gitti, yalnızca önümde karlar içinde yürü-1 mem gereken uzun yol vardı. At karın içinde haykırdı. Kısrağım taşl zeminde yarı ezilmiş

iğrenç bir böceğe dönüştü. Bir ses uzun uzun ve yavaşça 'Kurtöldürücü' dedi. Bu fısıltı aynı zamanda hem bir çağrı hem de bir övgü gibiydi. Gözlerimi açtım ya da qyle yaptığımı düşündüm. Odada ayakta duran bir şey vardı. Sırtı küçük şömineye dönük, eğilmiş uzun boy-, lu birinin gölgesi. Şöminede henüz sönmemiş kömürlerin korları parlıyordu.
Işık yukarı doğru vuruyor ve gölgenin kenarlarını aydınlatıyor sonra omuzlara ve başa ulaşmadan önce kesiliyordu. Ama tiyatroda izleyiciler arasında gördüğüm beyaz yüzle karşı karşıya olduğumu anlamıştım. Uykum dağıldıkça düşüncelerim keskinleşiyor ve odanın kilitli olduğunun, Nicolas'ın yanımda yattığının ve bu gölgenin yatağımızın başında durduğunun farkına varıyordum. Nicolas'ın soluk aldığını duydum. Beyaz yüze baktım. Ses yeniden duyuldu: 'Kurtöldürücü.' Ama yüz kımıldamamıştı vJ gölge daha yakına geldiğinde yüzün bir maske olmadığını gördüm.

«vah gözler, hızlı ve hesapçı siyah gözler ve bembeyaz bir ten.
Göl-
Jden biraz dehşete düşürücü bir koku yayılıyordu, sanki nemli
bir
odadaki küflü giysilerin kokusu gibi.
Sanırım yatakta doğruldum. Ya da belki de yerimden kaldırıldım. Çünkü bir anda ayağa kalkmıştım. Uyku giysiler gibi üzerimden ayjjyordu.
Duvara dayanmıştım.
Gölgenin elinde kırmızı pelerinim vardı. Umutsuzca kılıcımı ve tüfeğimi düşündüm. Yatağın altında yerde duruyorlardı. Gölge kırmızı pelerini bana doğru uzattı, kürk astarlı kadife içersinden elinin ceketimin yakasını yakaladığını hissettim.
İleri doğru çekiliyordum. Oda boyunca sürükleniyordum. Nicolas'a seslendim. Elimden geldiğince yüksek sesle 'Nicki, Nickü' diye çığlıklar attım. Aralanmış pencereyi gördüm ve sonra birdenbire cam binlerce küçük parçaya ayrıldı ve tahta çerçeve kınldı. Yerin altı kat yukarsında, ara sokağın üzerinde uçuyordum. Çığlıklar attım. Beni

taşıyan şeyi tekmeledim. Kırmızı pelerine sarıldığım için hareket edemiyordum, bunu üzerimden çıkarmaya çalıştım.
Ama çatıların üzerinden uçuyorduk ve şimdi dosdoğru tuğla bir duvara doğru gidiyorduk! Yaratığın kolunda sallanıyordum ve sonra birdenbire yüksek bir yerin yüzeyinde yere fırlatıldım. Bir an için olduğum yerde yattım. Önümde Paris uzanıyordu, beyaz karlar, bacalar, kiliselerin çan kuleleri ve bunların üzerini örten gökyüzü. Sonra doğruldum, kürk astarlı pelerine ayağım takıldı ama kendimi toplayıp koşmaya başladım. Çatının kenarına koştum ve aşağı baktım. Aşağıda yüzlerce metre boyunca hiçbir şey yoktu, sonra başka bir kenar geliyordu ve bu da üzerinde koştuğum çatının aynıydı, neredeyse düşüyordum.
Umutsuzluğa kapıldım, hızlı hızlı soluk alıyordum. Kare biçiminde bir kulenin tepesindeydik, genişliği elli metreden fazla değildi!
Her yana baktım ama bulunduğum yerden daha yüksek bir şey göremedim.
Gölge durmuş bana bakıyordu. Çatlak, kısık bir
sesle güldüğünü
duydum, tıpkı daha önceki fısıltı gibiydi.
'Kurtöldürücü,' dedi yeniden.
'Lanet olsun!' diye bağırdım. 'Sen kim oluyorsun!' Öfke içinde yumruklarımı sıkıp üzerine atladım.
Hiç yerinden kımıldamadı. Ona vurduğumda taş bir duvara vurmuş gibi oldum. Beni geriye fırlatmıştı, karda ayağım kaydı, tökezledim ve yeniden saldırdım.
Gülüşü giderek daha yükseliyordu ve çok alaycılaşmıştı. Ama
bu

kahkahada insanı alaycılığından da çok deli eden güçlü bir haz du„ yabiliyordum. Kulenin kenarına koştum ve yeniden yaratığa döndüm.
'Benden ne istiyorsun!' dedim. 'Sen kimsin?' Kahkaha atmakta! başka bir şey yapmadığını görünce yeniden saldırdım. Ama bu ke? yüzüne ve boynuna atlamıştım ve ellerimi pençe gibi kullanıyordum.

Başındaki kukuletayı çektim, yaratığın siyah saçlarını ve insan başına benzeyen başını gördüm. Derisi yumuşaktı yine de önceki gibi yerinden kımıldamıyordu.
Biraz geriledi, benimle oynamak için kollarını yukan kaldırdı, k» çük bir çocuğa yapar gibi beni ileri geri itmeye başladı. Gözlerimle izleyemeyeceğim denli hızlıydı. Yüzünü benden uzağa çevirmişti, bit o yana bir öteki yana döndürüyordu ve tüm bunları yaparken hiçbir çaba harcamıyor gibi görünüyordu. Onu yaralamak için ne denli çabalarsam çabalayım yumuşak beyaz derisinin ve kaygan siyah saçlarının elimin altından kaydığını hissediyordum.
'Cesur, güçlü küçük kurtöldürücü,' dedi bana. Sesi şimdi daha d« lu ve daha derin duyuluyordu.
Soluk soluğa ve ter içinde kalmıştım. Durdum ve yüzünün aynı* tılannı incelemeye başladım. Tiyatroda yalnızca göz atabildiğim derin çizgilere, bir palyaço gülüşüyle gülen ağzına bakıyordum. 'Oh, Tannm bana yardım et, yardım et...' dedim gerilerken. Bö$ le bir yüzün kımıldaması, anlam kazanması ve bana böylesine bir şefkatle bakması olanaksız görünüyordu. 'Tanrım!' 'Bu hangi tann, Kurtöldürücü?' diye sordu.
Arkamı ona döndüm ve korkunç bir sesle gürledim. Ellerinin mJ talden yapılmış kıskaçlar gibi omuzlarımı yakaladığım hissettim, son bir çırpınışla kurtulmaya çalışırken beni hızla sarsmaya başladı. Öyle yakınıma gelmişti ki karanlık ve kocaman açılmış gözleri tam karşımdaydı.
Dudakları kapalıydı ama yine de gülümsüyordu, sonra eğildi ve ensemde dişlerinin batışını hissettim. Adının ne olduğunu birden bulmuştum. Bütün çocukluk öyküle» rinden, eski masallardan duyduğum bu ad boğulan bir şeyin karanlık suyun yüzeyine fırlaması ve ışığa çıkması gibi aklıma gelmişti.
'Vampir!' Umutsuzca son bir çığlık attım ve yaratığı bütün gücümle itmeye çalıştım.
Sonra sessizlik geldi. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Hâlâ çatıda olduğumuzu biliyordum. Yaratığın kollarında beni tuttuğunu biliyordum, yine de bana ağırlığımızı yitirmişiz gibi geldi.

Karanlığın içinde daha önce yaptığımızdan bile daha kolay ilerliyor-
VAMPİRİN ŞARKISI
75
/Hıık-
'Evet, evet,' demek istiyordum. 'Tam olarak böyle.'
Çevremde her yanda yankılanan dev bir ses beni sarıyordu. Çok vavaş yavaş vuran kalın bir gong sesi belki de. Ses içimden akıp gidiyordu, öyle ki tüm eklemlerimde hiç alışıldık olmayan bir haz duyuyordum.
Dudaklarım kımıldadı ama hiç ses çıkmadı, yine de bu sorun değildi- Söylemek istediğim tüm şeyler açıkça önümdeydi ve önemli olan da buydu, bunlann söylenmesi değil. Ve hiçbir şey söylememek ve hiçbir şey yapmamak için öylesine çok zaman vardı ki. Hiç ama hiç aceleye gerek yoktu.
Kendinden geçme. Sözcüğü söyledim ve konuşamasam ya da aslında dudaklarımı oynatmamış olsam bile bu tek sözcük bana çok açık göründü. Artık soluk almadığımı farkettim. Ama bir şey bana soluk aldınyordu. O şey benim için soluk alıyordu ve soluması gongun ritmine uyuyordu. Bunun benim bedenimle hiçbir ilgisi yoktu ve onu seviyordum. Ritmi, hiç kesilmeden sürmesini, artık soluk almak, konuşmak ya da başka bir şey yapmak zorunda olmamayı seviyordum.
Annem bana gülümsedi. Ona, 'Seni seviyorum...' dedim, o da bana 'Evet, her zaman sevdin, her zaman sevdin...' dedi. Sonra manastınn kütüphanesinde oturuyordum, on iki yaşındaydım keşiş bana 'Büyük bir bilimci,' dedi, bütün kitaplan açtım, her şeyi okuyabiliyordum. Latince, Yunanca, Fransızca. Aydınlatılmış harfler anlatılamayacak denli güzeldi, sonra döndüm ve yüzümü Renaud'un tiyatrosundaki izleyicilere çevirdim. Tümü ayağa kalkmıştı, bir kadın yüzünün önündeki boyalı yelpazeyi çektiğinde onun Marie Antoinette olduğunu gördüm. Bana 'Kurtöldürücü' dedi. Nicolas bana doğru koşuyor ve geri dönmem için ağlıyordu. Yüzü acı doluydu. Saçları dağılmış, gözleri

kanlanmıştı. Beni yakalamaya çalıştı. 'Nicki benden uzaklaş!' dedim ve büyük bir acı içinde gongun sesinin silinmeye başladığını farkettim. Ağladım, yalvardım. Durma, lütfen, lütfen. İstemiyorum... Hayır... lütfen.
'Kurtöldürücü Lelio,' dedi yaratık. Beni kollarında tutuyordu
ve
ben büyü bozulduğu için ağlıyordum.
Yapma, yapma.'
Ağırlaşmıştım, bütün ağrıları ve açılarıyla bedenim bana geri gelmişti. Hıçkırarak ağlıyordum. Yerimden kaldırıldım, yaratığın omuzuna doğru yükseltildim ve kollarını dizlerime sardığını hissettim.
Tanrım beni koru demek istiyordum. Bedenimin her bir hücre-

1
siyle bunu söylemek istiyordum ama başaramıyordum. Aşağıda, yüzlerce metre aşağılarda ara sokak uzanıyordu. Bütün Paris ürkütücü bir görüntü aldı, kar ve ısırıcı bir rüzgâr vardı. ? Uyandığımda çok susamıştım.
Buz gibi soğuk beyaz şarap içmek istiyordum. Hani sonbaharda bodrumdan çıkarılıp getirilen türden. Canım olgun bir elma gibi taze ve tatlı bir şey yemek istiyordu.
Aklımı kaybettiğimi farkettim ama bunun niçin olduğunu söyleyemiyordum.
Gözlerimi açtığımda öğleden sonra olduğunu biliyordum. Işık sabah ışığı da olabilirdi ama çok fazla zaman geçmişti. Öğleden sonraydı. Geniş ve kocaman mandallı taş bir pencereden karla örtülü tepeleri ve uzaklardaki kentin ufacık çatılannı ve kulelerini gördüm. Posta arabasıyla geldiğimiz günden bu yana Paris'i böyle görmemiştim. Gözlerimi kapadım, gördüklerim hiç değişmeden kaldılar, sanki gözlerimi hiç açmamıştım.
Ama bu bir hayal değildi. Oradaydı. Pencereye karşın oda sıcaktı. Odada ateş vardı, kokusunu alabiliyordum ama ateş sönmüştü. 1 Kafamı kullanmaya çalıştım. Ama soğuk beyaz şarabı ve sepetteki elmaları düşünmemi durduramıyordum. Elmaları görebiliyordum.

Ağacın dallarından aşağı yuvarlandığımı hissettim ve çevremde yeni kesilmiş ot kokusu aldım.
Yeşil çayırlarda güneş ışığı göz kamaştırıyordu. Nicolas'ın kahve-' saçlarında ve kemanının koyu renk cilası üzerinde parlıyordu.
Müzik yumuşacık bulutlara doğru yükseldi. Göğün önünde babamın
evinin kulelerini gördüm.
Kuleler.
Yeniden gözlerimi açtım.
Şimdi Paris'ten çok uzaklarda yüksek bir kuledeki bir odada yattığımı biliyordum.
Tam önümde kabaca yapılmış küçük tahta bir masanın üstünde tam düşümde gördüğüm gibi bir şişe soğuk beyaz şarap duruyordu.

Uzun bir süre ona baktım. Üzerini kaplayan donmuş damlacıklabaktım ve ona uzanmanın ve içmenin olanaklı olduğuna inanamadımŞimdi çektiğim gibi bir susuzluk çekmemiştim hiç. Tüm bedenim susamıştı-Çok zayıftım ve biraz üşüyordum. Kımıldadığımda oda da kımıldıyordu. Pencereden gökyüzü parlıyordu.
Sonunda şişeye uzandım, mantarını çıkardım, buruk, nefis kokusunu kokladım. Dumıaksızın içtim, içtim. Bana ne olduğuna, nerede olduğuma ya da bu şişenin niçin buraya gönderildiğine hiç aldırmıyordum.
Başım öne doğru eğildi. Şişe neredeyse boşalmıştı ve uzaklarda
kentin ışıkları kapkara gökyüzünde, arkalarında küçük bir ışık denizi
bırakarak dağılıyorlardı.
Ellerimi başıma koydum.
Uyumuş olduğum yatak üzerine saman serpilmiş taştan başka bir şey değildi. Yavaş yavaş bunun bir tür hapishane olabileceğini anlamaya başlıyordum.

Ama ya şarap. Bir hapishanede olamayacak denli güzeldi. Kim bir tutukluya böyle bir şarap verirdi ki, tabii tutuklu idam edilecek değilse.
Sonra başka bir koku daha duydum. Öyle güçlü ve öyle güzeldi ki beni inletti. Çevreme baktım, ya da aslında çevreme bakmaya çalıştım demem gerek, çünkü neredeyse kımıldayamayacak denli zayıftım. Ama kokunun kaynağı yakınımdaydı, bu kocaman bir kâse et suyuydu. Et suyunun içinde bir yığın et parçası vardı ve üzerinden yükselen buharı görebiliyordum. Sıcacıktı henüz. Hemen kâseyi iki elimle kavradım ve şarabı içtiğim gibi düşünmeden bir obur gibi içip bitirdim.
Daha önce bildiğim tüm yemeklerden daha doyurucuydu bu güçlü et suyu. Kâse boşalınca gerisin geri samanların üzerine düştüm. Sarhoştum, neredeyse hastaydım.
Karanlıkta bana doğru ilerleyen bir şey görür gibi oldum ama er>ıin değildim. Cam şıngırtısı duydum.
Daha şarap,' dedi bir ses bana ve ben bu sesi biliyordum. Yavaş yavaş her şeyi anımsamaya başladım. Duvarları sıyırıp geçmemizi, küçük kare çatıyı, gülümseyen beyaz yüzü. Bir an için hayır, bu olanaksız, kâbus olmalı diye düşündüm.
Ama
öyle değildi. Olmuştu ve birden kendimden geçmeyi, gongun
sesını
anımsadım. Sanki yeniden bilincimi yitiriyormuş gibi başımın
dön-

düğünü hissettim.
Durdum. Bunun olmasına izin vermeyecektim. İçimde bir
korki
uyandı, kımıldamaya cesaret edemedim.
'Daha şarap,' dedi ses yine.
Başımı hafifçe döndürdüğümde mantarı üzerinde yeni bir şişi gördüm. Pencerenin parlak aydınlığı beni bekleyen şişenin üzerini vurmuştu.

Yeniden susadığımı hissettim. Bu kez et suyunun tuzu susuzluğyj mu daha da arttırmıştı. Dudaklarımı elimle sildim, şişeye uzandım vtf yine içtim.
Gerisin geri taş duvara dayandım, karanlığın içinde bir şeyler göa meye uğraştım. Göreceğimi bildiğim şeyden biraz korkuyordum. Kuşkusuz şimdi çok sarhoştum.
Pencereyi, kenti gördüm. Küçük masayı gördüm. Gözlerim yaval yavaş odanın loş köşelerinde dolaşırken onun orada olduğunu gördüm.
Artık siyah kukuletalı pelerinini giymiyordu ve bir insanın yapacağı gibi oturmuyor ya da ayakta durmuyordu.
Daha çok pencerenin kalın taş çerçevesine dayanmış dinleniycj gibi görünüyordu. Bir dizi biraz pencereye doğru bükülmüştü, diğer bacağı pencerenin öteki yanından uzanmıştı. Kolları yanlarından sarkıyor gibi görünüyordu.
Bütünüyle gevşemiş ve cansız bir şey izlenimi yaratıyordu
arrJ
yüzü bir gece önce olduğu denli canlıydı. Dev kara gözleri
derin çim
gili beyaz tenini çekiştiriyor gibi görünüyordu. Burnu uzun ve
incey*
di ve ağzında bir palyaço gülümsemesi vardı. Azı dişlerinin
renksiz
dudağının kenarına ulaştığını görebiliyordum. Geniş beyaz
alnındarf
siyah ve gümüş rengi parlak bir yığın olarak yükselen saçları
omuzş
larına ve kollarına iniyordu.
Sanırım gülmüştü.
Dehşet bile duyamayacak durumdaydım. Çığlık bile atamıyor! dum.
Şarabı düşürmüştüm. Cam şişe yerde yuvarlanıyordu. Doğrulma! ya, aklımı başıma toplamaya, bedenime yayılan sarhoşluktan kurtulmaya çalışırken ince, sarkık kolları ve bacakları bir anda canlandı.
Bana doğru ilerledi.

Çığlık atmadım. Kızgın bir öfkeyle gürledim ve yataktan fırladım* Küçük masayı devirdim ve ondan elimden geldiğince hızla uzaklaştım. Ama bir gece önceki denli güçlü ve soğuk uzun beyaz parmakla-

flyla beni yakaladı.
'Bırak gideyim, kahrolası, kahrolası, kahrolası!'
Kekeliyordum.
Aklım bana yalvarmam gerektiğini söylüyordu. 'Hiçbir şey yapmayaağırn, yalnızca gitmek istiyorum. Lütfen. İzin ver buradan çıkayım.
Çıkmak zorundayım. Bırak gideyim.'
' Sıska suratı üzerime eğildi, dudakları beyaz yanaklarına doğru çekilmişti ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kısık bir kahkahayla gülüyordu. Umutsuzca çırpınıyor, onu itmeye çalışıyordum. Yeniden yalvarmaya saçma sapan şeyler kekelemeye ve özür dilemeye başladım.
Sonunda bağırdım, 'Tanrım, bana yardım et!' Korkunç ellerinden biriyle ağzımı kapattı.
'Artık bunlan duymak istemiyorum Kurtöldürücü, yoksa seni cehennemin
kurtlarına yediririm,' dedi yüzünde hain bir
sıntmayla. 'Ne
diyorsua' Söyle bana ne diyorsun?'
Başımı salladım, elini gevşetti.
Sesinde bir anda sakinleştirici bir etki belirmişti. Konuştuğunda düşünmeye yetenekli gibi duyuluyordu. Neredeyse çok bilgili biri gibi duyuluyordu.
Sinmiştim. Ellerini kaldırdı ve başımı okşadı. 'Saçında güneş ışığı var,' diye fısıldadı. 'Ve mavi gök sonsuza dek gözlerine yerleşmiş.' Bana bakarken neredeyse derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.
Soluğunda ya da bedeninde hiçbir koku yoktu. Çürük kokusu

giysilerinden geliyordu. Beni tutmamasına karşın kımıldamaya cesaret edemiyordum.
Üzerindeki giysilere gözümü diktim.
Bol kollu eskimiş ipek bir gömleği, eskimiş çorapları ve aşınmış kısa bir pantolonu vardı.
Kısaca erkeklerin yüzyıllar önce giyindikleri gibi giyinmişti. Evdeki duvar kâğıtlarında, annemin duvarında asılı olan Caravaggio'nun ve La Tour'un tablolarında böyle giysiler görmüştüm.
'Sen kusursuzsun Lelio'm, Kuıtöldürücüm,' dedi bana. Geniş ağzı
kocaman açılmıştı, küçük azı dişlerini görebiliyordum. Ağzında yalnızca
bu dişler kalmıştı.
Titredim. Yere düşeceğimi hissettim.
Ama beni tek koluyla kolayca kaldırdı ve yavaşça yatağıma yatırdı.
Kafamda tutkuyla dua ediyordum. Tanrım, bana yardım et. Bakire
Meryem bana yardım et, yardım et, yardım et, yardım et. Bir yandan
da yüzüne bakıyordum.
Gördüğüm şey neydi? Bir gece önce ne görmüştüm? İhtiyarlık 80 I ANN1;. RICE maskesi, zamanın izleriyle derinden yarılmış, sırıtan yine de donmuj gibi görünen ve elleri kadar sert bir yüz. Yaşayan bir şey değildi. Bit canavardı. Bir vampirdi. Evet buydu. Mezardan çıkmış, kafası çalışao kan-emici bir ceset.
Peki kolları ve bacakları. Bunlar niçin beni dehşete düşürüyord^ Bir insana benziyordu ama bir insan gibi hareket etmiyordu. Yurt yor ya da emekliyor olması eğilmesi ya da diz çökmesi onun iç» önemli değil gibi görünüyordu. Beni tiksindiriyordu. Yine de çok etkilemişti.
İtiraf etmem gerekiyordu. Beni derinden etkilemişti. Ama böyle garip bir düşünceye izin veremeyecek kadar büyük bir tehlike içindeydim.'
Şimdi derin bir kahkaha attı. Dizleri birbirinden ayrık duruyordu üzerime eğilmiş dunırken pannaklarını yanaklarıma koymuştu.
'Eveeeet, güzel şey. Bana bakmak zordur!' dedi. Sesi yine bir fi. sıltı

gibi çıkıyordu ve kesik kesik konuşuyordu. 'Ben yapıldığımda bile yaşlıydım, oysa sen kusursuzsun mavi gözlü Lelio'm.
Sahne ışıklan
olmadığında daha bile güzelsin.'
Uzun beyaz eliyle yine saçlarımla oynuyor, tutam tutam saçlanrtı kaldırıp iç çekerek bırakıyordu.
'Ağlama Kurtöldürücü,' dedi. 'Sen seçildin, ve bu gece sona
yal
laşırken Thespianlar Evindeki zavallı küçük başarıların
önemsiz ka
lacaklar.'
Yine kısık kahkaha tufanı.
En azından o anda içimde hiçbir kuşku yoktu. Onu şeytan göndermişti, Tanrı ve şeytan vardı ve yalnızca birkaç saat öncesine kadar hissettiğim yalıtılmışlığın ötesinde bu karanlık varlıkların ve korkunç anlamların engin alanı uzanıyordu, ben de her nasılsa bunun içine yutulmuştum.
Yaşamım yüzünden cezalandırıldığımı açıkça görüyordum aA bu bana saçma görünüyordu. Benim gibi milyonlarca insan dünyanın son bulduğuna inanmıştı. Bunlar niçin benim başıma geliyordu Kaçınılmaz olarak karamsar bir olanak biçimlenmeye başlamıştı kafamda.
Belki de dünya eskisinden daha anlamlı değildi ve bu olan lar dehşetin bir başka türünden başka bir şey değildi... Tanrı adına, defol!' diye bağırdım- Şimdi Tanrıya inanmak zonadaydım.
Bunu yapmalıydım. Tek ama tek umudum buydu. Haç i' karmaya başladım.
Bir an için bana baktı. Gözlerinden öfke saçılıyordu, sonra hareketsiz kaldı.
Haç çıkarmamı seyretti. Tekrar tekrar Tanrıya seslenmemi
dinip

di.
Yalnızca gülümsüyordu. Yüzünü tiyatrolarda sahnenin üstüne asıu maskelere benzetmişti.

gir çocuk gibi ağlayarak çırpınmaya başladım. 'Öyleyse cennette «eytan egemenmiş ve cennet aslında cehennem,' dedim ona.
'Oh,
Tanrım beni terketme...' Yaşamım sırasında kısa bir süre için olsa bile
sevmiş olduğum tüm azizleri çağırdım.
Yüzüme çok sert vurdu. Yana devrildim, neredeyse yataktan yere düşüyordum. Oda çevremde döndü. Şarabın ekşi tadı ağzıma geldi. Yine parmaklarını boynumda hissettim.
'Evet, savaş Kurtöldürücü,' dedi. 'Savaşmadan cehenneme gitme. Tannyla alay et.'
'Alay etmemi' diye karşı çıktım.
Bir kez daha beni kendine çekti.
Kendimi bildim bileli yaptığım bütün dövüşlerden, kurtlarla dövüşümden
bile daha sertçe dövüştüm onunla. Ona vurdum, tekmeledim,
saçını çektim. Ama pekâlâ bir katedraldeki su oluklanyla da
dövüşüyor olabilirdim, öylesine güçlüydü.
Yalnızca gülümsüyordu.
Sonra yüzündeki tüm anlatım yok oldu. Yüzü sanki çok uzamış gibi görünüyordu. Yanakları çukurlaşmıştı, gözleri kocaman açıktı ve ağzını açtı. Alt dudağı kasıldı. Azı dişlerini gördüm. 'Kahrol, kahrol, kahrol!' diye gürlüyordum. Bana yaklaştı ve dişler etime saplandı.
Bu kez değil, bu kez değil diye çırpmıyordum.
Hissetmeyecektim.
Direnecektim. Bu kez ruhum için dövüşecektim.
Ama aynı şey yine oldu.
Uzaklardaki dünyanın tatlılığı ve yumuşaklığı, ve hatta vampirin Çirkinliği bile garip bir biçimde benim dışımdaydı. Cama yapışmış bir böceğin bize dokunamayacağı için hiçbir iğrenme duygusu uyandırmamasına benziyordu. Sonra gongun sesini ve o inanılmaz

hazzı ^ydum ve kendimi bütünüyle yitirdim. Bedenim yoktu, duyduğum haz bedensel bir şey değildi. Ben yalnızca haz olmuştum. Parlak rüyalar
içersine kaydığımı hissediyordum.
Bir yeraltı mezarı gördüm, düzenli bir yerdi. Çok derin olmayan blr mezarın önünde beyaz bir vampir bekliyordu. Bu vampir ağır zin-^rlerle bağlıydı ve beni kaçıran canavar onun üzerine eğilmişti. nı'n adının Magnus olduğunu ve şimdi gördüğüm rüyada henüz ya§'yor oldu ğunu biliyordum. Büyük bir simyacıydı.
Alacakaranlık

çökmeden hemen önce bu uyuşuk vampiri toprak altından çıkarmış ve bağlamıştı.
Ve şimdi göğün ışığı yavaş yavaş sönerken Magnus çaresiz durumdaki ölümsüz tutsağından kendisini yaşayan ölülerden birine çevirecek büyülü ve lanetli kanı içiyordu. Bu ölümsüzlük hırsızlığı iha. netti. Karanlık bir Prometeus parlayan ateşi çalıyordu. Karanlıkta bit kahkaha. Yeraltı mezarının duvarlarında yankı yapan bir kahkaha. Yüzyıllar öncesinden geliyor gibi yankı yapıyordu. Ve mezarın kokusu. Sonra hiç tükenmeyecek gibi görünen ve dayanılmaz bir zevk ve. ren kendinden geçme ve bir sona doğru yaklaşma. Ağlıyordum. Samanların üzerine yattım ve 'Lütfen, durdurma..? dedim.
Magnus artık bana sarılmıyordu ve soluğum bir kez daha kendi soluğum olmuş, düşlerim dağılmışü. Koyu mor bir perdeye takılmış mücevherler gibi geceyi dolduran yıldızlar yukarı doğru kayarlarken ben düşüyor, düşüyordum. 'Çok akıllıca. Ben gökyüzünün gerçek olduğunu düşünürdüm.'
Soğuk kış havası odada çok az kımıldıyordu. Yüzümde gözyaşlarını hissettim. Susuzluktan kavruluyordum.
Benden çok çok uzaklarda Magnus eğilmiş yüzüme bakıyordu, Elleri ince bacaklarının yanlarından aşağıya sallanıyordu. Kımıldamaya çalıştım. Kıvranıyordum. Bütün bedenim susamıştı.
'Ölüyorsun, Kurtöldürücü,' dedi. 'Mavi gözlerindeki ışık yaz günlerinin geçişi gibi uzaklaşıyor...'

‘Hayır, lütfen...’Bu susuzluk dayanılmazdı. Ağzım açılmış, sırtıf geriye bükülmüştü. Ve sonunda en son dehşet, ölümün kendisi gelmişti.
‘İste bunu çocuk,’ dedi. Yüzü artık sırıtan bir maske değildi haftan sona şefkat doluydu. Neredeyse insana benziyordu, neredeyse doğal olarak yaşlanmış bir insan gibiydi. ‘İste ve elde edeceksin,’ dedi. Çocukluğumun bütün pınarlarından akan sulan görüyorduŞ Yardım et. Lütfen.’
‘Sana tüm suların suyunu vereceğim,’ dedi kulağıma ve artık rİ1 de beyaz gibi görünmüyordu. Yalnızca yanımda oturan yaşlı » adamdı. Yüzü insan yüzüydü ve neredeyse üzgün görünüyordu.
Gülümsemesini ve merakla kalkan kaşlarını gözlerken bun» doğru olmadığını biliyordum. O insan değildi. Aynı eski canavara yalnızca şimdi içi benim kanımla doluydu.
‘Tüm şarapların şarabı,’ dedi soluk alırken. ‘Bu benim
Bedenifl1’
VAMPİRİN ŞARKISI | 83
benim Kanım.’ Sonra kolları bana dolandı. Beni kendine çekti ve Pu , 0 yayılan büyük bir sıcaklık hissettim. Yalnızca kanla değil ama \ im İÇ’n sevgiyle dolmuş görünüyordu.
.{ste bunu, Kurtöldürücü, o zaman sonsuza dek yaşayacaksın,’ deaına sesi kaygılı ve ruhsuz duyuluyordu. Bakışında uzak ve trajik t şeyler vardı.
Başımın yana döndüğünü hissettim. Bedenim
denetleyemediğim
ır ve ıslak bir şeydi. İstemeyecektim, istemeden ölecektim.
Sonra
Pvlesine korktuğum büyük umutsuzluk, ölüm denilen o boşluk nümde uzanacaktı ama yine de hayır dedim. Dehşet içinde hayır Ledim-
Ona> ° kaosa ve dehşete boyun eğmeyecektim. Hayır, dedim.
‘Tükenmeyen yaşam,’ diye fısıldadı.
Başım omuzuna düştü.
‘İnatçı Kurtöldürücü.’ Dudakları bana dokunuyor, sıcak, kokusuz «oluğunu ensemde hissediyordum.

'İnatçı değil,' diye fısıldadım. Sesim öylesine zayıflamıştı ki beni duyup duymadığını merak ettim. 'Yürekli. İnatçı değil.' Bunu söylememek anlamsız göründü. Gurur şimdi ne anlama geliyordu ki? Şimdi anlamı olan bir şey var mıydı? Üstelik inatçı öylesine sıradan, öylesine acımasız bir sözdü ki.
Sağ eliyle tutarak yüzümü yukarı kaldırdı, sol elini kaldınp kendi boğazını tırnaklarıyla yırttı.
Bedenim dehşetle kasılıp ikiye bükülmüştü, ama yüzümü yaraya yapıştırdı ve 'İç,' dedi.
Kendi kulaklarımı sağır edici bir çığlık attığımı duydum. Yaradan pkan kan kurumuş ve çatlamış dudaklanma değdi. Susuzluğum neredeyse kulaklanmı çınlatır olmuştu. Dilim kanı yaladı ve bir girdaba yakalandığımı hissettim. Ağzımı açıp yaranın pzerine yapıştırdım. Büyük kaynaktan bütün gücümle çekmeye başladım.
Bunun benim susuzluğumu şimdiye dek hiçbir şeyin doyurmadığı denli doyuracağını biliyordum.
Kan, kan, kan. Bu yalnızca susuzluğumun kuru hışırtısını geçirmekle kalmıyordu, tüm isteklerimi, tüm yoksunluğumu, sefilliğimi ve PÇİığımı da dindiriyordu.
I Ağzım daha kocaman açıldı, ona daha da yapıştım. Kanın boğardan aşağı akışını hissediyordum. Bana dayadığı başını hissediyor-Pl'm-Kollarının beni sıkı sıkıya sardığını hissediyordum. L Ona dayanmıştım. Kaslarını, kemiklerini, ellerini hissediyordum.
P ^nini tanıyordum. Yine de içime yayılan bir uyuşukluk ve bu inini ışıkları görüyordum ve sanki bu yetmezmiş gibi pencerelen |a. Benim zamanım ge{di ve şimdi bana yalnızca tek bir şey borçlu-

uyuşukluğun içine işleyen her yeni duygu dalgasında bir ürperti yuyordum. Duygu dalgaları içime işledikçe bu uyuşukluk gidere^ tıyor ve daha keskin oluyordu, hissettiğim şeyi neredeyse görçkl yordum. Ama yine de içtikçe içime dolan tatlı, güzelim kan hepsinden
<
tündü.

Düşünebildiğim tek şey daha fazlası, bu koyu sıvıdan daha fazlasıydı. Sanki içime bir ışık dolduğunu hissediyordum. Bu kırm, ırmak göz kamaştırıcı bir parlaklıktaymış gibi görünüyordu ve y* mimin tüm umutsuz isteklerini binlerce kez doyuruyordu. Ama yapıştığım iskelet gibi beden altımda zayıf düşmeye baş! mıştı. Soluğunun zayıfladığını duyabiliyordum. Yine de beni durdı muyordu.
Onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Magnus, benim dünya di efendim, ne denli iğrenç görünsen de seni seviyorum, seviyonm Her zaman istediğim, istediğim ve hiçbir zaman elde edemediğim ş« buydu ve sen onu bana verdin.
Eğer bunu sürdürürsem öleceğimi lıissettim, sürdürdüm ve
ölmı
dim
Ama birdenbire sevgiyle omuzlarımı okşayan ellerinin o korkun gücüyle beni geri ittiğini hissettim.
Uzun ve acıklı bir çığlık attım. Çığlığımdaki acı beni şaşkınlığa di sürdü. Ama o beni ayağa kaldırıyordu. Hâlâ bana sarılıyordu Çok çok aşağılarda yıldızlann soluk ışığında donuk donuk parl; yan ağaçlarla kaplı bir tepenin karanlık zirvesi uzanıyordu. Bunun ötesinde küçük ışıkları karanlığa değil ama yumuşak mı bir sise gömülü kent vardı. Işıltılar saçan kar eriyordu. Evlerin çatıl: rı, kuleler, duvarlar, eflatun, leylak rengi ve pembe sayısız yüzey.
Metropol her yöne uzanıyordu.
Gözlerimi kısıp baktığımda milyonlarca pencereden saçılan mii derinliklerinde insanların hareketlerini bile görebiliyordum. Mini ff ni sokaklarda mini mini ölümlüler yürüyorlardı. Gölgelerde elleri f başları birbirine değenler, yalnız bir adam, rüzgârlı çan kulesine tu manan minicik bir nokta. Gecenin mozağinde milyonlarca ruh. Saf sız insan sesinin yumuşak mırıltısı havada zayıflayarak kulağıma uls şıyordu. Ağlamalar, şarkılar, müziğin incecik titreşimleri, çanların vuruşları. İnledim. Esinti saçlarımı uçuruyordu. Ağlarken kendi sesim kul3 ğıma şimdiye dek hiç duymadığım bir ses gibi geliyordu.

bulanıklaştı. Gözümün önünden silinmesine izin verdim. A kaynaşan milyonlar yeniden leylak rengi gölgelerin ve sönen Ç - engin ve gözalıcı oyunları içersinde yittiler. ?rıh sen ne yaptın, bana neler vermişsin!' diye fısıldadım.
cücüklerim birbirlerini izlemekten çok hepsi bir arada koşuyor
. ^jfınüyorlardı, ta ki sonunda tüm haykınşım dehşetimi ve
se-
P mi daha da arttıran yüksek ve kesiksiz tek bir ses oluncaya
dek
Eğer
bir Tanrı vardıysa artık bunun önemi yoktu. O gizleri çok önceleri yağmalanmış, ışıkları çoktan sönmüş can sıkıcı ve ürküÇ ii bir evrenin parçasıydı. Benim içinde bulunduğum yer ise çev-1 sinde gerçekten karmaşık olan her şeyin dönüp durduğu bir yerdi, I urası yaşamın çarpan yüreğinin kendisiydi. Ah, bu karmaşıklığın çekiciliği, orada olma duygusu...
Arkamda canavarın ayaklarının taşların üzerinde sürtündüğü duyuluyordu.
Arkamı döndüğümde bembeyaz, kanı tükenmiş ve sanki kendisi değil de yalnızca dış kabuğu kalmış gibiydi. Gözlerinde kan kırmızılı yaşlar vardı, bana uzanırken acı çekiyora benziyordu. Onu kucaklayıp göğsüme dayadım. Ona duyduğum sevgiyi şimdiye dek hiç kimseye duymamıştım.
Ah, görmüyor musun?' diye fısıldadı zayıf sesiyle, 'Karanlık Arma-
Iğanı benden devralması için seçilen varisim on ölümlüden daha güçlü ve yürekli. Bir bilsen nasıl bir Karanlık Çocuğu olacaksın.' Göz kapaklarını öptüm. Yumuşak siyah saçlarını ellerime aldım. jBenim için o iğrenç bir şey değildi şimdi, yalnızca tuhaf ve beyazdı k belki de aşağılarda iç çeken ağaçlardan ya da beni millerce ötepen çağıran titrek haykırıştan daha derin bir sesle doluydu. Çökük yanaklan, uzun boynu, zayıf bacakları... bunlar onun dopal parçalarından başka bir şey değildi.
Hayır, acemi çaylak,' diye içini çekti. 'Öpücüklerini dünyaya
sak-

Pun. Şimdi beni izle/
3
°eni dönen bir merdivenden aşağı indirdi. Gördüğüm her şey 86 I ANNE RICE dikkatimi çekiyordu. Kabaca şekil verilmiş taşlardan ışık saçıhy0r bi görünüyordu, karanlıkta oraya buraya fırlayan farelerde bile di bir güzellik vardı.
Sonra kalın demir sürgülü tahta bir kapıyı açtı ve anahtarlar^ asılı olduğu ağır halkayı elime verip beni büyük ve boş bir ol soktu.
'Söylediğim gibi, şimdi sen benim varisimsim,' dedi. 'Bu ev vek tün hazinem senin olacak. Ama ilkin sana söylediklerimi yapacaM Demirli pencerelerden ay ışığında parlayan bulutların uçsuz b(caksız manzarası görünüyordu ve yine sanki kollarını iki yana JL şa benzeyen kentin yumuşacık titreşen ışıklarını gördüm. 'Ah, daha sonra tüm bu gördüklerinden kendi payını alabilirsin dedi. Yerin ortasında duran kocaman bir odun yığınının önüncM rup bana doğru döndü.
'Dikkatle dinle,' dedi. 'Çünkü seni terketmek üzereyim.' Aldırım bir tavırla odunları gösterdi. 'Ve bilmen gereken şeyler var. ŞimdH ölümsüzsün. Doğan çok geçmeden seni ilk insan kurbanına göjft cek. Hızlı davran ve acıma. Ama tadı ne denli güzel gelirse gelsıı kurbanının yüreği durmadan önce kan içmeyi kes. 'Önündeki yıllarda bu büyük anı hissedecek denli güçlü olacal sın, ama şimdilik bardağı tam boşalmadan hemen önce bırak, yek gururun sana çok pahalıya patlar.'
'Ama niçin beni bırakıyorsun!' diye umutsuzca sordum. Ona y; pişmiştim. Kurbanlar, acıma, kan içme ... Bu sözcüklerle nerecB fiziksel olarak darbeler yediğimi hissediyordum. Elimden öylesine kolayca sıyrıldı ki hareketinden parmaklara acımıştı. Şaşkın biçimde onları ovuştunnaya başladım.
EllerimB
acı ölümlü acılara benzemiyordu.
Oysa o durmuş karş* duvardaki taşları gösteriyordu. Çok büy» bir taşın yerinden çıkarılmış olduğunu ve çevresindeki yüzeyden b metre ötede durduğunu gördüm.
'O taşı yakala,' dedi. 'Ve duvardan dışarı çıkar.'

‘Ama yapamam ki,’ dedim. ‘Kimbilir ne kadar ağırdır.’
‘Çek onu dışarı!’ Kemikli uzun pannaklarından biriyle taşı
gös|(
rirken yüzünde öyle bir anlatım vardı ki dediğini yapmaya
çalıştı”
Büyük bir şaşkınlıkla taşı kolayca kımıldatabildiğin^ gördüm-
[
şın arkasında birinin emekleyerek içine girebileceği kadar büyük»
ıanlık bir açıklık vardı.
Kuru bir kahkahayla güldü ve başını salladı.
‘Burası, oğlum, benim hazineme giden yol,’ dedi. ‘Hazinemi*’

rvüzünde sahip olduğum her şeyle ne istersen yap. Ama şimdi ba-Yl
söz vermen gerekiyor.’
n Sonra odunlardan iki ince dal kopardı ve bunları birbirine öylesihızlı
sürttü ki çok geçmeden parlak alevlerle yanıyorlardı.
Dalları yığının üzerine attı, odunlann arasındaki katran ateşin hemen
büyümesini sağladı. Alevlerden yuvarlak tavana ve taş duvarlara çok
8u?lü bir ışık duşuy°rdu-
Nefesim kesildi ve bir adım geri çekildim. Sarı ve turuncu rengin
oarıltısı beni büyülemiş ve korkutmuştu, oysa sıcağı hissetmeme
karsın üzerimde bir etkisi olmamıştı. Anlamıştım. Bu ateş beni
yakmazdı.
Tersine sıcak çok hoştu ve ilk kez ne denli üşümüş olduğumun farkına
vardım. Soğuktan üzerim buz tutmuştu ve ateş bunu eritiyordu.
Neredeyse inliyordum.
Yeniden güldü. Aynı boş, hıçkırık gibi gülüş. Sonra ışığın içinde dans
etmeye başladı. İnce bacakları yüzünden dans eden bir iskelete
benziyordu. Kollarını başının üzerine kaldırdı, bedenini ve dizlerini
bükerek ateşin çevresinde döndü durdu.
‘Mon Dieu!’ diye fısıldadım. Sersemlemiştim. Yalnızca bir saat
öncesine dek onu böyle dans ederken görmek beni dehşete
düşürürdü, ama şimdi kıvılcımların ışığında beni adım adım

arkasından sürükleyen bir hayaletti. Ateş yırtık pırtık saten giysilerinin, pantolonunun üzerinde parlıyordu.
Ama beni bırakamazsın!' Yalvardım. Düşüncelerimi temiz tutmaya, söylediği şeyleri anlamaya çalışıyordum. Sesim kulağıma korkunç geliyordu. Sesimi alçaltmaya, yumuşatmaya, biraz daha olması gerektiği gibi yapmaya çalıştım. 'Nereye gideceksin ki!' O zaman en yüksek kahkahasını attı, kalçalanna vurup dans ederken giderek benden uzaklaşmaya başladı. Ellerini sanki kucaklayacakmışçasına ateşe uzatmıştı.
En kalın kütükler ancak şimdi yanmaya başlıyorlardı. Kocaman oda kilden yapılmış dev bir fırına benzemişti, pencerelerinden dumanlar püskürüyordu.
Ateşe değil.' Geriye çekildim, kendimi duvara yapıştırdım.
Ate-
§in içine giremezsin!'
Korkuya yenik düşüyordum, bütün sesler ve görüntülere yenik düşüyordum. Şimdiye dek bildiğim bütün duygulardan ayrı bir şeyd'-
Buna direnemez ya da reddedemezdim. Yarı hıçkırıyor yarı çığlık at'yordum.
'Oh, evet, girebilirim,' diye güldü. 'Evet, yapabilirim bunu!'
Başını
arkaya attı ve kahkahaları homurtulara dönüştü. Ama şimdi
sıra

sende yavru kuş,' dedi. Önümde durmuş ve yine parmağını
ban
uzatmıştı. 'Şimdi söz vereceksin. Gel buraya benim yürekli
Kurtöu'
rücüm. Biraz ölümlü onuru göstermen gerekiyor, yoksa
yüreğim [iye
parçalansa bile seni ateşe atıp kendime başka bir varis
bulurun,'
Yanıt ver bana!'
Konuşmaya çabaladım. Başımı salladım.

Keskin ışığın altında ellerimin beyaz olduklarını görebiliyordum Alt dudağıma neredeyse beni bağırtacak denli güçlü bir ağrı sapla„ di. Dişlerim şimdiden büyüyorlardı! Dişlerimi hissediyordum, pat^ içinde yüzüne baktım, ama sanki benim dehşetim hoşuna gidiyormuş gibi bana yan yan bakıyordu.
'Şimdi, ben yanıp kül olduktan sonra,' dedi bileğimi yakalayıp 've ateş söndükten sonra, külleri ortalığa saçmalısın. Dinle beni küçüğüm. Külleri dağıt, yoksa geri dönebilirim ve bunun hangi biçim, de olacağını düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Ama şu sözlerime kulak ver. Eğer şimdi olduğumdan da çirkin olarak geri dönmeme izin verirsen senin peşine düşerim ve benim kadar korkunç görünene dek yakarım seni. Duyuyor musun?'
Yanıt vermek elimden gelmiyordu hâlâ. Bu korku değildi, cehennemdi. Dişlerimin büyüdüğünü, bütün bedenimin
karıncalandığım
hissediyordum. Çılgınca başımı salladım.
'Ah, evet.' Gülümserken o da başını sallıyordu. Ateş arkasındaki tavanı yalıyor, ışık yüzünün kenarlarında parlıyordu. 'Senden istediğim şey yalnızca bana acıman. Gideyim ki eğer bir cehennem varsa gidip onu bulabileyim, yoksa da hakkım olmayan tatlı bir uykuya dalabileyim.
Eğer bir Karanlıklar Prensi varsa o zaman sonunda onu gözlerimle göreceğim ve yüzüne tüküreceğim. 'Onun için sana emrettiğim gibi yanık şeyleri çevreye saç ve Mnu yerine getirdiğinde sana gösterdiğim alçak girişten benim yattığım yere git. İçeri girdiğinde taşı arkandan yerine yerleştinneye çok dikkat et. İçerde benim tabutumu bulacaksın. Gündüzleri kendini bu kutuya kilitlemen gerekiyor yoksa güneşin ışığı seni yakıp kömüre çevirir. Sözlerime dikkat et, dünya yüzünde güneşten ve şimdi önünde gördüğün gibi alevlerden başka hiçbir şey yaşamını sonlandıramaz ve o zaman bile ancak ve ancak küllerin çevreye saçılırsa yaşamın biter.'
Yüzümü ondan ve alevlerden uzağa çevirdim. Ağlamaya baştf' mıştım, hıçkırmamı engelleyen tek şey ağzımı kapatan eldi.
Beni ateşin yanına doğaı çekti, sonunda yerinden çıkarılan

nda duruyorduk ve parmağı yine taşı gösteriyordu. ya ,Tutfen, benimle kal, lütfen,' diye yalvardım. 'Birazcık olsun, yaltek bir gece, sana yalvarıyorum!' Yine sesimin yüksekliği beni A* hsete düşürdü. Bu benim sesim değildi. Kollarımı ona doladım. Sısarıldım.
Çökük, beyaz yüzü benim için anlatılamaz ölçüde güıdi kara gözleri dünyanın en garip anlatımıyla doluydu. Işık saçlarında ve gözlerinde pırıltılar saçıyordu, sonra yine ağzına bir palyaço gülüşü kondurdu. 'Alı, açgözlü oğul,' dedi. 'Önünde bütün bir dünya ve ölümsüzlüğün olması yetmiyor mu? Hoşçakal küçüğüm. Söylediğimi yap. Külleri unutma! Ve bu taşın ötesinde, iç bölmede kendini geliştirmen ve ilerletmen için sana gerekecek her şeyi bulacaksın.' Onu elimden kaçırmamaya çabaladım ama kulağımın dibinde alçak bir sesle gülüyor ve gücümden duyduğu hoşnutluğu anlatıyordu.
'Mükemmel, mükemmel,' diye fısıldadı. 'Şimdi, doğanın sana verdiği armağanlarla sonsuza dek yaşa güzel Kurtöldürücü ve bütün bunlara benim eklediğim hiç de doğal olmayan armağanları da kendi başına keşfet.'
Beni iterek kendisinden uzaklaştırdı. Sonra alevlerin ortasına doğru öylesine yükseğe ve öylesine uzağa atladı ki uçuyormuş gibi göründü bir an.
İnişini gördüm. Ateşin giysilerini yakaladığını gördüm. Ağzı bir meşaleye dönmüş gibi göründü ve sonra birdenbire gözleri kocaman açıldı ve alevlerin ışığında ağzı kocaman karanlık bir mağaraya dönüştü. Kahkahası öylesine kulak tırmalayıcı bir yüksekliğe çıktı ki kulaklarımı kapadım.
Alevlerin arasında ellerinin ve ayaklarının üstünde aşağı yukarı zıplıyor gibi görünüyordu ve birden çığlıklarımın onun kahkahasını boğduğunu farkettim.
Örümcek ayağı gibi siyah kolları ve bacakları yükseldi, indi, yükseldi indi ve birden bire porsuyup sarktılar. Ateş parladı, gürledi. Ateşin ortasında korlardan başka bir şey göremez oldum. Yine de bağırmayı sürdürdüm. Dizlerimin üstüne kapandım, ellerimle gözlerimi örttüm.

Ama kapalı göz kapaklarımın arasından yine de görebiliyordum. Birbiri ardına dev patlamalarla çevreye kıvılcımlar saçılıyordu, sonunda alnımı taşlara dayadım.
4
Sanki taşın üzerinde yıllarca yatmış ve ateşin sonuna kadar yanın kömürleşmiş parçalara dönmesini izlemiş gibiydim. Oda serinlemişti. Açık pencereden dondurucu bir rüzgâr esiyor, du. Ağladım, ağladım. Kendi hıçkırıklarım kulaklarımda yankılanıp büyüyordu, öyle ki sonunda bu sese dayanamaz oldum. Bu durumda her şeyin, hatta hissettiğim sefilliğin bile gerçekte olduğundan çok daha büyük göründüğünü bilmenin hiçbir yararı yoktu. Zaman zaman dua ettim yine. Bağışlanmak için yalvardım, ne için bağışlanacağımı söyleyemiyor olsam da. Kutsal Anneye, azizlere dua ettim. Ayetleri yineleyerek o kadar çok mırıldandım ki sonunda anlamsız tekerlemelere dönüştüler.
Sonra taşların üzerine uzandım, artık dualar mırıldanmıyordum ama güçlü olan, kutsal olan, varolan ya da olmayan her şeye her türlü adla kopuk kopuk yakarıyordum. Beni burada yalnız bırakmayın.
Beni terketmeyin. Cadıların yerindeyim. Burası cadılann yeri. Bu gece düştüğümden de daha aşağılara düşmeye bırakmayın beni.
Bunun
olmasına izin vermeyin... Lestat, uyan.
Ama sürekli olarak Magnus'un sözlerini duyuyordum. Eğer bir cei hennem varsa cehennemi bulmak için...Eğer bir Karanlıklar Prensi varsa...
Sonunda ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Kafamda bir hafiflik, delilik hissediyordum ve başım döner gibiydi. Ateşe baktığımda onu yeniden canlandırabileceğimi gördüm ve kendimi ateşe doğru attım.
Ama bunun vereceği acıları hayal etmek için kendimi zorlasam da böyle bir şey yapmaya hiç niyetimin olmadığını biliyordum. Eninde sonunda, niye bjpyle bir şey yapacaktım ki? Cadıların ya2f gısını hak etmek için ne yapmıştım? Bir an için bile cehennemde olmayı istememiştim. Yalnızca Karanlıkların Prensi her kimse onun yüzüne

tükürmek için oraya gitmeyeceğimi çok iyi biliyordum. Tersine, eğer lanetlenmiş bir şeysem, o zaman bırak o itoğlu it bel ni almaya kendisi gelsin! Gelsin ve bana niçin acı çekmemin gerektiğini anlatsın. Gerçekten de bilmek isterdim.
Hiçliğe gelince, eh, onun için biraz daha bekleyebilirim.
Bunu»
üzerine en azından bir süre düşünebiliriz...
Yavaş yavaş üzerime alışılmadık bir dinginlik çöküyoıdu. Karana lıktı, acı ve büyüyen bir şaşkınlıkla doluyordum. Artık insan değildim.

Yere çömelmiş, bunları düşünüp yavaş yavaş sönen korlara barken içimde inanılmaz büyüklükte bir güç toplanıyordu. Çocukça ckınklar ağır ağır kesildi. Derimin beyazlığını, iki hain küçük dişin erdiğini ve tırnaklarımın karanlıkta cilalanmış gibi parlamasını incelemeye başladım.
Bedenimdeki bütün eski tanıdık ağrılar uzaklaşıyordu.
Dumanı
tüten odunlardan gelen sıcaklık hoşuma gidiyordu, sanki
üzerime örtülen
ya da bana sarılan bir şey gibiydi.
Zaman geçti; yine de geçmedi.
Odada dolaşan havadaki her değişiklik bir okşamaydı. Uzaklardaki yumuşak ışıklı kentten saat başını gösteren çan seslerinin korosunu duyduğumda bunlar ölümlü zamanın geçişini göstermiyorlardı benim için. Yalnızca tertemiz bir müzikti ve şaşkınlıktan ağzım açık bulutların geçip gidişini seyrediyordum.
Ama göğsümde yeni bir ağrı hissetmeye başladım. Çok sıcak ve keskin bir ağrıydı bu.
Damarlarımın içersinde ilerliyor, başımın çevresinde yoğunlaşıyor, sonra da karnımda ve barsaklarımda toplanıyor gibi hissediyordum. Gözlerimi kıstım, başımı bir yana eğdim. Bu ağrıdan korkmadığımı farkettim, onu hissederken daha çok dinliyor gibiydim. Sonra ağrının nedenini gördüm. Dışkım küçük bir sağnak biçiminde beni

terkediyordu. Bunu denetlemenin elimden gelmediğini gördüm. Yine de pisliğin giysilerimi kirlettiğini gördüğümde bu beni iğrendirmedi. Odaya giren fareler küçücük, sessiz ayaklarıyla bu pisliğe yaklaştıklarında onlar bile beni iğrendirmedi.
Bu şeyler bana dokunamazlardı. Çevremde yığışsalar ve dışkıyı yemekle uğraşsalar bile bana dokunamazlardı. Aslında karanlıkta hiçbir şeyin, mezarın en yapışkan böceklerinin bile bende iğrenme yaratabileceklerini düşünemiyordum. Bırak ellerimde ve yüzümde dolaşsınlar, artık bunun önemi yok. Böyle şeylerden sinip ürken dünyanın parçası değildim. Başkalarını sindiren o karanlık türün bir parçası olduğum aklıma gelince gülümsedim.
Yavaş yavaş ve büyük bir hazla güldüm.
Yine de üzüntüm benden tümüyle uzaklaşmamıştı. Bir düşünce gibi asılı kalmıştı ve bu düşüncenin içinde saf bir gerçeklik vardı.
Ben gittim. Ben bir vampirim. Yaşayabilmem için bir sürü insan
ölecekler. Yaşayabilmek için onların kanını içeceğim ve Nicolas'ı bir
daha hiç ama hiçbir zaman görmeyeceğim, annemi de, tanıdığım ve
sevdiğim başka insanları da, insan ailemden başka hiç kimseyi de

görmeyeceğim. Kan içeceğim. Ve sonsuza dek yaşayacağım. Olacak olan tam bu. Ve olacak olan daha yalnızca başlıyor, yeni doğdu. Bunu ortaya çıkaran emek şimdiye dek hiç bilmediğim güzellikte bir kendinden geçmeydi.
Ayağa kalktım. Kendimi hafiflemiş, güçlü ve garip biçimde uyuşul muş hissediyordum. Sönmek üzere olan ateşin yanına gittim ve yaj nık kütüklerin arasından geçtim.
Hiçbir kemik yoktu. Sanki canavar eriyip dağılmış gibiydi. Ellerimle toparlayabildiğim külleri pencereye götürdüm ve rüzgâr onları yakaladığında Magnus'a, 'Elveda,' diye mırıldandım. Beni duyabiliyor muydu acaba?

Sonunda geriye yalnızca kömürleşmiş kütükler kaldı. Kurumları ellerimle sildim ve tozlarını karanlığa liflediм. İç odayı inceleme zamanı gelmişti.
5
Taş önceden gördüğüm gibi kolayca yerinden kımıldadı. İç taraj fında içerden çekip kapayabilmem için bir kanca vardı. Ama dar ve karanlık geçide girmek için karnımın üstüne yatmam; gerekiyordu. Dizüstü çömeldim, geçidin içine göz gezdirdim. Sonunda hiçbir ışık görünmüyordu. Görünüşünü beğenmemiştim. Eğer şimdi bir ölümlü olmuş olsaydım hiçbir şeyin beni böyle bin geçitte sürünmeye zorlayamayacağını biliyordum. Ama yaşlı vampir güneşin de ateş kadar kesin biçimde beni yoMJ edeceğini bana yeterince açık olarak anlatmıştı. Tabuta gitmem gerekiyordu.
Korkunun bir tufan gibi geri geldiğini hissettim. Yere dümdüz uzandım ve bir yılan gibi geçidin içine doğru siH tündüm. Korktuğum için başımı yukarı kaldıramıyordum. Geri dönüp taştaki kancayı yakalamak için hiç yer yoktu. Ayağımı kancaya takıp ileri doğru sürünmem ve kayayı arkamdan çekmem gerekiyordu.
Tam bir karanlık. Yalnızca dirseklerimin üzerinden birazcık doğl rulabilmeme yetecek kadar yer vardı.
Soluğum kesildi, içimi korku sardı, başımı kaldıramamak
düşün-J
cesi beni neredeyse deliye döndürmüştü, sonunda başımı taşa çarpı|

u0 ve sızlayarak kımıldamadan yattım.
Ama ne yapmam gerekiyordu? Tabuta erişmeliydim. Böylece kendime mızıldanmayı kesmeyi söyleyerek sürünmeye başladım. Gittikçe hızlanıyordum. Taşlar dizlerimi sıyırıyordu. Ellerim fendimi ileri çekecek girinti çıkıntılar arıyordu. Yeniden başımı panİİ4 içinde kaldırmamaya uğraşırken gösterdiğim çabadan boynum gerilmiş, ağrıyordu.

Sonunda başım birden tire karşısında katı taşı hissettiğinde onu bütün gücümle ittim. Soluk bir ışık içeri süzülürken taşın yuvarlandığını lıissettim.
Geçitten yuvarlanarak çıktım ve kendimi küçük bir odada buldum. Tavan alçak ve yuvarlaktı, yüksek pencere dardı ve önünde demir parmaklıklar vardı. Ama gecenin tatlı, mor ışığı karşı duvarın içine oyulmuş büyük bir ocağı ve yanında yakılmaya hazır bir odun kümesini aydınlatıyordu. Pencerenin altında taştan yapılmış eski bir lahit vardı.
Kırmızı, kürk astarlı kadife pelerinim lahitin üzerinde duruyordu. Kaba bir sıranın üzerinde altın ve İtalyan ipeği ile işlenmiş muhteşem bir giysi gözüme çarptı. Yanında kırmızı ipek bir pantolon, beyaz ipek çoraplar ve kırmızı topuklu ayakkabılar vardı. Saçlarımı yüzümden arkaya attım, üst dudağımdaki ve alnımdaki teri sildim. Terim kanlıydı. Ellerime bakıp bunu gördüğümde garip bir heyecan hissettim.
Ah, ben neyim, diye düşündüm, ve gelecekte neler olacak? Uzun bir an boyunca bu kana baktım sonra parmaklarımı yaladım. İçimde capcanlı bir haz duydum. Ocağa doğru gidecek kadar kendimi toparlamam biraz zaman aldı.
Yaşlı vampirin yaptığı gibi iki çıra parçası aldım, bunları hızla ve sertçe birbirlerine sürünce onlardan alev yükseldiğinde neredeyse ortadan kaybolduklarını gördüm. Bunda hiçbir büyü yoktu, yalnızca ustalık gerekiyordu. Ateşte ısınınca kirli elbiselerimi çıkardım ve gömleğimle üzerimdeki en son insan dışkısı artıklarını sildim, sonra hepsini ateşe attım ve yeni giysilerimi giydim.
Kırmızı, göz kamaştırıcı kırmızı. Nicolas'ın bile böyle giysileri yoktu-
Bunlar Versailles Sarayına yaraşır giysilerdi. İşlemelerin arasına İniler,
küçücük yakutlar örülmüştü. Gömleğin danteli Valenciennes
danteliydi, bunu yalnızca annemin gelinliğinde görmüştüm.
v Kurt pelerinini omuzlarıma koydum. Eklemlenmdeki beyaz

soğuğun
geçmiş olmasına karşın kendimi buzdan oyulmuş bir
yaratık gi-

bi hissediyordum. Gülümsememin sert, donuk bir pırıltı olduğum, hissediyordum. Giysilerimi ellerimle yoklamaya ve görmeye çalışta ğımda kendimi çok yavaş buluyordum.
Ateşin ışığında tabuta baktım. Ağır kapağının üzerine yaşlı bir adam kabartması oyulmuştu ve bunun Magnus olduğunu hemen anladım. Ama burada dingin biçimde yatıyordu, palyaço ağzı kapalıydı gözleri yumuşak bir bakışla tavanı seyrediyordu, saçları derin dalga! lı ve bukleli düzenli bir yele gibiydi.
Bu şeyin üç yüz yaşında olduğu kesindi. Elleri göğsüne kavuştu, rulmuş olarak yatıyordu, giysilerinin uzun eteği vardı ve birisi taşa oyulmuş olan kılıcın sapını ve kınının bir parçasını kırmıştı. Belirsiz bir süre bunları seyrettim. Oldukça büyük çabayla ve dikkatle koparılmış oldukları belliydi.
Birisinin uzaklaştırmaya çalıştığı şey bir haç mıydı acaba?
Ellerimi
üzerinden geçirdim. Kuşkusuz hiçbir şey olmadı. Zaten tüm o
duaları
mırıldandığımda da bir şey olmamıştı ki. Sonra tabutun
yanındaki
tozların üzerine elimle bir haç çizdim.
Yine hiçbir şey olmadı.
Sonra haçın yanına İsa'nın bedenini, kollarını, diz kapaklannı, öne eğilmiş başını gösterecek birkaç çizgi ekledim. 'Efendi Mesih İsa' yazdım, bunlar adım dışında yazabildiğim tek şeydi. Yine bir şey olmadı.
Huzursuz gözlerle zaman zaman sözcükl re ve küçük haça bakarken tabutun kapağını kaldırmaya çalıştım.
Yeni gücümle bile bu iş kolay değildi. Hiçbir ölümlü insan bunu yalnız başına yapamazdı.
Ama asıl kafamı karıştıran şey karşılaştığım güçlüğün büyüklüğüydü.

Sınırsız gücüm yoktu ve yaşlı vampirin gücüne sahip olmadığım
kesindi. Şimdiki gücüm herhalde üç ya da dört adamın gücüne
eşitti. Hesaplamak olanaksızdı.
O anda bana bu müthiş etkileyici göründü.
Tabutun içine baktım. Gölgelerle dolu dar bir yerden başka bil şey değildi. Kendimi burada yatarken düşünemiyordum. Kapağın kenarına kazınmış Latince sözcükler vardı ve bunları okuyamıyordum. Bu çok canımı sıktı. Sözcüklerin orada olmamasını istedim. Magnus'a duyduğum özlem ve çaresizlik duygusu üstüme çökmeye baş-| lamıştı. Beni bıraktığı için ondan nefret ediyordum! Birdenbire Magnus tam ateşe sıçramadan önce onu sevmemdeki ironiyi farkettim. Kırmızı giysileri gördüğümde ona sevgi duymuştum.

vtanlar birbirlerini severler mi? Cehennemde kol kola dolaşıp iv derine 'Ah, sen benim dostumsum, seni öyle seviyorum ki,' tüb'r den sözler söylerler mi? Aslında bu benim için oldukça ilgisiz en-^ ktüel bir soruydu çünkü cehenneme inanmıyordum. Ama bu kölük kavramı ile ilgili bir soruydu öyle değil mi? Cehennemdeki tüm ratıkların birbirlerinden nefret ettikleri düşünülür, tıpkı tüm kurta- ',mlşların ayırd etmeksizin bütün lanetlenmişlerden nefret etmeleri Bunu tüm yaşamım boyunca böyle bilmiştim. Çocukken benim cennete annemin de cehenneme gidebileceğimiz ve annemden nefret etmem gerekebileceği düşüncesi beni dehşete düşürürdü. Ondan nefret edemezdim ki. Peki ya ikimiz de cehennemde olursak ne olacaktı?
Pekâlâ, şimdi biliyorum. İster cehenneme inanayım isterse inanmayayım vampirler birbirlerini sevebilirler, şeytana adanmış olmak birisini sevmeye son vermez. Ya da en azından o kısa anda bana öyle göründü. Ama ne olur yeniden ağlamaya başlamayayım. Tüm bu
gözyaşlarına dayanamıyorum.

Gözlerimi tabutun başında yan yarıya gizlenmiş büyük tahta sandığa çevirdim. Kilitli değildi. Açtığım zaman küflenmiş tahta kapağı neredeyse menteşelerinden kopup düşecekti. Yaşlı efendimin bana hazinesini bıraktığını söylemesine karşın orada gördüklerim karşısında dilim tutuldu. Sandık tıka basa değerli taşlar, altın ve gümüşle doluydu. Sayısız elmas yüzükler, kolyeler, inci dizileri, altın külçeleri, paralar, yüzlerce ve yüzlerce değerli ıvır zıvır vardı.
Ellerimi yavaşça yığının üzerinde gezdirdim, sonra içlerinden bir avuç alıp havaya kaldırdım. Işık yakutların kırmızısının ve zümrütlerin yeşilinin üzerinde parlıyordu. Düşümde bile görmediğim renk kınlmaları, hesaplanamayacak bir zenginlik gördüm. Bu masallarda krala fidye olarak Karaib korsanlarına verildiği söylenen sandıktı.
Ve şimdi benimdi.
Yavaş yavaş inceledim. Kişisel ve eskimeye yatkın eşyalar saçılmıştı aralarına. Saten maskeler altın çerçeveleri içinde küflenmişti, takılar ve küpeler dantel mendillere, kumaş parçalarına takılmışlardı. Üzerinde altın çanlar asılı deri bir koşum kayışı, bir yüzüğün içinden geçirilmiş küflenmiş bir dantel parçası, düzinelerle enfiye kutusu, kadife kurdele ruloları vardı.
Magnus bunların tümünü kurbanlarından mı almıştı?
Mücevher kakmalı bir kılıcı elime aldım. Bizim zamanımız için
^1

çok ağır bir kılıçtı. Yıpranmış bir ayakkabının yalnızca abanoz toka sı sağlam kalmıştı.
Magnus'un canının istediği her şeyi aldığına kuşku yoktu. Yine M kendisi yırtık pırtık giysiler, başka bir çağdan kalma bir kostümle ge. ziyor ve burada daha önceki yüzyıllardan bir dilencinin yaşayacag, gibi yaşıyordu. Bunu anlayamamıştım.
Ama bu hazinenin içine saçılmış başka nesneler de vardı. Göz kamaştırıcı taşlardan yapılmış teşbihler vardı ve uçlarında hâlâ haçlar, duruyordu! Küçük kutsal imgelere dokundum. Başımı salladım ve dudaklanmı ısırdım, bunları çalması ne kötü, demek ister gibiydim Ama bunu aynı zamanda çok da komik bulmuştum. Üstelik Tanrının

benim üzerimde hiçbir gücünün olmadığının daha öte bir kanıtıydj bunlar.
Bunlan düşünüp, bunun ilk anda göründüğü denli raslantısal olup olmadığına karar vermeye çalışırken hazinenin içinden sapı inci işlemeli bir ayna aldım.
Aynaya herkesin sık sık yaptığı gibi neredeyse bilinçsizce baktım. Orada kendimi gördüm, bir adamın görünmesinin beklenebileceği gibi görünüyordum. Yalnız derim eski dostumunki gibi bembeyazdı, gözlerimin her zamanki mavisi hafifçe yanardöner mor ve kobalt karışımı bir renge dönüşmüştü. Saçlarım pınl pırıldı, ellerimi saçlarımdan gezindirdiğimde yeni ve alışılmadık bir canlılık kazandıklannı hissettim.
Aslında aynadaki kesinlikle Lestat değildi, onun başka bir gereçten yapılmış bir kopyasıydı yalnızca! Yirmi yaşımın yüzüme çizdiği birkaç çizgi de ya silinmiş ya da çok yalınlaşmıştı, yalnızca eskiden olduklarından biraz daha derinleşmişlerdi.
Aynadaki yansımamı seyrettim. Kendimi orada bulmak beni çılgına döndürmüştü. Yüzümü ovdum, hatta aynayı ovdum ve ağlamamak için dudaklarımı sıktım.
Sonunda gözlerimi kapadım, yeniden açtım ve aynadaki yaratığa çok kibarca gülümsedim. O da gülümsedi. Tamam bu Lestat'tı. Yüzünde kötü niyetli hiçbir şey yoktu. Pekâlâ çok kötü niyetli bir şey yoktu. Yalnızca eski haylazlığı ve taşkınlığı vardı. Aslında bu yaratık bir melek bile olabilirdi, yalnızca gözleri yaşla dolduğunda bu gözyaşları kırmızıydı ve bütün imge kırmızıya boyanmıştı çünkü görüşü kırmızı olmuştu. Bir de gülümsediği zaman alt dudağına değen küçük hain dişleri vardı ki bunlar onu gerçekten korkunç gösteriyordu.
Oldukça sevimli bir yüzde korkunç biçimde yanlış, korkunç bir şey. Ama birden kendi yansımama bakmakta olduğumu farkettim!
Ha-

lerin ve ruhlarını cehennemde kaybedenlerin aynada hiçbir yanyale .n olmadığını yüzlerce kez duymamış mıydım? S1I1Vje olduğumu bilmek için müthiş bir isteğe kapıldım. Ölümlü inlarm arasında nasıl

yürüyeceğimi bilmek istiyordum. Paris sokak-T nda olmak, yaşamın daha önce gözüme çarpan bütün mucizelee yeni gözlerimle bakmak istiyordum. İnsanların yüzlerini, çiçek an ağaçları ve kelebekleri görmek istiyordum. Nicki'yi görmek, Nicki'nin müziğini çaldığını duymak... Hayır. Bunu yapmayacağıma yemin ederim. Ama binlerce müzik biçimi vardı değil mi? Gözlerimi kapadığımda Opera'nın orkestrasını neredeyse duyar gibiydim, aryalar kulaklarımda yükseliyordu.
Anımsadıklarım
öylesine keskin ve duruydu.
Ama şimdi hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ne neşe, ne sevinç ne de en yalın anı. Tümünde de sonuna dek yitirilmiş şeyler için duyulan büyük özlem ve giderek üzüntüyü duyacaktım. Aynayı yerine koydum ve sandıktan sararmış dantel mendillerden birini alıp gözyaşlarımı sildim. Yavaşça dönüp ateşin önüne oturdum.
Yüzüme ve
ellerime gelen sıcak çok tatlıydı.
Üzerime tatlı bir uyuşukluk çöktü ve gözlerimi kaparken yeniden birdenbire Magnus'un kan çalması üzerine garip bir düşün içine yuvarlandım.
Büyülenme duygusu, baş döndürücü haz geri döndü...
Magnus bana sarılıyordu, bana bağlıydı, kanım onun içine akıyordu. Ama eski yeraltı mezarında zincirlerin şakırtısını işittim, Magnus'un kollarındaki savunmasız vampiri gördüm. Bunda daha fazla bir şey vardı, önemli bir şey. Bir anlam. Hırsızlığın, ihanetin anlamı, hiç kimseye, ne Tanrıya ne şeytana ve hiçbir zaman insana teslim olmamanın anlamı.
Yarı uyur yarı uyanık bunları düşündüm durdum. Sonra aklıma çılgınca bir düşünce geldi. Tüm bunları Nicki'ye anlatacaktım. Eve gider gitmez her şeyi, rüyamı, bunun ne anlama gelebileceğini anlatacaktım, konuşacaktık... Çirkin bir şokla gözlerimi açtım. İçimdeki insan umarsız gözlerle odayı seyrediyordu. Yeniden ağlamaya başladı ve yeni doğmuş canavar henüz onu dizginleyemeyecek denli gençti.

Hıçkırıklar durmak bilmiyordu, elimi ağzımın üzerine bastırdım.
Magnus, niçin beni terkettin? Magnus ne yapmam gerekiyor, nasıl sürdüreceğim bunu?
Dizlerimi yukarı çektim, başımı dizlerime dayadım ve yavaş yavaş bilincim açılmaya başladı.
Pekâlâ, bu vampir yaratığıymış gibi davranman çok
eğlenceliydi,
diye düşündüm. Göz kamaştırıcı giysiler giymek, parmaklarını
tüm

bu görkemli parlaklığın arasına daldırman. Ama böyle yaşayamazSlw
Karnını yaşayan varlıklarla doyuramazsın! Bir canavar bile olsan irjn'
de bir vicdan var, senin için bu doğal... İyi ve kötü, iyi ve kötü.
İnan
maksızın yaşayamazsın... Yann yapacaklarına
dayanamazsın... Yarln
sen... yarın sen... yarın sen ne yapacaksın?
Kan içeceksin öyle değil mi?
Altınlar ve değerli taşlar yakındaki sandığın içinde kor gibi pa^
yorlardı. Pencerenin parmaklıklarının ötesinde gri bulutların önünde uzak kentin mor ışıkları titreşiyordu. Onların kanı neye benzer? Sı.
cak, yaşayan kan, canavar kanı değil. Dilim üst damağımı
iteledi, fa
pek dişlerimi.
Düşün bunu Kurtöldürücü.
Yavaş yavaş doğruldum. Sanki bunu yapan bedenim değil yalnızca isteğimmişçesine kolayca yaptım. Dış odadan yanıma aldığım demir anahtarlığı elime aldım ve kulemin geri kalanını incelemeye başladım.
6
Boş odalar. Parmaklıklı pencereler kulelerin üstünde gecenin büyük, sonsuz derinliği. Yerin üzerinde tüm bulduğum bu oldu. jj Ama kulemin alt katında, tam sur merdivenlerine giden kapının dışında bir desteğin içinde reçineli bir meşale ve yanında bir oyukta kibrit kutusu vardı. Tozda izler vardı. Kilit iyice yağlanmıştı ve sonunda doğru

anahtarı bulduğumda açmak çok kolay oldu. Meşaleyi önümde tutarak dar bir merdivenden aşağı inmeye başladım.
Çok çok aşağılarda bir yerlerden yükselen kötü bir kokudan biraz rahatsız olmuştum.
Bu kokuyu bildiğim kuşkusuz. Paris'in tüm mezarlıklarının orta* kokuşuydu bu. Innocents Mezarlığında boğucu bir gaz denli yoğundu ve oradan alışveriş yapmak, mektup yazıcılarla iş yapmak için bu kokuya alışmanız gerekiyordu. Bu çürüyen bedenlerin kokuşuydu. Kokunun midemi bulandırmasına ve birkaç basamağı gerisin g^ ri çıkmama neden olmasına karşın aslında o kadar da güçlü değil"1 ve yanan reçinenin kokusu da bunu bastırmaya yardımcı oluyordu- Aşağıya inmeyi sürdürdüm. Eğer orada ölmüş ölümlüler vart*
 İde ben de onlardan kaçmayacaktım.
Ama yer altındaki ilk katta hiçbir ceset görmedim. Yalnızca kocaserin bir cenaze odası vardı. Paslanmış demir kapıları merdiven-1113 acılıyordu ve ortasında taştan yapılmış üç dev lahit vardı.
Yukar-
'er,. jyjagnus'un hücresine çok benziyordu yalnızca çok daha büyük-3 \ynı yuvarlak tavan, aynı kaba ocak vardı burada. ` Runun tek anlamı bir zamanlar burada başka vampirlerin de uyuoldukları olabilirdi. Kimse kabristana ocak yapmaz. En azından f nirn bildiğim hiç kimse. Hatta burada da taştan yapılmış sıralar bii vardı. Lahitler de yukardakine benziyorlardı, üzerlerine büyük heykeller oyulmuştu. Ama yılların tozu her şeyin üstüne çökmüştü. Ayrıca öyle çok örümcek ağı vardı ki. Şimdi burada hiçbir vampirin kalmadığı kesindi Bu olanaksızdı. Yine de bu çok garipti. Bu tabutlarda yatanlar nereye gitmişlerdi? Magnus gibi kendilerini yakmışlar mıydı? Yoksa başka bir yerlerde varolmayı sürdürüyorlar mıydı? İçeri girdim ve lahitleri birer birer açtım. İçlerinde tozdan başka bir şey yoktu. Başka vampirlerden hiçbir kanıt yoktu. Başka vampirlerin varolduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu.
Dışarı çıktım ve merdivenlerden inmeyi sürdürdüm. Çürüme kokusu giderek artıyordu. Çok geçmeden dayanılmaz duruma geldi.

Aşağıda görebildiğim bir kapının arkasından geliyordu ve kendimi oraya yaklaşmaya zorlamam epey güç oldu. Kuşkusuz ölümlü bir insan olarak bu kokudan tiksiniyordum, ama şimdi hissettiğim iğrenmenin yanında bu hiç kalırdı. Yeni bedenim bundan kaçmak istiyordu.
Durdum, derin bir nefes aldım ve kendimi kapıdan geçmeye zorladım. Bu canavarın burada ne yaptığını görmeye kararlıydım.
Evet, koku gördüğüm şeyin yanında bir hiçti. Derin bir hapishane hücresinde çürümenin her derecesinde cesetler üst üste atılmıştı. Kemikler ve çürük etin üzeri solucan ve böcek kaynıyordu. Fareler meşalenin ışığından kaçarken ayaklarıma sürünüyorlardı.
Mide bulantım boğazımda düğümlenmişti. Koku beni b°ğuyordu. Ama bu bedenlere bakmamak elimden gelmiyordu. Burada °nemli bir şey vardı, anlamam gereken korkunç önemli bir şey.
Ve
birden farkına vardım. Bu ölü kurbanların hepsi erkekti. Botları
ve
Yırtık giysileri bunun kanıtıydı ve her birinin benim kendi
saçıma çok
enzeyen sarı saçları vardı. Yüz hatları henüz görülebilen
birkaç taksinin
genç, uzun boylu ince yapılı erkekler oldukları
seçilebiliyor-
"• Ve buraya en son gelen... kolları parmaklıklara uzanmış
olarak
100 I ANNH RI.CE
yatan ıslak ceset... bana öylesine benziyordu ki kardeş olabilircjj.
Sarhoş gibi ilerledim, botumun kenarı başına değdi. Meşau aşağı indirdiğimde ağzım çığlık atacakmış gibi açıldı. İçleri böQ ! kaynayan ıslak, yapışkan gözler mavi renkteydi! Geriye doğru sendeledim. Bu şeyin kımıldayacağı, ayak bileğe yakalayacağı gibi çılgınca bir korkuya kapıldım ve niçin böyle yap ` cağını biliyordum. Duvara doğru çekilirken küflenmiş yemek doL bir tabağa ve bir testiye ayağım

takıldı. Testi devrildi ve kırıldı, içjn den kusmuk gibi bayat süt döküldü.
Acı kaburgalarımda dolaştı. Kan sıvı bir ateş gibi ağzıma geldi v? dudaklarımı açıp önümdeki yere fışkırdı. Yere düşmemek için açıt kapıya tutunmam gerekti.
Ama mide bulantısının verdiği sersemlik içinde kana baktım. Kanın göz alıcı kızıl rengine meşalenin ışığında baktım. Kanın taşlar arasından aşağı sızarken renginin koyulaşmasını seyrettim. Kan can lıydı ve tatlı kan kokusu ölülerin kokusunu bir bıçak gibi kesiyordu Susuzluk kasılmalan midemin bulantısını kesti. Sırtım ağrıyordu. İnanılmaz bir esneklikle kana doğru eğiliyordum.
Tüm bunlar olurken düşüncelerim durmuyordu. Bu genç adam bu hücreye getirildiğinde canlıydı. Bu küflenmiş yemek ve süt ya onu beslemek ya da ona işkence yapmak için getirilmişti.
Hücrede:
bu cesetlerin arasında kapana kısılmış olarak ölmüştü. Çok geçme den onlardan biri olacağını çok iyi biliyordu. Tanrım, böyle bir acı çekmek! Böyle acı çekmek! Kimbilir kaç tanesi tam bu yazgıya uğrayacağını biliyordu. Hepsi de sarı saçlı, genç adamlar.
Dizlerimin üzerine çökmüş ve öne eğilmiştim. Sol elimle meşale yi aşağıda tuttum ve başımı kana gelinceye kadar eğdim. Dilim ağ zımdan dışarı fırlıyordu eyle ki bir yılanın diline benziyordu. Dilto yerdeki kanı yaladı. Haz titremeleri. Oh, öyle güzel ki! Bunu yapan ben miydim? Şu ölü bedenin iki santim yakınındaki kanı yalayan ben miydim? Magnus'un beni getirdiği gibi buraya gf tirdiği şu ölü gencin iki santim ötesinde her bir yudumla birlikte çal pan benim yüreğim miydi? Magnus'un ölümsüzlük yerine ölüıtf mahkûm ettiği şu gencin yanında...
Kanı yalarken pis oda bir ateş gibi titreşiyordu. Ölü gencin
sâP
alnıma değiyordu. Kırık bir kristale benzeyen gözü bana dikilmişti-
Neden ben bu hücreye kapatılmamıştım? Bir zamanlar köyün »'

nındayken tahmin ettiğim dehşet yavaş yavaş üzerime
çökerken paf
maklıklara sarılmış çığlıklar atıyor olabilirdim şimdi. Hangi sıı

tim ki şimdi bu durumda değildim?
geÇrt1^ titremelerle kollanma ve bacaklarıma yayıldı. İşittiğim ses bek ndi kaba, genizden gelen çığlıklarımdı ve bu ses kanın kızılı, ^ gözünün mavisi, sineğin kanadının parıltısı, solucanın kaygan ^Hesi meşalenin alevi denli büyüleyici bir sesti. %° .^jaleyi düşürdüm ve dizlerimin üstünde geri geri gitmeye çaba-, gu sırada teneke tabağa çarpıp testiyi kırmıştım. Ayaklarımın ründe doğruldum ve merdivenden yukarı koştum. Zindanın kapı-11 vun.ıp kaparken çığlıklarım kulenin tepesine dek yükseliyordu.
Taşlara çarpıp bana geri gelen sesin içinde kendimi yitirmiştim, nuramıyordum, ağzımı kapatamıyordum.
Ama parmaklıklı çıkış kapısından ve yukardaki bir düzine dar oencereden sabahın habercisi olan ışıklan gördüm. Çığlıklanm kesildi Taşlar parlamaya başlamışlardı. Işık yakıcı bir buhar gibi çevremi sarmıştı, göz kapaklarımı yakıyordu.
Koşmaya karar veren ben değildim. Düşünmeden yukan, daha yukan, iç bölmeye doğru koşuyordum.
Geçitten geçtiğimde oda soluk mor bir ateşle doluydu. Sandıktan dışarı taşan mücevherler kımıldıyor gibi görünüyorlardı.
Tabutun kapağını
kaldırırken neredeyse kör olmuştum.
Kapak hızla üzerime kapandı. Yüzümdeki ve ellerimdeki ağrı yavaş yavaş geçiyordu. Sakin ve güvenlik içinde yatıyordum. Korku ve üzüntü serin, dipsiz bir karanlığın içinde eriyordu.
7
Beni uyandıran susuzluk oldu. Uyanır uyanmaz nerede
olduğumu
ve kim olduğumu biliyordum. ,

Soğutulmuş beyaz şaraplar ya da babamın meyve bahçesindeki elma ağaçlarının altındaki taze yeşil çimenler gibi tatlı ölümlü düşler yoktu artık.
Taş tabutun dar karanlığında parmaklarımla köpek dişlerime dokundum.
Tehlikeli ölçüde uzun ve keskinlerdi, küçük bıçaklar gibiydiler.
Ve kulede bir ölümlü vardı. Henüz dış odanın kapısına erişmemiş °'niasına karşın düşüncelerini duyabiliyordum.

Merdivenlere giden kapının kilidinin açık olduğunu anlad: kapıldığı şaşkınlığı duydum. Bu daha önce hiç olmamıştı. YerH yanmış odunları bulduğu zaman hissettiği korkuyu duydum, 'gf dim,' diye bağırdı. Bir hizmetçiydi ve biraz da hain bir hizmetçiyi Onun düşüncesini böyle duyabilmem beni hayran bırakmls! Ama beni rahatsız eden başka bir şey vardı. Bu hizmetçinin koku!'
Lahitin taş kapağını kaldırdım ve dışarı çıktım. Koku hafifti amneredeyse dayanılmazdı. Yatağında tutkularımı dc.~nırduğum ilk faı' şenin mis kokusuna benziyordu. Kışın günlerce ve günlerce açU çektikten sonra gelen kızarmış et kokusu gibiydi. Yeni şarap, taze el malar ya da sıcak bir günde bir kayanın kenarından gürül gürül akakaynaktan avuç avuç içtiğim su gibiydi.
Tek fark bu kokunun tüm bunlardan ölçülemez ölçüde daha zen gin olması ve bunu isteyen açlığın sonsuz ölçüde daha keskin ve ya lın hissedilmesiydi.
Gizli tünelden karanlığın içersinde yüzen bir yaratık gibi ilerledin, ve taşı dışarı itip ayağa kalktım.
Ölümlü orada duruyordu. Yüzü uğradığı şoktan sararmıştı Yaşlı, çökmüş bir adamdı. Kafasındaki kimi kaygılardan onu ahırda çalıştığını ve bir araba sürücüsü olduğunu anlamıştım. Am bunu ancak çok bulanık bir biçimde duyuyordum. Sonra bana yönelik olarak hissettiği kötü duygular bir sobanın sı cağı gibi üzerime geldi. Burada yanlış anlaşılacak hiçbir şey yoktu Gözleri yüzümde ve üzerimde dolaştı. İçinde nefret kaynıyordu, m rimdeki güzel giysileri o satın almıştı.

Zindandaki talihsizler heri yaşarlarken onlara bakan oydu. Sessiz bir isyanla niçin benim de ora da olmadığımı soruyordu.
Düşünebileceğiniz gibi bu benim onu çok fazla sevmeme nede oldu. Bunun için onu ellerimle öldürebilirdim. 'Efendi!' dedi umutsuzca. 'Nerede o?'
Ama efendisinin kim olduğunu sanıyordu. Ona göre efendisi b> tür büyücüydü ve şimdi güç benim elimdeydi. Kısacası benim işin* yarayacak hiçbir şey bilmiyordu.
Ama ben tüm bunları anlarken, onun iradesine karşın düşüncel rinden bunları çekip çıkarırken ellerindeki ve yüzündeki damarb dan etkilenmeye başlamıştım ve kokusu başımı döndürüyordu.
I
Yüreğinin sönük atışını hissedebiliyordum, kanının tadının na' olacağını hissedebiliyordum. Sonra bu sıcak kan içime dolduğun^ neler hissedeceğimi düşündüm.
'Efendi gitti, ateşte yandı,' diye mırıldandım. Ağzımdan garip * VAMPİRİN ŞARKISI | 103 bir ses çıktığını duyuyordum. Yavaşça ona doğru ilerledim. te^U -ırrnış yere '->a^t1' yukarıya bakıp kararmış tavanı gördü. 'Hai bir yalan,' dedi. Öfkelenmişti ve öfkesi gözümde bir ışık gibi y'r' düşüncelerindeki acılığı ve umutsuzca kafa yoruşunu hisset-Ah yalnızca yaşayan et böyle görünebilirdi! Doyurulmaz bir açlıhn eline yakalanmıştım.
^ Ve o bunu biliyordu. Yabanıl ve anlaşılmaz bir yolla bunu hissetsti Bana hain gözlerle son kez baktıktan sonra merdivenlere koş-Onu hemen yakaladım. Aslında onu böylesine kolayca yakalamak hoşuma gitmişti. Bir an ona yetişmeyi ve aramızdaki uzaklığı kanatmayı istemiştim. Sonraki anda umarsız biçimde elimdeydi. Onu havaya kaldırmıştım, ayaklan sallanıyor ve bana tekme atmak için geriliyordu. Güçlü bir adamın bir çocuğun taşıyabileceği denli kolayca taşıyordum onu. Düşünceleri karmakarışıktı, kendini kurtarmak için ne yapacağına karar veremez durumda görünüyordu. Ama bu düşüncelerin zayıf mınltısı bana sergilediği görüntü tarafından bulandırılıyordu.

Gözleri artık ruhunun kapısı olmaktan çıkmıştı. Renkleri içimi bulandıran jelatin küreler olmuşlardı. Bedeni kıvranan sıcak et ve kandan bir lokmaydı. Ya benim olacaktı ya da ölecektim. Bu yemeğin canlı olması, güzelim kanın bu çırpınan kollardan ve parmaklardan akıyor olması beni dehşete düşürdü ve sonra da tam böyle olması gerekiyor gibi göründü. O ne ise oydu, ben ne isem oydum ve ben şimdi karnımı onunla doyuracaktım. Onu kendime çektim. Ensesindeki kabarık damarı yardım. Kan damağıma çarptı. Onu kendime bastırırken küçük bir çığlık attım.
Efendinin kanı gibi yakıcı bir sıvı değildi, zindanın taşlanndan içtiğim güzelim iksir gibi de değildi. Hayır, o ışıktı, yalnızca sıvı olmuştu. Oysa bu içtiğim kan binlerce kez daha lezzetliydi, onu pompalayan insan yüreğinin tadı vardı bunda. O sıcak, neredeyse dumanlı kokunun özünü taşıyordu.
Omuzlarımın yükseldiğini, parmaklarımın etine daha çok battığını ve benden hırıltılı bir sesin yükseldiğini hissettim. Küçücük soluk-`ar alan mhundan başka bir şey göremiyordum ama bu kendinden geçme öylesine güçlüydü ki onun ne olduğunun burada hiçbir önemi yoktu. En son an gelmeden önce onu kendimden uzaklaştırmak için tüm

gücümü kullanmam gerekti. Yüreğinin duruşunu hissetmeyi nasıl J
terdim. Vuruşların yavaşlamasını ve durmasını hissetmeyi, onu eı
geçirdiğimi bilmeyi nasıl isterdim.
Ama cesaret edemedim.
Ağırlaşıp ellerimden kaydı, taşların üzerinde kolları ve bacakla* yanlara açıldı, yarı kapalı gözkapaklarının altında gözlerinin akı gg. tünüyordu.
Onun ölümüne arkamı dönmek elimden gelmedi. Büyülenmiş gj. bi seyrettim. En ufak bir ayrıntı gözümden kaçmadı. Soluğunun ke. sildiğini duydum, bedeninin çırpınmadan ölümün gevşemesine kendini bıraktığını gördüm.

Kan beni ısıtmıştı. Damarlarımda çarptığını hissediyordum. Ellerimle dokunduğumda yüzümün sıcaklığını duydum. Görüşüm çok keskinleşmişti. Hayal bile edilemeyecek denli güçlendiğimi hissediyordum.
Cesedi kaldırdım, kulenin dönen merdivenlerinden aşağılara, pis
kokulu zindana sürükledim ve oradakilerin arasında çürümesi için
içeri attım.
8
Dışarı çıkma, güçlerimi sınama zamanı gelmişti. Ceplerimi taşıyabilecekleri kadar parayla doldurdum, değerli taşlarla süslü ve çok eski moda olmayan bir kılıç alarak aşağı indim. Kulenin demir kapısını arkamdan kilitledim.
Evin yıkıntılarından ge*riye yalnızca kule kalmıştı. Ama rüzgârda atların kokusunu aldım. Güçlü ve güzel bir kokuydu bu. Belki de bir hayvan da bu kokuyu böyle alırdı. Sessizce derme çatma ahıra yollandım.
Ahırda şık eski bir arabanın yanı sıra göz kamaştırıcı dört siyah kısrak vardı. Benden korkmamaları harika bir şeydi. Pürüzsüz bedenlerini ve uzun, yumuşak burunlarını öptüm. Aslında onlara öylesine âşık olmuştvım ki yeni duyularımla onlardan öğrenebileceğin' her şeyi öğrenmek için saatler harcayabilirdim. Ama başka şeylef yapma hevesi duyuyordum.
Ahırda bir de insan vardı ve içeri girer girmez onun kokusunu
m

Ama derin derin uyuyordu ve uyandırdığımda aptal bir oğrnl^ U kluğunu, benim için hiçbir tehlikesinin olmadığını gördüm.
'an °mdi senin efendin benim,' dedim ona altın bir para verirken, atı benim için eyerledikten sonra bu gece sana ihtiyacım olmaya yeniden horlamaya başlamadan önce ahırda eyer olmadığını söyleyecek kadar beni anlamıştı.
Pekâlâ. Gemlerden birinden uzun araba dizginini kestim,

kısrakı
.n en güzelinin üzerine kendim koydum ve atı eyersiz sürdüm, lafın en s _ ?< ....
Altımdakı atın fırlayışının, soğuk rüzgarın ve gece goğunun derinliklerinin nasıl hissedildiğini size anlatamam. Bedenim hayvanın bedeniyle birleşmişti. Karların üzerinde uçuyor, yüksek sesle gülüyor ve zaman zaman şarkı söylüyordum. Daha önce hiç çıkmadığım yüksek notalara çıktım, sonra derin bir baritona indim. Zaman zaman neşeye benzer bir duyguyla yalnızca bağırıyordum. Bu neşe olmalıydı. Ama bir canavar nasıl neşe duyabilirdi?
Paris'e gitmek istiyordum tabi ki. Ama hazır olmadığımı biliyordum. Henüz güçlerim konusunda bilmediğim çok şey vardı. Bu yüzden ters yöne gittim ve sonunda küçük bir köyün kıyısına geldim.
Çevrede hiçbir insan yoktu. Küçük kiliseye yaklaştığımda garip, parlak mutluluğumu bozan bir insan öfkesi ve taşkınlığı hissettim.
Hemen attan indim ve kilisenin kapısını zorladım. Kilit kolayca açıldı, kilisenin ortasından Komünyon merdivenine ilerledim. O anda ne hissettiğimi bilmiyorum. Belki bir şeyler olmasını istiyordum.
Katil olduğumu hissediyordum ama yıldırım çarpmadı. Mihrabın üzerindeki adak mumlarının kırmızı ışığına baktım. Renkli camların aydınlatılmamış siyahlığında donmuş şekilleri seyrettim. Umutsuzluk içinde Komünyon merdivenini çıktım ve ellerimi sayvanın üzerine koydum. Minicik kapılarını açtım, elimi uzattım mücevherlerle süslü takdis kabını içindeki kutsanmış ekmekle birlikte dışarı çıkardım.
Hayır, burada hiçbir güç yoktu. Benim canavarca duyularımdan biriyle hissedebildiğim, görebildiğim ya da bilebildiğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey bana yanıt vermiyordu. Ekmek, altın, mum ve ışıktı bunlar yalnızca.
Mihrapta durup başımı eğdim. Ayinin ortasında bir rahibe benziyor olmalıydım. Sonra her şeyi yine sayvanın içine koydum ve sıkıca kapadım öyle ki kimse burada kutsal şeylere bir saygısızlık edildiğini bilmeyecekti.
Sonra kilisenin bir yanından aşağı inip ötekinden yukarı çıktım. Korkunç resimler ve heykellerden gözümü alamıyordum.

yaratıcı mucizeyi değil heykeltraş ve ressamın bunları yapış sürer' de görüyor olduğumun farkına vardım. Cilanın ışığı yakalamasını o^ rüyordum. Perspektifteki küçük yanlışları, beklenmedik ustaca ani tim kıvılcımlarını görüyordum.
Büyük ustaların gözüme nasıl görüneceklerini düşünmeye basI dım. Alçı duvarlara boyanmış en yalın desenleri seyrettiğimi farltet tim. Sonra diz çöktüm ve mermerin içindeki damarlara bakmaya bat ladım. Sonunda yere uzanmış, merakla burnumun altındaki döşeme yi seyrettiğimi farkettim.
İş çığrından çıkmaya başlamıştı. Titreyerek ve ağlayarak ayag, kalktım. Mumlara sanki canlıymışlar gibi bakıyordum ve bundan ç0j. rahatsız olmuştum.
Buradan çıkıp köye gitme zamanı gelmişti. İki saat boyunca köyde kaldım ve bu zamanın çoğunda kimse beni görmedi ya da duymadı. Bahçe duvarlarının üstünden atlamanın, topraktan alçak çatılara sıçramanın çok kolay olduğunu bulmuştum. Üç kat yüksekten yere atlayabiliyor, tırnaklanmı taşların arasındaki harca batırarak bir binanın yan duvarına tırmanabiliyordum.
Pencerelerden içersini gözetledim. Kanşık yataklarında uyuyan çiftler, beşiklerinde uyuklayan bebekler, zayıf ışıkta dikiş diken yaşlı kadınlar gördüm.
Evlerin hepsi bir arada gözüme oyuncak evler gibi görünüyorlardı. Küçük tahta sandalyeleri, parlak ocaklan, yamanmış perdeleri ve ovulmuş tahta zeminleriyle tam bir oyuncaklar derlemesi. Tüm bunları hiçbir zaman bu yaşamın parçası olmamış biriymişim gibi görüyordum, en ince aynntıları sevgiyle seyrettim. Kancasına takılı kolalı beyaz bir önlük, ateşin önünde eski botlar, bir yatağın yanında bir testi.
Ve insanlar...oh, insanların her biri mucizeydi. Tabi kokularını da alıyordum ama karnım toktu ve bu koku beni sefilleştirmiyordu. Onların pembe derilerini, narin kollarını ve bacaklarını, hareketlerindeki ölçülülüğü, bütün yaşam süreçlerini sanki hiçbir

zaman onlardan biri olmamışım gibi hayranlıkla seyrediyoı dum. Her bir ellerinde beş parmaklarının olması bile dikkate değe' görünüyordu. Esniyor, ağlıyor, uykularında yana dönüyorlardı.
On
lardan büyülenmiştim.
Ve konuştuklarında en kalın duvar bile sözlerini duymamı enge>' leyemiyordu.
Ama keşiflerimin en cazip yanı bu insanların düşüncelerini duy"'

l namdı- Tıpkı öldürdüğüm kötü hizmetçinin düşüncelerini duyy°{° sibi onların düşüncelerini de duyuyordum. Mutsuzluk, sefil-^ h klenti- Havada akanlar bunlardı. Kimileri zayıf, kimileri ürkü-1'^',. derecede güçlü, kimileri kaynağını ancak bilebileceğim denli !S bir kıpırtıydı. Ama tam kesin konuşmak gerekirse, düşünceleri okuyamıyorEn sıradan düşünce bile benden gizliydi ve kendi kaygılarıma A "stüğümde en güçlü tutku bile bunun içine giremiyordu. Kısaca baeeîenler yalnızca yoğun duygulardı ve bunlan da ancak almak istediğimde geliyorlardı, ayrıca öfkenin ateşinde bile bana hiçbir şey göstermeyen kafalar da vardı.
` Bu buluşlar beni sarsmış, neredeyse yaralamıştı. Tıpkı baktığım her yerde gördüğüm sıradan güzelliğin, gündelik şeylerin görkeminin yaptığı gibi. Ama bunun arkasında birdenbire ve umarsızcasına yuvarlanabileceğim bir uçurumun da olduğunu çok iyi biliyordum. Eninde sonunda ben sıcacık yürekleri çarpan bu karmaşıklık ve saflık mucizelerinden biri değildim. Onlar benim kurbanlarımdı. Köyü terketme zamanıydı. Burada yeterince şey öğrenmiştim.
Ama tam ayrılmadan önce yüreklice bir şey yaptım. Bunu yapmamak elimde değildi.
Kırmızı pelerinimin yakasını yukarı kaldınp hana girdim. Ateşten uzak bir köşe buldum ve bir bardak şarap istedim. Küçücük yerde herkes yan gözle bana baktı ama bunun nedeni aralarında doğaüstü bir varlığın olduğunu bilmeleri değildi. Yalnızca şık giyimli bir beyefendiye bakıyorlardı! Yirmi dakika orada kaldım ve bunu daha öte sınadım.

Hiçbiri, bana şarap getiren adam bile bir şey
sezmemişti! Tabi
şaraba dokunmadım. Bedenimin bunun tek bir yudumuna
bile dayanamayacağını
biliyordum. Ama önemli olan bu değildi.
Ölümlüleri
aldatabiliyordum! Onların arasında dolaşabilirdim! Handan
ayrıldığımda çok sevinçliydim. Ağaçlıklara varır varmaz koşmaya
başladım. Öyle hızlı koşuyordum ki gökyüzü ve ağaçlar silikleşmişti.
Neredeyse uçuyordum.
Sonra durdum, zıpladım, dans ettim. Taşlar topladım ve onları
düştükleri yeri göremeyeceğim denli uzaklara attım. Bir ağaçtan
kopup yere düşmüş kapkalın, taze bir dal gördüm, yerden kaldırdım
ve kuru bir dal parçası gibi dizimin üstünde kırdım. Bağırdım,
ciğerlerimin bütün gücüyle şarkılar söyledim.
Gülerek
Ç'rnenlerin üzerine yığıldım.
Sonra doğruldum, pelerinimi ve kılıcımı bir yana savurarak
takla-
^1

lar atmaya başladım. Tıpkı Renaud'daki akrobatlar gibi taklalar atty*
sonra ellerimin üzerinde yürüdüm. Bunu bir daha yaptım ama k' kez
arkaya doğru. Sonra yine öne doğru yürüdüm, ardından çift v üçlü
taklalar attım, dosdoğru havaya fırladım yerden yaklaşık on b* metre
yukarıya sıçrayıp ayaklanmın üzerine düştüğümde birazcık so, luğum
kesilmişti ve bu numaraları biraz daha sürdürmek istiyordu^ Ama
sabah oluyordu.
Gökyüzünde neredeyse sezilmeyecek denli küçük değişiklikle olmuştu
ama ben Cehennem Çanları çalmışçasına sabahın geldiğe
hissediyordum. Cehennem Canlan vampiri evine, ölüm uykusuna ça.
giriyorlardı. Ah, göğün yavaş yavaş ağarmasındaki tatlılık, silik çat
kulelerinin tatlı manzarası. Birden aklıma garip bir düşünce geldi

Cehennemde ateşlerin ışığı güneş ışığı denli parlak olmalıydı ve benim göreceğim tek güneş ışığı bu olacaktı.
Ama ben ne yapmıştım ki? Düşündüm. Bunu istememiştim, vazgeçmemiştim.
Magnus bana öleceğimi söylediğinde bile
onunla dövüşmüştüm,
yine de şimdi Cehennem Çanlarını duyuyordum.
;
Pekâlâ, aldırmıyorum bunlara.
Atıma binmeye hazır olarak kilisenin avlusuna ulaştığımda bir şey ilgimi kendi üzerine çekiyordu.
Atımın yularını tutmuş küçük mezarlığa bakıyor ve bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Sonra aynı duygu yeniden gel di ve ne olduğunu biliyordum. Kilise avlusunda bir şeyin varlığını hissetmiştim. Öyle sessizce durdum ki kanın damarlanmdan akışını duyuyordum. Bu varlık insan değildi! Hiç kokusu yoktu ve ondan bana hiçbir insan düşüncesi ulaşmıyordu. Kendini gizlemiş ve savunmada gibi görünüyordu. Benim burada olduğumu biliyordu. Beni gözlüyordu Düş görüyor olabilir miydim?
Durdum çevreme bakıp dinlemeye koyuldum. Karların arasında orada burada gri mezar taşları görünüyordu. Çok uzaklarda taşla' kadar yıkık dökük bir sıra eski, büyük ve süslü kemer vardı. Varlık kemerlerin yakınlarında bir yerdeymiş gibi görünüyordu * yakındaki ağaçlara doğru kımıldadığını çok açıkça hissettim. 'Kimsin sen!' diye bağırdım. Sesim kulağıma bir bıçak gibi geliy0" du. 'Yanıt ver bana!' diye daha da yüksek sesle bağırdım. Varlığın büyük bir çalkalanma yarattığını hissettim, hızla uzakla tığından emindim.
Ardından koşarak kilise avlusunu geçtim, uzaklaştığını hissede!"

durn- Ama çıplak ormanda hiçbir şey görmedim sonra ondan dal'y° JJCİÜ olduğumu ve onun benden korktuğunu farkettim. 'ia Su işe bakın. Benden korkuyordu. ojr bedeninin olup olmadığı, benim gibi bir vampir mi yoksa benSiz bir şey mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. ?pekâlâ, kesin olan bir şey var,' dedim. 'Sen bir korkaksın!'

Havada küçücük bir dalgalanma. Orman bir an için soluk almış ibi göründü.
İçimde tüm bu zaman boyunca gelişen bir duyguyu, kendi gücümün duygusunu hissettim. Beni korkutacak hiçbir şey yoktu. Ne kilise ne karanlık, ne zindanımdaki cesetlerin üzerinde kaynaşan kurtçuklar. Ne de ormana geri çekilen ve sonra yeniden yaklaşan bu garip ürkütücü güç. Ne de insanlar.
Ben alışılmadık bir iblistim! Eğer cehennemin basamaklarında dirseklerimi dizlerime dayamış oturuyor olsaydım ve şeytan bana, `Lestat, gel, yeryüzünü korkutmak için hangi iblis olmayı istiyorsan onu seç,' demiş olsaydı şimdi olduğumdan daha iyi bir iblis seçemezdim.
Birden acı çekme bana başka bir varoluşta tanıdığım bir düşünce gibi göründü, bunu bir daha yaşamayacaktım.
Şimdi bu ilk geceyi ve özellikle o özel anı düşündüğümde gülmemek elimden gelmiyor.
Bir sonraki gece yanıma taşıyabildiğim kadar altın alıp Paris'e gittim.
Gözlerimi açtığımda güneş daha yeni ufkun altına inmişti,
at binip
şehre yollandığımda gökyüzünden henüz temiz mavi bir
aydın-
!'k yayılıyordu.
Açlıktan ölüyordum.
_ Şansıma daha kent duvarlarına varmadan bir haydutun saldırısına uğradım. Ormandan fırtına gibi fırladı, elinde tüfeği parlıyordu. Atıman atlayıp yanına giderken kurşunun tüfekten fırladığını ve yanıman geçtiğini gördüm.
Güçlü bir adamdı. Bana ettiği küfürlerin ve benimle
dövüşmesini
bu denli hoşuma gitmesi beni şaşırtmıştı. Bir gece önce
öldürdü-
8 lr|ı hain uşak yaşlıydı. Bu diri ve genç bir bedendi. Kötü tıraş edil-

miş sakalının kabalığı bile hoşuma gitmişti ve bana vururken elle nin sertliğine bayıldım. Ama bu bir spor değildi. Dişlerimi damara daldırdığımda yere çöktü ve kan ağzıma dolduğunda duyduğa duygu an bir şehvetti. Bu zevk öylesine yüksekti ki yüreği durma^ önce bırakmam gerektiği aklımdan çıkıp gitmişti. Birlikte dizlerimizin üzerinde kara yuvarlanmıştık, kanla birlik içime giren yaşam korkunç bir etki yapmıştı. Uzun bir süre kımılda yamadım. Hmmm, şimdiden kuralları yıkıyorum, diye düşündüm Şimdi ölmem mi gerekiyor? Ama böyle bir şey olacağa benzemiyor du. Yalnızca içimde yuvarlanan bir çılgınlık hissediyordum. Ve kollarımda zavallı ölü piç vardı, eğer bıraksaydım tüfeğiyle ya. zümü havaya uçuracak olan piç.
Kararan gökyüzüne bakmayı sürdürdüm. Önümde her yana doğ. ru uzanan gölgeler yığını Paris'ti. Tüm bunlardan sonra hissettiğim tek şey bu sıcaklıktı ve bir de açıkça artan gücüm. Şimdiye dek iyi gitmişti. Ayaklarımın üzerinde doğruldum, dudaklarımı sildim. Sonra cesedi lekesiz beyaz karların üzerinde elimden geldiğince uzağa fırlattım. Eskisinden de daha güçlüydüm. Bir süre orada durdum. Obur ve canice hissediyordum kendimi Bu zevk sonsuza dek sürsün diye yeniden öldürmekti tek istediğim Ama daha fazla kan içemezdim, yavaş yavaş sakinleştim ve içimde bir şeyler değişmeye başladı. Üzerime bir umutsuzluk duygusu çok tü. Sanki hırsız benim bir dostum ya da akrabammış ve beni terketmiş gibi bir yalnızlık duygusu. Bunu anlayamıyordum, tek anladığını kanını içerken birbirimize çok yakınlaşmış olduğumuzdu. Şimdi üzerimde onun kokusu vardı ve nedense bu hoşuma gidiyordu. Oysa o metrelerce ötede karların arasında yatıyordu, elleri ve yüzü yükselen ayın ışığında gri görünüyordu.
Canı cehenneme, itoğluit beni öldürecekti öyle değil mi? Bir saat içersinde Pierre Roget adında yetenekli bir avukatı Mamis'deki evinde bulmuştum. Düşünceleri bana bütünüyle açık, hırslı bir genç adamdı bu. Açgözlü, zeki, kurnaz. Tam benim istediğim gibi.
Yalnızca konuşurken onun düşüncelerini okuyabilmekle kata1' yordum, üstelik söylediğim her şeye de inanıyordu. Saint-Domingue'li

bir mirasyedinin kocasına hizmet etmeye ç0* istekliydi. Eğer gözlerim tropik ateşten dolayı rahatsız olmasaydı biri dışında bütün mumları yakacağı kesindi. Elimdeki değerli taş ha? nesine girdiğinde bana saygıyla baktı. En saygın mücevhercilerle % yapıyordu. Banka hesapları ve Auvergne'deki ailemle alışveriş İÇ"1 gereken mektuplar... tabii, hemen.

Lelio'y11 oynamaktan daha kolaydı.
Aîia dikkatimi toplamakta çok zorlanıyordum. Her şey kafamı tınyordu... pirinç mürekkep hokkasının üzerindeki mumun isli ^ ? çjn işi duvar kâğıdının yaldızlı deseni ve Monsieur Roget'nin rtıcı küçük yüzü, minicik dörtgen gözlüklerin arkasında parlayan Ezleri. Dişleri bana piyano tuşlarını anımsatıyordu. Odadaki sıradan nesneler dans ediyor gibi görünüyorlardı. Bir ndık pirinç tokmak gözleriyle bana bakıyordu. Üst katta bir kadın sobanın çıkardığı alçak homurtunun arasından duyulan şarkısı izli bir dilde alçak ve titrek bir sesle, bana gel, diyor gibiydi. Ama bunun sonsuza dek böyle süreceği açıktı, bu yüzden kendimi denetlemeyi öğrenmeliydim. Para bir ulakla babama, ağabeylerime ve Renaud'un Thespianlar Evinde bir müzikçi olan Nicolas de Lefent'e bu akşam gönderilmeliydi. Nicolas'a yalnızca bu paranın dostu Lestat de Lioncourt'tan geldiği söylenecekti. Lestat de Lioncourt, Nicolas de Lenfent'in hemen St. Louis'de ya da başka düzgün bir yerde iyi bir daireye çıkmasını istiyordu ve tabi ki Roget buna yardımcı olacaktı. Ardından Nicolas de Lenfent keman çalışacaktı. Roget, Nicolas de Lenfent'e bulunabilecek en iyi kemanı satın alacaktı, bir Stradivarius.
Sonunda annem Markiz Gabrielle de Lioncourt'a ayrı bir mektup yazılacaktı. Bu mektup başka kimsenin okuyamaması için İtalyanca yazılacak ve mektupla birlikte özel bir paket gönderilecekti.
Eğer güney
İtalya'da doğduğu yere bir yolculuğa çıkabilirse belki de bu onun verem hastalığının ilerlemesini durdurabilirdi. Annemin kaçma özgürlüğüne sahip olacağını düşünmek başımı döndürüyordu. Bu konuda onun ne düşüneceğini merak ediyordum.

Biraz uzunca bir an Roget'in dediklerinden hiçbirini duymadım. Annemi yaşamında tek bir kez bir markiz olarak giyinmiş, şatomuzun kapılanndan kendi altı atlı arabasıyla çıkarken gözümün önüne getirmiştim. Sonra yıpranmış yüzünü anımsadım ve ciğerlerindeki öksürüğü sanki yanımdaymış gibi duydum. Anneme mektubu ve parayı bu gece gönderin,' dedim.
'Bunun
*aÇa patlayacağı umurumda değil, siz yalnızca yapın.' Onu bütün ya-§2mı boyunca rahatça yaşatacak kadar altın gönderiyordum.
Tabii
eğer bir yaşamı kaldıysa.
'Şimdi,' dedim. 'Güzel mobilyalar, tablolar, duvar kâğıtları satan lr satıcı tanıyor musunuz? Dükkânlarını ve depolarını bize tam bu alçsam açacak birini?'
Tabi, Mösyö. İzin verin ceketimi alayım. Hemen gidiyoruz.'

Birkaç dakika içinde kent yakınındaki St-Denis'e yola çıkmışt^ Ve bundan saatler saatler sonra, ölümlü yardımcılarımla p^ bol olanlar için hazırlanmış bir cennette dolanıyor, istediğim her ş* yi alıyordum. Koltuklar, sandalyeler, porselen ve gümüş tabakla» perdeler, heykelcikler. Her şey almam için beni bekliyordu. Giderej! daha fazla eşya sandıklara konup hemen güneye gönderilmek üzer» hazırlanırken kafamda içinde doğup büyüdüğüm şatoyu döşüy0r, dum. Küçük yeğenlerime ve kuzenlerime düşlerinde bile görmedik leri oyuncaklar gönderdim. Gerçek yelkenleriyle mini mini gemiler inanılmaz ustalıkta ve ayrıntıyla yapılmış bebek evleri. Dokunduğum her şeyden bir şeyler öğreniyordum. Zaman zaman tüm bu renkler ve desenler aşırı parlak ve aşırı güçlü görünüyordu İçimden ağlıyordum. Ama tüm bu zaman boyunca insan rolünü kusursuzca oynamayı başarabilecektim, çok talihsiz tek bir yanlışlık olmasaydı. Deponun içinde dolaşırken duvarın kenanndan koşan bir fare kent farelerinin yürekliliğiyle çok yakınımızdan geçti. Kuşkusuz bunda alışılmadık hiçbir şey yoktu. Ama buradaki alçı, kereste ve işlenmiş kumaşların arasında fare olması çok garip görünüyordu. Ve yanımdakiler tepkimi

yanlış anlayarak özürler dilemeye ve fareyi yanımızdan uzaklaştırmak için ayaklarını yere vurmaya başladılar. Sesleri kulağıma bir tencerede kaynayan çorbadan çıkan sesler gibi karmakarışık geliyordu. Düşünebildiğim tek şey farenin minicik ayakları olduğu ve şimdiye dek bir fareyi ya da sıcak kanlı başka küçük bir yaratığı incelememiş olduğumdu. Gidip fareyi yakaladım ve sanırım bunu biraz aşırı kolayca yapmıştım. Farenin ayaklarına baktım.
Küçük ayak tırnaklarının neye benzediğini, küçük ayak parmaklarının arasındaki etin nasıl göründüğünü görmek istiyordum ve insanları bütünüyle unutmuştum.
Beni kendime getiren birden hepsinin sessizleşmesi oldu.
Hep»
de ağzı açık beni seyrediyorlardı.
Onlara elimden geldiğince masum bir şekilde gülümsedim, fareyi bıraktım ve alışverişi sürdürdüm.
Evet, bu konuda hiçbir şey söylemediler. Ama burada bir ders yatıyordu.
Onları gerçekten de korkutmuştum.
O gece daha sonra avukatıma son bir görev daha verdim. Ren2' ud adındaki bir tiyatro sahibine bana gösterdiği kibarlık için bir teşekkür notu ile birlikte yüz altın gönderecekti.
'O küçük tiyatronun durumunu öğrenin,' dedim. 'Herhangi t"' borçları olup olmadığını öğrenin.'

skusuz hiçbir zaman bu tiyatronun yakınına gitmeyecektim. lan as'a tahmin etmemeleri, böyle bir şeye hiç bulaşmamaları Hvordu Şimdi tüm sevdiklerime elimden gelen her şeyi yapmışgereKL Aröi\ mi? tım öyle değil mi Tüm bunlar tamamlandığında, kilise saatleri beyaz çatıların üzerle üçü vurdukları ve her döndüğüm yerde kan kokusu duyacak j ü acıktığım zaman kendimi boş Temple Bulvarında buldum. Yerdeki kar arabaların tekerleklerinin altında çamura dönmüştü karşımda Thespianlar Evi duruyordu. Çamur sıçramış duvarları, rtık afişleri ve genç ölümlü aktör Lestat de Valois'nin kırmızı harf-Lr[e yazılmış adının hâlâ silinmediği Thespianlar Evi.

10
İzleyen geceler saldırının doruğu oldular. Sanki kent kandan yapılmış gibi Paris'i içmeye başladım. Akşamın erken saaderinde en kötü mahallelere saldırıyor hırsızları ve katilleri ele geçiriyordum. Sık sık onlara kendilerini savunma şansı vererek biraz oynuyor sonra ölümcül kucaklamamla yakalıyordum ve oburluk noktasına dek karnımı doyuruyordum.
Değişik öldürme türleriyle karnımı doyuruyordum: büyük, kaslı yaratıklar, küçük ve çevikler, kıllılar, koyu tenliler. Ama asıl favorim cebinizdeki bozuk paralar için sizi öldürmeye hazır olan çok genç yaştaki alçaklardı.
Homurdanmalarına ve küfürlerine bayılıyordum. Zaman zaman onları tek elimle tutuyor ve öfkeden köpürtene kadar onlara gülüyordum, sonra bıçaklarını çatılann üzerine atıyor, tüfeklerini duvarlara vurup parçalıyordum. Ama tüm bunlarda asıl gücüm yerinden fırlamasına hiçbir zaman izin verilmeyen bir kedi gibiydi. Onlarda en faz-'a tiksindiğim şey korkuydu. Eğer kurbanlarımdan biri gerçekten koruyorsa genellikle ilgimi yitiriyordum.
Zaman geçtikçe ölümü ertelemeyi öğrendim. Birinden biraz, bir a§kasından biraz daha fazla içiyordum ve sonra büyük ölüm yudu-
Unu bir üçüncüden ya da dördüncüden alıyordum. Kendi hazzım
Çlr> kovalamayı ve dövüşü çoğaltmaya çalışıyordum. Altı sağlıklı
mPire yetecek denli avlanıp kan içerek sonunda tüm bunlara doy-

duğumda gözlerimi Paris'in geri kalanına, önceden paramın yet. diği tüm göz kamaştırıcı eğlencelere çeviriyordum. Ama bunu yapmadan önce Nicolas'dan ya da annemden haL almak için Roget'nin evine uğruyordum.
Annemin mektupları benim şansımdan duyduğu mutlulukla d luydu ve eğer bunu yapacak gücü bulursa ilkbaharda İtalya'ya git^ ye söz

veriyordu. Tam şimdi Paris'ten istediği şeyler kitaplar, ga2etf ler ve ona gönderdiğim harpiskord için notalardı. Ve bilmek istiy0 du, ben gerçekten mutlu muydum? Düşlerimi gerçekleştirmiş ^ dim? Zenginlik konusunda kuşkucuydu. Renaud'dayken çok muti olmuştum. Ona içimi açmamı istiyordu.

Bu sözlerin bana okunmasını dinlemek acı vericiydi. Tam bir ya lancı olma zamanı gelmişti ve ben bunu hiçbir zaman yapmamıştın Ama onun için yapacaktım.

Nicki'ye gelince, onun armağanlarla ve bulanık öykülerle yatıştıalamayacağını,

beni görmek isteyeceğini ve bu isteğinde

direteceği

ni bilmem gerekirdi. Roget'yi biraz korkutuyordu. Ama bu bir işe yaramazdı. Avukatın benim anlattıklarımdan baş ka anlatabileceği bir şey yoktu. Nicki'yi görmekten öylesine çekini yordum ki taşındığı evin yerini bile sormamıştım. Avukata Nicki'nk İtalyan maestro ile çalıştığından ve isteyebileceği her şeye sahip oi duğundan emin olmasını söyledim.

Ama her nasılsa Nicolas'ın tiyatrodan ayrılmadığını öğrenmiştim Renaud'un Thespianlar Evinde çalmayı sürdürüyordu. Bu benim tepemi attırmıştı. Niçin böyle bir saçmalık yapsındı kî Çünkü orayı seviyordu, tıpkı benim sevdiğim gibi, nedeni buydu Gerçekten de birinin bunu bana söylemesi gerekli miydi? O küçücül fare kapanı gibi tiyatroda hepimiz birbirimize akraba olmuştuk. Perdenin açıldığı, dinleyicilerin alkışlamaya ve bağırmaya başladıklar anı düşünmemeliydim.

Hayır. Tiyatroya şarap ve şampanya kasaları gönder.

Jeanette *

Luchina'ya, en fazla kavga ettiğim ve en çok sevdiğim kızlara çiçek ler gönder, Renaud'a daha fazla armağanlar ve altın gönder.

00

borçlarını öde.

Ama geceler geçtikçe ve annağanlar gönderildikçe Renaud tür bunlardan utanmaya başlamıştı. İki hafta sonra Roget, Renaud'un«' öneride bulunduğunu söyledi.
Thespianlar Evini satın almamı ve yönetici olarak onu tutmam' '•
tiyordu. Elinde kullanabileceği yeterince para olursa şimdiye dek k3
kıstıklarından daha büyük ve daha göz kamaştırıcı gösteriler sah"
*

t ilirdi- Benim param ve onun zekâsıyla bütün Paris'in Thespian-
'£^Fvinden söz etmesini sağlayabilirdik.
'af Hemen yanıt vermedim. İstersem tiyatronun benim olabileceğini mam biraz zaman aldı. Tıpkı sandıktaki mücevherler, üzerim-Aki eiysiler ya da yeğenlerime gönderdiğim bebek evi gibi bir tiyatda sahip olabilirdim. Hayır, dedim ve kapıyı çarpıp çıktım. Sonra hemen geri geldim.
'Tamam, tiyatroyu satın alın,' dedim. 'Sonra ona istediği her şeyi pması jç,n on Djn aitın verin.' Bu bir hazineydi ve ben bunu niçin yaptığımı bile bilmiyordum.
Bu acı geçecek, diye düşündüm, geçmesi gerek. Düşüncelerim üzerinde belli bir denetim sağlamalıyım, bu şeylerin bana etki edemeyeceklerini anlamam gerek.
Önünde sonunda, şimdi zamanımı nerede geçiriyordum? Paris'in en büyük tiyatrolarında. Bale ve opera için, Moliere ve Racine'in dramları için en iyi yerler benimdi. Sahne ışıkları büyük aktörlerin üzerinde parlamaya başlamadan içeri giriyordum. Gökkuşağının her renginden giysilerim, parmaklarımda mücevherler, en son moda peruklarım, altın topuklu, elmas tokalı ayakkabılarım vardı.
Duyduğum şiirlerden sarhoş olmak için önümde sonsuz bir zaman
dilimi uzanıyordu. Şarkılardan ve dans edenlerin kollannın dalgalanmasından

sarhoş olmak için, Nötre Dame'ın büyük
mağarasındaki
orgun titreşimlerinden sarhoş olmak için, benim için saatleri sayan küçük çanların sesinden sarhoş olmak için, Tuileries'nin boş bahçelerine sessizce düşen kardan sarhoş olmak için. Ve her gecenin geçişiyle ölümlüler arasında daha az tedirginlik duyuyordum, kendimi onların yanında daha rahat hissediyordum.
Royal Palas'ta kalabalık bir baloya dalacak cesareti topladığımda daha bir ay bile geçmemişti. Cinayetimin ardından sıcak ve pespembeydim ve hemen dansa katıldım. En küçük bir kuşku uyandırmadım. Tersine kadınlar bana doğru çekiliyor gibi görünüyordu.
Sıcak
Parmaklarının dokunuşu ve kollarının ve göğüslerinin yumuşak bas'ncı
çok hoşuma gitmişti.
Ardından bulvarlarda akşamın erken saatlerinde dolaşan kalaba-"kların içlerine daldım. Renaud'un önünden hızla geçip kukla tiyatrolarını, pandomimieri ve akrobatları görmek için başka tiyatrolara 8lrdim. Artık sokak lambalarından kaçmıyordum. Kalelere gidiyorum ve yalnızca parmaklarımda sıcaklığını hissetmek için kahve sa-'n alıyordum, canım istediğinde insanlarla konuşuyordum. Onlarla monarşinin durumunu bile tartıştım. Bilardo ve kart oyun-

larında ustalaştım. Öyle görünüyordu ki eğer istesem Thesplarıı Evine bile girebilirdim, bir bilet alıp balkona yerleşebilir ve ne]3' olup bittiğine bakabilirdim. Nicolas'ı görebilirdim! Ama bunu yapmadım. Nicki'nin yanına gittiğimde ne yapacaktım, Yabancıları, beni hiç tanımayan kadınları ve erkekleri aldatmak ba ka bir şeydi. Nicolas gözlerimin içine baksaydı ne görecekti? (İstek yapacak çok fazla şeyim vardı dedim kendime. Doğam ve güçlerim konusunda her gün daha fazla şey öğreniy0r. dum.
Örneğin saçımın rengi daha açıktı ama saçlarım daha gürdü ve hiç uzamıyorlardı. Ne de pınl pınl el ve ayak tırnaklarım uzuyordu Ama

eğer onları törpülersem gün boyunca öldüğüm zaman oldukları uzunluğa kadar kendilerini yeniliyorlardı. İnsanların böyle gizleri gözleyerek bulmaları olanaksız olsa da başka şeyleri hissediyorlardı, Gözlerimin doğal olmayan pırıltısı, içlerinde çok fazla rengin yansıması ve derimdeki soluk bir ışıltı.
Acıktığımda bu pırıltı çok belirginleşiyordu. Karnımı doyurmam için bir neden daha.
Ve insanlara eğer çok yoğun bakışlarla bakarsam onları esir aldığımı ve sesimin çok sıkı bir ayarlama istediğini öğrenmiştim. Ölümlülerin duyamayacağı denli alçak sesle konuşabiliyordum ya da aşın yüksek bir sesle bağırır ya da gülersem başka birinin kulak zarını delebilirdim. Kendi kulaklarımı bile zedeleyebilirdim.
Başka zorluklar da vardı: hareketlerim. Bir insan gibi yürüme, koşma, dans etme, gülümseme ve mimikler yapma eğilimindeydim, ama eğer şaşırır, dehşete düşer ya da üzülürsem bedenim bir akrobat gibi eğilip bükülebiliyordu.
Yüzümdeki anlatımlar bile korkunç aşırı olabiliyorlardı. Bir kez Tempie Bulvarında yürürken aklıma Nicolas geldiği için kendimi unutmuş ve bir ağacın altına oturup dizlerimi yukarı çekmiştim. Ellerimi bir masaldaki çarpılmış bir cüce gibi başımın yanına koymuştum.
Kadife ceketli ve beyaz ipek çoraplı on sekizinci yüzyıl beyefendileri böyle şeyler yapmazlardı, en azından sokaktayken. Başka bir sefer binaların yüzeylerindeki ışık değişikliklerini seyretmeye dalmışken arabanın tepesine fırladım, bağdaş kurup oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayadım.
Evet bunlar insanlan şaşırtıyordu. Onları ürkütüyordu. Ama
qr
dukça sık başıma gelen şey, derimin beyazlığından
korktuklarında
bile yalnızca başlarını çevirmeleri oluyordu. Çabucak
anlamıştım*
kendilerini aldatıyorlardı, her şeyin açıklanabilir olduğuna
inanmaya

ri-ırdı. Bu akılcı on sekizinci yüzyıl düşüncesinin alışkanlığıyçalışıy0" ^ M de olsa yüz yıldır cadılar konusunda hiçbir olay olmamıştı. Bilen son olay Güneş Kral Louis döneminde bir kâhinin diri diri k lmasıyl3 sonuçlanan La Voisin davasıydı. ya Ve burası Paris'ti. Eğer kristal bardağı kaldırdığımda yanlışlıkla r-nde parçalandıysa ya da kapıyı açarken duvarlara çarptıysam in-C nlar sarhoş olduğumu varsayıyorlardı.

Ama zaman zaman ölümlüler daha bana sormadan soruları yanıt-I yordum. Yalnızca mumlara ya da ağaç dallarına bakarken uyurger „ibi olabiliyordum ve öyle uzun süre hareketsiz kalıyordum ki insanlar hasta olup olmadığımı soruyorlardı.

En kötü sorun gülmekti. Gülme krizlerine tutulup uyuyamadığım oluyordu. Her şey bunu başlatabilirdi. Konumumun ne denli delice olduğunu düşünmem yetiyordu.

Bu bugün de kolayca başıma gelebilir. Hiçbir yitik, hiçbir acı, yazgım üzerine hiçbir derin anlayış bunu değiştirmez. Bir şey bana komik görünür. Gülmeye başlanm ve gülmemi durduramam. Bu arada bu huyum başka vampirleri öfkeden küplere bindiriyor.

Ama öyküde ileri atlamasam iyi olur.

Belki de dikkat etmişsinizdir. Başka vampirlerden hiç söz etmedim. Aslında hiç başka vampir bulamamıştım.

Tüm Paris'te doğaüstü başka hiçbir varlık bulamamıştım. Sağımda solumda hep ölümlüler vardı ve zaman zaman tam ben kendimi böyle şeylerin olmadığına inandırdığım sırada bulanık ve ele gelmez bir varlığı hissediyordum.

Hiçbir zaman ilk gece köy kilisesinin avlusunda olduğundan daha hissedilir bir şey olmadı. Her zaman bir Paris mezarlığının yakınındayken oluyordu.

Her seferinde duruyordum, dönüyordum ve bunu açığa çıkarmaya çalışıyordum. Ama hiçbir zaman bir yararı olmadı, daha ben ondan emin olmadan hissettiğim şey gitmiş oluyordu. Kendi başıma °nu hiçbir zaman bulamadım ve kent mezarlıklarının kokusu öylesine iç bulandırıcıydı ki onlardan içeri girmiyordum, giremiyordum.

Bu titizlikten ya da kulenin altındaki zindanın kötü anılarından Qaha fazlası gibi görünmeye başlamıştı. Ölülerin görünüşleri ya da dokuları karşısında duyduğum iğrenme doğamın bir parçası gibi gömüyordu. Auvergne'de küçük bir çocukken olduğu gibi şimdi de idamları Seyredemiyordum ve ceset gördüğümde yüzümü kapatıyordum.
118 ANNİİ RICB
Ölümün nedeni ben kendim olmadıkça ölüm beni rahatsız ediy0rcı ve kendi ölü kurbanlarımdan da hemen uzaklaşmam gerekiyordu 4 Ama varlık konusuna dönersek bunun başka türden bir hayal olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Benimle iletişim kura mayan bir şey miydi? Öte yandan bu varlığın beni gözlediğini ve bçi ki de bilerek kendini bana hissettirdiğini açıkça seziyordum. Durum ne olursa olsun Paris'te başka hiçbir vampir görmedi^ Belki de belli bir zamanda bizlerden yalnızca tek birimizin var olabji leceğini düşünmeye başlamıştım. Belki de Magnus kanını çaldığ, vampiri yok etmişti. Belki de güçlerini devrettikten sonra ortadan kalkması gerekiyordu. Ve ben de eğer başka birini vampir yapacak olursam ölecektim.
Ama hayır, bundan bir anlam çıkmıyordu. Magnus kanını bana verdikten sonra bile çok güçlüydü, üstelik vampir kurbanının güçlerini çaldığında onu zincirlere bağlamıştı.
Çok büyük ve çıldırtıcı bir gizemdi bu. Ama şimdilik bilgisizlik gerçekten mutluluktu. Magnus'un yardımı olmaksızın şeyleri keşfetme konusunda iyi gidiyordum. Belki de Magnus'un amacı da buydu. Belki de onun da yüzyıllar önceki öğrenme yolu bu olmuştu. Onun sözlerini anımsadım. Kulenin gizli bölmesinde kendimi geliştirmek için bana gereken her şeyi bulacaktım.
Kentte dolaşırken saatler uçup gidiyordu. Yalnızca gündüzleri kulede gizlenmek için insanların yanından ayrılıyordum. Yine de merak etmeye başlamıştım: Eğer onlarla dans edebilirsen, bilardo oynayabilirsen ve onlarla konuşabilirsen niçin yaşarken yaptığın gibi onlar arasında yaşayamayasın ki? Niçin onlardan biri gibi olamayasın? Ve o zaman yaşamın tam içine yeniden girip orada... ne!
Söyle ne!

Neredeyse bahar gelroişti. Geceler giderek ısınıyordu.
Thespianlar
Evi perdeler arasına yeni akrobatlar getirmişti ve yeni bir
dram
sahneliyorlardı. Ağaçlar yeniden çiçeklenmişti ve uyanık her
anımda
Nicki'yi düşünüyordum.
Mart ayında bir gece Roget annemin mektubunu bana okurken onun okuduğu kadar iyi okuyabildiğimi farkettim. Hiç çalışmamama karşın binlerce kaynak bana okumayı öğretmişti. Mektubu eve giderken yanıma aldım.
İç bölme bile artık çok soğuk değildi. Pencerenin kenarına otuf' dum ve ilk kez annemin sözlerini yalnız başıma okudum. Neredeî se benimle konuşan sesini duyabiliyordum.
'Nicolas bana Renaud'un yerini satın aldığını yazdı. Demek
birB
VAMPİRİN ŞARKISI | 119
„ vlesine mutlu olduğun bulvardaki küçük tiyatro artık senin. manlar jjyjyk da senin mi hâlâ? Bana ne zaman yanıt vereceksin?'
ArnVktubu katladım ve cebime koydum. Kan gözyaşları
gözlerime
rHu Niçin bu denli çok şeyi anlaması gerekiyordu ve yine
de
£ denli azını?
11
Rüzgâr ısırıcılığını yitirmişti. Kentin bütün kokuları geri geliyordu. Pazar yerleri çiçeklerle doluydu. Roget'nin evine koştum ve ne yaptığımı hiç düşünmeden bana Nicolas'ın nerede yaşadığını söylemesini istedim.
Yalnızca bir bakacaktım, sağlığının iyi olduğundan ve evinin yeterince güzel olduğundan emin olmak istiyordum.
Evi ile St.-Louis'deydi. Tam istediğim gibi çok etkileyici bir evdi ama yola bakan bütün pencereler kapalıydı. Uzun bir süre durup

seyrettim. Yakınlardaki bir köprüden birbiri ardına arabalar geçiyordu. Nicki'yi görmek zorunda olduğumu biliyordum.
Köydeki duvarlara tırmandığım gibi duvara tırmanmaya başladım ve bunun ne kadar kolay olduğuna şaştım. Birbiri ardına katları tırmandım, geçmişte tırmanmaya cesaret ettiğimden çok çok daha yükseklere çıkmıştım. Sonra çatıya atladım ve oradan da avluya inmeye başladım. Nicki'nin katına bakacaktım.
Doğru pencereye gelmeden önce üç beş açık pencereyi geçtim. Sonunda Nicolas'ı bulmuştum. Yemek masasında oturuyordu, Jeanette ve Luchina da onunla birlikteydiler. Bir zamanlar ikimizin yaptığı gibi tiyatro kapandıktan sonra geç saatte yemek yiyorlardı. Nicolas'ı görür görmez pencerenin kenarından uzaklaştım ve gözlerimi kapadım. Eğer sağ elim duvarı sıkıca yakalamamış olsaydı düşebilirdim.
Odayı yalnızca bir an için görmüştüm ama tüm ayrıntılar aynime kazınmıştı.
Nicolas'ın üzerinde eski yeşil kadife giysileri vardı. Eskiden de evüe
bunları giyerdi. Ama çevresinde her yerde ona gönderdiğim zengmliğin
izleri vardı. Raflarda deri ciltli kitaplar, üzerinde oval bir tab-
^

lo asılı, oymalı bir masa ve yeni bir piyanonun üzerinde par[İtalyan kemanı.
Ona gönderdiğim taşlı bir yüzüğü takmıştı, kahverengi saçı si ipek bir kurdeleyle arkadan toplanmıştı. Dirseklerini masaya da mış, önündeki pahalı Çin porseleni tabaktan hiçbir şey yemeksi düşüncelere dalmış oturuyordu.
Gözlerimi dikkatle açtım ve ona bir kez daha baktım. Doğal mağanlannın tümü ışıl ışıl parlıyordu. Narin ve güçlü kolları ve k, cakları, kocaman üzgün gözleri, içinden çıkabilecek tüm ironi alaycılığa karşın çocukça ve öpülmeye hazır ağzı. Onda daha önce hiç

görmediğim ya da anlamadığım bir kırıloat lık var gibi görünüyordu. Yine de sonsuz ölçüde zeki görünüyord, benim Nicki'm. Hızla konuşan Jeanette'i dinlerken karışık, ödünsüdüşüncelerle dolu gibiydi.
'Lestat evlendi,' diyordu Jeanette, Luchina başını sallarken. 'Karış zengin ve karısının onun sıradan bir aktör olduğunu bilmesini iste miyor. Her şey bu kadar yalın.'
'Onu rahat bırakalım derim,' dedi Luchina. 'Tiyatroyu kapanmak tan kurtardı ve bizi hediyelere boğdu...'
'Buna inanmıyorum,' dedi Nicolas acıyla. 'O bizden utanmazdı Sesinde bastırılmış bir öfke, çirkin bir üzüntü vardı. 'Üstelik niçin bizi böyle terketti? Beni çağırdığını işittim! Pencere parçalanmıştı! Size söylüyorum, yarı uyanıktım, ve onun sesini duydum...' Üzerlerine huzursuz bir sessizlik çöktü. Onun çatı katından kayboluşum konusunda anlattıklarına inanmıyorlardı ama bunu Nico las'a söylemek onu daha da yalnız bırakacak ve daha fazla üzecekti Bunu tüm düşüncelerinden hissedebiliyordum. 'Siz Lestat'ı gerçekten tanımadınız,' dedi şimdi neredeyse bini ekşi bir sesle. Başka ölümlülerin ona izin verecekleri türden bir ko nuşmaya geri dönmeye Çalışıyordu. 'Lestat bizden utanacak olan herkesin yüzüne tükürürdü! Bana para gönderiyor. Bu parayla ne yap mamı bekliyor? Bizimle oyun oynuyor!'
Diğerlerinden hiçbir yanıt gelmedi. Gizemli koruyucularına kar? konuşmayacak kadar akılları başlarındaydı onların. Her şey öyle i? gidiyordu ki.
Uzayan sessizlikte Nicki'nin çektiği acının derinliğini hissettin1 Sanki kafatasının içine bakıyormuşçasma biliyordum bunu ve daf namıy ordum.
O bilmeksizin ruhunun içine dalmaya dayanamıyordum. Yine
*
içinde engin, gizli bir alan hissetmemin önüne geçemiyordum.
B£
 düşündüklerimden de daha karanlıktı burası. Aklıma kendi nif" c L karanlığın benim handa gördüğüm karanlığa benzediğini ve İÇ , benden gizlemeye çalıştığını söylediği

geldi. kUIR alanı neredeyse görebiliyordum. Burası gerçekten de kendi nın ötesindeydi. Nicolas'ın kafası tüm bildiğimiz sınırların öte-^a uzanan bir kaos için yalnızca bir kapı gibiydi. S'n Bu Ç°k korkutucuydu. Bunu görmek istemiyordum. Onun hissetlerini hissetmek istemiyordum.
' AiTia onun için ne yapabilirdim? Önemli olan buydu. Çektiği acıı n bîr kez ve sonuna dek sonlandırmak için ne yapabilirdim? yine de ona dokunmayı öyle istiyordum ki. Ellerine, kollarına, vüzüne. Bu yeni ölümsüz ellerimle onun tenini hissetmek istiyordum.
Kendimi 'Canlı' sözcüğünü fısıldarken buldum. Evet, sen canlısın ve bunun anlamı senin ölebileceğin. Sana baktığımda gördüğüm her şey sonsuz yaşam cevherinden yoksun. Küçücük hareketlerin ve tanımlanamaz renklerin bir kaynaşması. Sanki hiçbir bedenin yokmuş ve sen bir ısı ve ışık derlemesiymişsin gibi. Sen ışığın kendisisin, peki ben neyim şimdi?
İstediğim kadar ölümsüz olayım bu ışık karşısında bir çıra gibi kıvrıldım.
Ama odanın atmosferi değişmişti. Luchina ve Jeanette kibar sözcüklerle veda ediyorlardı. Nicolas onları görmezden geliyordu. Pencereye dönmüştü, sanki gizli bir ses tarafından çağrılıyor gibi yerinden doğruldu. Yüzündeki bakış anlatılacak gibi değildi. Orada olduğumu biliyordu.
Hemen kaygan duvardan çatıya fırladım.
Ama onu aşağıda duyabiliyordum hâlâ. Aşağı baktım ve pencerenin kenarında çıplak ellerini gördüm. Sessizliğin içinde onun paniğini duydum. Orada olduğumu hissetmişti! Benim varlığımı hissetmişti demek istiyorum. Tıpkı mezarlıklarda hissettiğim varlık gibi.
Ama
Lestat nasıl burada olabilir, diye kendisiyle tartışıyordu. Hiçbir şey yapamayacak denli sarsılmıştım. Çatının pervazına yapıştım, diğerlerinin evden çıktıklarını, şimdi onun yalnız kaldığını hissedebiliyordum. Tüm düşünebildiğim şey onun hissettiği varlığın ne olduğuydu.

Demek istediğim, artık Lestat değildim, bir iblistim, güçlü ve açgözlü bir vampirdim. Ve yine de o benim varlığımı, Lestat'ın varlığını. tanıdığı genç adamın varlığını hissetmişti.
Bu, bir ölümlünün benim yüzümü görmesi ve kafası karışıkken a§2ından benim adımın çıkmasından çok ayrı bir şeydi.
Nicolas be-

nim canavar benliğimden, tanıdığı ve sevdiği bir şeyi tanımıştı.
Onu dinlemeyi kestim. Yalnızca çatıda uzandım.
Ama aşağıda hareket ettiğini biliyordum. Kemanı piyanonun üzerindeki
yerinden kaldırdığını biliyordum ve yine pencereye
geldiği^
biliyordum.
Ellerimle kulaklarımı kapadım.
Ses yine de geldi. Ses aletten gecenin içine yükseliyordu. Havadan, ışıktan ya da bildiğimiz şeylerden apayrı parlayan bir öge gibiydi. Yıldızlara tımıanabilirdi sanki.
Tellerin üzerine eğildi, gözkapaklarımın arasından onun ileri geri sallandığını, başının sanki müziğjn içersine işlemek istiyormuş gibi kemana eğildiğini neredeyse görebiliyordum. Sonra onunla ilgili tüm duyular yok oldu, geriye yalnızca ses kaldı. Notaların uzun titreyişleri, pırıltılı sesler ve başka her tür konuşmayı sahte gösteren kemanın kendi dilinde şarkı söylemesi. Yine de şarkı derinleştikçe acının özü olmaya başladı. Sanki güzelliği yalnızca acımasız bir rastlantıydı, içinde hiçbir gerçeklik taşımayan bir yabanıllıktı.
Onun inandığı şey bu muydu? Ben iyilik üzerine konuşup dururken o buna mı inanıyordu? Kemanına bunu mu söyletiyordu? Bu uzun, duru, akıcı notaları yaratırken güzelliğin hiçbir anlamı olmadığını çünkü bunun içindeki acıdan geldiğini mi söylemek istiyordu?
Bu notaların acıyla hiçbir ilgilerinin olmadığını, çünkü acının güzel olmadığını, öyleyse güzelliğin korkunç bir ironi olduğunu mu anlatıyordu?

Yanıtı bilmiyordum. Ama ses her zaman olduğu gibi onun ötesine geçmişti. Acıdan da daha büyük olmuştu. Hiç çaba göstermeksizin yavaş bir melodiye dönüşmüştü, tıpkı suyun dağdan aşağı inerken kendi yolunu bulması gibi. Giderek daha zengin ve yoğun oluyordu ve içinde disipline'gelmeyen ve caydırıcı bir şey var gibi görünüyordu. Yürek paralayıcı ve engindi. Çatıda sırtüstü uzandım, gözlerimi yıldızlara diktim.
Ölümlülerin göremedikleri lşık noktacıkları. Hayalet gölgeler.
Ve
kemanın ham, iç paralayıcı sesi yavaş yavaş yoğun bir
gerilimle sona
yaklaşıyordu.
Kımıldamadım.
Kemanın benimle konuştuğu dili sessizce anlıyordum. Nicki, eğet bir kez daha konuşabilseydik... £ğer konuşmamız sürebilseydi. Güzellik onun sandığı gibi bir aldatmaca değildi. Aslında taıj mayan bir ülkeydi. Orada binlerce öldürücü yanlış yapılabilirdi.
0&

ılSi ve kayıtsız bir cennetti, iyi ve kötüyü gösterecek yol işaretta yoktu.
Uygarlığın sanat yapmaya götüren tüm inceliklerine karşın güzelabanıldı.
Tehlikeli ve yasasızdı, tıpkı insanın kafasında tutarlı tek düşüncenin olmadığı ya da davranış kurallarını kil tabakalarına dıgı zamanlardan yüzbinlerce yıl önce yeryüzünün olduğu gibi. j?üzellik Yabanıl Bir Bahçeydi.
J Öyleyse en acı vefic' müziğin güzellikle dolu olması niçin onu yalıyordu?
Bu niçin ona acı veriyor, onu hiçbir değere ve erdeme teğlamıyor üz§ün ve güvensiz yapıyordu?
[yi ve kötü, bunlar insanın yaptığı kavramlar. Ve insan gerçekten je Yabanıl Bahçeden daha iyi.

/Vma belki de Nicki ruhunun en derin köşelerinde her zaman tüm seyler arasında bir uyum olduğunu hayal etmişti, oysa ben her zaman bunun olanaksız olduğunu biliyordum. Nicki iyilik değil adalet hayal etmişti.
Ama şimdi artık böyle şeyleri birbirimizle hiçbir zaman tartışamayacaktık.
Hiçbir zaman handa olamayacaktık. Bağışla beni Nicki. İyi ve kötü varolmayı sürdürüyorlar ve her zaman da olacaklar. Ama konuşmamız sonsuza dek bitti. Yine de daha çatıdan ayrılırken, ile St.-Louis'i sessizce terkederken ne yapmak istediğimi biliyordum. Bunu kendime itiraf etmemiştim ama biliyordum. Sonraki gece Temple Bulvarına geldiğimde şimdiden epey geç olmuştu, ile de la Cite'de karnımı iyice doyurmuştum, ve Renaud'un Thespianlar Evinde ilk perde çoktan başlamıştı.
12
Mahkemeye gider gibi giyinmiştim. Omuzlarımda gümüş işlemeli
l0r bir pelerin vardı. Yeni kılıcımın kabzası gümüş oymalıydı ve jyakkabüarımda alışılmadık ağır süslü tokalar vardı. Dantel, eldiven-
UÇ köşeli şapka. Tiyatroya kiralık bir arabayla geldim. vP arabacının parasını öder ödemez gerisin geri sokağa girdim aline kapısını her zaman yaptığım gibi açtım. n ? büdik atmosfer bir anda beni kuşattı. Kalın yağlıboya, ter ve lru dolu ucuz kostüm ve toz kokusu. Dekorların arasından ay-VAMPİRİN ŞARKISI I 125 124 I ANNİİ RICE dınlatılmış sahnenin bir parçasını görebiliyor ve salondan gelen Ki kahaları duyabiliyordum. Perde arasında sahneye çıkmak iç'uM grup akrobat sıralarını bekliyordu. Kırmızı pantolonları, şapkaları* yakalarında küçük altın canlarıyla bir palyaçolar kalabalığı vardı. Başım döndü ve bir an için korktum. Burayı tehlikeli bir yer g» hissediyordum ama yine de yeniden içerde olmak harikaydı. İçijjJ bir üzüntü kabarıyordu, hayır aslında bu bir panikti. Luchina beni gördü ve bir çığlık attı. Sıkışık soyunma odalarırJ kapıları açıldı. Renaud bana geldi ve heyecanla elimi sıktı. Biraz ör ce yalnızca tahta ve

kumaş olan yerde şimdi heyecanlı insanlar!-renkli ıslak yüzlerle dolu bir evren vardı. Kendimi dumanı tüten şaj dandan geri kaçılırken buldum. 'Gözlerim... söndürün şunu.' 'Mumları söndürün, gözlerini rahatsız ediyor, görmüyor muşu nuz?' Jeanette sert biçimde bunları söylüyordu. Islak dudaklarını w. zümde hissettim. Herkes çevreme toplanmıştı, beni tanımayan akrt batlar bile. Bana öylesine çok şey öğretmiş olan eski sahne boyacı] lan ve marangozlar yanıma gelmişlerdi. Luchina, 'Nicki'yi çağırın dedi, neredeyse hayır diye çığlık atacaktım. Küçük ev alkışlarla sarsılıyordu. Perde iki taraftan çekilerek ta panmıştı. Yaşlı aktörler hemen yanıma toplandılar ve Renaud sara panya getirtti.
Gözlerimi ellerimle örtmüştüm. Sanki eğer onlara bakarsam he birini öldürecekmişim gibi geliyordu bana ve hissediyordum. Onb| gözyaşlarındaki kanı görmeden önce gözyaşlarımı silmem gerektiği ni biliyordum. Ama öylesine yakınmadaydılar ki mendilime uzanamı yordum. Birden korkunç bir zayıflık hissettim, kollarımı Jeanette Luchina'ya doladım ve yüzümü Luchina'nın yüzüne dayadım. Kuşlara benziyorlardı, kemikleri havayla doluydu, yürekleri kanat gibi çat pıyordu. Bir an için bir vampirin kulağıyla içlerindeki kanı dinledin ama bu ayıp bir şey gibi göründü bana. Kendimi sarılmaya, öpüşme ye bıraktım, yüreklerinin vuruşlarını duymazdan geldim. Onlara san lıyor, pudralı derilerini kokluyor ve dudaklarının basıncını hissediyordum yeniden.
'Bizi nasıl kaygılandırdın bilemezsin,' diyordu Renaud. 'Ve sonf güzel talihinin öyküsü! Herkes, herkes!' Ellerini çırpıyordu. *> Mösyö de Valois, bu büyük tiyatro kuruluşunun sahibi...' Sonra t" yığın şakayla karışık övgü dolu sözler söyledi. Yeni oyuncuları elW öpmeleri için çekiştiriyordu. Kızlara sımsıkı sarılmıştım, sanki ofl^ bırakırsam parça parça ayrılacakmışım gibi geliyordu bana.
Sol1"'
Nicki'yi duydum. Benden yalnızca bir adım ötedeydi ve bana
ba"
ensemi
ve

Beni görmekten öylesine mutluydu ki artık acıları geçmişti y°r\..’ |erirni açmadım ama elini yüzümde hissettim. Sonra enseı yakaladı. Ona yol açmış olmalıydılar. Kollarımın arasına geldi Ae küçük bir dehşet kasılması hissettim ama ışık burada zayıftı vt İ’n ^g sıcak ve insanca görünmek için karnımı iyice doyurmuştum. kfî!jtrnacanın anlaşılması için kime dua etmem gerektiğini bilmedi-*? i düşündüm, sonra geriye yalnızca Nicolas kaldı ve hiçbir şeye aldmnadun-Başınıı kaldırdım ve yüzüne baktım.

Bir insanın bize nasıl göründüğünü nasıl anlatmalı! Bir gece önce Nicki’nin güzelliğinden bir hareket ve renk karışımı olarak söz ettiğimde birazcık anlatmaya çalışmıştım. Ama bizim için yaşayan tene takınanın nası^ D’r 5ey olduğunu hayal edemezsiniz. O milyonlarca ren]< ve küçücük hareket gruplaşmaları, evet, bizim gördüğümüz yasayan yaratığı oluşturan bu. Bu ışıltıya bir de yalnızca yaşayanlara özgü bir koku eklenir. Her bir insan bizim için güzeldir, eğer bunu düşünmek için kendimize şans verirsek. Yaşlılar ve hastalar, sokaklarda görmeden geçtiğimiz zavallılar bile güzeldir. Hepsi de açılmak üzere olan çiçeklere, kozasından çıkan kelebeğe benzerler. Evet, Nicki’yi gördüğümde tüm bunları gördüm, damarlarından akan kanın kokusunu aldım ve baş döndürücü bir an süresince sevgiyi hissettim. Beni böylesine biçimsizleştirmiş olan korkunç şeylerin anılarını yalnızca bu sevgi silebilirdi. Kötülükle her kendimden geçişim, her yeni gücüm ve bana verdiği doyumlar gerçekdışı gibi görünüyordu gözüme. Belki de hâlâ sevebildiğim için derin bir sevinç hissetmiştim, eğer bundan hâlâ kuşkum kaldıysa şimdi bu son kuşkuya karşı da trajik bir utku kazanmıştım. Çevremdeki tüm bu tanıdık şefkat beni sarhoş etmişti. Gözlerimi kapatabilir ve Nicolas’ı da yanıma alıp bilincin dışına kayabilirdim, ya da bana öyle görünüyordu.

Ama içimde başka bir şeyler uyanıyordu. Düşüncelerimin onu yakalayamayacağı ve denetimden çıkma tehlikesi göstermesine karşın yadsıyamayacağı bir hızla güçleniyordu bu yeni duygu. Nicki’yi istiyordum.

Onu ile de Cite'de benimle dövüşmüş kurbanları istediğim adar kesinlikle istiyordum. Nicki'nin kanının benim içimde akması-`> onun kanının tadını, kokusunu ve sıcaklığını istiyordum.
, Daracık yer çığlıklar ve kahkahalarla sarsılıyordu. Renaud akro-
`ara perde arası gösterilerini yapmalarını söylüyor, Luchina şam-
IİVH^1 açıy°rcm- Ama Nicki ve ben kucaklaşırken tüm bunlara kapa-
126 I ANNlî RICF,
Bedeninin sert sıcaklığı kasılmama ve geri çekilmeme neden du, oysa hiç kımıldamamış gibi görünüyordum. Annemi ve kardes? rimi sevdiğim denli sevdiğim bu insanın, içimdeki tek duyarlı nç,u. yi açığa çıkarmış olan bu insanın ele geçmez bir kale olması, kan fa duyduğum susuzluktan habersiz olarak yüzlerce kurbanımın kolay teslim oldukları bir kucaklamayı sürdürmesi beni çıldırtıyordu. I Ben bunun için yaratılmıştım. Yürümem gereken yol buydu.
$
kalan benim için neydi ki şimdi? Paris'in yabanıllığında öldürdüğü hırsızlar ve katillerin ne anlamı vardı? Benim asıl istediğim oydu. î% ki'nin ölümü olanağı, bu korkunç ve büyük olanak beynimde pat|, di. Kapalı gözkapaklarımın arkasındaki karanlık kan kırmızısı oldî Nicki'nin kafasının o en son anında birden boşalışı, yaşamındaki kj,. maşıklığından vazgeçmesi.
Kımıldayamıyordum. Kanı sanki benim içimden akıyormuş git hissediyordum, dudaklarımı ensesine dayadım. İçimdeki her parp cık şöyle diyordu: 'Al onu, bu yerden uzaklaştır ve karnını onunl; doyur, doyur... sonunda...' Sonunda ne? Sonunda ölünceye dek!
Kollarından ayrıldım ve Nicki'yi kendimden uzaklaştırdım. Çevre mizdeki kalabalık bağırıyor ve gürültü yapıyordu. Renaud olanla» seyreden akrobatlara bağırıyordu. Dışarda izleyiciler durmaksızın rıı mik bir şekilde ellerini çırparak perde arası gösterilerini çağırıyorlar di. Orkestra akrobatlara eşlik etmesi gereken canlı müziği çalıyordu Çevremde kemikler ve etler beni itip çekiyordu. Çevremde her şey

bulanıklaştı. Aynı zamanda tam insanca bir bulantı hissettim. Nicki dengesini kaybetmiş gibi görünüyordu. Gözlerimiz karşılaş tığında ondan yayılan suçlamayı hissettim. Duyduğu üzüntüyü ve da ha da kötüsü umutsuzluğa kapıldığını hissettim. Hepsini bir yana ittim, yakalarında küçük ziller çıngırdayan akro batları geçtim ve nedendir bilmem yan kapıya gitmek yerine sahne nin yan girişine doğru yürüdüm. Sahneyi görmek istiyordum. İzleyi çileri görmek istiyordum. Adını bilmediğim, hiçbir sözcükle anlatı madiğim bir şeyin derinlerine işlemek istiyordum. Ama o anlarda deliydim. İstediğimi ya da düşündüğümü söyleri nin hiçbir anlamı yoktu.
Göğsüm kabarıp iniyordu, susuzluk dışarı çıkmak için içimi tır”13
layan bir kedi gibiydi. Perdenin yanındaki tahta kolona dayandığ111;
da Nicki yaralanmış ve her şeyi yanlış anlamış bir yüzle yanıma g£l di.
Yakıcı susuzluğuma aldırmadım. Onun içimi parçalamasına
3idl
madun. Yalnızca çatının desteğini yakalamış ve tüm
kurbanlar”11
VAMPİRİN ŞARKISI 127
s’in döküntülerini görüyordum. Kentin barsaklarından fışkırıyorı di
Seçtiğim yolun çılgınca olduğunu, bunun yalan olduğunu ve Unda kim
olduğumu biliyordum. Kendi sefil ahlakımı yanımda ta-
ıam> yalnızca lanetlenmişleri vurmam ve tüm bunlara karşın
kurrllnıayı beklemem ne büyük bir budalalıktı. Ne olduğumu
sanıyordum?
Varsılların her gün işledikleri suçları işleyen yoksullara ceza ven paris
yargıçlarının ve savcılarının haksever bir yandaşı mıydım yoksa?
Kırık dökük kaplardan sert bir şarap içmiştim ve şimdi
mihrabın
eteğinde duran rahibin karşısındaydım. Rahibin elinde altın bir
kupa
vardı ve içindeki şarap Kuzunun Kanıydı.
Nicki hızla konuşuyordu.
‘Lestat, ne oluyor? Söyle bana!’ diyordu, sanki başkaları bizi
duyamazmış gibi. ‘Neredeydin? Sana neler oldu Lestat?’

Renaud ağzı açık kalan akrobatlara, 'Sahneye çıkın!' diye gürledi. Önümüzden -geçip sahne ışıklarının dumanlı aydınlığına çıktılar ve bir dizi taklalar atmaya giriştiler.
Orkestra enstrümanlarından kuş sesleri çıkarıyordu. Bir parça kırmızı, alacalı giysiler, çalan ziller, kımıldanıp duran kalabalığın çığlıkları, 'Bize bir şeyler gösterin, bize iyi bir şeyler gösterin!' Luchina beni öptü, onun beyaz boynuna, süt gibi ellerine baktım.
Jeanette'in yüzündeki damarları görebiliyordum, alt dudağının yumuşacık yastığı yüzüme iyice yaklaşmıştı. Bir düzine küçük bardaktan köpüklü şampanya içiliyordu. Renaud 'ortaklığımız' üzerine konuşuyor ve bu akşamın küçük gösterisinin yalnızca bir başlangıç olduğunu ve çok yakında bulvarın en büyük tiyatrosu olacağımızı anlatan bir söylev veriyordu. Kendimi Lelio rolü için giydirilmiş gördüm ve dizüstü çöküp Flaminia'ya söylediğim aşk şarkısını söylerken duydum.
Önümde küçük ölümlüler takla atıyordu. Akrobatların başı gerisini sallayarak biraz kaba bir hareket yaptığında izleyiciler kahkaha atıyorlardı.
Daha düşünmeye zaman bulamadan sahneye çıkmıştım. Tam ortada duruyordum, sahne ışıklarının sıcağını hissediyorum, duman gözlerimi acıtıyordu. Kalabalık salona, localara, salonun aı'kasındaki sıra sıra izleyiciye baktım. Akrobatlara sahneden çekilmelerini emrettiğimi duydum.
Kahkaha kulakları sağır ediciydi. Beni selamlayan haykırışlar
ve
ağlıklar patlamalar gibi duyuluyordu. Salondaki her bir yüzün
arkamda
sırıtan bir kafatasını açıkça görüyordum. Lelio olarak
söyledi-

ğim küçük aşk şarkısından bir parçayı kopuk kopuk mırıldanry0, dum. Sonradan bu parçayı sokaklarda da mırıldanmayı sürdürdün)
'Güzelim Flavinia,' diye yineleyip durdum öyle ki sonunda
sözcükU

anlamsız seslere dönüştüler.
Hakaretler yağmaya başlamıştı.
'Sıra gösteride artık!" ve 'Yeterince yakışıklısın, şimdi de bira» hareket görelim!' Salondan birisi yarısı yenmiş bir elma fırlattı.
Elma
ayağımın dibine düştü.
Mor pelerinimin yakasını açtım ve yere attım. Gümüş kılıca da ay. nısını yaptım.
Dudaklarımda şarkı tutarsız bir mırıldanmaya dönüşmüştü ama çılgın şiir başımın içinde uğulduyordu. Güzelliğin yabanıllığını görüyordum, tıpkı bir gece önce Nicki çaldığı zaman gördüğüm gibi. Ahlak dünyası bu verimli yaban ormanında akılcılığın umutsuz bir düşü gibi görünüyordu, hiçbir şansı yoktu. Bu yalnızca bir hayaldi ve ben bunu anlamaktan çok görebiliyordum. Ama ben de bunun bir parçasıydım, tıpkı güzel ve tutkusuz yüzüyle pençelerini çığlıklar atan bir farenin sırtına geçiren bir kedi denli doğaldım bu ormanda.
'Bu Acımasız Biçici yeterince yakışıklı,' diye söylendim. 'Bu salondaki tüm kısa ömürlü mumlan, havayı soluyup titreşen her bir ruhu bir üfleyişte söndürebilen bu Acımasız Biçici.' Ama sözcükler artık ulaşamayacağım denli benden uzaklaşmışlardı.
Belki de sözcükler öyle bir yere yükselmişlerdi ki burada bir Tanrı vardı ve bu Tanrı bir kobranın derisindeki renkli desenleri ve Nicki'nin kemanından fışkıran müziği yapan güzelim sekiz notayı arılayabiliyordu.
Ama bu Tanrı bile güzellik ve çirkinliğin ötesini, 'öldürmeyeceksin' ilkesini anlayamazdı.
Yüzlerce terli yüz karanlıktan beni gözlüyordu. Dağınık peruklar, yalancı mücevherler, kınk, dökük süsler, kıvrık kemiklerden su gibi akan deri. Yırtık pırtık elbiseli bir dilenciler kalabalığı salondan bana ıslıklar çalıyordu. Kambur, tek gözlü, kollarının altı leş gibi kokan, mezann toprağından çıkardığınız bir kafatasındaki dişlerin renginde dişleri olan bir kalabalık.
Kollarımı savurdum, dizimi büktüm ve akrobatlar ve dansçıları" yaptıkları gibi dönmeye başladım, tek ayağımın topuğu üzerinde hiÇ

çaba harcamadan daha hızlı, daha daha hızlı döndüm, sonra arka üstü sıçrayıp geriye doğru taklalar atmaya başladım, ellerimin üzerin^ yürüdüm, eskiden panayırlarda oyuncuların yaptıklarını gördüğü'11 her şeyi taklit ettim.
Alkışlar yükseldi. Köydeyken olduğum kadar esnektim ama saf' VAMPİRİN SARKIŞI | 129 küçüktü, hareketlerimi kısıtlıyordu, tavan üzerime doğru bastırı-°e eibi geliyordu ve sahne ışıklarından yükselen duman çevremi say ordu. Flaminia'ya söylediğim küçük şarkı aklıma geldi ve yeniden lamaya ve dönmeye başladığımda avazım çıktığı kadar yüksek Z sle bunu söylüyordum. Sonra başımı kaldırıp tavana baktım, dizleri Zıplamak üzere büktüğümde bedenimin yukarıya çıkmasını istegir anda çatı kirişlerine değdim ve ses çıkarmadan, güzel bir hareketle sahneye indim.
İzleyicilerin solukları kesilmişti. Sahnenin yanındaki küçük kalabalığın ağzı açık kalmıştı. Bu sırada sessiz kalmış olan müzikçiler birbirlerine dönüp bakıyorlardı. Sahnede teller gerili olmadığını görebiliyorlardı. Ama izleyicilerin hayranlığı beni coşturmuştu. Bu kez yukarı çıkarken yol boyunca taklalar attım ve daha da yavaş hareketlerle aşağ! indim.
Alkışlara çığlıklar, gülüşler karışmıştı ama sahnenin arkasındakilerin hiç sesi çıkmıyordu. İnsanlar çevrelerindekilerin onları onaylamasını istiyorlardı. Bir an için önümde Renaud'un yüzünü gördüm, ağzı açık, gözleri şaşkındı.
Yeniden dans etmeye başladım. Bu kez izleyiciler bu dansın güzel olup olmadığına aldırmıyorlardı. Bunu hissedebiliyordum, çünkü dans bir parodiye dönmüştü, her adım bir insanın yapabileceğinden çok daha büyük ve çok daha yavaştı.
Sahnenin arkasından biri bağırdı ve susması söylendi. Müzikçilerden ve ön sıralardan oturanlardan küçük çığlıklar yükseliyordu. İnsanlar huzursuzlanmaya ve birbirlerine fısıldamaya başlamışlardı ama arka sıralardaki güruh el çırpmayı sürdürüyordu. Yüzlerinden heyecanlandıklarını ve giderek kızdıklarını görebiliyordum.
Neydi bu yanılsamalar? Birdenbire artık
eğlendiriciliklerini

yitirmişlerdi; bunlardaki ustalığı anlayamıyorlardı; ve benim ciddi tavırlarımda
bir şey onları korkutuyordu. Bir an onların çaresizliklerini
hissettim.
Ve sonra yazgılarını hissettim.
Et ve paçavralara bürünmüş bir iskeletler sürüsü, onlar buydu iş-1
Yine de içlerinden cesaret fışkırıyordu, baskılanamaz gururlarıyla bana bağlıyorlardı.
Ellerimi yavaşça havaya kaldırıp dikkatlerini yeniden topladım ve tok yüksek sesle Flaminia'nın şarkısını söylemeye başladım.
Sesim
erek yükseliyordu öyle ki sonunda önümdeki insanlar birden
yer-

lerinden kalkıp bana bağırmaya başladılar. Ama ben daha da yüksel sesle şarkı söylemeyi sürdürdüm, sesim dayanılmaz bir gürlemeyj başka tüm sesleri bastırmıştı. Yüzlercesinin ayağa kalkarken sırata devirdiklerini ve ellerini başlarının iki yanına bastırdıklarını gördüm Ağızları kocaman açılmış sessiz çığlıklar atıyorlardı. Tam bir keşmekeş. Çığlıklar, küfürler arasında hepsi kapılara datt ru birbirlerini itiyorlardı. Perdeler yerlerinden koparılmıştı.
İnsanlat
salondan sokağa fırlıyorlardı.
Korkunç şarkıyı kestim.
Kulakları çınlatan sessizlikte durup onları seyrettim. Her yön» kaçmaya çalışan zayıf, terli bedenler. Açık kapılardan içeri rüzgâr esiyordu.
Tüm eklemlerimde garip bir soğukluk hissettim, gözlerim sanki camdan yapılmış gibiydi.
Bakmadan kılıcımı yerden aldım ve yerine koydum, buruşmuş tozlu pelerinimin yakasına parmağımı geçirdim. Tüm bu hareketlerim yaptığım başka her şey denli kabaca görünüyordu. Nicolas'ın onun

yaşamından korkuya kapılan iki aktörün elinden kurtulmaya çalışmasının ve adımı seslenmesinin artık hiç önemi kalmamış gibiydi. Ama kaosta bir şey dikkatimi çekti. Bunun önemi var gibiydi, gerçekte çok ama çok önemli gibiydi. Localardan birinde kaçmaya çalışmayan, yerinden bile kımıldamayan biri vardı.
Yavaşça döndüm ve ona baktım. Orada kalması için ona meydan okuyordum. Yaşlı bir adamdı, sönük gri gözlerini inatçı bir kızgınlıkla üzerime dikmişti. Ona bakarken ağzımı kocaman açıp yüksek bir çığlık attığımı duydum. Bu ses sanki ruhumun derinliklerinden gelmiş gibiydi. Ses yükseldi yükseldi, geride kalan birkaç kişi yeniden kulaklarını tıkayıp saklandılar ve bana doğru koşan Nicolas bile bu sesin altında eğildi, iki ekiyle başını tutuyordu. Oysa yaşlı adam locadan kımıldamamıştı. Gri peruğunun altında kaşları çatık, öfkeli ve inatçı gözlerle bana bakıyordu. Geri çekildim ve boş salon boyunca sıçradım, tam onun önündeki locaya indim. Ağzı açıldı ve gözleri büyüdü. Yaşlılık bedenini biçimsizleştirmişti. Omuzlan sarkmış, elleri buffl' buruşuktu ama gözlerinden okuduğum ruhu boş gururun ötesindeydi, ödün vermiyordu. Ağzı sertleşti, çenesi ileri çıktı. Ceketinin İÇer' sinden tüfeğini çekti ve iki eliyle bana nişan aldı.
İd»
'Lestat!' diye bağırıyordu Nicki
rai
Ama tüfek patladı ve mermi bütün gücüyle bana çarptı. Kim!
inadım. Yaşlı adamın durduğu gibi dimdik durdum, acı
yuvarlan»1
VAMPİRİN ŞARKISI | 131
den gect' ve kesildi. Arkasında tüm damarlarımda korkunç bir Sme bıraktı.
Kan fişkırdı. Kan öyle bir akıyordu ki böylesini daha önce hiç
.. ıerniştim. Gömleğimi ıslattı ve arkamdan aktığını
hissedebiliyorj°
T Ama damarlarımdaki çekilme giderek güçlendi ve sırtımda
ve
CTstimde sıcak bir karıncalanma yayılmaya başladı.

"yaşlı adam bana baktı, hiçbir şey söyleyemiyordu. Tüfek elinden H -
,stü. Baş1 arkaya düştü, gözleri körleşmişti ve bedeni sanki içinde-I
hava dışarı kaçmış gibi pörsüdü, yere yıkıldı. Micki merdivenleri
tırmanmıştı, şimdi locaya doğru koşuyordu. Ağzından alçak, histerik
bir mırıltı çıkıyordu. Benim ölümüme tanık olduğunu sanıyordu.
Kımıldamadan durup Magnus beni vampir yaptığından beri çektiğim
korkunç yalnızlık duygusuyla bedenime kulak verdim.
Yaraların
artık orada olmadıklarını biliyordum.
İpek gömleğimin ve yırtık ceketimin üzerindeki kan kuruyordu.
Bedenim sanki kurşunun geçtiği yerde atıyordu, damarlarımda aynı
çekilme sürüyordu ama yara artık geçmişti. Bana bakarken aklı
başına gelen Nicolas yaralanmamış olduğumu anladı. Ama aklı ona
bunun doğm olamayacağını söylüyordu. Onu kenara ittim ve
merdivenlere yürüdüm. Kendini üzerime fırlattı ama onu yana attım.
Onun görünüşüne, kokusuna dayanamıyordum.
'Benden uzak dur!' dedim.
Ama yine geri geldi, kolunu boynuma doladı. Yüzü şişmişti ve korkunç
bir ses çıkarıyordu.
'Bırak gideyim, Nicki!' diye onu tehdit ettim. Kabaca kendimden
uzaklaştırdım, kollarını yerinden koparıp boynunu kıracaktım.
Boynunu kırmak... inledi, kekeledi. Çıkardığı sesler bir an, korkunç
bir an kulağıma :ıgda ölen atımdan, karların içersinde bir böcek gibi
ezilmiş atıman Çıkan sesler kadar dehşet verici geldi.
tilerini çözerken neredeyse ne yaptığımı bilmez durumdaydım.
Bulvara çıkıp yürümeye başladığımda kalabalık çığlıklar atarak enaud
onu durdurmaya çalışanların elinden kurtulup bana koş-0syö!' Öpmek
için elimi yakaladı, sonra kana bakıp durdu. ytim " ^eY y°k sev§ih
Renaud,' dedim ona. Sesimin sakinliğinden ve aklığından kendim de
şaşırmıştım. Ama yeniden konuşmaya 132 I ANNE RICE başlarken bir
şey dikkatimi dağıttı. Bulanık bir şekilde bunu dini mem gerektiğini
düşündüm ama yine de sürdürdüm. 'Bunu hiç düşünme sevgili
Renaud,' dedim. 'Sahne kanı, bir v nılsama', başka bir şey değil.
Bunların hepsi bir yanılsamaydı. ye bir tür tiyatro. Kabalığın dramı,

evet kabalığın.' Ama kafamı karıştıran şey yeniden geldi. Çevremdeki itiş kak, hissediyordum, insanlar yaklaşmak için itişiyorlardı ama çok yaU geliniyorlardı. Nicolas sesini çıkanıiadan bakıyordu. 'Kendi oyunlarına devam et,' diyordum, neredeyse ağzımdan Q kanlan düşünemez durumdaydım, 'Akrobatların, trajedilerin, uygaı laştırılmış tiyatronla devam et.'
Cebimden banknotlar çıkardım ve titreyen ellerine tutuşturdun Kaldırıma bozuk paralar saçtım. Aktörler paraları toplamak için koı ka korka ilerlediler. Kafamı karıştıran garip şeyin kaynağını bulma!; için çevremdeki kalabalığı gözden geçirdim, neydi bu, boşalmış tiyat ronun kapısında kırık bir yürekle beni seyreden Nicolas değildi. Hayır, hem tanıdık hem de tanıdık olmayan başka bir şeydi, ki ranlıkla bir ilgisi vardı bunun.
'En iyi soytarıları kirala, en iyi müzikçileri, en büyük sahne dekoı cularını.' Daha çok banknot çıkardım. Sesim yeniden yükseliyordu vampir sesi oluyordu. Yüzlerin buruştuğunu, ellerin yukarı kalktığın görüyordum ama kulaklarını kapadıklannı görmemden korkuyorlar di.
'Burada yapabileceklerinin hiçbir sınırı yok, HİÇBİR SINIR!' Pelerinimi sürükleyerek aralarından ayrıldım, kılıcım garip bir ses! çıkarıyordu, çünkü yerine doğru takmamıştım. Karanlıkla ilgili' şey.
İlk ara sokağa dalıp koşmaya başladığımda duyduğum şeyin, lımı dağıtan şeyin ne olduğunu biliyordum. Kalabalıkta o varlık di vardı, buna kuşku yoktu.
Bunu bilmemin yalın bir nedeni vardı: şimdi arka sokaklarda; hiçbir ölümlünün koşamayacağı denli hızlı koşuyordum. Varlık
*
benimle birlikte koşuyordu ve varlık birden fazlaydı.
Bildiğim şeyden tam olarak emin olunca durdum. Bulvardan yalnızca bir mil uzaklaşmıştım, durduğum dar sofc" şimdiye dek gördüğüm en karanlık sokaktı. Birdenbire ve bili* olarak seslerini kesmeden önce onları duydum.
Onlarla oynayamayacak denli heyecanlı ve sefil hissediyordu kendimi! Çok sersemlemiştim. Eski soruları seslendim
'Kimsiniz."

nuşun benimle!’ Yakınlardaki pencerelerin camlan titredi. KW odalarında ölümlüler gözlerini açtılar. Burada hiçbir mezarlık
Y°

vanıt verin sizi korkaklar sürüsü. Eğer bir sesiniz varsa konu-
San^oksa çekip gidin başımdan!’
ŞllIy sonra beni duyabildiklerini, eğer isterlerse bana yanıt verebiklerini anladım, ama bunu nasıl anladığımı size anlatamam. Her
‘£C n hissettiğim şeyin yakınlarımda olmalarının ve yoğunluklarının zan, janarnaz kanıtı olduğunu ve bunu saklayamadıklarını da anlatım Ama düşüncelerini örtebiliyorlardı ve yaptıkları buydu. Dek istediğim düşünebiliyorlardı ve sözcükleri vardı. 111 Yavaşça ve uzun uzun soluk aldım.
Sessizliklerinden çok etkilenmiştim ama tam şimdi olanlar beni l nlerce kez daha fazla etkilemişti. Geçmişte defalarca yaptığım gibi sırtımı onlara döndüm.
Beni izlediler. Bu kez beni izliyorlardı ve ne denli hızlı hareket edersem edeyim yakalıyorlardı.
Greve Meydanına gelip Nötre Dame katedraline girinceye dek onların garip ve sessiz titreşimlerini hissetmeyi sürdürdüm. Gecenin geri kalanını katedralde geçirdim. Sağ taraftaki duvarın yanında gölgeli bir yere kıvrıldım kaldım. Kanımı yitirdiğim için kana susamıştım ve ne zaman yanıma bir ölümlü yaklaşsa yaraların olduğu yerde güçlü bir çekme ve karıncalanma hissediyordum. Ama bekledim.
Yanında küçük bir çocukla genç bir dilenci kadın yanıma yaklaştığında zamanın geldiğini biliyordum. Üzerimde kurumuş kanlan görünce beni yakınlardaki bir hastaneye götürme telaşına düştü. Yüzü açlıktan incelmişti ama küçük kollarıyla beni yerimden kaldırmaya çalışıyordu.
.UWUMİUUUİİ un ıiia gc^uıcnm vereceği zevKU. Ama DU L an’ann kendilerini verişleri tam olarak sevgiyi andırıyordu.
Kan-
‟e masumluklarından dolayı daha sıcak ve iyiliklerinden dolayı Rengin gibiydi.

Iumde birlikte uyurlarken onları seyrettim sonra. Bu gece kated-
Kadının bakışlanndan onu etkilediğimi anlayana dek gözlerinin içine baktım. Üzerindeki paçavraların altında inip kalkan göğsünü hissettim. Küçük kıvrak bedeni üzerime devrildi, kanlı giysilerimin arasına onu yerleştirdiğimde kendini bana veriyordu. Onu öptüm, Hnı kumaşı boynundan yana çekerken onun sıcaklığıyla karnımı doyuruyordum, sonra öyle ustalıkla kanını içtim ki uykulu küçük çocuk üÇbir şey görmedi. Ardından dikkatli, titreyen parmaklarla çocuğun yitik gömleğini açtım. Bu da benimdi, bu küçücük boyun.
v'nıdi hissettiğim kendinden geçmeyi anlatacak söz bulamıyorum.
, Çe'eri hissettiklerim bir ırza geçmenin vereceği zevkti. Ama
bu
ları t
ha zengin gibiydi.
134 I ANN1Î RICE
rai onlara bir sığınak olmamıştı.
?H
Gözümün önünde beliren Yabanıl Güzellik Bahçesinin aslı gerçek bir görüş olduğunu anlamıştım. Dünyada anlam vardı, ev^ ve yasalar, bu kaçınılmazdı, ama bunlar yalnızca estetikle ilgiliyi Bu Yabanıl Bahçede, şu masum yaratıklar vampirin kollarına aitme Dünya üzerine binlerce başka şey söylenebilir, ama yalnızca esteti ilkeler doğrulanabilir ve yalnızca onlar aynı kalırlar. Şimdi eve gitmeye hazırdım. Sabahın erken saatlerinde dışarı çılt tığımda iştahım ve dünya arasındaki son engelin yıkıldığını biliy0 dum.
Artık hiç kimse, ne denli masum olursa olsun, bana karşı güven, likte değildi. Bu Renaud'daki sevgili dostlarımı içeriyordu ve bu sev. gili Nicki'mi de içeriyordu.
13
Paris'ten gitmelerini istiyordum. Afişlerin indirilmesini,
kapılanı
kapanmasını istiyordum. Ölümlü yaşamımın en büyük ve en
kak
mutluluğunu bulduğum küçük fare kapanı tiyatroda sessizlik ve

ta
ranlık olsun istiyordum.
Gecede bir düzine masum kurban bile onları düşünmemi
durdu
ramıyor, içimdeki acıyı geçiremiyordu. Onlara bunu nasıl
yapabilmiş
tim? Niçin kendimi böylesi bir zorbalıkla kanıtlamam gerekmişti
lara? Bu yüzden artık hiçbir zaman onların bir parçası
olamayacak
tim. ¥
Hayır, Renaud'u satın almıştım. Onu bulvann gösteri merkezto
dönüştürmüştüm. Ve şimdi kapatacaktım.
Bununla birlikte onlar hiçbir şeyden kuşkulanmamışlardı. ^ get'nin
onlara anlattığı yalın ve aptalca açıklamalara inanmışla»1 Ben tropik
kolonilerin sıcağından geri döneli çok olmamıştı, g"* Paris şarabı
başıma vurmuştu. Zararları tamir etmeleri için bir w para yine.
Gerçekte ne düşündüklerini yalnızca Tanrı bilebilir. Ama e#
gece düzenli gösterilerine geri dönmüşlerdi ve Temple
Bulvarımı1 %
yaramaz kalabalığının kopan kargaşaya bir düzine akla yatkın
#
lama getirdiğine kuşku yoktu. Kestane ağaçlarının altında
kuy^"'

[jıuştu-
Yalnızca Nicki bunlara katılmıyordu. Çok fazla içmeye
başlamıştiyatroya geri dönmeyi ya da müzik çalışmayı reddediyordu.
Onu
'varete giden Roget'ye hakaret etmişti. En kötü kafelere ve tavernaı
ra gidiyor, gece tehlikeli sokaklarda dolaşıp duruyordu. Neyse, bunda
ortağız, diye düşündüm.
Roget tüm bunları bana anlatırken ben masanın üzerindeki mumdan
epeY uzakta ileri geri yürüyordum. Yüzüm gerçek düşüncelerimi
saklayan bir maskeydi.

'Paranın bu genç adam için pek anlamı yok, Mösyö,' diyordu. ?Genç adam yaşamı boyunca çok fazla parası olduğunu anımsattı bana. Beni rahatsız eden şeyler söyledi, Mösyö. Söylediği şeyler hiç hoşuma gitmedi.'
Kadife kepi, sabahlığı ve çıplak ayaklanyla Roget bir çocuk şarkısından çıkmışa benziyordu. Gecenin ortasında onu yatağından kaldırmış ve terliklerini giymesi ya da saçını taraması için zaman tanımamıştım.
'Ne diyor?' diye sordum.
'Büyülerden söz ediyor, Mösyö. Doğal olmayan güçlerinizin olduğunu söylüyor. La Voisin ve Chambre Ardente'in sözünü ediyor. Güneş Kralı yönetimi sırasında saray üyeleri için büyüler ve zehirler yapmış bir cadıyla ilgili eski bir büyücülük davasını anlatıyor.' 'Böyle saçmalıklara şimdi kim inanır ki?' Şaşkına uğramışım gibi davrandım. Aslında ensemde saçlarım diken diken olmuştu. 'Mösyö, acı şeyler söylüyor,' diye sürdürdü. 'Onun deyişiyle sizin türünüzün her zaman büyük gizlere ulaşabildiğini söylüyor. Kasabanızda bir yeri anlatıp duruyor. Buranın adı cadıların yeriymiş.' 'Benim türüm!'
'Yani sizin bir aristokrat olduğunuzu söylemek istiyor, Mösyö,' dedi Roget. Biraz utanmıştı. 'Bir insan Mösyö de Lenfent denli kızdığında böyle şeyler önem kazanırlar. Ama kuşkularını başkalarına fısıldamıyor.
Yalnızca bana anlatıyor. Sizin, onun sizi niçin aşağıladığım anlayacağınızı söylüyor. Buluşlarınızı onunla paylaşmayı reddetmişsiniz!
Evet, Mösyö, buluşlarınızı. La Voisin'den konuşmayı sürdümyor. Gökyüzü ve yeryüzü arasında akılcı hiçbir açıklaması olmayan Şeyler olduğunu söylüyor. Şimdi cadıların yerinde niçin ağladığınızı blldiğini söylüyor.'
. Bir an için Roget'nin yüzüne bakamaz olmuştum. Her şeyi ne de guzel çarpıtmıştı! Yine de tam gerçeği yakalamıştı. Bu ne muhteşem e ne yersiz bir buluştu. Kendi bakış açısından Nicki haklıydı.

'Mösyö, siz çok iyi yürekli bir insansınız...' dedi Roget.
'Lütfen, gereksiz övgüleri bırakın.'

'Ama Mösyö de Lenfent inanılmaz şeyler söylüyor. Bugün ve bu çağda bile söylenmemesi gereken şeyler anlatıyor. Bedeninizin içjn, den bir merminin geçtiğini ve bunun sizi öldürmesi gerektiğini söylüyor.'
'Mermi beni sıyırıp geçti,' dedim. 'Roget bunu sürdürme.
Onlan
Paris'ten uzaklaştır, tümünü.'
'Onları uzaklaştırmak mı?' dedi. 'Ama bu küçük girişim için öyle çok para yatırmıştınız...'
'Ne olmuş yani? Kim aldırıyor ki?' dedim. 'Onları Londra'ya, Du» Lane'e gönder. Renaud'a Londra'da kendi tiyatrosunu açmasına yetecek kadar para teklif et. Oradan Amerika'ya gidebilirler. Saint-Domingue'ye, New Orleans'a, New York'a. Dediğimi yapın, Mösyö. Bunun kaça patlayacağına aldırmıyorum. Tiyatromu kapatın ve onlan gönderin!'
O zaman içimdeki sızı da geçecekti öyle değil mi? Sahnenin kenannda çevreme toplandıklarını görmem bitecekti, Lelio'yu düşünmem son bulacaktı. Taşradan gelen onların kovalarını boşaltan ve bunu bile severek yapan delikanlıyı düşünmeyecektim artık. Roget korkmuş gibi görünüyordu. İyi giyimli bir deliye çalışmak nasıl bir şeydi acaba. Bu deli başka herkesin ödeyeceğinin üç katı fazla para ödediğinde kendi düşüncelerini bir yana mı atıyordu insan?
Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim. Hiçbir zaman yeniden şu ya da bu biçimde bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemeyeceğim.
'Nicolas'a gelince. Onu İtalya'ya gitmeye ikna edeceksiniz.
Bunu
nasıl yapacağınızı size ankıtacağım.'
'Mösyö, onu elbiselerini değiştirmeye bile ikna etmek öyle zor ki.'
'Bu daha kolay olacak. Annemin ne denli hasta olduğunu biliyorsunuz. Nicolas'a annemi İtalya'ya götürmesini söyleyin. Bu tam aradığımız şey. Napoli'deki konservatuarda da pekâlâ müzik çalışabilir ve annemin gitmesi gereken yer de tam orası.' 'Annenize mektup yazıyor... ona çok düşkün.' 'Çok iyi işte. Nicolas'ı o olmazsa annemin bu yolculuğu tamarrılayamayacağına inandırın. Onun için tüm düzenlemeleri yapın. Mösyö. bunu başannalısınız. Onun Paris'i

terketmesi gerekiyor. Size bu ha" tanın sonuna dek zaman veriyorum, o zaman geldiğimde gittiği ha' berini duymak istiyorum.'

Kuskusuz, bu Roget'den çok fazla şey istemekti. Ama başka hiç-I düşünemiyordum. Hiç kimse Nicki'nin büyücülük konusunk" k - düşüncelerine inanmazdı, soran bu değildi. Ama şimdi biliyorki eğer Nicki, Paris'ten ayrılmazsa yavaş yavaş aklını yitirecekü Geceler geçerken, uyanık her saatimi onu arama, son bir karşılaşriskine girme isteğimi bastırmaya çalışarak geçiriyordum. 01 Yalnızca bekliyordum. Onu sonsuza dek yitiriyor olduğumu k iyi biliyordum. Bundan sonra olacakların nedenlerini hiçbir aman bilemeyecekti. Bir zamanlar varoluşumuzun anlamsızlığıkarşı çırpınan ben onu hiçbir açıklama vermeksizin uzaklaştırlyordum. Bu haksızlık ona yaşamının son gününe dek acı verebilirdi.
Bu bile gerçeği bilmenden daha iyidir Nicki. Şimdi belki de tüm yanılsamaları biraz daha iyi anhyorumdur. Eğer yalnızca annemi İtalya'ya götürmeyi başarabilirsen, annem için hâlâ zaman kaldıysa...
Bu arada Renaud'un Thespianlar Evinin kapandığını kendi gözlerimle gördüm. Yakınlardaki bir kafede tiyatro grubunun İngiltere'ye yolculuğundan konuşulduğunu duydum. En azından planın bu kadarı yerine getirilmişti.
Sonunda Roget'nin kapısına gidip zili çaldığımda sekizinci gece şafak sökmek üzereydi.
Beklediğimden daha çabuk geldi kapıya. Her zamanki beyaz pamuklu geceliği içinde dağınık ve heyecanlı görünüyordu. 'Bu üzerinizdeki kıyafetten hoşlanmaya başlıyorum Mösyö,' dedim bıkkın bir sesle. 'Eğer gömlek, kol düğmeleri ve ceket giyseydiniz size şimdi güvendiğimin yarısı kadar bile güvenmeyecektim sanırım...'
'Mösyö,' diye sözümü kesti. 'Çok beklenmedik bir şey...' 'Önce bana yanıt verin. Renaud ve ötekiler mutlu bir şekilde İngiltere'ye gittiler değil mi?'
'Evet, Mösyö. Şimdiye Londra'ya varmışlardır, ama...' Ya Nicki? Auvergne'e, annemin yanına gitti değil mi? Bana yanıldığımı söyleyin. Bu yapıldı değil mi?'

Ama, Mösyö!' dedi. Sonra durdu. Hiç beklemezken
düşüncelerine
annemin imgesini gördüm.
um.
.. düşünseydim bunun ne anlama geldiğini anlayacaktım. Bu adam IdlŞim kadarıyla annemi hiçbir zaman görmemişti, öyleyse düşün-, erında annemin resmi nasıl olabilirdi? Ama aklımı kullanmıyor-Aslında aklım kafamdan uçup gitmişti.

'Annem...Bana çok geç kaldığımızı söylemiyorsun değil mi?'
J
dim.
'Mösyö, izin verin ceketimi alayım...' dedi anlamsızca. Zile u^. di.
Annemin imgesi yine oradaydı. Beyaz ve çökmüş yüzü daya„a mayacağım kadar canlı olarak önümde duruyordu. Roget'yi omuzlarından yakaladım.
'Sen annemi gördün! O burada.'
'Evet, Mösyö. Anneniz Paris'te. Şimdi sizi ona götüreceğim. Ge* de Lenfent bana onun yolda olduğunu söyledi, ama size erişemedi^ Mösyö! Size nasıl ulaşacağımı hiç bilmiyordum. Dün anneniz geldi. Yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştım. Sandalyeye çöktüm, anne. min gözlerimin önünde beliren imgesi Roget'den yayılan her şeyi i tecek denli sıcak bir ışıkla parlıyordu. Yaşıyordu ve Paris'teydi. Nfc ki de hâlâ buradaydı ve annemin yanındaydı. Roget bana yaklaştı, sanki dokunmak ister gibi elini bana uzattı 'Mösyö, ben üstümü giyerken siz önden gidin. Anneniz UeSı Louis'de, Mösyö Nicolas'ın üç kapı sağında. Hemen gitmene] gerekiyor.'
Başımı kaldırıp ona aptal aptal baktım. Onu göremiyordum Annemi görüyordum. Güneşin doğmasına bir saatten az kalmıştı vtj kuleye ulaşmam üç çeyrek saat zamanımı alacaktı. Yann... yann gece,' dedim, sanırım kekeliyordum. Bu sözle;
Shakespeare'in Macbeth'inden aklımda kalmıştı... 'Yarın ve yarın vt yann...'

'Mösyö, anlamıyorsunuz! Anneniz için hiçbir İtalya yolculuğu ol mayacak. Sizi görmek için buraya gelmekle son yolculuğunu yaptı Onu yanıtlamadığımı görünce beni yakaladı ve sarsmaya çalı?1 Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Onun için bir bedendim« o da aklımı başıma getirmesi gereken insandı. 'Ona burada kalacak yer buldum,' dedi. 'Hastabakıcılar, doktd lar, isteyebileceğiniz her şey. Ama tüm bunlar onu yaşatmıyor. Oı yaşatan sizsiniz, Mösyö. Gözlerini kapamadan önce sizi gÖItn^ gerek. Şimdi saati unutun ve ona gidin. Onunki kadar güçlü bir W bile mucizeler yaratamaz.'
Yanıt veremiyordum. Tutarlı düşünemiyordum bile.
Ayağa kalktım ve kapıya gittim. Onu da yanımda sürüklüyor»
'Şimdi anneme git,' dedim. 'Ve ona yann gece yanına geleceğim1 s
le.' v
Başını salladı. Kızmıştı ve canı sıkılmıştı. Bana arkasını dönü1
VAMİ'İRİN ŞARKISI 139 Ça ona izin vermeyecektim.
?Hemen oraya gideceksin Roget,' dedim. 'Bütün gün yanında anlıyor musun. Beni beklemesini sağla. Eğer uyursa yanından 0 j'ma. Eğer gitmeye kalkarsa onu uyandır ve onunla konuş.
Ama
in oraya gelmeden ölmesine izin verme!'
VAMPİRİN ŞARKISI | 141
Bölüm Üç
Markiz İçin Ölüm Duası
Vampir dilinde ben erkenci bir vampirim. Güneş ufkun altına ine inmez uyanınm ve kalktığımda gökyüzünde kırmızı ışık henüz bilmemiş olur. Pek çok vampir tam karanlık olmadan uyanmazlar. Bu yüzden onlara göre çok büyük bir üstünlüğüm var. Üstelik baskı vampirler mezarlanna benden tam bir saat önce dönmek zorundadır Bunu daha önce söylememiştim, çünkü o zaman bilmiyordum ancak çok daha sonraları bir anlamı oldu.
Ama bir sonraki gece gökyüzü alev alev yanarken ben Paris yolundaydım.

Lahitin içine girmeden önce elimdeki en saygıdeğer giysileri giymiştim ve şimdi Paris'in batısında güneşi kovalıyordum. Sanki bütün kent yanıyordu. Işık benim için öylesine parlak ve dehşet vericiydi. Sonunda Nötre Dame'ın arkasındaki köprüden geçip ile St.-Louis'ye geldiğimde soluk soluğaydım.
Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da kendimi annemden nasıl
gizleyeceğimi düşünmemiştim. Tek bildiğim şey henüz zaman varken
onu görmek, ona sarılmak ve onunla birlikte olmak zorunda olduğumda
Onun ölümünü düşünemiyordum. Bu tam bir felaketti
^
yanan gökyüzüne ait bir şeydi. Belki de sıradan bir ölümlü gibi eg£' onun son isteğini yerine getirebilirsem bu dehşetin her nasılsa ber# denetimime gireceğine inanıyordum.
Sokakta onun evini bulduğumda alacakaranlık yeni veni çöküy0' du. Oldukça şık bir konuttu. Roget ondan bekleneni yapmıştı.
Kap
da bir uşak beni merdivenlerden yukarı çıkarmak üzere bekliyor"
girdiğimde salonda iki hizmetçi ve bir hastabakıcı vardı.
'^Hastabakıcı, 'Mösyö de Lenfent onun yanında, Mösyö,' dedi. 'Sizi
nek İÇ'n giyinmekte diretti. Pencerenin kenarına oturup katedra-£° ^[elerine bakmak istemişti, Mösyö. Köprünün üzerinden geçer-Ln gördü sizi.'
Odadaki mumların biri dışında hepsini söndürün,' dedim. 'Ve fi yg de Lenfent'e ve avukatıma dışarı çıkmalarını söyleyin.' Roget hemen dışarı çıktı, sonra Nicolas belirdi. 0 da annem için güzel giyinmişti. Üzerindeki her şey parlak kıruzı kadifedendi, içinde dantelli gömleği ve ellerinde beyaz eldivenler vardı. Son zamanlarda çok içki içtiği için zayıflamış, neredeyse çökmüştü. Yine de tüm bunlar güzelliğini daha da canlı kılmıştı. gözlerimiz karşılaştığında içinden taşan kin yüreğimi

dağladı. 'Markiz bugün biraz daha güçlü, Mösyö,' dedi Roget. 'Ama çok ı>ötü kanaması var. Doktorların dediğine göre...' Sustu ve arkaya yatak odasına baktı. Düşünceleri yeterince açıktı.
Annem bu geceyi çıkaramayacaktı.
'Onu hemen yatağına yatırın, Mösyö.'
'Yatağına geri yatırmanın ne anlamı var?' dedim. Sesim sönük bir mınltıydı. 'Belki de kahrolası pencerenin yanında ölmek istiyordur. Niçin olmasın ki?'
'Mösyö!' diye Roget yavaş sesle yalvardı.
Ona Nicki'yi de alıp gitmesini söylemek istedim. Ama bana bir şeyler oluyordu. Koridora çıktım ve yatak odasına baktım. Annem oradaydı. Kendimde fiziksel bir değişiklik hissettim.
Kımıldayamıyor ve konuşamıyordum. Annem içerdeydi ve gerçekten ölüyordu.
içerdeki bütün küçük sesler bir vızıltıya dönüştü. Çift kapının arasından çok güzel bir yatak odası, altın sarısı cibinlikli beyaz boyalı bir yatak, aynı altın sarısı perdelerin asılı olduğu bir pencere ve pencerenin yüksek pervazının ötesinde gökyüzünde altın bulutların silik izlerini gördüm. Ama bunların tümü bulanıktı ve biraz da dayanılmazdı.
Ona vermeyi istediğim tüm bu lüks ve bedeninin çökmek '2ere olduğunu hissetmesi. Bunun onu deli edip etmediğini, onu güldürüp güldürmediğini merak ettim.
Kapıda doktor belirdi. Hastabakıcı içerde istediğim gibi yalnızca bir mumun yandığını söylemek üzere geldi. İlaçların kokusu bir "umun gül kokusuna karışıyordu ve birden annemin düşünceleri111 'Sitriğimi farkettim.
eklerken kafasının donuk titreyişini duyuyordum. Zayıflamış
eti-

nin içinde kemikleri öylesine sızlıyordu ki yumuşak kadife kolt^u bir battaniyeye sarınmış otururken bile neredeyse dayanılmaz ağrı| çekiyordu.

Umutsuz bekleyişinin altında hangi düşünceler vardı? Lestat, u tat, Lestat, bunu duyabiliyordum. Ama bunun altında:
'Ağrı daha da kötüleşsin, çünkü ancak ağrı gerçekten korkunç 0ı duğu zaman ölmek istiyorum. Ağrı ölmekten bile mutlu olacağa kadar kötüleştiğinde bu denli korkmayacağım. Ağrının çok çok k0. kunç olmasını istiyoaım ki korkmayayım.'
'Mösyö.' Doktor koluma dokundu. 'Rahibin gelmesini istemiyor
'Hayır... istemeyecektir.'
Başını kapıya çevirmişti. Eğer şimdi içeri girmezsem bu ne kadar canını acıtacak olsa da ayağa kalkacak ve bana gelecekti.
Kımıldayamayacakmış gibiydim. Ama yine de doktoru ve hastabakıcıyı
geçip, odaya girdim ve kapıları kapadım.
Kan kokusu.
Pencerenin soluk ışığında oturuyordu. Koyu mavi taftadan güzel bir elbise giymişti. Bir eli kucağındaydı, ötekini koltuğun koluna da yamıştı. Gür sarı saçlarını kulaklarının arkasına toplamıştı, pembe kurdelelerin arasından bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyordu. Yanaklarını çok hafif pembeye boyamıştı.
Bir an için gözüme küçük bir çocukken göründüğü gibi göründü. Öylesine güzeldi. Zaman ve hastalık yüzünün simetrisini değiştirmiş ti, saçını da. Birden yürek parçalayıcı bir mutluluk hissettim. Onun yanındayken yeniden ölümlü ve masum olduğum, her şeyin yolunda olduğu, gerçekten de yolunda olduğu duygusuna kapıldım. Hiçbir ölüm ya da dehşet yoktu. Yalnızca onun odasında ikimiz vardık ve beni kollarına alacaktı. Durdum.
Ona çok yaklaşmıştım, başını kaldırdığında ağlıyordu. Paris elbisesinin kemeri çok sıkı bağlanmıştı. Boynundaki ve ellerindeki den öylesine ince ve renksizdi ki bakmaya dayanamıyordum. Bana baka» gözlerin çevresi morarmıştı. Üzerinde ölüm kokusu alıyordum.
Çürüme
kokusu alıyordum.
Ama ışık saçıyordu ve benimdi; her zaman olduğu gibiydi. Bütün gücümle ona onunla ilgili ilk anımdaki kadar güzel olduğunu söy'e'

meye çalışıyordum sessizce. Eski güzel elbiselerini giydiği, dikkat süslendiği ve arabada beni kucağında kiliseye götürdüğü gün»11 kadar güzel olduğunu.
Ve ona ne denli değer verdiğimi düşüncelerimle ona aktarmaf
çalıştığım bu garip anda beni işittiğini farkettim. Beni her zaman seV
VAMPİRİN ŞARKISI | 143
.- V3n>tını veriy°rduı
daha sormamış olduğum bir somya yanıttı. Bunun önemini bi-Aü Gözlerinde duru bir bakış vardı.
l'y°Ler tum bunlarda bir gariplik olduğunu, sözcükler olmadan bir-
izle konuşmamızdaki tuhaflığı sezdiyse bile bunu gösteren hiç-'"" niicu vermedi. Kuşkusuz tam olarak kavrayamamıştı.
Yalnızca
? Aen taşan bir sevgi hissetmiş olmalıydı.
'^'"?Buraya gel ki seni görebileyim,' dedi. 'Şimdiki halinle.' Mum pencerenin pervazında kolunun yakınındaydı. Yaptığım şeona açıkça göstererek mumu söndürdüm. Sarışın kaşlarının çatıl-A sini, bana bakarken mavi gözlerinin biraz açıldığını gördüm. Ona elirken giydiğim parlak işlemeli ipek giysiye, yakamdaki dantellere ve mücevher kakmalı kılıcıma bakıyordu.
'Niçin seni görmemi istemiyorsun?' diye sordu. 'Paris'e seni görmek için geldim. Yak mumu yeniden.' Ama sözlerinde gerçek bir sertlik yoktu. Burada onun yanındaydım ve bu yeterliydi. Önünde diz çöktüm. Aklımdan ölümlülere uygun bir konuşma geçiriyordum. Ona Nicki ile İtalya'ya gitmesi gerektiğini söyleyecektim.
Daha konuşmaya başlayamadan çok açık bir sesle, 'Çok geç canım. Yolculuğu hiçbir zaman tamamlayamazdım. Yeterince uzağa geldim,' dedi.
Bir acı dalgası konuşmasını durdurdu. Kemerin bağlandığı yerden belini saran bir acıydı bu. Annem acıyı benden gizlemek için yüzüne çok donuk bir anlam verdi. Bunu yaptığında küçük bir kıza benzemişti.

Yine içindeki hastalığın, ciğerlerindeki çürümenin ve kan pıhtılarının kokusunu aldım.
Düşünceleri acıyla dolmuştu. Bana korktuğunu haykırmak istiyordu. Bana yanında kalmam ve bu acı bitene kadar aynlmamam için yalvarmak istiyordu, ama bunu yapamıyordu. Onun reddedeceğimi düşündüğünü anladığımda çok şaşırdım. Benim bunları anlayamayacak denli genç ve düşüncesiz olduğumu sanıyordu. Bu dayanılmaz bir acıydı.
Onun yanından uzaklaştığımın bilincinde bile değildim, ama odan öteki ucuna yürümüştüm. Bilincime kazınanlar aptalca küçük aylılardı: boyalı tavanda dans eden periler, yaldızlı kapı tokmakları, yaz mumların üzerinde küçük sarkıtlar oluşturan erimiş mum damarı Burası gözüme çok itici, aşırı süslü görünüyordu. Acaba o da 'radan nefret ediyor muydu? Yine çıplak taş duvarlı odalarda olmak st»yor muydu?
annemi düşünürken sanki, 'yarın ve yarın ve yarın...' varmış gibi

düşünüyordum. Dönüp ona baktım, biçimli bedeni pencere perva> na dayanmıştı. Arkasından görülen gökyüzünün karanlığı derinu" misti. Yeni bir ışık, sokak lambalarının, yoldan geçen arabaların v yakınlardaki pencerelerin ışığı yüzünün küçük üçgenine hafifçe J kunuyordu.
'Benimle konuşamaz mısın?' dedi yavaşça. 'Tüm bunların neredç geldiğini bana anlatamaz mısın? Hepimize böylesine büyük bir 15J luluk getirdin.' Konuşmak bile canını acıtıyordu. 'Ama sen kendim, hissediyorsun?'
Sanırım onu aldatmanın sınırına gelmiştim. Elimdeki tüm güçler kullanıp güçlü bir doygunluk duygusu yaratmak üzereydim. 01% süzlere özgü bir ustalıkla ona ölümlü yalanlar anlatacaktım. Konuşa, cak, konuşacak, her bir sözcüğümü eksiksiz oluncaya dek sınayan konuşmayı sürdürecektim. Ama sessizce bir şeyler oldu. Bir saniyeden fazla sessiz kaldığımı sanmıyorum, ama içimde bk şeyler

değişmişti. Beni derinden etkileyen bir değişiklik olmuştu. Bıı an için engin ve dehşete düşürücü bir olanak gözümün önüne gelmisti... Aynı anda sorgulamaksızın kararımı verdim. Bu olanağın sözle anlatılacak ya da planlanacak hiçbir yanı yok tu. Eğer birisi o anda bana bunu sormuş olsaydı yalanlardım.
'Hayır
bu düşünebileceğim en son şey. Sen beni ne sanıyorsun, ne
tür bıı
canavar olduğumu düşünüyorsun,' derdim. Yine de seçim
yapılmış
ti.
Değişmez kesinlikte bir şey anlamıştım.
Annem artık hiçbir şey söylemiyordu. Yeniden korkmaya başla mıştı ve acı yeniden başlamıştı. Ama çektiği acıya karşın koltuktan doğruldu.
Üzerinden battaniyenin kayıp düştüğünü gördüm ve bana doğn geldiğini anladım. Onu^durdurmam gerekiyordu ama bunu yapıM dım. Bana doğru uzanan ellerini gördüm ve bir anda güçlü bir rüzgârla itilmiş gibi gerisin geri devrildi.
Halının üzerinde arkaya doğru sendeleyip koltuğun ilersine du« nn dibine düşmüştü. Ama hemen sanki yapmak istediği şey de zatc buymuş gibi çok hareketsizleşti. Yüzünde hiçbir korku izi yoktu.
>'
ne de yüreği hızla çarpıyordu. Yüzünde daha çok şaşkınlık ve şa§" tıcı bir sakinlik vardı.
Eğer o anda bir şeyler düşündüysem bunların neler
olduğunuD
miyorum. Tıpkı onun bana doğru geldiği gibi kararlı biçimde °
doğru gittim. Yüzündeki her tepkiyi ölçe ölçe yanına yaklaştımnunda, bana doğru uzandığı zamanki kadar yakınlaşmış tık
birbiri"1
\

ime ve gözlerime bakıyordu, birdenbire yeniden elini uzattı ze vüzüme dokundu.
VC -Tanlı değil!' Ondan sessizce yükselen korkunç kavrayış buydu.
, kjr şeye dönüşmüş. Ama CANLI DEĞİL.' Sakin bir şekilde hayır, dedim. Bu doğru değildi. Ona bir dizi imönderdim.
Varoluşumun neye dönüştüğünü gösteren küçük kü-^-k sahneler. Paris gecelerinin dokusundan küçücük parçalar, dünç" sessizce yaran bir bıçak duygusu.
y Küçük bir hırıltıyla soluyordu. Acı içinde bir yumruk olmuş, etitırnaklarını
geçirmişti. Yutkundu, acıya direnmek için
dudaklarını
ktı Alev alev yanan gözlerini üzerime dikmişti. Şimdi artık aramızdaki iletişimin duyularla değil ama düşüncelerle olduğunu biliyordu.
?peki nasıl?' diye sordu.
Ne yapmaya çalıştığımı sorgulamaksızın ona öyküyü adım adım anlattım. Beni tiyatroda izleyen hayalete benzer yaratık tarafından dışarıya sürüklendiğim kırık pencere, kule, kanlarımızı değiştirmemiz. İçinde uyuduğum tabutu, oradaki hazineleri, geceleri dolaşmalanmı, güçlerimi ve hepsinin üstünde hissettiğim susuzluğun doğasını anlattım ona. Kanın tadı, kanın verdiği duygular, tüm tutkuların tüm açlıklann bu tek isteğin içersinde keskinleşmesi ve bu tek isteğin tekrar tekrar ölümle doyurulması.
Acı onu kemiriyordu ama artık bunu hissetmiyordu. Bana bakarken ondan geriye kalan tek şey gözleriydi. Ona bu şeyleri anlattığımda aslında bir şey amaçlamamıştım ama bu anlattıklarımla onu elime geçirdiğimi hissediyordum. Yüzümü ona çevirmiştim öyle ki aşağıda sokaktan geçen arabalann ışıklan yüzüme vuruyordu. Gözlerimi ondan ayırmaksızın pencerenin pervazındaki gümüş Şamdana uzandım, yavaşça havaya kaldırıp metali elimde büktüm.
Parmaklarımla metali kıvınp burktum.
Mumlar yere düştüler.
Gözleri yuvalarından fırladı. Arkaya doğru gerileyip benden uzaklaştı. Sol eliyle yatağının perdelerini yakalarken ağzından kan geldi.

Kan ciğerlerinden sessiz ve dev bir öksürükle geliyordu.
Dizleri-
^ üstüne kayıyordu. Yatak örtüsü kan olmuştu. Elimdeki kıvrık
gümüş nesneye baktım. Bu aptalca büklümlerin Çb'r anlamı yoktu,
elimden bıraktım. Anneme baktım. Acıdan bilin,' yitirmemeye
çalışıyordu. Kusan bir sarhoşun yapacağı gibi sarhareketlerle ağzını
hızla yatak örtülerine sildi ve kendini doğrult-V1 başaramayıp yere
devrildi.
nun başının üstünde duruyordum. Onu gözlüyordum. Şimdi
146 I ANNE RICE
ona verdiğim sözün yanında bir anlık acısının hiçbir anlamı
y0L
Yine aramızda hiçbir sözcük geçmiyordu, yalnızca sözcüklerle
^
tılmış bütün sorulardan daha yoğun olarak ortaya atılan som vaw
Şimdi benimle gelmek istiyor musun? BENİMLE BİRLİKTE BUNıı!
İÇİNE KATILMAK İSTİYOR MUSUN ŞİMDİ?
Senden hiçbir şey saklamadım. Ne bilgisizliğimi, ne korkumu
n
de eğer yapmaya çalıştığım şeyi başaramazsam başıma
gelebileci
olanlardan duyduğum dehşeti. Bunu sana verip
veremeyeceğimi v.1
da vennenin bedelinin ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama senin
irj
bunu göze alacağım ve birlikte keşfedeceğiz. Buradaki gizemi
v
dehşeti birlikte keşfedeceğiz, tıpkı başka her şeyi yalnız
başıma k*
fettiğim gibi.
Bütün varlığıyla, 'Evet,' dedi.
'Evet!' diye yüksek sesle, sarhoş gibi bağırdı birden. Belki dese. si
her zaman böyleydi ama yine de daha önce hiç böyle duymamı! tim.
Gözleri sımsıkı kapandı ve başı soldan sağa döndü. 'Evet!' Öne eğildim

ve açık dudaklanndaki kam öptüm. Bu bütün ek lemlerimde bir kıvılcım çakmasına neden oldu. Ona duyduğum su suzluk onun yalnızca tenini görüyordu. Kollarım onun hafif, ince be denini sardı, havaya kaldırdım, kaldırdım, ta ki kollarımda onun]; pencerenin kenarında durduğumu görünceye dek. Saçları arkasını dökülmüştü. Ciğerlerinden yine kan geldi ama artık bunun önem kalmamıştı. Onunla birlikteki yaşamımızın anıları sarmıştı bizi. Bu anılar çev remizde ağlarını ördüler ve bizi dünyadan kopardılar. Çocukluğu. yumuşacık şiirleri ve şarkıları, sözcükleri tanımadan önce, yalnıza yastığının üzerinde ışık kıpırdaşmalarını seyrettiğim zamanlar ondaı yayılan duygu, ağlamamı dindiren sesi, sonra ona duyduğum nefrei ona olan gereksinimim ye onu binlerce kapalı kapının ardında yit» şim, acımasız yanıtlar, duyduğu büyük dehşet, anlaşılmaz kafası, ks yıtsızlığı ve tanımlanamaz gücü.
Bu akışın içersine birdenbire susuzluk fışkırdı. Onunla ilgili tün düşüncelerimi bulanıklaştırmıyor ama ısıtıyordu bu susuzluk. Öyle * sonunda o et ve kan, anne ve sevgili, parmaklarımın ve dudakla mın acımasız basıncı altında bildiğim ve istediğim her şey olmuş'1' Dişlerimi ona geçirdim, katılaştığını ve içini çektiğini hissettim. Sı* kan fışkırdığından ağzımın bunu yakalamak için kocaman açıldı?1 duydum.
Yüreği ve ruhu yarılıp açılmıştı. Artık hiçbir yaşı yoktu, tek bir bile yoktu onun için. Tüm bildiklerim soldu ve titreşmeye baŞİ3
/
VAMPİRİN ŞARKISI 147
yoktu, küçük gereksinimler ya da önemsiz korkular yok-Arf'k a"^se oydu. O Gabrielle'ydi.
? ° vasamı onu savunmaya gelmişti. Yıllar, yıllar süren acı
ve
yaşamı
Tüm
plfli
. içinde yaşamaya yazgılandığı ıslak, boş odalarda yaşamını 1 ` t tek sığınağı olan kitapları, onu yiyip bitiren ve sonra ter-3 çocukları,

ağrıları ve en son düşmanı olan hastalık. Bu hasta-^e°C- di °na kurtulu§ s°zü vererek dostu olmuştu. Sözcüklerin ve "k Ş'lerin ötesinde tutkularının gizli çarpıntıları, deliliği, umutsuzluğu Üddedisi yatıyordu.

Onu kollarımda tutuyordum. Ayakları yerden kesilmişti. Kollarım sırtını sarmıştı, ellerim sarkmış başını yakalamışlardı. Kanın fışkırsıvla çıkardığım yüksek homurtular çarpan yüreğine eşlik eden bir ' ki gibiydi- Ama yürek hızla yavaşlıyordu. Ölümü yaklaşıyordu ve 1 ütün iradesiyle ölüme karşı çarpıyordu yüreği. Son bir reddediş çırışıyla 0nu kendimden uzağa ittim ve sımsıkı tuttum. Neredeyse bayılmak üzereydim. Susuzluk onun yüreğini istiyordu.

Susuzluk bir simyacı değildi. Orada dudaklarım ayrılmış, gözlerim ateşler saçarak duruyordum. Onu kendimden çok uzaklarda tutuyordum.

Sanki iki varlık olmuştum, biri onu ezmek istiyordu, diğeri onu bana getirmek.

Gözleri açıktı ama kör gibi bakıyorlardı. Bir an için tüm acılann ötesinde bir yerlere gitti. Orada yalnızca tatlılık ve belki anlayış olabilecek bir şey vardı. Ama sonra adımı çağırdığını işittim. Sağ bileğimi ağzıma yaklaştırdım, damarı parçaladım ve bileğimi ağzına dayadım. Kan dilinin üstüne aktığında kımıldamadı. Anne, iç,' dedim çılgın gibi ve daha sert bastırdım. Ama şimdiden bir değişiklik başlamıştı.

Dudakları titredi, ağzı bileğimin üstüne kitlendi. Birden içime dolan
acı yüreğimi kuşatıyordu.
)ll

Bedeni uzadı, gerildi, ilk yudumu yutarken sol eli bileğimi kavramak için yükseldi. Acı giderek artıyordu, neredeyse çığlık atacaktım. cır»n damarlarımı dağlayan erimiş metal gibi akışını görebiliyordum neredeyse. Tüm eklemlerimi ve kaslarımı dağlıyordu. Oysa bunun ecterii yalnızca annemin ondan aldığım kanı emmesi ve benden ge-(maşıydı. Şimdi kendi başına ayakta duruyordu, başı hafifçe göğe eğilmişti. Üzerime bir uyuşukluk yayılmaya başladı. Bu uyumla birlikte

yakıcı bir çekilme duygusu geliyordu. Yüreğim her ‘Ştıyla çekilmeyi arttırarak acıyı çoğaltıyordu. nnenı giderek daha sert ve daha hızlı çekiyordu kanı. Elinin bi-1 daha sıkı kavradığını ve bedeninin sertleştiğini hissediyordum.

Onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum ama bunu yapmayac
tim. Ayaklarım tutmaz duruma geldiğinde beni ayakta tutan o 0L,
Başım dönüyor, gözlerimin önünde oda sağa sola dalgalanıyoJ1
Ama o yine de sürdürüyordu. Önümde her yöne uzanan engin }
sessizlik açıldı ve isteksizce onu arkaya ittim. Tökezledi ve pencerenin kenarında durdu. Uzun parmakla,, açık ağzına bastınyordu. Arkamı dönüp yakındaki bir sandalyen’ üzerine yığılmadan önce bir an için bembeyaz yüzüne baktım.
K0J
mavi taftadan ince elbisesinin içinde bedeni büyümüş gibi görüM yordu. Gözleri ışık saçan kristal kürelere benzemişti. Sanınm o anda aptal bir ölümlü gibi, ‘Anne,’ dedim ve gözlerin kapadım.
Sandalyede oturuyordum. Sonsuza dek uykuya dalmış gibiydin ama aslında hiç uyumamıştım. Babamın evindeydim. Çevreme bakınıp kömür maşasını ve köpeklerimi aradım. Hiç 5a rap kalıp kalmadığını anlamaya çalışırken pencerenin çevresindelo altın şansı perdeyi ve akşam yıldızlannın önünde Nötre Dame’ın ai ka duvarını gördüm. Sonra orada annemi gördüm. Paris’teydik ve sonsuza dek yaşayacaktık.
Ellerinde bir şey vardı. Başka bir şamdan. Bir kibrit kutusu. Dim dik duruyordu ve hareketleri çok hızlıydı. Elindeki ateşi birer bire mumlara dokundurdu. JCüçük alevler yükseldi, duvarlardaki boya’ çiçekler tavana yükseldiler, tavandaki dansözler bir an için kımıl^ dılar ve sonra yine donup kaldılar.
Önümde duruyordu, şamdan sağındaydı. Yüzü beyaz ve pürüzsüzdü.

Gözlerinin altındaki karanlık gölgeler gitmişti. Aslında yüzü» deki tüm izler ve kusurlar yok olmuştu. Şimdi kusursuzdu. Yaşlılıkla yüzünde beliren çizgiler azalmış ve garip biçimde def”1 leşmişlerdi. Şimdi gözlerinin kenarlarında küçük gülümseme çizfr ri ve ağzının iki yanında çok ince yanklar vardı yalnızca. Gözkap3İİ lan hafifçe sarkıktı ve bu onun yüzünün simetrisini, üçgen biçifl1” daha çok açığa seriyordu. Dudaklan yumuşacık bir pembeydi.
U?
rine düşen ışıkla parlayan bir elmas gibi narin görünüyordu.

.. ıerinıi kapatıp yeniden açtığımda bunun bir yanılsama olmaoördüm. Sessizliği de bir yanılsama değildi. Bedeninin daha da ^’”l bir değişikliğe uğradığını farkettim. Genç bir kadının dolgunt^ y1 kazanmıştı yeniden. Hastalığının porsuttuğu göğüsleri elbise-‘U ? karanlık taftasının altında kabarıyordu. Teninde bir ışık yansıs’m gibi hafif bir pembelik vardı. Ama saçlan daha da şaşırtıcıydı 5f kü canlı gibi görünüyorlardı. Saçlannın içinde o denli çok ışık oyması vardı ki pürüzsüz beyaz yüzün ve boynun çevresinde ışık an binlerce minicik kıvılcım gibi görünüyorlardı. Boynundaki yaralar geçiyordu.
Cesaret isteyen son bir hareket kalmıştı şimdi. Gözlerine bakmak. Bu vampir gözlerinle, Magnus ateşin içine atladığından bu yana lk kez kendin gibi bir başka varlığa bakmak. Bir ses çıkarmış olmalıydım, çünkü sanki böyle yapmışım gibi hafifçe bir yanıt vermişti. Artık onu çağırabileceğim tek ad vardı, Gabrielle.
‘Gabrielle,’ dedim ona. Çok özel düşüncelerim dışında hiçbir zaman onu bu adla çağırmamıştım. Neredeyse gülümsediğini gördüm. Bileğime baktım. Yara geçmişti ama susuzluk içimi dağlıyordu. Damarlarım sanki ben onlarla konuşmuşum gibi benimle konuşuyorlardı.
Ona baktım ve dudaklarının küçük bir açlık hareketiyle kımıldadıklarını gördüm. Bana sanki, ‘Anlamıyor musun?’ der gibi garip ve anlamlı bir bakışla bakıyordu.
Ama hiçbir şey dediğini duymamıştım. Sessizlik, yalnızca dolu dolu bana bakan gözlerinin güzelliği ve belki de birbirimizde gördüğümüz

sevgi vardı şimdi. Ama sessizlik her yöne uzanıyor ve hiçbir şey anlatmıyordu. Düşüncelerini bana kapatıyor muydu? Sessizce bunu sordum ona ama anlıyor gibi görünmedi.
'Şimdi,' derken sesi beni şaşırttı. Önceleri olduğundan daha yumuşak ve yankılıydı. Bir an için Auvergne'deydik, kar yağıyordu, bana şarkı söylüyordu ve sesi büyük bir mağaradaymış gibi yankılanıyordu. Ama şarkı bitti. Bana, 'Git...kaybettiğin kanın hepsini yeniden bul, çabuk!' dedi. Benim gönlümü almak için başını salladı, yakınıma geldi ve elimi çekiştirdi. 'Aynada kendine bak,' diye fısıldadı.
Ama biliyordum. Ondan aldığımdan daha fazla kan vermiştim °na. Açlık çekiyordum. Ona gelmeden önce karnımı doyurmamıştım Ama hecelerin seslerinin, gözlerimin önünde beliren kar yağışı ve ^rKjnın anısıyla öylesine doluydum ki bir an için yanıt vermedim. en'm parmaklarıma dokunan parmaklarına baktım.
Tenlerimizin
150 ANNH RICİİ
aynı olduğunu gördüm. Sandalyeden doğruldum, ellerini ti
sonra kollarına ve yüzüne dokundum. Bu iş olmuştu ve ben
hâl'
il
şıyordum! Şimdi o benimleydi. Dayanılmaz bir yalnızlık içersin] ha gelmişti ve benimleydi. Birden ona sarılmaktan, onu kendime h maktan ve hiçbir zaman bırakmamaktan başka bir şey düşüneme> dum.
Sarılıp havaya kaldırdım, ayakları yerden kesildi. Kollarımda ladım, döndüm, döndüm.
Başını arkaya atmıştı, kahkahaları içinden taşıyor, giderek yvjk liyordu. Sonunda elimi ağzının üstüne kapattım. 'Sesinle odadaki tüm camları kırabilirsin,' diye fısıldadım, y^. gözle kapıya baktım. Dışarda Nicki ve Roget vardı. 'Öyleyse bırak kırayım!' dedi ve anlatımında şakacılıktan e& yoktu. Onu yere indirdim. Sanırım birbirimize tekrar tekrar sarıldı)
Bunu yapmadan duramıyordum.

Ama dairede başka ölümlüler dolaşıyordu. Doktor ve hastabat cılar içeri giniıeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Kapıya baktığını gördüm. O da onları duyabiliyordu. Peki anı ben niçin onu duyamıyordum? Ellerimden kurtuldu, gözleri bir nesneden ötekine dolaşıyord, Yeniden mumları yakaladı, aynaya yaklaştırıp yüzüne baktı Ona neler olduğunu anlıyordum. Yeni görünüşünü anlamak içi; zamana gereksinimi vardı. Ama buradan dışarı çıkmamız gerekiyo; du Duvarın arkasından Nicki'nin sesini duyabiliyordum, doktordu kapıyı çalmasını istiyordu.
Onu buradan nasıl çıkaracaktım, dışardakilerden nasıl kurtulacat tim? Kapıya baktığımı görünce, 'Hayır, o yoldan değil,' dedi.
Yatağa, masanın üzerinde duran şeylere bakıyordu. Yatağa yastığın altından mücevherlerini aldı, inceledi ve eskimiş kadife tor
baya koydu yeniden. Sonra torbayı eteğine tutturdu, öyle ki kufli»
kıvrımlarının arasından görünmez olmuştu
Bu küçük hareketlerinde önemli bir hava vardı. Kafasının W" kapalı olmasına karşın bu odadan tek istediği şeyin bunlar olduğu"
anlıyordum. Yanında getirdiği giysilere, eski gümüş fırçasına ve ta"
gına, yatağın yanındaki masanın üzerindeki yıpranmış kitapların3 v'
da ediyordu.
Birisi kapıyı vuruyordu
'Niçin şu yoldan gitmeyelim?' diye sordu ve pencereye dönet
VAMPİRİN ŞARKISI 151 Rüzgâr altın rengi perdeleri şişirdi ve ensesindeki saçları C»!01, pönüp bana baktığında görünüşü içimi titretti. Saçları yüzüuÇlir vresinde uçuşuyordu, içlerinde binlerce rengin parıldadığı nü° in(je vahşi ve neredeyse trajik bir ışık vardı. Hiçbir şeyden gÖZkrnaciığım anlıyordum.
^nna sarıldım ve bir an hiç bırakmamak istedim. Yüzümü saçlarıömdüm ve düşünebildiğim tek şey birlikte olduğumuz ve şimdi

hiçbir şeyin ayırmayacağıydı. Sessizliğini, onu niçin duyamadığı-1
|ayanııyordum ama bunun onun yaptığı bir şey olmadığını bii ordum
ve belki de geçeceğine inanıyordum. Benimleydi.
Dünya
bizi
ıiii
ırdu
ju ölüm benim kumandanımdı ve ben ona binlerce kurban veriştim
ama annemi ellerinden çekip almıştım. Bunu yüksek sesle öyledim.
Başka umutsuz ve anlamsız şeyler söyledim. Biz
ikimiz aykorkunç
ve öldürücü varlıklardık, Yabanıl Bahçede
dolaşıyorduk.
jmgeleri onun gözüne gerçek gibi göstermeye, Yabanıl Bahçenin
anlamını anlatmaya çalıştım. Anlamasa da önemli değildi. Yabanıl
Bahçe,' diye yineledi sözcükleri saygıyla.
Dudaklarında
yumuşak bir gülümseme vardı.
Başım zonkluyordu. Beni öptüğünü ve sanki düşüncelerine eşlik
edermiş gibi küçük fısıltılarla konuştuğunu duydum. 'Ama şimdi bana
yardım et. Senin bunu yapmanı görmek istiyorum, şimdi. Sonra
birbirimize sarılmak için sonsuz zamanımız var.
Gel.' diyordu.
Susuzluk. Kavruluyor olmalıydım. Bana kan gerekiyordu ve o
da
kan tadı istiyordu, bunu istediğini biliyordum. Çünkü o ilk gece
bunu
istediğimi hatırlıyordum. Fiziksel ölümünün acısının,
sıvıların onu
terkedişinden duyduğu acının ancak kan içerse geçeceği geldi
birden
aklıma.
Kapı yeniden vuruldu. Kilitli değildi.

Pencere pervazına tırmandım ve ona uzandım. Hemen kollarımın arasına geldi. Hiç ağırlığı yok gibiydi ama gücünü, kavrayışının sıkı-"ğını hissedebiliyordum. Yine de aşağıdaki ara sokağı, duvarın tepesı «i ve ilerdeki nehri görünce bir an için kuşkulu göründü. Kollarını boynuma dola,' dedim. 'Ve sıkı tutun.'
Taşlara tımıandım. Yüzü bana dönüktü, ayakları sallanıyordu. Sonunda
çatının kaygan tahtalarına eriştik.
Elini yakaladım, arkamdan çekerek koşmaya başladım. Giderek
ana hızlı koşuyordum. Olukların, bacaların üzerinden geçtik, dar
ra sokakların üzerlerinden sıçradık, ta ki adanın öte yanına erişineye
dek. Her an çığlık atmasını ya da bana sarılmasını bekliyordum

ama o korkmuyordu.
Nehrin sol yakasındaki çatıların tepelerine ve nehir boyunca Sltı sıra dizilmiş, içleri yırtık pırtık giysili insanlarla dolu binlerce tel^' ye bakarak sessizce durdu. Bir an için rüzgârın saçlarını dağu1Şlr hissetmek ister gibi yerinden kımıldamadı. Ona bakarken, onu inCç lerken, dönüşümün tüm yanlarını gözlerken yarı uykulu gibiyd^ ama ona bütün kenti gezdirmek, her şeyi göstermek, öğrendiğ her şeyi öğretmek için anlatılmaz bir heyecanla doluydum. Artı] ki benim gibi fiziksel yorgunluk diye bir şey tanımayacaktı. fj Magnus ateşe atladığında hissettiğim dehşeti de hissetmemişti.
Aşağıdan nehir boyunca hızla bir araba geliyordu. Nehre di kaymaya başladığında sürücüsü eğildi, yüksek arabacı koltuğunda dengesini korumaya çalıştı. Annemin elini yakaladım ve ona bu ya|. laşan arabayı gösterdim. j^^^^ Tam altımıza geldiği zaman atladık ve sessizce arabanın üstüne indik. Sürücü çevresine bakamayacak denli meşguldü. Onu sıkıca tuttum, dengesini sağlamasına yardımcı oldum.

Artık ikimiz de rahat ça gidiyorduk ve istediğimiz zaman arabadan atlamaya hazırdık.
Bunu onunla birlikte yapmak anlatılmaz ölçüde heyecan verici) di. Köprünün üzerinden hızla geçtik, katedrali arkada bıraktık ve Pont Neuf daki kalabalığın içine daldık. Yine onun kahkahasını duy dum. Yukardaki pencerelerden aşağıya, bize bakanların ne gördük lerini merak ettim. Şık giyimli iki kişi arabanın dengesiz tepesine tu tünüyordu, tıpkı yaramaz çocukların bir sala tutunmaları gibi. Araba sallandı. Hızla St.-Germain-des-Pres'ye ilerliyor, önümüz deki kalabalığı iki yana kaçırıyorduk. Yerleşim yerlerine yaklaşırken les Innocents mezarlığını arkamızda bırakmıştık. Bir an için varlığın zayjf titreyişini hissettim ama öyle hızlı geçti kendimden kuşkulandım. Geriye baktığımda ondan kalan hiçbir a yakalayamadım. Gabrielle ile varlık üzerine konuşacağımızı olağanüstü bir açıklıkla anladım. Her şeyi birbirimizle konuşacak ve I* şeyi birlikte karşılayacaktık. Bu gece de kendi yolunda MagnusJ beni değiştirdiği gece gibi bir kıyamet gecesiydi ve daha yeni baŞİ» mıştı.
Tam istediğim gibi bir mahalleye gelmiştik şimdi. Yeniden e tuttum ve onu arkamdan çekip arabadan sokağa atladım.
Hızla dönen tekerlekler gözünü almıştı ama bir an içinde u laştılar. Dağınık görünüşünden de daha fazla dikkati çeken yartf
mandan ve yerden koparılmış bir kadın gibi görünmesiydi. Uze

Inizca elbisesi ve terlikleri vardı. Hiçbir zincire bağlı değildi, özgür-
! uçabilirdi.
Dar bir arka sokağa girdik ve birlikte koşmaya başladık. Kollarıbirbirimize
sarmıştık, zaman zaman üstümüzdeki duvarları, klinik aralıklarından ışık sızan kırık pencereleri süzen gözlerini görmek Sn ona bakıyordum.
Onun ne gördüğünü biliyordum. Üzerine basınç yapan sesleri ta-
,vordum. Ama yine de ondan gelen hiçbir şey duyamıyordum. Belki

de bilerek kendini bana kapıyor olduğunu düşünmek beni biraz korkutuyordu.
Ama durmuştu. Ölümünün ilk kasılmalarını geçiriyordu. Bunu yüzünden görebiliyordum.
Onu sakinleştirmeye çalıştım ve daha önce ona gösterdiğim şeyleri hızlı sözlerle anımsattım.
'Bu çok kısa bir acı. Senin bildiğin acıyla hiçbir benzerliği yok. Birkaç saat içersinde geçecek, eğer şimdi içersek belki daha bile kısa sürer.'
Başını salladı, korkudan daha çok sabırsızlık duyuyordu. Küçük bir alana geldik. Eski bir evin kapı girişinde genç bir adam duruyordu. Birini bekler gibiydi, yüzünü saklamak için gri paltosunun yakasını yukarı kaldırmıştı.
Onu alacak denli güçlü müydü? Benim olduğum denli güçlü müydü? Bunu anlamanın zamanı gelmişti.
'Eğer susuzluk seni bunu yapmaya götürmüyorsa o zaman henüz erken demektir,' dedim ona.
Ona baktığımda içimi bir ürperti sardı. Dikkatinin yoğunlaşması neredeyse insanca görünüyordu, öylesine yoğun ve öylesine sabitti. Gözleri daha önce gördüğüm trajedi duygusuyla gölgelenmişti. Onun için hiçbir şey yitmemişti. Ama adama doğru yürürken artık insan değildi. Tam bir yırtıcı hayvan olmuştu ve yine de bir adama doğru ağır ağır yürüyen bir kadındı, aslında bir hanımefendiydi. Şapkası ya da pelerini yoktu üzerinde ve yanındakilerden ayrı düşmüşu> yardım istemek üzere bir beyefendiye yaklaşıyordu. Bunu izlemek ürkütücüydü. Taşların üzerinden sanki onlara dounmuyormuş gibi ilerliyordu. Her şey, giderek rüzgârda sağa sola ?uŞan saçları bile her nasılsa onun emri altındaymış gibi görünüyorij ,. u amansız adımlarla duvarın kendisinin içersinden bile geçebi-^ölgelerin arasına çekildim. dam hızlandı, ona dönerken botlarının topukları taşların üzerin-154 I A.NN1Î RİCE de hafif bir sürtünme sesi çıkardı. Annem adamın kulağına bir şev sıldayacakmış gibi parmak uçlarında yükseldi. Bir an için kararsızı geçirmiş gibi geldi bana. Belki de biraz ürkmüştü. Eğer ürktüySe zaman susuzluğu henüz yeterince güçlenecek zamanı

bulamamış H° mekti. Ama duraksaması bir saniyeden fazla sürmedi. Adamın kan nı emiyordu şimdi, adam güçsüz düşmüştü ve ben gözlemekten ba ka hiçbir şey yapamayacak denli çok etkilenmiştim. Ama birdenbire aklıma onu yürek konusunda uyarmadığırn gçi di. Böyle bir şeyi nasıl unutabilmiştim? Ona doğaı koştum ama şi^ diden adamı bırakmıştı bile. Adam duvara doğru sendeledi, başı k yana sarktı, şapkası ayaklarının yanına düştü. Ölmüştü. Adamın başında durmuş ona bakıyordu. Kanın onu ısıttığını, te ninin rengini ve dudaklarının kırmızısını derinleştirdiğini gördüm Bana baktığı zaman gözleri mor kıvılcımlar saçıyordu, tıpkı onun odasına geldiğimde gökyüzünün aldığı rengi almışlardı. Sanki gördüğü şeyi tam olarak kabul etmemiş gibi garip bir şaşkınlıkla kurbanına bakarken ben de sessizce onu seyrediyordum. Saçları yine karışmıştı, onun için topladım.

Kollarımın arasına girdi. Onu kurbanından uzaklaştırdım. Bir ya da iki kez arkasına baktıktan sonra dosdoğaı önüne bakmaya başladı.

'Bu gecelik bu kadar yeter. Şimdi kuledeki eve gitmeliyiz,' dedim ona hazineyi göstermek ve güvenli bir yerde onunla birlikte olmak ona sarılmak ve eğer tüm bunlardan dolayı düşünceleri dağılmaya başlarsa onu rahatlatmak istiyordum. Yeniden ölüm kasılmalarını hissetmeye başlamıştı. Şimdi ateşin başında dinlenebilirdi. 'Hayır, henüz gitmek istemiyorum,' dedi. 'Acı çok sürmeyecek diye söz venniştin öyle değil mi? Geçmesini ve sonra burada olmayı istiyorum.' Bana baktı ve gülümsedi. 'Paris'e ölmek için geldim ya,' diye fısıldadı. Her şey dikkatini dağıtıyordu. Gri paltosuyla yere yığılmış olan öldürdüğü adam, bir su birikintisi üzerinde gökyüzünün yansıması, yakınlarda bir duvarın üzerinde dolaşan bir kedi. Kan içinde sıcaktı ve hareket ediyordu.

Elini yakaladım ve beni izlemesi için zorladım. 'Benim de içme"1 gerekiyor,' dedim.

'Evet, görüyorum,' diye fısıldadı. 'O adamı senin alman gerekir* Düşünmeliydim... Sen bir beyefendisin, şimdi bile.' 'Açlıktan ölen bir beyefendi,' diye gülümsedim. 'Canavarlar İÇ1" bir kibarlık kuralları bulacağız diye uğraşmayalım istersen.'

im.
tüm, ama birden dikkatim dağıldı. Elini çok sert yakalad
C”111 j[uzaklarda, Les Innocents yönünde varlığı her zamankinden
güçlü olarak duymu§tum’
de | m de benim kadar sessizleşmişti, başını yavaşça bir yana eğ-,
,|aSının üzerine dökülen saçlarını yana çekti. ‘Duvuyor musun?’ diye sordum.
Rana baktı. ‘Başka biri mü’ Gözlerini kısarak duyguyu hissettiği
vöne doğru baktı.
‘Yasadışı!’ dedi yüksek sesle.
‘Ne?’ Yasadışı, yasadışı, yasadışı. İçimde bir hafifleme dalgası histt; m; sanki anımsanmış bir düş gibi. Bir düşten parçalar gibi. Ama düşünemiyordum. Yaptıklarım bana zarar vermişti. Kan içmem gerekiyordu.
‘Bize yasadışılar dedi, sen duymadın mı?’ dedi. Sonra yeniden dinledi, ama artık gitmişti, ikimiz de bir şey duymadık. Yasadışı diyen bu duru sesi alıp almadığımdan emin değildim, ama almışım gibi geliyordu bana.
Her neyse aldırma,’ dedim. ‘Hiçbir zaman daha yakına gelmiyor.’
Ama daha konuşurken bile bu kez daha kötü niyetli olduğunu biliyordum.
Les Innocents’den uzaklaşmak istiyordum.
‘Mezarlıklarda yaşıyor,’ diye mırıldandım. ‘Belki de başka yerlerde uzun süre yaşıyamıyordur.’
Ama daha ben konuşmamı bitirmeden onu yeniden hissettim ve
bu kez ondan şimdiye dek hissettiğim en güçlü kötü duyguları yayıyor
gibi geldi.
‘Gülüyor,’ diye fısıldadı annem.

Ona baktım. Benden daha duru biçimde duyduğu kuşkusuzdu. 'Ona gözdağı ver!' dedim. 'Ona korkak olduğunu söyle, ortaya çıkmaya çağır!' • Bana şaşkın gözlerle baktı.
istediğin şey gerçekten de bu mu?' diye sordu kısık bir sesle. Hafifçe titriyordu, onu sakinleştirdim. Kasılmalardan biri başlamış gibi koluyla belini sardı.
O zaman şimdi yapma,' dedim. 'Zaman uygun değil. Onu yeniden duyacağız, tam onu unuttuğumuz zaman kendini yeniden duyuracak.'
Gitti,' dedi. 'Ama bizden nefret ediyor bu şey...' .. Gel ondan uzaklaşalım,' dedim yatıştırıcı bir sesle ve kolumu belne dolayıp onu hızla uzaklaştırdım.
Anneme beni varlıktan ve onun alışıldık oyunlarından daha
fazla
156 ANNK RICK
düşündüren ve kaygılandıran şeyi söylememiştim. Eğer varlığı
I
kadar, belki de benden daha iyi duyabiliyorsa o zaman benini
K'
yeteneklerim onda da vardı. Bunların arasında imgeleri ve dü^
leri gönderme ve alma yeteneği de bulunuyordu. Oysa artık hi
îC
mizi duyamıyorduk.
3
Nehri geçer geçmez kendime bir kurban buldum ve adamı buhbulmaz da şimdiye dek yalnız başına yaptığım her şeyi şimdi annem le birlikte yapacağımı çok derinden hissettim. Şimdi yapacaklar^ gözleyecek, onlardan öğrenecekti. Böylesine bir yakınlık beni olağanüstü heyecanlandırdı.
Kurbanımı tavernadan dışarı çıkarmak için onunla alay ettim, ont öfkeden deliye döndürdüm ve sonra da kanını içtim. Anneme göste riş yaptığımı, her şeyi biraz daha acımasızca ve oyun gibi yaptığımı biliyordum. Öldürme anı geldiğinde bu öylesine yoğun oldu ki ardından gergin bir durumda kaldım.

Buna bayılmıştı. Her şeyi gözlerken sanki benim kan içmem gibi o da gördüklerini içiyordu. Tekrar birbirimizin yanına gittiğimizi ona sanldım, sıcaklığını hissettim, o da benim sıcaklığımı hissetti Kan beynimde dolaşıyordu. Birbirimize sarılı kaldık. Üzerimizdeki in ce giysiler bile yabancı görünüyordu, karanlıkta yanan iki heykel gibiydik.
Bundan sonra gece tüm alışıldık boyutlarını yitirdi. Aslında hâli ölümsüz yaşamımın en uzun gecelerinden biri olarak kalmayı sürdü rür.
Sonsuz, dipsiz ve çıldırtıcı bir geceydi. Gecenin getirdiği hazlar1 ve sürprizlere karşı bir savunmam olsun istediğim anlar oldu, an» böyle bir şeyim yoktu.
Adını pek çok kez söyleyerek bunu doğallaştırmaya çalışmam3
karşın henüz benim için aslında Gabrielle değildi. O yalnızca oyd11
Tüm yaşamım boyunca, tüm varlığımla gereksindiğim tek insan. Sef
miş olduğum tek kadın.
Tam olarak ölmesi uzun sürmedi.
Ölümü tamamlanana dek kalmak üzere boş bir bodrum katı t>11’

ja bu tamamlanana kadar onu kollarımın arasında tutup kod^-
j^üm başıma gelenleri bir kez daha anlattım ve bu kez söz-
"İTkuüandım.
n a kuleyi anlattım, Magnus’un söylediği her şeyi anlattım. Varkendini ne zamanlar hissettirdiğini anlattım. Buna nasıl alıştığıiderek bıktığımı ve artık kovalamak istemediğimi anlattım. Pek "’ir kez ona imgeler göndermeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Bu î° ucj3 hiçbir şey söylemedim. O da söylemedi. Ama çok dikkatle jjnledi.
Nicki’rrin kuşkularından söz ettim. Nicki anneme bunların hiç sö-?ınü etmemişti. Nicki’den şimdi eskisinden daha fazla korktuğumu akladım.

Bir başka açık pencere, bir başka boş oda daha. Üstelik bu kez bunların garipliğini doğrulayacak tanıklar da vardı. Ama aldırmamasını söyledim. Roget'ye bunları anlaşılır kılacak bir öykü uyduracaktım. Nicki'yi doğrultmak için bir yol bulacaktım. Onu bana bağlayan kuşkular zincirini kıracaktım. Tüm bu anlattıklarım epey hayran bırakmış gibi görünüyordu ama aslında pek de fazla önemsemiyordu. Onu asıl ilgilendiren şey şimdi önünde neyin yattığıydı.
Ölümü tamamlandığında yerinde durdurulamaz oldu.
Tırmanamayacağı lıiçbir duvar, girmeyeceği hiçbir kapı, sıçramayacağı hiçbir çatı yoktu.
Sanki sonsuza dek yaşayacağına inanmıyor gibiydi; ona doğaüstü canlılığın bir geceliğine verildiğini ve şafakla birlikte ölüm gelmeden önce her şeyin bilinip başarılması gerektiğini düşünüyordu.
Birçok kez onu kuleye gitmeye ikna etmeye çalıştım. Saatler geçtikçe üzerime ruhsal bir yorgunluk çökmeye başlamıştı. Kulenin sessizliği içinde oturup olanlan düşünmeye gereksiniyordum. Gözlerimi açacak ve bir an için yalnızca siyahlığı görecektim. Oysa o yalnızca denemeler ve maceralar istiyordu.
Ölümlülerin evlerine girmemizi ve ona gereken giysileri aramamı-2ı önerdi. Giysilerimi her zaman doğru yoldan edindiğimi söylediğimde güldü.
Bir evin boş olup olmadığını duyabiliriz,' dedi. Sokaklarda hızla ^reket ederken gözleri karanlık evlerin pencerelerindeydi.
'Hizmetlerin
uyuyup uyumadıklarını duyabiliriz.'
Daha önce böyle bir şey yapmaya hiç kalkışmamış olmama kar-5"1 söyledikleri hiç de saçma değildi. Çok geçmeden dar arka merlvenlerde, halı kaplı koridorlarda onun peşinden yürüyordum.
Bulln
kolaylığına şaşırmış ve ölümlülerin yaşadıkları özel odaların
ay-

nntılarına hayran kalmıştım. Kişisel eşyalara dokunmanın ^ gittiğini buldum: yelpazeler, enfiye kutuları, evin efendisinin ok. olduğu gazete, ateşin önündeki botları. Pencerelerden içeriv! s lemek kadar eğlenceliydi.
Ama onun amacı başkaydı. Büyük bir St. Germain evinde,
r»v
ların giyinme odasında kendi yeni ve daha dolgun bedenine
uyaıT
elbiseler hazinesi bulmuştu. Eski taftayı üzerinden sıyınrıasıiv,
*'
pembe kadifeler giymesine yardımcı oldum. Saçları devekuşu 3? bir şapkanın altından çıkan düzenli bukleler olmuştu. Onun görül şü beni yine şaşkına çevirmişti. Ölümlülerin kokularıyla dolu bu rı lüks döşenmiş evde onunla birlikte dolaşmak garip, ürkütücü w duygu veriyordu. Tuvalet masasının üzerinde duran şeyleri topkı Bir parfüm şişesi, altın bir makas. Aynada kendine baktı. Yeniden onu öpmeye gittim, beni durdurmadı. Öpüşen sevgjjye. olmuştuk. Aynada görünen tablo beyaz-yüzlü sevgililerin tablosm du. Koşarak hizmetçilerin merdiveninden indik ve dışanya, geceso kaklarına çıktık. Opera'ya, Comedie'ye girdik, sonra Royal Palas'ta bir baloya gii tik. Ölümlülerin bize bakışları ama kim olduğumuzu anlayamayıp rı, bütünüyle aldatılmış olarak bize doğru çekilmeleri çok hoşuna gii ti. Bunun ardından kiliseleri dolaşırken varlığı çok keskin olarak duyduk, sonra da gitti. Krallığımızı gözden geçirmek için çan külek rine tımıandık, sonra yalnızca çevremizdeki ölümlüleri hissetmek vt koklamak için kısa bir süre kalabalık kahvelere girdik. Buralarda baş başa oturup birbirimize kaçamak bakışlarla bakarak gülüştük. Kahve fincanından yükselen buhara, lambaların çevrelerine topla nan sigara dumanlarına bakarken düşlere daldı. Her şeyden çok karanlık, boş sokakları ve temiz havayı sevmişti Yeniden ağaçların dallarına ve çatılara tırmanmak istedi. Her zaıwr kenti dolaşırken çatılarda dolaşmamama ve arabaların tepelerini gezmememe şaştı.
Gece yarısını biraz geçerken terkedilmiş pazar yerlerinde el e» dolaşıyorduk.

Varlığı yeniden hissetmiştik ama ikimiz de bu kez daha önceki" de olduğu gibi bize iletilen bir şey hissetmemiştik. Bu benim kafa"1, karıştırıyordu.
Ama çevremizdeki her şey onun için şaşırtıcılığını sürdürüyoro1
Çöpler, fareleri kovalayan kediler, garip sessizlik, kentin en karan"
köşelerinin bile bizim için bir tehlike olmaması. Bunu bana da s°
VAMPİRİN ŞARKISI 159
iki de onu her şeyden çok büyüleyen şey hırsız yuvalarının ledi Be fendimizi duyurmadan geçebilmemiz, bizimle uğraşacak Van'n ı udala herkesi kolayca yenebilecek olmamız, hem görülür kadtf .. ü[mez olmamız, ele gelir ama ne yaptığı hiçbir zaman bili-Kefolmamızdı. n u acele ettirmiyor ya da sorular sormuyordum. Yalnızca onun-? ikte dolaşıyordum. Zaman zaman kendi düşüncelerime dalıyor-Yıkışıklı, ince yapılı genç bir adam atının sırtında karanlık yolda yaklaşırken gözüme sanki bir hayalet gibi göründü. Yaşayanlar j-nvasından ölüler dünyasına gelen biri gibi. Bana Nicolas'ı anımsatcünkü onun gibi koyu renk saçlı, koyu renk gözlüydü ve yüzünde masum ama yine de düşünceli bir anlatım vardı. Pazar yerinde İniz dolaşmaması gerekiyordu. Nicki'den daha gençti ve gerçekten de çok aptaldı.
Ama annem büyük pembe bir kedi gibi ona yaklaşıp onu neredeyse hiç ses çıkarmadan atından aşağı indirinceye dek ne denli aptal olduğunu anlamamıştım.
Sarsılmıştım. Kurbanlarının suçsuz olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Ahlak konusunda benim verdiğim savaşlarla uğraşmamıştı.
Ama önünde sonunda ben kendim de artık bu savaşlan vermediğime göre, onu yargılamak için ben kim oluyordum ki? Yine de genç adamı böylesine rahatça öldürmesi, ondan içtiği bir damlacık kanın onu öldürecek denli çok olmamasına karşın zarif bir hareketle kurbanının boynunu kırması beni kızdırmıştı. Bütün bunlara rağmen izlemek aşırı heyecanlıydı.

Benden daha soğuktu. Her şeyde benden daha iyi olduğunu düşündüm.
Magnus, 'Acımayacaksın,' demişti. Ama bu öldürmek zorunda değilken bile öldüreceğimiz anlamına mı geliyordu? Bir an sonra bunu niçin yaptığı açığa çıktı. Üzerindeki pembe kadife giysileri yırtarak çıkardı ve delikanlının giysilerini giydi.
Onu giysileri
için seçmişti.
Bunu daha gerçekçi olarak çizmeye çalışırsam, delikanlının giysilini giydiğinde o da bir delikanlı olmuştu.
Krem rengi ipek çoraplarını, kızıl pantolonunu, ipek gömleğini ve sarı yeleğini giymiş ve üzerine de kızıl pelerini geçirmişti. Delikanlının saçındaki kızıl renkli kurdeleyi bile almıştı.
Tüm bunların güzelliğine karşı içimde bir isyan uyandı. Bu
yeni
pisileri içinde dimdik duruyordu. Omuzlarından aşağı dökülen
saç-
311 Şimdi bir kadının güzel buklelerinden çok bir aslan
yelesine ben-
160 ANNE RICE
ziyorlardı. O zaman onu parçalamak istedim. Gözlerimi kapadım Yeniden baktığımda tüm gördüklerimden ve birlikte yapt^ı mızdan başım dönüyordu. Ölü delikanlının böylesine yakınında f maya dayanamıyordum.
Sarı saçlarının tümünü kızıl kurdeleyle arkadan topladı ve bukl lerini sırtından aşağıya bıraktı. Pembe elbiseyi delikanlının gövde nin üzerine örttü, kılıcı alıp beline taktı, bir kere yerine sokup ç^' rarak denedi.
'Tamam, gidelim canım,' dedi ve beni öptü. Yerimden kımıldayamıyordum. Kuleye geri dönmek ve yalnız onun yakınında olmak istiyordum. Bana baktı, yola çıkmak istediği, ni gösterircesine başımı okşadı. Biraz sonra önümden neredeyse koşarak ilerliyordu.

Kollannın bacaklarının özgürlüğünü hissetmesi gerekiyordu. Kendimi onu yakalamak için arkasında koşuştururken buldum. Daha önce böyle bir şey başıma gelmemişti. Uçuyor gibi görünüyordu. Kapalı ahırları ve çöp yığınlannın arasında şimşek gibi koşmasına bakarken neredeyse dengemi yitiriyordum. Yine durdum.
Dönüp yanıma geldi ve beni öptü. 'Ama artık öyle giyinmem için hiçbir neden yok, öyle değil mi?' diye sordu. Benimle küçük bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu.
'Hayır, kuşkusuz yok,' dedim. Belki de benim düşüncelerimi okuyamıyor olması aslında iyi bir şeydi. Bacaklanna bakmamak elimden gelmiyordu. Krem rengi çorapların içinde kusursuz görünüyorlardı.
Kısa ceketi ince belinin çevresini sarıyordu. Yüzü alev alevdi. O zamanlar hiçbir kadının bacaklarını görmediğinizi anımsayın. Ya da ince belini ve kalçalannı sımsıkı saran ipek pantolonlan. Ama şimdi aslında o bir kadın değildi öyle değil mi? Ben de bir erkek değildim. Bir anlık bir sessizlikte bunun dehşetini içimde hissettim.
'Gel, yeniden çatılara çıkmak istiyorum,' dedi. 'Temple Bulvarına
gitmek istiyorum. Tiyatroyu görmem gerekiyor. Senin satın aldığın ve
sonra da kapattığın tiyatroyu. Bana gösterecek misin?' Bunu sorarken
yüzümü inceliyordu.
'Tabii,' dedim. 'Niçin olmasın?'
Sonunda ile St.-Louis'ye dönüp ay ışığıyla aydınlanmış nehrin k£'
narında durduğumuzda sonsuz gecenin bitmesine iki saat kalmış"
Parke taşlı yolun aşağılarında bir yerlerde kısrağımın onu bıraktığı111
yerde bağlı durduğunu gördüm. Belki de bizim ayrılışımızdan sonra'
ki karışıklıkta kimse onu farketmemişti.

. a da Roget'in bir izini duyabilmek için ikimiz de çok ses-
N'c ernizi dinledik ama ev terkedilmiş ve karanlık görünüyor-
5İZ^e Ç
du- . jg yakındalar,' diye fısıldadı. 'Sanırım biraz daha
aşağılarda
. vefdeler..-'
k|f .KTrki'ni"1 dairesi,' dedim. 'Ve Nicki'nin dairesinden birisi kısrağı i'vor olabilir. Belki geri dönebileceğimizi düşünüp oraya bir hizgÖZtci yerleştirmiş olabilirler.'
ine,Atı bırakıp yeni bir tane çalmak daha iyi,' dedi.
'Hafir, o benim atım,' dedim. Ama elimi sıktığını hissettim. Yine eski dostumuz ortalardaydı. Varlık bu kez de adanın öte yada Sol Kıyıya doğru Seine Nehri boyunca ilerliyordu. ?Gitti,' dedi. 'Gel gidelim. Başka bir binek çalabiliriz.'
'Bekle. Kısrağın bana gelmesini sağlamaya çalışacağım.
Bağını
koparmasını sağlayabilirim.'
'Bunu yapabilir misin?'
'Göreceğiz.' Tüm düşüncelerimi kısrağın üzerinde yoğunlaştırdım. Ona sessizce başını geri çekmesini ve onu bağlayan ipten kurtulup gelmesini söylüyordum.
Bir saniye içinde at onu bağlayan koşumların ucunda tepmiyordu. Sonra geriledi ve bağları kopardı.
Taşların üzerinde dörtnala koşarak yanımıza geldi, hemen üzerine atladık. Önce Gabrielle ve hemen arkasından ben bindim.
Koşumlardan geriye kalanı elime alıp atı deli gibi koşmaya zorladım. Köprüyü geçerken arkamızda bir şeyler hissettim. Ölümlülerin düşünceleri kaynaşıyordu.
Ama ile de la Cite'nin kara yankılı yollarında gözden yitmiştik. Kuleye geldiğimizde reçineli meşaleyi yaktım ve onu aşağıya, zindana götürdüm. Yukardaki odaya götürecek zaman kalmamıştı.

Gözleri cam gibi olmuştu. Dar merdivenlerden inerken dalgın gözlerle çevresine bakıyordu. Koyu renk taşların önünde kızıl giysilen parlıyordu.
Aşağıdaki hücrelerden yükselen koku onu biraz rahatsız etmişti a<na ona bunun bizi hiç ilgilendirmediğini yumuşak bir sesle anlat-'m Bir kez dev mezar odasına girdiğimizde ağır demir parmaklıklı kaPi kapanınca koku dışarda kalmıştı.
Meşale tavanın alçak kubbelerine, üç büyük lahite ve üzerlerindi oymalara ışık düşürüyordu.
Korkmuş gibi görünmüyordu. Kendisine seçtiği lahitin taşını kalnP
kaldıramayacağını denemesi gerektiğini söyledim. Onun için
^

benim kaldırmam gerekebilirdi.
Üç lahitin üzerindeki oyma resimleri inceledi. Bir an düsi ten sonra kadın lahitini değil ama üzerinde zırhlı bir şövalye oyulu olanını seçti. Yavaşça üzerindeki taş kapağı yana itti v ^ baktı.
Benim kadar güçlü değildi ama yeterince güçlüydü.
'Korkma,' dedim.
'Hayır, bu konuda kaygılanmana gerek yok,' diye yanıtladı va ça. Sesinde tatlı bir yankı ve çok hafif bir üzüntü vardı. Ellerini ?
ların üzerinde gezdirirken düş görüyor gibi gözüküyordu. 'Bu saatte,' dedi. 'Şimdiden tabuta yatırılmış olabilirdi, yani ann demek istiyorum. Oda kötü kokularla ve yüzlerce mumun isiyle d lu olacaktı. Ölümün ne denli aşağılayıcı bir şey olduğunu bir düşü Yabancılar onun elbiselerini çıkaracak, yıkayacak ve yeniden giyj receklerdi. Son uykusunda çökmüş ve savunmasız bir dummdayke görecekti onu yabancılar. Sonra koridorlarda fısıldayanlar sağlıklar, nın ne kadar iyi olduğunu, ailelerinde en ufak bir hastalık olmadıj, nı, hiç ama hiç veremli olmadığını anlatacaklardı. "Zavallı Markiz" di yeceklerdi. Kendi parası olup olmadığını merak ediyor olacaklardı Parasını oğullarına mı

bıraktı? Sonra kirli çarşafları toplamaya gelcr yaşlı kadın ölü kadının elindeki yüzüklerden birini çalacaktı. Başımı salladım. Peki şimdi demek istiyordum. Bu zindandaki mezardayız, taş yataklara yatmaya hazırlanıyoruz ve yanımızda yal nızca fareler olacak. Ama bu bile ölümden sonsuz derecede daha iyi öyle değil mi? Sonsuza dek karabasanlar dünyasında dolaşmanın d; kendi karanlık görkemi var. Solgun ve üşümüş görünüyordu. Uykulu hareketlerle cebinde: bir şey çıkardı.
St.-Germain'de bayanların masasından aldığı altın makastı bu. şalenin ışığında biblo |>ibi parlıyordu.
'Hayır, anne,' dedim. Kendi sesim beni şaşırtmıştı. Kubbeli tavan da çok keskin bir yankı yapıp geri geliyordu. Diğer lahitlerin üzerin deki kabartmalar acımasız tanıklar gibi görünüyordu.
Yüreğimde his
settiğim acıdan konuşamıyordum.
Kötü sesler, makas şakırtıları. Saçlarından büyük bukleler
yetf
düşüyordu.
'Oooooh, anne.'
Yere, saçlarına baktı. Ayakkabısının ucuyla sessizce saçları kan? tirdi, sonra bana baktı. Şimdi kesinlikle genç bir adam olmuştu.
&s
saçı yanaklarının üzerinde kıvrılıyordu. Ama gözleri
kapanıyor^11

zandı, makas elinden düştü.
03 <mdi dinlen,' diye fısıldadı.
inızca güneşin doğuşu yüzünden,' diye onu rahatlatmaya çarenden daha çabuk zayıf düşüyordu. Bana arkasını döndü ve lışt»11 ^ğnj gitti. Kucağıma aldığımda gözleri kapanmıştı. Lahitin tflkU ndeki taşı biraz daha sağa doğru itip onu içine yatırdım, kollailZef ve bacaklarının doğal ve kibar hareketleriyle yerleşmesini seyrinin fe yüzüne şimdiden uykunun dinginliği gelmişti. Saçları küçük bir alanın bukleleriyle yüzünü çevreliyordu.

Ölü gibi görünüyordu, sanki büyü bozulmuştu.
Ona bakmayı sürdürüyordum.
Dişlerimi bastınp dilimin ucunu ısırarak kanattım. Sonra öne eğilip kanın parlak damlalarla dudaklarının üzerine dökülmesine izin verdim.
Gözleri açıldı. Menekşe rengi ve parlak gözlerle bana bakıyordu.
Kan açılan ağzına aktı. Beni öpmek için yavaşça doğruldu.
Dilimi ağzına soktum. Dudaklan soğuktu. Benim dudaklarım da soğuktu.
Ama kan sıcaktı ve ikimizin arasında akıyordu. 'İyi geceler, sevdiğim,' dedim. 'Benim karanlık meleğim Gabrielle.'
Onu kollarımın arasından bıraktığımda uykuya dalmıştı. Taşı üzerine kapattım.
Yeraltındaki karanlık mezarda uyanmaktan hoşlanmamıştım.
Havadaki serinlik ve aşağıdaki tutsak hücrelerinden gelen koku hoşuma gitmemişti. Tüm ölü şeylerin burada yattığını hissediyordum.
Birden içimi bir korku sardı. Ya şimdi kalkmazsa? Ya gözleri bir daha hiç açılmazsa? Yaptığım şey konusunda ne biliyordum ki?
Yine de tabutun kapağını yerinden oynatıp dün gece yaptığım gibi uykusunda onu seyretmek küstahça ve ayıp bir şey gibi göründü Sözüme. Üzerime bir ölümlü utangaçlığı çöktü. Evde kapısını çalmadan açmaya, yatağının perdelerini aralamaya hiçbir zaman cesaret etmemiştim.

Kalkacaktı. Kalkmak zorundaydı ve taşı kendisinin kaldırrrıas sil kalkacağını bilmesi, susuzluğun onu buna götümıesi daha iv
^
Tıpkı uygun anda beni de bunu yapmaya sürüklemiş olduğu gii
•
Duvardaki meşaleyi yaktım ve temiz hava solumak için kısa'i süre dışarı çıktım. Sonra arkamdaki kapıları kilitlemeksizin günev batışını izlemek için Magnus'un hücresine çıktım. Uyandığında onu duyacağımı düşünüyordum. Bir saat geçmiş olmalı. Göğün mavisi soldu, yıldızlar doğdu v uzaklarda Paris binlerce fenerini yaktı.
Pencerenin kenarında üzee ne oturduğum demir parmaklıkların

yanından ayrıldım ve onun iri mücevherler seçmek üzere sandığın başına gittim. Mücevherleri hâlâ seviyordu. Odadan aynlırken eski mücevherle, rini yanına almıştı. Daha iyi göraıek için mumları yaktım ama ashn. da gerekmiyordu. Işıltılan gözüme güzel görünüyordu daha çok Onun için çok narin ve çok güzel şeyler buldum. Küçük erkek çeke tinin yakalarına iliştireceği inci işlemeli iğneler, onun küçük ellerinde erkeksi görünecek yüzükler.

Arada sırada onu duymaya çalışıyordum. Yine aynı soğukluk yüreğimi sarıyordu. Ya uyanmazsa? Ya onun için yalnızca tek bir gece vardıysa? İçimi dehşet kaplıyordu. Sandıktaki mücevher denizi, mum ışığının üzerlerinde dans ettiği kesme taşlar, altınlar, bunlann hiçbir anlamı yoktu.

Ama onu duymuyordum. Dışardaki rüzgân, ağaçların yumuşak hışırtısını, uzakta ahırda çalışan çocuğun ıslık çaldığını duyabiliyordum.

Uzaklarda, bir köyde bir kilise çanı çaldı.

Sonra birdenbire birinin beni gözlediği duygusuna kapıldım. Bu benim için öylesine alışılmadık bir şeydi ki paniğe kapıldım. Arkamı dönerken neredeyse sandığa çarpıp tökezliyordum. Gizli tünelin ağzına baktım, kimse yoktu.

Mum ışığının taşların üzerinde oyunlar oynadığı ve lahitin üzerinde Magnus'un yüzünün çevreyi süzdüğü bu küçük ve boş hücrede hiç kimse yoktu.

Sonra dosdoğru önüme, parmaklıklı pencereye baktım.

Ve onun da bana baktığını gördüm.

Bana havada uçuyormuş gibi göründü. İki eliyle parmaklıkları
$'
tuyor ve gülümsüyordu.

Neredeyse bir çığlık atıyordum. Geriledim, bütün bedenimden tel fışkırdı. Böylesine hazırlıksız yakalandığım, böylesine açıkça ürkW' ğüm için utanmıştım.

kımıldamadı, hâlâ gülümsüyordu. Yüzündeki dinginlik ya-

Anıa venni yaramaz bir anlatıma bıraktı. Mum ışığı
gözlerinde
•* yaVrdu
p^Y?.. nSüzleri böyle korkutmak güzel bir davranış değil,' dedim. v
sadığı zamanlar hiç gülmediği denli özgür ve kolayca gülüyordu-
ffllidayıp sesler çıkardığını görünce rahatladım.
Kızardığımı bi-
"^Buraya nasıl geldin!' dedim. Pencereye gittim,
parmaklıklardan
dışarı uzanıp iki bileğini de yakaladım.
Küçücük ağzı yalnızca tatlılık ve gülümsemeydi. Saçlan yüzünün
çevresinde pınl pırıl parlıyordu.
' 'Duvarı tırmandım tabii,' dedi. 'Buraya nasıl geldiğimi sanıyordun ki?'
'Peki, şimdi aşağı in. Parmaklıkların arasından geçemezsin.
Seni
karşılamak için aşağıya geliyorum.'
'Bu konuda çok haklısın,' dedi. 'Tüm pencerelere baktım.
Yukardaki
surlarda bekle beni. Daha çabuk olur.'
Tırmanmaya başladı. Botlarını parmaklıkların arasına geçiriyordu.
Sonra gözden yitti.
Merdivenlerden birlikte inerken bir gece önceki gibi yerinde
duramıyordu.
'Niçin burada sallanıp duruyoruz?' dedi. 'Niçin şimdi Paris'e
gitmiyoruz?'
Onda yanlış bir şeyler vardı, ne kadar güzel olursa olsun, bir şeyler
doğru değildi... neydi bu?
Şimdi öpücükler istemiyordu, konuşmak bile istemiyordu aslında.
Bu da benim biraz canımı acıtıyordu.
'Sana iç odayı göstermek istiyorum,' dedim. 'Ve mücevherleri.'
'Mücevherler?' diye sordu.
Pencereden onları görmemişti. Sandığın kapağı görüşünü kapatıyordu.
Önümden yürüyerek Magnus'un yandığı odaya girdi, sonra tünelden
sürünerek geçti.

Sandığı gördüğünde büyük bir şaşkınlığa uğradı. Omuzlarının üzerinden saçını biraz sabırsızca arkaya attı ve broş-`arı> yüzükleri, küçük süsleri incelemeye başladı. Bunlar çok zaman °nce birer birer satmak zorunda kaldığı kendi mücevherlerine ben-%>rlardı.
Bunları yüzyıllar boyunca toplamış olmalı,' dedi. `Üstelik de böy-`esine değerli şeyler. Alacaklarını seçmiş olmalı değil mi?
Kimbilir na-

sil bir yaratıktı.'
Yine neredeyse öfkeyle saçını arkaya attı. Saçları daha açık r daha parlak ve daha gür görünüyordu. Göz kamaştırıcıydı. `İnciler, şunlara bak,' dedim. `Bir de şu yüzüklere.' Önceden ç için seçtiğim yüzükleri gösterdim. Elini elime aldım ve yüzükleri maklarına geçirdim. Parmakları sanki kendilerine özgü bir yaşar varmış ve bu yapılan özellikle onların hoşuna gitmiş gibi hareket yorlardı. Yeniden güldü.
`Ah, ne olursa olsun bizler muhteşem şeytanlarız öyle değil mi?1
`Yabanıl Bahçenin avcıları,' dedim.
`Öyleyse Paris'e gidelim,' dedi. Yüzünde hafif bir acı vardı, susamıştı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Acaba ben onun gözü. ne onun bana göründüğünün yarısı kadar büyüleyici görünüyor muydum? Saçlarını alnından arkaya itti, gözleri söylediği sözcüklerin yoğunluğuyla koyulaştı.
`Bu akşam karnımı çabucak doyurmak istiyorum,' dedi. `Sonra kentten dışarıya, ormanlara gitmek istiyorum. Hiçbir kadının ya da erkeğin olmadığı yerlere gidelim. Yalnızca rüzgârın, karanlık ağaçların ve tepemizde yıldızların olduğu yerlere gidelim. Kutsal sessizliğe.1
Yine pencereye yaklaştı. Sırtı dar ve düzdü, yanına uzanan elleri yüzüklerin parıltısıyla canlanmıştı. Erkek ceketinin kalın kol kapaklarından çıktıklarından daha da ince ve narin görünüyorlardı. Yükseklerdeki silik bulutlara ve akşam sisinin mor katmanları arasında yanan yıldızlara bakıyordu.
`Roget'ye gitmem gerekiyor,' dedim yavaşça. `Nicki ile ilgilenmeliyim,
onlara sana ne olduğu konusunda bir yalan

uydurmalıyım.'
Bana döndüğünde küçük yüzü birden soğuk bir görünüm almıştı. Evde yaptığım bir şeyi beğenmediğindeki yüzüne benzemişti. Ama bir daha hiçbir zaman böyle bakmayacaktı. 'Niçin onlara benimle ilgili bir şeyler anlatacaksın ki?' diye sordu.
'Niçin onlarla bir daha kafanı yorasın ki?'
Bu beni biraz sarsmıştı. Ama bütünüyle de bir sürpriz değildi benim için. Belki de bunu bekliyordum. Belki de tüm zaman boyunca onda bunu hissetmiştim, bu sorulmayan soruları. Nicki'nin o ölürken yatağının yanında oturduğunu söylemek istedim, bunun da bir anlamı yok muydu? Ama kulağa ne denli duygu' sal, ne denli ölümlü, ne denli aptalca geliyordu. Yine de aptalca değildi.
'Seni yargılamak istemiyorum,' dedi. Kollarını kavuşturup
pence'

landi- 'Yalnızca anlamıyorum. Niçin bize mektup yazdın?
Nireye
^a.. 0 armağanları gönderdin? Niçin ayın bu beyaz ateşini
alıp
fin istediğin yere gitmedin?'
< a
nereye gitmek isteyecektim ki?' diye sordum. 'Tanıdığım ve A—m herkesten uzağa mı? Seni, Nicki'yi, giderek babamı ve ağa \ mi bile düşünmeyi bırakmak istemiyordum. Ben kendi istediseyi yaptım,' dedim.
&*0,Avieyse bunda vicdanının hiçbir rolü yok?' 'Fğer vicdanını dinlersen yapmak istediğin şeyi yaparsın,' dedim. benim söylediğim şey bundan daha yalın. Ben senin sana verp^ zenginliklere sahip olmanı istedim. Senin mutlu olmanı iste-Uzun bir süre derin derin düşündü.
'Seni unutmuş olmamı mı isterdin?' diye sordum. Sesim öfkeliydi. Hemen yanıt vermedi.
'Hayır, tabi ki hayır,' dedi. 'Ve eğer başka türlü olmuş olsaydı seni hiçbir zaman affetmezdim, buna eminim. Ama ya geri kalanlar?

Onlara beş kuruş değer vermiyorum. Onlarla bir daha hiçbir zaman konuşmayacağım. Onların yüzlerine hiçbir zaman bakmayacağım.' Başımı salladım. Ama söylediği şeyler hiç hoşuma gitmiyordu. Beni korkutuyordu.
'Ölmüş olduğum düşüncesinin üstesinden gelemiyorum,' dedi. Tüm yaşayan yaratıklardan sonuna dek kopmuş olduğumu hissediyorum. Tad alabilirim, görebilirim, duyabilirim. Kan içebilirim. Ama görülemeyen, şeylere etkisi olamayan bir şey gibiyim.' 'Böyle değil,' dedim. 'Ayrıca bu hissetmenin, görmenin, dokunmanın ve tad almanın eğer sevgi olmazsa senin için nereye dek yeteceğini düşünüyorsun. Eğer yanında hiç kimse yoksa?' Anlamazlıkla baktı yüzüme.
'Oh, niçin sana bunları anlatmakla uğraşıyorum ki?' dedim.
'Selinle
birlikteyim. İkimiz bir aradayız. Yalnız olduğum zaman
nasıl olduğunu
bilemezsin. Hayal bile edemezsin.'
ne
Senin canını sıktım, böyle yapmak istemiyordum,' dedi. 'Onlara Ç istersen onu söyle. Belki yutabilecekleri bir öykü uydurabilirsin. c8er seninle birlikte gelmemi istersen gelirim. Benden istediğin şeyi |aPacağım. Ama tek bir sorum daha var.' Sesini alçalttı. 'Bu gücü onr'a paylaşmak istemediğine eminsin değil mi?' Hayır, asla.' Başımı salladım, bu düşüncenin benim için ne kadar ak olduğunu göstermek ister gibiydim. Mücevherlere bakıyor ve ^erdiğim armağanları düşünüyordum. Bebek evini düşünüyor-168 ANNE RICE dum. Onlara bir bebek evi göndermiştim. Renaud'un oyuncul güvenlik içinde İngiltere'ye geçtiklerini düşünüyordum. 'Nicolas'la bile mi?'
'Hayır, Tanrı korusun!' Ona baktım.
Sanki bu yanıtı onaylarmış gibi hafifçe başını salladı. Sonra v başka bir şey düşünür gibi bir anlatımla saçını arkaya attı. 'Niçin Nicolas ile paylaşmazsın?' diye sordu.
Bunun bitmesini istiyordum.
'Çünkü o çok genç,' dedim. 'Ve önünde bütün bir yaşam v Ölümün eşiğinde değil.' Şimdi biraz fazla huzursuz olmuştum, $J bir

durumdaydım. ‘Zamanla bizi unutacak...’ Asıl söylemek istediği şey konuşmalarımızı unutacağıydı.
‘Yarın ölebilir,’ dedi. ‘Yolda bir araba onu ezebilir...’
‘Yapmamı ister miydin?’ diye sordum yüzüne bakarak.
‘Hayır, bunu yapmanı istemezdim. Ama ben kim oluyorum ki
&
na ne yapmanı söyleyeyim. Yalnızca seni anlamaya çalışıyomm.’
Uzun ve ağır saçları yeniden omuzlarına dökülmüştü, bıkmış bt hareketle iki eliyle saçlarını yakaladı.
Sonra birdenbire alçak, ıslık gibi bir ses çıkardı ve bedeni katılaş ti. Uzun buklelerini eline almış ve gözlerini onlara dikmişti. ‘Tanrım,’ diye fısıldadı. Sonra birden kasılıp saçlarını bıraktı ve çığlık attı. Ses beni felç etmişti. Başımda beyaz bir ağrı şimşeği çaktı. Onun bağırdığını hiç duymamıştım. Yeniden çığlık attı, sanki yanıyordu Pencereye doğru arkaya yaslanmıştı ve saçına bakarken giderek da ha yüksek sesle çığlık atıyordu. Saçlarına dokundu sonra parmaklan yanmış gibi elini çekti. Pencereye tırmanmaya çalıştı. Çığlık atıyor sağa sola kıvranıyordu. Kendi saçından kurtulmak ister gibiydi.
‘Yeter!’ diye bağırdım. Omuzlarından yakalayıp sarstım. Soluk sokığa kalmıştı. Olanları hemen anlamıştım. Saçları yeniden uzamış” Uyurken saçları yeniden eski boylarına gelmişlerdi. Üstelik şimdi da ha gür ve daha parlaklardı. Görünüşündeki ayrımsadığım ama ne olduğunu anlayamadığım gariplik buydu. Şimdi onun gördüğü şey * buydu.
‘Yeter artık!’ diye daha yüksek sesle bağırdım. Bedeni öylesi111 şiddetle sarsılıyordu ki onu kollarımın arasında tutmakta güçlük Çe İçiyordum. ‘Yalnızca saçların eski boyuna uzadı, başka bir şey y0” diye direttim. ‘Bu senin için doğal bir şey, anlamıyor musun?
HİÇ*’
önemi yok!’
Hıçkırıyor ve sakinleşmeye çalışıyordu, yine de saçlarına her °

ında sanki parmakları yanmış gibi çığlık atıyordu. Elimden ^ ı ava çalıştı, sonra dehşet içinde saçlarını çekiştirmeye başladı. kÜlRU kez onu sertçe sarstım.

>r brielle!' dedim. 'Beni anlıyor musun? Saçların yeniden uzadı, kestiğinde yine uzayacak! Bunda dehşete kapılacak bir şey Tanrı aşkına yeter artık!' Eğer çığlık atmayı bırakmazsa öfkeye kestiğinde yine uzayacak! Bunda dehşete kapılacak bir şey jk. y° |acağımı hissediyordum. Onun kadar kötü biçimde titriyordum fıSlık atmayı bıraktı, ufak ufak hıçkırıyordu. Onu hiç böyle görmistim, Auvergne'deki yıllar boyunca hiç böyle bir şey yapmamışÂteşin yanındaki sıraya götürmeme izin verdi. Sıranın üzerine turttum. Ellerini şakaklanna koydu ve soluğunu tutmaya çalıştı.
Bedeni
yavaş yavaş öne arkaya sallanıyordu.
Çevremde bir makas aradım. Ama hiç makasım yoktu. Küçük altın makas aşağıdaki mezarda yere düşmüştü. Bıçağımı çıkardım.
Ellerini yüzüne kapamış sessizce ağlıyordu.
'Yeniden kesmemi ister misin?' diye sordum.
Yanıt vermedi.
'Gabrielle, beni dinle.' Ellerini yüzünden çektim. 'Eğer istersen yeniden keserim. Her gece kesip yakarız, hepsi bu.'
Birden gözlerini yüzüme dikip öylesine sessizce bakmaya
başladı
ki ne yapacağımı bilmedim. Yüzü gözyaşlanndan kana
bulanmıştı,
çamaşırlarının üzeri kan olmuştu.
'Keseyim mi?' diye sordum yeniden.
Sanki birisi ona vunnuş ve bir yerlerini kanatmış gibi görünüyordu. Gözleri merakla kocaman açılmıştı, gözlerinden akan kan gözyaşları pürüzsüz yanaklarına dökülüyordu. Onu seyrederken gözyaşları yavaş yavaş kesildi, beyaz teninin üzerinde kan damlaları koyulaşıp kumdular.
İpek mendilimle yüzünü dikkatle sildim. Kuledeki elbise dolabıma gittim. Paris'te benim için dikilen giysileri getirip burada tutuyordum. Ceketini çıkardım. Bana yardımcı olmak ya da beni durdurmak 'Çin hiçbir şey yapmadı. Üzerindeki keten gömleğin düğmelerini çözdüm. Göğüslerini gördüm. Uçlarının küçük pembeliği dışında bembeyazdılar.

Onlara bakmamaya çalışarak üzerine yeni bir gömlek giydirdim ve hızla düğmelerini ilikledim. Sonra saçlarını fırçaladım, fırçaladım, fırçaladım. Bıçakla kesmeyi istemediğimden hepsini toplay* P uzun bir örgü ördüm, sonra ceketini giydirdim. Kendini topladığını ve gücünün geri geldiğini hissedebiliyordum.
T

Olanlardan utanmış görünmüyordu. Ben de utanmasını
istermv
dum. Yalnızca olanları irdeliyordu. Ama konuşmuyor ve
kırnılH.,
yordu.
Onunla konuşmaya başladım.
'Küçükken bana gidip gördüğün yerleri anlatırdın. Napoli'ni^ y
nedik'in resimlerini gösterirdin. Anımsıyor musun? Ya o eski
kitâr/
rı? Londra'dan, St. Petersburg'dan, gördüğün tüm bu yerlerden
geti'
diğin küçük küçük şeyler vardı.'
Yanıt vermedi.
'Tüm bu yerlere gitmemizi istiyorum. Onları şimdi görmek istiyorum. Onları görmek ve oralarda yaşamak istiyorum. Daha da uza|(. lara, yaşarken görmeyi hayal bile edemeyeceğim yerlere gitmek istj.
yorum.'
Yüzünde bir şey değişmişti.
'Yeniden uzayacağını biliyor muydun?' diye fısıltıyla sordu. 'Hayır. Yani evet demek istiyorum. Düşünmedim. Böyle olacağ. nı bilmem gerekiyordu.'
Uzun bir süre bana aynı sakin, durgun bakışlarla baktı.
'Bu şeylerle ilgili bir şeyler seni hiç korkuttu mu?' diye sordu. Sesi genzinden geliyor ve yabancı bir ses gibi duyuluyordu. 'Bir şeyler seni hiç durdurdu mu?' diye sordu. Ağzı açıktı, kusursuzdu ve bir insan ağzı gibi görünüyordu.

'Bilmiyorum,' diye fısıldadım umutsuzca. 'Bunun ne önemi var anlamıyorum,' dedim. Ama şimdi kafamın karıştığım hissediyordum Yine saçlannı her gece kesip yakabileceğimizi söyledim. Kolaydı.
'Evet, yakmak gerek,' diye içini çekti. 'Yoksa zaman içersinde kulenin bütün odalarını doldurur değil mi? Masaldaki Rapunzel'in saçı gibi olur. Kötü cüce Rumpelstiltskin masalındaki değirmencinin kızının samanlardan örmek sorunda olduğu altın gibi olur.' 'Biz kendi masallarımızı yazacağız sevgilim,' dedim. 'Bundan çıkarılacak ders, seni şimdiki durumunda hiçbir şeyin yok edemeyeceği.
Her yara iyileşecek. Sen bir tanrıçasın.'
'Ve tanrıça susuyor,' dedi.
Saatler sonra, bulvarda iki öğrenci gibi kol kola yürürken bunların hepsi unutulmuştu. Yanaklarımız kırmızı, tenimiz sıcaktı. Ama avukatıma gitmek üzere onu terketmedim. O da kırların sessizliğine gitmedi. Birbirimizin yakınında kaldık. Arada sırada varhğ"1 çok hafif titreşimleri başımızı çevirmemize neden oluyordu.
5
ce geldiğinde sığır ahırlarına ulaşmıştık ve varlığın bizi izleniliyorduk. (jiği111 saat, kırk beş dakika kadar onu duymadık. Sonra donuk Yaflyeniden geldi. Bu beni deli ediyordu.
u^U't dan anlaşılabilir düşünceler duymak için ne denli çabaladıysak °k ayırd edebildiğimiz şey kötü niyetti. Bir de zaman zaman bü-* ^bir ateşe düşen kuru yaprakların görünüşü gibi bir karışıklık. ? Tekrar eve dönmek için yola çıktığımıza memnun olmuştu. Bu onU rahatsız etmiyordu. Yalnızca daha önce söylediği gibi kırla-^boşluğunu ve sessizliğini istiyordu.
00 Açık alan önümüzde uzandığında öyle hızlı gidiyorduk ki tek ses „ arın sesiydi. Sanırım bir de onun gülüşünü duyuyordum ama bundan emin değildim. O da benim gibi rüzgârın yüzüne çarpması-., seviyordu. Karanlık tepelerin üzerinde yıldızların panltısını seviyordu. Ama gece zaman zaman için için ağlayıp ağlamadığını merak ediyordum.
Kimi zamanlar kapalı ve sessiz oluyordu, gözleri sanki ağlıyormuş gibi titriyordu ama hiç gözyaşı olmuyordu. Sanırım derin derin bunlan

düşünmeye dalmıştım ki sığ bir akıntının kıyılannda büyümüş sık bir ormana yaklaşmıştık. Birden kısrağım geriledi ve yana çekildi.
1 Bu öylesine beklenmedik olmuştu ki neredeyse yere düşüyorpum. Gabrielle kolumu sıkıca yakaladı.
Bu küçük geçitten atımla her gece gidiyordum, sonra da suyun (zerindeki küçük tahta köprüden geçerdim. Atın nallannın tahta üzendeki seslerini çok severdim ve ardından yüksek kıyıya tırmanırım. Atım yolu biliyordu. Ama şimdi bu yoldan gitmek istemiyordu.
Atım önce gerilemeye çalıştı sonra kendi başına geri döndü ve Nnala Paris'e doğru gitmeye başladık. Sonunda bütün gücümü ulanıp onu dizginlemeyi başardım.
Gabrielle arkasındaki gür ekinlere, nehri gizleyen karanlık dallasallanışına bakıyordu. Sonra rüzgârın ince uğultusu ve yapraklayumuşak hışırtısı duyuldu. Ağaçların arasında varlığın bulunduğu-TO kesin göstergesi.
ı «mizin de bunu aynı anda duyduğumuza eminim, çünkü ben leue'ye daha sıkı sarılırken o da başını sallıyor ve elimi sıkıyor-'Dah:
a güçlü!' dedi bana hızla. "Ve bu kez yalnız değil.'

'Evet,' dedim kızgınlıkla. 'Ve benimle evimin arasında dı> Kılıcımı çektim, sol kolumla Gabrielle'ye sarıldım. 'Onun üzerine gitmiyorsun değil mi?' diye bağırdı. 'Gitmez olur muyum!' dedim, atımı dizginlemeye çalışın^ , nesin doğmasına iki saatten az var. Kılıcını çek!' Benimle konuşmak için geri dönmeye çalıştı ama atı ileri d sürmeye başlamıştım bile. Ona yapmasını söylediğim gibi kıf çekti. Küçük eliyle kılıcın sapını bir erkek gibi kavramıştı. Ekinlerin yanına vardığımızda şeyin kaçacağından emindim s diye kadar kahrolası şey geri dönüp kaçmaktan başka bir şey } mamıştı ki. Atımı ürküttüğü ve Gabrielle'yi korkuttuğu için çok M liydim.
Keskin bir tekme ve kafa gücümün tümünü kullanarak atın i, doğaı köprünün üzerine sürdüm.
Silahımı sıkıca kavradım. Öne doğru eğildim, Gabrielle altım kalmıştı. Ateş püsküren bir canavar gibiydim. Kısrağın nallan suyt üstündeki tahtalara çarptığında bu cinleri ilk kez gördüm! Bir an için üzerimizde

beyaz yüzler ve beyaz kollar gördüm. Ağ larından korkunç çığlıklar yükseliyordu. Üzerimizdeki dalları sarayı ve dallardan yaprakları döküyordu bu çığlıklar. Nehrin karşı kıyısına ulaştığımız sırada 'Sizi kahrolası atmaca s. rüsü!' diye bağırdım. Ama Gabrielle bir çığlık attı. Arkamda bir şey atın üzerine binmişti. Islak toprakta atın ayali rı kayıyordu. Arkamdaki şey kılıcımı sallamaya çalışırken omuzun ve kolumu tutuyordu.
Kılıcı Gabrielle'nin başının üzerinden geçirdim ve sol elime aldır Yaratığı öfkeyle doğradım. Uçarak uzaklaştığını gördüm. Karanlık' beyaz bir sis gibiydi. Bu sırada bir başkası üzerimize atladı. Elit pençe gibiydi. Gabrielle'nin kılıcı uzanan kolu kesti. Kolun hava1 uçtuğunu gördüm, kan bir şelale gibi akıyordu. Çığlıklar acılı M rışlara döndü. Her birini parça parça etmek istiyordum. Atı öyle I» la geri döndürdüm ki geriledi ve neredeyse yıkılacaktı. Ama Gabrielle atın yelesini yakalamıştı ve atı açık yola doğru sı dü.
Kuleye doğru hızla giderken arkamızdan çığlıklarını duyuyor* Kısrak bu koşuya dayanamayıp yere yıkıldığında onu terkettik ve ele kapılara doğru koştuk.
Onlar dış duvara tımıanmadan önce gizli geçitten geçip İÇ ° girmemiz gerektiğini biliyordum. Bizi taşı yerinden çıkarırken gofl meliydiler.

arkamdan elimden geldiğince hızla kapatıp Gabrielle'yi K»P ^"rden yukarı taşıdım.
„ıerdiv ^aya erişip taşı yeniden yerine koyduğumuzda aşağıda ho-H klannl ve Çiğhk attıklarını duyuyordum. Duvarları kazıma-K^îarnışlardi-? •#$, ak odun yakalayıp pencerenin altına fırlattım. ' J-'Ibuk, Çıralar,' dedim şimdiden parmaklıklarda yarım düzine beyaz surat belirmişlıkları küçük hücrede korkunç yankılar yapıyordu. Bir an için "İfa bakakaldım. nemir parmaklıklara yarasalar gibi yapışmışlardı ama yarasa deli rdi Bunlar vampirlerdi. Bizim gibi insan biçiminde vampirlerdi. Pis saç yığınları arasından karanlık gözler bizi izliyordu. Homur-
, giderek daha yüksek ve kulak tırmalayıcı oluyordu.
Demirlere

?apışan parmakların üzeri kir kaplıydı. Görebildiğim giysiler renksiz
oacavralardan başka bir şey değildi. Üzerlerinden bir mezar kokusu
yükseliyordu.
Gabrielle çırayı duvara sürdü ve onu yakalamak için uzandıklarında geriye sıçradı. Köpek dişlerini gösteriyorlardı. Dişlerini gıcırdaiıyorlardı.
Eller odunları yakalayıp bize fırlatmak için uzanıyordu.
Hepsi birlikte parmaklığa asıldılar ve onu taştan koparmaya çalıştılar.
'Kibrit kutusunu bul,' diye bağırdım. Kalın odun parçalarından birini yakaladım ve en yakımmdaki yüze vurdum. Yaratığı duvardan kolayca düşürebilmiştim. Zayıf şeylerdi. Düşerken attığı çığlığı duydum ama diğerleri elleriyle odunu yakalamış benimle boğuşuyorlardı Pis cinlerden birini daha düşürdüm. Ama bu sırada Gabrielle cilayı tutuşturmuştu.
I Alevler yukarı doğaı yükseldi. Homurtuların yerini telaşlı konuşmalar aldı.
Bu ateş, kaçın, aşağı inin, yoldan çekilin aptallar! Aşağı, aşağı. Parmaklıklar ısındı! Çabuk uzaklasın!'
Son derece düzgün Fransızca! Bir yığın yöresel sövgü. Gülmekten patlayacaktım. Gabrielle'ye bakarken ayağımı yere .^•P onları gösteriyordum.
Kahrol, lanetli yaratık!' diye bağırdı biri. Sonra alevler ellerini ya-™ca homurdandı ve geri düştü.
Kafirler, yasadışılar kahrolsun!' diye çığlıklar geliyordu aşağıdan. a sürede hepsi birden koro halinde bağırmaya başladılar.
Tanrı-
P Evine girmeye cesaret eden yasadışılar kahrolsun!'
'«ila bir yandan da hızla yere iniyorlardı. Kalın kütükler ateş al-

Hı
'Evet,' dedim kızgınlıkla. 'Ve benimle evimin arasında ^ Kılıcımı çektim, sol kolumla Gabrielle'ye sarıldım. 'Onun üzerine gitmiyorsun

değil mi?' diye bağırdı. 'Gitmez olur muyum!' dedim, atımı dizginlemeye çalışa nesin doğmasına iki saatten az var. Kılıcını çek!' Benimle konuşmak için geri dönmeye çalıştı ama atı ilerj , sürmeye başlamıştım bile. Ona yapmasını söylediğim gibi W çekti. Küçük eliyle kılıcın sapını bir erkek gibi kavramıştı. Ekinlerin yanına vardığımızda şeyin kaçacağından emindim diye kadar kahrolası şey geri dönüp kaçmaktan başka bir şey * mamıştı ki. Atımı ürküttüğü ve Gabrielle'yi korkuttuğu için çok;' liydim.
Keskin bir tekme ve kafa gücümün tümünü kullanarak atın doğru köprünün üzerine sürdüm.
Silahımı sıkıca kavradım. Öne doğnı eğildim, Gabrielle altıj kalmıştı. Ateş püsküren bir canavar gibiydim. Kısrağın nallan sm üstündeki tahtalara çarptığında bu cinleri ilk kez gördüm! Bir an için üzerimizde beyaz yüzler ve beyaz kollar gördüm. At larından korkunç çığlıklar yükseliyordu. Üzerimizdeki dallan sarsı ve dallardan yaprakları döküyordu bu çığlıklar. Nehrin karşı kıyısına ulaştığımız sırada 'Sizi kahrolası atmaca rüsü!' diye bağırdım. Ama Gabrielle bir çığlık attı. Arkamda bir şey atın üzerine binmişti. Islak toprakta atın ayal rı kayıyordu. Arkamdaki şey kılıcımı sallamaya çalışırken omuzcr ve kolumu tutuyordu.
Kılıcı Gabrielle'nin başının üzerinden geçirdim ve sol elime ald Yaratığı öfkeyle doğradım. Uçarak uzaklaştığını gördüm. Karan! beyaz bir sis gibiydi. Bu sırada bir başkası üzerimize atladı 0 pençe gibiydi. Gabrielle'nin kılıcı uzanan kolu kesti. Kolun w uçtuğunu gördüm, kan bir şelale gibi akıyordu. Çığlıklar acılı h rışlara döndü. Her birini parça parça etmek istiyordum. Atı öyle la geri döndürdüm ki geriledi ve neredeyse yıkılacaktı. Ama Gabrielle atın yelesini yakalamıştı ve atı açık yola doğı dü.
Kuleye doğru hızla giderken arkamızdan çığlıklarını duyuy Kısrak bu koşuya dayanamayıp yere yıkıldığında onu terket ı ele kapılara doğru koştuk.
Onlar dış duvara tınnanmadan önce gizli geçitten geçip * girmemiz gerektiğini biliyordum. Bizi taşı yerinden çıkarırke meliydiler.

olları arkamdan elimden geldiğince hızla kapatıp Gabrielle'yi ^pU'lerden yukarı taşıdım.
&^en daya eri§ip taşı Yemden yerine koyduğumuzda aşağıda hoö' j Hırını ve çığlık attıklarını duyuyordum. Duvarları kazıma-Bir kucak odun yakalayıp pencerenin altına fırlattım. bük, Çınlar,' dedim, şimdiden parmaklıklarda yarım düzine beyaz surat belirmişi klan küçük hücrede korkunç yankılar yapıyordu. Bir an için E Bakakaldım. Demir parmaklıklara yarasalar gibi yapışmışlardı ama yarasa de-Hi Bunlar vampirlerdi. Bizim gibi insan biçiminde vampirlerdi. Pis saç yığınları arasından karanlık gözler bizi izliyordu.
Homur-
, giderek daha yüksek ve kulak tırmalayıcı oluyordu. Demirlere !Lşan parmakların üzeri kir kaplıydı. Görebildiğim giysiler renksiz
«ravralardan başka bir şey değildi. Üzerlerinden bir mezar kokusu
geliyordu.
Gabrielle çırayı duvara sürdü ve onu yakalamak için uzandıklarında geriye sıçradı. Köpek dişlerini gösteriyorlardı. Dişlerini gıcırdatıyorlardı.
Eller odunlan yakalayıp bize fırlatmak için
uzanıyordu.
Hepsi birlikte parmaklığa asıldılar ve onu taştan koparmaya çalıştılar.
Kibrit kutusunu bul,' diye bağırdım. Kalın odun parçalarından bilini yakaladım ve en yakınımdaki yüze vurdum. Yaratığı duvardan ^olayca düşürebilmiştim. Zayıf şeylerdi. Düşerken attığı çığlığı duydum ama diğerleri elleriyle odunu yakalamış benimle boğuşuyorlardı Pis cinlerden birini daha düşürdüm. Ama bu sırada Gabrielle çı-'»yı tutuşturmuştu.
Alevler yukarı doğnı yükseldi. Homurtuların yerini telaşlı konuşlar aldı.
Bu ateş, kaçın, aşağı inin, yoldan çekilin aptallar! Aşağı, aşağı.
"•«aklıklar ısındı! Çabuk uzaklasın!' n derece düzgün Fransızca! Bir yığın yöresel sövgü. "mekten patlayacaktım. Gabrielle'ye bakarken ayağımı yere P onları gösteriyordum.

SM01’ lanetli yaratık!’ diye bağırdı biri. Sonra alevler ellerini ya-Kaf? | urdandı ve geri düştü. sii H yasadl§nar kahrolsun!’ diye çığlıklar geliyordu aşağıdan. I Evin6 IlGpSİ birden k°ro halinde bağırmaya başladılar. ‘Tanrı-Ajlla *[S’imeye cesaret eden yasadışılar kahrolsun!’ Ir yandan da hızla yere iniyorlardı. Kalın kütükler ateş al-VAMPİRİN ŞARKISI | 173 lan arkamdan elimden geldiğince hızla kapatıp Gabrielle’yi ^’nlerden yukarı taşıdım. fie Y odaya erişip taşı yeniden yerine koyduğumuzda aşağıda ho-^’Z dıklannı ve çığlık attıklarını duyuyordum. Duvarları kazıma-&nıışlardlyaö ? ı^ucak odun yakalayıp pencerenin altına fırlattım. J-abuk, Çıralar,’ dedim. v şimdiden parmaklıklarda yarım düzine beyaz surat belirmişr İıklan küçük hücrede korkunç yankılar yapıyordu. Bir an için 5 bakakaldım. nemir parmaklıklara yarasalar gibi yapışmışlardı ama yarasa deli rdi. Bunlar vampirlerdi. Bizim gibi insan biçiminde vampirlerdi. 0 pis saç yığınları arasından karanlık gözler bizi izliyordu.
Homur-
I giderek daha yliksek ve kulak tırmalayıcı oluyordu.
Demirlere
«nisan parmakların üzeri kir kaplıydı. Görebildiğim giysiler
renksiz
? j__ l 1— U: J„x:u: T T- 1 :_J u: .
I—!»..„.,
172 [ANNE RİCE
‘Evet,’ dedim kı?.ginlıkla. ‘Ve benimle evimin arasında au Kılıcımı çektim, sol kolumla Gat’rielle’ye sarıldım. ‘Onun üzerine gitmiyorsun değil mi?’ diye bağırdı. ‘Gitmez olur muyum!’ dedim, atımı dizginlemeye çalışırkerı , nesin doğmasına iki saatten az var. Kılıcını çek!’ Benimle konuşmak için geri dönmeye çalıştı ama atı ileri çU. sürmeye başlamıştım bile. Onu yapmasını söylediğim gibi ^ çekti. Küçük eliyle kılıcın sapım bir erkek gibi kavramıştı.
ıi’
onlar;
Ekinlerin yanına vardığımızda şeyin kaçacağından emindim,
s

diye kadar kahrolası şey geri dönüp kaçmaktan başka bir şey y
mamıştı ki. Atımı ürküttüğü ve Gabrielle'yi korkuttuğu için çok
Ö|
liydim
Keskin bir tekme ve kafa gücümün tümünü kullanarak atın
dc|
doğru köprünün ü?.erine sürdüm
oacavralardan başka bir şey değildi. Üzerlerinden bir mezar kokusu yükseliyordu.
Gabrielle çırayı duvara sürdü ve onu yakalamak için uzandıklarda geriye sıçradı. Köpek dişlerini gösteriyorlardı. Dişlerini gıcırdaiıyorlardı.
Eller odunları yakalayıp bize fırlatmak için uzanıyordu.
Hepsi birlikte parmaklığa asıldılar ve onu taştan koparmaya çalıştılar.
'Kibrit kutusunu bul,' diye bağırdım. Kalın odun parçalarından biyakaladım ve en yakınımdaki yüze vurdum. Yaratığı duvardan kolayca düşürebilmiştim. Zayıf şeylerdi. Düşerken attığı çığlığı duyn ama diğerleri elleriyle odunu yakalamış benimle boğuşuyorlar-Pis cinlerden birini daha düşürdüm. Ama bu sırada Gabrielle çınyı tutuşturmuştu.
Alevler yukarı doğru yükseldi. Homurtuların yerini telaşlı konuşmalar aldı.
Bu ateş, kaçın, aşağı inin, yoldan çekilin aptallar! Aşağı, aşağı. kaklıklar ısındı! Çabuk uzaklasın!'
Son derece düzgün Fransızca! Bir yığın yöresel sövgü. Gülmekten patlayacaktım. Gabrielle'ye bakarken ayağımı yere > onları gösteriyordum.
Kahrol, lanetli yaratık!' diye bağırdı biri. Sonra alevler ellerini yalnca homurdandı ve geri düştü.
k kafirler, yasadışılar kahrolsun!' diye çığlıklar geliyordu aşağıdan.
P*M Çl'i- I _ 1 ? 1 - I I 11-11" 1111
.Ti
Silahımı sıkıca kavradım. Öne doğru eğildim, Gabrielle alttj kalmıştı. Ateş püsküren bir canlar gibiydim. Kısrağın nallan suytj üstündeki

tahtalara çarptığında bu cinleri ilk kez gördüm! Bir an için üzerimizde beyaz yüzler ve beyaz kollar gördüm, larından korkunç çığhklar yükseliyordu. Üzerimizdeki dalları sarsml ve dallardan yapraklan döküyo'du bu çığlıklar. Nehrin karşı kıyısına ulaştığımız sırada 'Sizi kahrolası atmaca rüsü!' diye bağırdım. Ama Gabr.elle bir çığlık attı. Arkamda bir şey atın üzerrrs' binmişti. Islak toprakta atın ayakl: rı kayıyordu. Arkamdaki şey kılıcımı sallamaya çalışırken omuzun ve kolumu tutuyordu.
Kılıcı Gabrielle'nin başının ilerinden geçirdim ve sol elime aldı1 Yaratığı öfkeyle doğradım. Uça^k uzaklaştığını gördüm. Karanlıfc| beyaz bir sis gibiydi. Bu sırac-J bir başkası üzerimize atladı. Elle pençe gibiydi. Gal-jfielle'nin ki cı uzanan kolu kesti. Kolun hava1 uçtuğunu gördüm, kan bir şelae gibi akıyordu. Çığlıklar acılı hay» rışlara döndü. Her birini parça »rÇa etmek istiyordum. Atı öyle 1» la geri döndürdüm ki geriledi ,; neredeyse yıkılacaktı. Ama Gabrielle *tın velesini akalamıştı ve atı açık yola doğmsl dü.
%ede hepsi birden koro halinde bağırmaya başladılar. 'Tanrı-Kuleye doğru hızıa giderken arkamızdan çığlıklarını duyuyor l Kısrak bu koşuya dayanamayıp yere yıkıldığında onu terkettikv ele kapılara doğm koştuk. ._;.0da:
'ıne girmeye cesaret eden yasadışılar kahrolsun!' ^ia bir yandan da hızla yere iniyorlardı. Kalın kütükler ateş al-Onlar dış duvara tırmanmadan önce gizli geçitten geçip ıÇ ... ,v girmemiz gerektiğinj biliyordur Bizi taşı yerinden çıkarırken S meliydiler.

size bunu ödeteceğim.'
»deri"1
,jjarırn ve bacaklarım giderek daha ağırlaşıyordu. Ateşin sımıştı, alevler tavana yükseliyorlardı.
'Geldiğiniz mezarlığa geri dönün, gösterişçiler sürüşüp Eğer pencereye yaklaşabilseydim ateşi üzerlerine atacaktım Gabrielle sessizce duruyordu. Gözleri kısıktı, dinliyordu Aşağıda çığlıklar ve homurtular

sürüyordu. Kutsal yasalar yenlere, lanetlilere, Tanrının ve Şeytanın gazabını çekenlere]
^
yağdırıyorlardı. Kapıları ve alt kat pencerelerini açmaya ça[ls "' di. Duvarlara taşlar atmak gibi aptalca şeyler yapıyorlardı. 'İçeri giremezler,' dedi Gabrielle tekdüze bir sesle. Başı yarı dikkatle dinlemeyi sürdürüyordu. 'Kapıyı kıramazlar.' Ben o kadar emin değildim. Kapı paslıydı, çok eskiydi, ju mekten başka yapacak bir şey yoktu.
Yere çöktüm. Tabutun kenarına yaslandım. Kollarımı göjw kavuşturdum ve öne eğildim. Artık gülmüyordum. O da duvara yaslanıp oturmuştu. Ayaklannı ileri uzatmıştı. G<ji hafif hafif inip kalkıyordu. Saç örgüsü çözülmüştü. Başının çevres, de bir kobranın kuyruğu gibi duruyordu, serbest saç tutamlan bey yanaklarına değiyordu. Giysileri is olmuştu. Ateşin sıcaklığı eziciydi. Havasız oda dumanla dolmuştu. Pentt reden dışarı alevler fışkırıyordu. Ama oradaki birazcık havayı sok biliyorduk. Sıcak ve yorgunluktan başka bir sıkıntımız yoktu. Yavaş yavaş kapı konusunda haklı olduğunu ayrımsadım. Kapı kırmayı başaramamışlardı. Uzaklaştıklarını duyabiliyordum 'Tanrının gazabı kafirlerin cezasını versin!'
Ahırların yanından hafif bir çatışma duyuldu. Kafamda zavallı, jı rım akıllı ölümlü ahır hizmetçisinin saklandığı yerden korku içine çekilip çıkarılışını gördüm. Öfkem iki katına çıktı. Bana kendi düşür çelerinin imgelerini gönderiyoriardı. Zavallı çocuğun öldürülmesin: imgelerini. Kahrolsunlar.
'Kımıldama,' dedf Gabrielle. 'Artık çok geç.' Dinlerken gözleri büyüdü, sonra yeniden kısıldı. Zavallı, acınao yaratık ölmüştü.
Tıpkı küçük karanlık bir kuşun ahırlardan yükselişini görür ?' ölümü gördüğümü hissettim. O da öne eğilmişti, sanki aynı şeyU1
rür gibiydi. Sonra bilincini kaybetmiş gibi geriye yaslandı ama
a*
da kaybetmemişti. Bir şeyler mırıldanıyordu, 'kırmızı kadife' gibi
*

yuluyordu ama kendi kendine mırıldandığından sözcükleri yakala’
madım.
V
‘Sizi bunun için cezalandıracağım haydut çetesi!’ dedim VÜK5|
sesle. Bu düşünceyi onlara gönderdim. ‘Evimi huzursuz ettiniz-
MJ13- edeyse uyuşturucu bir etki yapıyordu. Geceleyin
olan tüm
^kllgl “ylerin acısı çıkıyordu.^
min
A
cakü
garip *euniuğum ve ateşin ışığı yüzünden saati kestiremiyordum. Bir
düş görmeye başladım sanırım, sonra titreyerek uyandım.
Ne
^jfzarnan geçtiğinden emin değildim.
R sımı kaldırdığımda bu dünyadan olmayan genç bir oğlan görzarif
genç bir oğlan odanın içinde ileri geri yürüyordu. dÜtrâbü bu
Gabrielle’ydi yalnızca.
6
İleri geri yürürken neredeyse tükenmez bir güç izlenimi veriyordu.
Yine de bunların tümü eşsiz bir zerafetle birlikteydi. Kütüklere tekme
atıyor, sönmek üzere olan ateşin kararmış artıklarına bakıyordu.
Belki bir saat daha vardı.
‘Ama kim bunlar,’ diye sordu. Tepemde dimdik, ayaklan yana açık
duruyordu. Elleri akıcı hareketler yapıyordu. ‘Niçin bize yasadışılar,
lanetliler diyorlar?’
‘Sana bildiğim her şeyi anlattım,’ diye itiraf ettim. ‘Bu geceye
dek
onların yüzlerinin, kollarının, ya da gerçek seslerinin olduğunu
bile
düşünmemiştim.’
Ayağa kalktım ve elbiselerimi silkeledim.
‘Kiliselere girdiğimiz için bizi lanetlediler!’ dedi. ‘Onlardan bize gelen
imgeleri yakaladın mı? Bunu nasıl yaptığımızı bilmiyorlar ve kendileri

böyle bir şeyi yapmaya cesaret edemiyorlar.' İlk kez titrediğini gördüm. Telaşa kapıldığını gösteren başka izler ^ vardı. Gözlerinin etrafındaki derisi titriyordu, yüzüne düşen saçtan sinirli sinirli arkaya atıyordu.
'Gabrielle,' dedim. Yetkeli ve güvenilir bir tonla konuşmaya çalıyordum.
'Önemli olan şimdi buradan çıkmamız. Bu yaratıkların
ne
»adar erken kalktıklarını bilmiyoruz, ya da güneşin batışından
ne ka-
^r sonra geri döneceklerini. Saklanmak için başka bir yer
bulmak
orundayız.
Zindandaki mezar,' diye bağırdı.
176 ANNE RICB
'Bundanda kötü bir tuzak,' dedim. 'Eğer kapıyı kırarlarsa.' y. gökyüzüne baktım. Alçak geçişin önündeki taşı çektim. 'Gel,' den-"5
'Ama nereye gidiyoruz?' diye sordu. Bu gece ilk kez nerecK1 zayıf görünüyordu.
'Buranın doğusunda bir köye,' dedim. 'En güvenilir yerin köy L. lisesinin içi olduğu çok açık değil mi?'
'Bunu yapar mısın?' diye sordu. 'Kilisenin içi.' 'Tabii yaparım. Tam şimdi söylediğin gibi, bu küçük canavari, oraya girmeye hiçbir zaman cesaret edemezler! Mihrabın altındak odacıklar bir mezar kadar derin ve karanlık.' 'Ama Lestat, mihrabın altında yatmak!'
'Anne, beni şaşırtıyorsun,' dedim. 'Ben Nötre Dame'ın çatısının al. tında kendime kurbanlar buldum.' Ama aklıma başka küçük bir di). şünce gelmişti. Magnus'un sandığına gittim ve hazinenin içinden bir şeyler ayıklamaya başladım. İki tespih aldım. Biri inci, biri de züm. rütten yapılmıştı, ikisinin de ucunda küçük haçları vardı. Beni izlerken yüzü bembeyazdı.
'Al bunu,' deyip zümrütten yapılmış olanı ona verdim. 'Bunu üzerinde taşı. Eğer onlarla karşılaşırsak haçı göster onlara. Eğer yanılımyorsam haçtan kaçacaklardır.'

'Peki kilisede güvenli bir yer bulamazsak ne olacak?'
'Nerden bileyim? O zaman buraya geri geleceğiz.' İçinde korkunun yükseldiğini hissedebiliyordum ve bu korkuyu çevresine yayıyordu. Pencereden sönen yıldızlara bakarken kararsızdı.
Sonsuz yaşam sözü almıştı oysa şimdi yine tehlikedeydi. Hızla teşbihi elinden alıp onu öptüm ve teşbihi kısa ceketinin cebine koydum.
'Zümrüt sonsuz yaşam anlamına gelir, anne,' dedim. Orada dururken gözüme yine genç bir oğlan gibi görünüyordu.
Ateşin son ışıkları yanaklarının ve ağzının çizgilerine vuruyordu.
'Daha önce söylediğim gibi,' diye fısıldadı. 'Sen hiçbir şeyden korkmazsın değil mi?'
'Korksam ne olur, korkmasam ne olur?' diye omuz silktim. Kolunu yakaladım ve onu geçide çektim. 'Biz başkalarının korktuğu ya' ratıklarız,' dedim. 'Bunu unutma.'
Ahırlara ulaştığımızda oğlanın vahşice öldürülmüş olduğunu g°r'
düm. Kırık bedeni saman saçılmış zeminde sanki bir Titan tarafında"
fırlatılmış gibi kıvrılmış yatıyordu. Başının arkası parçalanmış"
Onunla ya da benimle alay etmek için çocuğa bir beyefendinin Ş1'
kadife ceketini giydirmişlerdi. Kırmızı kadife. Onlar bunları yaparke"
VAMPİRİN ŞARKISr | 177
. mırıldandığı sözcükler bunlardı. Ben yalnızca ölümü görtf^^ ı iğrenerek başımı çevirdim. Tüm atlar gitmişti. II1ÜCnu ödeyecekler,' dedim. cini tuttum. Ama o zavallı çocuğun bedeninden gözlerini alamıdlJ. Bana baktı.
'Üşüyorum,' diye fısıldadı. 'Eklemlerim güçlerini yitiriyorlar. Ka-11, bir yere gitmem gerekiyor, gitmem gerekiyor. Bunu hissedebi-Onu hızla yakındaki tepenin üzerinden geçirip yola doğru götür-Bu köyün kilise avlusunda kuşkusuz homurdanan küçük canavarlar gizlenmemişti. Olacaklarını da düşünmemiştim. Eski mezarlaüzerindeki toprak uzun zamandır ellenmemişti.

Gabrielle'nin bunları görecek durumu yoktu. Onu yarı yarıya kucağımda taşıyarak kilisenin yan kapısına ulaşan, sessizce kilidi kırdım.
'Her tarafım buz gibi. Gözlerim yanıyor,' dedi yeniden kısık bir sesle. 'Karanlık bir yerler..'
Ama onu içeriye sokmaya başladığımda durdu.
'Ya haklılarsa,' dedi. 'Ya biz Tannnın Evine ait değilsek.' 'Tüm bunlar ıvır zıvır saçmalıklar. Tanrı, Tannnın Evinde değil ki.'
Yapma...' diye mırıldandı.
Onu kilisenin yan tarafından geçirip mihrabın önüne getirdim. Yüzünü kapattı. Baktığında karşısında hacı gördü. Derin derin içini çekti. Ama başını bana çevirdiğinde gözlerini renkli camlardan gelen ışıklardan koruyordu. Doğan güneşi ben daha hissetmeye bile başlamamıştım ama onu yakıyordu!
Bir gece önce yaptığım gibi onu yakaladım. Eski bir lahit bulmam gerekiyordu, yıllardır kullanılmayan bir lahit. Kutsal Meryem'in mihrabına doğru gittim. Buradaki oymalar neredeyse silinmişlerdi.
Diz
"stü çöküp tırnaklarımı kapağın çevresine geçirdim. Derin bir kabına
içinde küflenmiş tek bir tabut duruyordu.
Kabirin içine girip onu da yanıma çektim ve kapağı yerine kapattım.
i Mürekkep gibi siyahtı çevremiz. Tabut elimin altında parçalandı-
S'nda sağ elim ufalanan bir kafatasına değdi. Başka kemiklerin çıkınllannı
göğsümün altında hissediyordum. Gabrielle kendinden geç-
"ü? gibi konuştu:
Evet, ışıktan uzaklaştık.'
Güvenlikteyiz,' diye fısıldadım.

Kemikleri yana itip çürük tahtalardan kendimize bir yer ya Tozlar
insan çürümesi kokusu içermeyecek denli eskiydi.
Ama belki bir saat, belki de daha uzun süre uykuya dalamad
Ahırda çalışan çocuğu aklımdan çıkaramıyordum. Süslü l^
kadife ceket giydirilmiş, ezilip parçalanarak bir kenara atılrruşt,
!
ceketi daha önce görmüştüm ama nerede görmüş olduğumu bula
yordum. Benim kendi ceketlerimden biri miydi? Kuleye mi girmişi' di?
Hayır, bunun olanağı yoktu, içeri girememişlerdi. Benim cçkJ min
aynısı bir ceket mi yaptırmışlardı? Benimle alay etmek içjn." kadar
sıkıntıya girerler miydi? Hayır. Böyle yaratıklar böyle bir Se! nasıl
yapabileceklerdi ki? Ama yine de...özellikle bu ceket.
Bundab
tuhaflık vardı...
7
Gözlerimi açtığımda dünyanın en yumuşak, en tatlı şarkısını duy dum.
Ses her zaman olduğu gibi beni çocukluğuma götürdüğünde gözümün
önüne bütün ailemizin köyün kilisesine gittiği bir kış gece si canlandı.
Burada yanan mumların altında saatlerce durmuştuk. Pa paz elindeki
hacı yukarıya kaldırmış yürüyüşün önüne geçmedec önce tütsülerin
ağır, iç gıcıklayıcı kokularını solumuştuk. Kalın camın arkasındaki
büyük, yuvarlak, beyaz Kutsal Ekmeğin nasıl göründüğü aklıma geldi.
Çevresindeki altınlar ve mücevherle! den ışık saçılıyordu. Dantelli
gömlekli çocukların yürürken devirme meye çalıştıklan işlemeli sayvan
tehlikeli biçimde iki yana sallanıyordu.
Bunun arkasından gelen binlerce Takdis duası beynime eski
bir
ilahinin sözlerini kazımıştı.
O Salutaris Hostia
Quae caelipandis ostium
Bella premunt bostilia,
Da robut; fer aıvcüium...
Büyük kır kilisesinde yan mihrabın beyaz mermer kapağının
a

tında bu kırık tabutvın içinde yatarken Gabrielle uykusunda
banas

Yavaş yavaş üzerimde yüzlerce ve yüzlerce insanın tam nlıy ‚U' ilahiyi söylüyor olduklarını farkettim. e insan doluydu! Onlar gidene dek bu kahrolası kemik yuva-‚n dışan çıkamazdık.
0 ranlıkta çevremde yaratıkların hareket ettiklerini hissedebiliyorördurn.
Toprağın kokusunu da alabiliyordum ve soğuğun nemij ' Gabrielle'nin bana sarılan elleri ölü ellerdi. Yüzü bir kemik gibi 'üzerinden yattığım ufalanmış, dağılmış iskeletin kokusunu ala "'gedebiliyordum tpırtısızdı.
Bunu düşünmemeye ve hiç kıpırdamadan yatmaya çalıştım. Yukarda yüzlerce insan soluk alıyor ve içini çekiyordu. Belki de binlercesi. Şimdi ikinci ilahiye geçmişlerdi. Şimdi ne olacak, diye düşündüm umursamazca. Dualar, kutsamalar, Tüm geceler içinde özellikle bu gece burada yatıp düşünmeye zamanım yoktu. Dışarı çıkmalıydım. Kırmızı kadife ceketin imgesi yine gözümün önüne geldi. Garip bir nedenle beni acele etmeye zorluyor ve açıklanamaz bir acı veriyordu. Birdenbire Gabrielle gözlerini açtı. Tabii ben görmemiştim. Burası kapkaranlıktı. Yalnızca hissetmiştim. Eklemlerinin canlandığım hissetmiştim.
Kımıldar kımıldamaz endişe içinde kaskatı kesildi. Elimle ağzını kapadım.
'Ses çıkarma,' diye fısıldadım ama korkusunu hissedebiliyordum. Önceki gece yaşadığı tüm dehşet verici şeyler geri geliyordu ve Şimdi de kınk bir iskeletle birlikte bir lahitin içindeydi.
Kaldıramayacağı
kadar ağır bir taşın altında yatıyordu.
'Kilisedeyiz!' diye fısıldadım. 'Ve güvenlikteyiz.' Şarkı yükseliyordu. 'Tantum ergo Sacramentum, Veneremur cer-'Hayır, bu bir Takdis Ayini,' diye Gabrielle içini çekti. Sessiz yataya çalışıyordu ama birden kendini yitirdi. İki kolumla onu sıkıca tavramam gerekti.

‘Dışarı çıkmalıyız,’ diye fısıldadı. ‘Lestat, mihrapta Kutsal Adaklar ?ar, Tanrı sevgisi için bunlar!’
Tahta tabutun kalıntıları altındaki taşın üzerinde çatırdamaya basmıştı.
Onun üzerine yattım ve ağırlığımla onu yere yapıştırdım.
Şimdi sessizce yat, beni duyuyor musun!’ dedim.
‘Beklemekten
9§ka bir seçeneğimiz yok.’
Ama onun korkusu bana da bulaşıyordu. Dizlerimin altında ke-

mik parçalarının ezildiğini hissediyor, çürümüş kumaş kokusu a|
dum. Ölüm kokusu lahitin duvarlarına işlemiş gibi geliyordu 1 kokuyla içerde kapalı kalmaya dayanamayacağımı biliyordum ?
‘Yapamayız,’ dedi soluk soluğa. ‘Burada kalamayız. Dışarı çık lıyım!’
Neredeyse sızlanmaya başlamıştı. ‘Lestat, yapamam.’ İki «f önce duvarlara sonra üzerimizdeki taşa dokundu. Dudaklarından! dehşet sesinin çıktığını duydum.
Yukarda ilahi durmuştu. Papaz mihrabın merdivenlerini tırma cak, Kutsal Ekmeğin üzerindeki camı iki eliyle kaldıracaktı. Kilise kilere dönecek ve Kutsal Ekmeği havaya kaldırarak onlan kutsj’ çaktı.
Gabrielle de bunu biliyordu tabii ama birden çıldırmıştı. Ak! da kıvranıyor beni yana itmeye çalışıyordu. ‘Pekâlâ, dinle beni!’ diye fısıldadım. Bunu daha fazla sürdüren^ dim. ‘Dışarı çıkıyomz. Ama bunu vampirlere yaraşır bir şekilde yap3, cağız. Duyuyor musun! Dışarda, kilisenin içinde bin kişi var ve br onların ödünü patlatacağız. Taşı kaldıracağım ve ikimiz birlikte ayı ğa kalkacağız. Bunu yaparken kollarını havaya kaldır ve elinden gt len en korkunç suratı takın, eğer elinden gelirse çığlık da at. Bu or lann geri çekilmelerine neden olacak. Üzerimize atlayıp bizi hapse atmak yerine geri kaçacaklar.’
Bana yanıt vermek için bile duracak durumda değildi.
Çırpınıyoı

çürük tahtalara topuklanyla vuruyordu.
Yerimde doğruldum, mermer kapağı iki elimle ittim ve lahitten tam söylediğim gibi dışarı fırladım. Pelerinimi dev bir yay gibi yuk rı kaldırmıştım.
Koronun önüne atladım, mum ışıklarının arasında çıkarabilece ğim en yüksek çığlığı attım.
Önümde yüzlerce kişi ayağa kalktı, yüzlerce ağız çığlık
atmak
üzere açıldı. *
Bir kez daha bağırdıktan sonra Gabrielle'nin elini yakaladım ve kalabalığın üzerine doğru yürüdüm. Gabrielle tiz bir çığlık attı.
S»1
elini pençe gibi öne uzatmıştı. Herkes paniğe kapılmıştı. Kadınlar * erkekler çocuklarını yakalıyor, bağıra çağıra geri kaçışıyorlardı. Ağır kapılar bir anda kara geceye ve serin rüzgâra açıldı. Gabrie le'yi önümden ittim ve geriye dönüp en yüksek çığlığımı attım.
»"
reyen, bağrışan kalabalığa köpek dişlerimi gösterdim. Arkamdan $ len birkaç kişinin beni mi izlediğini yoksa panik içinde ne yapac3 larını şaşırmış olarak mı davrandıklarını ayırd edemediğim içifl c bimden altın paralar çıkarıp yerlere saçtım. 'Şeytan yerlere para atıyor!' diye birisi haykırdı. lıktan sıyrıldık ve kırlara doğru kaçtık. lann arasın-^eZveler içinde koruluğa varmıştık. Önümüzde, ağaçla ^n'-k bij- evin ahırlarının kokusunu alabiliyordum, da bü^jzce durdum, dikkatle dinlemek için neredeyse ikiye katlan-SCS atların yerini buldum. Onlara doğru koştuk. Ahırlarda nalladı V^onuk gürültüsünü duyuyorduk.
nnlAİ k bjr çitin üzerinden atladım. Gabrielle peşimden geliyordu. n kapısına geldiğimizde kapıyı menteşelerinden söktüm Güzel [evg'r kır'k ahırdan dışan fırladığında hemen onun sırtına atladık. bır, -çjle önümde yerine yerleşince ona sarıldım.
Topuklanml hayvanın sağnsına bastırdım. Güneye ormanlara
ve
Paris'e doğru yola çıktık.

8
Kente yaklaşırken kafamda bir plan tasarlamaya çalıştım ama işin gerçeği ne yapacağım konusunda pek fazla bir fikrim yoktu. Bu pis küçük canavarlardan kaçınmanın yolu yoktu. Bir savaşa doğru gidiyorduk. Bunun kurtları öldürmek için yola çıktığım sabahtan pek farkı yoktu. Yine öfke doluydum ve bu işi bitirmeye kararlıydım.
Bir an için silik mırıltılarını işittiğimizde Montmartre'ın çiftlik evlerine yeni gelmiştik. Mırıltıları kötü bir duman gibi çevreyi sarıyordu. Gabrielle de ben de onları karşılamaya hazır olmak için hemen karnımızı doyurmamız gerektiğini biliyorduk. Küçük çiftliklerden birinde durduk. Gizlenerek meyve bahçesinden geçip arka kapıya geldik. İçerde boş bir ocağın önünde uyuklafan bir adam ve karısını bulduk.
işimizi bitirdiğimizde birlikte evden dışarı çıktık ve küçük sebze bahçesine geçtik. Burada bir an için sessizce durup inci grisi gökyü-|une baktık. Ötekilerden ses çıkmıyordu. Her yanda yalnızca sessiz*. taze kanın verdiği duruluk ve yukarda toplanan bulutların getire-~İ yağmurun kokusu vardı.
Dönüp sessizce beygiri çağırdım. Dizginleri elime aldığımda Gable'ye
döndüm.

'Paris'e gitmekten başka bir yol göremiyorum,' dedim ona küçük hayvanlarla yüz yüze karşılaşacağız. Onlar kendilerini yetli, gösterip savaşa başlayana dek yapmam gereken şeyler var. Njcı5' düşünmem gerekiyor. Roget ile konuşmalıyım.' 'Şimdi ölümlü saçmalıklarının zamanı değil,' dedi. Kilise lahitinin kirleri henüz ceketinde ve saçlarında durUy0 Tozlara bulanmış bir meleğe benziyordu.
'Onların benimle yapmak istediğim şeylerin arasına girrnelerj izin verememem,' dedim.
Derin bir soluk aldı.
'Bu yaratıkları peşinden sevgili Mösyö Roget'ne mi sürüklemek is tiyorsun?' diye sordu.

Bu düşünülemeyecek denli korkunç bir şeydi. İlk yağmur damlaları düşmeye başlamışlardı ve içtiğim kana ka, şın soğuğu hissediyordum. Biraz sonra hızla yağmaya başlayacak yağmur.
'Pekâlâ,' dedim. 'Bu iş bitene kadar hiçbir şey yapılamaz!'
Atatır
mandım ve onun eline uzandım.
'Yaralanmak seni yalnızca kamçılamaya yarıyor değil mi?' diye sordu. Beni inceliyordu. 'Yaptıkları ya da yapmaya çalıştıkları şeyhe neydiyse yalnızca seni daha da güçlendirdi.' 'İşte, ölümlü saçmalığı diye ben buna derim!' dedim. 'Hadi gel!' 'Lestat,' dedi, durgun bir sesle. 'Ahırdaki çocuğu öldürdükten son ra üzerine bir beyefendinin ceketini giydirmişlerdi. Ceketi gördün mü? Bunu daha önce de görmemiş miydin?' Kahrolası kırmızı kadife ceket...
'Ben görmüştüm,' dedi. 'Paris'te yatağımın yanında ona saatlerce baktım. O ceket Nicolas de Lenfent'indi.'
Ona bakakaldım bir an. Ama onu gördüğümü hiç sanmıyorum İçimde kabaran öfke*tümüyle sessizleşmişti. Bunun üzüntü olduğu nun kanıtını bulana dek öfke diye düşündüm. Sonra düşünmedim Bulanık bir biçimde bildiğim şey Nicki ile aramızdaki tutkunun» denli güçlü olduğu konusunda annemin hiçbir düşüncesinin olma > ğıydı. Bunun bizi nasıl felç edebileceğini bilmiyordu. Sanınm duda larımı kıpırdattım, ama hiç sesim çıkmıyordu. 'Onu öldürdüklerini sanmıyorum, Lestat,' dedi.
Yine konuşmaya çalıştım. Niçin böyle dediğini sormak isü)
dum, ama yapamıyordum. Meyve bahçesine gözümü dikmiş
bakıy
dum. f
'Yaşıyor sanırım,' dedi. 'Onların tutsağı olmuş. Yoksa orada o'

bırakır ve ahırdaki çocukla uğraşmazlardı.' bed^111". 5elki değil.'
Sözcüklerin çıkması için dudaklarımı
zorla-
^gerekmişti-
^ cXei bir gözdağıydı.

na daha fazla dayanamazdım.
<P elerinden gidiyorum,' dedim. 'Kuleye geri dönmek ister misin? bunu başaramazsam...'
E^Seni bırakmaya hiç niyetim yok,' dedi.
Ternple Bulvarına ulaştığımızda yağmur iyice hızlanmıştı, parke i binlerce lambanın ışığını yansıtıyorlardı.
Düşüncelerim akıldan çok sezgilerime dayanan stratejilere dönüşlstü. Bir dövüş için hiç olmadığım denli hazırdım. Ama kendi ye-. izin ne olduğunu anlamamız gerekiyordu. Kaç taneydiler? Ne istvorlardı? Bizi yakalayıp yok etmek mi yoksa korkutup kovalamak ?m istiyorlardı? Öfkemi bastırmam gerekiyordu. Çocuksu, boş inanç-1, olduklarını, kolayca korkutulup kovalanabildiklerini unutmamalıydım-
Nötre Dame yakınındaki yüksek ve eski apartmanlara geldiğimizde onların yakınımızda olduklarını duydum. Titreşimler gümüş bir kırbaç gibi çarpıyor ve aym hızla yok oluyorlardı. Gabrielle kendini yukarı çekti. Sol eli ile bileğimi tutuyordu, sağ eli kılıcının sapındaydı.
Önümüzde karanlığın içersinde körlemesine dönen kıvrık bir arka sokağa girdik. Atın nallannın demir takırtılan sessizliği bölüyordu. Bu sesin sinirlerimi bozmaması için çabalamam gerekiyordu.
Sanırım onları aynı anda gördük.
Gabrielle arkaya, bana doğru yaslandı. Korktuğumu düşünmesinler diye soluğumu içime çekmeden bekledim.
Üstümüzde, yükseklerde, dar arka sokağın iki yanında apartmanların balkonlarının üzerinde beyaz yüzleri görünüyordu. Alçalan gökyüzünün önünde soluk bir parıltı ve gümüş yağmurun sessiz damlaları.
Atı hızla ileri sürdüm. Yukarda çatıların üzerinde fareler gibi kaktılar. Sesleri ölümlülerin hiçbir zaman duyamayacağı zayıf bir homurdanmaya dönüştü.
Önümüzdeki duvarlardan sarkan beyaz kollarını ve bacaklannı ördüğümüzde Gabrielle küçük bir çığlık atıp sustu. Arkamızdan aklarının taşlar üzerindeki sesini duyuyordum. Doğru üzerlerine,' diye bağırdım ve kılıcımı çekip yolumuzun üsne atlayan iki paçavralı yaratığın tam üzerine sürdüm atımı.

‘Kah-

rolası yaratıklar, çekilin yolumdan,’ diye bağırdım. Atın ayajn altından çığlıklarını duyuyordum.
Bir an için tükenmiş yüzlerine baktım. Yukarımızdakiler u , muşlardı, arkamızdakiler zayıflamış görünüyorlardı. İlerlemeyi dürdük, bizi izleyenlerle aramızdaki uzaklığı giderek açıyorduk5t nunda bomboş Greve Meydanına geldik.
Ama onlar da meydanın kenarlarında toplanıyorlardı. Bu ke> J şüncelerini duyuyordum. Bir tanesi bizim gücümüzün ne olduğ, bilmek istiyor ve niçin korkmaları gerektiğini soruyordu. Bir b^ı bizi kuşatmalarında diretiyordu.
O anda Gabrielle’den bir gücün yayıldığı kuşkusuzdu. Çünkü 0 lardan yana bakıp kılıcının sapını sıkıca kavradığı zaman geri çek, diklerini gördüm.
‘Dur, onları durdur!’ dedi yavaşça. ‘Çok korkuyorlar.’ Sonra onı5 ra sövdüğünü duydum. Çünkü Dieu Otelinin gölgeleri arasından bu küçük cinlerden altı tanesi daha üzerimize doğru uçuyordu. İnce be yaz kolları ve bacakları paçavralarla şöyle böyle örtülmüştü, saçlan uçuşuyordu, ağızlanndan korkunç hırıltılar çıkıyordu. Ötekilere yetiş. meye çalışıyorlardı. Çevremizi kuşatan kötülük güç kazanıyordu.
At geriledi ve neredeyse bizi üzerinden atacaktı. Ben ata gitmesi ni söylerken onlar da durmasını söylüyorlardı. Gabrielle’yi belinden yakaladım, atın üstünden aşağı atladım ve son hızımla Nötre Dame’ın kapılarına koştum. Alaycı ve çirkin bir gevezeliğe başladılar, sessizce bana hakaret ler ve gözdağları yağdırıyorlardı:
‘Cesaret edemezsin, cesaret edemezsin!’ Kötülük bir fırının ağzın dan fışkıran sıcak gibi üzerimize geliyordu. Ayakları çevremizde yet lere vuruyor, koşuşturuyordu. Ellerinin kılıcımı ve ceketimi yakala maya uğraştığını hissettim.
Ama kiliseye ulaştığınızda neler olacağını biliyordum. Son bir sıç rama yaptım, Gabrielle’yi önümden itiyordum. Birlikte katedralin eşi ğinin üzerinden atlayıp kapıdan içeri süzüldük ve taşların üzerine in dik. Çığlıklar. Korkunç kuru çığlıklar yükseliyordu. Sonra sanki

büW
yığın bir top patlamasıyla dağıtılmış gibi hareketler duyuldu. I
Ayaklarımın üzerinde doğruldum. Onlara kahkahalarla
gülüy0'
dum. Ama daha fazlasını duymak için kapının bu denli
yakının'1'
beklemedim. Gabrielle ayağa kalkmıştı. Beni arkasından
çekef^
koşmaya başladı. Birlikte gölgeli kilisenin derinlerine doğru
ilerle*
bir kemerden bir başkasına koşuyorduk. Sonunda dua yerinin
sol1
VAMPİRİN ŞARKISI 185
Harına ulaştık. Mihrabın yakınında karanlık ve boş bir köşe pulu 'l'-
^ikte dizlerimizin üzerine çöktük, bulup kahrolası kurtlar gibi!' dedim.
'Kanlı bir tuzak.' "frP. [jirazcık sus,' dedi Gabrielle bana sarılırken.
'Yoksa ölümsüz yüreğim çatlayacak.'
Epey bir zaman sonra gerildiğini hissettim. Meydana doğru bakıyordu.
'Nicolas'ı düşünme,' dedi. 'Bekliyorlar ve dinliyorlar.
Kafalarımızdan
geçen her şeyi duyuyorlar.'
'Ama onlar ne düşünüyorlar?' diye fısıldadım. 'Onların kafalarından ne geçiyor?'
Onun dikkatini yoğunlaştırdığını hissedebiliyordum. Ona iyice yaklaştım ve uzaktaki açık kapılardan giren gümüş rengi ışığa baktım dosdoğru. Şimdi ben de onları duyabiliyordum, ama yalnızca tümünün bir arada çıkardıkları zayıf mırıltıydı duyduğum.
Ama yağmura bakmaya başladığımda üzerime çok güçlü bir huzur çöktü. Bu neredeyse haz verici bir duyguydu. Onlara boyun eğmemiz gerekiyor gibi göründü. Onlara daha fazla direnmek aptalcaydı. Yalnızca dışarı çıkıp kendimizi onlara teslim edersek her şey çözülecekti.
Nicolas'ı ellerinde tutuyorlardı. Biz teslim olursak ona
işkence

yapmayacaklardı, kollarını, bacaklarını
koparmayacaklardı.
Nicolas'ı onların ellerinde gördüm. Yalnızca ipek gömleği ve pantolonu vardı üzerinde çünkü ceketini almışlardı. Kollarını yerinden Çıkardıkları zaman attığı çığlıkları duydum. Ben de, 'Hayır,' diye çığlık attım, sonra kilisedeki ölümlüler duymasın diye elimle ağzımı kapattım.
Gabrielle uzandı ve parmaklarıyla dudaklarıma dokundu. 'Bunu ona yapmadılar,' dedi kısık bir sesle. 'Bu yalnızca bir gözd: ığı: Nicolas'ı düşünme.'
'Öyleyse henüz yaşıyor,' diye fısıldadım.
Öyle inanmamızı istiyorlar. Dinle.'
Yine aynı huzur duygusu geldi üzerime. Onlara katılmamız
için
Çagn yapıyorlardı. Kiliseden dışarı çıkın. Bize teslim olun. Sizi
iyi kar-

şılayacağız ve eğer gelirseniz ikinize de zarar vermeyeceğiz, Kapıya doğru döndüm ve ayağa kalktım. Endişeyle Gabrien arkamda doğruldu, eliyle dikkat etmemi işaret ediyordu. Benim]» nuşmaya bile korkuyor gibi görünüyordu. İkimiz de gümüş ls* geldiği büyük kemerden yana baktık.
Bize yalan söylüyorsunuz, dedim. Bizim üzerimizde hiçbir gu nüz yok! Bu uzaktaki kapıya doğru yuvarlanan bir karşı koyma J gaşiydi. Size teslim olmak mı? Eğer bunu yaparsak üçümüzü de h sak etmenize kim engel olacak! Niçin dışarı çıkalım ki? Bu kiliSen içinde güvenlikteyiz; en derin lahitlerinde gizlenebiliriz. İnananı arasında avlanabilir, kiliseye gelenlerin kanlarını kimsenin farketrne yeceği denli ustalıkla içebilir, sonra da kurbanlarımızı kafaları karış,), biçimde sokaklarda ölmek üzere dışarı gönderebiliriz. Ya siz ne ya.
pabilirsiniz, kapıdan içeri bile giremiyorsunuz. Üstelik Nicolas'ın elinizde olduğuna inanmıyoruz. Onu bize gösterin. Kapıya gelsin ve bizimle konuşsun.
Gabrielle'nin kafası iyice karışmıştı. Söylediklerimin ne olduğunu anlamak için bana bakıyordu. Onlann ne dediklerini duyduğu açıktı.

Ben onlara bu uyarıları gönderirken onları duyamıyordum. Dalgaları zayıflamış gibi görünüyordu, ama durmamıştı. Önceki gibi sürüyordu, sanki ben onları yanıtlamamışım gibi, sanki birileri mırıldanıyormuş gibi. Yeniden ateşkes sözü vermeye başladı, şimdi büyük nazlardan, onlara katılmanın ne denli haz verici olacağından söz ediyordu. Tüm çelişkiler çözülecekti. Yeniden duygusallaştı ses, güzelleşti.

'Sefil korkaklarsınız hepiniz,' diye içimi çektim. Bu kez Gabrielle de duysun diye yüksek sesle söylemiştim. 'Nicolas'ı kiliseye gönderin.'

Seslerinin mırıltısı zayıfladı. Kesilmedi ama mırıltının gerisinde boş bir sessizlik vardı, s&nki başka sesler kesilmiş ve geriye yalnızca bir iki ses kalmış gibiydi. Sonra ince, şiddetli bir biçimde tartışma ve isyan sesleri duydum.

Gabrielle'nin gözleri kısıldı.

Sessizlik. Şimdi dışarda yalnızca ölümlüler vardı. Rüzgâra karşın Greve Meydanına doğru ilerliyorlardı. Geri çekileceklerine inanm1' yordum. Şimdi Nicki'yi kurtarmak için ne yapacaktık. Gözlerimi kırpıştırdım. Birden kendimi bitkin hissettim. Neredeyse bir umutsuzluk duygusuna kapılmıştım. Bu saçma, diye düşünüyordum bir yandan da, ben hiçbir zaman umutsuzluk duymam! Başkaları duyar ama ben duymam. Ne olursa olsun savaşmayı sürdün1'

aman. Bitkinliğimin ve öfkemin arasında Magnus'un ate-
P°' ^? hoplayıp zıplaması geldi gözümün önüne. Alevler onu yut-
?Hi if'n e ce yüzündeki gülüşü gördüm. Bu umutsuzluk muydu?
nadan °. ünce beni felç etti. O zaman nasıl dehşete kapıldıysam ge-
Bu jghşete kapıldım. Başka birisi bana Magnus'u

anlatıyormuş
?fi °y ı^ij- duyguya kapıldım. Magnus'un düşüncesinin
aklıma gel-
!'bi£ nedeni buydu!
neSfok zeki-' diye fısıldadı Gabrielle.
?nnıı dinleme. Bizim kendi düşüncelerimizle oyunlar oynuyor,' Ama onun arkasından açık kapıya doğru baktığımda küçük bir fi-I -,n belirdiğini gördüm. Bu bir adamdan çok genç bir oğlana ben-?iyordu. Bunun Nicolas olmasını öylesine istiyordum ki, ama hemen o olnadığmı anladım. Nicolas'dan daha ufaktı ve daha yapılıydı.
Bu yaatık
bir insan değildi.
Gabrielle yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı. Neredeyse saygıyla K ediyor gibi duyuluyordu.
Yaratık o zamanlar erkeklerin giyindikleri gibi giyinmemişti. Üzeinde çok zarif, kemerli bir tunik vardı. Düzgün yapılı bacaklarına çoaplar giymişti. Kollarının geniş yenleri iki yandan sarkıyordu.
Aslınla
Magnus gibi giyinmişti ve bir an için delice bir düşünceyle bir bü-I yapıldığını ve Magnus'un geri geldiğini düşündüm. Aptalca bir düşünce. Dediğim gibi, bu bir oğlandı, kıvırcık saçlı »r başı vardı. Gümüş ışığın içinde dosdoğru kilisenin içine yürüdü. iir an için duraksadı. Sonra başını yana eğdi, yukarı bakıyor gibi göiinüyordu. Kilisenin ortasından geçip bize doğru geldi. Ayakları taşırın üzerinde en ufak bir ses çıkarmıyordu.
Mihrabın yanındaki mumların ışığına doğru gitti. Giysileri siyah adifedendi, bir zamanlar çok güzel oldukları belliydi, ama şimdi zattı onları eskitmiş ve üzerleri kirle dolmuştu. Ama yüzünün beyazdı ışıldıyordu. Bir tanrıya, Caravaggio'nun resimlerinden çıkma bir lros'a benziyordu yüzü. Bir yandan kışkırtıcı, bir yandan da göklerler> gelme bir görünüşü vardı kestane rengi saçları ve koyu kahveci gözleriyle.
Ona bakarken Gabrielle'yi kendime çektim. Bu yaratıkta hiçbir ty bize bakış tarzından daha çok korkutmamıştı beni.

Kişiliklerimi-
‘” her bir ayrıntısını inceliyordu, sonra yavaşça uzandı ve kibarca
“tabın taşına dokundu. Mihraba, üzerindeki haca, azizlere baktı,
,nra dönüp tekrar bize baktı.
188 I ANNE RICE
Bize çok yaklaşmıştı. Yumuşak incelemesi yerini neredeySe sal bir anlatıma bıraktı. Daha önce işittiğim ses geldi bu yaratıt”1’ Bizi boyun eğmeye çağırıyor, anlatılmaz bir tatlılıkla birbirimiz memiz gerektiğini söylüyordu. Onun, Gabrielle’nin ve benim. Bunda safça bir şey vardı. Orada durmuş bize çağrılar gönd yordu.
İçgüdüsel olarak ona karşı direndim. Gözlerimin sanki düşün lerimin önüne bir duvar örülmüş gibi opaklaştığını hissettim. YineCj onun için öyle bir özlem duyuyordum ki ona boyun eğmeyi, omı lemeyi ve onun tarafından yönlendirilmeyi özlüyordum. Geçmiş/’ tüm özlemlerim bunun yanında hiç kalıyordu. Benim için Magnus bi bir gizemdi. Tek ayamı anlatılamaz ölçüde güzel olmasıydı. |c de Magnus’ta olmayan sonsuz bir karmaşa ve derinlik yatıyor a görünüyordu.
Ölümsüz yaşamımın acıları üzerime çöküyordu. Bana gel. Ban gel çünkü yalnızca ben ve benim benzerlerim hissettiğin yalnızlıj son verebilirler, diyordu. Bu anlatılmaz bir üzüntü kaynağına doku nuyordu. Üzüntünün derinliğine ses veriyordu. Sesimin olması yerdi güçlü bir yumru oluşup boğazımı kurutmuştu. Yine de direndim Biz ikimiz birlikteyiz, diye direttim, Gabrielle’ye daha sıkı sarılıp Sonra ona sordum, Nicolas nerede? Bu soruyu sordum ve bunda direttim. Duyduğum ya da gördüğüm hiçbir şeye boyun eğmedim.
Dudaklarını ıslattı; bu çok insanca bir davranıştı. Sessizce yanımı za yaklaştı. Yakınımıza dek gelmişti, sırayla yüzlerimize bakıyordu İnsan sesine hiç benzemeyen bir sesle konuştu. ‘Magnus,’ dedi. Engelsiz, okşayıcı bir sesti bu. ‘Magnus senin de diğin gibi ateşe mi gitti?’
‘Ben hiçbir zaman bunu söylemedim,’ diye yanıtladım. Kendi insan sesim beni şaşırtmıştı. Ama şimdi birkaç saniye önceki düşünce lerimi söylemek istediğini anlamıştım. ‘Çok doğru,’ diye yanıtladım ‘Ateşe

gitti.’ Niçin birini bu konuda aldatacaktım ki? Düşüncelerine işlemeye çalıştım. Bunu yaptığımı anlamıştı ve ba na öyle garip imgeler gösterdi ki ağzım açık kaldı. Bir an için gördüğüm şey neydi? Bunu bilmiyordum bile. Centf ve cehennem, ya da ikisi bir arada, cennette ağaçlardan sarkan Ç1 çeklerden kan içen vampirler.
Bir iğrenme dalgası hissettim. Sanki benim özel düşlerimin İÇ”1 girmiş gibiydi.
Ama durdu. Gözlerini hafifçe kırpıştırdı ve anlaşılmaz bir say; la yere baktı. Duyduğum iğrenme onu engelliyordu. Benim ya nitm»

görememişti. Bunu beklemiyordu... neyi? Böyle güçlü yanıöncede0
s
ü? ve bana neredeyse kibar bir dille bunu anlatıyordu. ^v. ‘ijğına yanıt verdim. Kulede beni ve Magnus’u görmesine erdim- Magnus’un ateşe atlamadan önceki sözlerini anımsadım.
İZin|ann hepsini görmesini sağladım.
Pu Rasını salladı ve Magnus’un söylediği sözleri anlattığımda yüzünl afif bir değişiklik oldu. Sanki alnı düzleşmiş, bütün derisi gerilgibiydi- Yanıt olarak kendisiyle ilgili hiçbir bilgi vermedi bana. Tersine, beni çok şaşırtan bir tutumla gözlerini kilisenin ana mihbına çevirdi. Bizi sıyırıp geçti, sırtını bize dönmüştü. Bizden korkaa, hiçbir şey yok gibi davranıyordu, sanki bir an için bizi unutmuş-Dua yerine ilerledi, yavaşça yukarı çıktı. İnsanlar gibi yürümüyordu.
Daha çok bir gölge parçasından bir diğerine hızla kayıyordu.
Sanki gözden yitiyor ve yeniden ortaya çıkıyor gibiydi. Işıkta hiçbir zaman görünmüyordu. Kilisede gezinen insanların gözlerini ona çevirmeleri o anda gözden yitmesi için yeterliydi.
Bu yeteneğine şaşırmıştım, çünkü bu yetenekten başka bir şey değildi. Onun gibi hareket edip edemeyeceğimi merak ettiğimden koroya doğru giderken onu izledim. Gabrieile de hiç ses çıkarmadan arkamdan geliyordu.

Sanırım ikimiz de bunun düşündüğümüzden daha kolay olduğunu anlamıştık. Yine de bizi yanında gördüğünde şaşırdı. Ve tam bu şaşkınlığıyla en büyük zayıflığının bir ipucunu vermişti bana, gururu. Onu izlememiz, böylesine hafif hareket edebilmemiz ve aynı zamanda düşüncelerimizi gizleyebilmemiz onun gururunu kırmıştı.
Ama daha kötüleri gelecekti. Bunu algıladığımı anladığındabir an için açığa çıkmıştı- kızgınlığı iki katına çıktı. Yakıcı bir sıcaklık yayıldı ondan ve bu aslında sıcaklık değildi.
Gabrieile aşağılayıcı küçük bir ses çıkardı. Gözleri onun üzerinde Parladı, bir saniye içinde aralarında beni dışlayan bir iletişim oldu. aşırmış görünüyordu.
Ama daha büyük bir savaş içine düşmüştü ve ben de bunu anlama çabalıyordum. Çevresindeki inananlara baktı, sonra mihraba, er Şeye -gücü yetenin- tüm imgelerine ve Bakire Meryem'e baktı. erÇekten de Caravaggio'nun elinden çıkma bir tanrıya benziyordu. asum görünüşlü yüzünün sert beyazlığı üzerinde ışık oyunları oluyordu.
190 I ANNE RICE
Sonra kolunu ceketimin içinden geçirerek belime doladı, n
nuşu öylesine garip, öylesine tatlı ve öylesine baştan çıkarıcıya Yüzünün güzelliği beni büyülemişti, yerimden kımıldamadım. (\
*
kolunu Gabrielle'nin beline doladı. İkisinin bir arada görünüşü ç lek ve melek tablosu düşüncelerimi karmakarışık etmişti. 'Gelmelisin,' dedi. 'Niçin, nereye?' diye sordu Gabrielle. Yoğun bir basınç hisseti İrademe karşı beni yerimden kımıldatmaya çalışıyor ama başara yordu. Ayaklarımı taş zemine sıkıca bastırmıştım. Gabrielle'nin 0 bakarken yüzünün sertleştiğini gördüm. Sonra yine şaşırdı. lW dönmüştü ve bunu bizden gizleyemiyordu.
Demek kafa gücümüzü olduğu gibi fiziksel gücümüzü de yanjı hesaplamıştı. İlginç.
'Şimdi gelmelisin,' dedi. İradesinin bütün gücünü üzerimde uy». luyordu. Bunu aldatılamayacak denli açıkça göremiyordum. 'Dışac çık, izleyicilerim sana zarar vermeyecekler.' 'Bize yalan söylüyorsun,' dedim. 'İzleyicilerini uzaklaştırdın ve iz leyicilerin geri dönmeden önce

dışarı çıkmamızı istiyorsun çünkü on ların senin kiliseden çıktığını görmelerini istemiyorsun. Onların senir kiliseye girdiğini bilmelerini istemiyorsun.' Gabrielle yine aşağılayıcı bir sesle güldü.
Elimi göğsüne dayayıp onu itmeye çalıştım. Magnus denli güçlü olabilirdi. Ama korkutulmayı reddediyordum. 'Onların görmelerin niçin istemiyorsun?' diye fısıldadım. Gözlerimi yüzüne dikmiştim.
Öylesine şaşırtıcı ve korkutucu biçimde değişmeye başladı ki so luğum tutuldu. Melek gibi görünüşü pörsümeye başlamıştı. Gözler genişledi, ağzı çarpıldı. Bütün bedeni çarpıldı. Dişlerini gıcırdatif yumruklarım sıkmamak için kendini zorluyor gibi görünüyordu. Gabrielle uzaklaştı» Ben güldüm. Aslında gülmek istemiyordun ama buna engel olamıyordum. Dehşet vericiydi ama aynı zamana' da çok komikti.
, Şaşkına döndürücü bir hızla bu yanılsama yok oldu ve eski g* nüsüne geri döndü. Tanrısal anlatımı bile geri gelmişti. Kesiksiz w düşünce akışıyla bana onun düşündüğünden sonsuz ölçüde dal|J güçlü olduğumu anlatıyordu. Ama kiliseden çıktığını görmek otel" leri korkuturdu, onun için hemen ölmemiz gerekiyordu. 'Yine yalanlar,' diye fısıldadı Gabrielle.
Onunki gibi bir gururun hiçbir şeyi affetmeyeceğini biliyoro11" Eğer bu yaratığı atlatamazsam Nicolas'ın durumu çok kötüydü. Geri dönüp Gabrielle'nin elini tuttum. Kilisenin ortasından ön VAMPİRİN ŞARKISI | 191 A0anx ilerlemeye başladık. Gabrielle soru sorar gibi bir ona bir p^a Çakıyordu. Yüzü beyaz ve gergindi.
^"sabırlı ol,' diye fısıldadım. Dönüp baktığımda bizden çok geride ,stı sırtı ana mihraba dönüktü. Gözleri öylesine büyüktü ki gö-^ e korkunç göründü. Bir hayalet gibi dehşet vericiydi. ZU Kilisenm girişine geldiğimizde bütün gücümle ötekileri çağırıyorm Bunu yaparken de Gabrielle'ye yüksek sesle fısıldıyordum. j gelmelerini ve isterlerse kiliseye girmelerini söylüyordum. Hiçhr şey onlara zarar veremezdi, önderleri kilisenin içinde mihrabın ? nünde duruyordu ve bundan hiç zarar görmemişti. Sözcükleri yüksek sesle söylüyor, aralarına çağrıları sıkıştırıyordum-Gabrielle de bana katıldı. Benimle birlikte söylediklerimi yineliyordu.

Ana mihraptan bize doğru geldiğini hissettim, sonra birdenbire gözden yitirdim. Arkamızda nerede olduğunu bilmiyordum. Aniden beni yakaladı ve yanımda belirdi. Gabrielle yere fırlatılmıştı.
Beni kucaklayıp kapıdan sürüklemeye çalışıyordu. Ama onunla dövüştüm. Umutsuz bir biçimde Magnus'tan öğrendiğim her şeyi anımsamaya çalışıyordum. Garip yürüyüşü ve bu yaratığın garip hareketleri. Onu yana savurdum. Bunu ağır bir ölümlüyü yana savurur gibi yapmadım, doğrudan havaya fırlattım. Tam beklediğim gibi bir takla attı ve duvara çarptı. Ölümlüler huzursuz olmuşlardı. Hareketler görmüş, sesler duymuşlardı.
Ama yeniden gözden yitti. Gabrielle ve ben gölgelerde başkalarından farklı görünmüyorduk.
Gabrielle'ye yoldan çekilmesini işaret ettim. Sonra yeniden belirdi, doğrudan benim üzerime geliyordu ama olacak olanları anladım ve yana çekildim.
Benden yaklaşık yirmi metre uzakta taşların üzerine serildiğini gördüm. Bana sanki bir tannymışım gibi hayranlıkla bakıyordu. Uzun kestane rengi saçları dağılmıştı, kahverengi gözleri kocaman açılmış-
11 Yüzünün o kibar masumluğuna karşın iradesi sıcak bir dalga gibi benim üzerime geliyor, bana zayıf, eksik ve aptal olduğumu, iz-
`eyicileri gelir gelmez kolumu bacağımı koparacaklarını söylüyordu.
°eninı ölümlü sevgilimi ölünceye dek yavaş yavaş kızartacaklardı.
Sessizce güldüm. Bu eski bir komedideki dövüş denli gülünçtü.
Gabrielle bir birimize bir ötekimize bakıyordu. Yine diğerlerini çağırdım ve bu kez çağrımı yanıtladıklarını ve 0n-i sorduklarını duydum.
Kilisenin içine gelin,' diye yineledim durdum. Ayağa kalkıp kör 192 | ANNE RICE ve sarsak bir öfkeyle üzerime doğru gelirken bile yinelemeyi sü düm. Gabrielle ile aynı anda onu yakaladık ve sıkıca tuttuk A kımıldayamıyordu.
Beni bir an dehşete düşüren bir hareketle köpek dişlerini ta numa daldırmaya çalıştı. Yusyuvarlak açılan gözlerindeki boş \wfi lan ve geri çekilen dudağının açığa çıkardığı köpek dişini gördr Geriye savurdum. Yine gözden yitti.

Ötekiler giderek yaklaşıyorlardı.
'Önderiniz kilisenin içinde, gelin görün!' diye yineledim, 'ps içinizden biri kiliseye girecek olursa ona bir zarar gelmeyecek.' Gabrielle'nin bir uyarı çığlığı attığını işittim. Ama çok geç kaim, ti. Tam önümde, sanki yerden biter gibi ayağa kalktı ve çeneme k yumruk attı. Başım öylesine geri savrulmuştu ki kilisenin tavam,,, gördüm. Daha kendime geiemeden sırtımın ortasına sert bir yumrui attı, kapıdan dışan uçup meydamn taşlan üzerine düştüm.

Bölüm Dört
Karanlığın Çocukları

1

Görebildiğim tek şey yağmurdu. Ama çevremi sarmış olduklarını duyabiliyordum. Onlara emirler veriyordu.
'Bu ikisinin öyle büyük güçleri yok,' diyordu onlara düşünceleriyle. Sanki serseri çocuklara emrediyormuş gibiydi, sözü hiç uzatmıyordu. 'İkisini de tutsak alın.'
Gabrielle, 'Lestat, dövüşme, bunu uzatmak bir işe yaramaz,' dedi. Haklı olduğunu biliyordum. Ama yaşamım boyunca hiç kimseye teslim olmamıştım. Onu arkamdan çekerek Dieu Otelinin önünden geçip köprüye doğru koştum.
Islak ceketler ve çamurlu arabalar arasından koşuyorduk, yine de bize yaklaşıyorlardı. Öyle hızlı hareket ediyorlardı ki ölümlüler için neredeyse görünmez olmuşlardı, üstelik şimdi bizden de pek korkmuyorlardı.
Sol Kıyının karanlık sokaklarında oyun son buldu. Üstümde ve altımda melek yüzlü şeytanlar gibi beyaz yüzler belirdi.
Silahımı çekmeye çalıştığımda kollarımın üzerinde ellerini hissettim. Gabrielle'nin, 'Bırak ne olacaksa olsun,' dediğini duydum.
Kılıcımı sıkıca tuttum, ama beni yerden havaya kaldırmalarına en-S« olamadım. Gabrielle'yi de havaya kaldırıyorlardı. Korkunç bir imgeler yığını arasından bizi nereye götürdüklerini jinladım. Les Innocent yalnızca birkaç metre ötedeydi. Her gece pis °kulu açık mezarlarda yakılan ateşlerin ışıklarını şimdiden görebili-?°rdum. Ateşlerin pis kokulan uzaklaştıracağını düşünüyordu insanlar.

Kolumu Gabrielle'nin boynuna doladım ve bu kokuya dayanama-

dığımı haykırdım. Ama bizi karanlığın içersinde hızla taşıyorlard pılardan, beyaz mermer mezarların üzerinden geçtik. 'Tabii dayanamazsın,' dedim, kendimle savaşarak. 'Öyleys samla karnını doyurmak için yapılmışken niçin ölülerin arasında sayasın ki?'
Ama şimdi öyle bir bulantı hissediyordum ki ne sözel ne de f sel savaşı sürdürecek gücüm kalmamıştı. Çevremizde her yerde rümenin değişik aşamalarında bedenler yatıyordu. Zengin lahitlertf bile bu koku yükseliyordu.
Mezarlığın daha karanlık bölümlerine ilerleyip dev bir lahitin \ ne girerken onların da bu kokudan benim kadar nefret ettiklerini a ladım. Nasıl iğrendiklerini hissedebiliyordum, yine de sanki bunuy yormuş gibi ağızlarını ve ciğerlerini açıyorlardı. Gabrielle bana yas lanmış titriyordu, parmakları boynuma saplanmıştı. Başka bir kapıdan geçtik, sonra sönük meşale ışığında topıat merdivenlerden aşağı indik. Koku gittikçe güçleniyordu. Sanki çamurlu duvarlardan sızıyormuş gibiydi. Yüzümü yere çevirdim ve ardımdaki merdivenlerin üzerine ince bir kan sızıntısı kustum. Hızla ilerlediğimiz için biraz sonra bunu görmez oldum.
'Mezarlar arasında yaşam,' dedim öfkeyle. 'Söyleyin bana niçin şimdiden cehennem acıları içinde yaşamayı seçiyorsunuz?' 'Sessiz ol,' dedi yakınımdakilerden biri. Bu koyu renk gözlü, cadı gibi saçlı bir dişiydi. 'Sen lanetlisin,' dedi. 'Sen bir kafirsin.' 'Şeytan aşkına aptalın teki olma sevgilim!' diye alay ettim. Göz göze gelmiştik. 'Eğer şeytan sana -her şeye gücü yetenden- bir damla cık bile daha iyi davranıyorsa sorun yok!'
Güldü. Ya da aslında gülmeye başladı, sonra gülmesine izin yokmuş gibi durdu. İlginç v^ eğlenceli küçük bir toplantı olacaktı bizimkisi! Yerin altında gittikçe daha aşağılara iniyorduk. Titreyen ışık, çıplak ayakların çamurda çıkardığı sesler, yüzünü sürünen pis paçavralar. Bir an için sırıtan bir kafatası gördüm. Son» bir tane daha. Biraz sonra duvarda bir oyuğu dolduran bir yığın kafatası.

Çırpınıp ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ayağım bir başka yığm3 çarptı, kemikler merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Vampirler beni daha sıkı yakaladılar, daha yükseğe kaldırmaya çalıştılar. Şimdi duvarlara heykeller gibi gömülmüş çürük cesetlerin önünden geçiyorduk Çürük paçavralardan kemikler fırlamıştı.

v iğrenç!' dedim dişlerimin arasından.
Pu ^°enlerin başına gelmiştik ve büyük bir yeraltı mezarı içeri-^ef cınıvorduk. Bakır davulların alçak ve hızlı vuruşlarını duyarllllTl. t>iltyor.müZde meşaleler yanıyordu ve yas çığlıkları korosuna uzaklen acı dolu başka haykırışlar karışıyordu. Yine de bu kafa kat »n ^ ağlıkların ötesindeki başka bir şey dikkatimi çekmişti, "n/itün bu pisliğe karşın yakınlarda bir ölümlünün olduğunu hisistim-Bu Nicolas'tı, yaşıyordu ve onu duyabiliyordum. Düşün-561 rinin sıcak, nazik akışı güzelim kokusu ile karışıyordu.
Düşünce-
{•e. Je ç0k ama çok yanlış bir şeyler vardı. Tam bir kaos içindeydiler-Gabrielle'nin bunu yakalayıp yakalamadığını bilemiyordum. Birden tozların arasına, yere fırlatıldık. Diğerleri bizden uzaklaştılar. Ayaklarım üzerinde doğruldum, Gabrielle'yi de ayağa kaldırdım. güyük, kubbeli bir odada olduğumuzu gördüm. Durduğumuz yerin ortasında vampirlerin bir üçgen oluşturacak biçimde tuttuğu meşaleler odayı şöyle böyle aydınlatıyordu.
Odanın arkasında dev kara bir şey vardı. Odun, katran, küflenmiş kumaş ve yaşayan ölümlü kokuyordu. Nicolas oradaydı. Gabrielle'nin saçı kurdelesinden tümüyle çözülmüş, omuzlarına dökülmüştü. Görünürde sakin, dikkatli gözlerle çevresine bakmıyordu.
Çevremizde çığlıklar yükseldi ama en kulak tırmalayıcı sesler daha önce gördüğümüz öteki varlıklardan çıkıyordu. Bunlar yerin derinlerinden bir yerlerden gelen yaratıklardı.
Birden bu çığlıkların vampirlerden geldiğini anladım. Kan için Çiğlik atıyorlardı. Bağışlanıp buradan çıkarılmalan için çığlık atıyorlardı. Cehennemin ateşlerine bile razıydılar.
Ses de koku denli dayanılmazdı.

Nicki'den gerçek hiçbir düşünce gelmiyordu, yalnızca kafasının 5ekilsiz titreşimlerini alabiliyordum. Düş mü görüyordu?
Delirmiş
miydi?
Davulların sesi çok yüksek ve çok yakından geliyordu. Yine de ıu Çığlıklar sık sık vuruşları bölüyordu. En yakınımızdakilerin çığlıkları yavaş yavaş kesildi ama davullar sürüyordu. Birdenbire tokmak Sesleri başımın içinden gelmeye başlamıştı. Ellerimi kulaklarıma kapatmamak için umutsuzca çabalarken çevre^ e bakındım.

sı
Büyük bir halka oluşturulmuştu ve bu yaratıkların en az 0n buradaydı. Gençler, yaşlılar, kadınlar ve erkekler, genç bir o-î gördüm. Hepsi insan giysilerinin artıklarıyla giyinmişlerdi, üze 1 çamur içinde, ayakları çıplak, saçları pis ve karmakarışıktı. Merdiv^ lerde konuştuğum kadın da oradaydı. Biçimli bedenine pis bir eii!1 se giymişti. Bizi incelerken hızlı kara gözleri çamurun içindeki m ' cevherler gibi parlıyordu. Bu nöbetçilerin ötesinde, gölgede bak davulları çalan bir çift vardı.
Sessizce gücüm olsun, diye yalvardım. Nicolas'ı düşünmeksin duymaya çalıştım. Ağırbaşlı bir söz veriyordum: Hepimizi burada dışarı çıkaracağım, gerçi tam şimdi bunu nasıl yapacağımı bilmiy0 olsam da.
Davulun vuruşları yavaşlıyor, boğazıma bir yumru gibi tıkanan bana yabancı bir korku duygusu uyandıran çirkin bir kadanza dönüşüyordu. Meşale taşıyıcılardan biri yanıma yaklaştı.
Diğerlerinin beklentisini hissedebiliyordum. Alevler bana dokunduğunda heyecanlan elle tutulur olmuştu.
Yaratığın elinden meşaleyi kaptım, sağ bileğini yakalayıp dizlerinin üstüne çökünceye kadar büktüm. Sert bir tekmeyle onu yuvarladım. Diğerleri bana koşarken meşaleyi hızla savurarak onları uzakta tutuyordum.
Sonra meydan okurcasına meşaleyi yere fırlattım. Bu onları savunmasız yakalamıştı, bir anda sessizleştiklerini hissettim.

Heyecanlan sönmüştü, ya da aslında daha sabırlı, daha az ele gelir bir şeye dönüşmüştü.
Davullar durmaksızın çalıyordu. Ama davulları duymuyor gibi görünüyorlardı.
Ayakkabılarımızın tokalarına, saçlarımıza,
yüzlerimize
öyle bir kederle bakıyorlardı ki sanki aç ve acı içinde gibi görünüyorlardı.
Genç oğlan a<*ılı bir bakışla dokunmak için elini Gabrielle'ye uzattı.
'Geri çekil!' diye tısladım. Boyun eğdi, geri çekilirken yerdeki meşaleyi de kaptı.
Ama şimdi kesin olarak biliyordum ki kıskançlık ve merakla çevriliydik ve bu en büyük üstünlüğümüzdü.
Tek tek yüzlerine baktım, sonra ağır ağır ceketimdeki ve kollarım' daki tozları silkelemeye başladım. Omuzlarımı dikleştirirken ceketimi çekiştirip düzelttim. Sonra elimi saçlanmda gezdirdim ve ellerim1 kavuşturup dimdik durdum. Haksever ve saygın bakışlarla çevreme bakmaya başladım.
Gabrielle hafifçe gülümsedi. O da dimdik duruyordu, eli
kılıcın"1
VAMPİRİN ŞARKISI 197
l^abz35"1 diğerleri üzerindeki etkisi yaygın bir hayranlık oldu.
Koyu
8lllU ,ü ^dın büyülenmişti. Ona göz kırptım. Eğer birisi onu bir renk g° jne atsa ve orada yarım saat tutsa müthiş güzel bir
yara-
^'fbilirdi- Ona bunu sessizce söyledim. Geriye doğru iki adım
at-
"^ ° Ibisesini çekiştirip göğüslerini kapattı. İlginç. Gerçekten de
çok
"^"T im bunların anlamı nedir?' diye sordum. Sanki çok ilginç
yararrnış
gibi yüzlerine bakıyordum. Gabrielle yine hafifçe
gülümse-

‘Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?’ diye sordum. ‘Zincir şangırtı
tarak mezarlıklarda ve eski şatolarda dolaşan hayaletlerin imgeleri
misiniz yoksa?’
Huzursuz huzursuz birbirlerine bakıyorlardı. Davullar susmuştu.
‘Küçükken dadım bana böyle yaratıklarla ilgili korkunç masallar anlatırdı,’ dedim. ‘Onların her an evimizdeki zırhlardan dışarı fırlayıp, beni bağıra çağıra kaçırabileceklerini anlatırdı.’ Ayağımı yere vurdum ve öne doğru eğildim. ‘SİZ BU MUSUNUZ?’
Çığlık atıp geri kaçtılar.
Bununla birlikte siyah gözlü kadın kımıldamamıştı.
Yumuşak bir sesle güldüm.
‘Sizin bedenleriniz de tıpkı bizimkiler gibi, öyle değil mi?’ diye sordum yavaşça. ‘Güzel, pürüzsüz, ve gözlerinizde kendi güçlerimin kanıtını görüyorum. Çok garip...’
Kafaları karışmıştı. Duvarlardaki homurdanmalar zayıflamıştı. Sanki acılarına karşın mezarlardakiler de dinlemeye başlamışlardı. ‘Böyle bir pisliğin içinde yaşamak çok mu eğlenceli?’ diye sordum.
‘Onun için mi böyle yapıyorsunuz?’
Korku. Yine kıskançlık. Onların yazgısından kaçmayı nasıl becerebilmiştik?
Koyu renk gözlü kadın keskin bir sesle, ‘Bizim önderimiz Şeytan,’ dedi. Kibar bir sesi vardı. Ölümlüyken tanımaya değer biri olmalıydı. ‘Ve biz de Şeytana hizmet ediyoruz, bunun için yaratıldık.’
‘Niçin?’ diye sordum kibarca.
Tüm çevremde kargaşa.
Nicolas’dan hafif titreşimler geliyordu. Bir yönelimi olmayan bir heyecan duyuyordu. Acaba sesimi mi duymuştu?
‘Başkaldırmakla hepimizin üzerine Tanrının gazabını getirecekŞln,’
dedi oğlan. İçlerinde en küçüğü oydu, on altı yaşından fazla değildi
herhalde bu duruma geldiğinde. ‘Kendini beğenmişliğin ve

kö-
1
198 ANNE RICE
tülüğün yüzünden Karanlık Yolları görmezden geldin. Ölümi..
arasında yaşıyorsun! Işıklı yerlerde dolaşıyorsun.' 'Peki, sen niçin yapmıyorsun bunları?' diye sordum. 'Bu u yolculuğun bittiği zaman beyaz kanatlarınla cennete mi gidec L^ Şeytan bunu mu söz verdi? Esenlik? Eğer senin yerinde olsayd J,! na güvenmezdim.'
'Günahların için cehennem çukuruna atılacaksın!' dedi öteki den biri. Sıska bir kadındı bu. 'Dünya üzerinde kötülük yapma * cün olmayacak artık.'
'Peki bu ne zaman olacakmış?' diye sordum. 'Altı aydır böyley Tanrı ve Şeytan beni rahatsız etmediler. Beni rahatsız edenler sizi oldunuz!' Şimdi onlan dağıtıp yenmek çok olanaklıydı. Ama Nicki ne oh çaktı? Yalnızca düşüncelerini okuyabilseydim, büyük siyah kumaş « ğınının arkasında ne yaptığının belli bir imgesini alabilseydim. Gözlerimi vampirlerden ayırmadım.
Odun ve katran olduğu kesindi. Bir de bu kahrolası meşale^ vardı. Kara gözlü kadın yanaştı. Gözlerinde hiçbir kötülük yoktu, yalnız ca hayranlık vardı. Ama oğlan öfke içinde onu kenara itti. Öylesine yakınıma geldi ki yüzümde soluğunu hissettim. 'Piç!' dedi. 'Seni yapan Magnus sözleşmeye karşı çıktığı için, Ka ranlık Yollara karşı çıktığı için dışlanmıştı. Sen de Karanlık Armağanı bu kadına aceleyle, kendini beğenmişlikle verdin. Tıpkı sana ve rildiği gibi.'
'Eğer Şeytan seni cezalandırmazsa,' dedi sıska kadın. 'Seni biz ce zalandırırız. Bu bizim hem görevimiz hem de hakkımız.' Oğlan siyah örtülü odun yığınını gösterdi. Diğerlerine geri çekil melerini işaret etti. Bakır davullar yine'hızla ve yüksek sesle çalmaya başladılar Hal ka genişledi, meşale taşıyıcılar siyah kumaşa yaklaştılar. Ötekiler arasından ikisi eski örtüyü yırttılar. Siyah kumaş yırtıl" ken boğucu bir toz bulutu yükseldi.
Odun yığını Magnus'u yutan yığın kadar büyüktü. Yığının tepesinde kaba tahtadan bir kafes vardı, Nicolas parmak lıklann önünde

dizlerinin üzerine yığılmıştı. Kör gözlerle bize ba» yordu. Yüzünde ya da düşüncelerinde bizi tanıdığını gösteren hiç1"' şey yoktu.
Vampirler bize göstermek için meşalelerini yukarı kaldırmışa
Bizi odaya ilk getirdiklerinde olduğu gibi heyecanın
yükselmeye v®

hissettim.
l.ıdığ"V., in boynunda mor lekeler vardı. Gömleğinin danteli diğer-'zerindeki paçavralar gibi pisti. Pantolonu sökülmüş ve yırtıl-|CiflinJ' r veri çürükler içindeydi ve neredeyse ölecek denli kanı çeki'f"'*'. u yüreğimde sessizce patladı, ama onların görmek istediği bu olduğunu biliyordum. Korkuyu içimde gizledim. ^K fes hiÇDİr şey değildi. Onu kırabilirdim. Yalnızca üç meşale var-Soru "e zaman ve nası' harekete geçeceğimdi. Böyle yok olmaİlıvdık, böyle değil.
Kendimi soğuk bir anlatımla Nicolas'ı süzerken buldum. Çıralara, haca kesilmiş odunlara bakıyordum soğuk bir yüzle. İçimde öfke karıyordu. Gabrielle'nin yüzü bir nefret maskesine dönüşmüştü.
Grup bunu hissetmiş gibiydi. Hafifçe uzaklaşıyor, sonra kafalan karışmış ve kendilerine güvenmez bir havada yeniden yaklaşıyorlardı. Ama başka bir şey daha oluyordu. Çember daralıyordu.
Gabrielle koluma dokundu.
'Önder geliyor,' dedi.
Bir yerlerde bir kapı açıldı. Davullar hızlandı ve duvariann içine tutsak edilenler bağışlanıp bırakılmaları için acılı seslerle yalvarmaya başladılar. Çevremizdeki vampirler çılgın gibi bağrışmaya giriştiler. Elimden gelen tek şey kulaklanmı kapatmamaktı. Güçlü bir içgüdü bana öndere bakmamamı söylüyordu. Ama ona direnemedim ve yavaşça dönüp baktım. Güçlerini yeniden ölçmek istiyordum.
Büyük çemberin ortasına doğru ilerliyordu, odun yığını arkasın-*> kalmıştı. Yanında garip bir kadın vampir vardı. Meşalenin ışığında ona baktığım zaman Nötre Dame'a girdiği zattian yaşadığım şaşkınlığı yaşadım.
, Bu yalnızca güzelliği değildi; asıl sarsıcı yanı, çocuksu yüzündeki

[anılmaz masumluktu. Öyle hafif ve hızlı hareket ediyordu ki ayaklın
adım attığını göremiyordum. Kocaman gözleri bize öfkeyle

bakıyordu, saçları bütün toza karşın hafif bir kızıl ışık saçıy0 , 'Sır, Düşüncelerini okumaya çalıştım. Neydi kafasındaki? Büyüce bir varlık niçin bütün dünyayı ele geçirmek varken bu Sep^:
yaletlere kumanda ediyordu? Katedralin mihrabında onunla karşıya dururken neredeyse keşfetmek üzere olduğum şeyi bu ı çalıştım yine. Eğer bunu bilirsem belki onu yenebilirdim ve on a';' necektim.
Sanırım bana yanıt verdiğini gördüm. Sessiz bir yanıt. Masum latımıyla cehennem çukurunun içinde bir cennet pırıltısı gibiydi s^ ki şeytan düşüşten sonra bir melek biçimini ve melek yüzünü ko' muştu.
Ama çok yanlış bir şeyler vardı. Önder konuşmuyordu. Davujı endişeli endişeli çalıyorlardı ama ortak bir inanç yoktu. Kara gö2ı kadın vampir diğerleri çığlık atarken onlara katılmamıştı. Sonra 4 ğerleri de sustular.
Önderin yanında gelen kadın eski bir kraliçe gibi giyinmiş gam, bir yaratıktı. Yırtık pırtık pelerini ve örgülü bir kemeri vardı. Bu ka din gülmeye başladı.
Oradakilerin ne kadar şaşkına döndüklerini anlayabiliyordunı Bakır davullardan birinin sesi kesildi.
Kraliçe yaratık giderek daha yüksek sesle gülüyordu. Karışık saç larının pis peçesi altından beyaz dişleri parlıyordu. Bir zamanlar güzel bir kadın olmalıydı ve onu çökerten ölümü yaşı olmamıştı. Daha çok bir deliye benziyordu. Yüzünde korkunç bir sırıtış yerleşmişti, yabanıl gözlerle çevresine bakıyordu. Beden gülerken birdenbire bükülüverdi. Tıpkı Magnus'un kendi cenaze ateşinin çevresinde dans ederken bükülmesi gibi.
'Seni uyarmamış mıydım?' diye bağırdı. 'Uyarmamış mıydım?'
Arkasında, gerilerde küçük kafesin içinde Nicolas kıpırdadı. Kalı kahanın kulağını tırmaladığını hissediyordum. Ama gözünü ayım dan bana bakıyordu. Yüzünün zedelenmiş olmasına karşın eski du yarlı

yüz çizgileri bozulmamıştı. İçinde korku ve kötülük savaşıp' du. Bunlar merak ve neredeyse umutsuzluk duygusuyla karışmışla di.
Kestane rengi saçlı önder kraliçe vampire baktı. Yüzündeki ar* timi okumak olanaksızdı. Elinde meşale taşıyan oğlan öne atıldı vı kadına hemen susması için bağırdı. Şimdi üzerindeki paçavra karşın neredeyse soylu bir görünümü vardı. Kadın ona sırtını döndü ve yüzünü bize çevirdi. Ağzından so cükler kısık, cinsiyetsiz bir sesle çıkıyordu ve çok geçmeden b ^ah^ dönüştüler.
ka kez söyledim, ama beni dinlemedin,' dedi. Titrediğinde üzel-pelerin dalgalanıyordu. 'Bana deli dedin. Zamanın kurbanı, rir^z'ünde ç0k UZUn kalmaktan çürümüş başıboş bir Cassandra oly^ Ln söylüyordun. Pekâlâ, görüyorsun, tahminlerimin her biri dU? ıktı.
Önder onu hiç tanımıyormuş gibi davranıyordu.
Ve sana bunu ilk ve son kez göstermek için bu yaratık gerekiyor- diyerek bana yaklaşırken yüzü Magnus'un yüzü gibi korkunç m koftırk bir maskeye benziyordu. 'Bu oyuncu kendini beğenmiş gerekiyormuş sana.'
Tısladı, soluğunu içine çekti ve dimdik durdu. Bir an için tam sessiz
kaldığında güzel bir kadına dönüştü. Onun saçlarını taramak,
kendi ellerimle yıkamak, ona modern bir giysi giydirmek, kendi zamanımın
aynasında görmek istedim onu. Aslında bu düşünceyle bir
anda kafam karmakarışık oldu. Onu geri almak ve çirkin kılığını üzerinden sıyırıp atmak istiyordum.
Sanırım bir an için sonsuz yaşam kavramı içimde alev alev yandı. Ölümsüzlüğün ne olduğunu biliyordum. O kadınla her şey olanaklıydı, ya da o bir an için öyle görünüyordu.
Yüzüme baktı ve düşündüğüm şeylerin imgelerini yakaladığında yüzünün tatlılığı daha da arttı. Ama deliliğin verdiği neşe geri geliyordu.
'Cezalandırın onları,' diye atıldı oğlan. 'Şeytanın yargısını

yerine
getirin. Ateşi yakın.'
Ama kocaman odada kimse kımıldamadı.
Yaşlı kadın dudakları kapalı olarak konuşmayla şarkı arası bir şeyler mırıldanıyordu. Önder önceki gibi gözlerini dikmiş bakıyordu.
Ama oğlan panik içersinde üzerimize ilerledi. Köpek dişlerini gösteriyor, ellerini pençe gibi uzatıyordu.
Elindeki meşaleyi kaptım, göğsüne nereye attığıma bakmadan bir yumruk yapıştırıp tozlu çemberin diğer yanına fırlattım onu. Çıraların içersinde kayıp odun yığınına çarptı. Meşaleyi toprağa bastırıp söndürdüm.
Kraliçe vampir çığlıklar atarak gülüyordu. Bu diğerlerini korkutmuş görünüyordu ama önderin yüzünde hiçbir şey değişmedi. Ben burada durup Şeytan'ın yargısını filan beklemeyeceğim!' dedim çevremde halka olanlara bakarak. 'Ancak Şeytanı buraya getiririniz beklerim.'
'Evet çocuk, anlat onlara! Sana yanıt versinler!' dedi yaşlı
kadın

zafer dolu bir sesle.
Oğlan yine ayaklarının üzerinde doğrulmuştu. 'Sen suçlarını biliyorsun,' diye gürledi yeniden halkanın ar girerken. Öfkeden köpürüyordu şimdi ve çevresine güç yayryQ!
Onlardan herhangi birini üzerlerindeki ölümlü biçimlerle yargd^ nın ne denli olanaksız olduğunu anlıyordum. Yaşlı bir adam s .a yaşlı bir kadın, yeni yetme bir çocuk ya da çocuksu önderleri o ı rın en yaşlısı olabilirdi.
'Durun,' dedi daha da yakınımıza gelirken. Diğerlerinin dikkat üzerinde hissettiğinden gri gözleri ışıklar saçıyordu. 'Bu düşman b' rada ya da başka bir yerde bir çırak filan değil. Kabul edilmeyi h medi. Şeytana yemin etmedi. Ölüm yatağında ruhunu şeytana verm di, aslında o ölmedi!' Sesi giderek yükseliyordu. 'O hiçbir zaman SĞ mülmedi! Paris'in tam göbeğinde bir iş adamı gibi işlerini yürütüyor! Duvarlardan yükselen çığlıklar onu yanıtlıyorlardı. Ama çemberin üzerinde duran vampirler ona bakarlarken sessizleşmişlerdi.

Köpek
dişi titredi.
Kollarını yukarı kaldırdı ve sızlandı. Vampirlerden bir ikisi yana verdi. Öfkeden yüzünün biçimi bozulmuştu.
Yaşlı kraliçe vampir tiz bir kahkaha attı ve neredeyse
manyak bir
gülümsemeyle bana baktı.
Ama oğlan vazgeçmiyordu.
'Yüreğinin hoşuna giden şeyleri yapıyor. Bu kesinlikle yasaktır, diye çığlık attı. Ayağını yere vurduğunda üzerindeki giysiler sallanıyordu.
'Bedensel haz için kurulmuş sarayların içlerine giriyor, onda ölümlüler müzik çalarken, dans ederken onlarla birlikte oluyor!' 'Kes şu saçmalamalarını!' dedim. Ama aslında söyleyeceği şeyleri duymak isterdim.
İleri doğru uzandı, parmağını yüzüme uzattı.
'Hiçbir ayin onu banlardan arındıramaz!' diye bağırdı.
'Kara"1'1*
Yemin için Karanlık Kutsama için çok geç artık...' 'Karanlık Kutsamalar? Karanlık Yeminler?' Yaşlı kraliçeye döndüm.
'Sen ne diyorsun tüm bunlara? Magnus ateşe gittiğinde ne ta dar yaşlıysa sen de onun kadar yaşlısın... Niçin tüm bunlann sürwe sine katlanıyorsun?'
Gözleri bir an için sanki ondan bağımsız davranırcasına fıldır" dır döndüler, sonra yine çılgın kahkahası duyuldu. 'Sana hiçbir zaman zarar vermeyeceğim genç çocuk,' dedi.
'İ^
ze de.' Gabrielle'ye sevgiyle bakıyordu. 'Büyük bir macera için
?
tanın Yoluna çıktınız. Önünüzde sizi bekleyen yüzyıllara
karışı*"'

e hakkım var?'

&^ nın Yolu. Söylenen şeyler arasında ruhumda temiz bir ses ^ -lk SeY buydu. Yalnızca ona bakmak bile içimi neşe dolduruvefen t^endi yolunda o Magnus'un ikiziydi.
)'°,\ evet, senin yaratıcın denli yaşlıyım!' Gülümsedi. Beyaz köpek alt dudağına değer gibi olup gözden yitti. Onu kayıtsızca seydi} lc0 öndere bir göz attı. 'Buradaydım,' dedi. 'Bu çukurun içindeyMagnus gizlerimizi bizden çaldığında. Büyük simyacı Magnus... ı ona sonsuz yaşamı verecek kanı içti. Bu Karanlıklar Dünyasıdaha önce hiç görmediği bir şeydi. Ve şimdi, üç yüzyıl geçti. 1110 di tertemiz, katışıksız armağanını sana verdi o güzel çocuk!'
Yüzü yeniden sıntan komedi maskesine dönüştü. Magnus'un yüzüne öyle benziyordu ki.
'Göster bana, çocuk,' dedi. 'Sana verdiği gücü göster. Daha önce Armağanı kimseye vermemiş böylesine güçlü biri tarafından bir vamoir yapılmanın ne anlama geldiğini biliyor musun? Burada bu yasaktır çocuk. Onun yaşında hiç kimse güçlerini başkasına iletmez! Çünkü eğer bunu yaparsa onun doğurduğu yeni gelen kolaylıkla şu kibar önderi ve onunla sözleşme yapanlan yenebilir.' 'Kes şu delice gevezeliği!' diye atıldı oğlan. Ama herkes dinliyordu. Güzel kara gözlü kadın yaşlı kraliçeyi daha iyi görmek için yakınımıza yaklaşmış ve şimdi bizden nefret etmeyi ya da korkmayı bütünüyle unutmuştu.
'Yüz yıl önce yeterince konuşmuştun,' diye gürledi oğlan yaşlı kraliçeye. Susmasını emreder gibi ellerini havaya kaldırmıştı.
'Buradaki tüm yaşlılar gibi sen de delisin. Senin çektiğin ölüm de bu. Hepinize söylüyorum, bu yasadışı yaratık cezalandırılmalı. Onun yaptıÜı kadın hepimizin önünde yok edildiğinde düzen yeniden kurulacak.'
Yepyeni bir öfkeyle diğerlerine döndü.
'Size söylüyorum, tüm kötü şeyler gibi siz de yeryüzünde Tannn'n
iradesiyle dolaşıyorsunuz, ölümlülere onun Tanrısal Görkeminin
ac'sını çektiriyorsunuz. Eğer kafirlik yaparsanız Tanrının iradesiyle

yok edilebilirsiniz ve cehennem ateşlerine atılırsınız. Çünkü
sizler lafetÜ
ruhlarsınız, size ölümsüzlük ancak acı ve işkence
çekmeniz pakına
verildi.'
Kararsız bir sızlanma dalgası yükseldi.
Neyse, sonunda ne olduğunu gördük bütün felsefenin,' dedim. e tüm bunlar bir yalan üzerine dayanıyor. Daha şimdiden cehenenie gitmeyi seçmiş gibi korkudan titriyorsunuz. En aşağı ölümlü-204 ANNE RICF. VAMPİRİN ŞARKISI 205
Timlü dünyanın düşlerini gördüm. Mezarımda yatarken pı Jfl^' ° sıef) yeni müzikler kulağıma ninni gibi geliyordu. İnadLigLl | jar gözümün önüne geliyordu. Düşüncelerimin zaman-'.'ini'2 kU-lnc[a bu dünyanın ne denli yürekli olduğunu biliyordum den daha kötü zincirlere bağlısınız ve biz bunu yapmadıölrn zi cezalandırmak istiyorsunuz öyle mi? Bizim örneğimizi i>ı I kü biz böyle yapmıyoruz!'
J taP1Iia kamaştırıcı biçimlerinin dışında tutsa bile Şeytanın Yolunan' SöfuSllZCa onun yüreğine gitmeyi özlüyordum.' jjn k°r.. jü oğlan öfkeden kendinden geçmişti. Grl £ .fl yargılamayı,' dedi, öndere bakarak. Ateşi şimdi yakın.' ?°ree abartılı bir biçimde öne eğilerek yolumdan çekildi. Oğlan k nındaki meşaleye uzanırken onun üzerine fırladım, meşaleyi ve oğlanı tepe takla tavana doğru fırlattım. Aşağı inerken baş Çevremizdeki vampirlerin kimileri bize bakıyor, kimileri h la birbirleriyle konuşuyorlardı. Dönüp dönüp öndere ve ya? çeye bakıyorlardı.
Ama önder hiçbir şey söylemiyordu.
Oğlan düzeni sağlamak için haykırdı.
'Kutsal yerlere saygısızlık göstermesi yetmez mi,' dedi, '(% bir insan gibi dolaşması yetmez mi? Tam bu gece bir köyde k. bir kilise cemaatine dehşet saçtı. Tüm Paris bundan, mihrabı dan doğrulan gulyabanilerden söz ediyor. O, onay ya da ayin o] sızın Karanlık Hileleri verdiği bu dişi vampir yaptılar bunu.' Çevredekiler içlerini çekiyor ve mırıldanıyorlardı. Ama yaşlı ı, çe neşe çığlıkları atıyordu.

‘Bunlar büyük suçlar,’ dedi. ‘Size söylüyorum, cezadan kurtı mazlar. Sanki kendisi ölümlü bir adammış gibi satın aldığı bulvaı yatrosunun sahnesinde yaptıklarını bilmeyeniniz var mı aranızc Orada binlerce Parislinin önünde Karanlıkların Çocuğu olarak sal olduğu güçleri sergiledi. Yüzyıllardır koruduğumuz gizlilik yalnız onun ve sıradan bir kalabalığın eğlencesi için açığa çıktı.’
Yaşlı kraliçe ellerini ovuşturdu, bana bakarken başını yana
‘mal,
EgelmiŞti- Meşaleyi söndürdüm
f”eriye tek bir meşale daha kalmıştı. İçerdekiler ne yapacaklarını mıışlardı, kimileri yardım etmek için oğlana doğru koşuyor, baş-Sarı birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Önder sanki bir düş Uüyormuş gibi taş kesilmiş duruyordu.
Bu arada ilerledim, odun yığınının üzerine tırmandım, küçük tahkafesin önündeki tahtaları kopardım.
Nicolas canlı bir cesede benziyordu. Gözleri ağırlaşmıştı, ağzı sanmezarlığın
öteki yanından bana gülümsüyormuş, benden
nefret
Uyormuş gibi çarpılmıştı.
Onu kafesten kurtardım ve toprak zemi-
Bunların heps’i doğru”’^^üîF^^t^”^^^İ^m- ^eşl^di’ j”8* bir sesle bana sövüp sayıyordu. Bunu gör lezden geldim ve elimden geldiğince başkalarından gizlemeye çalım.
Yaşlı kraliçe hayranlık içinde seyrediyordu. En ufak bir korku izi pstermeden bizi seyreden Gabrielle’ye baktım. Ceketimin cebinden da oturdun mu? Fransız tiyatrosunun sahne ışıkları önünde durdıj mu? Sen ve böylesine kusursuzca yarattığın bu güzel kadın, Tuile| es Sarayında kral ve kraliçe ile dans ettiniz mi? Bulvarlarda altın araba içinde dolaştığın doğru mu?
(ladım. Nicki küçük haça anlamaz gözlerle bakıyordu, sonra gül-«jj «ve başladı. İçindeki bütün nefret ve kötülük bu alçak, metalik se” pırmuştu. Vampirlerin çıkardıkları seslerin tam tersiydi. Bu seste I ön kanını duyabilirdiniz. Duvarlarda yankılanan seste insan sesindi ilgalar

vardı. Kaba, sıcak ve garip bir biçimde tamamlanmamış yüz)' *
§örundü bana aramızdaki bu tek ölümlü. Porselen bebeklerin Güldü,
güldü. Gözleri zaman'zaman diğerlerini tarıyordu. ^f\^^:^o\zs\n
boynuna geçirip haçın görünmesini sıcak bir ışık demeti gönderir gibi
bu onları yatıştırıyordu 'Ah, böylesine fibarlık ve böylesine saygınlık,'
diye sür 'Büyük Katedrale girdiğinde ne oldu? Anlat bana şimdi.' 'Hiç
ama hiçbir şey madam!' dedim.
'Büyük suçlar!' diye gürledi vampir oğlan. 'Bunlar bir kenti
rek bir krallığı bize karşı ayaklandıracak denli büyük şeyler. "i
—>
lar boyunca bu metropolde sessizce avlandık. Büyük güçlerimiz'
^b^kUm^ bir çocuk gibiydi tiki 'ferdekiler daha da karışmışlardı.
Yerdeki sönmüş iki meşaleye yalnızca küçük bir fısıltıyı açığa vurduk.
Biz avcılarız, gece yarau-. rıyız. İnsanların yüreklerindeki korkuyu
yaşatmak için varız, Ç1 cinler olmak için değil!'
"ttdi, kendi kurallarınıza göre ona zarar veremezsiniz,' dedim.
, ,. ı-ı u- ı „,ıcmYJ !Saona bu doğaüstü korunmayı
sağlayan bir vampir. Söyleyin ba-
Ah, ama bu çok yüce bir şey, diye şarkı söyler gibi konuşi" ı ^
& L. ? ? v
'cki'yi öne doğru taşıdım. Gabrielle onu kollarına almak için heh
kraliçe. Gözlerini kubbeli tavana dikmişti. 'Taş yastığımın
üstü"0 ,.. >
206 I ANNE RİCB
men yanımıza geldi.
Bunu kabul etti, ama sanki onu tanımıyormuş gibi bau Gabrielle'ye.
Yüzüne dokunmak için parmaklarını uzattı. Q ? bir bebeğin elini tutar
gibi elini uzaklaştırdı. Gözlerini bana ve ^ re dikti.
'Eğer önderinizin size söyleyecek hiçbir sözü yoksa benim h
sözüm var,' dedim. 'Gidin ve Seine sularında yıkanın, eğer
nas'ı
pılacağını anımsıyorsanız doğru dürüst insanlar gibi giyinin ve i
\
lar arasında öyle gezinin.'

Yenilgiye uğrayan vampir oğlan tökezleyerek halkanın içine misti. Ona doğrulması için yardım edenleri kabaca itti. 'Armand,' diye yalvardı sessiz öndere. 'Seninle sözleşme yapanı. rı düzene sok! Armand! Kurtar bizi!'
'Cehennem adına,' diye ondan daha yüksek bir sesle bağırdlrr 'Şeytan niçin size güzellik, kıvraklık, düşünceleri okuyacak göı\t< insanları büyüleyecek kafalar verdi?'
Hepsinin gözleri üzerime dikilmişti. Gri gözlü çocuk yine, % mand,' diye bağırdı, ama boşunaydı.
'Size verilen armağanları boşuna harcıyorsunuz!' dedim. 'Daha d; kötüsü, ölümsüzlüğünüzü boşuna harcıyorsunuz! Yeryüzünde ölüm lülerden başka hiçbir şey geçmişin boş inançlarının pençesinde ya sayacak denli kafasız ve çelişki dolu olamaz.' Tam bir sessizlik egemendi. Nicki'nin yavaş yavaş soluk aldığın duyabiliyor, sıcaklığını hissedebiliyordum. Ölümün kendisine kar; savaşan uyuşturulmuş hayranlığını hissedebiliyordum. 'Kafanız hiç çalışmıyor mu?' diye sordum ötekilere, sesim sessiz ligin içinde yükseliyordu. 'Hiçbir ustalığınız yok mu sizin? Ben bıı öksüzken bu denli çok olanakla karşılaşmışken kötü ana babalar tarafından yetiştirilen sialer...' bunu söylerken öndere ve öfkeli oğlarbaktım.
'Yeraltında kör yaratıklar gibi el yordamıyla ilerliyorsunuz' 'Şeytanın gücü seni cehenneme atacak,' diye haykırdı oğlan.
G*
ri kalan tüm gücünü topluyordu.
'Bunu söyleyip duruyorsun!' dedim. "Ve hepimiz görüyoruz * hiçbir şeyin olduğu yok!'
Onaylayan yüksek mırıltılar duyuldu.
'Eğer bunun olacağını gerçekten düşünüyor olsaydın,' defl"11 'Beni buralara getirme sıkıntısına girmezdin.' Onaylayan sesler daha da yükseldi.
Önderin küçük, terkedilmiş görünüşüne baktım. Tüm gözler be den ona döndü. Vampir kraliçe bile ona baktı.

ligin içersinde fısıldadığını duydum.

Sf fsey bi”i;
larda işkence çekenlerden bile ses çıkmadı.
PuV^rönder yeniden konuştu.
S° din §inldi’ nePiniz’ bu işin sonu bu-‘
Airnand, hayır!’ diye yalvardı oğlan.
diğerleri geriliyorlardı. Fısıldarken yüzlerini ellerinin arkasın-Ivorlardı.
Davullar bir yana atılmıştı, yanan tek meşale duvarasılı. duruyordu.
^ rtnderi gözlüyordum. Sözlerinin bizi bırakma amacıyla söylenmelini biliyordum.
Karsı çıkan oğlanı da diğerleriyle birlikte gönderdikten sonra yada yalnızca kraliçe kalmıştı. Bakışlarını bir kez daha bana çevirdi.
3
Dev kubbesiyle büyük ve boş odada yalnızca bizi seyreden iki
vampir kalmıştı. Duvardaki tek meşaleden zayıf ve ürkütücü bir ışık
yayılıyordu.
Sessizce düşünüyordum: Diğerleri mezarlığı terkedecekler miydi, yoksa merdivenlerin tepesinde mi toplanacaklardı? İçlerinden Nicki’yi canlı olarak buradan çıkarmama izin verecek biri var mıydı? Oğlan yakınlarda bekleyecekti ama o zayıftı. Yaşlı kraliçe hiçbir şey yapmayacaktı. Geriye aslında yalnızca önder kalıyordu. Ama şimdi oürtüsel davranmamam gerekiyordu.
Bana bakmayı sürdürüyor ve hiçbir şey söylemiyordu. ‘Armand?’ dedim saygıyla. ‘Sana böyle diyebilir miyim?’ Daha yakınına gittim. Yüzündeki en ufak değişikliği yakalamaya çalışıyor-<lurn- ‘Önderin sen olduğun açık. Bize tüm bunları açıklayabilecek tf* kişi de sensin.’ , Ama sözcüklerim düşüncelerimi gizlemeye pek yetmiyordu.
As-
“Ma ona başvuruyordum. Onları tüm bunlara nasıl sürüklediğini so-
“”yordum. En az yaşlı kraliçe kadar yaşı olmalıydı. Onların anlayanları
bir derinliği vardı. Yeniden Nötre Dame’ın mihrabı önünduruşu

geldi gözümün önüne. Yüzünde ölümsüzlüğün ifadesi
rdl ° Zaman. Ona tam olarak inandığımı ayrımsadım. Tüm
zaman
208 ANNF. RICE
boyunca önümde sessizce duran bu eski varlığa inanıyordum
Şimdi bir an için bir insan duygusu gösterip göstermeyec
araştırıyordum. Bilgeliğin açığa çıkaracağı şeyin bu olduğunu
H^"1'
nüyordum. İçimdeki ölümlü, handa kaosu gördüğü zaman a&l ^
zayıf yanım şöyle dedi
'Armand, tüm bunların anlamı ne?'
Yh
Kahverengi gözlerde bir ikilem belirir gibi oldu. Ama sonra de bir anda öylesine bir öfke belirdi ki geri çekildim Gördüklerime inanamıyordum. Nötre Dame'da gördüğüm h.,1 değişiklikler bunun yanında hiç kalırdı. Kötülüğün böyle tam olanı! bedenselleştiğini hiç görmemiştim. Gabrielle bile geri çekildi. Nickjy korumak için sağ elini kaldırdı. Onun yanına gidinceye dek geril» dim, kollarımız birbirine dokunuyordu. Ama aynı mucizeli yolla nefret eridi. Yüz yeniden ölümlü bir 0ğ. lanın tatlı ve taze yüzü olmuştu.
Yaşlı kraliçe vampir neredeyse kendini beğenmiş bir havayla gü. lümsedi ve beyaz pençelerini saçlarından geçirdi. 'Açıklama için bana mı geliyorsun?' diye sordu önder. Gözleri Gabrielle'nin ve onun omuzunun arkasındaki Nicolas'ın üzerinde dolaştı. Sonra bana geri döndü.
'Dünyanın sonuna dek konuşabilirim,' dedi. 'Ve yine de burada neyi yok ettiğini sana anlatamam.'
Sanırım yaşlı kraliçe karşı çıktığını gösteren bir ses çıkardı ama ben önderle uğraşıyordum. Konuşmasının yumuşaklığı ve içinde köpüren büyük öfkeyle.
'Zamanın başından bu yana,' dedi. 'Bu gizemler varoldular.' Bu dev odada dururken küçücük görünüyordu. Sesi hiç çaba harcamadan çıkıyordu, elleri iki yanından sarkıyordu. 'En eski günlerden bu yana

insanların kentleynde bizim türümüz dolaşır. Tanrının ve Şeytanın bizden istediği gibi insanları avlayıp onlarla besleniriz.
BIW
Şeytanın seçtikleriyiz ve saflarımıza alınanların ölümsüzlüğün
Karanlık
Armağanını almadan önce yüzlerce suç işleyerek kendilerini kanıtlamaları
gerekir.'
Yanıma biraz daha yaklaşmıştı, meşalenin ışığı gözlerinde par'1' yordu.
'Onlar sevdiklerinin önünde ölmüş gibi gölündüler,' dedi. 'Ve
ot
lara bir damlacık kendi kanımızdan vererek gelişimizi beklerken ta
butun içinde çektikleri acılara katlanmalarını sağladık. Ancak
bun*'
sonra Karanlık Armağan verildi onlara ve ardından yeniden
nıeZal;
kapatıldılar, ta ki susuzlukları onlara dar tabutu kırıp doğrulacak gl
VAMPİRİN ŞARKISI | 209
eye dek.'
cû ver i jraz yükselmiş ve bu boş odada yankılanır olmuştu. SeS1 karanlık odalarda öğrendikleri şey ölümdü,' dedi. 'Doğrul-^U ja anladıkları şey ölüm ve kötülüğün gücüydü. Tabutu kı-(jüJo3 içerde tutan demir kapıları açan güç buydu. Bunu yapara(1' ° larsa zavallılardı. Onların sızlanmaları ertesi gün ölümlüler ge-'"^•du çünkü gece onlara kimse yanıt venniyordu. Onlara hiç acı-"^'AiTia yerlerinde doğrulanlar, ah, bunlar yeryüzünde dolaşan, sı-5 arınmış vampirlerdi, Karanlığın Çocukları, bir yeni yetmenin Ünîvla doğmuşlardı, hiçbir zaman efendinin tam gücü verilmiyordu böylece gerçekten güçlenene dek geçen zamanda Karanlık Armas m kullanabilecek bilgeliği edinebiliyorlardı. Bunlar Karanlığın Ku-Harına bağlıydılar. Ölülerin arasında yaşamak, çünkü biz ölü şeyle-. lıer zaman kendi mezarına ya

da çok yakındaki bir mezara geri dönmek. Işıklı yerlerden sakınmak, kurbanlarını başkalarının yanından uzaklaştırıp kutsal olmayan, lanetli yerlerde öldürmek ve Tanrının gücünü, boyundaki haçı, Kutsal Ekmeği ve Şarabı sonsuza dek saymak. Asla ve asla Tanrının Evine girmemek. Eğer girersen güçlerini yitirecek ve cehenneme atılacaksın, yeryüzündeki egemenliğin yakıcı işkencelerle sonlanacak.'
Durakladı. İlk kez kraliçeye baktı ve bana öyle göründü ki kraliçenin yüzü onu deli ediyordu.
'Bu şeyleri aşağıladın,' dedi kraliçeye. 'Magnus da bu şeyleri aşağıladı!'
Titremeye başlamıştı. 'Onun deliliği bundandı, seninki de öyle, ama sana söylüyorum, sen bu gizemleri anlamıyorsun! Onları cam gibi kırıyorsun, ama cehaletinden başka gücün yok. Tek yaptığın kırıp dökmek.'
Arkasını döndü, sözlerini sürdürüp sürdürmeyeceği konusunda «arsızlık çekiyordu. Dev yeraltı mezarına bakındı. Yaşh vampir kraliçenin yavaşça şarkı söylediğini duydum. Kısık bir sesle tekerleme gibi bir şey söylüyor ve öne arkaya sallanıyordu.
Başı yana eğikti, gözleri düş görür gibiydi. Bir kez daha Sözüme güzel göründü.
Benim çocuklarım için her şey bitti,' diye fısıldadı önder. 'Her şey *na erdi, çünkü şimdi tüm bunlara aldırmayacaklarını biliyorlar.
Bi-
"'"" arada tutan, bize lanetli yaratıklar olarak dayanma gücü veren
fyler! Burada bizi koruyan gizemler.'
Yine bana baktı.
Ye sen benden açıklamalar istiyorsun!' dedi. 'Karanlık Hilelerin

oyunları senin için utanmazca bir açgözlülükten başka bir şey , Seni taşıyan rahime verdin sen onları! Niçin buna da vermiy0e; uzaklardan her gece tapındığın bu şeytanın kemancısına?'
H,

'Sana söylememiş miydim?' diye şarkı söyledi vampir kraliÇe zaman bilmiyor muydum? Haçta korkulacak hiçbir şey yQ^ . Kutsal Suda ya da Kutsal Ekmeğin kendisinde...' Bu sözcükleri y ^ liyor, melodiyi kısık sesle mırıldanırken ekliyordu: 'Ve eski ayinfS tütsü, ateş, verilen sözler. Kötü Yaratığı gördüğümüzü sanırken o l! ranlık, fısıldayan...'
'Sus!' dedi önder, sesini alçaltarak. Elleri garip biçimde insanca k davranışla kulaklarına gitti. Küçük bir oğlana benziyordu neredeyi Tanrım, ölümsüz bedenlerimiz bizim için nasıl çeşitli hapishane]? olabiliyordu. Ölümsüz yüzlerimiz gerçek ruhlarımızı saklayan maske ler olabiliyorlardı.
Yine gözlerini üzerime dikti. Bir an için o hayalet gibi dönüşüm. lerinden birini geçireceğini ya da denetlenemez bir yabanıllığa kapı. lacağını sandım, kendimi sağlam durmaya hazırladım. Ama bana sessizce yalvarıyordu.
Niçin ortaya çıktı bu! Söylediklerini yüksek sesle yinelerken, sesi öfkesinden kuruyan boğazında takılıyordu. 'Sen bana açıklayacaksın! On vampire denk gücün ve bir cehennem dolusu cine bedel yürekliliğinle niçin sen çıktın karşıma? İşlemeli giysilerin ve deri çizmelerinle dünyada fırtına gibi esiyordun! Thespianlar Evinin aktörü Lelio, niçin bizi bulvarda büyük bir drama dönüştürdün? Söyle bana niçin!
'Bu Magnus'un gücüydü, Magnus'un dehasıydı,' diye şarkı söylüyordu kadın vampir, bir yandan da istekle gülümsüyordu. 'Hayır!' diye başını salladı. 'Sana söylüyorum. O tüm hesapların ötesinde. Hiçbir sınır tanımıyor, bu yüzden de hiçbir sınırı yok.
Ama
niçin!'
Biraz daha yakınıma geldi. Yürüdüğü belli olmuyordu ama
bir hayalet
gibi daha belirginleşmişti.
Mezaf
'Niçin sen,' diye bağırdı yine. İnsanların sokaklarında yürüyecek. kilitlerini kıracak, onları adlarıyla çağıracak denli yüreklisin. Saçla"' nı tarıyorlar, giysilerini dikiyorlar! Onların masalarında kumar oy*1

yorsun! Onları aldatıyor, onlara sarılıyor, başka ölümlülerin gü'u dans ettikleri yerlerden birkaç adım ötede kanlarını içiyorsun. lıklardan uzak duruyor, kiliselerin lahitlerinden dışarı fırlıyorsun.» çin sen! Düşüncesiz, küstah, cahil ve kendini beğenmiş! Sen bana açıklama yap. Yanıt ver bana!'
Yüreğim hızla çarpıyordu. Yüzüm sıcaktı, damarlarımda kanın hisse ?diyordum. Şimdi ondan hiç korkmuyordum, ama tüm iprin ötesinde öfkeliydim ve bunun niçin olduğunu an-Lfpv (pelerin ötesinde öfkeliydim ve bunun niçin olduğunu Etf°Ecelerini paramparça etmek istiyordum. Duyduklarım bu DuŞl' jar> bu saçmalıklardı. O izleyicilerinin anlamadığı şeyleri tf llia üstün bir varlık değildi. Buna yalnızca inanmakla kalmıyorolduğunu çok açıkça görmüştüm. Hiç de bir şeytan ya da me-'"Lsjldi. Yalnızca güneşin gökyüzünün küçük kubbesindeki yör esinde döndüğü, yıldızların karanlık gecelerde tanrıların ve tanırın ellerinde taşıdıkları fenerler olduğu karanlık çağlardan kal-"^rnini mini bir akıl parçacığıydı. O zamanlar insanlar bu büyük merkeziydiler. O zamanlar her sorunun bir yanıtı vardı. O C^rîıgı bu inançtan geliyordu.
İV'Z olduğunu çok açıkça görmi
ma
dünyanın ı , -— , —
dj buydu işte. Cadıların ay ışığında dans ettikleri, şövalyelerin ejderhalarla savaştıkları eski günlerin bir çocuğu.
Ah, zavallı yitik çocuk. Hiçbir şeyi anlayamadığı bir yüzyılda, bü-|j||j bir kentin mezarlarının altında dolaşıp duruyordu. Belki de ölümlü biçimi ona benim düşündüğümden de daha uygundu. Ama ne denli güzel olursa olsun, ona acımanın zamanı değildi.
Duvarlara hapsedilenler onun emriyle acı çekiyorlardı. Dışarı gönderdiklerini geri çağırabilirdi.
Sorusuna onun kabul edebileceği bir yanıt bulmam gerekiyordu. Gerçek yetmezdi. Eski düşünürlerin akıl çağı başlamadan önceki dünyada yaptıkları gibi yanıtı şiirsel bir yolda vermeliydim. Yanıtım mı?' dedim yavaşça. Düşüncelerimi topluyordum ve Gabrielle'nin uyarısını, Nicki'nin korkusunu neredeyse hissedebiliyordum.

‘Ben bir gizem satıcısı değilim,’ dedim. ‘Ne de felsefeyi setrim. Ama burada olanlar yeterince açık.’
Garip bir dürüstlükle yüzüme baktı.
Eğer Tanrının gücünden bu denli korkuyorsan,’ dedim. ‘O zaman ™senin öğretileri senin için yabancı olmamalı. İyiliğin biçimlerinin uboyunca değişikliklere uğradığını bilmen gerekir. Göğün altınki tüm zamanlarda azizler vardı.’ anların onu yakaladığı görünüyordu. Kullandığım sözcükler içi-‘Mmıştı.
Jh gun’erc*e>’ dedim. ‘Onları yaksın diye tutuşturulan ateşleri üren şehitler, Tanrının sesini duyduklarında havaya yükselen gilcüer
vardı. Ama dünya değişince azizler de değiştiler. Artık uy-
I in| ip’er ve rahibelerden başka bir şey değiller. Hastaneler ve yekeler
açıyorlar, ama orduları dize getirmek ya da yabanıl haynağının bunlar olmadığını biliyorsun. Bir an için onları unut,
guZ ,ü bu çabasında yatıyordu. Söylemesi gereken şeyi dinlemem için
-: —: .••._.?•..„.?•. ^.-._.-._ «_.-. -: . ı.„
n~„;~ „„cıl bif” ‘ % 1M|„„™—A..

vanları evcilleştirmek için melekleri çağırmıyorlar.’
SH
Yüzünde hiçbir değişiklik göremiyordum ama konuşmayı düm.
‘Tabi ki kötülük de böyle bir değişikliğe uğradı. O da biçimi . tiriyor. Bu çağda senin izleyicilerini korkutan haça inanan ^{ ğiştiriyor. Bu çağda senin izleyicilerini şi kaldı? Ölümlülerin birbirleriyle cennet ve cehennem üzeri^5 nuştuklarını mı sanıyorsun? Konuştukları şey felsefe ve bilimi fr lise avlusunda hava karardıktan sonra beyaz suratlı hayaletlerin’] laşıp durmasından onlara ne? Bir yığın cinayetin arasında birka nayet daha işlense ne olacak ki? Bunlardan Tanrıya, Şeytana v?! insana ne?
Yeniden yaşlı kraliçe vampirin güldüğünü duydum.

Ama Armand konuşmuyor ve kımıldamıyordu. 'Senin oyun bahçen bile elinden alınacak yakında,' diye sürdü düm. 'İçinde gizlendiğiniz bu mezarlık yakında tümüyle Paris'ten karılacak. Bu laik çağda atalarımızın kemikleri bile kutsal değil artık Yüzü birden yumuşadı. Ne denli sarsıldığını gizleyemiyordu. 'Les Innocent'i yıkmak mı!' diye fısıldadı. 'Bana yalan söylüyo: sun...'
'Ben hiçbir zaman yalan söylemem,' dedim umursamaz bir tavır la. 'En azından sevmediklerime asla. Paris halkı artık çevresinde me zarlık kokusu istemiyor. Ölülerin kalıntıları onlar için senin için olduğu gibi bir önem taşımıyor. Birkaç yıl içersinde burası pazar yeleriyle, sokaklarla ve evlerle kaplanacak. Alışveriş. İşbilirlik. On seki zinci yüzyıl dünyası bu işte.'
'Dur!' diye fısıldadı. 'Ben varolduğum sürece Les Innocentdevı roldü!' Çocuksu yüzü gerilmişti. Yaşlı kraliçe aldırmıyordu söylenen lere. 'Görmüyor musun.?' dedim yavaşça. 'Yeni bir çağdayız. Bu çağ)' ni bir kötülük gerektiriyor. Ve bu yeni kötülük benim.'
Durakla)'1:
onu izledim. 'Ben bu zamanın vampiriyim.' Benim göstermek istediğim noktayı önceden görmemişti. İlk korkunç bir anlayış uyandığını gördüm onda. Gerçek bir korkun" izlerini gördüm. Onu onayladığımı gösteren küçük bir hareket yaptım.
o
ğimi ve gücümü gözünün önüne getirmeye çalış. Benim nasıl
b»r
'Bu gece köy kilisesinde olanlar,' dedim dikkatle. 'Bunların ka
ca olduklarını kabul etmeye hazırım. Tiyatroda yaptıklarım
daha
kötüydü. Ama bunlar acemice yanlışlar. Bana duyduğun kinin

,İİİİk
^vaf.
öurnıı görmeye çalış. Ölümlülerin giysilerine bürünmüş °rvayı pençeme düşürüyorum. Düşmanların en kötüsü, cabaska herkesle aynı görünüyor.'

3 vampir gülüşünü alçak sesli bir şarkıya dönüştürmüştü. Ar-K3^ valnızca acı duygulan hissediyordum, oysa kadından sıcak n)3nddalgaları yayılıyordu.
$ev8'. Austin bunu Armand,' dedim dikkatle. 'Ölüm niçin karanlıkzlensin ki? Ölüm niçin kapıda beklesin ki? Benim giremeyece-^ frbir yatak odası, hiçbir balo salonu yok. Dünyanın pırıltısı içer-^"H ölüm, koridorda ayaklarının ucuna basarak gelen ölüm, ben 5'n um Bana Karanlık Armağanlardan söz et. Ben onları kullanıyo-^ Ben ipek ve danteller giyinmiş Beyefendi Ölümüm. Mumları ^ndünneye geldim. Gülü yüreğinden çürütmeye geldim.' 50 Nicolas'dan hafif bir inilti yükseldi.
Sanırım Armand'ın içini çektiğini duydum. genden saklanabilecekleri hiçbir yer yok,' dedim. 'Les Innocent'i yıkacak olan bu Tanrısız ve güçlü insanlar benden kaçamazlar. Beni dışarda tutabilecek hiçbir kilit yok.'
Sessizce bana baktı. Üzgün ve sakin görünüyordu. Gözleri hafifçe koyulaşmıştı, ama kötülük ya da öfke okunmuyordu. Uzun bir süre konuşmadı, sonra:
'Bu çok harika bir görev,' dedi. 'Onlar arasında yaşarken acımasızca kötülük yapmak onlara. Ama yine de hâlâ anlamayan sensin.'
'Nasıl oluyor bu?' diye sordum.
Dünyada, insanlar arasında yaşamaya dayanamazsın.
Yaşamını
sürdüremezsin.'
'Ama bunu yapıyorum,' dedim yalın bir sesle. 'Eski gizemler, yererini yeni bir biçime bıraktılar. Bunun arkasından ne geleceğini kim »ilebilir? Senin şimdiki durumunda hiçbir romans yok. Benim durumumda büyük bir romans var!'
Bu denli güçlü olamazsın,' dedi. 'Ne dediğini bilmiyorsun, daha l«ni var edildin, gençsin.'
Yine de bu çocuk çok güçlü,' diye mınldandı kraliçe. 'Yeni doğmuş Maaşı da öyle. Bu ikisi şişirilmiş idealann ve büyük aklın düşmanlan.'
İnsanlar arasında yaşayamazsın!' diye diretti Armand yine. "ir an için yüzü renklenmişti. Ama şimdi benim düşmanım değilyalvarıyordu.

Dalıa çok bana önemli bir gerçeği anlatmak için çabalayan bir L$uydı. Aynı zamanda bana yalvaran bir çocuğa benziyordu.
Bütün

'Niçin yaşayamazmışım ki? Sana söylüyorum, ben insanla sına aitim. Beni ölümsüz kılan şey onların kanları.' 'Ah, evet, ölümsüz, ama sen bunu anlamaya başlamadınbı di. 'Bu yalnızca bir sözcükten daha fazlası. Seni yaratanın ya? bak bir kez. Magnus niçin kendini alevlere attı? Bu bizim an^' herkesin bildiği bir gerçek ve sen bunu talimin bile etmedin \ lar arasında yaşadığında geçen yıllar seni deliliğe sürükleyecek kalarının yaşlandıklarını ve öldüklerini, krallıkların büyüyüp gi\, dikten sonra yıkıldıklarını görmek, anladığın ve değer verdiği,, keşi yitirmek, buna kim dayanabilir? Senin korunman ve eseni ancak kendi ölümsüz türünün arasında yaşamanla olanaklı. Eski ların hiçbir zaman değişmediklerini görmüyor musun?' Bu esenlik sözcüğünü kullandığı için şaşımıış biçimde durak],..
Sözcük oda içersinde yankılandı. Dudakları yeniden söylermiş o» bir biçim aldı.
'Armand,' dedi yaşlı kraliçe yavaşça. 'Delilik en yaşlılara her; man gelebilir biliyorsun. İster eski yollardan gitsinler, isterlerse o yo lan terketsinler.' Sanki ona beyaz pençeleriyle saldıracakmış gibi'; hareket yaptı. Armand ona soğuk gözlerle bakmaya başlayınca kı±: tırmalayıcı bir kahkaha attı. 'Eski yolları senin sürdürdüğünden dal uzun sürdürdüm ve delirdim, öyle değil mi? Belki de bunlara t sine bağlı kalmamın nedeni buydu!'
Armand başını karşı çıkarcasına kızgınlıkla salladı. Kendisi bunu: böyle olmasının gerekmediğinin yaşayan kanıtı değil miydi? Ama kraliçe bana yaklaştı, kolumu tuttu ve yüzümü kendisine çt virdi.
'Magnus sana hiçbir şey anlatmadı mı, çocuk?' diye sordu.
Ondan akan olağanüstü gücü hissettim.
'Diğerleri bu kutsal yerde gezip dururken,' dedi. 'Ben karla kap tarlalardan geçip Magnus'u bulmaya gittir.i. Gücüm şimdi öylesin büyük ki sanki kanatlarım varmış gibiydi. Penceresine tırmandığı da

onu odasında buldum. Birlikte uzak yıldızlardan başka hiç kin* nin görmediği kulelerde dolaştık.'
Daha da yakınıma geldi. Kolumu giderek sıkıyordu.
'Magnus çok şey biliyordu,' dedi. 'Senin düşmanın delilik * eğer gerçekten güçlüysen onu yenersin. Sözleşmesini terkeden ve
sanlar arasında dolaşan bir vampir delilik gelmeden çok önce »
kunç bir cehennemle yüz yüze gelir. Ölümlüleri dayanılmaz ölç1 sevmeye başlar. Bu sevgiyle her şeyi anlamaya başlar.' 'Bırak beni gideyim,' diye fısıldadım yavaşça. Ellerinden Ç0* VAMPİRİN ŞARKISI | 215 beni olduğum yerde tutuyordu.
l;ışlarl nın geçişiyle ölümlüleri onların kendilerini hiç anlayamaya-
'2an, . y0[da anlamaya başlar,' diye sürdürdü, kaşları kalkmıştı.
jgjdao ^a öyje hjr an geijj- ki yaşamı sonlandırmaya ya da acı çekVe
s°n cjayanamaz duruma gelir. Bu acıdan onu kurtaracak şey yalti^^
jgiüik ya da kendi ölümüdür. Magnus'un bana anlattığı yaşlıı"
zca „7ÇnSı buydu. Magnus'un kendisi de sonunda tüm bunları çek-
S/Sflam.şt,'
Sonunda beni bıraktı. Sanki bir gemicinin camındaki bir imge gibi benden geri çekildi.
Söylediklerine inanmıyorum,' diye fısıldadım. Ama fısıltım tıslama ?bjydi. 'Magnus? Ölümlüleri sevmek?'
'Tabii sen sevmiyorsundur,' dedi bir palyaço sırıtışıyla.
Armand da hiçbir şey anlamıyormuş gibi ona bakıyordu. 'Sözlerimin şimdi hiçbir anlamı yok,' diye ekledi. 'Ama bunu anlamak için önünde dünyanın tüm zamanı var!'

Kahkahalar, homurdanmayla karışan kahkahalar tavana doğru yükseliyordu. Duvarlardan yine çığlıklar geldi. Kahkaha atarken başını arkaya atıyordu.
Armand ona bakarken dehşete kapılmıştı. Kahkahaların ondan ışıklar gibi saçıldığını görüyordu.
'Hayır, bu bir yalan, aptalca bir uydurma!' dedim. Başım zonklamaya başlamıştı birden. Gözlerim ağrıyordu. 'Bu sevgi düşüncesi ahlaksal bir saçmalıktan doğmuş bir kavram!'
Ellerimi şakaklarıma koydum. İçimdeki öldürücü ağrı artıyordu.
Ağrı görüşümü bulandırıyor, gözlerimin önüne Magnus'un zindanını getiriyordu. Pis yeraltı mezarında kendilerinden önce lanetlenenlerin çürümüş bedenleri arasında ölen ölümlü tutsakları görüyordum.
Armand şimdi bana sanki yaşlı kraliçenin kahkahalarıyla ona işkence yapması gibi ona işkence yapıyormuşum gibi bakıyordu. Kraliçenin kahkahaları alçalıyor, yükseliyor, kesilmeden sürüyordu. Armand bana dokunmak ister gibi ellerini uzattı ama buna cesaret edemedi.
Son aylarda yaşadığım bütün acılar ve sıkıntılar içimde bir araya gelmişlerdi. Birden Renaud'un sahnesinde yaptığım gibi gürlemeye taşlayacak gibi hissettim kendimi. Bu duygulardan serseme dönmüştüm.
Yine anlamsız heceler mırıldanıyordum yüksek sesle.
'Lestat!' diye fısıldadı Gabrielle.
Ölümlüleri sevmek?' dedim. Yaşlı kraliçenin insana benzemeyen
Hizüne baktım. Siyah kirpiklerinin parlak gözlerinin çevresinde ok-

lar gibi görünmesi birden beni dehşete düşürdü. Teni cansız gibiydi.
'Ölümlüleri sevmek? Bunu yapman üç yüz yıl mı ald*1^-rielle'ye baktım. 'Onlara sarıldığım ilk geceden başlayarak onları. Yaşamlarını, ölümlerini içerken onlan seviyorum. Seve'i^ rım. Karanlık Armağanın özü bu değil mi zaten?' Sesim o gece tiyatroda olduğu gibi giderek yükseliyordu, 'çu lan sevmemek için siz kim oluyorsunuz? Tüm bilgeliğiniz hiss ' için bu yalın yetenekten yoksunsa çok zavallı bir şey

olmalı!' Onlardan uzaklaştım, bu dev mezara bakıyordum. Başlarım üzerinde ıslak topraktan kubbe yükseliyordu. Bütün çevrem ge bir yerden bir sanrıya dönüşmeye başlamıştı. 'Tanrım, Karanlık Hile ile aklınızı mı yitirdiniz,' diye sordı 'Ayinleriniz, yeni katılanları mezarlara kapatmanız sizi beyinsiz yaptı? Yoksa yaşarken de mi canavardınız? Nasıl olur da aldığım^ ı, solukta ölümlüleri sevmeyiz?'
Hiç yanıt yoktu. Açlık çekenlerin anlamsız çığlıklarından başka ses duyulmuyordu. Yanıt yoktu. Yalnızca Nicki'nin yüreğinin hafit hafif çarptığı duyuluyordu.
'Pekâlâ, durum her ne olursa olsun, şimdi beni dinleyin,' dedim Parmağımı Armand'a ve yaşlı kraliçeye uzattım. 'Bunun için ruhumu hiçbir zaman Şeytana satmadım! Bu yanım dakini vampir yaptığım zaman bunun nedeni onu bedenini burada ki cesetleri yiyen böceklerden kurtarmaktı. Eğer sizin sözünü ettiği niz cehennem ölümlüleri sevmekse, ben şimdiden o cehennemde yim. Yazgımla karşılaştım. Bunu bana bırakın. Şimdi tüm hesaplaşmalarımızı tamamladık.'
Sesim çatallandı. Soluk soluğa kaldım. Ellerimi saçlarımda dolaş tirdim. Armand bana yaklaşırken titrer gibi görünüyordu. Yüzü bi; saflık ve saygınlık mucizesi gibiydi.
'Ölü şeyler, ölü şeyler...' dedim. 'Daha fazla yaklaşmayın. Bu iğrenç yerde delilik ve sevgiden söz etmek! Ve o yaşlı canavar Magnus onları zindanına kapatmıştı. Onları, tutsaklarını nasıl sevebilirdi? Oğlanların kanatlarını kopardıkları kelebekleri sevdiği gibi seviyor* herhalde!'
'Hayır çocuk, anladığını sanıyorsun ama anlamıyorsun,' diye soy lendi kadın vampir. 'Sen sevmeye yeni başladın.' Yumuşak, yankı'1 bir kahkaha attı. 'Onlar için üzüntü duyuyorsun yalnızca, hepsi t>1 Ve sen kendin hem insan olmayı hem de olmamayı başaramaz5111 Öyle değil mi?'
'Yalanlar!' dedim. Gabrielle'ye yaklaştım, kolumu ona doladm1

enin her şeyi anlamanı sağlayacak,' diye sürdürdü yaşlı seV^c n kendin kötü, nefret edilecek bir şeysin. Senin ölümsüzyfi^ c' rocuk. Bunu daha da derinden anlayacaksın.' |üğün ^'kollarını geriye atıp yine uludu.

^ot\ 0\' dedim. Gabrielle ve Nicki'yi yakaladım, onlan geriye, ka-
'I^1»rU' taşıdım. 'Sen şimdiden cehennemdesin,' dedim. 'Ve şim-P'y3
tim seni cehenneminde bırakmak.'
di "*T jas>j Gabrielle'nin kollarından aldım, yeraltı mezarından
mernlere doğru koştuk.
&ve .jj kraliçe arkamızdan keskin kahkahalar atıyordu. Orfe'nin
yaptığı gibi insanca bir davranışla durdum ve geriye bak-" 'Lestat,
çabuk ol!' diye fısıldadı Nicolas kulağıma. Gabrielle umutsuzca
gelmem için işaret ediyordu.
Armand kımıldamamıştı. Yaşlı kadın onun yanında durmuş, hâlâ
gülüyordu.
'Güle güle cesur çocuklar,' diye bağırdı. 'Şeytanın Yolunda cesurca
ilerleyin. Şeytanın Yolunda gidebildiğiniz kadar gidin.' Mezardan dışarı
fırladığımızda vampirler kalabalığı soğuk yağmurun altında korkmuş
hayaletler gibi dağıldı. Hızla Les Innocent'den dışarı fırlayıp kalabalık
Paris sokaklarına gidişimizi izlerken şaşkınlıktan hiçbir şey yapamaz
durumdaydılar.
Birkaç dakika içinde bir araba çalmış ve kentten çıkıp kırlara doğru
yola düşmüştük.
Arabanın atlarını acımasızca sürüyordum. Ama bir ölümlü gibi öylesine
yorgundum ki doğaüstü gücüm yalnızca düşüncede kalmıştı.
Yolun her dönemecinde pis cinlerin bizi sardıklarını görmeyi
bekliyordum.
Ama her nasılsa bir handan Nicolas için gerekecek yiyecek ve içeceği
ve onu sıcak tutacak battaniyeleri almayı başarmıştım. Tepeye
varmamızdan çok önce bilincini yitirmişti. Onu Magnus'un beni
götürdüğü yüksek kuleye taşıdım merdivenlerden çıkarıp.
Emdikleri kan yüzünden boynu hâlâ şiş ve morarmıştı. Onu saj^ n
yatağa yatırdığımda derin derin uyuyor olmasına karşın susuzlunu
hissedebiliyordum. Magnus benim kanımı içtiği zaman hisset-'8'ttı
kavurucu susuzluktu şimdi çektiği.
Pekâlâ, uyandığında yanında bol bol şarap ve yemek olacaktı. Ve
deyeceğini biliyordum, ama bunu nasıl bildiğimi söyleyemiyorum.

Gündüz saatlerini nasıl geçireceğini düşünemiyordum bil
bir kez anahtarı kapının üzerinde çevirir çevirmez güvenlikte ‘,
^
ti. Benim için ne olmuş olursa olsun, ya da gelecekte benim ‘ 2P
olacak olursa olsun ben uyurken hiçbir ölümlü benim inim mezdi.
Bunun ötesinde bir şey düşünemiyordum. Uykuda gez ölümlü gibi
hissediyordum kendimi.
Gabrielle içeri geldiğinde ona bakmayı sürdürüyordum. gui ve karışık
düşlerini duyuyordum. Les Innocents’deki dehşetin â^ nü görüyordu.
Gabrielle ahırdaki zavallı, şanssız çocuğu görnrrı bitirmişti. Yine tozlu
bir melek gibi görünüyordu. Saçları kirden sC leşmiş ve karışmıştı,
incecik ışıklar parlıyordu aralarında. Uzun bir süre Nicki’ye baktı,
sonra beni odadan dışarı çıkardı K pıyı kilitledikten sonra beni
aşağıdaki mezar odasına götürdü. Oradi kollarını sıkıca bana sardı ve
bana dayandı. O da yorgunluktan çök mek üzereydi.
‘Dinle beni,’ dedi sonunda. Geri çekilmiş ve elleriyle yüzümü tut
muştu. ‘Uyanır uyanmaz onu Fransa’dan dışarı çıkaracağız. Hiç kim
se onun çılgın masallarına inanmayacaktır.’ Yanıt vermedim. Ne
dediğini, nasıl düşündüğünü, amacının ne olduğunu anlayamıyordum.
Başım dönüyordu. ‘Renaud’un oyunculanna yaptığın gibi onu da
kendi kuklan yapa bilirsin,’ dedi. ‘Onu Yeni Dünya’ya gönderebilirsin.’
‘Uyu,’ diye fısıldadım. Açık ağzını öptüm. Gözlerim kapalı olarak ona
sarıldım. Yeniden mezarlığı gördüm, garip, insana benzemeyen
seslerini duydum. Bunların hepsi bitecekti. ‘Nicolas gittikten sonra
ötekiler konusunda konuşabiliriz,’ dedi Gabrielle sakin bir sesle. ‘Belki
bir süre için hep birlikte Paris’i terke deriz...’
Onu bıraktım, arkamı döndüm, lahite gittim ve bir an için taş ka pağa
dayanıp dinlendim. Ölümsüz yaşamımda ilk kez mezann ses sizliğini
istiyordum. İşlerin denetimimden çıktığını hissediyordum.
Sanki başka bir şey daha söylemiş gibi geldi bana. Yapma
bum’
dışımda Nicki’nin çığlıklarını duydum. Meşe ağacından ya-
^tapıya tekmeler atıyor, onu tutsak ettiğim içim bana sövüyorpilma
^ujeyj doldurmuştu, kokusu taş duvarlardan dışarı

sızıyordu.
du- Se etjn ye kanın kokusu öylesine iştah açıcıydı ki, onun
eti ve
iSfkokusu.
Gabrieüe henüz uyuyordu.
Yapma bunu.
Kötülük senfonisi, delilik senfonisi. Duvarlardan dışarı taşan buy-
Hayalet imgelerini, işkenceyi içine almaya çalışan, onu dille ku-Etnaya çalışan felsefe...
! Merdiven aralığına çıktığımda onun çığlıkları ve insan kokusu bir burgaç gibi yakaladı beni.
Tüm tanıdık kokular bunun içindeydi. Tahta bir masanın üzerindeki akşam güneşi, kırmızı şarap, küçük bir ateşin dumanı. 'Lestat! Beni duyuyor musun! Lestat!' Kapıya yumruklar yağdınyordu.
Çocukluk masallarının anısı. Dev, ininde insan kokusu aldığını söyler. Dehşet. Devin insanı bulacağını bilirdim. İnsanın peşinden adım adım yaklaştığını duyabilirdim. O zamanlar insan bendim.
Ama artık değil.
Duman, etin tuzu ve damarlara vuran kan.
'Burası cadıların yeri! Lestat, beni duyuyor musun! Burası cadıların yeri!'
Aramızdaki eski sırların sönük titreşimleri. Sevgi, yalnızca bizim bildiğimiz, hissettiğimiz şeyler. Cadıların yerinde dans etmek. Bunları yadsıyabilir misin? Aramızda geçen her şeyi yadsıyabilir misin?
Onu Fransa'dan dışarı çıkar. Yeni Dünyaya gönder. Peki
sonra ne
olacak? Tüm yaşamı boyunca ruhları görmüş biraz ilginç ama
genelde
sıkıcı ölümlülerden biri olacak. Durmaksızın onlardan söz
edecek
ve kimse ona inanmayacak. Delilik derinleşecek. Sonunda
gülünç bir
deli mi olacak? Serserilerin ve kabadayıların karnını
doyurduğu zamlılardan

biri olarak kirli bir ceketle Port-au-Prince
sokaklarında kabalığa
keman mı çalacak?
Onu da kuklan yap,' demişti Gabrieüe. Ben kukla oynatıcı mı oluştum?
Onun delice masallarına kimse inanmayacak.
Ama bizim kaldığımız yeri biliyor, anne. Adlarımızı,
akrabalarımı-
'* biliyor. Bizimle ilgili çok fazla şey biliyor. Sessizce başka bir
ülke-
'e asla gitmeyecektir. Üstelik onlar peşine takılabilirler. Onlar
şimdi

onun yaşamasına izin vermezler artık.
Nerede onlar?
Çığlıklarının yankıları içersinde merdivenleri çıktım, açık ji ki küçük parmaklıklı pencerelerden dışarı baktım. Yeniden oç^ ler. Gelmeleri gerek. İlkin yalnızdım, sonra Gabrielle yanımdaydı, ve şimdi de onlar vardı! Ama asıl nokta neydi? Bunu istiyor olması mı? Ona gücü ve diğim için bağırmış durmuştu.
Yoksa şimdi kendime aradığım özürü mü bulmuştum. İlk anj başlayarak yapmak istediğim şey için bana gereken özür bu muvd r Sevgili Nicolas'ım. Ölümsüzlük bizi bekliyor. Ölü olmanın tüm Wyük ve göz kamaştırıcı nazları bizi bekliyor.
Ona doğru merdivenleri tırmanmayı sürdürüyordum. Susuzu, içimde şarkı söylüyordu. Çığlıklarının canı cehenneme. Susuzluk şa ki söylüyordu ve ben onun şarkısının aracıydım. Nicki'nin çığlıkları anlaşılmaz olmaya başlamıştı. Sövgülerinin hepsi birleşmiş, çektiği sefaleti anlatan tek bir çığlığa dönüşmüştü Bunu ses olmaksızın da anlayabiliyordum. Dudaklarından yükselen kopuk heceler hem tanrısal hem bedenseldi. Kanının yüreğinden fış kırışı gibiydi.
Anahtarı çıkardım ve kilide soktum. Birden sessizleşti. Düşünce leri geriye, kendi içine doğru akıyordu. Sanki bir okyanus tek bir ka buğun gizemli kıvrımlarına dolmaya çalışıyordu. Odanın gölgelerinde onu görmeye çalıştım. Ona duyduğum sev gi, aylarca süren özlem,

onun için duyduğum gizli ve sarsılmaz ge reksinim, istek. Bana bakarken ne söylediğini bilmeyen ölümlü yanı nı görmeye çalıştım.
'Sen ve senin iyilik gevezeliklerin,' derken sesi kısık, gözleri parlaktı.
'İyi ve kötü gevezeliğin. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlatıyordun. Ölümü anlatıyordun, evet ölümü, dehşeti, trajediyi-'
Sözcükler. Gittikçe kabaran öfke dalgasının doğurduğu sözcükle' çiçek açan tomurcuklara benziyorlardı. Yaprakları geri kıvrılıyor, bir birinden ayrılıyordu.
'...ve sen bunu onunla paylaştın. Lord'un oğlu büyük armağanın1
Karanlık Armağanı Lord'un karısına verdi. Şatoda yaşayanlar Kara11
lık Armağanı paylaşır. Onlar hiçbir zaman cadıların yerine sürükle11
mezler. Orada insan yağı insanların yakıldığı sırıkların dibinde bir1'
kir, ama onlar oraya götürtilmezler. Hayır artık gözleri dikiş dikeme
yecek kadar körieşmiş ihtiyar ineği, tarlayı süremeyen aptal og'3
götürün oraya. Peki Lord'un oğlu, kurtöldürücü bize ne verir.
Ha
VAMPİRİN ŞARKISI | 221
n yerinde ağlayan çocuk. Yerlere saçılmış bozuk paralar. şu ^"çin
yeter de artar bile!'
0U l>izj sarsılıyordu. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu.
Gergin
^£ rt k ipeğin arasından parlıyordu. Bunun yalnızca görünüşü
biteni
y[. _ Heykeltraşların yapmaya bayıldıklan türden dar,
gergin
|e çaI?rl koyu renk teninde göğüslerinin pembe uçları,
^flu g'üÇ-' cle^i' sam" gün D°yunca Du sözleri aynı yoğunlukla
söy-
'C açarak. 'Tüm yalanları anlamsız kılan bu güç, her şeyin
üzerine
' tan bu karanlık güç, her şeyi bulanıklaştıran bu gerçek...'
re benim orada olup olmadığıma aldırmıyormuş gibi tükürük
a
^Hayır. Dil. Gerçek değil.

Şarap şişeleri boşalmış, yemek yenmişti. İnce ve güçlü kollan saasmak için sertleşmişti. Ama hangi savaş? Kurdelesi açılmış, kahverengi saçları dağılmıştı. Gözleri kocaman açık ve bulanık bakışlıydı.
Birden duvarı itmeye başladı. Sanki benden uzaklaşmak için duvarın içinden geçmeye çalışıyordu. Onlann kanını içtiklerini, felç olduğunu, duyduğu büyük hazzı bulanık biçimde anımsıyordu. Yine de hemen ileri doğru atıldı. Tökezledi, elleriyle orada olmayan şeyleri yakalamaya çalışıyordu ayakta durabilmek için. Ama sesi birden kesilmişti.
Yüzünde bir şeyler beliriyordu.
'Bunu benden nasıl gizlersin!' diye fısıldadı. Eski büyülerin, ışıklı efsanelerin tüm gölge varlıklannın yaşadığı ürkütücü bir katmanın düşünceleri vardı kafasında. Doğal şeylerin önemsizleştiği gizli bir bilgiyle sarhoş olmuştu. Sonbaharda ağaçlardan düşen yapraklar, meyve bahçesindeki güneş artık bir mucize değildi. Hayır.
Ondan yükselen koku tütsü gibiydi, kilise mumlarından yükselen sıcaklık ve duman gibiydi. Çıplak göğsünün derisi altında yüreği çarpıyordu.
İnce beli terden parlıyordu, ter kalın deri kemerini ıslatıyordu.
Tuz dolu kan. Zorlukla soluk alabiliyordum. Ve soluk alıyorduk. Soluk alıyor, tadı, kokuyu hissediyor ve susuyorduk.
Her şeyi yanlış anladın.' Bu konuşan Lestat mıydı? Sanki kötü çiniden biri gibi duyuluyordu. Sesi bir insan sesine öykünen iğrenç bir varlık gibi geliyordu kulağa. 'Gördüğün ve duyduğun her şeyi yanlış anladın.'
Elimde olan her şeyi seninle paylaşırdım!' Öfke yine yükseliyoru
Bana uzandı. 'Hiçbir zaman anlamayan asıl sensin,' diye fısılda-
"T

'Yaşamını al ve git buradan. Koş.'
%

‘Bunun her şeyi doğrulayan şey olduğunu görmüyor muşu rolmayı doğrulama. An kötülük, her şeyden üstün kötülük!’ p. rinde zafer okunuyordu. Birden elini uzattı ve yüzümü yakal; adı.
‘Bana sataşma!’ dedim. Öyle hızlı vurmuşum Ki geriye H
diğinde hiç ses çıkarmadı. ‘Bu bana sunulduğunda hayır dedimV
na da hayır demeni söylüyorum. Son nefesime dek hayır dedim h»
‘Sen her zaman bir aptal oldun zaten,’ dedi. ‘Sana bunu söyle ‘
tim.’ Ama gücü zayıflıyordu. Sarsılıyordu, öfke umutsuzluğa çu
;
yordu. Kollarını yine kaldırdı ama sonra durdu. ‘Sen önemsiz şevi11 re inandın,’ dedi neredeyse kibarca. ‘Görmeyi başaramadığın bir J vardı. Şimdi sahip olduğun şeyin ne olduğunu bilmemen olana]] mı?’
Gözlerinin parıltısı bir anda gözyaşlarına dönüştü. Yüzü buruştu. İçinden dökülen sevgi sözcükleri dile gelrniy0r lardı..
Birden üzerime korkunç bir utangaçlık çöktü. Sessiz ve öldürücüydüm.
Onun üzerinde uygulayabileceğim müthiş bir gücümün olduğunu ve onun bunu bildiğini hissettim. Ona duyduğum sevgi bu güç duygusunu kızıştırıyordu. Bu duyguyu yakıcı bir utanmaya doğru sürüklüyor ve bu da çılgın bir tempoyla başka bir şeye dönüşüyordu.
Yine tiyatronun yan tarafındaydık; Auvergne’deki küçük handaydık. Yalnızca kanının değil ama birden kapıldığı dehşetin de kokusunu aldım. Bir adım geri çekilmişti. Tam o anda içimde bir şimşek çaktı. Daha da küçük ve kırılgan görünüyordu. Yine de hiçbir zaman şimdi olduğu kadar güçlü ve çekici görünmemişti. Yanına yaklaşırken yüzündeki tüm anlatımlar silindi. Gözleri inanılmaz duruluktaydı. Kafası açılmıştı, Gabrielle’nin kafasının açıldığı gibi. Kısacık bir an çakan bir şimşekte ikimiz birlikte tavan arasında ki odamızdaydık. Ay karla kaplı çatıların üzerinde parlarken konuşu yor, konuşuyorduk, ya da Paris sokaklannda yürüyorduk, şarap şi§e” sini birbirimize uzatıyorduk. Başlarımız kış yağmurundan korunma için eğikti.

Önümüzde yaşlanıncaya dek geçecek sonsuz uzun zaman vardı, kimbilir bizi ne denli çok mutluluk ve acı bekliyordu. Çekeceğimiz sefillik bile ölümlü bir gizem taşıyordu. Ama Nicki'nin yüzündeki anlatımda bu an yavaş yavaş söndü.
'Gel bana Nicki,' diye fısıldadım. Çağırmak için iki elimi havay3 kaldırmıştım. 'Eğer bunu istiyorsan gelmen gerekiyor...'
Bir mağaranın ağzından açık denize doğru uçan bir kuş gördüm
VAMPİRİN ŞARKISI
223
zerinde uçtuğu bitmez tükenmez dalgalarda ürkütücü bir-^Lışta ve V j^uş yükseldi, yükseldi, gökyüzü gümüşe döndü, sonra ,y|er va yavaş söndü ve gökyüzü karardı. Akşam karanlığı, kor-^ll,nİ'h' sey y°^> gerçekten bir şey yok. Kutsanmış karanlık. Ama p&k jmaZ biçimde bir yokluğa doğru düşüyordu, geriye yalnızca bu an doğru yükselen minicik yaratık kalmıştı. Boş mağaralar, boş >a,kİ boş deniz.
'R krnayı, dinlemeyi, ellerimle dokunmayı sevdiğim her şey ama v vok olmuştu ya da hiç varolmamışlardı. Kuş dönerek yükse-',ef <iu Uçtu, uçtu, beni geçti ya da daha doğrusu hiç kimseyi geç-W0,- gütün manzara oydu. Bu minicik gözün karanlığında ne tarih ^de anlam vardı.
Cığhk attım ama hiç ses çıkmadı. Ağzımın kanla dolu olduğunu ı «settim, her yudum boğazımdan dipsiz bir susuzluğa akıyordu. cvet demek istedim, şimdi anlıyorum. Bu karanlığın ne denli korkunç, r>e denli dayanılmaz olduğunu anlıyorum şimdi. Bilmiyordum. Bilemezdim. Çıplak kıyılarda, sınırsız denizin üstünde karanlığın içinde uçan kuş. Sevgili Tanrım, durdur bunu. Handaki dehşetten de daha kötüydü. Karlara düşen atın umutsuz çığlıklarından da kötüydü.
Ama kan eninde sonunda kandı ve yürek oradaydı, tam dudaklarımın ucunda yavaş yavaş vuruyordu.
Şimdi sevgilim, şimdi tam zamanı. Yüreğinde çarpan yaşamı yutabilir ve seni yokluğa gönderebilirim. Orada anlaşılacak ya da affedilecek hiçbir şey yok. Ya da seni kendime getirebilirim. Nicki'yi geriye doğru ittim. Ezilmiş bir şey gibi sarıldım ona.

Ama
gördüklerim durmuyordu.
Kolları boynuma dolandı, yüzü ıslanmıştı, gözleri yukarı kayıyordu. Sonra dili dışarı çıktı. Kendi boynumda onun için açtığım yarığı sert bir biçimde emmeye başladı. Evet istekliydi. Ama lütfen gözümün önünde beliren şeylere son ver. Yukarı uçuşa, renksiz ve uçsuz bucaksız manzaraya, rüzgânn uğultusunda hiçbir anlamı kalmayan arayışa son ver. Bu karanlıkla karşılaştırıldığında acı hiçbir şey değil. İstemiyorum... İstemiyorum... Ama silinmeye başlamıştı. Yavaş yavaş siliniyordu.
Sonunda bitti. Gabrielle'de olduğu gibi sessizlik çöktü.
Sessizlik.
"enden ayrılmıştı. Onu kendimden uzakta tutuyordum, neredeyse düşmek üzereydi. Eli ağzına gitmişti, kan çenesinden aşağı damlıyorfUı Ağzı açıktı, kana karşın ağzından kuru bir ses çıktı, kuru bir çığlık.
Onun ötesinde, metalik denizin ve tek tanık olan yalnız kuşun 224 ANNE RICE Dr%u.
ötesinde kapının ağzında Gabrielle'yi gördüm. Saçları Bakire lu gibi omuzlarına dökülüyordu. Çok üzüntülü bir ifadeyle kom,6^ 'Felaket, oğlum.'
Geceyarısı geldiğinde Nicki'nin konuşmadığı, hiçbir sese vermediği ve kendi isteğiyle hiçbir hareket yapmadığı açığa
ç2i[>
ti. Götürüldüğü yerlerde sessizce kalıyordu. Eğer ölüm ona acı tiriyorsa bunu belirtecek hiçbir şey yapmıyordu. Eğer gördüğü
^
bir şey hoşuna gidiyorsa bunu kendisine saklıyordu. Susuzluk h onu yerinden kımıldatmadı.
Saatlerce onu sessizce inceledikten sonra elinden tutup terni>ı yen, üzerine yeni elbiseler giydiren Gabrielle oldu. Siyah yünlü s/ misti. Elimdeki tek tük ağırbaşlı ceketten biri buydu. İçine giydiği î çakgönüllü gömlek Nicki'yi genç bir din adamına benzetmişti.
Bira

aşırı ciddi ve saf bir havası vardı.
Mezarın sessizliğinde onları izlerken birbirlerinin düşüncelerin duyabildiklerinden hiç kuşkum yoktu. Hiçbir söz söylemeden Gabrielle onun giyinmesine yardımcı oldu. Hiçbir söz söylemeden ateşin yanındaki sıraya gönderdi.
Sonunda, 'Şimdi avlanacak,' dedi. Nicki'ye baktığı zaman o Gabrielle'ye hiç bakmadan, sanki bir iple çekilmiş gibi ayağa kalktı.
Uyuşmuş bir durumda onların gidişini izledim. Merdivenlerde ayak seslerini duydum. Sonra arkalanndan geçitten geçip dışan çık tim, kapının kenarındaki parmaklıklara tutunup gidişlerine baktım Uzakta kedi gibi iki ruh.
Gecenin boşluğu üzerime çöken buz gibi bir soğuktu. Geri dön düğümde ocağın ateşi bile beni ısıtmadı.
Boşluk. Kendi kendime tam istediğim gibi sessiz dedim. Paris'te ki pis savaştan sonra yalnız kalmak istemiştim. Sessizlik ve Gabriel le'ye itiraf edemediğim bir şeyin farkına varmak. Farkına vardığım bu şey aç bir hayvan gibi içîmi kemiriyordu. Şimdi Nicolas'ı görmeye da yanamıyordum.
Ertesi gece gözlerimi açtığımda yapmak istediğim şeyi biliy°r' dum. Nicki'ye bakmaya dayanıp dayanamamam önemli değildi. On11
VAMPİRİN ŞARKISI
225
ben getirmiştim ve bir yolda bu uyku durumundan uyanbt'dL'rkUolan da bendim. di(ü nıı değiştirmemişti, gerçi yeterince öldürmüş ve kan içmiş gi-^V-nSe de. Şimdi hissettiğim bulantılardan onu korumak ve Pabi %-Mp onu canlandıracak tek şeyi getirmek bana düşüyordu. ^ v^'adığı sürece tek sevdiği şey kemandı. Belki şimdi onu bu A rabilirdi- Kemanı eline verecektim, onu yeniden çalmak iste-"'kti bu yeru yetenekleriyle çalacaktı onu ve her şey değişecekti.
^eCe âirndeki soğukluk da bir biçimde eriyecekti.
Gabrielle kalkar kalkmaz ona yapacağım şeyi anlattım. Ama ya ötekiler ne olacak?' dedi. 'Paris'e yalnız başına gidemez-Evet, gidebilirim,' dedim. 'Senin burada onunla kalman gerekir £ğer o

küçük canavarlar buraya gelirlerse bu durumdayken onu kandırıp dışarı çıkarabilirler. Üstelik Les Innocents'de neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Eğer gerçek bir ateşkes yaptıysak bunu bilmek isterim.'
'Senin gitmen hoşuma gitmiyor,' dedi başını sallayıp. 'Sana söylüyorum, eğer önderle yeniden konuşmamız gerektiğine, ondan ve yaşlı kadından öğreneceğimiz şeyler olduğuna inanmasam Paris'i bu gece terkederdim.'
'Onlar bize ne öğretebilirler ki?' dedim soğuk bir sesle. 'Güneşin aslında dünyanın çevresinde döndüğünü mü? Dünyanın düz olduğunu mu?' Ama sözlerimdeki acılık beni utandırdı.
Bana söyleyebilecekleri şeylerden biri yaptığım vampirler birbirlerinin
düşüncelerini duyarken benim onları niçin
duyamadığımdı.
Ama Nicki'ye duyduğum tiksinme beni öylesine sersemietmişti ki bunları düşünemez durumdaydım.
Yalnızca Gabrielle'ye baktım ve Karanlık Hilenin büyüsünü onda göstennesinin nasıl gözkamaştırıcı bir etkisi olduğunu düşündüm. Gençliğinin güzelliğine kavuşması, küçük bir çocukken bana görünen tanrıça olması yeniden, tüm bunlar büyüleyiciydi. Nicki'nin delmesini görmek onun ölümünü görmekti.
Belki de ruhumdaki sözcükleri okumaksızın Gabrielle beni gereğinden de iyi anlamıştı.
Yavaşça birbirimize sarıldık. 'Dikkatli ol,' dedi.
Kemanını aramak için hemen dairesine gitsem iyi olacaktı.
Üste-
bir de zavallı Roget ile ilgilenmek gerekiyordu. Bir yığın yalan Eylemek gerekecekti. Şu Paris'ten ayrılma işi giderek gözüme daha
doğru gözükmeye başlamıştı.
*

Ama saatler boyunca yalnızca canım ne istiyorsa onu yaDf ileries'de ve bulvarlarda avlandım. Les Innocents'de toplanan yokmuş, Nicki

henüz yaşıyormuş da bir yerlerde güvenlik içinn ve Paris yeniden benim olmuş gibi davrandım. Ama her an onları dinliyordum. Yaşlı kraliçeyi düşünüy0 J Onları en az beklediğim yerde duydum. Temple Bulvarında RÜ' ud'un yerine yaklaşıyordum duyduğumda.
Onların deyişiyle ışıklı yerlerde dolaşıyor olmaları garipti A birkaç saniye içerisinde tiyatronun arkasında gizlendiklerini anlad Bu kez hiçbir kötülük duyulmuyordu, yalnızca yakınlarda olduSıı" hissettiklerinde umutsuz bir heyecana kapılmışlardı. Sonra koyu renk gözlü, cadı saçlı, güzel vampir kadının beyaz w zünü gördüm. Sokak arasında, sahne kapısının yanındaydı.
Beni tnıdığını
göstermek için öne doğru çıktı.
Birkaç dakika ileri geri gidip geldim. Bulvarda her zamanki ilkbahar akşamı manzarası vardı. Yüzlerce yaya dolaşıyor, araba trafe durmaksızın akıyordu. Bir yığın sokak çalgıcısı, hokkabaz ve palya. ço vardı. Aydınlık tiyatrolar kalabalığı içeri çağırmak üzere kapılarım açmışlardı. Bu yaratıklarla konuşmak için bütün bunları terketmeme ne gerek vardı? Dinledim. Dört taneydiler ve heyecanla gelmemi bekliyorlardı. Müthiş bir korkuya kapılmışlardı. Pekâlâ. Atımı geri döndürdüm, ara sokağa saptım ve taş duvarın önünde toplaştıkları yere dek gittim.
Gri gözlü çocuk da oradaydı, bu beni şaşırtmıştı. Yüzünde şaşkın bir anlatım vardı. Uzun boylu sarışın bir erkek vampir arkasında güzel bir kadınla birlikte duruyordu. İkisi de cüzzamlılar gibi paçavra lara bürünmüşlerdi. Benimle konuşan, Les Innocents'in merdivenle rinde şakama gülen güzel vampir kadın oldu:
'Bana yardım etmelisin!' diye fısıldadı.
'Ben mi?' Atımı sakinleştirmeye çalıştım. Onlardan hoşlanmamıştı
'Sana niçin yardım etmem gereksin ki?' diye sordum. 'Sözleşmeyi dağıtıyor,' dedi.
'Bizi dağıtıyor...' dedi oğlan. Ama bana bakmıyordu. Önünde»1 taşlara bakıyordu ve düşüncelerinden olup biten şeylerin küçük İZ'e rini yakalayabildim. Odun yığını ateşe verilmişti, Armand izleyiciler1' ni ateşe atlamaya zorluyordu.

Bunu kafamdan çıkarıp atmaya çalıştım. Ama imgeler şimdi W sinden gelmeye başlamıştı. Koyu renk gözlü güzel vampir resimledaha keskinleştirirken dosdoğru gözümün içine bakıyordu. Arma" diğerlerini ateşe sürüklerken elindeki kocaman, kömürleşmiş VAMPİKİN ŞARKISI | 227 ,y0rdu, sonra onlar kaçmaya çalışırken hepsinin üzerle-^urlU Sp'ateşin içine itiyordu.
,jpe vl JL siz on iki kişi değil miydiniz!' dedim.
'Dövüşemediniz
,ni?' .. -jjuk ve buradayız,' dedi kadın. 'Altı tanemizi yaktı» geri ka-P° kaçtı- Korku içinde gün boyunca garip yerlerde dinlendik. l.ın'aflI.. e böyle bir şeyi hiç yapmamıştık. Kutsal mezarımızdan Da',a ,liç uyumamıştık. Başımıza ne geleceğini bilmiyorduk.
Sonra
11 Mâmızda o da oraya gelmişti. İçimizden iki kişiyi daha yok etl| yan aşardı. Geriye yalnızca dördümüz kaldık. Derinlerdeki mezar-I ile açü ve orada açlık çekenleri yaktı. Buluşma yerimize giden Selleri tıkamak için üzerlerindeki toprağı yıktı.' IU Oğlan yavaşça başını kaldırdı.
Bunu bize sen yaptın,' diye fısıldadı. 'Hepimizin başını derde soktun.'
Kadın bir adım one doğru çıktı.
'Bize yardım etmelisin,' dedi. 'Bizimle yeni bir sözleşme yap.
Senin
varolduğun gibi varolmamız için bize yardım et.' Sabırsız
gözlerle
oğlana baktı.
'Peki yaşlı kadına ne oldu?' diye sordum.
Bunları o başlattı,' dedi oğlan acı bir sesle. 'Kendini ateşe attı. Magnus'la buluşmaya gideceğini söyledi. Gülüyordu. Armand o zaman bizi ateşe doğru kovalamaya başladı.'
Başımı eğdim. Demek o da gitmişti. Tüm bildikleri ve gördükleri de onunla birlikte gitmişti ve arkasında bu aptal, kötü çocuğu bırakmıştı. Bu çocuk da onun bildiklerinin yanlış olduğuna inanıyordu.
'Bize yardım etmelisin,' dedi kara gözlü kadın. 'Biliyorsun, sözleşmenin efendisi olarak zayıfları, yaşamını sürdüremeyecek olanlan yok etmeye hakkı var.'

'Sözleşmenin kaosa düşmesine izin veremezdi,' dedi başka bir kadın vampir. Oğlanın arkasında duruyordu. 'Karanlık Yollara inanç olmayınca diğerleri yanlışlar yapabilir, ölümlüleri uyarabilirlerdi. Ama
J^ yeni bir sözleşme oluştunnamız için bize yardım edersen, kendimizi
yeni yollarda geliştiririz...'
Biz sözleşmenin en güçlüleriyiz,' dedi adam. 'Eğer onu yeterince Pn süre kendimizden uzak tutabilir ve onsuz kendimizi sürdürebi-^k o zaman ilerde bizi rahat bırakabilir.'
Bizi yok edecek,' dedi oğlan. 'Bizi hiçbir zaman rahat bırakma-^k. Birbirimizden ayrıldığımız anı bekleyecek...' Görünmez değil ki,' dedi uzun boylu erkek. 'Üstelik tüm inancı-228 I ANNE RICE nı da yitirdi, bunu unutma.'
'Sen Magnus'un kulesinde yaşıyorsun. Orası güvenli bir yer
> ,
di oğlan umutsuz bir sesle.
'Hayır, onu sizinle paylaşamam,' dedim. 'Bu savaşı kendi bas za kazanmanız gerekiyor.'
'Ama bize yol göstereceksin değil mi?' dedi adam. 'Bana ihtiyacınız yok,' dedim. 'Benim örneğimden şimdiye dek öğrendiniz? Dün gece söylenen şeylerden ne öğrendiniz?' 'Senin ona daha sonra söylediklerin bizim için daha eğitici oU dedi kara gözlü kadın. 'Ona yeni bir kötülükten söz ettiğini duyçU Yakışıklı bir insan kılığında bu dünyada dolaşmaya yazgılanrnış K kötülükten.'
'Tamam, öyleyse o kılığa girin,' dedim. 'Kurbanlarınızın giysili ni, ceplerindeki paralarını alın. O zaman siz de benim gibi ölümlüler arasında dolaşabilirsiniz. Zaman içersinde kendi küçük kalenizi, gj2 li sığınağınızı edinecek kadar zengin olabilirsiniz. O zaman artık di lenciler ya da hayaletler olmazsınız.'
Yüzlerindeki umutsuzluğu görebiliyordum. Yine de dikkatle din liyorlardı.
'Ama derimiz, sesimizin tınısı...' dedi kara gözlü kadın. 'Ölümlüleri kandırabilirsiniz. Bu çok kolay. Yalnızca biraz ustalık istiyor.'

‘Ama nasıl başlayacağız,’ dedi oğlan donuk bir sesle. Bu işe biraz istemeyerek katılmış gibiydi. ‘Ne tür ölümlülermiş gibi yapacağız?’
‘Bunu kendiniz seçin!’ dedim. ‘Çevrenize bakın. İsterseniz çingene kılığına girin. Bunun çok zor olmaması gerek. Ya da belki dahi iyisi pandomimciler.’ Bulvarın ışıklarına doğru baktım. ‘Pandomimciler!’ dedi kara gözlü kadın, küçük bir heyecan kıvıl cimi uyanmıştı yüzünde.
‘Evet, aktörler. Sokak oyuncuları. Akrobatlar. Akrobat olun. Onla rı gördüğünüze eminim. Beyaz yüzlerinizi boya ile örtebilirsiniz->u zünüzdeki anlatım ve aşırı hareketleriniz dikkati çekmez. Bundan* ha iyi bir kılık seçemezsiniz. Bulvarda bu kentte yaşayan ölürnk* rin her türlü davranışını göreceksiniz. Öğrenmeniz gereken hef $e onlardan öğrenirsiniz.’
Kadın gülümsedi ve ötekilere baktı. Adam derin düşüncelere
<-
mıştı, öteki kadın dalgındı, oğlan kararsız görünüyordu. ‘Elinizdeki güçlerle kolayca hokkabazlar ve sihirbazlar olab” niz,’ dedim. ‘Bunu yapmak sizin için çok kolay. Binlerce insa0 görür ve hiçbiri sizin kim olduğunuzu anlayamaz.’

küçük tiyatroda sahneye çıktığında senin başına gelen bu olj ma-‘ ^ec” °8’an soğuk soğuk. ‘Yüreklerine dehşet saçtın.’ ‟ r”nkü °y’e vaPmavı seçmiştim,’ dedim. Acı titremeleri. ‘Bu da ? trajedini. Ama istediğim zaman herkesi kandırabilirim ve bu-1^°’ je yapabilirsiniz.’ nU Plimi cebime soktum, bir avuç altın para çıkardım. Bunları kara ... badına verdim. Paraları iki eliyle aldı ve sanki ellerini yakıyor-1° j5j baktı onlara. Başını kaldırdı, gözlerinde kendi imgemi gör-?• i Renaud’un sahnesinde kalabalığı sokaklara kaçıran o korkunç isterilerimi yapıyordum.
Ama kafasında bir başka düşünce daha vardı. Tiyatronun terke-... jş olduğunu, kumpanyayı gönderdiğimi biliyordu. Bir an için bunu irdeledim, acının iki katına çıkmasına ve içimden geçmesine izin verdim. Diğerlerinin bunu hissedip hissetmediklerini merak ediyordum. Önünde sonunda bunun ne anlamı vardı ki?

'Evet, lütfen,' dedi güzel olanı. Uzanıp soğuk beyaz parmaklarıyla elime dokundu. 'Tiyatrodan içeri girmemize izin ver, lütfen.'
Dönüp
Renaud'un arka kapılarına baktı.
İzin ver içeri girsinler. Bırak mezarımın üzerinde dans etsinler. Ama içerde eski kostümler olabilirdi. Kumpanyanın kendilerine yepyeni şeyler almaya yetecek bol bol parası vardı. Belki beyaz boyalar bulunabilirdi. Fıçılarda su vardı. Ayrılmanın telaşı içinde arkalarında binlerce hazine bıraktıkları kesindi.
Uyuşmuştum. Tüm bunları düşünmeyi başaramıyordum. Burada olan tüm şeyleri kucaklamak için geriye uzanmak istemiyordum.
'Pekâlâ,' derken sanki küçük bir şey dikkatimi dağıtmış gibi başka bir yana bakıyordum. 'Eğer istiyorsanız tiyatroya girebilirsiniz. İçerde bulduğunuz her şeyi kullanabilirsiniz.'
Kadın daha yaklaştı ve birden dudaklarını elime bastırdı. Bunu unutmayacağız,' dedi. 'Benim adım Eleni, bu oğlan La-Urent, şu adam Felix ve yanındaki kadın Eugenie. Eğer Armand sana karşı bir şey yapacak olursa bu bize karşı yapılmış bir şey olacak.'
Umarım kendinizi geliştirirsiniz,' dedim ve gariptir, bunu gerçeken istiyordum. Tüm Karanlık Yollarına ve Karanlık Ayinlerine karşın ePinıizin paylaştığı bu karabasanı gerçekten istemiş biri var mıydı ,cata aralarında. Şimdi hepimiz iyisiyle kötüsüyle Karanlığın Çocuk-
Ama burada yapacaklarınız konusunda kafanızı kullanın,' diye ,' rdım onları. 'Kurbanlarınızı hiçbir zaman buraya getirmeyin ya da anın yakınlarında öldünneyin. Akıllı olun ve saklanma yerinizi 230 I ANNE RICE güvenli tutun.'
ile St.-Louis'deki köprünün üzerinden geçerken saat üç olm, Yeterince zaman yitirmiştim. Şimdi kemanı bulmam gerekiyor^?tl Ama Nicki'nin evine yaklaşır yaklaşmaz yanlış bir şeyler ou'„ nu gördüm. Pencereler boştu. Tüm perdeler indirilmişti yine H ışık doluydu. Sanki içerde yüzlerce mum yanıyor gibiydi. Çok ga .** Roget henüz daireyi geri almış olamazdı. Nicki'nin başına bir ^ geldiğini anlamaya yetecek kadar zaman geçmemişti. Hızla çatıya tırmandım ve duvardan avluya bakan pencereye dim. Buradaki perdeler de indirilmişti.

Tüm şamdanlarda mumlar yanıyordu. Piyanonun ve masanın üz rinde mum artıklarının içine batınlmış mumlar vardı. Oda karmak rışıktı. Tüm kitaplar raflardan indirilmişti. Kimi kitaplar parçalanmış, sav faları koparılmıştı. Notalar bile yaprak yaprak koparılıp halının üzerine atılmıştı. Tüm resimler ve başka küçük eşyalar, paralar, anahtar lar masalann üzerine yayılmıştı.
Belki de cinler Nicki'yi alırken her şeyi yıkıp devirmişlerdi. Ama mumları yakan kimdi? Bir anlam çıkaramıyordum. Dinledim. Dairede kimse yoktu. Ya da öyle görünüyordu. Ama sonra düşünceler değil de incecik sesler duydum. Bir an için gözlerimi kısıp dikkatimi yoğunlaştırdım. Sayfaların çevrildiğini duydum, sonra yere bir şey düşürüldü. Daha fazla sayfa çevrildi. Sert, eski par şömen sayfalar. Sonra yine bir kitap düştü.
Pencereyi elimden geldiğince sessizce açtım. Küçük sesler sürü yordu ama hiçbir insan kokusu, hiçbir düşünce dalgası yoktu. Yine de burada bir koku vardı. Eski tütün ve mum kokusundan daha güçlü bir koku. Vampirlerin mezar toprağından çıktıklarında üzerlerinde olan koku.
Holde daha da fazla mum vardı. Yatak odasında da mumlar ve aynı dağınıklık vardı. Kitaplar açılıp düzensiz yığınlar olarak sağa sola atılmıştı, yatak örtüleri buruşmuş, resimler üstüste yığılmıştı-D° laplar boşaltılmış, çekmeceler çekilmişti.
Keman hiçbir yerde değildi. Bunu anlayabilmiştim. Küçük sesler başka bir odadan geliyordu. Sayfalar hızla çevriliyi du.
Bu her kimse orada olmama aldırmıyordu. Tabii onun kim oP1 ğunu çok iyi biliyordum. Bir an bile durmuyordu. Holün sonuna dek yürüdüm, kütüphanenin kapısında durdumv kendimi onu seyrederken buldum. Yaptığı işi kesmemişti.

p t 5u Armand'dı. Yine de burada göründüğü gibi karşıma çıkana hiÇ hazır değildim-^ Mermer Sezar büstünün üzerindeki mum erimiş alttaki yerküre ine akmıştı. Halının üzerinde kitap dağlan vardı. Yalnızca en üze ki son köşe kalmıştı boşaltılmamış ve Armand da

orada durudu-Üzerinde hâlâ eski paçavralar vardı, saçları toz içindeydi.
Ely
. j sayfalar üzerinde dolaştırırken beni görmezden geldi.
Gözleri
? ündeki sözcüklerin üzerindeydi, dudakları aralanmış,
yüzünde
orağı kemiren bir böceği andıran bir anlatım vardı.
Aslında çok korkunç görünüyordu. Kitaplardaki her şeyi emip içine alıyordu.
Sonunda elindeki kitabı bırakıp yeni bir tane aldı ve aynı yolda onu da yutmaya başladı. Parmaklar tümceler üzerinde doğaüstü bir (uzla aşağı kayıyordu.
O zaman dairedeki her şeyi bu yolda incelemiş olduğunu
anla-
^m. Yatak örtülerini ve perdeleri, kancalarından çıkardığı
resimleri,
dolap ve çekmecelerin içinde bulunan şeyleri. Ama kitaplardan
yoğunlaştırılmış
bilgi alıyordu. Sezar'ın Galler Savaşı'ndan
modern İngiliz
romanlarına kadar her şey yerde yatıyordu. Ama asıl dehşet verici olan şey tavırları değildi. Arkasında bıraktığı kargaşa korkunçtu. Kullandığı hiçbir şeyi önemsemiyordu. Ve beni de hiç ama hiç önemsemiyordu.
En son kitabını bitirdi ya da ondan koptu ve alt raftaki gazetelere gitti. Kendimi odadan gerileyerek çıkıp ondan uzaklaşırken buldum. Uyuşmuş biçimde onun küçük, kirli bedenine bakıyordum. Kestane rengi saçları bütün toza karşın pırıl pırıl parlıyordu, gözleri iki lamba gibi yanıyordu.
Tüm bu mumlar ve dairenin canlı renkleri arasında, yeraltı dünyasından gelme bu kirli cüce çok kaba görünüyordu ama yine de güzelliği yerindeydi. Güzel görünmek için Nötre Dame'ın gölgeleri ya da yeraltı mezarındaki meşalenin ateşi gerekmiyordu ona. Bu parlak

'Şıkta üzerinde daha önce görmediğim bir acımasızlık vardı. Ezici bir kafa kanşıklığı hissettim. Hem tehlikeli hem de çekiciy-*• Sonsuza dek onu seyredebilirdim, ama güçlü bir içgüdü, uzaklaş Ufadan, diyordu. Eğer istiyorsa bu yeri ona bırak. Senin için artık ne aılamı var ki?
Keman. Umutsuzca kemanı düşünmeye çalıştım. Ellerinin önüne* i sözcükler üzerinde dolaşmasını, gözlerinin amansız kuvvetini ^etmemeye uğraştım.

Ama beni büyülüyordu sanki.
Sırtımı ona döndüm ve salona gittim. Ellerim titriyordu. Orada duğunu bilmeye dayanamıyordum. Her yeri aradım ama kahrol0'
kemanı hiçbir yerde bulamadım. Nicki onu ne yapmış olabilirdi ^
ba? Düşünemiyordum.
Hemen kuleye geri dön.
Kütüphanenin önünden hızla geçmeye çalışırken sessiz sesi ba durmamı söyledi. Boğazıma yapışan bir el gibiydi. Geri döndüm y gözlerini bana diktiğini gördüm.
Onları seviyor musun, sessiz çocuklarını seviyor musun? Onlar se ni seviyorlar mı? Bana sorduğu şey buydu. Sonsuz bir yankıyla yav, lıyordu söyledikleri içimde.
Kanın yüzüme yükseldiğini hissettim. Ona bakarken ısı bir maske gibi yüzüme yayıldı.
Şimdi bütün kitaplar yerdeydi. O yıkıntıların arasında duran bir hayalet, inandığı şeytanın gönderdiği bir ziyaretçiydi. Oysa yüzü öylesine narin, öylesine gençti ki.
Görüyorsun, Karanlık Hile hiçbir zaman sevgi getirmez, o yalnız ca sessizlik getirir. Sessiz olduğu zaman sesi daha yumuşak, daha duru geliyordu, en azından yankılanmıyordu. Biz onlara Şeytan'ın yeni vampir ile efendisinin birbirlerinde huzur aramalarını istemediğini söylerdik. Eninde sonunda ikisinin de Şeytan'a hizmet etmesi gerekiyor.

Her sözcük içime işliyordu. Her sözcük gizli, aşağılayıcı bir merak ve incelikle alınıyordu. Ama onun bunu görmesini istemiyordum Kızgın bir sesle, 'Benden ne istiyorsun?' dedim. Konuşmak bir şeyleri parçalıyordu. Şimdi ondan daha önceki savaşlarımızda ve tartışmalanmızda olduğundan daha fazla korkuyordum.
Benim korkmama neden olanlardan, bilmem gereken şeyle'1 bilenlerden, benim üzerimde gücü olanlardan nefret ediyordum.
'Bu okumayı bilmemeye benziyor değil mi?' dedi yüksek sesle 'Ve senin yaratıcın, dışlanmış Magnus, o senin cehaletine aldıronıyor' du. Sana en yalın şeyleri bile anlatmadı öyle değil mi?'
Konuşurken yüzünün anlatımında hiçbir şey değişmemişti-
'Bu her zaman böyle olmadı mı zaten? Sana bir şey öğretmeye Ç
lışan oldu mu hiç?' „
'Bu söylediklerini benim kafamdan alıyorsun...' dedim. De»$ düşmüştüm. Küçük bir çocukken gittiğim manastırı gördüm, dolusu kitap vardı ve ben okuyamıyordum. Gabrielle kitapla1"1 üzerine eğilmişti, sırtı bize dönüktü. 'Kes şunu!' diye fısıldadım-VAMPİRİN ŞARKISI | 233 cok uzun k'r zaman geçmiş gibi göründü. Nerede olduğumu ,r gibi olmuştum. Yine konuşuyordu ama bu kez sessiz olarak. 11111 nj hiçbir zaman doyurmadılar, şu yeni yarattığın vampirleri dek :stiyorum. Sessizlikte yabancılık ve küçümseme giderek daha da Kımıldamak istiyordum ama kımıldamıyordum.
Konuşmayı sür-...^jken yaptığım tek şey ona bakmaktı.
Sen beni özlüyorsun ve ben de seni. Tüm bu evrende yalnızca biz E, jZ birbirimize layığız. Bunu bilmiyor musun? Tonsuz sözcükler kemanın sonsuza dek uzattığı bir nota gibi uzuyor, yükseliyordu.
'gu delilik,' diye fısıldadım. Bana söylediği şeyleri düşündüm. Başkalarının anlattıkları,korkunç şeyler yüzünden beni suçlamıştı. İzleyicilerini ateşe atmıştı.
'Bu delilik mi?' diye sordu. 'Öyleyse kendi sessizlerinin yanına git. Şimdi bile sana söyleyemedikleri şeyleri birbirlerine söylüyorlar.'
Yalan söylüyorsun...' dedim.

'Ve zaman onların bağımsızlıklarını güçlendirecek. Ama bunu kendi gözlerinle gör. Bana gelmek istediğinde beni bulman yeterince kolay olacak. Zaten nereye gidebilirim ki? Ne yapabilirim?
Beni
yeniden bir öksüz yaptın.'
'Ben yapmadım...' dedim.
'Evet, sen yaptın,' dedi. 'Bunu sen yaptın. Her şeyi yıktın.' Yine de sesinde öfke yoktu. 'Ama gelişini bekleyebilirim. Yalnızca benim yanıtını verebileceğim soruları sormanı bekleyebilirim.' Uzun bir süre ona baktım. Ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum.
Sanki kımıldayamıyor, ondan başka hiçbir şeyi göremiyordum.
Üzerime
Nötre Dame'da hissettiğim huzur duygusu gelmişti. Yaptığı büyü yine etkilemişti. Odanın ışıkları çok parlaktı. Çevresinde ışıktan ™şka bir şey yoktu, sanki ben ona, o da bana yaklaşıyordu, oysa pçbirimiz kımıldamıyorduk. Beni kendine doğru çekiyordu. Geri döndüm, tökezledim, dengemi yitiriyordum. Ama odadan PKrnayı başarmıştım. Holden koşarak geçtim, pencereden dışarı çıtaP Çatıya tırmandım. "eşimden geliyormuşçasına hızla ile de la Cite'ye doğru at sür-"fi. Kenti arkamda bırakıncaya kadar yüreğimin çılgınca atışı din-
^ehennemin Çanları çalıyor.
_ abalım ilk ışıklarının önünde kule karanlıklar içindeydi. Kendi kü-
Srubum şimdiden zindandaki mezarlarında uykuya dalmışlardı.

Onlara bakmak için mezarları açmadım. Aslında bunu yaD
çok istiyordum. Yalnızca Gabrielle'yi görmek, eline dokunmak
?'
yordum.
Yalnız başıma surlara tırmanıp yaklaşan sabahın alev alev m zesine baktım. Bunun sonunu bir daha asla görmeyecektim. Ceh ° nemin Çanları çalıyordu, bu benim gizli müziğimdi. Ama bir başka ses daha geliyordu. Merdivenlerden çıkarken K nun ne olduğunu biliyordum. Bana yetişecek kadar güçlü olmaSl L ni şaşırtmıştı. Sonsuz uzaklıklan aşan kısık ve tatlı bir şarkı gibiy/ Bir kez, yıllar önce köyünden çıkıp

kuzeye doğru yürüyen ı. köylü çocuğun şarkı söylediğini duymuştum. Birilerinin onu dinlen" ğini bilmiyordu. Uçsuz bucaksız kırlarda yalnız başına olduğunu nıyordu. Sesinde ona dünya dışı bir güzellik veren bir güç ve anlı vardı. Eski şarkının sözleri önemli değildi.
Şimdi beni çağıran bu sesti. Bizi ayıran uzaklıkları aşan, tüm ses leri kendi içine toplayan bu yalnız ses.
Yeniden korkmuştum. Yine de merdivenin tepesindeki kapıyı aç tim ve taş çatıya çıktım. Sabah rüzgârı ipek gibiydi, son yıldızlar bit düş gibi titreşiyorlardı. Gökyüzü bir kubbeden çok üzerimde sonsu za dek yükselen bir sis yığınıydı, yıldızlar sisin içersinde yukarı doğ ru çıkarken küçülüyorlardı.
Uzaklardan gelen ses giderek keskinleşiyordu. Yüksek dağlardı söylenen bir şarkı gibi içime işliyordu bu ses. Bir ışığın karanlığı bölmesi gibi bu şarkı da içime dalıyordu. Bana gel; yalnızca bana gelmen yeter, her şey affedilecek. Hiçbir zaman olmadığım kadar yalnızım.
Sesle birlikte sonsuz bir olanak duygusu doğmaya başlamıştı. Me rak, beklenti duyguları yanlarında Nötre Dame'ın açık kapıları önün de yalnız başına duran Armand'ın imgesini getiriyorlardı.
Zaman ve
uzay yanılsamaydı. Arta mihrabın önünde bir ışık yağmuru
içinde di
ruyordu. Paçavralar içinde bulanık bir şekil. Gözden yiterken
titreş
meye başlamıştı. Gözlerinde yalnızca sabır vardı. Les
Innocents'in a
tında şimdi hiçbir yeraltı mezarı yoktu. Nicki'nin kitaplığında ip3
nn altında bitirdiği kitapları boş kabuklar gibi yere fırlatan
paÇaV
hayaletin kabalığı yoktu. •
Sanırım diz çöktüm ve başımı taşlara dayadım. Ayın bir
hay11 °
bi çözüldüğünü gördüm. Güneş ona dokunmuş olmalıydı
çünKu

nim de canımı acıtmıştı, gözlerimi kapamam gerekti. ^ı
Zevkten kendimden geçtiğimi hissediyordum. Sanki ruhum akıtmaksızın Karanlık Hilenin görkemini bilebilirdi. Bana içi011
VAMPİRİN ŞARKISI 235
«ektin
ruhumun en narin, en gizli parçasını araştıran sesin yakınlımece~
p Ioenden ne istiyorsun demek istedim yine. Bu denli kısa bir süre
Şöylesine acımasızca şeyler yapmışken şimdi bu affetme nasıl
oflC .,ir? sözleşmeyle sana bağlı olanlar yok edildi. Dehşet verici şey-
Idu. Düşünmek istemiyorum bunları... Hepsini yine söylemek isıe
Ajjıa şimdi de daha önce olduğu gibi sözcükleri şekillendiremirdum
(01
beni
Bu kez eğer denemeye cesaret edersem duyduğum zevkin eriteceğini ve beni bıraktığında hissedeceğim acının kana duyduğum susuzluktan çok daha kötü olacağını biliyordum. yine de bu duygunun gizemi içersinde kımıldamadan dururken 1,1e benim kendimin olmayan garip imgeler ve düşünceler olduğunu biliyordum çevremde.
Zindana indiğimi gördüm. Sevdiğim, yakınım olan canavarlann ansız bedenlerini kaldırdım. Onlan kulenin tepesine taşıdım ve orada yükselen güneşin altına bıraktım. Cehennemin Canlan onları uyarmak için boşuna çalıyordu. Güneş onlan aldı ve insan saçları olan kömürlere dönüştürdü.
Düşüncem bunlardan geri çekildi. En yürek parçalayıcı düş kırıklıgından geri çekildi.
'Hâlâ çocuk,' diye fısıldadım. Ah, bu düş kınklığının acısı, yok olma olanağı... 'Böyle şeyleri benim yapabileceğimi düşünecek kadar aptal mısın?'
Ses söndü, benden uzaklaştı. Tenimin her gözeneğinde yalnızlığımı hissettim. Sanki tüm örtülerim sonsuza dek üzerimden alınmıştı,

sonsuza dek şimdi olduğu gibi çıplak ve sefil kalacaktım. Uzaklarda ruhun büyük bir dil gibi kendi üzerine kıvnlırken saçımı gücün yarattığı titremeleri hissettim.
ihanet!' dedim yüksek sesle. 'Ama, oh, bunun verdiği acıyı yan-"5 hesapladın. Nasıl olur da beni istediğini söylersin!' Gitmişti. Tümüyle yok olmuştu. Umutsuzca geri dönmesini, hatta nwüe dövüşmesini istedim. Olanak duygusunu, o güzelim alevi is-?dum.
^ otre Dame'daki çocuksu, neredeyse tatlı yüzünü gördüm.
Eski
°a Vinci azizinin yüzüne benziyordu. Korkunç bir ölüm
duygusu
m berimden.

Gabrielle uyanır uyanmaz onu Nicki'den uzaklaştırıp sess' na götürdüm ve önceki gece olanların tümünü anlattım. A.rrrıC bana önerdiği ve söylediği her şeyi anlattım. Utanarak onunla l aramdaki sessizlikten söz ettim, artık bunun değişmeyeceğim 11 mi söyledim.
'En kısa zamanda Paris'ten ayrılacağız,' dedim sonunda. 'Bu tık çok tehlikeli. Üstelik tiyatroyu verdiğim vampirler onun ögr lerinden başka bir şey bilmiyorlar. Diyoaım ki Paris onlara k-Biz yaşlı kraliçenin sözleriyle Şeytanın Yolunu tutalım.' Ondan kızgınlık bekliyordum. Amıand'a kötü duygular yönei ceğini sanıyordum. Ama bütün anlattıklarım boyunca sakin sal dinledi.
'Lestat çok fazla yanıtlanmamış soru var,' dedi. 'Bu eski sözlesm nin nasıl başladığını bilmek istiyorum. Armand'ın bizimle ilgili olara; bildiği her şeyi bilmek istiyorum.'
'Anne, ben bunlara sırtımı dönmek istiyorum. Nasıl başladığına a! dırmıyorum. Belki o kendisi bile bilmiyordur bunu.' 'Anlıyorum Lestat,' dedi sakin bir sesle. 'İnan bana, anlıyorum Bütün her şeyi bir yana bırakırsak, bu yaratıklar benim için orman daki ağaçlar ya da gökteki yıldızlar kadar bile önemli değil. Rüzga rın akımlarını ya da düşen yaprakların çizdiği çizgileri inceleme?; yeğlerim...'
'Tam olarak böyle.'

‘Ama aceleci olmamalıyız. Şimdi önemli olan şey üçümüzün bıı arada kalması. Kente birlikte gideceğiz ve birlikte buradan aynlmat için yavaş yavaş hazırlık yapacağız. Ve Nicolas’ı kemamyla uyandıı mak için birlikte uğraşacağız.’
Nicki konusunda Konuşmak istiyordum. Sessizliğinin arkasına ne yattığını sormak istiyordum, o neler anlayabilmişti? Ama sözcük ler boğazıma takıldı. Her zaman olduğu gibi o ilk dakikalarda verdiği yargı geldi aklıma: ‘Felaket, oğlum.’
Kolunu bana doladı ve kuleye geri döndük. ‘Senin düşüncelerini okumak zorunda değilim,’ dedi. ‘Yüreğin’ ne olduğunu anlamak için. Gel onu Paris’e götürelim. Stradivarıu5 bulmaya çalışalım.’ Beni öpmek için ayaklarının ucunda yükse» ‘Tüm bunlar olmadan önce birlikte Şeytanın Yoluna çıkmıştık,’ d Yakında yeniden orada olacağız.’
Nicolas’ı Paris’e götürmek de başka her yere götünnek kadar
 l avalet gibi atına bindi ve yanımızdan geldi. Yalnızca rüzuv’dı ^’f an saçı ve pelerini canlı gibi görünüyordu. ‚li’ Ü h Cite’de karnımızı doyurduğumuzda onun avlanmasını ya Sürmesini seyredemedim.
ja öl° bunları bir uyurgezer sarsaklığıyla yaptığını görmek umutla-^mvordu. Sonsuza dek böyle sürdürebileceğinden başka hiçbir n’n’ ı alamıyordu bunlar. Sessiz yoldaşımız canlandırılmış bir cel^ n pek farklı değildi.
*v’ e de arka sokaktan birlikte geçerken beklenmedik bir duygu im giz iki değil üç kişiydik şimdi. Bir sözleşme. Ah bir de onu Sdırabilseydim. Ama önce Roget’yi ziyaret etmek gerekiyordu. Avukatla yalnız bakarşı karşıya gelmeliydim. Bu yüzden avukatın evine birkaç ka-“ kala onlardan ayrıldım. Kapıyı çalarken tiyatro kariyerimin en zor j^rformansına hazırlıyordum kendimi.
Ama çok çabuk öğreneceğim önemli bir ders bekliyordu beni. Ölümlüler dünyanın güvenli bir yer olduğuna inanmak ve inandırılmak istiyorlardı. Roget beni gördüğü için aşırı mutlu oldu. Sağ ve sağlıklı olduğum için ve onun hizmetlerini istemeyi sürdürdüğüm için öyle rahatlamıştı ki saçma sapan açıklamalarım daha başlamadan o başını sallıyordu.

Ve ölümlülerin kafa huzurları konusundaki bu dersi hiçbir zaman unutmadım. Bir hayalet evi parçalıyor, her yere çinko tavalar fırlatıyor, yastıklara su döküyor, tüm saatleri olduk olmadık zamanlarda çaldırıyor olsa bile, ölümlüler sunulan her türlü 'doğal açıklamayı' kabul etmeye hazır olacaklardır. Bu açıklama nelerin olup bittiği konusundaki bejirgin doğaüstü açıklamaya göre ne kadar saçma bir açıklama olursa olsun bunun hiçbir önemi olmaz.-Aynı zamanda Gabrielle ve benim yatak odasına açılan hizmetçi apışında dışarı çıktığımıza da inandığı açığa çıktı. Bu benim daha °nce düşünmediğim bir olanaktı. Bükülmüş şamdan konusunda tüm yapmam gereken annemi gördüğüm zaman acıdan kendimi kaybet-'jim konusunda bir şeyler mırıldanmak oldu. Bunu çok iyi anlıyordu. Ayrılmamızın nedenine gelince, Gabrielle herkesten uzaklaştırıl-?* istediğinde diretmişti. Onu bir manastıra götürmüştüm ve şimdi adaydı.

Ah, Mösyö, böylesine iyileşmesi bir mucize,' dedim. 'Onu bir gö-! "şeydiniz. Ama önemli değil. Hemen Nicolas de Lenfent ile bire italya'ya gideceğiz. Bunun için para, kredi mektupları, büyük 238 I ANNE RICR bir yolculuk arabası ve altı at gerekiyor. Bununla ilgilenirsin' şey cuma sabahına hazır olsun. Ayrıca babama yazıp anne'* ya'ya götürdüğümü bildirin. Babamla ilgili bir sorun yoktur s ' 'Evet, evet, ona hiçbir şey söylemedim, ama hiç merak etm ' 'Çok iyi düşünmüşsünüz. Size güvenebileceğimi biliyordu olmasanız ne yapardım? Peki bu yakutları benim için hemen r>-çevirebilir misiniz? Bir de sanırım elimde çok eski İspanyol Dl „ olacaktı.'

Deli gibi yazı yazıyordu. Kuşkuları gülümsememin sıcakU eriyordu. Yapacak bir şeyleri olduğu için öyle mutluydu ki! 'Temple Bulvarındaki mülküm boş kalsın,' dedim. 'Ve tabi her yi benim için düzenlemeyi sürdüreceksiniz.' Ve böyle böyle sürdf Temple Bulvarındaki mülküm, paçavralar içinde umutsuz k vampirler çetesinin saklanma yeri. Tabii Armand şimdiden onları bu. lup eski kostümler gibi yakmadıysa. Bu sorunun yanıtını öğrenmen çok zaman almayacaktı.

Tam insanlara yakışır biçimde kendi kendime ıslık çalarak merdi
venlerden indim. Bu zorlu görevi tamamladığım için neşeliydim Sonra
Nicki ve Gabrielle'nin ortalarda görünmediklerini farkettim.
Durdum ve sokakta çevreme bakındım.
Gabrielle'nin sesini duymam ve sokağın köşesinden belirdiğin:
görmem aynı anda oldu.
'Lestat, o gitti, kayboldu,' dedi.
Ona yanıt veremiyordum. 'Ne demek istiyorsun, kayıp mı oldu1
türünden aptalca bir şeyler söyledim. Ama düşüncelerim kendi kafa
mın içindeki sözcükleri boğuyordu. Eğer o ana dek Nicki'yi
sevdiğimden kuşku duymayı sürdürdüğümü düşündüysem kendime
yalan söylemiştim.
'Arkamı döner dönmez kayboldu. Gerçekten bu kadar
çabuktu
dedi. Yarı şaşkın, yarı kızgındı.
'Başka herhangi bir şey duydun mu?'
'Hayır, hiçbir şey. Yalnızca çok hızlı hareket ediyordu.' 'Evet, eğer
kendi başına hareket ettiyse, eğer biri onu götürffi diyse...'
'Eğer Armand onu götürmüş olsa korkusunu hissederdim,' w diretti.
Ama o korku hissediyor muydu? Herhangi bir şey hissediy0
muydu ki?' Çok endişelenmiştim. Tüm çevremizi dev bir
tekerlek ff
bi kuşatan karanlığın içinde yitirmiştik onu. Sanırım
yumruğumu sı
tim. Paniğe kapıldığımı gösteren küçük bir İıareket yapmış
o'1113

Lp. beni,' dedi. 'Kafasında dönüp dolaşan yalnızca iki şey varc,* vle
bana!'
? Les Innocents'de onu yakmak için hazırladıkları odun yığını, ^He
küçük bir tiyatro. Sahne ışıklan, bir sahne.'
"isoyiebana!
?giri Les mn
„eki de küçük

0’ Senaud’un yen, dedim.
r brielle ile birlikte öyle hızlı hareket ediyorduk ki gürültülü bulıaşrnamız
ve kalabalığın arasından Renaud’un yerine
varmamız
Ctgyjek saatten fazla almadı. Arkaya, sahne kapısına gittik. Tüm duvarlar sökülmüş, kilitler kırılmıştı. Ama sessizce hole girip kadan dolaşarak sahneye giderken Eleni’nin sesini duymadım.
Buîda
hiç kimse y°ktu’ ,
Belki de Armand çocuklarını toplamıştı. Bu benim yüzümden olmuştu çünkü onları içeri almamıştım.
Yerlerde sahnenin artıklarından, gece ve gündüz, dağ ve vadi dekorlarından başka bir şey yoktu. Açık soyunma odalarında küçük dolaplarda şurada burada bir ayna arkamızda açık bıraktığımız kapıdan giren ışığı yansıtıyordu.
Gabrielle birden kolumu yakaladı. Sahnenin yanını gösteriyordu. Yüzünden gördüğünün ötekiler olmadığını anladım. Nicki oradaydı. Sahnenin yan tarafına gittim. İki yanda kadife perdeler açılmıştı ve orkestra yerinde Nicki’nin gölgesini açıkça görebiliyordum. Eski yerinde oturuyordu. Ellerini kavuşturmuştu. Yüzü bana dönüktü ama beni farketmedi. Hep yaptığı gibi boşluğa bakıyordu. Gabrielle’nin onu vampir yaptıktan sonraki gece söylediği garip sözleri anımsadım. Öldüğü ve artık ölümlü dünyada hiçbir şeye etki edemeyeceği duygusunu üzerinden atamadığını söylemişti bana o zaman.
Nicki de böyle cansız ve yarı saydam görünüyordu. Hayaletli evlerin gölgelerinde dolaşan sessiz, anlamsız yüzlü hayaletlere benziyordu. Tozlu eşyaların içinde yok olmuştu neredeyse. Bu korku belki de başka her korkudan daha kötüydü.
Kemanın orada olup olmadığını görmek için baktım. Belki de yere Ya da sandalyesine dayalıydı. Ama orada olmadığını gördüm salim. Yine de bir şans vardı.
Burada dur ve seyret,’ dedim Gabrielle’ye. Ama karanlık tiyatro-I bakarken, eski kokuları solurken yüreğim boğazımda atıyordu.

‘ ^’n bizi buraya getirdin Nicki? Bu hayaletli yere? Ama ben sana bunasıl sorabilirim ki? Kendim de geri gelmiştim değil mi?

Yaşlı primadonnanın soyunma odasında bulduğum üjç yaktım. Açık boya kutuları saçılmıştı her yere. Askılarda bir y^^ İanılmayan kostüm asılıydı. Geçtiğim tüm odalar şaline giysiler’ tulmuş taraklar, fırçalar, vazolarda solmuş çiçeklerle doluydu \^ re pudra dökülmüştü. Yeniden Eleni ve diğerlerini düşündüm ve buralarda Les T cents’in hafif bir kokusunu aldığımı farkettim. Sonra yere dök”? pudranın üzerinde çıplak ayak izleri gördüm. Evet buraya gel^j ,e’ di. Mumlan da yakmışlardı, çünkü mum kokusu çok tazeydi. Her ne olursa olsun benim eski soyunma odama girmemişi»,.
Her gösteriden önce bu odayı Nicki ile paylaşırdık. Kilitliydi. Kan’ kırıp içeri girdiğimde çirkin bir şokla karşılaştım. Oda tam onu bır-J tığım gibi kalmıştı.
Temiz ve düzenliydi, ayna bile parlatılmıştı. Oda buradaki sonoe cemde olduğu gibi benim eşyalarımla doluydu. Duvardaki kancava eski ceketim asılıydı. Evden kaçarken giydiğim eski ceket ve bir çift buruşuk çizme. Boyalarım düzenle yerleştirilmişti. Yalnızca tiyatroda taktığım peruk tahta askısının üzerine takılmıştı. Gabrielle’den gelen mektuplar küçük bir torbada duruyordu. Oyunumuzun sözünü eden eski İngiliz ve Fransız gazeteleri kenarda yığılıydı. Yarısı dolu bir şişe şarap vardı.
Ve mermer makyaj masasının altındaki karanlıkta, buruşuk siyah bir ceket tarafından yarı yarıya örtülü olarak parlak keman kutusu duruyordu. Bu evden yanımızda getirdiğimiz kutu değildi. Hayır. Bu kutuda onun için aldığım değerli hediye olmalıydı, Stradivarius kemanı.
Eğildim ve kapağı açtım. Gerçekten de çok güzel bir aletti. Narindi, karanlık bir parlaklığı vardı ve tüm bu önemsiz şeyler arasında duruyordu.
Eleni ve diğerlerinin eğer bu odaya girselerdi bunu alıp almaya caklannı merak ettim. Onunla neler yapılabileceğini bilirler miydi acaba?

Bir an için mumu yere koydum ve kemanı dikkatle kutudan p' kardım. Sonra binlerce kez Nicki'nin yaptığını gördüğüm gibi yay"' kılını gerdim, aleti ve mumu sahneye geri götürdüm. Eğildim ve sahneye ışık veren uzun mumları yakmaya başladım. Gabrielle bir şey yapmadan beni izliyordu. Sonra yardım etnıe için yanıma geldi. Mumları birbiri ardına yaktı, ardından köşelerde şamdanları yaktı. Nicki kımıldamış gibi göründü ama belki de bu yalnızca prof»1"

yumuşak ışığın bir oyunuydu. Kadifenin derin büklümlejydıfl'^ jj jşlenıeü küçük aynalar parladılar ve localar ışıl ışıl yan-
„ıaya küçük yer, bizim yerimiz güzel bir yerdi. Ölümlü varlıklar olan
^Ü cin dünyaya açılan kapıydı. Ve sonunda cehenneme açılan kapı
. ? bitirince sahnede durup yaldızlı parmaklıklara, tavandan ,/ yeni avizeye ve sahnenin üstündeki kemere baktım. Komedi iedi maskeleri aynı boyundan çıkan iki yüze benziyorlardı. V£ Buralı boş olduğunda çok daha küçük görünüyordu. Oysa dolu , sunda Paris'in hiçbir tiyatrosu ondan daha büyük görünemezdi.
Dışardan bulvar trafiğinin boğuk gürültüsü geliyor, arada sırada
vük kıvılcımlar gibi genel uğultunun üstüne çıkan ince insan sesı „ duyuluyordu. Ağır bir araba geçmiş olmalıydı çünkü tiyatrodaki her şey hafifçe sarsıldı. Mum ışıkları aynaların önünde titreşti, sağ ve sol tarafta toplanmış dev sahne perdesi sallandı, üzerinde bulutlarla güzel bir bahçeyi gösteren dekor biraz sarsıldı. Nicki'nin arkasından geçip küçük merdivenlerden aşağı inerken o hiç bana bakmıyordu. Elimde kemanla ona doğru gittim. Gabrielle sahne arkasına geçmişti yine. Küçük yüzü soğuk ama sabırlıydı. Yanındaki sütuna yaslanmıştı. Uzun saçlı, garip bir adam gibi görünüyordu.
Kemanı Nicki'nin omuzundan aşağı uzatıp kucağına bıraktım. Kımıldadığını hissettim, sanki derin bir soluk almış gibiydi. Başını arkaya, bana doğru yasladı. Yavaş yavaş sol elini kaldırıp kemanın boynunu tuttu ve yayı sağ eline aldı.

Diz çöktüm, ellerimi omuzlarına koydum, onu yanaklarından öptüm. Üzerinde bir insanın sıcaklığı yoktu. Benim Nicolas'ımın mermer bir yontusu gibiydi.
Çal onu,' diye fısıldadım. 'Onu burada yalnızca bizim için çal.' Yavaşça yüzünü bana çevirdi. Karanlık Hile anından bu yana ilk « gözlerimin içine baktı. Küçücük bir ses çıkardı. Bu öylesine gerin bir sesti ki sanki artık konuşamaz olmuş gibiydi. Konuşma Seneğini kaybetmiş gibiydi. Ama sonra dilini dudaklarında gezdirve zorlukla duyabileceğim denli alçak bir sesle şöyle dedi:
Şeytanın aleti.'
Evet,' dedim. 'Eğer buna inanmak zorundaysan inan. Ama çal ye-
Etki.'
Panrıaklan teller üzerinde kararsız hareketlerle dolaştı.
Kemanın
ltasına parmaklarının ucuyla vurdu. Titreyen ellerle telleri çekti
ve
fi

akord etmek için kulakları çok yavaşça kıvırmaya başladı. sa uı dikkatiyle bu işi ilk kez yapmayı öğreniyormuş gibiydi. Dışarda bulvarda bir yerlerde çocuklar gülüyorlardı. Taht lekler parke taşların üzerinde takırdıyordu. Akordsuz, cızırtd ? notalar gerilimi keskinleştiriyordu.
Bir an için aleti kulağına dayadı. Bana sonsuz bir zaman br>.
ca hiç kımıldamamış gibi göründü, sonra yavaşça ayağa kalta
^
kestra yerinden ayrıldım, sıralara gittim ve aydınlatılmış sah °' parlaklığı önündeki siyah gölgesine bakarak ayakta durdum. Aralarda defalarca yaptığı gibi yüzünü boş tiyatroya çevirdi ve İ, manı çenesine kaldırdı. Gözüme bir şimşek çakışı kadar hızlı g C nen bir hareketle yayı tellerin üzerinden geçirdi. Sessizliğin içinde ilk akorlar yükseldi, sesler derinleşirken uzan uzadı, sesin kendisinin dibine ulaştı. Sonra notalar yükseldi, zene ve karanlık bir feryada dönüştüler. Narin

kemandan bir simyacım çıkardığı seslere dönüştüler. Sonunda salonu birdenbire öfkeyle aka bir melodi doldurdu.
Sesler bedenimin içersinde dolaşıyor, kemiklerime işliyor gibi w. liyordu bana.
Parmaklarının hareketini, yayı çekişini göremiyordum. Gördüğün; tek şey bedeninin sağa sola sallanması, müziğin onu kıvırıp bükme si, öne arkaya eğmesiydi.
Müzik giderek yükseldi, tizleşti, hızlandı, yine de her nota kusursuzdu. Bu hiç çaba göstermeden yapılan bir şeydi, tüm ölümlü düş lerin ötesinde bir virtüözlüktü. Keman yalnızca şarkı söylemekle kal mıyor konuşuyor, bir şeyler anlatmakta diretiyordu. Keman bir öykü anlatıyordu.
Müzik bir haykırıştı. Kendini büyüleyici dans ritmlerine dolaya» bir dehşet öyküsüydü^bu. Nicki'yi sağa sola savuruyordu. Şaline ışık lannın önünde saçlan parlak bir yığın gibi görünüyordu. Kanlı terle döküyordu. Kanın kokusunu alabiliyordum. Ama ben de ikiye katlanıyordum, gerileyip ondan uzaklaşıy01 dum. Ondan saklanmak ister gibi sıranın üzerine çöküyordum.
D*
önce bu salonda dehşete kapılan ölümlülerin benden saklanma çalışmaları gibi.
Ve anlıyordum, kemanın Nicki'nin başına gelen her şeyi anlauy olduğunu çok iyi anlıyordum. Bu patlayan bir karanlıktı, erimiş ranlıktı. Güzelliği sönmeye yüz tutmuş kömürlerin güzelliği g""^
Yalnızca aslında ne denli karanlık olduğunu göstermeye yetecek dar aydınlık vardı.

İdin karşısında Gabrielle de bedenini kımıldamadan yerinde Bu s zorlanıyordu. Yüzü kasılmıştı, elleri başına gitmişti. Aslan P^çları dağılmış, gözleri kapalıydı. ve'eS1 «arkının tertemiz notalan arasından başka bir ses daha geli-A01 Q0iar buradaydılar. Tiyatrodan içeri girmişlerdi ve kenardan rtoğru geliyorlardı.
tjfzik inanılmaz doruklara erişmişti, ses bir an için kısıldı sonra vLn yükseldi. Duygu ve arı mantık karışımı onu dayanılabilir sı-Vefnn

ötesine götürmüştü yine de sürüyor, sürüyordu. njSerleri yavaş yavaş sahne perdelerinin arkasında belirdiler.
İl-
Eleni'nin biçimli bedeni, sonra Laurent ve son olarak Felbc ve Eunie Akrobatlar, sokak oyuncuları olmuşlardı. Bunlara uygun giysifr vardı üzerlerinde. Erkekler palyaço kılıklarının altına beyaz panlonlar giymişlerdi, kadınların çiçekli, kabarık etekleri ve ayaklarında dans pabuçları vardı. Boyalı beyaz yüzlerinde rujlan parlıyordu, parlak vampir gözlerinin çevresini sürmeyle boyamışlardı. Bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi Nicki'ye doğru kaydılar. Sahne ışıklarının aydınlığına geldiklerinde güzellikleri daha da çok ortaya çıktı. Saçlan panldıyordu, hareketleri yumuşak ve kedi gibiydi.
Yüzlerinde uyanık bir anlatım vardı.
Nicki yüzünü yavaşça onlara çevirirken kıvranıyordu. Şarkı çılgınca bir yalvarışa dönüşmüştü, melodisini sürdürürken sendeliyor, kendini topluyor ve yükselip gürlemeye başlıyordu. Eleni dehşete kapılmış ya da büyülenmiş gibi kocaman açık gözleriyle ona bakıyordu. Sonra kolları yavaş ve dramatik bir hareketle başının üzerine yükseldi, boynu daha da narin ve güzel görünüyordu.
Öteki kadın bir dansın ilk adımını atmak üzere dizini kaldınp yerinde döndü, ayak başparmağı yere bakıyordu. Ama Nicki'nin müziğinin ritmini birden yakalayan uzun boylu adam oldu. Başını yana eğerek yukardan sarkan dört rafya tarafından oynatılan dev bir kuk-" gibi kollarını ve bacaklannı oynatmaya başladı. Ötekiler bunu gördüler. Bulvarda kuklaları görmüşlerdi. Birden kpsi mekanik bir dansa giriştiler. Hızlı hareketleri titremeler gibiydi, raeri tahta yüzler gibi bütünüyle anlamsızdı. içimden büyük bir sevinç dalgası geçti. Sanki müziğin üzerime ^'dığı sıcaklık birden soluk alabilmemi sağlamıştı. Onların hoplayıp damalarını, kollarını bacaklannı yukarı fırlatarak görünmez iplerin cundaymış gibi kıvrılıp bükülmelerini izlerken büyük bir haz duyumlun.
Müziğin yüreğini bulup çıkarmışlardı. Korkunç yakardan ve
şarkı

söylemekte diretmesi arasındaki dengeyi yakalamışlardı ve W,
?
rın iplerini yöneten Nicki'ydi.
*fc.
Ama bu değişiyordu. Şimdi onlar Nicki için dans ederken M de onlar için çalmaya başlamıştı.
Sahneye doğru bir adım attı, sahne ışıklarının üzerinden atlay. onların ortasına indi. Işık kemanında, parlayan yüzünde kaydı 'Vl Hiç tükenmeyen melodiye yeni bir alaycılık bulaşmıştı. Şar kesen ve onu daha da acılı ve aynı zamanda da daha da tatlı ki' küçük duraklamalar girmişti şimdi müziğe. Hoplayıp zıplayan, eklemlerini tahtadanmış gibi oynatan kukla] şimdi Nicki'nin çevresini sarmışlardı. Parmaklar şaklatılıyor, başlar L yana sallanıyordu. Sonunda Nicki'nin melodisi yürek parçalayıcı h üzüntü içersinde eridiğinde sert hareketlerini bıraktılar ve yavaş ak cı, içe işleyen bir dansa başladılar.
Sanki tek bir kafa denetliyordu onları, sanki Nicki'nin müziğiyle olduğu denli düşüncelerine göre dans ediyorlardı. Nicki de çalarken onlarla birlikte dans etmeye başladı. Vuruşlar giderek hızlanıyordu Lenten'de yakılan ateşlerin çevresinde dans eden bir kır kemancısı olmuştu şimdi. Çevresindekiler kırda dans eden çiftlere dönüşmüş lerdi. Kadınların etekleri uçuşuyor, erkekler kadınları havaya kaldı rırken dizlerini büküyorlardı. Yumuşacık bir sevgi tablosu yaratıyoı lardı. Donmuş, önümdeki manzarayı seyrediyordum. Doğadışı dansçı lar, canavar kemancı. Kollar ve bacaklar hiçbir insanın yapamayacağı bir yavaşlıkta, inanılmaz bir incelikle hareket ediyordu.
Müzik hepimizi
yutan bir ateş gibiydi.
Şimdi müzik bir acı ve dehşet çığlığı olmuştu. Ruhun tüm şeyle re karşı başkaldınsını anlatıyordu. Yine dansçılar sesleri görülür kıldılar. Yüzler yukarda, kemerin üzerindeki trajedi maskeleri gibi acı içinde buruştu, eğer sırtımı onlara dönmezsem ağlayacağımı biliyor dum. Daha fazla duymak ya da görmek istemiyordum. Nicki sanki
elin
deki keman artık denetleyemediği bir hayvanmış gibi öne

arkaya sal
lanıyordu. Tellerin üzerinden yayını kısa ve sert vuruşlarla
kayd1’1
yordu- İle
Dansçılar önüne arkasına geçiyor, onu kucaklıyordu. Birden el
rini havaya kaldırdığında onu yakaladılar. Kemanı başının
üzen
kaldırmıştı. ,,,
Yüksek, kulak tınnalayıcı bir kahkaha attı. Göğsü bu
kankan3?,
titriyor, kolları ve bacakları bükülüyordu. Sonra başını eğdi ve
S
VAMPİRİN ŞARKISI | 245
7erime dikti. Olanca gücüyle çığlık attı.
k*1” ARŞINIZDA VAMPİRLER TİYATROSU! VAMPİRLER TİYATRO-‘
ULVARIN EN BÜYÜK GÖSTERİSİ!’
$V’ -erleri şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. Ama yine hepsi tek bir ~7--
sünüp, ellerini çırpıp haykırmaya başladılar. Havaya sıçradılar, &
ağlıkları atıyorlardı. Kollarını boynuna dolayıp onu öptüler. n^e. sinde
bir halka oluşturup dans ediyor, kollarına alıp birbirleriÇeV tlyorlardı
Nicki’yi- Nicki onları kendisine çekip öpücüklerine ne [,j< verdiği
zaman kahkahaları daha da yükseldi. Uzun pembe Meriyle yüzündeki
teri yalıyorlardı.
‘Vampirle1” Tiyatrosu!’ Nicki’den ayrıldılar olmayan izleyicileri, ...
vaV1 selamladılar. Sahne ışıklarını selamlıyorlardı. Hoplayıp zıplamak
ve çığlıklar atarak tavana sıçrayıp gürültüler çıkararak sahnenin
tahtalarının üzerine düştüler.
Müziğin son titreşimleri havadan silinmişti, bunun yerini bir çığlıklar,
tepinmeler ve kahkahalar gürültüsü almıştı. Çanların çalması denli
yüksekti bu gürültü.
Sırtımı onlara döndüğümü anımsamıyorum. Sahnenin merdivenlerine
tırmandığımı ve onları geçtiğimi anımsamıyorum. Ama bunu yapmış
olmalıyım.

Çünkü birden kendimi küçük soyunma odamda uzun ve dar masanın başında oturur bulmuştum. Sırtım köşeye dönüktü, dizimi bükmüş, başımı aynanın soğuk camına dayamıştım. Gabrielle de oradaydı. Hırıltılı soluklar alıyordum, soluğumun sesi beni rahatsız ediyordu. Çevremde gördüğüm şeyler, sahnede taktığım peruk, dekor, bunlar içimde duygu fırtınaları uyandırıyordu. Ama soluk alamıyordum. Düşünemiyordum.
Sonra kapıda Nicki belirdi. Gabrielle'yi kenara itti, gücü hepimizi Şaşırtmıştı. Nicki parmağını bana uzattı.
'Pekâlâ, beğenmedin mi yaptıklarımızı patron?' diye sordu.
Bana
™ğn.ı ilerlerken kesiksiz bir sesle konuşuyordu, sözcükler tek bir °üyük sözcüğe dönüşmüştü. 'Gösterimizin görkemine, mükemmelliğe hayran kalmadın mı? Elinde böylesine çok olan paralarınla Vam-P'rler Tiyatrosunu başlatmayacak mısın? Tiyatronun bu en son ve ™unteşem amacını yerine getinnesini sağlamayacak mısın? Nasıldı akayım, "yeni kötülük, gülü yüreğinden çürütme, her şeyin tam or-^nda ölüm"...'
Bir dilsizden bir manyağa dönüşmüştü. Konuşmayı kestiği zadlarda bile dudaklarından anlamsız, çılgınca sesler bir
kaynaktan

fışkıran sular gibi dökülüyordu. Yüzü sert ve gergindi, parlay damlaları aşağıya yuvarlanarak beyaz gömleğinin boynunu Ipif! ^r du. *el%r: Arkasından diğerlerinin neredeyse masum gülüşleri duyulUv Yalnızca Eleni gülmüyor, Nicki'nin omuzunun üzerinden bak aramızda geçenleri anlamaya çalışıyordu.
Daha da yakınıma geldi, yarı gülerek, yarı yüzünü buruştu parmağını göğsüme bastırdı.
'Konuş bakalım. Buradaki göz kamaştırıcı olayı görmüyor mu Görmüyor musun büyük dehayı?' Yumruklarıyla göğsüne vurri'
'Gösterilerimize gelecekler, sandıklarımızı altınla dolduracaklar l aralarında kimleri barındırdıklarından, Parisli'lerin gözleri önünde pf lisen şeyin ne olduğundan hiçbir zaman kuşkulanmayacaklar. Ark

sokaklarda karınlarımızı onlarla doyuracağız ve aydınlık sahnede h zi alkışlayacaklar...'
Arkadaki oğlandan bir kahkaha geldi. Bir tanburinin tıngırtısı, öteki kadının ince sesi duyuldu. Adamın uzun kahkahası bir kurdele gibi yuvarlandı. Çığlıklar arasında koşarak bir çember çiziyordu. Nicki içeri girdi, arkasındaki ışık görünmez oldu. Eleni'yi göremiyordum.
'Göz kamaştırıcı kötülük!' dedi. Kötü duygularla doluydu, beyaz elleri bir deniz yaratığının pençelerine benziyordu, her an beni parçalamaya hazır gibi görünüyorlardı. 'Karanlık ormanın tannsına şimdiye dek hiç kimsenin hizmet etmediği gibi hizmet etmek, üstelik bunu uygarlığın tam göbeğinde yapmak. Sen tiyatroyu bunun için kurtardın. Yürekli koruyuculuğun bu tannsal adağı doğurdu.' 'Bu önemsiz!' dedim. 'Yalnızca güzel ve ustaca bir şey, daha faz lası değil.'
Sesim yüksek değjjdi ama onu ve diğerlerini susturmuştu. İçim deki sarsıntı yavaş yavaş daha az acı verici, denetlemesi daha kolay bir duyguya dönüşüyordu.
Bulvardaki seslerden başka bir şey duyulmuyordu yine. Nicki'm" içinde yakıcı bir öfke uyandı, bana bakarken öğrencileri dans ediyoi du.
'Sen bir yalancısın, aşağılık bir yalancı,' dedi.
'Bunda göz kamaştırıcı hiçbir şey yok,' diye yanıtladım. 'Yüce
m
bir şey yok. Zavallı ölümlüleri kandırmak, onlarla alay etmek ve
s'
ra da aynı eski, anlamsız yolda geceleri onların yaşamlarını
alma
için buradan dışarı çıkmak. Kaçınılmaz acımasızlık ve
sarsaklıkla "
biri ardına öldürelim ki yaşayabilelim. Her insan bir başkasını
ö'0

manini sonsuza dek çal. İstediğin gibi dans et. Eğer bu se-^0 j^aya ve sonsuzluğu geçirmene yardımcı olacaksa onlara ı* l^ra§ in

karşılığını ver. Bu yalnızca güzel ve ustaca. Yabanıl Bahp^ larj”aSma. Daha ötesi değil.’
çede maz yalancı!’ dedi dişlerinin arasından. ‘Sen Tanrı’nın budaevet busun sen. Her şeyin üzerine yayılan, her şeyi anlamsız Bfkaranlık gizleri ele geçirdin ve Magnus’un kulesinden her şeyi Bittiği ° a^ar ^x>Yunca onlarla ne yaptın, iyi bir insan gibi yaşafne j^şmaktan başka? İyi bir insan!’ ffîefii öpecek denli yakınmadaydı. Tükürüğündeki kan yüzüme fiyordu.
Sanatların koruyucusu,’ diye tısladı. ‘Ailene armağanlar verdin, armağanlar verdin!’ Bir adım geriledi, bana küçümseyerek tepedin bakıyordu.
‘Pekâlâ, altınla boyadığın ve kadifelerle donattığın küçük tiyatrovu alacağız,’ dedi. ‘Ve bu tiyatroda kötülüğe eski sözleşmenin bütün vaptığı hizmetlerden daha göz kamaştıncı hizmetler vereceğiz.’ Döndü ve Eleni’ye baktı. Sonra diğerlerine baktı. ‘Kutsal tüm şeylerle alay edeceğiz. Onları her gün daha büyük kabalıklar ve kafirce şeylere sürükleyeceğiz. Şaşırtacağız. Büyüleyeceğiz. Ama hepsinin üstünde kanlarıyla olduğu gibi altınlanyla da besleneceğiz ve tam ortalannda güçleneceğiz.’
‘Evet,’ dedi arkasındaki oğlan. ‘Yenilmez olacağız.’ Yüzünde çılgınca bir anlatım vardı Nicolas’a bakarken. ‘Onların kendi dünyalarında adımız ve yerimiz olacak.’
Ve onların üzerinde gücümüz,’ dedi öteki kadın. ‘Üstelik de onları inceleyebileceğimiz, tanıyabileceğimiz, seçtiğimiz zamanda onlan yok etmek için yöntemlerimizi eksiksizleştirebileceğimiz bir gözlem noktamız olacak.’
Tiyatroyu istiyorum,’ dedi Nicolas bana. ‘Senden bunu istiyorum. Onu yeniden açmak için gereken belgeleri ve parayı istiyorum sente. Buradaki yardımcılarım beni dinlemeye hazırlar.’ İstersen alabilirsin,’ diye yanıtladım. ‘Eğer senden, bana duydu-8un nefretten ve parçalanmış bilincinden kurtulacaksam tiyatro senindir.’
Masadan doğruldum, ona doğru gittim. Sanırım yolumu kesmeyi u§ündü ama açıklanamaz bir şey oldu. Kımıldamadığını görünce öfcnı

yükseldi ve görünmez bir yumruk gibi içimden dışarı taştı. ülîiruk ona çarpmış gibi gerilediğini gördüm. Birden sert bir şekile duvara çarptı. .

O anda oradan ayrılabilirdim. Gabrielle'nin beni izlemevdiğini biliyordum. Ama ayrılmadım. Durdum ve arkama dön- ^
ki'ye baktım. Sanki kımıldayamıyor gibi hâlâ duvara dayah H P
^
du. Beni gözlüyordu. Nefreti eski sevgi denli saf, katışıksıza
r^YAma
anlamak istiyordum. Gerçekten de ne olduğunu bilm
yordum. Sessizce ona yaklaştım, bu kez gözdağı veren
bendim
d>Şin,
rim pençeler gibiydi, korkusunu hissedebiliyordum. Eleni hepsi korku dolmuştu.
Onun çok yakınına geldiğimde durdum, dimdik bana bakm Sanki ona sorduğum şeyin ne olduğunu çok iyi biliyor gibiydi r 'Hepsi bir yanlış anlama sevgilim,' dedi. Dili yakıcıydı. Kan t ri boşanıyordu yeniden. Gözleri ıslakmış gibi parlıyordu. 'Bu öteki ri yaralamak içindi anlamıyor musun? Keman çalmam onları kız I mak, onların beni yönetemeyecekleri bir ada bulmak içindi. Ben yıkılışımı görecek ve bu konuda hiçbir şey yapamayacaklardı.' Yanıt vermedim. Sürdürmesini istiyordum. 'Paris'e gitmeye karar verdiğimizde, Paris'te açlık çekeceğimin her gün daha aşağılara düşeceğimizi düşünüyordum. Benim istediğim şey buydu. Onların değil benim istediğim şey. Ben, onların gözde oğlu, onlardan kopacaktım. Birlikte batacaktık! Oh, batmamız gerekiyordu.'
'Oh, Nicki...' diye fısıldadım.
'Ama batmadın, Lestat,' dedi. Kaşları kalkmıştı. 'Açlık, soğuk, bun lann hiçbiri seni durdurmadı. Sen bir utkuydun!' Sesi öfkeden kaim laşmıştı. 'Bir çukurda sarhoş olup ölmedin. Her şeyi tepetakla çevir din! Lanetli olmamız gerekirken sen bundan güç kazandın, tutkuları nın, coşkularının sonu yoktu. Işık, her zaman ışık. Ve senden geler ışıkla denk bir karanlık vardı bende! İçindeki her coşkunluk beni

yaralıyor, içimde o denli, karanlık ve umutsuzluk yaratıyordu! Sonra büyü, büyüyü ele geçirdin, şakaların şakası eline geçti ve beni ondar koaıdun! Onu eline geçirince ne yaptın peki? Şeytanca güçlerini iyi bir insanın davranışlarına öykünmek için kullandın!' Arkamı döndüm. Gölgelere kaçışmış olduklarını gördüm e uzakta Gabrielle duruyordu. Elini kaldırınca üzerine ışık düştüğüm gördüm. Beni çağırıyordu. Nicki uzandı ve omuzuma dokundu. Dokunuşundan bile ne retini hissedebiliyordum. Nefretle dokunulmak iğrenç bir şeydi-'Beyinsiz bir güneş ışığı gibi eski sözleşmenin yasalarını K makarışık ettin!' diye fısıldadı. 'Amacın neydi? Işıkla dolu katil canavar ne anlama geliyor?'

A im ona D'r tQkat atıp soyunma odasına yuvarladım. Sağ eli Dön.
A_İ ' başı uzaktaki duvara çarptı.
fffflây* . ? gsjjj elbiseler yığınının arasında kırılmış bir şey
gibi yatsonra
D,
gözlerinde yeniden kararlılık belirdi. Yüzü yavaş bir gülüm-
S°"le yumuşadı. Yavaşça doğruldu ve karşısındakini
küçümseyen
^rmlünün yapacağı gibi ceketini silkeledi ve saçlannı düzeltti.
t>ir ° ? yalayanlar beni tozların arasına attığında Les
Innocents'de
\e aynı hareketleri yapmıştım,
^"sonra aynı saygın havayla yanıma geldi, şimdiye dek gördüğüm çirkin gülümseme vardı yüzünde.
611 'Seni aşağılıyorum,' dedi. 'Ama seninle işim bitti. Senden gücü al-
A m ve bunu nasıl kullanacağımı biliyorum. Sen bunu bilmiyorsun. sonunda utkuyu nereden kazanacağımı kendimin seçeceğim dûndayım-Karanlıkta artık eşitiz. Bana tiyatroyu vereceksin, çünkü bana borçlusun bunu. Üstelik sen insanlara armağanlar vermez miydin?
Aç çocuklara altın paralar. Sonra bir daha senin ışığını görmeyeceğim.'
Doğruldu ve ellerini diğerlerine uzattı.

‘Gelin güzellerim gelin. Yazacağımız oyunlar, yapacağımız işler var. Benden öğreneceğiniz şeyler var. Ölümlülerin nasıl olduklarını biliyorum. Karanlık ve göz kamaştırıcı sanatımızda büyük buluşlar yapmalıyız. Sözleşmemiz bütün sözleşmelerin kıskanacağı bir şey olmalı.
Şimdiye dek hiç yapılmamış şeyler yapacağız.’ Diğerleri bana baktılar, korkmuş ve kararsızdılar. Bu sessiz ve gergin anda derin bir soluk aldığımı duydum. Görüşüm genişlemişti.
Yine sahnenin yanlarını, yüksek kemerleri, karanlığa uzanan sahne duvarlarını ve bunun ötesinde tozlu sahnenin ucunda küçük bir parlaklık gördüm. Tiyatronun gölgelere gömüldüğünü gördüm ve tek bir ana sığan sınırsız bir anılar sağnağında burada şimdiye dek olan bitenlerin tümünü anladım. Bir karabasanın bir başkasını doğurduğunu gördüm, bir öykünün sona erdiğini gördüm. ‘Vampirler Tiyatrosu’ diye fısıldadım. ‘Bu küçük sahnede Karan-“k Hileyi işlettik.’
Ötekilerin hiçbiri yanıt vemıe yürekliliğini göstermedi.
Nicolas yalnızca gülümsedi.
Tiyatroyu terketmek için arkamı dönerken herkesi ona gönderen °’r hareketle elimi kaldırdım. Veda etmiştim. Yürümemi kestiğimde bulvarın ışıklarından çok uzakta değildik.
*Zcükler olmaksızın binlerce korkunç şey geldi aklıma. Armand onu
y°k etmeye gelecekti, yeni bulduğu kız ve erkek kardeşleri onun cılklığından
bıkıp onu terkedeceklerdi, sabah olduğunda güneşten

gizlenecek bir yer bulamayıp yollarda tökezleyerek dolaşıy0r „, ti.
Gökyüzüne baktım. Konuşamıyor ya da soluk alamıyordum a’ Gabrielle kolunu bana doladı, ben de ona sarıldım, yüzümü larına gömdüm. Teni serin kadife gibiydi, yüzü, dudakları. Sevgl ^ san yürekleri ve insan tenleriyle hiçbir ilgisi olmayan inanılma» arılıkla beni sardı.

Ona sarılıp havaya kaldırdım. Karanlıkta aynı taştan oyulmuş gililer gibiydik. Ayrı geçirilmiş bir yaşamla ilgili hiçbir anımız y0u 'O seçimini yaptı oğlum,' dedi. 'Ne olduysa oldu artık. Şimdi S gürsün.'
'Anne, bunu nasıl söyleyebilirsin?' diye fısıldadım. 'BilmiyorH Hâlâ bilmiyor...'
'Bırak onu artık Lestat,' dedi. 'Yanındakiler ona bakacaklardır' 'Ama şimdi o şeytanı, Armand'ı bulmam gerekiyor değil mi> dedim kaygıyla. 'Onları rahat bırakmasını sağlamalıyım.' Ertesi akşam Paris'e geldiğimde Nicki'nin benden önce Rogety gitmiş olduğunu öğrendim. Bir saat önce gelmiş, deliler gibi kapıları çalmıştı. Gölgelerde bağıra çağıra tiyatronun kâğıtlarını ve ona söz verdiğimi söylediği paralan istemişti. Roget'yi ve ailesini tehdit etmişti. Aynı zamanda Roget'den Renaud'a ve Londra'daki grubuna yazmasını ve eve gel melerini söylemelerini istemişti. Onları yeni bir tiyatro bekliyordu ve hemen gelmelerini istiyordu. Roget bu isteğini reddedince Londra'daki adreslerini istemiş ve Roget'nin masasını karıştırmaya başlamıştı. Bunu işittiğimde sessiz bir öfkeye kapıldım. Demek ki hepsini vampir yapmak istiyordu bu şeytan yavrusu, bu pervasız ve
çılgın
canavar.
Buna izin vermeyecektim.
Roget'ye Londra'ya *bir ulak göndermesini ve Nicolas de Lenfent'in aklını yitirdiğini bildirmesini söyledim. Oyuncuların eve gelmemeleri gerekiyordu.
Sonra Temple Bulvarına gittim ve onu prova yaparken buldum Daha önceki gibi heyecanlı ve deliydi. Yeniden süslü elbiselerini gıy miş, babasının gözde oğlu olduğu zamanlardan kalma eski mücevherlerini takmıştı, ama kravatı yamuk bağlanmıştı, çorapları eğri büg rüydü, saçları yirmi yıldır aynada kendini görmemiş bir BastiUe tutuk lusunun saçları gibi darmadağınıktı.
Eleni ve diğerlerinin önünde ona Paris'te başka hiçbir oyuncunu11 öldüriilmeyeceği ya da sözleşmeye katılmak için kandırılmayacak1.

oyuncularını ne şimdi ne de önümüzdeki yıllarda VamK& Ü^- V trosuna getirilmeyecekleri, tiyatronun para denetimini elinaif'er^ Roset'ye en küçük bir zarar gelmeyeceği konularında söz jje tüt^,nkce benden hiçbir şey alamayacağını söyledim. veiflıe eUıdü ve önceki gibi benimle alay etti. Ama Eleni onu sus-^onun kafasındaki planları öğrenince dehşete kapılmıştı. Bana w®1' n ve diğerlerinin de söz vermesini sağlayan Eleni oldu.
Nicr
Vt rkutan, eski yollar üzerine bir yığın şey anlatarak kafasını ki'f ve gerileten de Eleni oldu.
'""s nıinda Vampirler Tiyatrosunun ve gelirlerinin denetimini ve verdim. Gelirler Roget'den geçerek Eleni'ye gelecek ve onun aralarla istediği her şeyi yapmaya izni olacaktı. 0 £ece Eleni'den ayrılmadan önce Armand konusunda ne bil-Ljni sordum. Gabrielle bizimle birlikteydi. Yine arka sokakta, sahikapısının yanındaydık.
Bizi gözlüyor,' diye yanıtladı Eleni. 'Zaman zaman kendini gösteriyor.' Yüzü kafamı karıştırmıştı. Üzgün görünüyordu. 'Ama ne yapacağım yalnızca Tanrı bilir,' diye ekledi korkuyla. 'Burada neler olduğunu bulduğu zaman yapacaklarını yalnızca Tanrı bilir.'
Bölüm Beş
Vampir Armand
İlkbahar yağmuru. Sokaktaki ağaçların her yeni yaprağına,
\\(,
kaldırım taşına işleyen ışık yağmuru, ışığı boş karanlığın
içlerine ta
şıyan yağmur damlaları.
Krallık Sarayında balo var.
Kral ve kraliçe oradalar, halktan insanlarla dans ediyorlar. Karan lık köşelerde entrika konuşmaları. Kim aldırır ki? Krallıklar yükseli: ve düşer. Yalnızca Louvre'daki tabloları yakmayın hepsi bu. Yeniden bir ölümlüler denizinin ortasındayım; taze yüzler ve kır mızı yanaklar, kadınların başlarında bin yılın bütün saçmalıklanyl taranmış pudralı saç yığınlan, saçlarının arasına üç direkli minicik gemiler ve küçük kuşlar bile yerleştirilmiş. İpek ve kurdele dağlan Tüylü kanatlar gibi

saten gömlekleri içinde horozlara benzeyen ge niş göğüslü adamlar. Elmaslar gözlerimi acıtıyor. Sesler zaman zaman tenimden içeri sızıyor. Hiçbir sınır tanımaya kahkahalar, gözleri kör eden mum öbekleri, müziğin dalgalan duvaı lan sarsıyor.
Rüzgârla açık kapılardan içeri giren yağmur.
İnsan kokulan açlığımı yavaş yavaş uyandırıyor. Beyaz
omuzjf
beyaz boyunlar, sonsuz bir ritimle çarpan güçlü yürekler,
zengjn"
ler içinde gizlenmiş bu çıplak çocuklar arasında her türlüsü var,
ıp<
li kordonların, işlemeli kumaşların altında saklanmış yırtıcı ruh'
yüksek ökçelerin içinde ağn çeken ayaklar, gözlerinin
çevresinde
buk gibi maskeler. .. .t
Bir bedenden çıkan hava bir başkasının içine solunuyor. M1
o da bir kulaktan diğerine geçer mi acaba eski bir sözde
oldug1 "
VAMPİRİN ŞARKISI 253
luyoruz, müzik soluyoaız, içimizden geçip giden anı soluy" 11'2 n
zaman gözler bulanık bir beklenti havasıyla benim üzeri-2am .. r
Beyaz tenim onları duraklatıyordu, ama onlar kendilere feV[eri solgun olsun diye damarlarındaki kanı akıttıklarından I &c . ^ir ilginçlik görmüyorlar. -İsterseniz leğeni sizin için tuta-^ ofira da içindekileri içebilirim.- Ve gözlerim, bu sahte mücevbil'|' jenizinde bilinmeyen nadide bir çift taş gibiydi? v ne de fısıltılar çevremde akıp gidiyor. Ve o kokular, ah, hiçbiri u rte benzemiyor. Zaman zaman şurada burada benim kim olduhisseden ölümlülerden yüksek sesle söylenmişçesine açıkça f vıılan çağrılar geliyordu, isteklerini duyuyordum. Ölüme eski bir dilde hoşgeldin diyorlardı. Ölüm odadan geçeronlar ölümün özlemini çekiyorlardı. Ama gerçekten biliyorlar mıydı? Tabi ki bilmiyorlardı. Ben de bilmiyordum! Bu gerçekten korkunç bir şeydi. Ben kim oluyorum bu gizi saklamak, onu paylaşma «zlemini çekmek için? Şuradaki ince kadını almak, yuvarlak küçük töğsünün tombul

etinden kan emmek isteyen ben kimim? İnsan müziği hızla akıyordu. Odanın renkleri bir an için alevlendi, sanki hepsi bunun içinde eriyecek gibi oldu. Açlık keskinleşti. Arık bu yalnızca bir düşünce değildi. Damarlarım onunla atıyordu. Bilisi ölecekti. Bir an içinde emilip kurutulacakü. Buna dayanamıyonım, bunu düşünmeye, olacağını bilmeye dayanamıyorum. Boyunu aran parmaklar damardaki kanı hissediyor, etin bunu bana verecejini hissediyor! Nereye? Bu benim bedenim, bu benim kanım. Gücünü dışan gönder, Lestat, uygun bulduğun yüreği söndürmek çin bir yılan dili gibi dışarı çıkar onu.

Sıkıştırılacak denli tombullaşmış küçük kollar, iyice tıraş edilmiş »ışın sakallanndan geriye yalnızca pırıltılar kalmış erkek yüzleri, Plaklarımın altında çırpınan kaslar, hiç şansınız yoktu. Birdenbire bu tannsal kimyanın, çürümeyi reddeden bu tablonun 'tada kemikleri gördüm! Bu komik perukların altında kafatasları, sallanan yelpazenin arkadan bakan iki boş delik. Yalnızca çanların çalmasını bekleyen titk iskeletlerle dolu bir salon. Tıpkı Renaud'un yerinde izleyicileri "Sete düşüren gösterileri yaptığımda karşımda beliren tablo gibi. salondaki her yaratığın bu dehşetle tanışması gerekiyordu. . Buradan çıkmalıydım. Çok korkunç bir hesap yanlışı yapmıştım.

. ölümdü ve ancak dışarı çıkabilirsem bundan uzaklaşabilirdim! a bu korkunç yer bir vampir yuvasıymış gibi her yanım ölümlü L.

 varlıklarla kuşatılmıştı. Fırlayıp kaçacak olsam bütün balo s ı niğe kapılacaktı. Açık kapıları elimden geldiğince yavaşça ;tf°nü fe Uzaktaki duvarın önünde, saten ve dantel yığınlarının "^ gözümün ucuyla bir hayal gibi gördüğüm şey Armand'dı. Armand. Eğer bana çağrılar gönderdiyse bunları işitmemiştini. Eö selamladıysa bunu hissetmemiştim. Tek yaptığı şey bana bak Kat kat satenler ve mücevherler arasında parlak bir yaratık T kendini gösteren Sinderella'ya benziyordu. Örümcek ağları yıö altında gözlerini açan ve sıcak elinin küçücük bir hareketiyle h rı uzaklaştıran Uyuyan Güzel. Bedensel güzelliği soluğumu kes

Evet, giysileri ve görünüşü bütünüyle bu dünyaya uygundu

Ola
BİflJ
j Viri'
de bütün bu ipekler ve danteller içinde daha da doğaüstü görü yordu. Yüzü ışıl ısıldı, koyu renk gözlerinde derin bir bakış vardı kısacık bir an için gözleri cehennemin ateşlerini gösteren pencerel gibi parladılar. Sonra sesini duydum. Sesi alçak ve neredeyse alayav di, duymak için dikkat etmeye zorluyordu. Pekâlâ, beni arıyordun dedi, ve işte buradayım, seni bekliyorum. Bunca zamandır seni bek liyordum. Sanınm başımı başka bir yana çevirmeyi başaramadan olduğun, yerde kalakaldığım o anda bile hissettiğim tek şey, bu dünyada do laşıp durduğum yıllar boyunca hiçbir zaman bizim ne denli dehşe: verici yaratıklar olduğumuzun böylesine açıkça ortaya serilmediğiy di. Kalabalığın ortasında yürek parçalayıcı bir masumlukla duruyoı gibi görünüyordu.
Yine de ona baktığımda yeraltı mezarları görüyor, bakır davulla rın vurduğunu duyuyordum. Hiç gitmediğim tarlalar gördüm, meşa leierle aydınlatılmışlardı. Bulanık ilahiler duydum, yüzüme vuran ate şin sıcaklığını hissettim. Bunlar, bu gördüğüm şeyler ondan gel'11' yordu. Ben bunlan kendi başıma yaratıyordum. Yine de ölümlüyken de ölümsüzken de Nicolas hiçbir zaman W denli çekici olmamıştı. Gabrielle hiçbir zaman beni böylesine buyu lememişti.
Sevgili Tanrım, bu sevgi. Bu istek. Geçmişteki tüm aşklarım t>11 nun yalnızca gölgeleri.
Mırıldanan bir düşünce dalgasıyla bana bunun böyle olmaya^1 nı düşünmekle aptallık ettiğimi söylüyordu. Kim seni ve beni bizim birbirimizi sevdiğimiz gibi sevebilir. dl fısıldadı. Dudakları gerçekten kımıldamış gibi göründü.

kalan ona baktılar. Balo salonundaki ölümlülerin gülünç bir ^kla kımıldadıklarını gördüm. Gözlerin onun üzerinden kayıp y3v3t' i gördüm. Başını eğdiğinde ışık üzerine yepyeni bir açıdan gefn^ çevresinde bir aydınlık oluşuyordu.
^ n a doğru gidiyordum. Sağ elini kaldırıp beni selamlıyor gibi

göJ
i bir an, sonra böyle yapmamış gibi göründü. Arkasını
döndü,
r^”1. Je dar beli, dik omuzları, ipek pantolonun altında yüksek
ve
Ö°l in kalçalarıyla genç bir oğlan figürü gördüm. Oğlan kapıyı
açarın
bana döndü ve yeniden işaret etti.
/•jjgın bir düşünce gelmişti aklıma.
Onun arkasından gidiyordum ve öteki şeyler hiç olmamış gibi eldi bana. Les Innocents'in altında hiçbir yeraltı mezan yoktu, o hiçbir zaman eski korkunç düşman olmamıştı. Her nasılsa güvenlikteydik. İsteklerimizin toplamıydık, bu bizi kurtarıyordu. Önümde ölümsüzlüğümün sonsuz, tadına bakılmamış dehşeti uzanmıyordu. Tanıdık ışıkların bize yol gösterdiği dingin denizlerde yol alıyorduk ve birbirimizin kollarında olmamızın zamanı gelmişti. İkimize özel, soğuk ve karanlık bir uzay çevreliyordu bizi. Balonun sesleri uzaklaşmıştı. İçtiği kanla ısınmıştı, yüreğinin güçlü vuruşunu duyabiliyordum. Beni kendine yaklaştırdı, yüksek pencerelerin ötesinde geçen arabaların ışıkları parlıyor, Paris'i Paris yapan tüm şeyler kesiksiz, hafif bir sesle güvenlik ve rahattan söz ediyorlardı.
Hiçbir zaman ölmemiştim. Dünya yeniden başlıyordu. Kollarımı uzattım, yüreğini göğsümde hissettim. Nicolas'ıma seslenip onu uyarmaya çalıştım. Hepimizin yazgısının belli olduğunu söylemeye çalışıyordum.
Yaşamlarımız adım adım bizden uzaklaşıyordu. Meyva bahçesinde yeşil güneş ışığına bulanmış elma ağaçlarını gördüğümde delirdiğimi hissettim.
`Hayır, hayır çok sevdiğim,' diye fısıldıyordu. `Yalnızca barış ve tatlılık, sonunda kollann benimkilerin arasında.' `Bu çok büyük bir şans biliyor musun!' diye fısıldadım birden. Ben isteksiz bir kötülüğüm. Yitik bir çocuk gibi ağlıyorum. Eve gitmek istiyorum.'
Evet, evet, dudaklarında kan tadı vardı, ama bu insan kanı değildi-Bu Magnus'un bana verdiği iksir gibiydi. Geri çekildiğimi hissetin.

Bu kez kaçabilirdim. Bir şansım daha vardı. Tekerlek dönüşünü frmamlamıştı.
İçmeyeceğim için ağlıyordum; içmeyecektim. Sonra boynuma sert b'r şekilde batan, ruhuma saplanan sert iki diş hissettim.

Kımıldayamıyordum. O gece geldiği gibi geliyordu kend'
geçme. Kollarımda ölümlüleri tuttuğum zamanlardan binlere"^
daha güçlüydü. Ne yaptığını biliyordum! Benden karnını doyu6
^
du. Beni kurutuyordu.
Dizlerimin üzerine çöktüm, düşmemem için beni tuttuğunu h'
diyordum. Kan içimden durduramadığım bir güçle dışan akıycJf
'Şeytan!' diye bağınnaya çalıştım. Sözcük dudaklarımdan dışa kana dek zorlandım, zorlandım, birden eklemlerim felç oldu \^' tan!' diye gürledim yeniden. Kendinden geçtiği sırada onu yakalad ve yere fırlattım.
Bir anda ellerim onu yakalamıştı. Kapıları parçalayarak onu A riya, geceye sürükledim.
Topukları taşlara sürtünüyordu, yüzü bir öfke maskesi
olmuşu
Sağ kolunu yakalayıp onu sağa sola savurdum. Başı arkaya bükülmüştü,
nerede olduğunu göremiyor, hiçbir şeyi
yakalayamıyordu
Sağ elimle ona vurdum, vurdum. Kulaklarından, gözlerinden, burnundan kan fışkırmaya başladı.
Sarayın ışıklarından çekip ağaçlann arasına sürükledim. Benimle boğuşurken tüm gücünü toplayıp kendini kurtarmaya çalıştı. Beni öldüreceğini çünkü şimdi benim gücüme sahip olduğunu söylüyordu Benden gücümü içmiş ve bunu kendi gücüne katmıştı. Onu yenmenin olanaksız olduğunu bildiriyordu.
Çıldırmıştım, boynunu yakaladım, başını yere bastırdım. Açık ağzından kan fışkırana dek sıktım boğazını.

Elinden gelse bağıracaktı. Dizlerimi göğsüne bastırmıştım. Boynu parmaklanmın altında ezildi, kanlar fışkırdı, başını sağa sola çeviri yordu, gözleri giderek daha kocaman açılıyor ama hiçbir şey görmüyordu.
Sonra ellerimin altında gevşediğini hissettim ve bıraktım.
Yeniden vurmaya başladım. Sonra kılıcımı çektim ve kafasını kestim.
*
Eğer elinden geliyorsa böyle yaşasın şimdi. İstiyorsa ölümsüz olsun bakalım bu haliyle. Tekrar kılıcı havaya kaldırdım, ona baktığı"1' da yağmur yüzüne dökülüyordu. Yan canlı gibi bana bakıyordu.
Yalvarmak, kımıldamak gelmiyordu elinden.
Bekledim. Yalvarmasını istiyordum. Yalanlar ve kandırmalarla dolu güçlü sesiyle bana seslenmesini istiyordum. Göz kamaştırıcı tek t»> an için canlı ve özgür olduğuma inanmamı sağlayan o sesi duyma istiyordum. Kahrolası affedilmez yalan. Yeryüzünde dolaştığım sufe ce unutmayacaktım bu yalanı. Öfkemin beni onun mezarının eşiğ111 den ileri götürmesini istiyordum.

, hiçbir şey söylemedi. ssiz ve sefil anında güzelliği yavaş yavaş geri döndü. ^Uı n kenarında, geçen trafiğin, atların nallarının ve tahta teker-V° Cıkardığı seslerin birkaç adım ötesinde yatıyordu kırılmış bir ESfeibi.
^ kırılıtış çocukta yüzyıllann kötülüğü ve yüzyılların bilgeliği A Ondan yükselen şey alçakça bir yalvarış değildi, yalnızca ne A 'unun yumuşak, zedelenmiş bir duygusunu yayıyordu çevresi-0 Benim yalnızca düşlerimde-gördüğüm karanlık çağlan görmüş fle,lelı yaşlı mı yaşlı bir cin.
1° 0n'u bıraktım. Doğruldum ve kılıcımı yerine yerleştirdim. Ondan birkaç adım uzaklaştım ve ıslak bir taş sıranın üzerine yığıldım-
Uzaklarda sarayın kırık pencerelerinde insanlar bir şeyler yapıyorlardı-
Ama bu kafası karışmış ölümlülerle benim arama gece giriyordu.
Aınıand'ın kımıldamadan yattığı yere baktım gönülsüzce.
Yüzü bana dönüktü, saçları bir bukle ve kan yumağı olmuştu. Gözleri kapalı, elleri yanında açılmıştı. Zamanın terkedilmiş bir çocuğu gibi

görünüyordu. Doğaüstü bir kaza. Benim olduğum kadar o da sefil görünüyordu.
Böyle olmak için ne yapmıştı? Bunca zaman önce böylesine genç birinin herhangi bir kararın anlamını anlayabilmesi olanaklı mıydı? Böyle olmak için söz vermenin ne anlama geldiğini bilebilir miydi?
Doğruldum, yavaşça ona doğru yürüdüm. Başında dikildim ve baktım. Kan ipek gömleğine işlemiş ve yüzünü lekelemişti. İçini çekmiş gibi göründü, soluğunu duydum. Gözlerini açmadı, ölümlüler belki de yüzünde hiçbir anlam göremezlerdi.
Ama ben onun üzüntüsünü hissediyordum. Bu üzüntünün "e denli yoğun olduğunu hissettim ve hissetmemiş olmayı istedim.
™r an için bizi ayıran uçurumu anladım. Benim oldukça yalın biçimde kendimi savunmamın karşısında nasıl yenilmiş olduğunu gördüm. Anlayamadığı şeyi yok etmeye çalışmıştı umutsuzca. Oysa ben içgüdüsel olarak ve neredeyse çaba göstermeksizin Emiştim onu.
Nicolas yüzünden duyduğum tüm acılar geri geldi. Gabrielle'nin izlerini, Nicolas'ın sövgülerini anımsadım. Onun duyduğu sefillik e keder yanında benim kızgınlığım hiçbir şeydi. 1 Belki de eğilip onu yerden kaldırmamın nedeni buydu.
Belki de
öylesine güzel, böylesine yitik göründüğü için ve eninde sonunda
1

aynı özden yapıldığımız için yapmıştım bunu. Onu ölümlülerin bulacakları bu yerden uzaklaştıracak olar, di türünden biri olması yeterince doğal değil miydi? Bana hiç direnç göstermedi. Bir anda ayağa kalkmıştı, v sarhoş gibi yürüyordu, kolumu omuzuna dolamıştım, Krallık s ^ dan uzaklaşıp St. Honore Caddesine doğru gidene dek ona d verdim.
Yanımızdan geçenlere yan gözle bakıyordum, sonunda ağa altında tanıdık bir şekil belirdi. Bundan hiçbir ölümlü kokusu selmiyordu. Gabrielle'nin bir süredir orada olduğunu anladım İkircimli adımlarla ve sessizce geldi. Kana bulanmış ipeği ve ı yaz tendeki kesikleri görünce

yüzü bir an gerildi, sonra onu tas. ma yardımcı olmak için uzandı ama bunu nasıl yapacağını bilmjv du.
Karanlık bahçelerin uzaklarında ötekilerin olduklarını hissedivn dum. Onları görmeden önce duymuştum, Nicki de oradaydı. Gabrielle'nin geldiği gibi gelmişlerdi, millerce uzaktan sanki bu burgaca yakalanmış ya da anlayamadığım bulanık bir iletiyle çağn| mış gibi buraya çekilmişlerdi. Biz uzaklaşırken yalnızca durup bizi iz lediler.
Amıand'ı sığır ahırlarına götürdük ve orada atıma bindirdik. Ama her an düşecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden ben de arkasına bindim. Üçümüz birlikte oradan ayrıldık.
Kırlarda uzanan yol boyunca ne yapacağımı düşünüyordum. Onu kendi inime götürmenin ne anlama geldiğini merak ediyordum- Gabrielle karşı çıkmamıştı. Zaman zaman ona bakıyordu. Annand'daı hiçbir şey duymuyordum, önümde otururken küçücük görünüyor"1' bir çocuk gibi hafifti ama bir çocuk değildi. Kuşkusuz kulenin nerede olduğunu her zaman biliyordu, a> onu dışarda tutan şey parmaklıklar mıydı? Şimdi onu içeri alacaktı"1 Niçin Gabrielle hiçbir şey söylemiyordu bana? Bu bizim istediğu1'" karşılaşmaydı, beklediğimiz şeydi, ama Gabrielle'nin biraz önce' mand'ın bana ne yaptığını bildiğine emindim.

üdü ve kapıya gelmemi
ı. Kapıyı açmadan önce
P^f'eledim. Böyle bir canavardan neler beklenebilirdi acaba. Çağnda attan indiğimizde önümden yürüdü ve kapıya gelmemi $o(i rr-.ı-.Ain demir anahtarını çıkarmıştım. Kaoıvı açmadan önce $° j^üdin demir anahtarını çıkarmıştım. Kapıyı açmadan öno ?k'e 'kedini. Böyle bir canavardan neler beklenebilirdi acaba.
Çağ
°nl'iriesinden gelme konukseverlik kurallarının gece yaratıkları için
|3rSamıvarmıydl? r "zleri kocaman, kahverengi ve yenilmişti. Neredeyse uyukluyor örünüyorlardı. Sessiz ve uzun bir an boyunca bana baktı, son-P"1 | e|jni uzattı. Pannakları kapının ortasındaki

demir çubuğu kav-P yüksek bir gıcırtıyla kapı taştan kopmaya başladığında umutsuzu izliyordum. Ama durdu ve demir çubuğu biraz bükmekle ye-Ltj Demek istediği şeyi anlamıştık. Bu kuleye ne zaman istese girebilirdi-Büktüğü demir çubuğu inceledim. Onu yenmiştim. Şimdi yaptığı şeyi ben de yapabilir miydim? Bilmiyordum. Kendi güçlerimi hesaplayamazken onunkileri nasıl hesaplayabilecektim ki?
'Gel,' dedi Gabrieile biraz sabırsızca. Merdivenlerden yolu göstererek zindandaki mezar odasına indi.
Burası her zamanki gibi soğuktu. Taze ilkbahar havası buraya hiçbir zaman değmemişti. Gabrieile eski ocakta büyük bir ateş yaktı, bu sırada ben de mumlan yaktım. Armand taş sırada oturmuş bize bakıyordu.
Sıcağın onun üzerindeki etkisini gördüm. Bedeni biraz daha büyümüş gibi görünüyordu, sanki sıcağı soluyup içine doldurmuştu.
Çevresine bakarken ışığı emiyor gibiydi. Bakışları duruydu. Sıcağın ve ışığın vampir üzerindeki etkisini kestirmek olanaksızdı.
Yine de eski sözleşme bunların ikisinden de uzak duruyordu.
Başka bir sıranın üzqrine oturdum ve gözlerimi geniş, alçak odada gezdirdim. ?
Tüm bu süre boyunca Gabrieile ayakta durmuştu. Şimdi ona yakmıyordu.
Bir mendil çıkardı ve Armand'ın yüzüne dokundu. Armand ateşe, mumlara ve kubbeli tavanda oynaşan gölgelere taktığı gibi ona da gözlerini dikti. Başka her şey gibi bu da ilgisini raniş gibi görünüyordu.
hüzündeki yaraların neredeyse silinmiş olduğunu gördüğümde .r titreme hissettim! Kemikleri yeniden birleşmişti, yüzü tümüyle dünİŞü, yalnızca yitirdiği kandan dolayı biraz sersemlemişti. ifademe karşın yüreğim hafifçe çarptı. Surlarda sesini duyduğum "ton da böyle olmuştu.
lalnızca yarım saat önce dişlerini enseme sapladığı sırada yalanı-"akaladığımda hissettiğim acıyı düşündüm.

.. ürne dayıyordu. Yeniden çağrılarına başlamıştı. 'Bu kez Kraljjnü^'. fidaki varsıl, sarsıcı baştan çıkarma çağrılan değildi ama.

Js S;ira öteden şarkı söyleyen sesle çağırıyordu beni. Yalnızca ikimi-
\!ıllL'rf, jjeCeği ve anlayabileceği, ölümlülerin hiç bilmedikleri şeyler

Ondan nefret ediyordum.
Ama ona bakmamak elimden gelmiyordu. Gabrielle saçlar radı. Ellerindeki kanlan temizledi. Tüm bunlar yapılırken zay.f ^ resiz görünüyordu Gabrielle'nin yüzündeki anlatım yardım^ J meleğin anlat.mı olmaktan çok bir merak an atımıydı Onun y^ da olmak, ona dokunmak ve onu incelemek istiyordu. Titrek 1Şll.
birbirlerine baktılar. T, AArmand
biraz öne eğildi, gözleri kararmıştı. Kendim toparW
gözlerini kapıya doğru çevirdiğinde artık aptal bir ıradeyk
bakmıyordu, ipek yakasındaki kan olmasaydı neredeyse insana be,
ziyordu. Neredeyse... , . „ , • -
Şimdi ne yapacaksın?' diye sordum. Gabrielle nın de anlarnas; için konuşmuştum. 'Paris'te kalacak mısın? Elem ve dıgerlenne iZl„
verecek misin?'
Ondan hiçbir yanıt gelmiyordu
hitleri inceliyordu. Üç lahit vardı.
'Ne yaptıklarını biliyorsun tabii, «^^^^^_
yotrS Sî£— «w -*-:S! S^£
bile'
in
jldug1
„unu anlatıyordu. Eğer ona açılır, gücümü ve gizlerimi ona ve-^ bana kendininkileri vereceğini söylüyordu. Beni yok etmeye CsCm,ctı ve bunu yapamadığı için beni daha da fazla seviyordu, fr, sarsıcı bir düşünceydi. Yine de tehlikeyi seziyordum.
Hissettitelc

bir şey vardı, Kendini Sakın.
^Gabrielle'nin ne gördüğünü ya da ne duyduğunu bilmiyorum.
Ne
hissettiğini bilmiyorum.
Beni inceliyordu, taş sıralan, la.
dedim. 'Paris'ten ayrılacak mısın
sezgilerim onun gözlerinden kaçınmamı söylüyordu. Şu anda bu
,.nyada ona bakmaktan ve onu anlamaktan daha çok istediğim hiçbir
şey yoktu, yine de bunu yapmamam gerektiğini biliyordum.
Yeıjden
Les Innocents'deki kemikler geldi gözümün önüne, Krallık
Sauyında
imgelerini gördüğüm cehennem ateşleri. On sekizinci
yüzyıjn
tüm dantelleri ve kadifeleri bir araya gelseler ona bir insan
yüzü
eremezlerdi.
Yüzü
nu anlatmak istivor'gibi göründü bir an, ama sonra vazgeçti bir an için
ÇarpX Yenilmişti, sıcaktı ve insan sefaleti doluydu.
K,
Bunu ondan gizleyemiyordum ve bunları Gabrielle'ye
açıklaya-
|ıamam bana derin bir acı veriyordu. O anda Gabrielle ile
aramızdai
korkunç sessizlik neredeyse dayanılmaz olmuştu.
ı. IC1UU1119", — - ..—gn bir insan oldu- °mınla
konuşabilirdim, evet onunla düşler görebilirdim. İçimde
yaşında olduğunu merak ettim. Acaba böyle goru Lduğum
bir saygı ve dehşet duygusu ona uzanmama ve onu kuğundan
bu yana ne kadar zaman geçmişti. A„„n r.-ıhrie'
ıklamama neden oldu. Kafa karışıklığım ve isteğimle dövüşerek
Beni duydu. Ama yanıtlamadı. Ateşin yakınında duran Gate *
^^

le’ye baktı, sonra bana baktı. Sessizce konuştu,? »e™^ enidenya. Evet, Paris’i terket,’ diye fısıldadı. ‘Ama beni yanına al. Artık buyıktın! Ama eğer beni seversen her şey yeni Dır ç y o^ nasıJ varolacağımı bilmiyorum. Bir dehşetler karnavalına tökezpılabilir.
Sev beni. ı K- k- 1 k vardı ki bun-:Jim Lütfen...’ Bununla birlikte^bu sessiz yalvarışda öyle bir aKicıı ı Kendj sesimi^ .Hayır> dediğini duydum. lan söze dökemiyorum. , , <Ne verebilirim? Senin için hiçbir değerim yok mu?’ diye sordu. Gabrielle’ye dön-‘Beni sevmen için ne yapabilirim?’ diye tısıl^ ? kendi gize-‘1 Ona bakarken Gabrielle’nin yüzü üzüntülü ve durgundu.
Yüre-
Tanık olduğum her şeyin bilgisini, güçlerimizin gızıerım, »den nder geçtiğini bilemiyordum ve tüm üzüntüme karşın Armimi?’
... c ı n iiyerinde old«’)tfln şimdi beni dışlayıp Gabrielle ile konuştuğunu ayrımsadım.
Yanıt vermek ona sövmek gibi göründü burıarın u^ .^«elle ne yanıt vermişti? ğu gibi ağlamak üzere olduğumu hissediyordum, DU *C larır>Jİma şimdi ikimizi de zorluyordu. ‘Sizin kendi dışınızda saygı duy pnuz hiçbir şey yok mu?
. je kofl*Serıi bu gece yok edebilirdim,’ dedim. ‘Bana bunu yaptırmayan
güzelim bıı- yankı veriyordu
Nötre Dame’da olduğu gibi eğer melekler varsa tukları duygusuna kapıldım. , rSİZ, «^’^yır. insan:
Ama Şimdi yanımda olduğunu ayrımsamam beni DU y^i*npamazdlD karıştırıcı\lüşünceden uyandırdı. Kollarını boynuma doluyc. oyduğum saygıydı.’ ksfni ayır.’ İnsana benzer bir tavırla başını salladı. ‘Bunu hiçbir zabütün arüjğma karşın gerçekten konuştuğu zaman ses. duys”*^^ ,:_

Gülümsedim. Belki de bu dediği doğruydu. Ama onu bt\p başka bir yoldan yok ediyorduk.

'Evet,' dedi. 'Bu doğru. Beni yok ediyorsunuz. Yardım edin k diye fısıldadı. 'Önünüzdeki onca yıldan bana da birkaç kısa yıl a İkinize de yalvarıyorum. Tek istediğim bu.' 'Hayır,' dedim yine.
Sıranın üzerinde benim çok yakınımdaydı. Bana bakıyordu
>?
öfkeyle kendi içine kapanırken yeniden o dar, karanlık, korkun
Ü
rünümü aldı. Gerçek hiçbir maddeden yapılmamış gibiydi. Orm
^
lam ve güzel tutan tek şey iradesiydi. İradesinin akışı kesildi»-A
balmumu bir bebek gibi eriyordu.
Ama önceden olduğu gibi hemen kendine geldi. 'Yanılsama' o misti. Ayağa kalktı ve gerileyerek ateşin önüne gitti. Ondan gönderilen iletiler elegelir olmuştu. Gözleri ona ait değ? gibi görünüyorlardı. Bu gözler yeryüzüne ait değillerdi.
Arkasında
alev alev yanan ateş başının çevresine ürkütücü bir hale
çiziyordu
'Sizi lanetliyorum!' diye fısıldadı.
Bir korku dalgası hissettim.
'Sizi lanetliyorum,' dedi yeniden ve yaklaştı. 'Öyleyse ölümlüleri sevin, daha önce yaşadığınız gibi hiçbir şeye aldırmadan yaşayın Her şeye açlık ve sevgi dolu olarak yaşayın. Ama yalnızca kendi türünüzün sevgisinin sizi kurtarabileceği bir zaman gelecek.' Gabrielle'ye göz attı. 'Böyle çocukların demek istemiyorum!' Bu öylesine güçlüydü ki üzerimdeki etkisini gizleyemiyordum. Sıradan doğnılduğumu ve ondan uzaklaşıp Gabrielle'ye doğru kaydığımı ayrımsadım.
'Size boş ellerle gelmem,' diye sürdürdü. Sesi bilerek yumuşamıştı. 'Size kendimden hiçbir şey vermeden yalvarmaya gelmem. Bana bakın. Bende gördüklerinizin size gerekmediğini söyleyin bana. Benim gücüm, ilerde sizi bekleyen sınavlardan geçmenizi sağlayacak olan güç.'
Gabrielle'ye diktiği gözleri parlıyordu. Bir an için gözlerini
ondan

ayırmadı ve Gabrielle'nin vücudunun kasılarak titremeye başladığ"11
gördüm.
'Bırak onu!' dedim.
'Ona ne dediğimi bilmiyorsun,' dedi soğukça. 'Onu yaralamaV çalışmıyorum. Ama ölümlülere duyduğun sevgiyle şimdiden ne'e yapmışsın?'
Eğer onu durdurmasaydım korkunç bir şey söyleyecekti. Beru
?
VAMPİRİN ŞARKISI 2Ö3
?glle'yi yaralayacak bir şey söyleyecekti. Nicki'ye olanların & ?
biliyorc*11- Bildiğini biliyordum. Eğer ruhumun derinliklerinlıfiP5101 ğrlerde Nicki'nin yok olmasını isteseydim bunu da bilecekti!
^k' ime girmesine izin vermiştim? Niçin neler yapabileceğini an-NİÇin lÇstırn?
^o\ affla anlamıyor musunuz, bu her zaman böyle olur,' dedi aymûşaklıkla.
'Her seferinde ölüm ve uyanma ölümlü aıha acı veı" K~ yüzden birini vampir yaptığınız zaman, yaşamını aldığınız için Hf. nefret edecektir. Kimileri sizi aşağılamaya dek götürür bunu.
S'Z sı çılgın ve öfkeli biri olarak ortaya çıkar, bir başkası denetleyedişiniz bir canavar olur. Biri üstünlüğünüzden dolayı sizi kıskana-. bjr başkası ruhunu size kapatacaktır.' Burada yeniden Gabriel-?ve göz attı ve yüzünde yarım bir gülümseme belirdi.
'Aranızdaki
„erde her zaman kalacak. Her zaman, sonsuza dek yalnız olacaksınız!'
'Bunu duymak istemiyorum. Bunun bir anlamı yok,' dedim.
Gabrielle'nin yüzü çirkin bir değişime uğramıştı. Şimdi ona nefretle bakıyordu. Buna emindim.
Armand kahkahaya benzer acılı, küçük bir ses çıkardı. Ama bu hiç de bir kahkaha değildi.
'İnsan yüzlü sevgililer,' diye alay etti benimle. 'Yanlışını görmüyor musun? Ötekisi senden her şeyin ötesinde nefret ediyor. Verdiğin karanlık kan buradakini de eskisinden bile soğuk yaptı öyle değil mi?

Ama. ne denli güçlü olursa olsun onun bile ölümsüz olmaktan korktuğu anlar ^lecek ve ona yapılanlar için kimi suçlayacak sanıyorsun?'
'Sen bir aptalsın,' diye fısıldadı Gabrielle.
'Kemancıyı bundan korumaya çalıştın. Ama onu korumaya hiç çapladın.'
Daha fazla konuşma,' diye yanıtladım. 'Beni kendinden nefret etfeceksin.
İstediğin şey bu mu?'
Hayır, gerçeği söylüyorum, sen de böyle olduğunu biliyorsun. "'tizin de hiçbir zaman bilemeyeceği şey birbirinize duyduğunuzu le!letin ve aşağılamanın gerçek derinliği. Ya da acının, ya da sevgi-Durakladı. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Tam olarak onun yapımdan korktuğum şeyi yapıyordu ve ben kendimi nasıl savunacağı bilmiyordum.
, Eğer bu yanındakiyle birlikte beni terkedersen,' diye sürdürdü. ™ Şeyi yeniden yapacaksın. Nicolas'a hiçbir zaman sahip olmadın.
/

Bu yanındaki de senden nasıl kurtulacağını merak ediyor, v ondan farkın kendi başına kalamaman.'
Yanıt veremiyordum. Gabrielle'nin gözleri küçülmüş, as2 ,. daha acımasızlaşmıştı.
'Bu yüzden başka ölümlüler arayacağın zaman gelecek,' diye dürdü. 'Bir kez daha Karanlık Hilenin sana özlemini çektiğin sev^' getireceğini umacaksın. Bu yeni sakatlanmış, ne yapacağını bilm^' ğin çocuklarla zamana karşı kaleler dikmeye çalışacaksın. Bu kal ı eğer yanm yüzyıl ayakta kalırlarsa hapishanelere dönüşecekler s * uyarıyonım. Zamana karşı gerçek kale ancak senin kadar güçlü " bilge olanlarla yükseltilebilir.'
Zamana karşı kale. Tüm cahilliğime karşın bu sözcüklerin «w nü anlıyordum. İçimdeki korku yayıldı, binlerce başka şeyi içine ala cak şekilde her yana uzandı.
Armand bir an için uzaklardaymış gibi göründü. Ateşin aydınh&ln. da anlatılamaz bir güzellikteydi. Saçlarının koyu kestane rengi telleri

pürüzsüz alnına dökülüyordu, dudakları melek gibi bir gülümsememle aralanmıştı.
'Eski yolları yitirdiysek bile birbirimizin olamaz mıyız?' diye sor du. Şimdi sesi yeniden çağrıların sesi olmuştu. 'Senin açlarını başka kim anlayabilir? O gece küçük tiyatronun sahnesinde durup sevdiğin herkesi korkuturken kafandan geçenleri başka kim bilebilir?' 'Bu konuda konuşma,' diye fısıldadım. Ama yeniden yumuşuyor dum, onun gözlerine ve sesine doğru kayıyordum. Surlarda geçirdi ğim gece hissettiğim kendimden geçmeye çok yaklaşmıştım.
Tüm
irademi toplayıp Gabrielle'ye uzandım.
'Baş kaldıran izleyicilerim senin değerli kemancının müziğiyle eğ
lenirken, iğrenç bulvar gösterileri yaparken aklından geçenleri kim
anlayabilir?' diye sordu^
Konuşmadım.
'Vampirler Tiyatrosu!' Dudakları üzgün bir gülümsemeyle geril; misti. 'Bu kadın burada yatan ironiyi, acımasızlığı kavrayabiliyor mu Genç bir adam olarak sahnede durduğunda ve izleyicilerin çığlıklar attıklarını duyduğunda neler hissettiğini biliyor mu? Zamanın şü]il olduğu gibi senin düşmanın olmak yerine dostun olduğu günler" nasıl olduğunu? Sahnenin yanında kollarını açtığın, ölümlü sevgil»e rin sana koştuğu, küçük ailen sana sarıldığı zaman...' 'Lütfen dur. Durmanı istiyorum.'
'Başka hiç kimse ruhunun büyüklüğünü biliyor mu?' Cadı hilesi. Bu acaba daha ustaca kullanılmış mıdır hiç? Bu gu VAMPİRİN ŞARKISI 265 nürüzsüz akışının altında aslında bize söylediği şey şuydu: Badi" 11 |jn sizin çevresinde yörüngeye gireceğiniz güneş olacağım ve "i1 iv finizden sakladığınız sırlarınız benim ışığımla ortaya çıkacak.
r bilmediğiniz güçlerim ve büyülerimle sizi denetleyeceğim, sizi tflÇ 2eçireceğim ve sizi yok edeceğim!
'Sana daha önce sormuştum,' dedim. 'Ne istiyorsun?
Gerçekten is-

Ljğin şey ne?'
'Sen!' dedi. 'Sen ve o! Bu yol ağzında bir üçlü olmamızı istiyorum!'
Sana teslim olmamızı istemiyor musun?
Başımı salladım. Gabrielle'nin de aynı kaygıyı duyduğunu görüyordum.
Kızgın değildi; şimdi hiçbir kötü niyeti yoktu. Yine de aynı ayartıcı sesiyle bir kez daha konuştu:
'Sizi lanetliyorum,' dedi. Bana sanki bağırıyormuş gibi geldi. 'Beni altettiğin anda sana kendimi sundum,' dedi. 'Karanlık çocukların sana vurduklarında, sana karşı ayaklandıklannda bunu anımsa. Beni anımsa.'
Sarsılmıştım. Renaud'da Nicolas'la aramızdaki her şeyin acıklı ve berbat bir sona ulaştığı zaman olduğumdan daha fazla sarsılmıştım. Les Innocents'in altındaki yeraltı mezarında bir kez bile korku duymamıştım.
Ama bu odaya girdiğimizden beri korku
duyuyordum.
İçimde yeni bir öfke köpürmeye başladı. Bu onun denetleyemeyeceği denli korkunçtu.
Başını öne eğip yana çevirdiğini gördüm. Küçüldü, hafifledi, alevlerin önünde dururken koUanm bedenine yapıştırmıştı. Şimdi beni yaralayacak gözdağları bulmaya çalışıyordu. Bunlar dudaklarına ulaşmadan kalsalar da hepsini duymuştum.
Ama bir saniyenin küçücük bir parçası için bir şey görüşümü bozdu, Belki bu bir mumun kıpırtısıydı. Belki de kendi göz kırpmamdı.
Her neydiyse o anda Armand gözden yitti. Ya da gözden yitmeye çaptı Karanlık büyük bir iz gibi ateşten uzağa sıçradığını gördüm. 'Hayır!' diye çığlık attım. Görmeyi bile başaramadığım bir şeyin üzerine atladım. Yeniden görebiliyordum onu, ellerimdeydi. Yalnızca çok hızlı hareket etmişti ve ben daha hızlı hareket etmişte).
Yeraltı odasının kapısının önünde yüz yüze duruyorduk.
Yenideri,
'Hayır,' dedim. Gitmesine izin vermeyecektim. 'Böyle değil, böyle ayrılamayız. Birbirimizden nefret ederek ayrıcayız.'

Birden tüm irademçözüldü ve onu kucakladım, kendini ne Suudi ne de başka zaman kurtaranlasın diye sımsıkı sarıldım.
Ne olduğuna, o lanetli anda bana yalan söylerken ne yaptığına,
266 j ANNE ftlCB
beni altetmeye çalışmasına aldırmıyordum. Artık bir ölümlü ğıma ve hiçbir zaman da olmayacağıma aldırmıyordum.
Yalnızca kalmasını istiyordum. Onunla birlikte olmak istiv
Söylediği her şey gerçekti. Yine de hiçbir zaman onun istedi*
^
olamazdı. Bizim üzerimizde gücü olamazdı. Gabrielle'yi bende
®
ramazdı. n %
Yine de bizden istediği şeyin ne olduğunu gerçekten anlaym lamadığını merak ettim. Söylediği masum sözlere gerçekten inan3
sı olanaklı mıydı? götürdüm. Yeniden tehlike hissettim, korkunç tehlike. Ama bur^ Konuşmaksızın, onayını almaksızın onu ateşin yanındaki sı unun önemi yoktu. Burada bizimle kalması gerekiyordu şimdi. Gabrielle kendi kendine mırıldanıyordu. İleri geri yürüyordu p lerini bir omuzundan sarkmıştı ve bizim orada olduğumuzu neredev se unutmuş gibi görünüyordu.
Armand onu izliyordu. Gabrielle birdenbire, beklfenmedik bir şekilde ona döndü ve yüksek sesle konuştu.
'Lestat'a geldin, "Beni yanına al" dedin. "Sev beni" dedin, üstün bilginden ve sırlarından söz ettin ama ikimize de yalanlardan başka bir şey vermedin.'
'Anlama gücümü gösterdim,' diye yanıtladı yumuşak bir mırıltıyla.
'Hayır o gücünle oyunlar oynadın,' dedi Gabrielle. 'Tablolar çizdin. Üstelik de bunlar biraz çocuksu tablolardı. Hep bunu yaptın. Sarayda Lestat'ı birbirinden güzel yanılsamalarla kandırdın, oysa tek amacın ona saldırmaktı. Burada da dövüşe bfcaz ara verilince yapmaya çalıştığın tek şey bizi birbirimize düşürmeye çalışmak...' 'Evet, daha önce gösterdiklerimin aldatmaca olduğunu itiraf ediyorum,' diye

yanıtladı. ‘Ama burada söylediğim şeyler gerçek. Sen şimdiden oğlunu ölümltfleri sevdiği için küçük görüyorsun. Onların yanında olmaya gereksindiği için, kemancıya eğilim duyduğu için aşağılıyorsun onu. Karanlık Armağanın kemancıyı delirteceğini ve sonunda onu yıkıma götüreceğini biliyordun. Karanlığın bütün çocılklarından özgür olmak istiyorsun. Bunu ‘benden gizleyemezsin.’

‘Ah, öyle anlayışsızsın ki,’ dedi. ‘Görüyorsun ama görmüyorsun Ölümlü olarak kaç yıl yaşadın sen? Onlardan anımsadığın hiçbir şey var mı? Senin gördüklerin benim oğlum için hissettiğim tutkuların tamamı değil. Onu yaratılmış başka hiçbir varlığı sevmediğim gibi sej dim. Yalnızlığım içinde oğlum benim her şeyimdi. Nasıl oluyor * gözlerinin önündeki tabloyu yorumlamayı başaramıyorsun?’

lamayı başaramayan sensin,’ diye yanıtladı aynı yumuşak y°rui 5aşka herhangi birine gerçek bir özlem duymuş olsaydın £5’e’ n hissettiklerinin bunun yanında hiçbir şey olduğunu anlarilin)e konuşmak boşuna,’ dedim.

‘V0^ - jedi Gabrielle en ufak bir kuşku göstermeksizin. ‘Oğlum birbirimize birden fazla yolda yakınız. Elli yıllık yaşamımda ıf ^e gibi güçlü hiç kimse görmedim oğlumdan başka. Bizi ayıran ı er zaman onarabiliriz. Ama sen bu şeyleri ateşe atılacak odun fP Ulanırken seni nasıl kendimizden biri yapacağız! Ama daha * li bir şeyi anlamalısın. Seni istememiz için bize kendinden ne .,erebilirsin?’

‘Size gereken şey benim yol göstericiliğim,’ diye yanıtladı. ‘Mace-M daha yeni başladınız ve sizi ayakta tutacak hiçbir inancınız 0|c Bir yol gösterme olmaksızın yaşayamazsınız...’ ‘ ‘Milyonlarca insan inanç ya da yol gösterici olmaksızın yaşıyor.

Dunlar olmaksızın yaşayamayan sensin,’ dedi Gabrielle.
Acı çektiğini görüyordum.
Ama Gabrielle konuşmayı sürdürdü. Dingin sesinde duygu yoktu, neredeyse bir monolog gibiydi:
Benim başka sorulanm var,’ dedi. ‘Bilmem gereken şeyler var. yaşamımı kucaklayan bir felsefe olmaksızın yaşayamam, ama bunun lamlara ya da şeytanlara inançlarla ilgisi yok.’ İleri geri yürümeye başladı yine, konuşurken Armand’a bakıyordu zaman zaman. ‘Örneğin güzelliğin niçin varolduğunu bilmek istiyorum,’ dedi. Doğa niçin onu beslemeyi sürdürüyor, bir ağacın yaşamı ve onun güzelliği arasındaki bağlantı nedir, bir denizin ya da şimşeklerle dolu bir fırtınanın varlığını bunların bizde uyandırdıkları duygularla «glayan şey ne? Eğer Tanrı yoksa, eğer bu şeyler tek bir dizge içerinde birleştirilmiş değillerse o zaman niçin bizim için böyle simgeci güçler taşıyorlar? Lestat buna Yabanıl Bahçe diyor ama benim un bu yeterli değil. Bu manyakça merakın ya da adını ne koyarsa-^ koyun bu düşüncelerin beni insan kurbanlarımdan uzaklaştırdıw itiraf etmem gerek. Bu beni açıklık alanlara, kırlara, insanların attıkları şeylerden uzaklara götürüyor. Belki beni oğlumdan da Yaştıracak, çünkü o insanın ve onun yaptıklarının büyüsüne ka-?lş.’
Arrnand’ın yanına gitti, davranışlarında kadın olduğunu düşündü-
, e« hiçbir şey kalmamıştı. Armand’ın yüzüne bakarken gözlerini

beni altetmeye çalışmasına aldımıiyordum. Artık bir ölümlü ol ğıma ve hiçbir zaman da olmayacağıma aldırmıyordum.
Yalnızca kalmasını istiyordum. Onunla birlikte olmak istiyo A Söylediği her şey gerçekti. Yine de hiçbir zaman onun istediâ’ olamazdı. Bizim üzerimizde gücü olamazdı. Gabrielle’yi bende ^
ramazdı. *fr
Yine de bizden istediği şeyin ne olduğunu gerçekten anlaylD lamadığını merak ettim. Söylediği masum sözlere gerçekten

inan ^
sı olanaklı mıydı?
Konuşmaksızın, onayını almaksızın onu ateşin yanındaki sır götürdüm. Yeniden tehlike hissettim, korkunç tehlike. Ama ^ ^ önemi yoktu. Burada bizimle kalması gerekiyordu şirrrai. Gabrielle kendi kendine mırıldanıyordu. İleri geri yürüyordu. pe lerini bir omuzundan sarkmıştı ve bizim orada olduğumuzu neredev se unutmuş gibi görünüyordu.
Armand onu izliyordu. Gabrielle birdenbire, beklenmedik bir şekilde ona döndü ve yüksek sesle konuştu.
'Lestat'a geldin, "Beni yanına al" dedin. "Sev beni" dedin, üstün bilginden ve sırlarından söz ettin ama ikimi^ de yalanlardan başka bir şey vermedin.'
'Anlama gücümü gösterdim,' diye yanıtladı yumuşak bir mırıltıyla.
'Hayır o gücünle oyunlar oynadın,' dedi Gabrielle. 'Tablolar çizdin. Üstelik de bunlar biraz çocuksu tablolardı. Hep bunu yaptın. Sarayda Lestat'ı birbirinden güzel yanılsamalarla kandırdın, oysa tek amacın ona saldırmaktı. Burada da dövüşe biraz ara verilince yapmaya çalıştığın tek şey bizi birbirimize düşürmeye çalışmak...' 'Evet, daha önce gösterdiklerimin aldatmaca olduğunu itiraf ediyorum,' diye yanıtladı. 'Ama burada söylediğim şeyler gerçek. Sen şimdiden oğlunu ölümlüleri sevdiği için küçük görüyorsun.
Onların
yanında olmaya gereksindiği için, kemancıya eğilim duyduğu
için
aşağılıyorsun onu. Karanlık Armağanın kemancıyı delirteceğini
ve
sonunda onu yıkıma götüreceğini biliyordun. Karanlığın bütün
çocuklarından
özgür olmak istiyorsun. Bunu benden
gizleyemezsin.'
'Alı, öyle anlayışsızsın ki,' dedi. 'Görüyorsun ama görmüyorsun Ölümlü olarak kaç yıl yaşadın sen? Onlardan anımsadığın hiçbir ş£! var mı? Senin gördüklerin benim oğlum için hissettiğim tutkuların »'

mamı değil. Onu yaratılmış başka hiçbir varlığı sevmediğim gibi sev dim. Yalnızlığım içinde oğlum benim her şeyimdi. Nasıl oluyor ogözlerinin önündeki tabloyu yorumlamayı başaramıyorsun?'

lamayı başaramayan sensin,' diye yanıtladı aynı yumuşak '^°rl'1 r başka herhangi birine gerçek bir özlem duymuş olsaydın At-'™ jjjssettiklerinin bunun yanında hiçbir şey olduğunu anlar->?' .. ıe konuşmak boşuna,' dedim.
dedi Gabrielle en ufak bir kuşku göstermeksizin. 'Oğlum t birbirimize birden fazla yolda yakınız. Elli yıllık yaşamımda I ^n jbi güçlü hiç kimse görmedim oğlumdan başka. Bizi ayıran ?ı'er zaman onarabiliriz. Ama sen bu şeyleri ateşe atılacak odun ffi kllji3nırken seni nasıl kendimizden biri yapacağız! Ama daha mli bir şeyi anlamalısın. Seni istememiz için bize kendinden ne .irebilirsin?'
Size gereken şey benim yol göstericiliğim,' diye yanıtladı. 'Macea daha yeni başladınız ve sizi ayakta tutacak hiçbir inancınız ok Bir yol gösterme olmaksızın yaşayamazsınız...' Milyonlarca insan inanç ya da yol gösterici olmaksızın yaşıyor. tonlar olmaksızın yaşayamayan sensin,' dedi Gabrielle. Acı çektiğini görüyordum.
Ama Gabrielle konuşmayı sürdürdü. Dingin sesinde duygu yok-I neredeyse bir monolog gibiydi:
Benim başka sorulanın var,' dedi. 'Bilmem gereken şeyler var. faşamımı kucaklayan bir felsefe olmaksızın yaşayamam, ama bunun innlara ya da şeytanlara inançlarla ilgisi yok.' İleri geri yürümeye îjladı yine, konuşurken Armand'a bakıyordu zaman zaman. Örneğin güzelliğin niçin varolduğunu bilmek istiyorum,' dedi.
Doğa niçin onu beslemeyi sürdürüyor, bir ağacın yaşamı ve onun
[Belliği arasındaki bağlantı nedir, bir denizin ya da şimşeklerle dom
fırtınanın varlığını bunların bizde uyandırdıkları duygularla $ayan şey ne? Eğer Tanrı yoksa, eğer bu şeyler tek bir dizge içeride
birleştirilmiş değillerse o zaman niçin bizim için böyle

simge-
‘ güçler taşıyorlar? Lestat buna Yabanıl Bahçe diyor ama benim
»bu yeterli değil. Bu manyakça merakın ya da adını ne koyarsa-
! koyun bu düşüncelerin beni insan kurbanlarımdan uzaklaştırdı-
“ rtiraf etmem gerek. Bu beni açıklık alanlara, kırlara, insanların “tokları şeylerden uzaklara götürüyor. Belki beni oğlumdan da aştıracak, çünkü o insanın ve onun yaptıklarının büyüsüne kah’
“’Tıand’ın yanına gitti, davranışlarında kadın olduğunu düşündü-
hiçbir şey kalmamıştı. Amıand’ın yüzüne bakarken gözlerini
/

‘Ama benim için Şeytanın Yolunu aydınlatan fener bu; deri.
o yolda hangi fenerle yolculuk yaptın? Şeytana tapınmaktan ‘ inançlardan başka ne öğrendin sen? Bizimle ilgili olarak ne ha.
sun ve biz nasıl varolduk? Bunu bize anlat, bu bir şeye degP
^°:
belki de bu da bir şeye değmez.’
Annand’ın sesi çıkmıyordu. Hayranlığını gizlemeyi başaram du. İ*s m%-Saf bir kafa karışıklığı ile Gabrielle’yi seyrediyordu. Sonra « den doğaıldu ve kayarak uzaklaştı, Gabrielle’den kaçmaya çal açıktı. Boş gözlerle önüne bakarken z^elenmiş bir ruhtu şimdi Sessizlik her yanı kapladı. Bir an için içimde ona karşı ganD, koruma duygusu uyandı. Gabrielle onu bildim bileli yaptığı gibi k “ dişini ilgilendiren şeyler konusunda süssüz gerçekleri anlatmıştı v her zamanki gibi karşısındakilere hiç aldırmıyordu. Onu ilgilendir şeylerden söz etmiş ve Armand’ın içine düştüğü durumu hiç düşün memişti.
Başka bir düzleme gel, demişti, benim düzlemime. Armand şa» tılmış, küçümsenmişti. Çaresizliği beni endişelendirecek boyuttaydı Gabrielle’nin saldırısından kendine gelemiyordu. Geri döndü ve yine sıralara doğru gitti, sanki oturacak gibiydi Sonra lahite ve ardından

duvara doğru yürüdü. Bu katı yüzeyler onun için itici geliyor gibiydi. İradesi ilkin görünmez bir alanda on larla karşı karşıya kalıyor ve buradan geriliyordu sanki. Odadan dışarı fırladı, dar taş merdivenlere koştu, sonra dönüp geri geldi.
Düşüncelerini kendi içersine kilitlemişti ya da daha da kötüsü hiç bir düşünce yoktu.
Kafasında yalnızca önünde gördüğü şeylerin karmakarışık imge leri vardı. Bakışlarına karşılık verenler yalın maddesel şeylerdi. De mir çivili kapı, mumlar, ateş. Paris sokakları geliyordu gözünün önü ne. Sokak satıcıları, tek atlı arabalar, bir orkestranın sesleri, çok ya kınlarda okuduğu kitaplardan sözcükler ve anlatımlardan bulanık bir yığın.
. Buna dayanamıyordum, ama Gabrielle sert bir şekilde olduğu" yerde kalmamı işaret etti.
Yeraltı odasında bir şeyler oluyordu. Havanın kendisine bir Şe' ler oluyordu.
Bir şeyler değişmişti. Mumlar bile erimişlerdi. Ateş arkasındaki rarmış taşları yalıyor ve çatırdıyordu, fareler aşağıdaki ölü odalaf kaçmışlardı.

ad kemerli kapı ağzında durdu. Saatler geçmiş gibi geliyor-A1111 2eçınemişti. Gabrielle odanın bir köşesinde ondan uzakta <ju alTia JL1 Yüzü dingin ve dikkatliydi, gözleri küçülmüş, pırıl pırıl pW° nCj bizimle konuşacaktı, ama bize bir açıklama yapmayacak-? leveceği şeylerin bir yönü bile yoktu. Sanki onu kesip içini açf S°7 imgeler kan gibi fışkırıyordu. fl1l§A iıand kapının ağzında küçük bir oğlandı, elleriyle kendi kollajjfalamışü-Ne hissettiğimi biliyordum. Bu başka bir varlıkla kornn' bir yakınlıktı. Öyle bir yakınlaşma ki öldürmenin kendinden İÜ «e anları bile bunun yanında soluk ve denetim altında görünüdu Armand açılmıştı ve artık eski sessiz sesini ince, şiirli gösteren f ggierin göz kamaştırıcı akışını içinde tutamıyordu. Hep hissettiğim tehlike, bende korku uyandıran şey bu muydu?
Bunu anladığımda ona boyun eğdim. Öyle göründü ki yaşamımın bütün büyük derslerini tehlikeyle yüz yüze kaldığımda öğrenmiştim.

Korku bir kez daha çevremdeki kabuğu kırıyordu, öyle ki başka bir sey yaşam kazanacaktı.
Ölümlü ya da ölümsüz tüm varoluşum boyunca hiçbir zaman buna benzer bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştım.
Armand'ın Öyküsü
3
Oda gözden silindi. Duvarlar yok olmuştu.
Atlılar geldiler. Ufukta bir bulut toplanıyordu. Sonra korku çığlıktı. Atlılar sürü halinde saldırırlarken kaba köylü elbiseleri giymiş Kstane rengi saçlı bir çocuk koşuyor koşuyordu. Çocuk yakalanıp ^erin üzerine atıldığında dövüşüyor, tekmeler atıyordu. Çocuğu yaklayan binici onu dünyanın sonuna götürmüştü. Bu çocuk Ar-?tıd'dı.
Bunların geçtiği yer Rusya'nın güneyindeki steplerdi, ama Arand buranın Rusya olduğunu bilmiyordu. Onun bildikleri Ana,
Baa'
Kilise, Tanrı ve Şeytandı. Ama evinin adını, konuştuğu dilin
adıbıle
bilmiyordu. Onu kaçıranların Tatar olduklarını, tanıdığı ve
bil-
& Şeyleri bir daha hiç gömıeyeceğini bilmiyordu.
oranlık, geminin sallantıları, hiç bitmeyen mide bulantısının ar-
^

eli, dından korkudan ve uyuşturucu umutsuzluktan uyanma ftparatorluğunun son günlerindeki Konstantinople'unpın]'tl. ' göz alabildiğine uzanan inanılmaz yapıları, düşlere yaraşır k f*' lan ve köle pazarları. Yabancı dillerin ürkütücü gevezeliği ı ^ lerin evrensel dilinde verilen gözdağlan ve çevresinde her ya ai satan, birbirinden ayırd edemediği, kim* olduklarını bilmediği " 'eti. den kaçamadığı düşmanlar.
Amıand geriye, bu ürkütücü ana bakıp düşmanlarının adla tarihlerini bulup çıkamıadan önce yıllar yıllar geçecekti, bir ölfi nün yaşamına sığmayacak yıllar. Onu hadım edecek olan Bizansl'1" baylar, aynısını yapacak olan Müslüman harem ağaları, eğer dalı-! rışın ve daha

güçlü olsaydı onu Kahire'ye götürecek olan M ' Memluk savaşçıları. Tüm bunlar arasında en göz kamaştıncılan ol yumuşak dilli, kadife yelekli Venedikliler. Kendisinin de Hıristiv* olmasına karşın bu Venedikli Hıristiyanlar onu incelerken birbiri? ne kibarca gülüyorlardı. O dilsiz gibi duruyordu. Yanıt veremiyo yalvaramıyor, umut bile edemiyordu.

Önünde açılan denizleri, Ege'nin ve Adriyatik denizinin dev im vi dalgalarını gördüm. Yeniden deniz tutmuştu, artık yaşamayacağı na yemin ediyordu.

Sonra iç denizin parıltılı yüzeyinden yükselen Venedik sarayları düzinelerce gizli odası olan bir eve götürülüşü. Gökyüzünün ışığın: yalnızca parmaklıklı pencerelerden görebiliyordu, diğer oğlanlar onunla Venedik'in yumuşak dilinde konuşuyorlardı. Onu kandırmak için tehdit ediyor ve yalancıktan yüzüne gülüyorlardı. Bu menner ve meşale ışığı dünyasında tüm korkularına ve boş inançlarına karşın yabancılarla işlemek zorunda bırakıldığı günahlar. Her oda aynı alı şıldık hareketleri çevreleyen bir yumuşaklık tablosuna açılıyordu, ardından açıklanamaz v£ acımasız istekler doyuruluyordu.

Günlerce, günlerce boyun eğmeyi reddetmişti, açtı, yaralıydı, artık
hiç kimseyle konuşmuyordu. Sonunda bir gece yine bu kapılı
dan birinden içeri itilmişti. Kirliydi, kapatıldığı karanlık odadan son
ra gözleri hiçbir şey görmez olmuştu. Onu almak için bekleyen ya^
ratık kırmızı kadifeler giymiş, uzun boylu biriydi. Uzun, neredey51
ışıldayan bir yüzü vardı. Ona soğuk parmaklarıyla kibarca dokm1
muştu. Paraların el değiştirdiğini gördüğünde ağlamamıştı Arma"
yarı düşte gibiydi. Ama bu çok büyük bir paraydı. Çok fazla Para. !

tılmıştı. Onu satın alanın yüzü aşırı pürüzsüzdü, bir maske olabil”
En son anda çığlık atmıştı. Boyun eğeceğine, artık dövüşmeyi ğine yemin etmişti. Biri ona nereye götürüldüğünü anlatma^

tık başkaldırmayacakü, lütfen, lütfen. Ama merdivenlerden ıiiiy^1’ a suyun karanlık kokusuna doğru sürüklenirken bile yeni .ı;:1^’a’njn güçlü, narin parmaklarını hissetmişti. Boynunda serin, £ ı dudakları hissetmişti. Bunlar artık onu asla, asla yaralayamazjuyar jjjç ölümcül, karşı koyulmaz öpücük.
W®. pjr öpücüğünde sevgi... sevgi ve sevgi. Bu öpücük Armand’ı
temizlemişti. Bir gondola bindirilmişti, uğursuz, dev bir böy1^’ UJ üerleyen gondol dar bir kanaldan onu başka bir evin altına
?’tiinTiüşL’-1-
”^Vlizdan sarhoştu. Saçlarını okşayan ipek gibi beyaz ellerden, ona .. | olduğunu söyleyen sesten sarhoş olmuştu. Sevişirken duygu jl ı., bir anlatımla parlarken, birden mermer gibi hareketsizleşen ve vevlıerlerden yapılmış gibi berrak, göz kamaştırıcı görünen yüz-\ sarhoş olmuştu. Bu yüz ay ışığında bir havuza benziyordu. Parasının ucuyla bile dokunsan tüm yaşamı yüzeye çıkıyor ve bir an sonra da sessizce eski durumuna dönüyordu. Sabah ışığında bu öpücüklerin anısıyla sarhoştu, yalnızdı birbiri ardına kapıları açarken. Bu kapılar kitapılır, haritalar, granit ve mermer heykellerle dolu odalara açılıyordu. Onu bulan diğer çıraklar sabırla ona yapacağı işi öğrettiler. Parlak boyaları öğütürlerken onları seyretmesine izin veriyorlardı. Ona renkleri yumurta sarısıyla karıştırmayı, tuvallerin üzerine yumurta sarısından nasıl cila yapılacağını öğrettiler.
İskelenin üstünde dikkatli fırça darbeleriyle dev güneşler ve bulutların ancak en kenarlarını boyarlarken onu da yanlarına alıyor, yalnızca Usta’nın fırçasının dokunabildiği dev yüzleri, elleri ve melek kanatlarını gösteriyorlardı.

Onlarla birlikte uzun masaya oturup daha önce hiç tatmadığı lezzetli yemekler yerken, hiç tükenmeyen şarabı içerken sarhoştu. Sonunda uykuya dalıyor ve alacakaranlıkta Efendi kocaman yatağın kenarında dururken uyanıyordu. Efendi kımıızı kadifeleri, lamba ağında parlayan gür beyaz saçları ve kobalt mavisi gözlerinde yalın "ir mutlulukla ancak düşlerde görülecek denli güzeldi. Ölümcül 5Pücük. Ah, evet, sizden hiçbir zaman ayrılmayacağım...korkmuyorum.' Yakında sevgili çocuk, yakında gerçekten birleşeceğiz.' Evin her yanında meşaleler yanıyordu. Efendi iskelenin tepesineydi, elinde fırçası vardı: 'Orada dur, orada ışıkta dur, kımıldama,' eaynı konumda donmuş gibi saatlerce duruyordu. Sonra şafak sözken tabloda, bir meleğin yüzünde kendi yüzünü görüyordu.
Efen-
"itmez tükenmez koridorlardan aşağı inerken gülümsüyordu... w.
272 ANNİİ RICE
'Hayır Efendim, beni terketme, izin ver seninle kalayım Yeniden gündüz oluyordu, ceplerindeki paralar gerçek âlt ^ karanlık yeşil su yollan boyunca uzanan saraylarıyla Venedik" kemi. Diğer çıraklar onunla kol kola yürüyorlardı. Tertemiz h" Piazza San Marco'nun üzerindeki mavi gök çocukluğunda »* İ düşlere benziyordu. Sonra alacakaranlıkta yine palazzo, Efe ,1' gelişi, Efendinin elinde fırça ile daha küçük bir tuvale eğilme ' rakların yarı dehşet, yarı hayranlık bakışları altında Efendinin H Ç' daha hızlı çalışması, başını kaldırması, onu görmesi ve fırçayı bi na bırakması, diğerleri gece yarısına dek çalışırken onu koca ı stüdyodan çıkarması. Yüzü Efendinin elleri arasında, yine yatak o sında yalnızlar, bu sır, kimseye bir şey söyleme, öpücük. İki yıl? Üç yıl? Bu günlerin görkemini yeniden yaratabilecek h nu anlatabilecek söz bulunamaa» O limandan savaşa giden filolar R zans mihraplarından yükselen ilahiler, kiliselerdeki ve piazzadak platformlarda oynanan tutku ve mucize tiyatroları, San Marco, San Zanipolo ve Palazzo Ducale'nin duvarlarına yayılan ışıltılı mozayit ler. Ve bu sokaklarda yürüyen ressamlar, Giambonu, Ucello, Vivarini, Bellini. Bitmez tükenmez oruç günleri, ilahiler söyleyen alaylar Ve her zaman sabahın erken saatlerinde, palazzonun geniş,

meşale lerle aydınlatılan odasında, diğer çıraklar odalarında uyurken Efendi ile baş başa. Bundan önce Efendinin fırçası tuvalin üzerinde uçarken bir şey yaratmaktan çok resmin üzerindeki örtüyü kaldırıyor gibi görünürdü.
Meleklerin kanatlarının oluşturduğu kemerin altında güneş, gök ve deniz uzanıyor.
Ve Efendinin çığlıklar atarak, boya kutularını her yana savurarak, gözlerini kafasından koparıp atmak istercesine kavrayarak doğrulduğu o korkunç ve kaçınılmaz anlar.
'Niçin göremiyorum? Niçin ölümlülerin gördüğünden daha iyi göremiyorum?'
Efendiye sımsıkı sarılma. Öpücüğün getireceği kendinden geçme
yi bekleme. Karanlık sır, konuşulmayan sır. Efendinin şafak sökme
den önce kapıdan dışarı süzülmesi.
'İzin ver seninle geleyim Efendim.'
'Yakında canım, sevgilim, küçüğüm. Yeterince güçlü, yeterince uzun boylu olduğun, artık hiçbir pürüzün kalmadığı zaman. Git şım di ve seni bekleyen bütün hazları dene, bir kadının sevgisini ya§a.' leyen gecelerde bir erkeğin sevgisini de yaşa. Genelevde öğrendiği acıları unut ve henüz zaman varken bu şeylerin tadına bak.'
Tam güneşin doğmasından önce Efendi hemen her gece yenıd£'

Bu gelişinde ona sarılmak için üzerine eğildiği zaman kılfdL sıcak olurdu. Bu kucaklama alacakaranlıkta yeniden alaca-
jnlllŞ V- &e kadar geçen gündüz saatlerinde onu ayakta tutacaktı. 1PllCmayı ve yazmayı öğrenmişti. Tabloları kiliselere, büyük samabetlerine götürüyor, ödemeleri alıyor, boyalar ve yağlar fl^n 7arlık yapıyordu. Yataklar yapılmadığında, yemek hazır olmaiÇİiP, hizmetçileri azarlıyordu. Çıraklar onu seviyorlardı.
Çıraklar

11 bitip Efendinin gönderdiği yeni yerlerine giderken onları gözi$’
en vja uğurluyordu. Efendi resim yaparken Efendiye şiir okuyor-
P* Pulüt çalmayı ve şarkı söylemeyi de öğrenmişti.
efendinin birkaç geceliğine Venedik’ten ayrıldığı üzüntülü zanlarda Efendinin yokluğunda işleri yöneten oydu. Çektiği acıları
İskalarından gizliyor, bunun ancak »Efendi geri döndüğünde son
bulabileceğini biliyordu.
Sonunda bir gece, Venedik’in bile uykuda olduğu sabahın erken saatlerinde Efendi geldi.
‘Güzel çocuk, zaman geldi. Bana gelme ve benim gibi olma zamanı. İstediğin şey bu mu?’
‘Evet.’
‘Sonsuza dek kötülük yapanların kanlarıyla besleneceksin benim gibi, bu sırları dünyanın sonuna dek koruyacaksın.’ ‘Yemin ederim boyun eğeceğim. Seninle birlikte olacağım Efendim, her zaman. Beni yaratan sen oldun. Daha büyük hiçbir isteğim olmadı asla.’
Efendinin fırçası iskelenin kalaslannın üzerindeki tavana ulaşan abloda bir resmi gösteriyordu.
‘Bundan sonra görebileceğin tek güneş bu olacak. Ama ışığı hiçbir ölümlünün görmediği gibi görebileceğin gecelerle dolu binlerce yıl senin olacak. Prometheus gibi uzak yıldızlardan çalacaksın ışığı. Her şeyi anlayacağın sonsuz bir aydınlık.’
Ardından kaç ay geçmişti? Karanlık Armağanın gücünden sersemleme. Birlikte sokak aralannda ve kanallarda dolaşılan bu gece yaşamı. «ranlığın tehlikeleriyle bir olma ve artık ondan korkmama. Öldürenin verdiği o kendinden geçme. Ama asla ve asla masum ruhları *ğil. Hayır, her zaman kötülük yapanları. Kardeşini öldürenin kafailnı açıp içindekileri okumak ve sonra ölümlü kurbandaki kötülüğü ^rken bunu bir kendinden geçmeye dönüştürmek. Efendi yol gös-%>r, av paylaşılıyordu.

Sonra resim yapma. Yeni yeteneğin mucizelerinin kendini göster-

diği yalnız saatler. Fırça zaman zaman cilalı yüzeyin üzeri kendi başına hareket ediyordu. Tuvalin üzerinde ikisi birliW e s%
larken ölümlü çıraklar boya kutuları ve şarap şişeleri aras ,Ça^
yorlardı. Bu yüce ve dingin yaşamı bozan tek bir gizem vard a U^
di eskiden olduğu gibi arada sırada arkada kalanlara bitrnev ?
gibi görünen yolculuklara çıkmak üzere Venedik'ten aynhyorri Şimdi ayrılmak daha da korkunç olmuştu. Efendi olmadan l başına avlanmak, avdan sonra derinlerdeki bodrumda yalnız 1 yatıp beklemek. Efendinin kahkahasının çınlamasına ya da EfenH5" yüreğinin vuruşunu duymamak.
'Ama nereye gidiyorsun? Niçin seninle birlikte gidemiyorum?' mand yalvarıyordu. Bir sırrı paylaşmıyorlar mıydı? Niçin bu »;- açıklanmıyordu?
'Hayır benim güzel çocuğum. Bu yüke hazır değilsin. Bu bini» ce yıldır olduğu gibi yalnız benim yüküm olmak zorunda. Bir o*ı yapmak zorunda olduğum şeylerde bana yardım edeceksin. Ama an cak bu bilgiye hazır olduğun zaman. Bilmeyi gerçekten istediğin, gösterdiğin ve hiç kimsenin sen istemedikçe bu bilgiyi senden alamayacağı denli kuvvetli olduğun zaman. O güne dek seni terketmekten başka bir seçeneğimin olmadığını anla. Korunması Gerekenlere bakmaya gidiyorum her zaman yaptığım gibi.' Korunması Gerekenler.
Armand bunun üzerine kafa yordu. Bu onu korkutuyordu. Ama en kötüsü Efendiyi ondan uzaklaştınyordu. Ancak Efendi her defasında ona geri döndüğü için artık korkmamayı öğrenmişti. 'Korunması Gerekenler barış içindeler ya da sessizler,' diyordu kırmızı pelerinini omuzlarına alırken. 'Bundan daha fazlasını hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz.'

Sonra yeniden avlanmaya gideceklerdi, Venedik sokaklarında kötülük yapanları yakalayacaklardı o ve Efendi.
Ama bu ne kadar sürebilirdi. Tek bir ölümlü yaşamı boyunca' Yüz ölümlü yaşamı boyunca?
Akşamın alacakaranlığında Efendi su düzlemine dek inen derin bodrumdaki tabutunun başında durduğunda bu karanlık zevk dünyasında altı ay bile geçmemişti.
'Kalk Armand, buradan ayrılmalıyız. Geldiler!'
'Kim geldi Efendim? Korunması Gerekenler mi?'
'Hayır canım. Bunlar başkalan. Gel, acele etmeliyiz!' 'Ama bize nasıl zarar verebilirler ki? Niçin gitmemiz gerekiyor-Pencerelerde beyaz yüzler vardı, kapıları yumrukluyorlardı.
&111
VAMPİRİN ŞARKISI | 275
JU Efendi tablolara bakarak bir o yana bir bu yana dönüitl'y01
n kokusu. Yanık zift kokusu. Birileri bodrumdan yuka-
'• ^yakarlardan aşağıya iniyorlardı.
f*"^0 hiçbir şeyi kurtaracak zaman yok.' Merdivenlerden çatıya
$.0$' I *
&&*', kukuletalı figürler kapı aralarında ellerindeki meşaleleri sal-S'y , aşağıdaki odalar alev alev yanıyor, pencereler patlıyor, lV< v n araları sıcaktan kaynıyordu. Bütün tablolar yanıyordu. <;yaAmiand.Gel!'
R karanlık giysilerin içinde bizim gibi yaratıklar vardı! Bize benbaşkaları!
Efendi merdivenlere koşarken onları her yöne dağı-'® . favana ve duvarlara çarptıklarında kemikleri kırılıyordu. "'"Kafir!' diye güdüyordu yabancı sesler. Kollar Armand'ı yakalayıp kınadılar.
Yukarda merdivenin en tepesinde Efendi ona geri dön-'Armand! Gücüne güven. Gel!'
Arna Efendiyi arkadan kuşatıyorlardı. Onu çevrelemişlerdi. Duvarıara fırlatılan bir tanenin yerine üç tane daha beliriyordu.
Sonunda
Efendinin kadife giysilerine, kırmızı uzun kollu ceketine, beyaz saçlarına elli meşale dayanmıştı. Ateş onu yakıp tüketirken tavana

dek yükselmiş, yaşayan bir meşaleye dönüştürmüştü. Alev alev yanan kollarıyla bile kendini savunuyor, saldıranlar yanan meşaleleri odunlar gibi ayaklarına atarlarken onları tutuşturuyordu. Ama Armand'ı yanan evden çıkarıp uzaklara taşımışlardı. İçerden limlü çırakların çığlıkları geliyordu. Köle gemisi denli korkunç bir leminin ambannda kanallardan geçip Venedik'ten ayrılmışlardı. Gee göğü altında açıklık bir yerdeydiler. Armand ağlıyor, bağınyordu.
'Kafir, kafir!' Ortada dev bir ateş yanıyordu. Çevresinde kukuletafigürlerden bir zincir vardı ve çığlıklar yükseliyordu, 'Ateşe atın.' 'Hayır, bana bunu yapmayın, hayır!'
Taşlaşmış bir biçimde onları seyrederken ölümlü çırakların, Efenin kardeşlerinin ateşe taşındıklarını gördü. Yukarıya doğru fırlatı-5 alevlerin arasına düşerken Efendinin tek kardeşi olan bu çıraklar ln'k çığlıkları atıyorlardı.
Hayır...durdurun bunu, onlar masum! Tanrı aşkına, durun, masonlar...'
Çığlıklar atıyordu, ama şimdi onun sırası gelmişti.
Çırpı-
'tan onu da yukarı kaldırdılar. Alevlerin üzerine düşmesi için
yurı
fırlatılmıştı.
Efendim, yardım et bana!' Sonra tüm sözcükler korkunç bir çığa dönüştü.

Alevler, çığlıklar, delilik.
Ama ateşten çıkarılmıştı. Yaşama geri çekilmişti. Yerde yatl gökyüzüne bakıyordu. Alevler yıldızları yalıyor gibi görünüy0!? ama o onlardan çok uzaklardaydı ve artık sıcağı bile hisseden^ du. Yanık giysilerinin ve yanık saçlarının kokusunu duyabiliy0^r" Yüzü, elleri acıyordu ve en kötüsü kanı dışarı akıyordu.
Dudakl^
zorlukla oynatabiliyordu...
'...Efendinin tüm kendini beğenmiş işleri yok edildi, Karasu Güçleriyle ölümlüler arasında yaptığı bütün kendini beğenmiş yara tıları,

meleklerin, azizlerin ve yaşayan ölümlülerin imgeleri, hç^ yok edildi! Sen de yok edilmek istiyor musun? Yoksa Şeytana hiznlç[etmek mi istiyorsun? Seçimini yap. Ateşin tadına baktın, ateş seri| bekliyor, sana aç. Cehennem seni bekliyor. Seçimini yapacak mısın.)
'...evet...'
'...Şeytana gerektiği gibi hizmet etmek için.'
'Evet...'
'Yeryüzünün tüm şeyleri boş gururdur ve sen Karanlık Gücünü hiçbir zaman ölümlü kendini beğenmişlik için kullanmayacaksın, re sim yapmayacak, müzik yaratmayacak, dans etmeyecek, ölümlüleri eğlendirmek için şiirler okumayacaksın ama sonsuza dek Şeytana hizmet edeceksin. Karanlık Güçlerini kandırmak, korkutmak ve yok etmek için kullanacaksın. Yalnızca yok etmekiçjıu,' ' ve 'Evet...'
'Yalnızca tek bir Efendiyi tanıyacak ve sayacaksın. Her
zaman
sonsuza dek tek Efendin Şeytan olacak...Gerçek efendine
karanlık,
acı ve sıkıntı içinde hizmet edeceksin. Kafanı ve yüreğini ona
teslim
edeceksin...'
<Evet' t
'Şeytana boyun» eğen kardeşlerinden hiçbir sır saklamayacak Kafirin tüm bilgilerini ve sorumluluklarını bize anlatacaksın...' Sessizlik. d!
'Sorumluluklarıyla ilgili tüm bilgileri anlatacaksın, çocuK. alevler bekliyor.'
'Sizi anlamıyorum...'
'Korunması Gerekenler. Anlat hadi.' , p
'Ne anlatayım? Acı çekmek istemediğimden başka bir şey
yorum. Çok korkuyorum.' Qe
rekenler nerede?'
okur11
'Bilmiyorum. Eğer sizde de aynı güç varsa düşüncelerimi 'Gerçeği anlat Karanlığın Çocuğu. Nerede onlar? Koaınmas VAMPİRİN ŞARKISI | 277 vebileceğim hiçbir şey yok.'

^ ki ama ne onlar çocfi'k? Sana hiç anlatmadı mı? Koamması Genler nedir?'
16 mek ki onlar da anlamıyorlardı. Onlar için de bu Efendim için -, sibi bir anlatımdan daha fazlası değildi. Bu bilgiyi sen iste-!fkce kimsenin senden alamayacağı denli güçlü olduğun zaman.
"fn'di bilgece davranmıştı.
'Rıınun anlamı ne? Nerede onlar? Bir yanıt almalıyız.' ,s;ze yemin ederim bu bilgi bende yok. Elimdeki tek şey olan bükorkum üzerine yemin ederim ki bilmiyorum!'
10 ijzerinde beyaz yüzler birer birer beliriyordu. Tatsız dudaklar tatlı öpücükler veriyor, eller onu okşuyordu, bileklerinde parıl-
Lyân kan damlacıklan vardı. Gerçeğin kanın içinde dışarı çıkmasını
tiyorlardı. Ama ne olacak ki? Kan kandı.
'Sen şimdi kötülüğün çocuğusun.'
. 'Evet.'
'Efendin Marius için ağlama. Marius şimdi ait olduğu cehenneme gitti. Şimdi seni iyileştirecek kanı iç, doğrul, kendi türünle birlikte Şeytanın görkemi için dans et! Ölümsüzlük gerçekten senin olacak!'
'Evet.' Başını kaldırırken kan dilini yakıyor, işkence edici bir yavaşlıkla içine doluyordu. 'Oh, lütfen.'
Çevresinde Latince sözler, davulların alçak vuruşları duyuluyordu. Söylediklerine inanmışlardı. Gerçeği söylediğini anlamışlardı. Onu öldürmeyeceklerdi ve duyduğu haz tüm başka düşünceleri sönük bırakıyordu.
Ellerindeki ve yüzündeki acı bu kendinden geçme içinde eriyordu.
'Doğrul genç ve Karanlığın Çocuklarına katıl.' 'Evet.' Beyaz eller ellerini tutmak için uzanıyordu. Davulların vuruşlarının arasına borozanlann ve kıtların çığlıkları karışıyor, arplar hipnoz edici bir müzik çalıyorlardı. Çevresindeki halka kımıldamaya Namıştı. Kukuletalı figürler dizlerini yukarı kaldırıp arkaya eğildikte siyah pelerinler uçuşuyordu.
Hızla dönerken zıplıyor ve yere iniyor, kendi çevrelerinde donuklardı.

Kapalı dudaklarından mırıltılı bir ses yükseliyordu. Halka giderek daha hızlı dönüyordu. Mırıltı hiçbir biçimi ya da Erekliliği olmayan melankolik bir titreşimdi ama yine de bir tür koşma gibi görünüyordu. Düşüncelerin yankısı gibiydi. Bir çığlığa düşmeyen bir inilti gibi giderek yükseliyordu.
Armand da aynı sesi çıkarıyordu. Dönüyor, dönmekten başı dönce
havaya sıçrıyordu. Eller onu yakalıyor, dudaklar onu öpüyor278

du. Kendi çevresinde dönüyor, başkaları tarafından çekişti,-^ Birisi Latince bağırıyor, bir başkası daha yüksek sesle bağua^' nıt veriyor sonra bir başka yanıt daha geliyordu. 'nan:.
'ili!
Uçuyordu. Artık yeryüzüne bağlı değildi. Efendinin ölümu tabloların ölümünün ve sevdiği ölümlülerin ölümünün acısı u^T kalıyordu. Rüzgâr onun yanından geçmiş, sıcak yüzünü ve gö2l ll yakmıştı. Ama şarkı öyle güzeldi ki sözlerini bilmediğine aldırm'"1 du, ya da Şeytana dua ediyor olduğuna. Böyle bir duaya nasıl ina lacağını bilmiyordu. Onun bunu bilmediğini kimse bilmiyordu, a di koro olmuş ağlıyor, ağıt yakıyor sonra yine dönüp zıphy0r, { arkaya sallanıyorlardı. Ateş gözlerini kor ettiğinde ve yüzlerini yala dığında başlarını arkaya atıyorlardı. Birisi bağırdı, 'Evet, EVET!'
Müzik yükseldi. Her yanda davullardan, tamburinlerden, yükSt, len seslerden barbarca bir ritm doğdu sonunda. Vampirler ellerin, yukarı kaldırdılar, uludular, önünden garip/biçimlerde çarpılmış fi. gürler akıp gidiyordu. Sırtlar arkaya eğilmiş, topuklar yere vuruyordu. Cehennemin cinlerinin neşşsi; öu onu dehşete düşürüyor ve kendine çağırıyordu. Eller oniî yakalayıp çekiştirdiklerinde ötekiler gibi ayaklarını yere vurdu, kıvrılıp bükülerek onlar gibi dans etti. Acı nın içinden akıp gitmesine izin verdi, eklemlerini büktü ve çığlıklar attı. Şafak sökmeden önce çılgın gibiydi. Çevresinde onu okşayan, ya tıştıran bir düzine kardeşi vardı. Onu yeryüzünün bağrına açılan bir merdivenden aşağı indiriyorlardı.

İzleyen aylarda Armand, Efendisinin yakılıp ölmediğini görmüştü düşlerinde.
Efendisi çatıdan düşmüştü, ateş saçan bir göktaşı gibi aşağıdaki kanala düşüp kurtuluyordu düşlerinde. Kuzey İtalya dağlarının derin ilklerinde yaşıyordu Efendisi. Onu gelmesi için çağırıyordu.
Efendisi
Korunması Gerekenlere sığınmıştı.
Zaman zaman düşlerde Efendisi her zaman olduğu denli guçlu parlaktı. Güzellik onun ayrılmaz bir parçası gibi görünüyordu.
Başl
zamanlar yanıp kapkara olduğunu, nefes alan bir kömüre
donu?
günü görüyordu. Gözleri kocaman ve sarıydı, yalnızca saçı
eskıu
olduğu gibi gür ve parlaktı. Zayıf düşmüş yerlerde sürünüyor,
yarc
etmesi için Armand'a yalvarıyordu. Arkasında Korunması
Gerek:e»
rin barınağından sıcak bir ışık yayılıyordu. Buradan tütsü ko»»
geliyordu. İçerde eski bir büyünün sözü veriliyordu. Tüm
kotuiug
ve iyiliğin ötesinde soğuk, egzotik bir güzellik sözü vardı orada-
^
Ama bunlar boş hayallerdi. Efendisi ateşin ve güneş ışığının VAMPİRİN ŞARKISI | 279 »edebileceğini anlatmıştı. Efendisini alevler içinde görmüştü. ok I ri CTÖımek ölümlü yaşamının geri gelmesini istemek gibiydi, jju ^igfini açıp ayı, yıldızlan, önünde uzanan denizin sessiz ayna-G°„ düğünde hiçbir umut, hiçbir acı ve hiçbir sevinç olmadığını s"1' ^°Au Bu şeylerin tümü Efendiden gelmişti ve Efendi artık yokbiiiy° rfl ?
"gibi masumları da öldürüyordu. Öldünnek her şeyden daha Issızdı. [tf- şeytanın çocuğuyum.' Bu şiirdi. İçindeki tüm irade sönmüşranlık kardeşlikten başka bir şey kalmamıştı. Şimdi suçluları ol-Roma'da yeraltı mezarlarında yaşayanların büyük sözleşmesine ılıştı, önderleri

Santino'nun önünde eğilmişti. Santino onu aralaalmak için kollarını açıp taş merdivenlerden inmişti. Bu büyük nder Kara Ölüm günlerinde Karanlığa Doğmuştu. Armand'a her yeri veba sardığı sırada, 1349'da gördüğü şeyleri anlattı. Onlar Kara ölürtıün kendisi gibi olacaklardı, açıklaması olmayan bir sıkıntı.
İnsanları
Tanrı'nın acımasından ya da dünya işlerine
kanştığından kuşkuya
düşürecek bir dert.
İnsan kafataslarının sıralandığı kutsal bir odaya götürmüştü Santino, Armand'ı. Ona vampirlerin öyküsünü anlatmıştı. Tüm zamanlar boyunca bizler, tıpkı kurtlar gibi ölümlülere ceza vermek için varolduk. Roma'daki sözleşmede, Roma Kilisesinin karanlık gölgeleri altında en eksiksiz biçimimizi aldık. Armand ayinleri ve ortak yasaklan şimdiden biliyordu, şimdi büyük yasaları öğrenmesi gerekiyordu:
Bir — Her sözleşmenin kendi önderi olmalıdır ve yalnızca önder bir ölümlünün üzerinde Karanlık Hilenin uygulanmasına karar verebilir. Yöntemlerin ve ayinlerin doğru biçimde yerine getirilmesini gözetir.
iki — Karanlık Armağanların hiçbir zaman sakatlara, özürlülere, Çocuklara ya da Karanlık Güçlerine karşın kendi başına yaşamını sürdüremeyecek olanlara verilmemesi gerekir. Ayrıca Karanlık Armağanları alacak olan ölümlüler her zaman güzel kişiler olmalıdır ki öylece Karanlık Hile uygulandığında Tanrı'ya yapılan sövgü daha ^ büyük olsun.
Uç — Yaşlı bir vampir büyüsüyle yeni bir vampirin kanını hiçbir p'ıan çok güçlü yapmamalıdır. Çünkü tüm amıağanlarımız yaşımıza birlikte doğal olarak artacaktır ve yaşlı vampirlerin aktaramayacak adar büyük güçleri vardır. Şeytanın Çocuğunun başına gelen fela-"ler eğer onu yok etmezlerse iyileştiğinde onun güçlerini arttırırlar.

Yine de Şeytan sürüyü yaşlıların gücünden korur, çünkü n hepsi sonunda delirirler. " ^ey^ Özellikle bu konuda Armand'ın görmesi gereken şey Uc dan daha yaşlı hiçbir vampirin olmadığıydı. O zaman

yaşaya ı vampir ilk Roma sözleşmesini anımsayamazdı. Şeytan sık sık v : lerini eve çağırıyordu.
Ama Armand burada aynı zamanda Karanlık Hilenin etkil çok genç bir vampir tarafından aktarıldıklarında ve gereken ' gösterildiğinde bile önceden talimin edilemeyeceğini de anlamak Hiç kimsenin bilmediği nedenlerle/Karanlığa Doğan kimi ölümh!
Titanlar denli güçlü olurken başkaları kımıldayan cesetlerden bbir şey değillerdi. Ölümlüleriryustaca seçilmelerinin gerekm.es nedeni buydu. Büyük tutkuları ve bastırılmaz iradeleri olanlardan ri" bunların hiçbirine sahip okşayanlardan da kaçınmak gerekiyordu Dört — Hiçbir vampir bîr başka vampiri yok edemez, yalmzc sözleşmenin önderinin sürüsünün yaşamı ve ölümü üzerine kan" verme gücü vardır. Ayrıca yaşlıları ve delileri artık Şeytana hizmeı edemez duruma geldiklerinde ateşe götürmek önderin görevidir Doğru yapılmayan tüm vampirleri yok etmek de önderin görevidir Kendi başlarına yaşamlarını sürdüremeyecek denli kötü yaralanan vampirleri önderin yok etmesi gerekir. Ve son olarak önder tüm ya sadışıları ve yasaları çiğneyenleri yok etmek zorundadır. Beş — Hiçbir vampir bir ölümlüye gerçek doğasını açıkladıktan sonra bu ölümlünün yaşamasına izin veremez. Hiçbir vampir bir ölümlüye vampirlerin öyküsünü anlattıktan sonra bu ölümlünün ya samını sürdürmesine izin veremez. Hiçbir vampir vampirlerin tarihi ni ya da vampirler üzerine herhangi bir gerçek bilgiyi yazmaya giriş memelidir, çünkü böyle bir tarih ölümlüler tarafından bulunabilir Ölümlüler mezar taşlarının üzerindekiler dışında vampirlerin adlarım hiçbir zaman bilmemelf ve hiçbir vampir ölümlülere kendisinin ya ® başka vampirlerin barınaklarının yerini bildirmemelidir. Bunlar tüm vampirlerin boyun eğmesi gereken büyük emirleri' Bunlar Ölmeyenler arasında varolmanın koşullarıydı.
Yine de Armand'ın bilmesi gereken bir şey vardı. Eskiler
ara»1
da her zaman korkunç güçleri olan heretik vampirlerle ilgili
öyki>|el
anlatılırdı. Bu vampirler hiçbir yetke tanımaz, Şeytana bile
boyun et

mezlerdi, binlerce yıl yaşamışlardı. Zaman zaman Binyılın Çocul*
denirdi onlara. Avrupa'nın kuzeyinde İngiliz ve İskoç ormanlar"1
dolaşan Mael ile ilgili öyküler anlatılırdı. Küçük Asya'da Pandora
sanesi vardı. Mısır'da tam o sıralarda vampir Ramses'le ilgili eski

iden anlatılır olmuştu.
HÜ Ve° anln her köşesinde böyle öyküler anlatılırdı. Tek bir tanesi ^A bu öykülerin hayal ürünleri olduğunu söyleyip bir yana at-^'nt laydı- Eski Heretik Marius, Venedik'te yaşıyor ve Karanlık Çofi$ K cezalandırıyordu. Marius'un efsanesi doğruydu. Ama MaricüklSyoktu. llS Armand bu son yargı konusunda hiçbir şey söylemedi. Santino'ya
A -'ığü düşleri anlatmadı. Aslında bu düşler onun için de silikleşfr
başlamışlardı, tıpkı Marius'un tablolarındaki renkler gibi. Artık ,n£ arrd'm yüreğini ya da kafasını okumaya çalışacak olanların görevecekleri
denli derinlere gömülmüşlerdi.
111 santino, Korunması Gerekenlerden söz ettiği zaman Armand yine h ınun anlamını bilmediğini itiraf etti. Bunu Santino da bilmiyordu ve Santino'nun tanıdığı vampirler arasında da bilen yoktu. Ölüm bir sırdı. Ölüm Marius'tu. Bu yüzden eski ve işe yaramaz bir sırrı sessizliğe terketmek en iyisiydi. Efendimiz ve Ustamız Şeytandır. Her şey Şeytan ile anlaşılır ve bilinir olur.
Armand, Santino'yu hoşnut etmişti. Yasaları ezberlemiş, törenlerde yapılan büyüleri öğrenmişti. Şimdiye dek karşılaştığı en büyük Sabbat'ları görmüştü. En güçlü, en güzel, en yetenekli vampirler eğitiyordu onu. Ona öğretilenleri öyle iyi öğrenmişti ki başıboş Karanlık Çocuklarını sözleşmeye toplayan bir misyoner olmuştu, Sabbat törenlerinde diğerlerini yönetiyordu. Dünya, ten ve şeytan

istediği zaman Karanlık Hile'nin uygulanışını gözetiyordu. İspanya'da, Almanya'da ve Fransa'da vampirlere Karanlık Kutsamalan ve Karanlık Ayinleri öğretiyordu. Yabanıl ve dirençli Karanlık Çocukları ile tanışmış, onlarla birlikteyken çevresini saran silik alevleri hissetmişti. Sözleşmedekiler onun çevresini sarıp yüzleştiklerinde onun gücü çevresindekileri birleştiriyordu.
Öldürme işinde tanıdığı Karanlık Çocuklarından çok daha fazla ustalamıştı. Gerçekten ölmek isteyenleri kendine çağırmayı öğrenişti. Yalnızca ölümlülerin yaşadıkları yerlerin yakınlarında durması Ve sessizce çağırması yetiyordu kurbanının ona gelmesi için. Bunların yaşlı, genç, kötü, hastalıklı, çirkin ya da güzel olmalarına aldırmıyordu, çünkü seçmiyordu. Eğer isterlerse onlara göz kamaştırıcı tablolar gösteriyordu, ama onlara doğru gitmiyor, onlara salıyordu.
Kaçınılmaz bir şekilde ona doğru çekilen kurbanları sarıyorlardı Armand'a. Sıcak, yaşayan tenleri Armand'a dokunduğunda, adaklarını aralayıp kanın aktığını hissettiğinde, sefilliklerini bilebil-'§' tek yolda sonlandırdığını anlıyordu.
282 ANNH RİCİ;
Bu anların en iyilerinde ona öyle görünüyordu ki yaptıg, üyle ruhsal bir eylemdi. Öldümıenin getirdiği tensel kerfr?
tünüyle
er>%
geçmeye karşın dünyadaki açlıklar ve kafa karışıklıkları ile ^.,"H mıştı. Bu eylemde ruhsal ve tensel olan bir araya geliyordu, A bundan sağ çıkanın ruhsal yan olduğuna inanıyordu. Bu Kuts ı mek gibi geliyordu ona. İsa'nın Çocuklarının Kanı ölümün gerc ,,e tiği o kısa an içersinde ona yaşamırr özünü anlatmaya yarıyordı nızca. Bu ruhsal doygunluğunun yanında onun dengi olanlar val ca Tanrının büyük azizleriydi. Gizemle bu yüzleşme, bu aracıhJ^' reddetmede yanında başka kimse yoktu.
Yine de yoldaşlarının en büyüklerinin kendilerini yok ettikler delirdiklerini görmüştü. Sözleşmelerin kaçınılmaz biçimde çözüldüklerine, Karanlık Çocukları içinde en eksiksiz yaratılanların

ölürnsii> lüğe yenik düştüklerine tanık olmuştu. Zaman zaman kendisinin hic bir zaman yenilmemiş olmasının korkunç bir ceza olduğunu hissediyordu.
Acaba o da o eskilerden biri olmaya mı yazgılanmıştı? Binyıl Çocuklarından biri mi olacaktı o da? Hâlâ anlatılıp duran öykülere inanılabilir miydi?
Zaman zaman gezgin bir vampir uzaklardaki Rus kenti Mosko va'da efsanelerin Pandora'sının görüldüğünü, ya da İngiltere kıyılarında Mael'in yaşadığını anlatırdı. Gezginler Marius'tan bile söz ediyorlardı. Mısır'da ya da Yunanistan'da görüldüğünü
söylüyorlardı
Ama bu öykü anlatıcıların kendileri onları görmemişlerdi. Aslında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bunlar yalnızca kulaktan kulağa dolaşan öykülerdi.
Bu öyküler Şeytanın söz dinler hizmetçisinin dikkîtfini dağıtmıyor ya da onu eğlendirmiyorlardı. Armand, Karanlık Yollara sessizce bo yun eğmiş hizmetini sürdürüyordu.
Yine de bu uzun boyun eğiş yüzyıllarında Armand iki sır saklamıştı. Bunlar yalnızca onun sırlarıydı, gündüzleri içine kapandığı tabuttan ya da taktığı birkaç muskadan daha çok onun malıydı bu sırlar.
İlki yalnızlığı ne denli büyük olursa olsun, belli bir avunma bu'3' cağı kız ve erkekler için arayışı ne denli uzun sürmüş olursa olsu'1 hiçbir zaman kendisi Kara Hile'yi uygulamamıştı. Şeytana bunu veımeyecekti.
Kendisi tarafından yapılmış bir Karanlık Çocuğu
verWe
yecekti Şeytana. ,
İzleyicilerinden sakladığı ikinci sır onları korumak içindi. Gioel

umutsuzluğunun ne denli büyük olduğunu onlara hiçbir t^İSli etmemişti.
' ? şey istemediğini, hiçbir şeye değer vermediğini, sonunda
'" ve inanmadığını, giderek artan korkunç güçlerinden hiçbir
l^çbif§ jjömı, ölümsüz yaşamını bir boşluk içersinde
sürdürdüğülıaza'm

j^^n tek şeyin her geceki öldümıeler olduğunu onlara
söy-
izleyicileri ona gereksindikleri sürece bu sırrı onlardan ^"e r, Onları ancak böyle yönetebilmişti çünkü korkusu onları fkorkuturdu.
*U Şimdi bitmişti.
Rivük bir döngü sonlanmıştı. Yıllar önce anlamıştı bunu, daha iz bunun bir döngü olduğunu anlamadan önce bile sonlanaca-*L anlamıştı-
Roına'dan gelen dağınık yolcular Santino'nun sürüsünü terkettiğianlatıyorlardı.
Kimileri delirip ormanlara gittiğini, başkalan ateşe [ladığım, yine başkalan 'dünya'nın onu yuttuğunu, ölümlülerin onu kaB bir arabaya bindirip götürdüklerini ve bir daha görünmediğini Satıyorlardı.
'Ya ateşe ya da efsaneye dönüşürüz,' demişti öykü anlatıcılardan biri.
Sonra Roma'daki kaos ile ilgili sözler dolaşmaya başladı. Sözleşmenin başına geçmek için bir düzine önder kara kukuletayı takmış te kara giysiler giymişti ama şimdi geriye hiçbiri kalmamıştı. 1700 yılından sonra İtalya'dan hiçbir şey duyulmaz olmuştu.
Yamm
yüzyıl boyunca Amıand gerçek bir Sabbat çılgınlığı
yaratmak için
kendisine ya da çevresindekilere güvenememişti. Kırmızı
kadife giyilen
içindeki Efendisi Marius'u, göz kamaştıran tablolarla dolu
pabzzoyu
görmüştü düşlerinde ve korkmuştu.
Sonra birisi gelmişti.
Çocukları kürk astarlı kırmızı kadife bir pelerin giyen bu yeni ampiri anlatmak için Les Innocents'in altındaki mezarlara koşmuş-J'dı. Yeni vampir kiliselere saygısızlık edebiliyor, haç taşıyanları ölçebiliyor, ışıklı yerlerde dolaşabiliyordu. Kımıızı kadife. Bu yalnıza Wr raslantıydı, ama yine de onu deli ediyordu, kendisine yönelik "sövgü gibi görüyordu bunu. Ruhunun dayanamayacağı bir acı vetyordu.
Sonra kadın yapılmıştı. Aslan yelesi saçlı, bir meleğin adını taşı-! n> oğlu denli güzel ve güçlü kadın.

^nrıand yeraltı mezarının merdivenlerinden dışarı çıkmıştı.
Bize
irken çetesinin başındaydı. Tıpkı yüzyıllar önce Venedik'te onu
Hd

ve Efendisini yok eden kukuletalılar gibi.
Ve başarısız kalmıştı.
Bu garip dantelli, ve işlemeli giysileriyle duruyordu ka Cebinde paralar vardı. Kafasında okuduğu binlerce kitapt§Ul1" imgeler yüzüyordu. Paris adındaki büyük kentin ışıklı yerleri '\ ^ düğü şeylerle parçalanmış hissediyordu kendini. Sanki yaşi, t sinin kulağına fısıldadığını d/ıyuyordu:
Ama ışığı hiçbir ölümlünün görmediği gibi görebileceğin o le dolu binlerce yıl senin placak. Prometheus gibi uzak yıldfzi^ çalacaksın ışığı. Her şeyi anlayacağın sonsuz bir aydınlık. 'Tüm bunlar gözümden kaçmış,' dedi. 'Dünyaya geri verilm ri gibiyim Lestat. Sen ve Gabrielle, siz, eski Efendimin gök mavi § fak kızılı ve altın sarısıyla boyadığı imgeler gibisiniz.' Hâlâ kapının ağzında duruyordu, kollarını kavuşturmuş bize! kıyor ve sessizce soruyordu:
Bilinecek ne var? Verilecek ne var? Biz Tanrı tarafından terkecT dik. Şeytanın Yolu önümde uzanmıyor ve kulaklarımda çanlar çalnn yor.
Belki bir saat, belki de daha uzun bir zaıfıan geçti. Armand ateşin başında oturuyordu. Yüzünde çoktandır unutulan kavganın hiç bir izi kalmamıştı artık. Böyle sessiz sessiz otururken boşalmış bir deniz kabuğu denli çabuk kırılabilir gibi görünüyordu.
Gabrielle onun karasında oturuyordu. O da sessizce alevleri
sev
rediyordu. Yüzü kaygılı ve şefkatliydi. Düşüncelerini bilmemek
banı
acı veriyordu.
avla
Marius'u düşünüyordum. Marius, Marius, Marius... Gerçek
dün)"1
nın içinde yaşayıp gerçek dünyanın resimlerini çizen vampir

Man*
Ölümlüler için dev tablolar, portreler, palazzosunun duvarlarına freS
kolar yapan Marius
Ve gerçek dünya hiçbir zaman ondan kuşkulanmamış, onu mamış ve dışlamamıştı. Tabloları yakmaya gelenler bu kukule3
düşmanlar çetesiydi, Karanlık Armağanı onunla paylaşanlar yakm* .
onları. Acaba Marius'un kendisi buna Karanlık Armağan mı diy°r

ölümlüler arasında yaşayıp sanatını uygulayamayacağını \WriUS2Îer onlardı.
IpC jüler arasında olmazdı.
Ö'ıın .,un yerindeki küçük sahne geldi gözümün önünde. Şarkı Re°?.fflj sonra şarkımın bir gürlemeye dönüştüğünü duydum. Ni-
^ 'Bu g°z kamaştırıcı,' demişti. Ben 'Bu önemsiz,' diye yanıtla-C°^S' Nicolas'a bu sözler tokat gibi gelmişti. Onun o gece söyle-"^"-•'bir şeyi söylemiş olduğunu hayal ettim. 'Bırak inanabildiğim nanayım-Sen bunu hiçbir zaman yapmayacaksın.' ^Marius'un dev tablolan Venedik ve Padua'nın kiliselerinde, rahip Harında ve belki de şatolannın duvarlarında asılıydı. Vampirler lan indirmek için kutsal yerlere girmezlerdi. Öyleyse bunlar orası ria bir yerlerdeydiler. Belki de altlannda kendilerini yaratan vamrin imzası vardı. Bu vampir çevresindeki ölümlü çıraklarıyla birlikle yaprmşt1 bu tabloları. Ölümlü bir sevgilisi vardı, her gece bir dam-]aC1|c kanını içtiği. Sonra öldürmek için yalnız başına dışan çıkıyordu.
Handa yaşamın anlamsızlığını gördüğüm geceyi düşündüm. Armand'ın öyküsünün yumuşak ve dipsiz kederi, içinde boğulabileceğim bir okyanus gibi göründü gözüme. Bu Nicki'nin düşüncelerindeki fırtınalı kıyılardan daha kötüydü. Bu karanlık, bu hiçlik üç yüzyıl sürmüştü.

Ateşin başındaki parlak kestane rengi saçlı çocuk yeniden ağzını açtığında buradan çıkacak karanlık tüm dünyayı kaplayacak bir mürekkep gibiydi.
Öykünün kahramanı olan o Venedikli usta olmasaydı böyle olacaktı da. Ama o usta boyadığı tablolara anlam vermek gibi heretik bir eyleme girişmişti. Sonra bizim kendi türümüz, yani Şeytanın seçtikleri onu yaşayan bir meşaleye dönüştürmüşlerdi. Gabrielle öyküdeki tablolan benim gördüğüm gibi görmüş müydü?
Bu tablolar benim düşüncelerimi tutuşturdukları gibi onunkileri k tutuşturmuşlar mıydı?
Marius onu ruhumda sonsuza dek dolaştıracak bir yolda gidiyor-**?
Yanında da onun tablolannı yeniden kaosa dönüştüren kukule-Wl düşmanları vardı.
Donuk bir üzüntüyle gezginlerin anlattıkları öyküleri düşündüm, prius yaşıyordu, Mısır'da ya da Yunanistan'da görülmüştü. i Armand'a sormak istiyordum, bu olanaklı değil miydi? Marius çok fçlü olmalıydı... Ama ona böyle bir şey sormak saygısızlık gibi göt'n. dü.
Eski efsane,' diye fısıldadı. Sesi içinden çıkan ses gibi keskindi.

Hiç acele etmeden, gözlerini alevlerden ayırmadan sürdürdrın ikimizi de yok etmesinden önceki zamanlardan kalma e l ^ neler bunlar.' / ski <$, 'Belki de değildir,' dedirri. Gördüklerim, duvarlardaki yankılandı. 'Belki de Marius/yaşıyordur.'
'Biz mucizeleriz ya da dehşet verici şeyleriz,' dedi yavaşça R zi nasıl görmek istediğine bağlı. İster karanlık kan yoluyla ok l ter verilen sözler ya da ziyaretlerimiz yoluyla, bir kez bizi tan'ü' zaman her şeyin olanaklı olduğunu sanırsın. Ama bu böyle ffl Dünya hemen bu mucizeyi kuşatır ve başka mucizeler ıiniam ^ Yani, yeni sınırlara alışırsın ve bir kez daha sınırlar her şeyi ber ı Onun için Marius'un sürdüğünü söylüyorlar. Hepsi bir yerlerde si yor, senin inanmak istediğin şey bu.
'Roma'daki sözleşmeden, benim ayinleri öğrettiğim gecelere ka lanlardan hiçbiri kalmadı geriye. Belki sözleşme de uzun zaman ö ce son bulmuştur. Sözleşmedekilerie herhangi bir iletişim kurduğundan

bu yana yıllar, yıllar geçti. Ama hepsi bir yerlerde olmalılar öyle değil mi? Eninde sonunda biz ölemeyiz.' İçini çekti. 'Sorun bu değil dedi. Sorun daha büyük ve daha korkunç bir şeydi. Armand bu kederin altında ezilebilirdi. Onunla dövüştüğümüzde kanını yitirmişti şimdi susuzluk çekiyordu, içinde sessizce yana'n fırın yaralarını iyileş tiriyordu. Ama tüm bunlara karşın avlanmak için yukardaki dünyaya çıkmak istemiyordu. Susuzluğa ve sessiz fırının sıcaklığına katlanma yi yeğliyordu. Burada ve bizimle birlikte kalmayı yeğliyordu. Ama yanıtı şimdiden biliyordu. Bizimle birlikte olamazdı. Gabrielle ve ben ona bunu anlatmak için hiçbir şey söylememiş tik. Somyu kafamızdan geçirmemiz bile gerekmemişti. Her şeyi bilen Tanrının geleceği bilmçsi gibi Armand da bunu biliyordu. Dayanılmaz umutsuzluk. Gabrielle'nin yüzündeki anlatım daha da kaygılı ve hüzün doluydu.
'Tüm ruhumla seni yanımıza almak istediğimi biliyorsun,' dedim Kendi duygularımdan şaşkınlığa düşmüştüm. 'Ama bu hepimiz ıc'11 felaket olur.'
Onda hiçbir değişiklik olmadı. Biliyordu. Gabrielle'de de hiÇb" değişiklik olmadı.
'Marius'u düşünmemi durduramıyorum,' diye itiraf ettim. , Biliyorum ve en garibi Korunması Gerekenleri düşünmüyor ° man.
'Bu yalnızca gizemlerden biri daha,' dedim. 'Binlerce gizem VAMPİRİN ŞARKISI | 287 ?hıs'u düşünüyorum! Kendi tutkularımın ve beni hayran biracı1 vierin kölesi olduğumu biliyorsun. Marius'a böyle kafamı tak-^n § irkütücü bir şey. Öyküden bu tek ışıltılı figürü yakalamam.' "^c1 rıın değil- Eğer hoşuna gidiyorsa al onu. Verdiğim şeyi yitirmi-? °%ir varlık acısını böylesine sel gibi açığa vurduğu zaman bütün . ijye saygı göstermen gerekir. Anlamaya çalışmalısın. Böylesine tra' sizlik, böylesine umutsuzluk benim için neredeyse anlaşılmaz f3 y Marius'u düşünmemin nedeni bu. Marius'u anlıyorum. Seni jnlamiyorum.'
Niçin?
Sessizlik.
Gerçeği duymaya hakkı yok muydu?

‘gen her zaman bir isyancı oldum,’ dedim. ‘Sen ise seni ele geçiren her Şevin kölesi oldun.’
‘Ben kendi sözleşmemdekilerin önderiydim!’ ‘Hayır. Marius’un kölesiydin, sonra Karanlığın Çocuklarının kölesi oldun. Önce birinin büyüsüne kapıldın sonra bir başkasının. Şimdi kapılacağın bir büyünün yokluğunun acısını çekiyorsun. Sanırım biraz önce bunu anlamamı sağladığında tüylerim ürperdi. Sanki kendi olduğumdan başka birisiymişim gibi bir duygu verdin bana.’ ‘Sorun değil,’ dedi, gözleri hâlâ ateşteydi. ‘Sen karar ve eylem terimlerinde düşünüyorsun yalnızca. Bu öykü bir açıklama değildi.
Ben de senin düşüncelerinde ya da sözlerinde saygılı bir tanınma bulmak isteyen bir varlık değilim. Verdiğin yanıtın söze dökülemeyecek denli engin olduğunu biliyoruz hepimiz. Ve üçümüz de biliyoruz ki bu son yanıt. Benim bilmediğim şey bunun niçin böyle olduğu.
Tamam, sizden çok ayrı bir yaratığım ve sen beni anlayamıyorsun. Peki ama niçin sizinle birlikte gidemem? Eğer beni yanınıza alırsanız istediğiniz her şeyi yapacağım. Sizin emrinize gireceğim.’
Elinde fırçası ve boya kutularıyla Marius’u düşündüm. ‘O tabloları yaktıktan sonra sana anlattıkları şeylere nasıl inanabildin?’ diye sordum. ‘Kendini nasıl onlara verebildin?’ Kışkırtma, yükselen öfke. Gabrielle’nin yüzünde dikkatli bir anlatım belirdi ama korku yok-
‘Peki sen, sahnede durmuş izleyiciler tiyatrodan dışarı çıkmak için
aS’nşırlarken sen neye inanıyordun? İzleyicilerim bana anlattılar bu-
11 Kalabalığı dehşete düşüren vampir ve Temple Bulvarına kendini
^ kalabalık. Senin inandığın şey ölümlüler arasında yerinin olma-

dığıydı. Yerinin olmadığını biliyordun. Üstelik o zaman pelerinleriyle bir düşman çetesi de yoktu. Sana söylüyorum biliyordun bunu. Marius'un dâ\ ölümlüler arasında yeri yoktu R" de yoktu.'
'Ah, ama o başka bir şey.'
'Hayır, değil. Vampirler Tiyatrosunu küçümsemenin neden- L Tam şu anda onlar kendi küçük dramlarını oynuyor ve bulvarm labalıklannın verdiği altınları topluyorlar. Sen Marius'un aldattığı aldatmak istemiyorsun. Bu seni insanlıktan daha da uzaklaştır, Olumluymuş gibi rol yapmak istiyorsun, ama aldatmak seni öfkel diriyor ve sana insanları öldürtüyor.'
'Sahnede o anda,' dedim. 'Ben kendimi açığa vurdum. Aldatm nın tam tersini yaptım. İnsanlığa benim gibi bir canavarın kendi m sanları ile bir araya gelebileceğini göstermek istedim bir yolda.
Ben
den kaçmaları beni görmemelerinden daha iyiydi. Benim bir
canavar
olduğumu bilmeleri dünyada avladıklarım tarafından
tanınmadan dolaşmaktan
daha iyidir diye düşündüm.' *
'Ama daha iyi değildi.'
'Hayır. Marius'un yaptığı şey daha iyiydi. O aldatmadı.'
'Tabii ki aldattı. O herkesi aptal yerine koydu.' 'Hayır, Marius ölümlü yaşama öykünmenin bir yolunu buldu Ölümlülerle bir olmanın yoluydu onun bulduğu. Yalnızca kötülük yapanları öldürdü ve ölümlülerin yaptığı gibi resimler yaptı. Melek ler, mavi gökler, bulutlar. Anlatırken bunlan görmemi sağlayan sensin.
Güzel şeyler yarattı Marius. Ondaki bilgeliği ve boş
gururdan ne
denli yoksun olduğunu anlıyorum. Kendini açığa vurması
gerekmi
yordu. Bin yıl yaşamıştı, kendine inandığından çok boyadığı
gökyüzü
manzaralarına inanıyordu.'
Kafa karışıklığı. r

Şimdi bunun ne önemi var. Melekler çizen bir şeytan işte. 'Bunlar yalnızca mecazlar,' dedim. 'Ve sorun bu değil! Eğer ken dini yeniden ayağa kaldıracaksan, eğer yeniden Şeytanın Yolunu bulacaksan bu önemli değil! Bizim de varolabileceğimiz yollar var. Ba na tek gereken şey yaşama öykünmenin bir yolunu bulmak.
Bun11
bir bulabilsem...'
'Benim için hiçbir anlamı olmayan şeyler söylüyorsunuz. Biz Ta" rının terkettiği varlıklanz.'
Gabrielle birden ona baktı. 'Sen Tanrıya inanıyor musun?' w sordu.
'Evet, her zaman Tanrıya inandım,' diye yanıtladı. 'Uydurma
ow
VAMPİRİN ŞARKISI [289
efendimiz, yani Şeytan, ve beni yüzüstü bırakan da bu uydurbiZİJfendi oldu.'
1113 Oh ° zaman sen gerçekten lanetlisin,' dedim. 'Karanlığın Çocukkardeşliği içersine gerilemenin aslında günah olmayan bir gü-^Uin gerileme olduğunu çok iyi biliyorsun.'
Öfke-
'Yüreğin hiçbir zaman senin olmayacak olan bir şeyin özlemini Idyor,' diye karşılık verdi. Sesi birden yükselmişti. 'Gabrielle ve Ni-^ ıas'ı eşikten aşırıp yanına getirdin, ama geri dönemezsin.' " 'Niçin kendi öyküne kulak vermiyorsun?' diye sordum. 'Bunun edeni seni onlar konusunda uyarmadığı, onların ellerine düşmene z;n verdiği için Marius'u hiçbir zaman bağışlamamış olman mı?
Bun-
(jatı böyle Marius'tan örnek, esin, ya da başka hiçbir şey almamaya mı karar verdin? Ben Marius değilim, ama sana şunu söylüyorum. Şeytanın Yoluna adım attığımdan bu yana bana bir şey öğretebilecek
tek bir yaşlıdan söz edildiğini duydum ve bu da senin Venedikli ustan
Marius. O benimle konuşuyor şimdi. Bana ölümsüz olmanın yolu

konusunda bir şeyler anlatıyor.'
'Aldatmaca bunlar.'
'Hayır aldatmaca değil! Yüreği hiçbir zaman onun olmayacak bir
şeyin özlemini çeken sensin aslında. Başka bir inanç, başka bir büyü,
bunları istemediğini söyle bana.'
Hiç yanıt yok.
'Biz senin için Marius olamayız,' dedim. 'Ne de karanlık efendin Santino olabiliriz. Seni ötelere taşıyacak büyük görüşleri olan sanatçılar değiliz biz. Bir bölük dolusu ruha cehennem azabı çektirecek kötü sözleşme efendileri de değiliz. Oysa senin istediğin, üzerinde böylesine görkemli bir egemenliğin kurulması.' Farkında olmadan ayağa kalkmıştım. Ateşe yaklaşmış ve oturduğu yerde ona bakıyordum.
Yan gözle Gabrielle'nin hafifçe başını sallayarak beni onayladığını
gördüm. Bir an için gözlerini kapatmıştı, sanki rahatça bir soluk
almak ister gibiydi.
Armand tümüyle sessizdi.
'Bu boşluğun acısını çekmen ve seni varlığını sürdürmeye zorlayacak olan şeyi bulman gerekiyor.' dedim. 'Eğer bizimle birlikte gelirsen biz sana bunu gösteremeyeceğiz ve sen bizi yok edeceksin.'
'Bu acı nasıl çekilir?' Başını kaldırıp bana baktı, anlamaya çalışırın
kaşları çatılmıştı. 'Nereden başlamalıyım. Siz Tanrının sağ kolu
8'bi hareket ediyorsunuz! Ama benim için Marius'un içinde yaşadığı

gerçek dünya erişemeyeceğirrkdenli uzakta. Hiçbir zaman onu de yaşamadım. Camı itiyorum ama içeri nasıl gireceğim?' 'Sana bunu anlatamam,' dedim.

'Bu çağı incelemelisin,' diye araya girdi Gabrielle. Sesi dingil emrediciydi.
Armand konuşurken Gabrielle'ye bakıyordu.
'Bu çağı anlamalısın,' diye sürdürdü Gabrielle. 'Yazınını, mü
•*,
ni, sanatını incelemelisin. Yerin derinliklerinden yukarı çıkmak
'*
runda kaldığını söylüyordun. Şimdi dünyanın içinde yaşa.' Armand'dan hiçbir yanıt gelmedi. Gözümün önüne yerlere sa mış kitaplarıyla Nicki'nin odaları geldi. Yığınlarla Batı uygarlığı 'Bunu yapmak için bulvardan ve tiyatrodan daha iyi bir yer 0ı bilir mi?' diye sordu Gabrielle.
Yüzünü buruşturup başını yana çevirdi Armand, ama Gabriell baskı yapmayı sürdürdü.
'Senin sözleşmeye önderlik etme yeteneğin var ve sözleşme
hâlâ
orada.'
Umutsuz bir ses çıktı ağzından.
'Nicolas henüz deneyimsiz,' dedi Gabrielle. 'Dışardaki dünya konusunda onlara birçok şey öğretebilir ama onlan yönetemez. Eleni adındaki kadın çok zeki, sana yolu açacaktır.' 'Onların oyunlarından bana ne?' diye fısıldadı Armand. 'Bu varolmanın bir yolu,' dedi Gabrielle. 'Senin için şimdi en önemli şey de bu.'
"Vampirler Tiyatrosu. Ateşi yeğlerim.'
'Düşün bunu,' dedi. 'Burada senin bile reddedemeyeceğin eksiksiz bir yan var. Bizler ölümlü olan şeylerin yanılsamalarıyız, sahne de gerçeğin bir yanılsaması değil mi?'
'Bu berbat bir şey,' dedi. 'Ne demiş Lestat bunun için? Önemsiz?'
'Bunu Nicolas'a söylemişti, çünkü Nicolas bunun üzerine fantastik felsefeler kuracaktı,' dedi Gabrielle. 'Sen şimdi fantastik felsefeler olmaksızın yaşamalısın, tıpkı Marius'un çırağıyken yaşadığın gibi. Çağı öğrenmek için yaşa. Lestat kötülüğün değerine inanmaz.
Ama sen

buna inanıyorsun. İnandığını biliyorum.'
'Ben kötülüğüm,' dedi yarım bir gülümsemeyle. Neredeyse gülüyordu. 'Bu bir inanç sorunu değil, öyle değil mi? Ama üç yüz yıld'r izlediğim ruhsal yoldan sonra böyle bir haz ve aldatmaca dünyası11' da kendimi sergileyebileceğime inanıyor musun? Bizler kötülüğü11 azizleriydik,' diye karşı çıktı. 'Sıradan bir kötülük olmak istemiyon'fl1 Olmayacağım.'

? sıradan olmayan biri ol,' dedi. Biraz sabırsızlanmaya baş-Sefl ,pger kötülüksen haz ve aldatmaca nasıl senin düşmanların jiiiiŞ11 kj? Dünya, ten ve şeytan insana karşı kurdukları komplo-Pıv birlerine ner zaman yardım etmezler mi?' jjfd3 aldırmadığını söylemek ister gibi başını salladı. "U kötülükten çok ruhsal olanla ilgileniyorsun,' diye araya gir-Onu yakından izliyordum. 'Öyle değil mi?'
J""Evet,' dedi hemen. a görmüyor musun, kristal bir bardaktaki şarabın rengi ruhsal lir' diye sürdürdüm. 'Bir yüzdeki bakış, bir kemanın müziği. ı al şeyler bütün somutluğuyla bir Paris tiyatrosunun içine işleye-T ler. Orada o tiyatronun nasıl bir yer olacağı konusunda ruhsal Küsler taşıyanların gücü tarafından biçimlendirilmemiş hiçbir şey bulamazsın.'
İçinde bir şeyler uyandı ama bunu uzaklaştırdı. Açgözlülükle halkı baştan çıkann,' dedi Gabrielle. 'Tanrı aşkına, a da. şeytan aşkına tiyatronun gücünü istediğiniz gibi kullanın.' Efendinin tablolan ruhsal değil miydi?' diye sordum. Şimdi bu düşünceyle birlikte içimde bir uyarı hissediyordum. 'O zamanın büyük alışmalarına bakıp da bunların ruhsal bir gücün açığa vuruluşu olmadığını söyleyebilecek tek kişi var mıdır?'
Ben de kendime bu soruyu sordum,' diye yanıtladı Armand, Tek çok kez. Bu ruhsal mı yoksa tensel bir haz mıydı? Tabloda çizilen melek maddeye yakalanmış bir ruh muydu, yoksa madde mi nihai bir şeye dönüşmüştü?'
Sonradan sana ne yapmış olurlarsa olsunlar güzellikten ve efenfain işlerinin değerinden hiçbir zaman kuşku duymadın,' dedim. Kuşku

duymadığını biliyorum. Burada madde ruhsal bir şeye dönüş-Mlmüştü. Artık boya olmaya son vermiş, büyülü bir şey olmuştu.
Tıpkı öldürdüğümüzde kanın kan olmaya son verip yaşam olması gil' Gözleri buğulanmıştı ama düşüncelerini göremiyordum. Düşünümde geri dönüp hangi yollardan gittiyse bunu yalnız başına pişti.
Tensel ve ruhsal,' dedi Gabrielle. 'Tablolarda olduğu gibi tiyatroca bir araya gelir. Doğamız gereği duygusal canavarlarız biz.
Bu
^_n anahtarın olsun.'
, "ir an için sanki bizi dışında tutmak istermiş gibi gözlerini kapa-'Vand.
unlara git, Nicki'nin yaptığı müziği dinle,' dedi Gabrielle. 'Vam-292 | ANNE RICK pirler Tiyatrosunda onlarla birlikte sanat yap. Seni yüzüstü ı bir yana itip seni ayakta tutacak olana geçmen gerekiyor, y ı^' umut yok.'
Bunu böylesine kestirmeden söylememiş, böylesine kesin bildirmemiş olmasını isterdim.
Ama Armand başını salladı. Dudakları acılı bir gülümseme rilmişti. yava 'Senin için gerçekten önem taşıyan tek şey,' dedi Gabrielk ça. 'Bir aşırılığa gidiyor olman.' ^^^^^^^^ Anlamaz gözlerle baktı ona. Gabrielle'nin bununla ne demek tediğini anlamasına olanak yoktu. Ben de bunun söylenmev denli acımasız bir gerçek olduğunu düşünüyordum. Ama Arm* J' erimedi. Yüzü düşünceli, pürüzsüz ve çocuksu oldu ve" den. xm Uzun bir süre ateşe baktı. Sonra konuştu: 'Peki ama sizin niçin gitmeniz gerekiyor?' diye sordu. 'Artık kim se sizinle savaşmıyor. Kimse sizi kovalamaya çalışmıyor. Neden a, de benimle birlikte bu küçük girişime katılmayasınız ki?' Bu onu yapacağı anlamına mı geliyordu? Ötekilerin yanına gidip bulvardaki tiyatronun bir parçası olacak mıydı? Bana karşı çıkmadı. Yine bana aynı soruyu soruyordu. Niçin yaşama öykünme diye adlandırdığım şeyi bulvarda yaratmayı istemi yordum?
Ama aynı zamanda vazgeçiyordu. Tiyatroyu ya da Nicolas'ı görme ye dayanamadığımı biliyordu. Onu bu konuda yüreklendirmek bile be nim

için zordu. Bunu Gabrielle yapmıştı. Bizi daha fazla zorlamak içe artık çok geç olduğunu biliyordu.
Sonunda Gabrielle konuştu:
'Biz kendi türümiftün arasında yaşayamayız, Armand.' Evet, diye düşündüm. En gerçek yanıt buydu aslında ve beni» bunu niçin söyleyemediğimi bilmiyorum.
'Bizim istediğimiz şey Şeytanın Yolu,' dedi Gabrielle. 'Şimdilik1'1 birimize yetiyoruz. Belki gelecekte, yıllar yıllar sonra, binlerce y* binlerce şey gördükten sonra geri geliriz. Bu gece olduğu gibi bu te konuşuruz.'
Bu onu çok sarsmıştı. Ama ne düşündüğünü bilmek olanak
Uzun bir süre konuşmadık. Odada sessizce ne kadar uzun oturduğumuzu bilmiyorum. . s
Marius'u daha fazla düşünmemeye çalışıyordum, ne de NiÇ
Şimdi tüm tehlike duygusu ortadan kalkmıştı ama ayrılmadan-
D
VAMPİRİN ŞARKISI | 293
siinu
rdum
W ,"Jn kendimi
izüntüden korkuyordum. Bu yaratıktan onun büyüleyici <$ X i almış ve 8enYe neredeyse hiçbir şey vermemiş gibi hisse-1,0 "nda sessizliği bozan Gabrielle oldu. Doğruldu ve S°"L Arnıand'ın yanındaki sıraya gitti.
zarif hare-
„leriyle
^m'~and,' dedi. 'Gidiyoruz. Eğer benim düşündüğüm gibi yaparn geceyarısından önce Paris'ten millerce uzakta olacağız.' ^^ıand dingin bir kabullenmişlikle Gabrielle'ye baktı. Şimdi giz-* ceyin ne olduğunu bilmek olanaksızdı.
'rvatroya gitmesen kile,' ^edi. 'Sana verebildiğimiz şeyleri kabul oğlumun senin dünyaya girişini çok kolaylaştırmaya yetecek ka-Jr hazinesi var.'

Sığınağın olarak bu kuleyi alabilirsin,' dedim. 'İstediğin sürece İlan onu. Magnus burayı yeterince güvenli bulmuştu.' Bir an durakladıktan sonra ağır bir kibarlıkla başını salladı ama hiçbir şey söylememişti.
İzin ver Lestat sana bir beyefendi olman için gereken altını verjj„' dedi Gabrielle. 'Buna karşılık senden tek istediğimiz şey eğer falarına katılmak onları yönetmek istemezsen sözleşmedekileri kendi hallerine bırakman.'
Yeniden ateşe bakıyordu Armand. Yüzü dingin ve dayanılmaz bir jüzellikteydi. Sonra yine sessizce başını salladı. Başını sallamasının tk anlamı söylediklerimizi duyduğunu belirtmek istemesiydi, hiçbir jeye söz vermiyordu.
Eğer onlara gitmezsen,' dedim yavaşça. 'O zaman onlara zarar name. Nicolas'a zarar verme.'
Bu sözleri söylediğimde yüzünde çok hafif bir değişiklik oldu.
?nün çizgileri arasında bir gülümseme belirdi neredeyse.
Gözle-
1 yavaşça bana çevirdi. Bunlardaki aşağılamayı gördüm. Başımı çevirdim ama gördüğüm bakış bir tokat gibi etkilemişti be-Nicolas'ın yaralanmasını istemiyorum,' dedim gergin bir fısıltıyla.
Hayır. Sen onun yok edilmesini istiyorsun,' diye fısıldadı gerisin "? Öyle ki bundan böyle ondan korkman ya da onun yüzünden 'Çekmen gerekmesin artık.' Aşağılayıcı bakışları ürkütücü bir kes-
«* aldı.
Gabrielle araya girdi.
Armand,' dedi, 'Nicolas onlar için bir tehlike değil. Kadın yalnız «a denetleyebilir onu. Ayrıca Nicolas'ın, eğer onu dinlerseniz bu an konusunda hepinize öğreteceği şeyler var.'

Bir süre sessizce bakıştılar. Armand'ın yüzü yeniden vı kibarlaştı ve güzelleşti. ^^ Garip bir zerafetle Gabrielle'nin elini elleri arasına alıp S.K tu. Sonra birlikte ayakta durdular, ardından elini bırakın c'Cc le'den biraz uzağa çekildi ve omuzlarını kaldırdı. İkimize bird * tık. 6nb^;.

‘Onlara gideceğim,’ dedi en yumuşak sesiyle. ‘Bana sunduö tını alacağım ve bu kuleye sığınacağım. Senin değerli süt kuz, bana öğreteceği şeyleri de öğreneceğim. Ama bunları yapmam nc nedeni onların da benim içinde boğulduğum karanlığın yüz, yüzüyor olmaları. Daha iyi bir anlayışa ulaşmadan batmayacağa”! lin. Sonsuz yaşamı size bırakmadan önce son bir savaş daha ver ğimi bilin.’
Onu inceliyordum. Ama bu sözcükleri durulaştıracak hiçbir do şünce gelmiyordu ondan.
‘Belki de yıllar geçtikçe,’ dedi. ‘Yeniden istemeye başlarım. Ista hin, giderek tutkunun ne olduğunu anlarım yine. Belki de başka bii çağda yeniden karşılaştığımızda bu şeyler benim için soyut ve uçucu olmaya son vermiş olurlar. Yalnızca senin gücünü yansıtmak ye rine seninkiyle denk bir canlılıkla konuşuyor olurum. O zaman ölümsüzlük ve bilgelik sorunlarına kafa yoranz. Öç almadan ve bu nu kabul etmeden söz ederiz. Şimdilik söyleyeceğim tek şey sizi ye niden görmek istediğim. Gelecekte yollarımızın kesişmesini istiyorum. Yalnızca bu nedenle yapmamı söylediğin ama yapmamı isteme diğin şeyi yapacağım. Senin kötü yazgılı Nicolas’ını kollayacağım.’
Duyulabilir biçimde içimi çektim. Yine de sesinin tonu öylesine değişmiş, öylesine güçlenmişti ki içimde derinlerde sessiz bir alamı çaldı. Karşımda sözleşmenin efendisi vardı. Bu sessiz ama güçlü ya ratık içindeki öksüz ne denli ağlarsa ağlasın sağ kalacaktı.
Ama sonra yavaşça»ve kibarca gülümsedi, yüzünde acıklı ve
se
vimli bir şeyler vardı. Yeniden da Vinci azizlerinden biri
olmuştu, f
da daha doğrusu Caravaggio’nun tablolanndaki azizlerden biri
D”
an için kötü ve tehlikeli olmanın dışında her şey olabilirmiş gibi
&
ründü. Çok parlaktı, bilgece ve iyi şeylerle dopdoluydu.
‘Uyarılarımı anımsayın,’ dedi. ‘Sövgülerimi değil.’
Gabrielle de ben de başımızı salladık. .

‘Bir gün bana gereksinim duyduğunuzda,’ dedi. ‘Ben burada cağım.’ ku.
Bunun üzerine Gabrielle beni çok şaşırtan bir şey yapıp 0(il cakladı ve öptü. Ben de aynısını yaptım.

,ıaflfflızda yumuşak, ince ve sevecendi. Sözcükleri kullanmakbize sözleşmedekilerin yanına gideceğini ve yarın gece onu S’Z’aa bulabileceğimizi bildirdi. o(i . an sonra yanımızdan uzaklaşmıştı. Gabrielle ve ben baş başa ıstık, sanki bizimle birlikte odada olmamıştı hiçbir zaman. Kuleli hiçbir ses duyamıyordum. Yalnızca uzaklardaki ormandan rüzdânn uğultusu geliyordu.
Merdivenlerden çıktığımda kulenin kapısını açık buldum. Önüizdeki tarlalar kesiksiz bir dinginlikle ağaçlıklara dek uzanıyordu.
111 Onu seviyordum. Bu bana onun kendisi denli anlaşılmaz gelse de u sevdiğimi biliyordum. Ama bittiği için çok mutluydum. Eskisi gibi sürdürebileceğimiz için çok mutluydum. Yine de uzun bir süre paklıklara dayandım ve uzaktaki ormanları, uzaklardaki kentin alçalan bulutlara vuran silik pırıltısını seyrettim. Duyduğum üzüntü yalnızca Armand’ı yitirmekten gelmiyordu, bu aym zamanda Nicki, Paris ve kendim için duyduğum bir üzüntüydü.
5
Mezar odasına geldiğimde Gabrielle’nin son kalan odunlarla ateşi canlandırdığını gördüm. Yavaş ve kaygılı hareketlerle ateşi tutuşturdu. Kırmızı ışık profiline ve gözlerine vuruyordu. Sessizce sıranın üzerine oturdum, Gabrielle’nin hareketlerini seyrettim.
Kararmış tuğlaların önünde kıvılcımların patlamasını seyrettim.
‘Sana istediğin şeyi verdi mi?’ diye sordum. ‘Kendi yolunda evet,’ dedi. Maşayı yana koyup karşıya oturdu. Ellerini sıranın üzerine, iki yanına dayamıştı, saçları omuzlarına dökülüyordu.
‘Sana söyledim, kendi türümüzden bir tanesini bile görmesem aldırmam,’ dedi soğuk bir sesle. ‘Onların efsanelerinden, lanetlerinden, acılarından bıktım. Dayanılmaz insanlıklanndan da bıktım.

°elki de açığa vurdukları en ilginç yanları da bu. Yeniden dünyaya asırım Lestat, tıpkı öldüğüm gece olduğu gibi.' Ama Marius...' dedim heyecanla. 'Anne aralarında çok yaşlılar ar- Bu yaşlılar ölümsüzlüğü bütünüyle ayrı bir yolda kullanıyor olabilirler.'
??

'Var mı onlar?' diye sordu. 'Lestat, çok zengin bir hayal gücün Marius'un öyküsü daha çok bir masala benziyor.' 'Hayır, bu doğru değil.'
'Böylece öksüz şeytan kendisine benzeyen pis köylü şeytanlard
gelmediğini öne sürüyor,' dedi. 'Hayır, onun atası yitik bir efendi
redeyse bir tanrı. Mutfakta ocağın başında düşler gören her pis
?
ratlı köy çocuğu sana böyle öyküler anlatabilir.' 'Anne, Marius'u uydurmuş olamazdı,' dedim. 'Benim hayal gücü çok zengin olabilir ama onda bu neredeyse hiç yok. Bana gösterd ği imgeleri kendisi uydunnuş olamaz. Bu şeyleri gördüğüne emi nim...'
'Tam olarak böyle düşünmemiştim,' diye itiraf etti hafif bir gülüm, semeyle. 'Ama Marius'u duyduğu efsanelerden ödünç almış olabilir pekâlâ...'
'Hayır,' dedim. 'Bir Marius vardı ve hâlâ bir Marius var. Ona benzer başkaları da var. Kendilerine verilen armağanları Karanlık Çocuklanndan daha iyi kullanan Binyıl Çocuklan var.'
'Lestat, önemli olan bizim daha iyisini yapmamız,' dedi. 'Eninde sonunda Armand'dan tek öğrendiğim şey ölümsüzlerin ölümü kışkırtıcı ve sonunda dayanılmaz çekici buldukları, kafalarında ölümü ya da insanlığı yenmeyi başaramadıklan. Şimdi bu bilgiyi almak ve dünyada dolaşırken bunu bir zırh gibi kuşanmak istiyorum. Benim dünyam bu yaratıkların böylesine tehlikeli buldukları değişim dünyası olmadığı için şanslıyım.'
Ateşe yeniden bakarken saçlarını arkaya attı. 'Düşlerimde karla kaplı dağları görüyorum,' dedi yavaşça. 'Engin çölleri, içine girilemez

cangıllan, Amerika'nın kuzeyindeki ormanlan, beyaz adamın ayak basmadığı yerleri görüyorum.' Bana bakarken yüzünde biraz daha sıcak bir anlatım belirmişti. 'Bir düşün,' dedi. 'Bizim gidemeyeceğimiz hiçbir yer yok. Eğer Binyıl Çocukları varsa belki onların da gittikleri yerler buralardır. İnsanların dünyasından çok uzaklardadırlar belki.'
'Peki, böyle yaptılarsa nasıl yaşıyorlar?' diye sordum. Ben de kendi dünyamı çiziyordum kafamda ve bu dünya ölümlü varlıklarla ve ölümlü varlıkların yaptıkları şeylerle doluydu. 'Biz insanlarla besleniyoruz,' dedim.
'Bu ormanlarda da çarpan yürekler var,' dedi düş görür gibi.
'Ora'
da da isteyenin alabileceği kan akıyor. Şimdi bir zamanlar
senin yap'
tığın şeyleri yapabilirim. O kurtlarla kendi başıma dövüşebilirim
Düşüncelerine daldı ve sesi zayıflayıp söndü. Uzun bir aradan
sontf
'Önemli olan şey,' dedi. 'Şimdi istediğimiz her yere gidebiliriz,
Lesta

ı1z^'fU önceden özgürdüm,' dedim. 'Armand'ın anlattığı şeylerin ? e aldınıiıyorum. Ama Marius. Marius'un yaşadığını biliyorum. lıiçt"0, - gediyorum. Armand öyküyü anlatırken hissettim bunu. Magun1' geyier biliyor. Yalnızca bizimle ilgili şeyleri söylemek istemi-^ ya da Korunması Gerekenlerle ilgili şeyler veya eski gizem ?0fU unda anlatılanlar değil demek istediğim. Marius yaşamın kenk°? l.ıe ügili şeyler biliyor. Zamanın içinde nasıl hareket edileceğini 'peki istiyorsan o da senin koruyucu azizin olsun o zaman,' dedi.
Bu beni kızdırdı ve daha fazla bir şey söylemedim. Aslında can-II dan ve ormanlardan konuşması beni korkutmuştu. Armand'ın îjl ayıracağını söylediği şeyler geldi aklıma. Tıpkı ustaca seçilmiş . lerle bunu anlattığında olduğu gibi anlıyordum onu. Öyleyse biz je ölümlülerin yaptıklan gibi kendi ayrımlarımızla yaşamayı öğreneceğiz Belki tutkularımız ve sevgimiz gibi aynmlarımız da abartılıdır.
'Marius'un öyküsünün doğru olabileceğini gösteren küçücük

bir
,ğSterge var ama,' dedi ateşe bakarken.
Binlerce gösterge var,' dedim.
'Marius'un kötülük yapanları öldürdüğünü söyledi Armand,' diye sürdürdü. 'Ve kötülük yapanlara Typhon diyordu. Typhon'un erkek kardeşini öldürdüğünü söyledi anımsıyor musun?' Ben bunun Abel'i öldüren Cain olduğunu düşünmüştüm. Öteki ıdı duymama karşın imgelerde gözümün önüne gelen Cain'di.' 'Tam da bu işte. Armand'ın kendisi de Typhon'un adını bilmiyoriu, Yine de bunu yineledi. Ama ben bunun ne anlama geldiğini bilyonun.'
'Anlat bana.'
Eski Yunan ve Roma mitlerinden gelir. Mısırlı tanrı Osiris erkek ûrdeşi Typhon tarafından öldürülür. Böylece Typhon yeraltı dünyamın efendisi olur. Kuşkusuz Armand bunu Plutark'ta okumuş olabi-"diama okumamış, garip olan şey bu.'
, 'Ah, öyleyse sen de 'görüyorsun ki Marius vardı. Armand onun "'yıldır yaşadığını söylerken gerçeği söylüyordu.' "Belki, Lestat, belki,' dedi.
Anne, bana bu Mısır öyküsünü bir kez daha anlat...'
Lestat, tüm bu eski öyküleri kendi başına okuman için önünde «var.' Yerinde doğruldu ve beni öpmek için eğildi. Şafak söker-} Gabrielle'nin üzerine yayılan soğukluk ve sarsaklığı hissettim.
na gelince. Benim kitaplarla işim bitti. Başka hiçbir şey yapamazt

ken okurdum onları.' İki elimi elleri arasına aldı. 'Söyle ban yola çıkacağız değil mi? Bir daha Paris'in surlarını görmede' ^r!r dünyanın öteki yanını da görmüş olacağız değil mi?' Tam senin istediğin gibi olacak,' dedim.
Merdivenleri çıkmaya başladı.
'Ama nereye gidiyorsun?' dedim onun peşinden giderken K açtı ve dışarıya, ağaçlara doğru yürüdü.
'Kaba toprağın üzerinde uyuyup uyuyamayacağımı görmek i
>?

rum,’ dedi omuzunun üstünden geri bakarak. ‘Eğer yarın kalk ‘ sam başaramadığımı anlarsın.’
‘Ama bu çılgınlık,’ dedim arkasından giderken. Bu düşünce kendisinden bile nefret etmiştim. Yaşlı kayın ağaçlarının iyice sıkı ‘” tığı bir yere gitti, diz üstü çöktü, ellerini ölü yapraklara ve nemli to rağa daldırdı. Sarı saçlı güzel bir cadı kadar korkunç görünüyordu ı leri hızla yeri kazarken.
Sonra doğaıldu bana bir öpücük gönderdi. Tüm gücünü toplay1D toprağın içine gömüldü. Biraz önce onun durduğu yerdeki boş!Uoa inanmaz gözlerle bakakaldım. Kuru yapraklar sanki hiçbir şey olma mış gibi yerlerine inmişlerdi.
Ağaçların yamndan uzaklaştım. Kuleden güneye doğru
yürüdüm
Adımlarım hızlandıkça yavaşça kendi kendime küçük bir şarkı
söy
lemeye başladım. Belki de bu gece Krallık Saraymda
kemanlann çaldığı
melodinin bir parçasıydı.
ilk
cekyor-
Yeniden üzerime bir üzüntü çöktü. Gerçekten gidiyordı Nicolas’la, Karanlık Çocukları ve onlann önderleri ile işimiz bitmi Paris’i ya da yıllardır tanıdığım bir yığın şeyi bir daha görmeyeo tim. Özgür olmak için duyduğum tüm isteğe karşın ağlamak isti; dum.
Ama dolaşırken kendime bile itiraf etmediğim bir amacım var gibi görünüyordu. Sabah ışıRları ortalığı aydınlatmadan yanm saat kadar önce posta yolunun üzerinde eski bir hanın kalıntılarının yakınından geçiyordum. Terkedilmiş bir köyün bu son yapısı da yıkılmak üzereydi, yalnızca sağlam sırıklarla desteklenmiş duvarlan kalmış” ayakta.
Kamamı çıkarıp yumuşak taşı derinlemesine kazıyarak yazfliay3 başladım:
ESKİLERDEN GELEN MARİUS; LESTAT SENİ ARIYOR, ^ YILININ MAYIS AYINDAYIZ, PARİS’TEN GÜNEYE, LYO^” GİDİYORUM. LÜTFEN KENDİNİ BANA GÖSTER.

. r,aç adım gerileyip yazıya baktığımda yaptığım şey gözüme
?v bir küstahlık gibi göründü. Bir ölümsüzün adını söyleyerek
ve
buy1
Vazıh sözcüklere dökerek şimdiden karanlık emirlere karşı gelbl'nı' jyj
işte, bunu yapmak bana nefis bir doyum vermişti.
Eninde
"^'nda ben hiçbir zaman kurallara uyma konusunda pek
başarılı
onu
olmamışa™-
Bölüm Altı
Şeytanın Yolunda
Paris'ten Kahire'ye
1
On sekizinci yüzyılda Armand'ı son kez gördüğümüzde Renaud'un tiyatrosunun kapısının önünde duruyordu. Yanında Eleni, Nicolas ve diğer vampir oyuncular vardı. Arabamız bulvardaki trafik selinde kendine yol açarken o da bizi seyrediyordu. Daha önce onu Nicolas ile birlikte eski soyunma odama kapanmış bulmuştum. Nicki'nin alaycılığı ve kendine özgü ateşinin egemen olduğu garip bir konuşmaya dalmışlardı. Başında bir peruk vardı.
Ciddi bir kırmızı ceket giymişti üzerine. Bana öyle göründü ki şimdiden yeni bir yoğunluk kazanmıştı. Sanki eski sözleşmenin ölümünden bu yana geçirdiği her uyanık dakika ona daha büyük bir güç veriyordu. Bu son dakikalarda Nicki ve benim birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Ama Arriîand kulenin anahtarlarını ve yüklü miktardaki parayı benden kibarca aldı. İstediği zaman Roget'den daha fazlasını alabileceğine söz verdim.
Düşüncelerini bana kapatmıştı ama Nicolas'ın ondan hiçbir zarar görmeyeceğini söyledi sessizce. Birbirimizle vedalaşırken Nicolas ve küçük sözleşmenin sağ kalmak için gereken her şeylerinin olduğun3 ve Armand'la dost olduğumuza inanıyordum. İlk gecenin sonunda

Gabrielle ve ben söz verdiğimiz gibi Pa ris'ten çok uzaklardaydık. İzleyen aylarda Lyons, Turin ve Viyana y gittik. Buradan Prag, Leipzig, St. Petersburg'a uzandık. Sonra yine gu neye, İtalya'ya döndük ve uzun yıllar burada yaşadık.

A ndan Sicilya'ya, sonra Yunanistan'ın kuzeyine ve Türkiye'ye ^ yeniden güneye dönüp Küçük Asya'nın eski kentlerine ve en £ da Kahire'ye vardık. Burada bir süre kalacaktık. ^•r 5u yerlerde duvarlarda Marius'a çağrımı yineleyecektim. 7anlan zaman bu bıçağımın ucuyla kazıdığım birkaç sözcük oluyor-Başka yedide taşlara çağrılarımı kazımak için saatler harcıyordum.
^ nerede olursam olayım adımı, tarihi ve bundan sonra gideceğim ^ vazıyor ve çağrımı yineliyordum: 'Marius, kendini bana göster.'
Ye osiçi sözleşmelere gelince, birçok yerde bunlarla karşılaşacaktık. en başından açık olan şey eski kuralların her yerde yıkılıyor olj ığuydu. Eski ayinleri sürdüren vampirlerin sayısı üç ya da dördü ffliyordu buralarda. Bizim onlara katılmak istemediğimizi anladıklarında bizi rahat bırakıyorlardı.
Toplumun tam ortasında zaman zaman gözümüze çarpan başıbozuklar çok çok daha ilginçti. Bunlar yalnız ve gizli yaşamlar süren vampirlerdi, olumluymuş gibi davranıyorlardı ve bu işte bizim olabileceğimiz denli ustaydılar. Ama bu yaratıklara hiçbir zaman yaklaşmadık.
Eski sözleşmelerden kaçtıkları gibi kaçıyorlardı bizden. Gözlerinde korkudan başka bir şey görmediğim için içimden onlan kovalamak gelmiyordu.
Yine de kurbanlarını balo salonlarında arayan ilk aristokrat canavar olmadığımı bilmek garip bir rahatlık veriyordu bana. Çok geçmeden öykülerde, şiirlerde, ucuz korku romanlarında boy gösterecek olan ölümcül beyefendi bizim türümüzün temsilcisi oluyordu yavaş yavaş. Bir de her zaman ortaya çıkan başkaları vardı. Ama yolculuklarımız sırasında daha garip yaratıklarla karşılaşacaktık.
Yunanistan'da nasıl yapıldıklarım bilmeyen cinler bulduk. Zaman zaman akjlları ya da dilleri olmayan çılgın yaratıklar sanki

ölümlüymüşüz gibi bize saldırdılar ve onları kovalamak için söylediğimiz duaları duyunca kaçtılar.
İstanbul'daki vampirler evlerde yaşıyorlardı. Yüksek duvarların ve tapıların arkasında güvenlikteydiler. Mezarları kendi bahçelerindeyûi ve dünyanın bu parçasındaki ölümlülerin giyindiği gibi giyiniyor, uÇuşan uzun kaftanlarıyla geceleri sokaklarda avlanıyorlardı.
Yine de benim Fransızlar ve Venedikliler arasında yaşadığımı, babalara bindiğimi, Avrupa elçiliklerinde ve evlerde toplantılara ka-
'küğımı görmek onları bile dehşete düşürdü. Bizi lanetlediler, arkamdan sövgüler sıraladılar, sonra onlara döndüğümüzde panik içine kaçıştılar ama sonra yine geri dönüyor ve bize kötülük yapmaya aşıyorlardı.

Kahire'deki Memluk mezarlarında dolaşan hayaletler h-,
1 I T-»- Tr -1 II I **
VViln
benziyorlardı. Bir Koptik manastırının yıkıntılarında yaşayan
*
gözlü bir efendi onları eski yasalarla yönetiyordu. Ayinleri yüleriyle doluydu. Garip adlarla adlandırdıkları bir yığın cin ve u ü ruhu çağırıyorlardı bu ayinlerde. Tüm yakıcı gözdağlarına karşm k" den uzak durdular. Yine de adlarımızı biliyorlardı. Yıllar geçiyor, tüm bu yaratıklardan hiçbir şey öğrenmiyorduk n beni hiç şaşırtmamıştı Birçok yerde vampirlerin Marius ve diğer eski vampirleri işitmiş olmalarına karşın hiçbiri böyle yaratıkları kendi gözleriyle gönıiem ' lerdi. Anrıand bile onlar için bir efsane olmuştu. Bize Gerçekt vampir Armand'ı gördünüz mü?' diye soruyorlardı. Hiçbir yerde ge çekten yaşlı bir vampirle karşılaşmamıştım. Hiçbir yerde kendi yo. kında çekici bir yaratık olan bir vampirle, çok bilge ya da özel başarıları olan

bir varlıkla, Karanlık Armağanın beni ilgilendiren özel bir etki yarattığı alışılmadık biriyle karşılaşmamıştım. Armand bu varlıklarla karşılaştırıldığında karanlık bir Tannydı.
Gabrielle ve ben de böyleydik.
Ama öykünün ilerlerine atlıyorum.
Başlarda, ilk kez İtalya'ya geldiğimizde eski ayinler konusunda daha tam ve daha canayakın görünen bilgiler edinmiştik. Roma sözleşmesi bizi kollarını açarak karşılamıştı. 'Sabbat'a gelin,' dediler. 'Yeraltı mezarlarına gelin ve ilahilere katılın.'
Evet, bizim Paris sözleşmesini dağıttığımızı ve karanlık sırların büyük ustası Armand'ı yendiğimizi biliyorlardı. Ama bunun için bizi aşağılamıyorlardı. Tersine Armand'ın gücünden vazgeçmesinin nedenini anlayamıyorlardı. Niçin sözleşme zamana uyarak kendini değiştirmemişti?
Çünkü burada bile tösenler öylesine incelikli ve öylesine duygu yüklüydü ki soluğumu kesmişlerdi. Vampirler insanların yollarından çekilmek bir yana ne zaman işlerine gelse kendilerini insanmış gibi gösteriyorlardı. Venedik'te gördüğümüz iki vampir de daha sonra Floransa'da karşılaşacaklarımız da böyleydi. Siyah pelerinlerle operadaki kalabalığın arasına karışıyor, büyü» evlerde verilen balolarda gölgeli koridorlarda dolaşıyor ve gidere" zaman zaman tavernalarda ya da meyhanelerde oturup insanları Y1' kından inceliyorlardı. Başka yerlerde olduğundan çok burada varilpirlerin doğdukları dönemin giysileriyle giyinme alışkanlıkları var*;
Bu giysiler çok şık ve göz kamaştırıcıydı. Vampirlerin mücevherler'
ve değerli eşyaları vardı ve canlan istediğinde bunları sergileyere

plıfY jg uyumak için pis kokulu mezarlarına dönüyorlardı. Gök-? eücle ilgiü her türlü simgeden çığlıklar atarak uzaklaşıyorlar-5(1 (f Kutucu ve güzel Sabbat'lannda yabanıl bir boşvermişlikle ken-LrirTbırakıyorlardı.
' larla karşılaştırıldığında Paris vampirleri ilkel, kaba ve çocukıar.

Anıa Armand ve sürüsünün ölümlü yollardan böylesine \r durmalarının nedeninin tam olarak Paris'in incelikli ve dünya-Eoilan olduğunu görebiliyordum.
Fransız başkenti laik olunca vampirler eski büyüye sarılmışlardı. İtalyan canavarlar koyu dindar insanlar arasında yaşıyorlardı. nlann yaşamları Roma Katolik törenleriyle doluydu, kadınlar ve kekler Roma Kilisesine saygı duydukları gibi Şeytana da saygılıydıı Kısaca canavarların eski yollan İtalya'daki insanların eski yollandan ayrı değildi. Bu yüzden İtalyan vampirler iki dünyada da dolaşabiliyorlardı. Peki eski yollara inanıyorlar mıydı? Omuz
silkiyorlardı
bu soruya. Onlar için Sabbat büyük bir haz kaynağıydı.
Gabrielle
K ben de beğenmemiş miydik? Sonunda dansa katılmamış mıydık? Ne zaman isterseniz gelin bize,' diyordu Romalı vampirler. Paris'teki Vampirler Tiyatrosuna yani tüm dünyada bizim türiimü-2Ü derinden sarsan bu büyük skandala gelince, buna ancak kendi gözleriyle görürlerse inanacaklardı. Sahnede gösteri yapan vampirler, yaptıkları numaralarla ölümlü izleyicilerinin gözlerini kamaştıran vampirler. Onlara göre bu tam Paris'e göre bir şeydi. Gülüyorlardı.
Kuşkusuz, tüm bu zaman boyunca tiyatro konusunda daha doğmdan bilgiler alıyordum. Daha St. Petersburg'a ulaşmadan Roget bana uzun bir mektup göndermiş ve bu yeni grubun ne denli usta oluğunu anlatmıştı.
Dev tahta kuklalar gibi kendilerini yukarı kaldırıyorlar -diye yaüyordu-. Tavandaki kirişlerden el ve ayak bileklerine ve başlarının Vsine altın kordonlar iniyor. Sanki bunlar onları hareket ettiriyor-*"? gibi yaparak dans ediyorlar. Beyaz yanaklarına rujla kırmızı "torlaklar boyuyorlar ve gözleri cam düğmeler gibi açık.
Kendileri-
"["areketsizleştirdikleri zaman bunu öylesine eksiksiz yapıyorlar ki
ahinize inanamazsınız. hma en inanılmaz olanı orkestra. Yüzleri aynı taızda boyanmış &cılar mekanik müzikçileri taklit ediyorlar. Sokakta

satılan kolla-, e bacaktan oynayan bebekler gibi davranıyorlar bir tuşa basarı ' küçük aletlerinin yaylarını çekerken ya da küçük borulannı üf- ^ Ve bütün bunlarla gerçek müzik yapıyorlar!

Bu öylesine etkileyici bir gösteri ki izleyicilerin arasında u lar ve beyler bu çalgıcıların oyuncak bebekler mi yoksa gerçek Q""i lar mı oldukları konusunda kendi aralarında kavga ediyoria ^ÜY> leri onların hepsinin tahtadan yapıldığında ve oyuncuların "*? dan çıkan seslerin aslında karından konuşanların çıkardıkı'? ler olduklarında diretiyorlar. Oyunların kendilerine gelince, böylesine güzel ve ustaca ov yor olmasalardı aşırı rahatsız edici olabilirlerdi. En popüler dramlarından birinde sahneye yerleştirdikleri b<r formda mezarından doğrulan vampir gibi bir hayaleti oynuv .!'
Kafasında karışık saçları ve köpek dişleriyle ürkütücü bir yaratık 1
Ama birden dev bir tahta kukla kadına âşık oluyor ve onun cani "
madiğim anlayamıyor. Bununla birlikte kadının boynundan i> enlemediğinden zavallı vampir çok geçmeden ölüyor. Tam bu and kuklalar kadının tahtadan yapılmış olmasına karşın aslında yaşaJ ğını anlatıyorlar. Kadın yüzünde kötü bir gülümsemeyle yenilen u navarın gövdesinin üzerinde zafer dansı yapıyor. İnanın bunu görmek insanın kanını donduruyor. Yine de fefeyj. çiler çığlıklar atıyor ve alkışlıyorlar. Bir başka küçük tabloda kukla dansçılar bir kızın çevresinde halka oluyorlar ve onu da sanki bir kuklaymtş gibi altın kordonlara bağlanmaya kandırıyorlar. İpler kızı da dans ettiriyor ve kız yaşan bedeninden çıkıncaya dek dans ediyor. Kız bırakılması için yakanyor ama gerçek kuklalar yalnızca gülüyor ve kız gözlerinin önünde tükenirken onu oynatmayı sürdürüyorlar.
Müzik sanki başka bir dünyadan geliyor. Kasaba panayırlam daki çingeneleri anımsatıyor insana. Mösyö de Lenfent yönetici. Akşam gösterilerini başlatan sıklıkla onun kemanı oluyor. Avukatınız olarak bı^ dikkate değer grubun kazandığı paramdan bir bölümünü kendinize istemenizi öneririm. Her gösteriden ince kapının önündeki

sıra bulvarın içlerine uzanıyor. Roget'nin mektupları her zaman beni rahatsız ediyordu. Beni y11 rek çarpıntıları içinde bırakıyordu bu mektuplar. Düşünmemek e'1 den gelmiyordu: Grubun ne yapmasını bekliyordum ki? Gözü &u lıkları ve yaratıcılıkları niçin beni şaşırtıyordu? Hepimizin böyle Ş£ ler yapacak gücü var.
Bu sırada Venedik'e yerleşmiştim, zamanımın büyük bir böW nü Marius'un tablolarını arayarak geçiriyordum. Eleni ile doğr1', yazışıyorduk. Mektuplarının her biri vampirlere özgü bir ye[en yazılmış oluyordu. Vampirler Tiyatrosunun Paris'in en beğenile" S

„.enCesi olduğunu yazıyordu bana. Onlara katılmak için Avru-
$ e% ı er yanından 'oyuncular geliyordu. Bu yüzden grupları yirmi
Pi<li çıkmış11 ki bu sayı metropolün bile güçlükle 'besleyebileceği'
tisiye J
c3yıyaivaltıtzca
en usta oyuncular alınıyor. Gerçekten dikkat çekici yekleri olanlar. Ama her şeyin üstünde gizliliğe değer veriyoruz. ten ivj dfilayabileceğiniz gibi skandal istemiyoruz. ^(•eveili kemancılarına' gelince, ondan derin bir sevgiyle söz edien büyük esinlerinin o olduğunu, en ustaca oyunları onun yazfZj! bunları okuduğu öykülerden çıkardığını anlatıyordu. Ama çalışmadığı zamanlar çok çekilmez olabiliyor. Aramıza da-. fazlasını almaması için sürekli gözlenmesi gerekiyor. Yemek alışhnrılıkları çok özensiz. Zaman zaman yabancılara en olmadık şey-,rt anlatabiliyor. Neyse ki insanlar bunlara inanmayacak kadar akılcı düşünüyorlar.
Başka bir deyişle Nicolas başka vampirler yapmaya çalışıyordu ve gizlice avlanmıyordu.
Genellikle En Eski Dostumuzun -bunun Armand olduğu açıktıonu
denetleyeceğine güveniyoruz. Bunu yaparken ona sert

gözdağlan
vermesi gerekiyor. Ama bunların Kemancımız üzerinde
kalıcı
W etkilerinin olmadığını söylemem gerekiyor. Sık sık eski
dinsel geleneklerden,
ayin ateşlerinden, varlığın yeni alanlarına
geçmekten söz
ediyor.
Onu sevmediğimizi söyleyemem. Sizin hatırınız için onu sevmeydik bile bakardık ona. Ama onu seviyoruz. En Eski Dostumuz izellikle ona büyük bir yakınlık duyuyor.
Yine de eskiden böyle kişilerin aramızda uzun zaman dayanmaklarını belirtiyor.
En Eski Dostumuza gelince, şimdi onu tanıyıp tanımayacağınızı ınerak ediyorum. Kulenizin eteğinde büyük bir ev yaptırdı ve burada Pçek dünyayla pek ilgilenmeyen bir bilim adamı gibi kitaplar ve lololar arasında yaşıyor.
Bununla birlikte her gece siyah bir arabayla kapıya gelir ve
ken-
Jl perdeli locasından oyunumuzu seyreder.
ttı
tyundan sonra aramızdaki anlaşmazlıkları çözmeye gelir. Her aman yaptığı gibi bizi yönetir, Usta Kemancımızı yola getirir.
Ama
** ve asla sahnede gösteriye katılmaz. Aramıza yeni üyeleri alan o. Zi söylediğim gibi bunlar her yerden geliyorlar. Onları çağırmamı-
S^rek kalmıyor. Kapımızı kendileri çalıyorlar... Yanımıza dönün -diye yazıyordu mektubun sonunda-. Bizi an-306 ANNE RICK tuplara gösterdiğim özeni gösterdim onlara. Kuklalar gö^u • önünde belirdiler. Nicki'nin kemanının çığlığını duydum, sjyau m basıyla gelip locadaki yerine yerleşen Armand'ı gördüm. Üstelik t çekinden çok daha ilginç bulacaksınız. Kâğıda dökemeyecea ? lerce karanlık mucize var. Kendi türümüzün tarihinde bizler ^npatlamalarıyız.
Küçük katkımız için bu büyük kentin tarihine *

ha uygun bir an seçemezdik. Şimdi sürdürdüğümüz bu goz L e
^<-
tırıcı yasam sizin eseriniz. Niçin bizi terkettiniz? Eve dönün Mektupları sakladım. Auvergne'deki ağabeylerimden gelen ara. elife bunları Marius'a yazdığım uzun mesajlarda ilginç terimlerle anlatt Zaman zaman ölümlüler uyurken karanlık bir sokakta bunları v mak için deliler gibi çabaladım.
Ama ne denli yalnız kalmış olursam olayım, benim için Paris'e a ri dönüş yoktu. Çevremdeki dünya sevgilim ve öğretmenim olmuştu Gördüğüm katedraller, şatolar, müzeler ve saraylar beni kendimden geçiriyordu. Gittiğim her yerde toplumun tam ortasına giriyordum Onların eğlencelerini ve dedikodularını yudum yudum içiyor, yazınları, müzikleri, mimarileri ve sanatlarıyla susuzluğumu gideriyordum İncelediğim şeyleri, anlamaya çabaladığım şeyleri anlatsam ciltler doldurabilirdim. Çingene kemancılar ve sokak kuklacıları kadar yaldızlı operalardaki sopranolar ve katedral koroları tarafından da büyüleniyordum.
Genelevlerde, kumarhanelerde, gemicilerin içki içip kavga ettiği yerlerde dolaştım. Gittiğim her yerde gazeteleri okudum, tavernalarda oturup yemekler ısmarladım ama bu yemeklere hiçbir zaman dokunmadım. Durmaksızm sokaklarda, halka açık yerlerde ölümlülerle konuşuyor, başkalarına sayısız bardak şarap ısmarlıyor, içtikleri pipo ve sigaraların kokusunu burnuma çekiyordum.
Saçlarıma
ve giysilerime bu ölümlü kokular sinmişti.
Böyle dolaşmadığım zamanlar evdeki ölümlü yıllarımızda yalnız ca Gabrielle'nin okuduğu kitaplara gömülüyordum. Daha İtalya'ya ulaşmadan klasikleri okumama yetecek kadar Latince öğrenmiştim. İçine yerleştiğim eski Venedik palazzosunda bu kütüphane kurdum ve sık sık bütün gece boyunca kitap okuyordum Doğal olarak Osiris'in öyküsü beni büyülemişti. Armand'ın öyK1 simdeki romansı ve Marius'un bilmece gibi sözlerini anımsatıyor bana. Tüm eski versiyonların içine gömüldükçe okuduklarım şim^ gibi çakıyordu kafamda.

Eski bir kral olan Osiris dünyada görülmeyecek kadar iyiydisırlılar'ı yamyamlıktan vazgeçimiiş, onlara ekin ekmeyi ve şarap Y ^ mayı öğretmişti. Erkek kardeşi Typhon nasıl öldürmüştü onu?
Os
VAMPİRİN ŞARKISI [307
edeni boyunda bir kutunun içine yatması için kandırılmıştı, ffl -ryphon kapağı kapatıp çivilemişti. Sonra Osiris ımıağa atılmışjsis onun bedenini bulduğunda bu kez de Typhon ona sal-»• ve kollarını, bacaklarını koparmıştı. Bedeninin bir parçası dıd' 1^1 (jütün parçalan bulunmuştu.
'simdi, Marius niçin böyle bir mite gönderme yapıyordu? Ve tüm irlerin kendi bedenleri boyunda yapılmış kutular olan tabutlar V3 ete uyudukları olgusunu düşünmemek elimde miydi? Les Innonts'in sefil yaratıkları bile tabutlarının içinde uyuyorlardı.
Magnus
P na Bu kutuda ya da buna benzer bir şeyde yatmalısın her zaman,' i misti. İsis'in hiçbir zaman bulamadığı yitik parçaya gelince, bu biz-, Karanlık Armağanın dokunmadığı parça değil miydi?
Konuşabilij
» görebiliriz, tat alabiliriz, soluk alabiliriz, insanlar gibi hareket edebiliriz,
ama üreyemeyiz. Osiris de bunu yapamıyordu ve Ölüm
Efendisi
oldu.
Bu bir vampir Tanrı mıydı?
Ama kafamı karıştıran ve beni sarsan çok fazla şey vardı. Bu tanrı Osiris Mısırlılar için şarap tanrısıydı ve daha sonra Yunanlılar bu tanrıya Dionysius adını verdiler.
Dionysius tiyatronun 'karanlık tanrısıydı', küçük oğlanlarken Nicolas bana onun kötü bir tanrı olduğunu anlatmıştı. Şimdi bizim Paris'te vampirlerle dolu bir tiyatromuz vardı. Oh, bu çok karışık ve çok zengin bir öyküydü.

Tüm bunları Gabrielle'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ama o ilgisizce anlattıklarımı bir yana attı. Böyle yüzlerce öykü olduğunu söylüyordu.
'Osiris ekin tanrısıydı,' dedi. 'Mısırlılar için o iyi bir tanrıydı. Bunun bizimle ne ilgisi olabilir?' İncelediğim kitaplara göz attı. 'Öğrenenin çok şey var oğlum. Eski tanrılardan pek çoğu parçalanmış ve prıçası onun için yas tutmuştur. Aktaeon ve Adonis'i oku.
Eskiler
°u öyküleri çok severlerdi.'
Sonra da gitmişti. Mum ışıklarıyla aydınlanan kütüphanede yalnızlm> tüm bu kitapların arasında dirseklerime dayanmış oturuyordum. f Armand'ın Korunması Gerekenlerin dağlardaki sığınağını gördü-»^düş üzerine kafa yordum. Bu Mısır dönemine giden bir büyü uydü? Karanlık Çocukları böyle şeyleri nasıl unutmuşlardı? Belki de ıların hepsi şiirdi. Venedikli usta, Typhon'un sözünün edilmesi, sabeyinj öldünnesi, bunlar bir şiirden başka bir şey değildi.
"ece keskimi alıp dışarı çıktım. Marius'a sorduğum soruları iki-'den de daha yaşlı taşların üzerine kazıdım. Marius benim için öy-

leşine gerçek olmuştu ki bir zamanlar Nicki ile yaptığımız »fola konuşuyordum. Heyecanlarımı, coşkumu, dünyanın tüm m°nUrı
leri ve anlaşılmaz şeyleri karşısında duyduğum yüce duyoyi Uc'*eanlatıyordum.
n %
Ama incelemelerim derinleştikçe, eğitimim genişledikçe ölü lüğün ne olabileceği konusunda ilk ürkütücü ipuçlarını bulmay t lamıştım. İnsanlar arasında yalnızdım. Marius'a yazdıklarım kend
navarlığımı bilmemin önüne geçmiyordu. Tıpkı uzun zaman "^ Paris'te o ilk gece hissettiğim gibi hissediyordum bunu. Eninde "^
nunda Marius gerçekten de orada değildi.

Ve Gabrielle de yoktu.
Neredeyse en başında Armand'ın söyledikleri doğru çıkmıştı Daha Fransa'dan bile ayrılmadan önce Gabrielle zaman zaman birkaç geceliğine gözden kaybolmaya başlamıştı. Viyana'da sık sık iki hafta benden uzakta kalıyordu. Venedik'teki palazzoya yerleşti ğimde yanımdan ayrılıp aylarca gelmediği oluyordu. Roma'ya ilk gittiğimizde altı ay boyunca gözden kayboldu. Napoli'de beni terketti ği zaman Venedik'e o olmadan döndüm. Kızmıştım, Venedik'e do nüş yolunu kendi başına bulsun, diye bırakmıştım onu.,Yolu buldu Onu çeken şey kırlar, orman, dağlar ya da üzerinde hiçbir inşa nın yaşamadığı adalardı. Geri döndüğünde ayakkabıları parçalanmış elbiseleri yırtılmış, saçlsm karmakarışık olurdu. Eski Paris sözleşmesinin paçavralar giyinmiş vampirleri denli korkunç görünürdü. Sonra üzerindeki pis, dağınık giysilerle odamda dolaşır, duvardaki çatlakla rı ya da elle yapılmış camda parlayan mum ışığına bakar dururdu. Ölümsüzler niçin gazetelere gömülür ya da saraylarda yaşarlar diye sorardı. Ya da ceplerinde altın taşıyorlardı? Ya da arkalarında t» raktıkları ölümlü aileye mektuplar yazıyorlardı?
Ürkütücü, hızlı, kısık sesli bir konuşmayla tırmandığı dağlan»
IV
lerine gömüldüğü kar yığınlarını, gizemli işaretlerle dolu kayalar'
bulduğu fosilleri anlatırdı.
sldiğ'n'
Sonra geldiği gibi sessizce giderdi. Onun gidişini seyretme^, gelişini beklemem için terkedilmiş olurdum. Sonunda geri gel VAMPİRİN ŞARKISI | 309 kızmış olurdum.
ie na'da kaldığımız sırada bir gece karanlık bir sokakta beni şa-
`<ırtUR"ban hâlâ yaşıyor mu?' diye sordu. Bu kez iki aylığına gitmişti, k özlemiştim ve o sonunda önemsemeye başlamış gibi aileyi O"1'
^rcju yine de ben, 'Evet, ve çok hasta,' diye yanıtladığımda s° ı ijğimi duymamış gibi görünüyordu. Ona Fransa'da işlerin kötü-^ ttiğini anlatmaya çalıştım Bir devrim olacağı kesindi. Başını sal-^A ve "elinin

bir hareketiyle önemsemediğini anlattı. Artık düşünme onları,' dedi. 'Onlan unut.' Bir kez daha gitmişti.
İsin gerçeği onları unutmak istemiyordum. Ailemden haber almak
n Roget'ye yazmayı hiç kesmemiştim. Tiyatroda Eleni'ye yazdığımla daha sık yazıyordum Roget'ye. Yeğenlerimin ve kuzenlerimin rejmlerini gönderdi bana. Durduğumuz her yerden Fransa'ya armağanlar gönderiyordum. Her ölümlü Fransız'ın yaptığı gibi devrim konusunda kaygılanıyordum.
Sonunda, Gabrielle'nin yoklukları uzayınca ve birlikte geçirdiğimiz zamanlar giderek daha gergin ve güvenilmez olmaya başlayınca onunla bu konularda tartışmaya başladım.
Zaman ailemizi bizden alacak,' dedim. 'Zaman tanıdığımız Fransa'yı bizden alacak. Öyleyse hâlâ onları görebilecekken niçin vazgeçeyim onlardan daha şimdiden? Sana söylüyorum, bunlar benim için gerekli şeyler. Yaşam benim için bu demek!' Ama bu işin yalnızca yansıydı. Ötekileri yitirdiğim gibi onu da yitirmiştim.
Gerçekte ne söylüyor olduğumu anlamış olmalıydı. Tüm bunların arkasında yatan suçlamaları duymuş olmalıydı. Böyle küçük söylevler üzerdi onu. İçindeki yumuşaklığı dışarı sererdi.
Ona temiz giysiler getirmeme, saçlarını taramama izin verirdi. Ardından birlikte avlanır ve birlikte konuşurduk. Belki de benimle birlikte bir gazinoya ya da bir operaya bile giderdi. Kısa bir süre için büyük ve güzel bir hanımefendi olurdu.
Bizi bir arada tutan şey böyle anlardı. Hâlâ küçük bir sözleşme, ™r çift sevgili olduğumuz inancını ölümlü dünyaya karşı sürdürebilmemizi sağlıyordu bunlar.
Bir kır villasında ateşin önünde ya da, dizginleri elime almış bir-*te bir at arabasının sürücü sandalyesinde oturmak, gece yarısı orırıanda birlikte yürümek. Zaman zaman çeşitli gözlemlerimizi birbiri-^lze anlatmayı da sürdürüyorduk.
, Birlikte perili evleri araştırmaya bile gittik. Bu yeni bulduğumuz
*Ş zaman eğlencesi ikimizi de heyecanlandırıyordu. Aslında

Gabri-
V

elle zaman zaman bu nedenle gezilerinden bile dönüyordu, phayalet öyküsü duyarsa benimle birlikte oraya gitmek ve ne v ^'r leceğimizi gönnek isterdi.
Doğal olarak ruhların kendilerini gösterdikleri söylenen bos larda çoğunlukla hiçbir şey bulamazdık. Şeytanın eline düştüğü P1'
lenen sefil insanlar da sık sık sıradan delilerden başkaları degiu°"
ecinni
kumlar,.
Yine de uçuşan bir şeyler ya da açıklayamadığımız bir ı^a gördüğümüz zamanlar oluyordu. Çevreye saçılmış nesneler, çocukların ağızlarından çıkan gürlemeler, kapalı bir odada mızı söndüren buz gibi rüzgârlar. Îrce bı-Ama bunlardan hiçbir zaman bir şey öğrenemedik. Yüzler limcinin şimdiden anlattıklarından daha ötesini görmedik. Sonunda bu bizim için yalnızca bir oyun oldu. Şimdi geriye bak tığıma anlıyoaım ki bunlara birlikte gitmemizin nedeni bunun bi/ bir arada tutmasıydı. Başka türlü yaşamadığımız dostça anlar yaşatıyordu bize.
Ama yıllar geçtikçe birbirimize düşkünlüğümüzü azaltan tek şey Gabrielle'nin yoklukları değildi. Benimle birlikte olduğu zamanlardaki tutumu da bunu etkiliyordu. Özellikle de ortaya sürdüğü düşünceler. Eskisi gibi kafasında ne varsa onu söylemek ve daha öte pek bir şey söylememek alışkanlığındaydı.
Bir gece Floransa'da Via Ghibellina'daki küçük evimizde bir aylık bir yokluktan sonra ortaya çıkmıştı ve hemen anlatmaya başladı. 'Biliyorsun, gece yaratıkları büyük bir önder için olgunlaştılar, dedi. 'Eski ayinleri mırıldanıp duran boş inançlı biri değil ama bizi yeni ilkelerle harekete geçirecek büyük karanlık bir tek güç.' 'Hangi ilkeler?' diye sordum. Sorumu duymazdan gelerek konuşmayı sürdürdü Gabrielle.

‘Bir düşün,’ dedi. ‘Yalnızca şu pis ve berbat yoldan karınlarımızı
ölümlülerden doyunnanın yerine Babil Kulesi gibi büyük bir şey
Tanrının gazabıyla yıkılmadan önceki Babil Kulesi gibi. Demek iste”
diğim Şeytanca bir saraya yerleşmiş bir önder. Bu önder izleyiciler1”
ni ölümlülerin arasına gönderecek, onlar da kardeşi kardeşe düşman
edecekler, annelere bebeklerini öldürtecekler, insanlığın bütün bı
yük başarılarını ateşe verecekler, toprağın kendisini bile tutuştu**
caklar. Böylece hepsi açlıktan ölecekler, masumlar da suçlular ?
Her yerde acı ve kaos yaratacaklar. İyi güçleri yerden yere vurup
sanları umutsuzluğa düşürecekler. İşte şeytan diye adlandırılma
yık olan şey böyle bir şey olmalı. Bir şeytanın işi aslında bu olm
VAMPİRİN ŞARKISI | 311
l:.- şeyiz, sen ve ben. Biz Yabanıl Bahçedeki ilginç parçalarız
giz ‘u* insanların dünyası benim yıllar önce Auvergne’de kitaplarf^
1. juğümden ne daha azı ne de daha fazlası şimdi de.
JJ i° ^(jnuşmadan nefret ediyordum. Yine de odada benimle birlikı
asından, zavallı aldatılmış bir ölümlüden başka biriyle konuşu-
[C ° lınaktan mutluydum. Evden gelen mektuplarımla yalnız başına
Üığ’m &n mutluYdumpeki

ama senin estetik sorularına ne oldu?' diye sordum. 'Hani önce Armand'a anlattığın şeyler vardı. Güzelliğin niçin varoldu--niçin bizi etkilemeyi sürdürdüğünü öğrenmek istiyordun.' ^ Otnuz silkti.
[U,
Dr
İnsanların dünyası yıkılıp çöktüğünde bunun yerini güzellik alah-
Sokakların olduğu yerlerde ağaçlar büyüyecek yeniden, şimdi Sıllarla kaplı çayırlıkta yeniden çiçekler açacak. Şeytan efendinin amacı bu olacak. Bir zamanlar büyük kentlerin olduğu yerleri geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek yabanıl otlar ve sık ormanlarla kaplamak.'
'Peki, niçin bütün bunlara Şeytanca diyelim ki?' diye sordum. 'Niçin kaos demeyelim? Sonunda olacak olan şey yalnızca bu.'
Çünkü,' dedi, 'İnsanlar bunu böyle adlandıracak. Şeytanı onlar keşfetmemişler miydi? Şeytanca sözcüğü yalnızca insanların yaşamak
istedikleri düzenli yolu dağıtanların davranışlarına
verdikleri
ad.'
Anlamıyorum.'
'Peki, doğaüstü beynini kullan biraz mavi gözlüm,' diye yanıtladı. Altın saçlı oğlum, benim yakışıklı kurtöldürücüm. Tanrının dünyayı tanand'ın söylediği gibi yaratmış olması mümkün.' 'Ormanlarda bunu mu keşfettin? Bunu sana yapraklar mı anlattı?'
Bana güldü.
Doğal olarak, Tanrının insan biçimli olması zorunlu değil ki,' de-^ Ya da korkunç bir bencillik ve duygusallıkla "saygın bir kişi" dife adlandırdığımız türden bir şey olması da gerekmiyor. Ama Tanrı *ar herhalde. Bununla birlikte Şeytan insanın buluşu. Şeylerin uygar benini yıkmaya çalışan güce verdikleri ad. Yasaları yapan ilk inli bu ister Musa olsun, isterse eski Mısır kralı Osiris, bu yasa yapı-' Şeytanı yarattı. Şeytanın anlamı seni yasaları çiğnemeye kışkırtan ^y demek. Bizler insanın korunması için yapılmış hiçbir yasayı izlediğimiz için gerçekten Şeytancayız. Öyleyse niçin gerçekten yıkılmayalım? Niçin dünyanın tüm uygarlığını tutuşturacak bir

kötü-
alevi yakmayalım ki?'

Yanıtlayamayacak kadar şaşırıp kalmıştım. 'Kaygılanma.' Güldü. 'Ben yapmayacağım bunu. Ama önü ki on yıllarda neler olacağını merak ediyorum. Birileri yaDa *"kbunu acaba?'
'Umarım yapmaz!' dedim. 'Ya da şöyle söyleyeyim. Eğer ı ? biri bunu yapmaya kalkışırsa savaş olacak.' 6 ' Dl^r 'Niçin? Herkes onu izleyecek.'
'Ben değil. Ben savaşacağım.'
'Oh, çok eğlendiricisin Lestat,' dedi.
'Bu küçüklük,' dedim.
'Küçüklük!' Başını çevirdi, avluya baktı, ama geri döndtioü yüzü renklenmişti. 'Yeryüzünün tüm kentlerini baş aşağı getirm ı Vampirler Tiyatrosuna küçüklük demeni anlamıştım, ama şimdi ke dinle çelişiyorsun.'
'Yalnızca yıkma uğruna bir şeyi yıkmak küçüklük anlamıyor nıu sun?'
'Seninle konuşulmaz,' dedi. 'Uzak gelecekte bir gün böyle bir önder olabilir. Bu önder insanı ortaya çıktığı zamanki çıplaklığına ve korkusuna geri döndürecek. Bizler her zaman yaptığımız gibi çaba göstermeden karnımızı bu insanla doyuracağız ve senin deyişinle Ya banıl Bahçe tüm dünyayı kaplayacak.'
'Birinin böyle bir şeye kalkışmasını neredeyse umut etmeye başladım,' dedim. 'Çünkü ona baş kaldırırdım ve onu yenmek için her şeyi yapardım. Üstelik de bunu başarabilirdim belki. Kendi gözüm de yeniden iyi olurdum insanları ondan kurtardığım için.' Kızgındım. Sandalyemden kalkmış avluya yürümüştüm.
Hemen arkamdan geldi.
'Tam şimdi Hıristiyanlığın kötülüğün niçin varolduğu konusunda
ki en eski kanıtlarını anlattın bana,' dedi. 'Kötülük vardır ki onunla
dövüşebilelim ve iyi şeyler yapabilelim.'
'Çok korkunç ve aptalca,' dedim.

‘Seninle ilgili anlamadığım bir şey var,’ dedi. ‘İyiliğe duyduğun es ki inanca sarsılmaz bir güçle sarılıyorsun. Yine de şimdi olduğun du rumda son derece başarılısın, iyi bir vampirsin! Kara bir melek g1 Jl avlıyorsun kurbanlarını. Acımasızca öldürüyorsun. Canın isterse o tün gece kurbanlarından karnını doyuruyorsun.’ ‘Eee?’ Soğuk soğuk baktım ona. ‘Kötü olmada nasıl başarısız ol1 nacağını, kötü bir vampir olmanın ne olduğunu bilmiyorum.’ Güldü.
‘Genç bir adamken iyi bir izsürücüydüm,’ dedim. ‘Sahnede ıy1 VAMPİRİN ŞARKISI | 313 rlüm- Şi’11”^ ^e ‘v’ ^ir vampirim. “İyi” sözcüğünden anlayabildiğiz de bu işte.’
»rabrielle gittikten sonra avludaki taşların üzerine sırtüstü yattım Idızlara baktım. Tek bir kentte, Floransa’da ne denli çok tablo V£ ı evkel gördüğümü düşünüyordum. Yalnızca göğe yükselen ağaç-Vt olduğu yerlerden nefret ettiğimi biliyordum. Benim için en yu-‘Jfl aic en tatlı müzik insan seslerinin müziğiydi. Ama benim ne düÜrı dükümün ya da ne hissettiğimin gerçekte ne önemi vardı ki? Gabrielle her zaman beni garip felsefelerle dürtmüyordu.
Zaman
,,an ortaya çıktığında öğrendiği işe yarar şeyleri de anlattığı oluordu. Aslında benden daha yürekli ve daha serüvenciydi. Bana bir leyler öğretiyordu.
Toprağın içinde uyuyabiliyorduk, Fransa’dan ayrılmadan önce öğrenmişti bunu. Tabutlar ya da mezarlar gerekmiyordu. Güneş batarken daha uyanmadan önce doğal olarak toprağın dışına doğru yükseldiğini bulmuştu Gabrielle.
Gündüz saatlerinde bizi bulan ölümlüler hemen bizi güneşe tutmazlarsa başlarına kötü şeyler geliyordu. Örneğin Gabrielle, Palermo’nun dışında terkedilmiş bir evin derinlerinde uyumuştu bir kez.
Uyandığında gözleri ve yüzü kavrulmuş gibi yanıyordu ve sol elinde öldürülmüş bir insan vardı. Bu insanın onun dinlenirken rahatsız etmeye kalktığı ortadaydı.
‘Boğulmuştu,’ dedi. ‘Ellerim hâlâ boğazındaydı. Yüzüm açık kapıdan sızan zayıf ışıktan yanmıştı.’

‘Peki daha çok sayıda ölümlü olsaydı ne olurdu?’ diye sordum. Anlattıkları bulanık bir yolda büyüleyici gelmişti. Başını salladı ve omuz silkti. Şimdi artık her zaman toprakta uyuyordu, bodrumlarda ya da tabutlarda değil. Hiç kimse onu dinlenirken rahatsız edemezdi bir daha. Artık böyle bir sorunu kalmamıştı.

Ona söylemedim ama mezarda uyumakta bir soyluluk olduğuna inanıyordum. Mezardan doğrulmada romantik bir yan vardı. Aslında ben de öteki uçta aşırılığa götürmüştüm işi. Dolaştığım yerlerde kendim için yaptırdığım tabutlar vardı. Aramızdaki yaygın geleneğe göre Çoğumuzun yaptığı gibi mezarlıklarda ya da kiliselerde uyumuyordum.

Evin içersinde gizli yerlerim vardı.

Ona böyle şeyler anlattığım zaman beni sabırla dinlemediğini s°yleyemem. Vatikan müzesinde gördüğüm sanat ürünlerini, katedralde
dinlediğim koroyu ya da uyanmadan önceki son saatte gördüŞürn
düşleri anlattığımda beni dinlerdi. Bu düşler sığınağımın yakınandan
geçen ölümlülerin düşüncelerinden tutuşturulmuş gibi görük,
314 ANNE Ricn
nüyordu. Ama belki de yalnızca dudaklarımın hareketini [>\-
Kim bunu bilebilir ki? Sonra hiçbir açıklama vermeksizin gi<je V^
niden. Sokaklarda yalnız başıma dolaşır, Marius’a fısıltıyla Se / ^
kimi zaman tamamlaması bütün bir geceyi alan uzun uzun m u?*’
lar yazardım ona. “ V
Gabrielle’den ne istiyordum? Daha insan gibi olmasını mı? R benzemesini mi? Annand’ın söyledikleri kafama takılıyordu - olur da Gabrielle bunları düşünmüyor olabilirdi? Neler olup bitt’-aS”

birbirimizden giderek uzaklaştığımızı, yüreğimin kırıldığını ve
ona
K;a
bunu söylemeyecek denli gururlu olduğumu biliyor olmalıydı diye.
'Lütfen Gabrielle, yalnızlığa dayanamıyorum! Benimle kal mezdim
ona.
İtalya'dan ayrıldığımız sırada ölümlülerle tehlikeli küçük oyunl
oynuyordum. Gözüme ruhsal olarak eksiksiz bir insan gibi görünen bir kadın ya da erkek seçer ve onu her yerde izlerdim. Bunu bir haf. ta, bir ay, zaman zaman daha da uzun süre sürdürüyordum. O varlığa âşık oluyordum. Dostluk, sohbet, hiçbir zaman sahip olamayacağım yakınlık düşleri kurardım. Büyülü ve düşsel bir anda şöyle diyecektim: 'Ama benim ne olduğumu görüyorsun,' ve bu insan üstün bir ruhsal anlayışla şöyle diyecekti: 'Evet, görüyorum. Anlıyorum.' Gerçekten de saçmalıktı bu. Bir canavara dönüşmesi için büyü yapılan prensi çıkarsız bir sevgiyle sevip onu bu durumundan kurtaran prensesin masalına benziyordu. Yalnız bu karanlık masalda ben ölümlü sevgilime geçecektim doğrudan doğruya. İkimiz tek bir varlık olacaktık ve ben yeniden et ve kandan yapılı bir varlık olacaktım. Sevimli bir düşünceydi. Ama Armand'ın uyarılarını giderek daha fazla düşünür olmuştum. Beni daha öncekilerle aynı nedenle Karanlık Hileyi uygulayacağım konusunda uyarmıştı Armand. Bu yüzden bu oyunu oynamayı bütünüyle bıraktım. Bütün eski kötülüğüm ve acımasızlığımla yalnızca* ava çıkmaya başladım. Üstelik öldürdükle rim yalnızca kötülük yapanlar değildi.
Atina kentinde Marius'a şu mektubu yazdım:
'Bu işi yapmayı niçin sürdürdüğümü bilmiyomm. Gerçeği aramıyomm. Buna inanmıyoıum. Senden eski sırları öğrenmek
istet*"
yoıum, bunlann neler olduktan benim için önemli değil. Ama
in®]'
dığım bir şey var. Belki bu yalnızca içinde dolaştığım dünyanın
gu'^
zelliği ya da yaşama isteğinin kendisi. Bu armağan bana çok

crm
verildi. Verilmesinin hiçbir nedeni de yoktu. Şimdiden, daha
ölü,!t
yaşıyla otuz yaşımdayken bizim türümüzden birçoğunun niçin
0”

r 4fn^
5^’ \ ve Asya’da böyle dolaşmayı daha ne kadar sürdürebilirher
şeyden vazgeçtiklerini biraz anlıyorum. Yine de bunu WfvZğını. Seni
arayacağım.’
‘ «^”Lı ve Asya’da böyle dok„-~_.,- .„
Av^İjy0rum. Yalnızlıktan tüm yakınmalarıma karşın bunların rufa
t” ‘ı.jmıştım. Yeni kentler, yeni kurbanlar, yeni diller ve
dinlene-
:ililie : müzikler vardı. Acılarıma aldırmaksızın düşüncelerimi
yeni
P’ j^jiitliyordum. Yeıyüzündeki tüm kentleri görmek istiyordum.
da Hindistan ve Çin’in uzak kentlerini de görecektim. Oralar-
[valin nesneler gözüme yabancı görünecekti. Düşüncelerini
da-
11| B kafalar başka bir dünyadan gelme yaratıklar denli garip
ola-
Brdı.
Ama İstanbul’dan güneye, Küçük Asya’ya yola çıktığımızda Gab-II
yeni ve garip toprakların çekimini daha da güçlü duyar olmuş-1 [,u
yüzden neredeyse hiçbir zaman yanımda olmuyordu.
Fransa’da işler ürkütücü bir doruğa doğru gidiyordu. Bu
yalnızca
demini çektiğim ölümlü dünyayı ilgilendinniyordu, tiyatronun
vamjrleri
için de durum böyleydi.
3
Daha Yunanistan’dan ayrılmadan İngiliz ve Fransız gezginlerden vdeki
sorunlarla ilgili rahatsız edici haberler duymaya başlamıştım. âara’da

bir Avrupa hanına ulaştığımda koca bir paket dolusu mekıp beni bekliyordu.
Roget tüm paramı Fransa'dan dışarı çıkarmış, yabancı bankalara 'tanıştı. 'Paris'e geri dönmeyi düşünmemelisiniz,' diye yazıyordu. manızı ve ağabeylerinizi her tür çatışmadan uzak durmalan kodunda uyardım. Buradaki iklim krallıklara uygun değil.' Eleni'nin mektupları da kendi yollarında aynı şeylerden söz edi-)rdu:
izleyiciler soylularla alay edildiğini görmek istiyorlar. Saısak bir ^kraliçeyi oynadığımız küçük bir oyunumuz var. Kraliçe yönetemediği kukla askerlerden bir birlik tarafından acımasızca dötyor bu oyunda. İzleyiciler bu oyunu yüksek kahkahalar ve çığ-*"fa seyrediyor.
ü"? adamları da alay edilecek bir başka gıuıp oldu. Bir başka kü-

çük dramda saygın olmayan davranışları yüzünden biror, çı kız kuklayı cezalandırmaya hazırlanan kendini beğenm ?*1 hip var. Ama kızların dans öğretmem aslında kırmızı boyJ "«?
şeytan ve zavallı rahibi bir kuıt adama dönüştürüyor. Sorır ^ tın bir kafese kapatıyor ve çevresindeki kızlar gülerek onun/ "
ediyorlar.
Bunların hepsi Usta Kemancımızın parlak düşünceleri, ar» di uyanık her anında onun yanında olmamız gerekiyor. Otiu ^ maya zorlamak için sandalyesine bağlamamız gerekiyor. Önün* ğıt ve mürekkep koyuyoruz ve bu bir işe yaramazsa onun sövl H oyunları kendimiz kâğıda geçiriyoruz.
Sokaklarda yoldan geçenlerin önünü kesiyor ve onlara tutfo bir sesle bu dünyada düşlerinde bile göremeyecekleri denli deh% ı şeyler olduğunu anlatıyor. İnanın bana, eğer Paris Kraliçe Maiie A toinette'ye karşı yazılan bildirileri okumakla bu denli meşgul olnias şimdiye kadar çoktan hepimizin yok olmasına neden olurdu. En Es ki Dostumuz her geçen gece daha fazla kızmaya başladı. Hemen ona yanıt yazdım ve

Nicki'ye karşı sabırlı olmalannı, bu ilk yıllarını geçirmede ona yardımcı olmaya çalışmalarını istedim 'Onun da etkilenebileceğinden eminim,' dedim. Ve ilk kez sordum 'Eğer geri dönecek olsaydım olayların gidişini değiştirecek gücüm olur muydu?' Altına imzamı atmadan önce bu sözcüklere uzun bir süre baktım. Ellerim titriyordu. Sonra mektubu mühürledim ve hemen postaya verdim.

Nasıl geri dönebilirdim? Ne denli yalnız olursam olayım Paris'e geri dönme, o küçük tiyatroyu yeniden görme düşüncesine dayana mıyordum. Oraya gittiğimde Nicolas için ne yapacaktım? Armand'm yıllar önce söyledikleri kulaklarımda çınlıyordu. Aslında öyle görünüyordu ki nerede olursam olayım Armand ve Nicki'nin ikisi de benimle birlikteydiler. Armand karanlık uyarılan ve tahminleriyle doluydu. Nicolas sevgiyi nefrete dönüştüren mucizeyle düşüncelerimi dolduruyordu.

Hiçbir zaman Gabrielle'nin yanımda olmasını şimdi olduğu den istememiştim. Ama yolculuğumuzun en başlarında önden gitmiş Zaman zaman Paris'ten ayrılmadan önce nasıl yaşadığımızı anın151 yordum. Ama artık ondan hiçbir şey beklemez olmuştum. Şam'a vardığında beni Eleni'nin yanıtı bekliyordu.

'Sizi eskiden olduğundan da daha çok küçümsüyor. Belki«'
zin yanınıza gelmesinin iyi olabileceğini söylediğimizde
gülüy01»
lüyor. Size bunları anlatmamın nedeni sizi rahatsız etmek değil
VAMPİRİN ŞARKISI | 317
nlatnıak: bu çocuğu kommak için elimizden gelen her şeyi
pfltf a z ama aslında hiçbir zaman Karanlığa Doğmamış olması
\«?^°.M onun. Güçlerinin altında eziliyor, çılgınca
düşünceleriyle
r"' kamaşıyor. Tüm bunları ve bunlann acıklı sonunu daha önünde
gördükvne
de bu ay en büyük oyununu yazdı. Kukla dansçılar bu kez
? olmadan dans ediyorlar. Hepsi gençliğinin baharındayken bir
iplenc
. Açeklerden çelenkler var. Rahip uzaklaşmadan önce onlar

için
ritıd<
hastalıkla ölüyor mezar taşlarının altında yatıyorlar. Üzerlemi0x döküyor. Ama genç bir sihirbaz kemancı geliyor mezarlığa. unı&inin aracılığıyla onları mezarlanndan kaldınyor. Kara ipekı-ve kara ipek kurdeleler giyinmiş vampirler olarak mezarlanndan hyor bu gençler. Kemancının peşine takılıp sevinçle dans ederek Mtis'e gidiyorlar. Patis sahnede güzel bir tabloyla gösteriliyor.
Kala-
\d\k coşkunluk çığlıkları atıyor. İnanın bana sahnede ölümlü kurytnlanmızla
karnımızı doyurabiliriz istesek ve tüm bunların çok
yeni
bir yanılsama olduğunu düşünen Parisliler yaptığımız şey
için biti
alkışlar yalnızca.'
Roget'den de ürkütücü bir mektup gelmişti. Paris devrimci çılgınlığın pençelerindeydi. Kral Louis Ulusal Meclisi tanımaya zorlanmıştı. Tüm sınıflardan insanlar ona karşı hiçbir zaman yapmadıkları kadar güçlü bir yolda birlik olmuşlardı. Roget ailemi görmesi ve kırlarda devrimci havanın ne durumda olduğunu anlaması için güneye bir ulak göndermişti.
İki mektuba da beklenebilecek kaygı ve beklenebilecek çaresizlik duygusuyla yanıt verdim.
Ama eşyalanmı Kahire'ye gönderirken bağımlı olduğum her şeyin tehlikeye düştüğü korkusuna kapılmıştım. Dışarıya karşı sürdürdüğüm yolculuk yapan beyefendi rolümde kimse bir değişiklik sezmiyordu oysa içimde kıvnmlı arka sokaklarda dolaşan avcı şeytan sessizce ve gizlice yok olmuştu.
Kuşkusuz güneye, Mısır'a gitmenin önemli olduğunu
söylüyorum
kendime. Mısır eski görkemin ve zamanı aşan mucizelerin
ültesiydi,
beni büyüleyecek ve Paris'te olanları bana

unutturacaktı. Na81
olsa bunları değiştirecek gücüm yoktu.
Ama kafamda başka bir bağlantı kurulmuştu. Mısır dünyada baş-13
her yerden daha fazla ölüme âşık bir ülkeydi. Sonunda Gabrielle bir
ruh gibi Arap çöllerinden geldi ve birlikte !o|a çıktık.
Kahire'ye varmamız neredeyse bir ay sürmüştü. Bir Avrupa
hanın-
318 I ANNE 8ICE
da beni bekleyen eşyalarımı bulduğumda yanlarında oan , vardı. ö
Pbirp:ı, Eleni'nin yazısını hemen tanımıştım, ama niçin bana l ?
gönderdiğini anlamıyordum. On beş dakika boyunca paket ı ^
durdum. Kafamın içi bomboştu. " akıı;
Roget'den tek bir söz bile yoktu.
Roget niçin bana yazmamıştı, diye düşündüm. Bu paket n bumda
duruyor?
Sonunda bir saattir sandıklar ve kutularla dolu bir odada ot ğumun ve
bir pakete bakıp durduğumun ayrımına vardım. Hen" tadan
kaybolmayı doğru bulmamış gibi görünen Gabrielle ben rediyordu.
'Dışarı çıkacak miydin?' diye fısıldadım.
'Eğer istersen,' dedi.
Bunu açmak önemliydi, evet açmak ve ne olduğunu anlamak Y ne de
bana çıplak küçük odada çevreme bakmak ve bunun Auvero ne'deki
köy hanında bir oda olduğunu hayal etmek daha önemli gö rünüyordu
nedense.
İkimizle ilgili bir düş gördüm,' dedim yüksek sesle, pakete bakı
yordum. 'Birlikte dünyayı dolaştığımızı gördüm, sen ve ben. İkimiz de
soylu ve güçlüydük. Marius'un yaptığı gibi kötülük yapanlarla
karnımızı doyurduğumuzu gördüm. Çevremize baktığımızda gördü
ğümüz gizemler bize üzüntü veriyordu. Ama güçlüydük. Sonsuza dek
yaşayacaktık. Sonra konuştuk. 'Konuşmamız' sürdü durdu.'
Paketi açtım ve Stradivarius kemanının kutusunu gördüm.
Yine bir şey söylemeye çalıştım, yalnızca kendime
söyleyecektim
bunu. Ama boğazım kilitlenmişti. Düşüncelerim kendi başlarına

söz
elikleri taşıyamıyorlardı. Cilalı tahtanın yanına kaymış olan
mektuba
uzandım. »
Korktuğum gibi sonunda en kötüsü oldu. En Eski Dostumuz Kemancımızın aşmlıklanndan çılgına döndü ve sonunda onu sizin eski evinize kapattı. Hücresine kapatıldığında kemanı yanına w'1'"1 ama elleri kesilmişti.
Ama biliyorsunuz bizde böyle çıkıntılar her zaman yeniden F'1 ne koyıdabilirler. Söz konusu çıkıntılar En Eski Dostumuz tarap"' dan güvenli bir yere yerleştirildiler. Yaralı kemancıya beş gün W besin verilmedi.
Sonunda bütün grup En Eski Dostumuza N. 'yi bırakması ve W olan her şeyi geri veımesi için yalvannea bu yerine getirildi. Ama N. acıdan ve açlıktan çıldırmıştı. Çünkü bunlar birini ' VAMPİRİN ŞARKISI | 319 usal yapısını değiştirebilirler. N. derin bir sessizliğe gömüldü ve "'"" ca bir süre böyle kaldı.
\tfu nUnda yanımıza geldi ve yalnızca bir ölümlünün yapacağı gi-? terini düzene koyduğunu bildirmek için konuştu bizimle. Yeni & ımlş oyunlar veriyordu bizlere. Kırlarda bir yerlerde onun için w neksel ateşi ile bir Sabbat düzenlememizi istedi. Eğer böyle yap-Se afe tiyatroyu kendi cenaze ateşi olarak kullanacaktı. '" En Eski Dostumuz bu isteğini kabul etti. Hiçbir zaman görülme-. bir Sabbat oldu. Çünkü sanırım peruklartmız, güzel giysilerimiz, " ah ftrftrh vampir kostümlerimizle halka oluşturmuş bir aktörün balığıyla eski ilahileri söylerken hepimiz daha da kutsal görünüyordu^-Bunu bulvarın üstünde yapmalıydık, dedi. 'Ama bakın, bunu benim yaratıcıma gönderin,' sonra kemanı elime verdi. Geleneksel çılıtnliği yaratmak için hepimiz dans etmeye başladık. Hiçbir zaman bu denli duygulanmamış, bu denli dehşet duymamış ve bu denli ûzültnemiştik sanırım. Ve ateşe atladı.
Bu haberin sizi nasıl etkileyeceğini biliyorum. Ama bunun olmasını önlemek için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanın.
En Eski

Dostumuz acılı ve kederliydi. Ayrıca bilmeniz geıeken bir şey daha var. Paris'e döndüğümüzde N. 'nin tiyatronun adını resmi olarak Vampirler Tiyatrosu'na değiştirmiş olduğunu bulduk. Bu sözcükler şimdiden tiyatronun önüne de yazılmıştı. En iyi oyunları her zaman vampirler, kurt adamlar ve başka doğaüstü varlıklar içerdiği için halk bu yeni adı eğlenceli buldu ve kimse değiştirmeye kalkışmadı.
Böyle bir zamanda Paris'te yalnızca akıllıca bir buluş gibi görünüyor yeni adımız.
Saatler sonra sonunda merdivenlerden inip sokağa çıktığımda gölgelerin arasında soluk ve sevimli bir hayalet gördüm. Kirli keten gömleği, kahverengi deri çizmeleri, gözlerinin üzerine indirdiği hasır Şapkasıyla güzel Fransız kaşifinin imgesiydi bu. Kim olduğunu biliyordum tabii. Bir zamanlar birbirimizi sevdiğimizi de biliyordum. Ama o an için gözüme zorlukla anımsayabildiğim ya da gerçekten inanamadığım biri gibi göründü. Sanırım Gabrielle'ye kötü bir şeyler söylemek, onu yaralamak ve anımdan kaçırmak istedim. Ama yanıma gelip benimle birlikte yünimeye başladığında hiçbir şey söylemedim. Yalnızca mektubu verf'm ona ki konuşmak zorunda kalmayalım. Mektubu okuyup cebine *°ydu, sonra çok eskilerde yaptığı gibi kolunu bana doladı.
Karan-
sokaklarda birlikte yürüyorduk.

Ölüm ve yemek ateşlerinin kokusu, kum ve deve pisliği k
Mısır kokuyordu. Altı bin yıldır aynı kalmış bir yerin kokusı°
"?
burada.
'Senin için ne yapabilirim canım?' diye fısıldadı.
'Hiçbir şey,' dedim.
Bunu yapan bendim. Onu kandırmış, bu duruma düşürmüş ra da orada terketmiştim. Yaşamının alabileceği yolu saptıran be °' muştum. Yaşamının insanca yolunu değiştirmiştim ve sonunda bı olmuştu.

Daha sonra eski bir tapınağın duvarına Marius'a mektubumu zarken Gabrielle sessizce yanımda duruyordu. Nicolas'ın, Vampir] Tiyatrosunun kemancısının sonunu anlattım ona, yazılarımı eski V sırlı ustaların yaptığı denli derine kazıdım. Bu Nicki'nin mezar taşıl di. Belki de hiç kimsenin okumayacağı ve anlamayacağı bir yol tas.
Gabrielle'nin yanımda olması garipti. Saatlerce yanımda kalması garipti.
'Fransa'ya geri dönmeyeceksin, değil mi?' diye sordu bana sonunda.
'Bu yaptıkları yüzünden geri dönmeyeceksin herhalde?'
'Eller?' diye sordum ona. 'Elleri kesmek?'
Bana baktı, yüzü bir sarsıntıyla bütün anlatımını yitirmiş gibi pürüzsüzleşti.
Ama biliyordu. Mektubu okumuştu. Onu sarsan neydi?
Belki de bunu söyleyiş yolum.
'İntikam almak için geri döneceğimi mi düşündün?' Kararsızca başını salladı. Bu düşünceyi kafama sokmak istemiyordu.
'Nasıl yapabilirim böyle bir şeyi?' dedim. 'Bu bir ikiyüzlülük olurdu öyle değil mi? Nicolas'ı onlara bırakmıştım, yapılması gereken her şeyi yapacaklarını düşünüyordum bırakırken.' Yüzündeki değişiklikler anlatılamayacak denli hafifti. Onun bu kadar çok şey hissettiğini görmek istemiyordum. Bu Gabrielle'ye benzemiyordu.
'İşin aslına bakarsak küçük canavar bunu yaparken ona yardım etmek istiyordu. Elleri keserken yardımcı olmaya çalıştığını düşünmüyor musun? Nicki'yi kolayca, dönüp geriye bakmaksızın yakabilecekken böyle bir şey yapması ona bir yığın sorun çıkarmış olmalı Başını salladı, ama sefil ve yine de çok güzel görünüyordu. 'Betl de öyle düşündüm,' dedi. 'Ama senin bunu kabul edeceğini sann" yordum.' .
'Ben de bunu anlayabilecek kadar canavarım,' dedim. 'Bana
W
lar önce, henüz evi terketmemişken ne anlattığını anımsıyor
rnusu
VAMPİRİN ŞARKISI | 321
>.n bana kırmızı pelerini vermek için tüccarlarla birlikte dağa yc°'a
ündü tam. Nicki'nin babasının keman çaldığı için ona çok f •- nı ve

ellerini kırmakla tehdit ettiğini söylemiştin. Ne olursa olunda kendi yazgımıza uğrayacağımızı düşündün mü hiç? YasUnS. suZler olarak bile henüz yaşarken bizim için çizilmiş bir yofli 0|pCiiSimizi düşündün mü demek istiyorum? Bir düşün, sözleşme-|U'Efendisi ellerini kesiyor.'
"'"'l-jeyen gecelerde beni yalnız bırakmak istemediği açıkça belli ol-
Micki'nin ölümü yüzünden nerede olursak olalım yanımda kala-'mı hissettim. Ama Mısır'da olmamız biraz daha değiştiriyordu her vi Bu yıkıntıları ve anıtları başka hiçbir şeyi sevmediği kadar sevisi işi kolaylaştırmıştı.
Belki de Gabrielle'nin insanlan sevmesi için altı bin yıldır ölü olmaları gerekiyordu. Bunu ona söylemeyi, onunla biraz alay etmeyi düşündüm, ama düşünce geldi geçti. Bu anıtlar sevdiği dağlar kadar yaşlıydı- Kayıtlı zamanın başından bu yana Nil nehri insanların düşüncelerinde kendi yatağını oymuştu.
Birlikte piramitleri ölçtük, dev Sfenksin kollarına tırmandık. Eski taş parçalarının üzerindeki yazılara gömüldük. Hırsızlardan azıcık para, birkaç parça mücevher karşılığı satın alınabilecek mumyalan inceledik. Nehrin suyunu parmaklarımızın arasından akıttık ve Kahire'nin daracık sokaklannda birlikte avlandık. Yastıklara dayanıp oğlanların danslarını seyretmek ve sıcak erotik müzikler çalan müzikçileri dinlemek için genelevlere gittik. Bu sesler daima kafamın içinde çalan kemanın sesini bir an olsun bastırdılar. Bu ilginç seslere uyarak çılgınca dans eder buldum kendimi. Benim dans etmemi isteyenlerin kıvnlıp bükülmelerini taklit ediyordum.
Boruların çığlıkları ve lutların mınltıları arasında tüm zaman duygumu yitirmiştim.
Gabrielle sessizce oturuyor, gülümsüyordu. Kirli beyaz hasır şapkasını gözlerinin üstüne indirmişti. Birbirimizle daha fazla konuşmadık. Yalnızca solgun ve kedi gibi bir güzeldi şimdi. Çamurlu yanaklıyla bitmeyen gecelerde yanımda dolaşıyordu. Ceketi kalın deri bir amerle sıkılmıştı, saçları kalın bir örgü yapılıp arkaya atılmıştı. Bir kraliçe soyluluğu ve bir vampir kıvraklığıyla yürüyordu. Yanağının wrımı karanlıkta parlıyordu, küçük ağzı kızıl bir gül gibiydi. Çok özeldi ve kuşkusuz yakında yine gidecekti.

Yine de küçük ama pahalı bir ev tuttuğumda bile yanımda kaldı.
urası bir zamanlar bir Memluk beyinin eviydi. Yerleri güzel taşlarla
aPİıydı, tavanından ince işli bir çadır sarkıyordu. Avluyu begonya-
^
 lar, palmiyeler ve her türden tropik bitkiyle doldurmama bile v cı oldu. Sonunda avlu verimli küçük bir cangıla dönmüştü, jf % de papağanlar, ispinoz kuşlan ve parlak renkli kanaryalar sar CS'er Paris'ten hiçbir mektup almadığımı mırıldandığımda, haber ı^ için yanıp tutuştuğumda arada sırada duygularımı anlıyorrrıuş o-u^ tutumla başını sallıyordu bana.
Roget niçin bana yazmamıştı? Paris ayaklanmalar ve kargaşa ? mi düşmüştü? Olsun, bu hiçbir zaman benim uzaklardaki aileme^' kunmazdı öyle değil mi? Ama Roget'ye bir şey olmuştu. Niçin yaz ° mıştı?
Gabrielle benden onunla birlikte nehrin yukariarına çıkmamı temişti. Mektupları beklemek, İngiliz gezginlere sorular sormak ist yordum aslında ama yine de razı oldum. Eninde sonunda Gabriel le'nin yamnda beni götürmek istemesi dikkate değer bir şeydi.
Ken
di yolunda beni gözetiyordu şimdi.
Temiz beyaz gömlekler, ceketler giymeye başlamasının yalnızca beni hoşnut etmek için olduğunu biliyordum. Benim için uzun saçlarını fırçalar olmuştu.
Ama bunların hiçbiri bir işe yaramıyordu. Batıyordum. Bunu hissedebiliyordum.
Dünyada sanki bir düşteymiş gibi dolaşıp
duruyor
dum.
Çevremde artistlerin binlerce yıl önce krallık mezarlarının duvarlarına boyadıklarından bu yana hiç değişmemiş bir manzara görmek bana çok doğal geliyordu. Ay ışığında palmiye ağaçlarının o zamanlar

göründükleri gibi görünmeleri doğaldı. Köylülerin nehirden sularını binlerce yıldır yaptıkları yoldan çekmeleri doğaldı. Suladığı inekler de aynıydı.
Dünyanın yeni olduğu zamanlardan kalma dünya manzaraları.
Acaba Marius hiç bu kumun üzerinde durmuş muydu? Dev Ramses tapınağını dolaştık. Duvarlara kazınmış milyonlara minicik resimden büyülenmiştik. Osiris'i düşünüp duruyordum, anw küçük figürler yabancıydı. Luksor yıkıntılarını gezdik. Nehirdeki küçük teknede yıldızların altında yattık.
Kahire'ye dönüş yolumuzun üzerinde, büyük Memluk Sarayı^1 geldiğimizde Gabrielle tutkulu bir sesle Roma imparatorlannın dj> tıpkı bizim gibi bu heykellere hayran kalmak için buralara yolc'l11 yaptıklarını fısıldıyordu.
'Bunlar Sezar'ın zamanında bile eskiydiler,' dedi. Serin kurnlar sürüyorduk develerimizi.
Rüzgâr böyle bir gece için çok kötü sayılmazdı. Koyu rnaVI 8
r
VAMPİRİN ŞARKISI 323
.. ünC|e dev taş figürleri açıkça görebiliyorduk. Yüzlerinin uçfiP °[rnasına karşın önlerine bakıyor gibi görünüyorlardı.
Zamanın
"^ nin dilsiz tanıkları. Sessizlikleri beni üzmüş ve korkutmuştu, ^rarrıitlerin önünde hissettiğimle aynı hayranlığı hissettim. Eski lar eski gizemler. İçimi ürpertiyordu bunlar. Oysa şimdi bu fi-^f yüzleri olmayan gözcülerden, bitmez tükenmez bir boşluğun F .^ilerinden başka neydiler ki?
^I^arius,' diye fısıldadım kendi kendime. 'Bunları gördün mü?
Acaimizden
bu denli çok dayanacak biri çıkacak mı?'
Ama Gabrielle beni içine girdiğim dalgınlıktan çıkardı. Develern inmemizi ve heykellere kadar yolun geri kalanını yürümemizi isordu. Ben bu işe vardım ama o kocaman, kokulu inatçı develere ` yapacağımızı bilmiyordum. Onlara nasıl diz çöktürecektik? Gabrielle bunu başardı. Bizi beklemeleri için bıraktı onları.

Kurnan
arasından yürüdük.
'Benimle Afrika'ya, cangıllara gel,' dedi. Yüzü ciddiydi, sesinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı.
Bir an için yanıt vermedim. Davranışlarında bir şey beni ürkütmüştü ya da en azından ürkmem gerekiyor gibi görünmüştü. Cehennem Çanlarının sabah çınlamaları denli keskin bir ses duymam gerekirdi. Afrika'nın cangıllarına gitmek istemiyordum. Gabrielle istemediğimi biliyordu. Roget'den ailem konusunda haber almayı bekliyordum endişe içinde. Sonra da Şark'ın kentlerine gidecektim, Hindistan'dan Çin'e oradan da Japonya'ya yolculuk yapacaktım. Senin seçtiğin varoluş biçimini anlıyorum,' dedi. 'Ve bunda gösterdiğin dayanıklılığa hayranlık duymaya başladım, bunu bilmeni is-I terim.'
'Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim,' dedim biraz acı bir «sle.
Durdu.
Dev heykellerin çok yakınına gelmiştik. Sanırım daha yakınlaşpk olanaklı değildi. Onların altında ezilme duygusundan beni kurpan tek şey yakınlarda onların gerçek büyüklüklerini gösterecek Pfbir şeyin olmamasıydı. Tepemizdeki gök uçsuz bucaksız uzanıprdu, kumların sonu yoktu, sayısız parlak yıldız sonsuza dek yükpiyordu yukarda.
I Lestat,' dedi yavaşça, sözcüklerini ölçerek konuşuyordu.
'Senden
I 'ıızca bir kez dünyada benim yaptığım gibi dolaşmanı istiyorum.'
I Dolunay parlıyordu yukarda, ama şapkası küçük, köşeli,
beyaz

yüzünü gölgeliyordu.
'Kahire'deki evi unut,' dedi birden. Sanki söylediği şeyin ne gösterdiği saygı yüzünden sesini alçaltmışü. 'Tüm değerü
^^
ni, giysilerini, seni uygarlığa bağlayan şeyleri terket. Benimle güneye gel. Nehri izleyip Afrika'nın içlerine gidelim. Benim e\w
-
culuk yap sen de.' 81DlVol.

Henüz yanıt vermemiştim. Yüreğim çarpıyordu. Yumuşak bir sesle Afrika'da dünyanın tanımadığı gizü j^, göreceğimizi mırıldanıyordu. Çıplak ellerimizle timsahla ve arsl dövüşecektik. Nil'in kaynağını bulabilirdik belki. Her yanım titremeye başlamıştı. Sanki gece uğultulu rüzgârı dolmuştu ve gidecek hiçbir yer yoktu.
Eğer gelmezsem beni sonsuza dek terkedeceğini söylüyorsun ö le mi?
Tepemdeki korkunç heykellere baktım. Sanınm şöyle dedim:
'Demek sonunda buraya vardık.'
Benim yanımda kalmasının nedeni buydu, benim hoşuma gitme. si için bir yığın küçük şey yapmasının nedeni buydu. Şimdi berabeı olmamızın nedeni buydu. Nicki'nin yok olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu bunların. Şimdi onu ilgilendiren başka bir ayrılıktı. Sanki kendisiyle konuşuyormuş, nasıl sürdüreceğini kendi kendi ne tartışıyormuş gibi başını salladı. Kısık bir sesle tropik gecelerin sı cağını anlattı bana. Bu sıcaktan daha ıslak ve daha tatlıydı. 'Benimle gel, Lestat,' dedi.
'Gündüzleri kumun içinde uyuyorum Geceleri gerçekten uçarmış gibi kanatlarım var. Bana hiçbir ad gerekmiyor.
Arkamda ayakizi bırakmıyorum. Afrika'nın en ucuna dek gitmek istiyorum. Öldürdüklerim için bir tanrıça olmak istiyorum.'
Yanıma yaklaştı, kolunu omuzuma doladı ve dudaklannı yanağı ma bastırdı. Şapkasının siperinin altında gözlerinin derin pırıltısını gördüm. Ay ışığı ağzını buz gibi parlatıyordu. İçimi çektiğimi duydum. Başımı salladım.
'Yapamam bunu ve sen de biliyorsun yapamayacağımı,' dedi"1 'Sen nasıl benimle kalamazsan ben de seninle gelemem.'
Kahire'ye dönüş yolu boyunca bunu düşündüm. Bu acılı anbr
-
aklıma neler gelmişti. Memluk Sarayının önünde kumlann üzen" dururken düşündüğüm şeyler vardı, ama söylememiştim bunlarıtün1" Şimdiden yitirmiştim onu! Yıllardır yitirmiştim. Nicki için üzüle merdivenlerden inip onu beni beklerken gördüğüm zaman bili)'1 dum bunu.
Yıllar önce kulenin altındaki zindanda söylenmişti bunların VAMPİRİN ŞARKISI j 325 , |3ll biçimde. Gabrielle ondan istediğim şeyi bana

veremezdi ya 0imadığı bir şey yapmak için yapabileceğim hiçbir şey yok-(Ji. 0n korkunç yanı da aslında onun benden hiçbir şey istemiyor "'"n unla gitmemi istemişti çünkü böyle yapmak zorunda hissedifendini.
Acıma, üzüntü, belki bunlar da nedenlerdi. Ama v0fnl'asıl istediği şey özgür olmaktı.
""Kente döndüğümüzde benimle birlikte kaldı. Hiçbir şey yapmadı L hiçbir şey söylemedi.
C iderek daha da fazla çöküyordum. Sessiz, hareketsiz biçimde diyordum. Çok geçmeden yeni bir vuruş daha geleceğini biliyorı m Bunu açıkça ve dehşetle görebiliyordum. Bana veda edecekti bunu engelleyemezdim. Ne zaman aklımı yitirmeye başlayacakm?
Ne zaman denetlenemez biçimde ağlamaya başlayacaktım?
Şimdi değil.
Küçük evin lambalarını yaktığımızda renkler üzerime saldırdı. İncecik çiçeklerle kaplı İran halıları, üzerine milyonlarca minik ayna işlenmiş perdeler, uçuşan kuşların parlak renkli tüyleri. Roget'den bir paket gelip gelmediğine baktım, gelmemişti. Birden çok öfkelendim. Şimdiye dek yazmış olması gerekirdi. Paris'te neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu. Sonra birden korktum. 'Anlamıyorum, neler olup bitiyor Fransa'da?' diye mırıldandım.
Gidip başka Avrupalılar bulmam gerek. İngilizler'in her şeyden haberleri oluyor. Gittikleri her yere kahrolası Hint çaylarını ve Londra gazetelerini götürür onlar.'
Onun böylesine sessizce durduğunu görmek beni çıldırtıyordu.
Sanki odada bir şeyler oluyor gibiydi. Armand bize uzun öyküsünü anlatmadan önce yeraltı mezarında hissettiğim o korkunç gerginlik w beklenti duygusu vardı.
Ama hiçbir şey olduğu yoktu. Yalnızca Gabrielle gitmek ve beni Sonsuza dek terketmek üzereydi. Sonsuza dek zamanın içine kaymak breydi. Peki bir daha birbirimizi nasıl bulacaktık? Kahrolsun,' dedim.
'Bir mektup bekliyordum.' Hiç hizmetçi yok-:• Ne zaman döneceğimizi bilmiyorlardı. Müzikçiler kiralaması için ""ti göndermek istiyordum.
Karnımı yeni doyurmuştum, sıcaktım e kendime dans etmek

istediğimi söylüyordum. Birden sessizliği bozdu. Biraz çekingen bir tavırla hareket ediyor-Beklenmedik bir hareketle dosdoğru avluya çıktı.
, Havuzun önünde diz çöküşünü seyrettim. Sonra kaldırım taşlarının
'kişini kaldırdı, altından bir paket çıkardı, üzerindeki kumlu top-

rağı silkeleyip paketi bana getirdi.
Daha paketi ışığa çıkarmadan önce bunun Roget'den görmüştüm. Daha biz Nil nehrine gitmeden önce gelmişti ve ^'n< elle bunu saklamıştı! abt,.
'Ama niçin yaptın böyle bir şeyi?' dedim. Çok öfkelenmişti keti elinden çekip aldım ve masanın üzerine koydum. Ona gözlerimi dikmiştim. Ondan nefret ediyordum, daha hiç nefret etmediğim gibi nefret ediyordum ondan. Çocuklusu°n bencilliği içinde bile ondan böylesine nefret etmemiştim. 'Niçin sakladın bunu benden?' dedim.
'Çünkü tek bir şans istiyordum!' diye fısıldadı. Çenesi titrivo d Alt dudağı büküldü ve gözlerinde kan gözyaşları gördüm. 'Ama bu almadan bile,' dedi. 'Sen seçimini yapmıştın.' Uzandım ve paketi parçalayarak açtım. İçinden bir mektup Hn, tü, yanında bir İngiliz gazetesinden sayfalar vardı. Mektubu açtığım. da ellerim titriyordu. Okumaya başladım:
Mösyö, sanırım 14 Temmuz'da kalabalığın Bastille'e saldırdık kulağınıza gelmiştir. Kent tam bir kaos içinde. Fransa 'nın her yarımda ayaklanmalar oluyor. Aylardır ailenize ulaşmaya ve eğer elimden gelirse onları güvenlik içinde ülke dışına çıkarmaya çalışıyordum. Ama sonunda geçen pazartesi köylülerin ve ortakçıların babanızın evine karşı ayaklandıklarını duydum. Ağabeyleriniz, eşleri ve çocukları ve şatoyu savunmaya çalışan herkes öldürülmüş. Şatonuz yağmalanmış. Yalnızca babanız kaçmayı başarmış. Kendisine bağlı hizmetçiler kuşatma sırasında babanızı gizlemeyi başarmışlar ve sonra onu kıyıya götürmüşler. Bugün babanız Nett> Orieans kentinde bulunuyor. Burası Louisiana'daki eski bir Fransa kolonisi. Sizden

yardımına gitmenizi istiyor. Acı içinde ve yabancılar arasında kalmış. Gelmeniz için yalvarıyor.
Mektup daha sürüyordu. Özür diliyor, güvence veriyor, özel ay rıntılarla ilgileniyordu... ama bunların bir anlamı yoktu.
Mektubu masanın üzerine koydum. Tahtaya ve lambanın altında
ki ışıklı halkaya baktım.
'Ona gitme,' dedi Gabrielle.
Sessizliğin içinde sesi zayıf ve önemsiz duyuluyordu. Ama çığ'1" kulaklarıma sonsuz ve korkunç bir çığlık gibi geliyordu. 'Gitme ona,' dedi yeniden. Gözyaşları yüzüne bulaşmıştı-Yüz11 gözlerinden aşağı inen iki kırmızı çizgiyle bir palyaçoya benzem^11 'Çık dışarı,' diye fısıldadım. Sözcükler havada dağıldı, sonra t" den sesim yükseldi. 'Çık dışarı,' dedim. Yine sesim durmadı.
Som"1-
Ms*5lCİ

bir şiddetle bağırdım: 'ÇIK DIŞARI!'
4
Düşümde ailemi gördüm. Hepimiz birbirimize sarılıyorduk. GabİIe bile kadife bir elbiseyle oradaydı. Şato kararmıştı, her şey yannest) Sakladığım hazineler ya ateşte erimiş ya da kül olmuştu. Her v sonunda küle dönüşüyor. Ama o eski söz nasıldı kül küle döner ini diyordu y°^sa toz toza döner mi?
Bunun önemi yoktu. Geri dönmüştüm ve hepsini vampire dönüştürmüştüm.
Şimdi Lioncourt Şatosunda beyaz yüzlü güzellerdik hepimiz. Beşiğinde yatan kan emici bebek ve onu beslemek için kıvranan gri bir fare uzatan annesi bile.
Gülüyorduk, küller arasında yürürken birbirimizi öpüyorduk. Benim beyaz ağabeylerim, beyaz kanlan, hayalete benzer çocukları. Hepimiz kurbanlarımızdan konuşuyorduk. Kutsal kitaplardan çıkmışa benzeyen kör babam yerinde doğrulmuş bağınyordu:
'GÖREBİLİYORUM!'

En büyük ağabeyim kolunu bana dolamıştı. Güzel giysiler içinde göz kamaştıncı görünüyordu. Hiçbir zaman onun böyle iyi göründüğünü görmemiştim. Vampir kanı onu inceltmiş ve yüzüne anlamlı bir ifade vermişti.
Biliyor musun bütün bu Karanlık Armağanlarınla gelmen çok iyi oldu.' Neşeyle gülüyordu.
'Karanlık Hileler, canım, Karanlık Hileler,' dedi kansı. 'Çünkü eğer gelmemiş olsaydın,' diye sürdürdü. 'Düşünsene, hepimiz ölmüş olacaktık!'
Ev boştu. Sandıklar gönderilmişti. Gemi iki gece sonra İskenderilcten ayrılacaktı. Yanımda yalnızca küçük bir çanta vardı.
Gemide
^
328 I ANNE RICE
Markizin oğlunun zaman zaman elbiselerini değiştirmesi per , Ve tabi keman. ekirdı Gabrielle bahçeye uzanan patikada duruyordu. İnce, uzun K lı, beyaz keten giysileri içinde keskin çizgili. Şapkası her zarnant^ bi başındaydı, saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Omuzlara dökülen bu uzun saçlar benim için miydi? Üzüntüm dalga dalga yayılıyordu. Ölü ya da ölmemiş tüm v' leri içine alıyordu bu dalga. Ama sonra uzaklaştı ve bir batma duygusu geldi yeniden. iste rek ya da istemeden içinde gezindiğimiz bir düş duygusu. Saçlanna altın yağmuru denilebileceği geldi birden aklıma.
T»
eski şiirler anlam kazanıyordu sevdiğiniz birine baktığınız zama Yüzünün çizgileri öyle sevimliydi ki. Küçücük, güzel ağzını anlatmak olanaksızdı.
'Benden ne istediğini söyle Anne,' dedim yavaşça. Bu uygar oda Masa. Lamba. Sandalye. Parlak renkli kuşlanmın tümü pazarda satılmak üzere birilerine verilmişti. İnsanlar kadar uzun yaşayan gri Afrika papağanları. Nicki ancak otuz yaşına dek yaşamıştı. 'Para vermemi ister misin?'
Yüzünde tatlı bir pembelik belirdi. Gözleri hareket eden ışık kümeleriydi, mavi ve mor. Bir an için insan gibi göründü. Şu anda

onun odasında duruyor olabilirdik. Kitaplar, nemli duvarlar, ateş. O zamanlar insan mıydı?
Başını eğdiğinde bir an için şapkasının kenan yüzünü bütünüyle
örttü. Kanşık bir sesle sordu:
'Peki ama nereye gideceksin?'
'Eski Fransız kenti New Orleans'da rue Dumaine'de küçük bir eve,' diye yanıtladım soğukça. 'Babam öldükten ve huzura kavuştuktan sonra ne yapacağım konusunda en ufak bir düşüncem yok.'
'Böyle düşünüyor olamazsın,' dedi.
'İskenderiye'den ayrılacak bir sonraki gemide yer ayırttım,' de dim. 'Napoli'ye, oradan da Barselona'ya gideceğim. Lizbon'dan Yem
Dünya'ya yola çıkacağım.'
önde
Yüzü daralmış, yüz çizgileri keskinleşmiş gibi göründü. Dudakla rı birazcık kımıldadı, ama hiçbir şey söylemedi. Sonra gözlerinin W larla dolduğunu gördüm. Sanki uzanıp bana dokunmuş gibi hisse . yordum duygularını. Başımı çevirip masanın üstünde bir şeylerle u, raşmaya başladım. Sonra ellerimin titremesine engel olmak için lan hiç kımıldatmadan durdum. Nicki'nin ateşe atlarken ellerin1 yanında götürmesinden dolayı mutlu olduğumu düşündüm.
Çun

böyle yaPmarms olsaydı yola düşmeden önce Paris'e geri döde!
on[an almam gerekecekti. nüP ona gidiyor olamazsın!' diye fısıldadı Gabrielle. 0? Ha evet. Babam.
Je önemi var ki. Gidiyorum!' dedim.
Olumsuz bir mimikle başını hafifçe kımıldattı. Masaya yaklaştı.
A mlan Armand'ınkilerden bile hafifti.
Bizim türümüzden böyle bir yolculuk yapmış olan var mı?' diye
s0fdu kısık bir sesle.
?gildiğim kadarıyla yok. Roma'da olmadığını söylemişlerdi.'

'Belki de bu yapılamaz. Bu yolculuk demek istiyorum.' 'Yapılabilir. Yapılabileceğini biliyorsun.' Daha önce mantar kaplı tabutlarımızla deniz yolculuğu yapmıştık. Beni rahatsız edecek deniz canavarına acırdım.
Daha da yakınıma geldi ve eğilip bana baktı. Yüzündeki acıyı daha fazla gizleyemiyordu. Kendinden geçirici bir güzelliği vardı. Niçin onu balo elbiseleri, tüylü şapkalar ya da inciler içersine sokmuştum ki?
'Bana ulaşmak için nerede olacağımı biliyorsun,' dedim, ama sesimin acılığında hiçbir inandırıcılık kalmamıştı. 'Londra ve Roma'daki bankalarımın adreslerini de biliyorsun. Bu bankalar şimdiden vampirler kadar uzun yaşadılar. Her zaman orada olacaklar. Tüm bunları biliyorsun, her zaman bildin...'
Yeter,' dedi dudaklarının arasından. 'Bana böyle şeyler söyleme.'
Ne büyük bir yalandı bu, ne büyük bir saçmalık. Her zaman nefret ettiği konuşma buydu, kendisi hiçbir zaman böyle konuşamazdı.
En çılgın düşlerimde bile bunun böyle olacağını düşünmemiştim.
Ben soğuk soğuk konuşacaktım ve o ağlayacaktı. Gideceğini söylediğinde ağlayanın ben olacağımı sanırdım. Kendimi onun ayaklanna atacağımı düşünürdüm.
Uzun bir an boyunca birbirimize baktık. Gözleri kızarmıştı, dudakları titriyordu.
Sonra denetimimi yitirdim.
Ayağa kalkıp yanına gittim. Küçük, narin bedenini kollarımın ara-Slna aldım. Ne denli debelenirse debelensin gitmesine izin vermemeli; kararlıydım. Ama benimle savaşmadı. İkimiz de sessizce ağlıyor, flamamızı durduramıyorduk. Ama bana boyun eğmemişti.
Kucaklamanı
onu eritmemişti.
Sonra geri çekildi. İki eliyle saçlanmı okşadı, eğilip dudaklarımın öptü, ardından hafifçe ve sessizce uzaklaştı.

'Tamam öyleyse canım,' dedi.
Başımı salladım. Sözcükler, sözcükler, sözcükler, söylen sözcükler. Onun sözcüklerle bir işi yoktu, hiçbir zaman da

olm*611^
ti. arnı$-
Kendine özgü ağır ve akıcı hareketleriyle bahçeye açılan k
önüne gitti. Dönüp bana bakmadan önce gece göğüne baktı
U^'
kaldırıp. ^
'Bana bir şey için söz vermelisin,' dedi sonunda. Yürekli, genç bir Fransız delikanlısına benziyordu. Yüzlerce k te bir Arap kıvraklığıyla yalnızca bir sokak kedisinin güvenle ger î leceği yerlerden geçmişti.
'Tabii,' diye yanıtladım. Ama ruhum şimdi öylesine kırıktı ki H ha fazla konuşmak istemiyordum. Renkler soldu. Gece ne sıcak n soğuktu. Yalnızca gitmesini istiyordum, yine de bunun olacağı an düşününce dehşete kapılıyordum. O zaman onu bir daha geri alamayacaktım.
'İlkin benimle birlikte olmadıkça, ikimiz yeniden bir araya gelmedikçe hiçbir zaman bunu sonlandırmaya kalkışmayacağına söz ver bana,' dedi.
Bir an için yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştım. Sonra onu yanıtladım.
'Bunu sonlandırmaya asla kalkışmayacağım,' dedim. Neredeyse aşağılayıcı bir sesle konuşmuştum. 'Şimdi sözünü aldın. Bunu vermek yeterince kolaydı. Peki sen de bana bir söz verebilir misia? Buradan nereye gideceğini, sana nasıl ulaşabileceğimi bana bildireceğine söz vermeni istiyorum. Sanki yalnızca düşlerimde gördüğüm bir şeymiş gibi yok olmayacağına söz ver bana.' Durdum. Sesimde telaşlı bir ton, yükselen bir histeri vardı.
Onun
bir mektup yazdığını, bunu postaya verdiğini ya da ölümlülerin alışkanlıkla
yaptığı şeylerdefi herhangi birini yaptığını
düşünemiyordum
bile. Sanki ikimizi birleştiren hiçbir ortak doğa yok gibiydi ve hiçbir zaman olmamıştı.
'Umanm kendin konusunda yaptığın değerlendirmede haklısındır,' dedi.

‘Ben hiçbir şeye inanmıyorum Anne,’ dedim. ‘Uzun zaman önce Armand’a büyük cangıllarda ve ormanlarda yanıtlar bulacağına inan dığını söylemiştin. Yıldızlar sonunda sana engin bir gerçeği goSt5 çeklerdi. Ama ben hiçbir şeye inanmıyorum. Bu beni senin sandıg1 dan daha güçlü kılıyor.’ .
‘Öyleyse senin için niye bu kadar korkuyorum?’ diye sordu-VAMPİRİN ŞARKISI | 331 . ySe bir iç çekiş gibiydi. Onu duyabilmek için dudaklarının kıldığını görmem gerekiyordu.
1,1 c, n benim yalnızlığımı hissediyorsun,’ diye yanıtladım. ‘Yaşamın atıldığını için duyduğum acıyı. Kötü olduğum için, sevilmeyi <Wl° tIÎiediğim ama yine de sevgiye aç olduğum için duyduğum acı-‘ ı «sediyorsun. Kendimi hiçbir zaman ölümlülere açamamaktan f JUğum dehşeti. Ama bu şeyler beni durdurmuyor Anne. Bunlabeni durduramayacağı denli güçlüyüm ben. Bir zamanlar senin “n sgylediğin gibi ben her zaman ne olduysam onda çok iyi oldum. f seyler yalnızca zaman zaman bana acı çektiriyorlar, hepsi bu.’
Seni seviyorum oğlum,’ dedi.
gana söz vermesi konusunda, Roma’daki aracılar konusunda, azması konusunda bir şeyler söylemek istedim. Bir şey daha söyle*
J,ek istiyordum.
‘Sözünü tut,’ dedi.
Birden bunun bizim için son an olduğunu anladım. Bunu biliyordum ve değiştirmek için hiçbir şey yapamazdım. ‘Gabrielle!’ diye fısıldadım. Ama gitmişti bile.
Oda, dışardaki bahçe, gecenin kendisi sessiz ve dingindi. Şafak sökmeden bir süre önce gözlerimi açtım. Evde yerde yatıyordum, ağlamıştım ve sonra uyumuştum.
İskenderiye’ye gitmek için yola çıkmam gerektiğini ve güneş doğmadan önce gidebildiğim kadar uzaklaşmam ve sonra da kuma gömülmem gerektiğini biliyordum. Kumlu toprakta uyumak ne güzel gelecekti. Aynı zamanda bahçe kapısının açık kaldığını da biliyordum. Hiçbir kapı kilitli değildi.

Ama kımıldayamıyordum. Soğuk ve sessiz bir yolda kendimi Katire'de onu ararken düşündüm. Onu çağınyordum, geri dönmesini söylüyordum. Bir an için neredeyse bunu yapmışım gibi göründü, t°k kötü aşağılanmıştım. Arkasından koşmuştum, yeniden ona yazgı berine bir şeyler anlatmaya çalışmıştım. Benim yazgım da onu yitirmekti, tıpkı Nicki'nin yazgısının ellerini yitirmek olması gibi. Bir yol-*• bu yazgıyı tersine çevirmeliydik. Eninde sonunda zafer bizim ol-?ydı.

Saçmalık. Onun arkasından koşmamıştım. Avlanmış ve sonra gedönmüştüm.

Şimdi Kahire'den millerce uzakta olmalıydı.

Havada-

"jüçücük bir kum taneciği gibi yitirmiştim onu.

tinH k'r süre sonra> en sonunda başımı çevirdim. Bahçenin üzeeki

gökyüzü kızıllaşmıştı. Uzaktaki çatıdan kızıl bir ışık geliyor-

^-

du. Güneş doğuyordu ve sıcağın gelmesiyle birlikte Kahire'narka sokaklarında binlerce küçük ses yükseliyordu. Kum^

SaP<

ağaçlardan, çimenin kendisinden yükseliyormuş gibi duyulan

u^n

Yavaş yavaş bu şeyleri duydum, çatıda kıpırtayan ışığın D lr

Sçs

ğını gördüm ve yakınlarda bir ölümlü olduğunu ayrımsadım

`

Açık bahçe kapısının önünde duruyor ve boş evin içersind reketsiz duruşuma bakıyordu. Arap giysileri giymiş genç, san/ Avrupalıydı bu. Oldukça yakışıklıydı. Sabahın ilk ışıklarında terk"1 miş bir evin içinde yatan bir Avrupalı görmüştü.

Terkedilmiş bahçeye girdiğinde onu izliyordum. Göğün aydı gözlerimi yakıyordu, gözlerimin çevresindeki duyarlı deri yarım

`

başlamıştı. Temiz başlığı ve cübbesiyle beyaz çarşaflı bir havai benziyordu.
Kaçmam gerektiğini biliyordum. Hemen uzaklaşmalı ve yakiasa güneşten saklanmalıydım. Yerin altındaki mezara gitmek için k: şansım kalmamıştı artık. Bu ölümlü benim sığınağıma girmişti. Onu öldürüp kurtulmak için bile zaman kalmamıştı, zavallı şanssız ölüm lü. Yine de kımıldamıyordum. Yanıma yaklaşırken bütün gökyüzü arkasında ışıldıyordu, bu yüzden silueti dar ve karanlık görünüyor du. 'Mösyö!' diye dostça fısıldadı. Yıllar önce Nötre Dame'da bana yardım etmeye çalışan kadın gibi o da yardım etmek istiyordu. 0 kadını ve masum çocuğunu kurban etmiştim. 'Mösyö, ne oldu?
Yardımcı
olabilir miyim?'
Beyaz başlığın kat kat kumaşı altında güneş yanığı bir yüz, altın kaşlar, benimkiler gibi gri gözler.
Ayağa kalktığımı biliyorum ama bunu isteyerek yapmamıştım Dudaklarımın dişlerimin üzerinde kıvrıldığını biliyordum. Sonra kendi hırılümı duydum ve'yüzündeki dehşeti gördüm. 'Bak!' diye tısladım. Köpek dişlerim alt dudağımın üzerine çıkıyordu.
'Görüyor musun!'
Fırlayıp onu yakaladım, bileğinden tutup açık avucunu yüzün"' yapıştırdım.
'Benim insan olduğumu mu sandın?' diye bağırdım. Sonra y»* layıp havaya kaldırdım, tekmeler atıp çırpınıyordu. 'Benim senin Kj1 deşin olduğumu mu sandın?' diye bağırdım. Ağzı açılmıştı, kuru rıltılı bir ses çıkarıyordu, sonra çığlık attı.
Onu havaya fırlatıp bahçeden dışarı savurdum. Parlak Ça' üzerinde gözden kaybolmadan önce kolları ve bacakları iki r
*

bedeni ters dönmüştü.
tf'ITI'İyüzü gözleri kör edici bir ateşti.
hçe kapısından arka sokağa koştum. Küçük saçakların altıngarip sokaklardan koşarak geçtim. Kapıları, geçitleri parçalıyor, ^ ma çıkan

ölümlüleri sağa sola savuruyordum. Önüme çıkan duf, delip geçiyordum, alçı tozları nefesimi kesiyordu. Sonra yine v'ar ır[u bir yola ve pis kokulu havaya daldım. Işık arkamdan geli-^ beni kovalıyordu.
f cotlunda yanmış bir ev yıkıntısı buldum. Harap kapısını kırdım ve dimi bahçenin toprağına gömdüm. Sonunda kollarımı ve bacakı ıını kımıldatamaz duruma gelinceye dek kazdım, kazdım. Serinlik ve karanlık içinde asılıydım.
Güvenlikteydim.
Ölüyordum. Ya da öyle sanıyordum. Kaç gece geçtiğini sayamıyordum.
İskenderiye'ye gitmek için kalkmam gerekiyordu.
Denizi
geçmem gerekiyordu. Ama bu hareket etmek, toprakta doğrulmak,
susuzluğuma boyun eğmek demekti.
Boyun eğmeyecektim.
Susuzluk geldi, susuzluk geçti. Susuzluk bir ateşti. Beynim susamıştı, yüreğim "susamıştı. Yüreğim giderek daha büyüyor, giderek dara yüksek sesle çarpıyordu. Yine de boyun eğmeyecektim. Belki yukardaki ölümlüler yüreğimi duyabiliyorlardı. Arada sırada Soruyordum onları. Karanlıkta ışık kümeleri. Seslerini duyuyordum, Pbancı bir dilde gevezelik ediyorlardı. Ama daha da sık gördüğüm ^y karanlıktı. Yalnızca karanlığı duyuyordum. Sonunda toprakta yatan susuzluk olmuştum. Kırmızı bir uyku ve ^n>ızı düşler. Şimdi üzerimdeki yumuşak kumu itemeyecek, tekereÜ yeniden çeviremeyecek kadar zayıf düştüğümü anlıyordum ya* a§ yavaş.
Bu doğru. İstesem de doğrulamazdım. Hiç kımıldayamazdım.
So-
K aldım. Soluk almayı sürdürdüm. Ama bu ölümlülerin yaptığı gibi s°luk alma değildi. Yüreğim kulaklarımda çarpıyordu. »ine de ölmedim. Yalnızca yıpranıyordum. Tıpkı Les Inno-334 I ANNlî RICE cents'in duvarlarına gömülü işkence çeken varlıklar gibi t, de bulunan ama görülmeyen, tanınmayan, bir işe yararm Ver îik. yan sefi;

Ellerim pençeler olmuştu, etim kemiklerime yapışmışa v rim yuvalarından fırlamıştı. İşin ilginç yanı böyle sonsuza dek ^?'e rebilirdik. İçmediğimiz zaman bile tatlı ölüm hazzına teslim yaşamayı sürdürebilirdik. Eğer her yürek vuruşu böylesine dmaz bir acı olmasaydı bu ilginç bir şey olabilirdi.
Düşünmeyi bir durdurabilseydim. Nicolas de Lenfent gitti beylerim gitti. Şarabın buruk tadı, alkış sesi. 'Ama orada şeyin iyi olduğunu düşünmüyor musun? İnsanları mutlu etmem
*
değil mi?'
'İyi? Sen neden söz ediyorsun? İyi?'
'Bunun iyi olduğundan, iyi şeyler yaptığından, içinde iyi bir olduğundan! Sevgili Tanrım, bu dünyada hiçbir anlam olmasaydı b le yine de kesinlikle iyilik olabilirdi. Yemek yemek, içmek, gülmek birlikte olmak iyidir.'
Kahkaha. O çılgınca müzik. O çınlama, o yankı, o anlamsızlığa hiç tükenmeyen çığlığı...
Uyanık mıyım? Uykuda mıyım? Tek bir şeyden eminim. Ben bir canavanm. Toprağın içinde acı çekerek yattığım için belli insanlar ya samlarını zarar görmeksizin sürdürebiliyorlar. Gabrielle şimdi Afrika'nın cangıllarında olabilir. Kimi zamanlar yukardaki yanmış eve ölümlüler geliyordu, hırsız lar orada saklanıyorlardı. Yabancı bir dilde bir yığın gevezelik. Ama onları duymamak için tüm yapmam gereken şey iyice kendi içime gömülmek ve çevremdeki serin kumdan bile kendimi çekmekti. Gerçekten tuzağa mı^düşmüştüm?
Yukarda kan kokusu vardı.
Belki son bir umut vardı. Terkedilmiş bahçede konaklayan bu iki si bir umut olabilirdi. Belki kan beni yukarı çekebilir, dönmemi ve bu korkunç pençeleri uzatmamı sağlayabilirdi. İçmeden önce bile onları ölümüne korkutacaktım. Utanç verıc Söylediklerine göre ben her zaman çok güzel küçük bir şeytan o muştum oysa. Ama şimdi değil.
Zaman zaman Nicki ile en iyi konuşmamıza dalmışız gibi
görü11
yordu. 'Ben tüm acıların ve günahların ötesindeyim,' diyordu

bar
‘Ama sen bir şey hissediyor musun?’ diye soruyordum. ‘Özgür
ol
nın anlamı bu mu, yani artık hissetmemek mi?’ Ne sefillik, ne
sus

je kendinden geçme? Bu anlarda benim için ilginç olan şey
(ıik fle kavramının bizim için bir kendinden geçme kavramı
olmasıy-
L-eflne etjn verdiği neşeyle kendinden geçme. Cehennem
kavramıdı
^e jj Cehennem ateşleri. Öyleyse bir şey hissetmemenin iyi
$l 3 olduğunu düşünmüyoruz, öyle değil mi?
birS ‘ ^an vazgeçebilir misin Lestat? Yoksa aslında bu
cehennem
jdlarım
çeksen bile susuzlukla boğuşmayı ölmeye ve hiçbir şey hiseıTieye
yeğlediğin doğru değil mi? En azından kan istiyorsun. Sı-^ ıeZzetli
kanın her parçacığını doldurmasını istiyorsun. 01 ou ölümlüler
yukarda, yıkık bahçede daha ne kadar kalacakları Bir gece> ‘ki gece?
Kemanı yaşadığım evde bırakmıştım. Gidip i almam ve Senc b’r
ölümlü müzikçiye vermem gerekiyordu.
Onu
İyecek birine.
Kutsanmış sessizlik. Kemanın sesi dışında. Nicki’nin beyaz parmakları
tellere basıyordu, yay ışıkta parlıyordu. Ölümsüz kuklaların
yüzlerinden eğlendikleri anlaşılıyordu. Yüz yıl önce, Paris halkı onu
yakalardı. Kendini yakmak zorunda kalmazdı. Belki beni de
yakalarlardı.
Ama bundan kuşkuluyum.
Hayır, benim için asla bir cadıların yeri olmayacaktı.
Nicki şimdi benim kafamın içinde yaşıyor. Ölümlülerin kullandığı
dindar bir anlatım bu. Peki bu ne biçim bir yaşam? Ben
kendim

bile orada yaşamaktan hoşlanmıyorum! Bir başkasının düşüncelerin-
I de yaşamanın anlamı ne? Hiçbir şey. Sanırım. Sen gerçekten orada
değilsin değil mi?
Bahçede kediler. Kedi kanı kokusu.
Hayır teşekkür ederim. Acı çekmeyi, dişleri olan bir ağaç kabuğu
gibi kurumayı yeğlerim.
7
Gecede bir ses vardı. Neye benziyordu?
Dev bas davul çocukluğumun köy yollannda çalıyordu. İtalyan rUncular boyalı arabalarının arkasında oynayacakları küçük dramın yurusunu yapıyorlardı. Evinden kaçmış küçük bir çocukken, onlarn biriyken bu dev bas davulu ben de çalmıştım kasaba sokaklannda.
^?fta bundan daha güçlüydü ses. Bir topun patlaması vadilerde

ve dağların arasındaki geçitlerde yankı mı yapıyordu? Sesi
ve uagiiuiıı aıa:>ıiıu<uvı gcçıiıcıuc yanıvı ıiıı yajjıyuıuur aesi k rimde hissettim. Karanlıkta gözlerimi açtım. Yaklaştığını ^^en. anllVor.
de bir parça bunun gerçek bir ses olmadığını, ölümlülerin kula
^
yada
'aklar,.
nın duyabileceği bir şey olmadığını, raflardaki porselenleri Bu adımlann ritmiydi, ya da vuran bir yüreğin ritmi miydi nya sesle dolmuştu.
Her yere yayılan bir çınlama giderek yaklaşıyordu. Yine de camları titreten bir şey olmadığını biliyordu. Bu ses kedileri duv tepesine sıçratmazdı.
Mısır sessizlik içinde yatıyor. Sessizlik güçlü nehrin iki yanınd v çölleri kaplıyor. Bir kuzunun melemesi ya da bir ineğin böğürtü bile yok. Ya

da bir yerlerde ağlayan bir kadın sesi. Yine de bu ses kulakları sağır ediyordu.
Bir an için korktum. Toprağın altında gerindim. Parmaklarımı toprağın yüzeyine doğru uzattım. Hiçbir ağırlığım yoktu, toprağın içinde yüzüyordum ve birden soluk alamaz olmuştum. Bağıramıyordum ve öyle görünüyordu ki eğer bağırabilseydim öyle yüksek sesle bağırırdım ki benden millerce uzaktaki camlar kırılırdı. Kristal kadehler paramparça olur, pencereler patlardı.
Ses daha yükselmiş ve daha yakına gelmişti. Yattığım yerde dönüp hava almaya çalıştım, ama yapamıyordum. O zaman bana yaklaşan figürü gördüm sanki. Karanlıkta kırmızı bir pırıltı.
Birisi geliyordu, bu onun sesiydi. Gelen yaratık öylesine
güçlüydü
ki sessizlik içinde bile ağaçlar, çiçekler ve havanın kendisi
hissediyordu
onu. Toprağın aptal yaratıkları arılıyorlardı. Solucan
ondan
kaçtı, kediler yolundan çekildiler.
Belki bu ölümdür, diye düşündüm.
Belki yüce bir mucizeyle bu canlıdır. Ölüm, ve bizi kollanna alır Bu şey bir vampir değil, göklerin kendilerinin insan kılığına girmesi Onunla birlikte yıldızlara yükseliriz. Melekleri ve azizleri gece' riz, aydınlığın kendisini geçeriz ve tanrısal karanlığın, boşluğun ipne gireriz. Varoluştan çıkarız. Bu hiçlik içersinde her şeyimiz bağış lanır.
Nicki'nin yok oluşu yiten minicik bir ışık noktası olur. Ağabeyi rimin ölümü kaçınılmazın büyük dinginliği içersinde erir. Toprağı ittim. Tekmeler attım. Ama kollarım ve bacaklarım ç° zayıftı. Ağzımda kumlu çamur tadı vardı. Kalkmam gerektiğini t» yordum. Ses bana kalkmamı söylüyordu.
VAMPİRİN ŞARKISI 337
rtjden onu bir topun gürlemesi gibi hissettim. den bu sesin beni aradığını, beni ortaya çıkarmaya çalıştığını A m Ç°k aÇ'k b'r ŞeKiWe. Bir ışık demeti gibi beni araştırıyordu. t KUrada yatamazdım. Yanıt vermem gerekiyordu. `^nna Çiıgınca hoşgeldin dalgaları gönderdim.

Burada olduğumu ledını ona. Dudaklanmı kımıldatmaya çabalarken kendi sefil so-$t mll duydum. Ses öylesine yükselmişti ki içimdeki her lifte atıyor-'U^ çevremdeki toprak onunla birlikte hareket ediyordu. Bu şey ner ne idiyse yanık ve yıkık evin içine girmişti. Kapı, menteşeleri demirden değil de balmumundan yapılmış gibi jmlştı. Tüm bunları gözlerim kapalıyken gördüm. Onun zeytin -aÇ[arının altında hareket ettiğini gördüm. Bahçedeydi. Yeniden çılgınca havaya çıkmak için çırpındım. Ama şimdi duyduğum alçak ve alışıldık ses kumun yukardan kazılmasının sesiydi-Yüzümde kadife bir fırçanın dokunması gibi yumuşak bir dokunuş hissettim. Başımın üstünde karanlık gecenin ve yıldızların üzerini bir peçe gibi örten bulutlann hafif pırıltısını gördüm. Yalın gökyüzü gözüme hiçbir zaman bu kadar kutsal görünmemişti. Ciğerlerim hava ile doldu.

Duyduğum hazdan inledim. Ama aslında duyduklarım hazzın da ötesindeydi. Soluk almak, ışığı görmek, bunlar mucizelerdi. Vuruş sesleri, kulakları sağır edici patlama tüm bunlara olabilecek en iyi eşik gibi geliyordu bana.

Sonra beni arayan, sesini duyduğum kişi başımın üstünde duruyordu. Ses eridi; bir keman telinin titreşimlerinin kalıntısından daha ötesi olmayana dek silindi. Doğruluyordum, sanki yerimden kaldınlıyor, topraktan çıkanlıyor gibi doğruluyordum. Oysa bu figürün elleri yalından sarkıyordu.

Sonunda beni kucaklamak için kollarını kaldırdı. Gördüğüm yüz olanaklı şeyler dünyasının ötesindeydi. Hangimizin böyle bir yüzü olabilirdi? Sabır, iyilik, şefkat konusunda ne biliyorduk ki?

Hayır, bu
ferden biri değildi. Bizlerden biri olamazdı. Oysa bizlerden biriy-
I Benimki gibi doğaüstü et ve kandan yapılmıştı. Işıltılı gözler her
'°nden gelen ışıkları topluyordu, incecik kirpikler en ince kalemle
Mlmiş altın çizgileri gibiydi.
le

Bu yaratık, bu güçlü vampir beni ayağa kaldınyor, gözlerimin içioakıyordu.
Sanırım çılgınca bir şeyler söyledim. Şimdi sonsuz 5amın sırrını bildiğim türünden delice sözler ettim.

'Öyleyse anlat bana,' diye fısıldadı ve gülümsedi. İnsan sev»-
•
en arı imgesiydi. ' ln'ı
'Öyleyse ani
arı imgesiyd
ar
'O, Tanrım bana yardım et. Beni cehennemin karanlıklarına Bu konuşan benim sesimdi. Bu güzelliğe bakamıyordum. Kemikler gibi kollarımı, kuş pençeleri gibi ellerimi gördüm v yan hiçbir şey benim şimdi olduğum gibi bir hayalete dönüşene??'
Bacaklarıma baktım. Sopalara benziyoriardı. Giysilerim üzerimd ' dökülüyordu. Ayakta duramıyor, kımıldayamıyordum. Birden ao2,en dan içeri akan kan duygusu her şeye üstün geldi. Önümde silik bir alev gibi kırmızı kadife giysilerini gördüm p lerini yere kadar uzanıyordu, beni tutan ellerinde koyu kırmızı eldi venleri vardı. Yüzünün çevresine ve geniş alnına dökülen saçları gn ve beyazdı, aralarında altın teller parlıyordu. Kalın altın kaşların altındaki mavi gözleri düşünceli görünüyordu. İri gözleri sesinde açığa vurduğu duygularla yumuşacık bakıyorlardı. Ölümsüzlük armağanını aldığında yaşamının en iyi dönemini yaşayan bir adam. Kare biçimindeki yüz, hafifçe çökük yanaklar geniş ve dolgun ağız, bunların hepsine mütliiş bir incelik ve barış yayılmıştı.
'İç,' dedi. Kaşlarını hafifçe kaldırmıştı, dudakları sözcüğü dikkatlice, sanki bir öpücük gibi söylemişti.
Yıllar yıllar önce o öldürücü gecede Magnus'un yaptığı gibi elini kaldırmıştı şimdi. Sonra yakasını araladı. Teninin doğaötesi parlaklığı altında koyu mor damar kendini bana sunuyordu. Yeniden ses başladı. Bu ses her şeyi bastırıyordu. Ses beni yerden havalandırdı ve ona doğru götürdü.

Kan ışığın kendisi gibiydi, sıvı ateşti. Bizim kanımız. Kollarım inanılmaz bir güç kazanıyordu, omuzlarına sarılmıştım, yüzüm serin beyaz tenine,gömülüydü. Kan tüm bedenimden akıyordu ve içimdeki her damar bununla tutuşmuştu. Bu kanı arılaştırmak, güçlerini damıtmak için kaç yüzyıl geçmişti. Sanki akan kanın arasından geliyormuş gibi duyuldu sesi konuşurken.
'İç benim yaralı küçüğüm.'
Yüreğinin genişlediğini, bedeninin dalgalandığını hissettim.
Birbirimize
yapışmıştık.
Sanırım şöyle dediğimi duydum:
'Marius.'
Ve o yanıtladı:
'Evet.'
Bölüm Yedi
0i Büyü, Eski Gizemler
1
Uyandığımda bir teknedeydim. Tahtaların gıcırtısını duyuyor, deniz kokusu alıyordum. Teknedeki adamların kanlarının kokusunu alabiliyordum. Bunun bir kadırga olduğunu biliyordum çünkü dev yelkenlerin hafif uğultusunun alında küreklerin ritmini duyabiliyordum.
Gözlerimi açamıyordum, kollarımı bacaklarımı oynatamıyordum.
Yine de çok huzurluydum. Susuz değildim. Aslında alışılmadık bir barış duygusu kaplamıştı içimi. Sanki karnımı yeni doyurmuşum gibi sıcaktı bedenim. Orada yatmak, denizin yumuşak dalgalarına kendimi bırakıp uyanıkken düşler görmek çok hoştu. Sonra kafam durulaşmaya başladı.
Oldukça dingin sular üzerinde çok hızla ilerlediğimizi anladım. Güneş daha yeni batmıştı. Gökyüzü yavaş yavaş kararıyor, rüzgâr diniyordu. Bu dinginlik içinde açıkça duyulan tek ses inip çıkan küreksin sesiydi ve aynı zamanda çok da rahatlatıcı bir sesti. Şimdi gözlerim açıktı. Artık bir tabutun içinde değildim. Uzun geminin arkasındaki kayradan dışarı çıkmıştım. Güvertede duruyordum.

Serin ve tuzlu havayı soludum. Alacakaranlık gökyüzünün güze-"» mavisini, tepede parlayan binlerce yıldızı gördüm. Karadan yıl-Rr hiçbir zaman böyle görünmezler. Hiçbir zaman bu kadar ya-""değildirler. iki yanımızda karanlık, dağlık adalar vardı. Kayaların üzerlerinde 1'k ışıklar parlıyordu. Kava çiçeklerin, karanın kendisinin koku-™ doluydu.

Küçük ve çevik tekne ilerdeki kayaların arasındaki dar k
doğru hızla ilerliyordu. lr geçu
Kafam alışılmadık ölçüde duruydu ve kendimi çok güc\ ??
yordum. Bir an için buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışm
%
tiğini hissettim. Ege denizinde miydim yoksa Akdenizde nv^^ re'den ne zaman aynlmıştık ve anımsadığım şeyler gerçekte ' ^a'1' muydu? n 0lmu;

Ama bu merakım hemen söndü, bütün olanları sakin bir kabul ediyordum.

Marius ana yelken direğinin yanında köprünün üstündeyd' Köprüye doğru yürüdüm, direğin yanında durup yukarı bak Kahire'de giydiği uzun kırmızı kadife pelerini vardı üzer"Ü Rüzgâr gür beyaz saçlarını arkaya uçuruyordu. Gözleri önümüzr/ geçide dikiliydi. Sığ sulardan tehlikeli kayaların uçları dışarı çıkıv du. Marius sol eliyle küçük güvertenin parmaklığını kavramıştı Ona yönelik dayanılmaz bir çekim hissettim ve içime bir huzı duygusu yayıldı.

Yüzünde ve duruşunda karşısındakinin davranışlarını kısıtlayan bir büyüklenme ya da beni küçültecek, ürkütecek bir ağırlık yoktu Yalnızca dingin bir soyluluk vardı üzerinde. Gözleri ileriye bakarken biraz büyümüştü. Ağzı inanılmaz incelikte ve yumuşak bir karakterinin olduğunu düşündürüyordu. Evet yüzü çok pürüzsüzdü. Öyle pürüzsüzdü ki neredeyse parlıyordu.

Bu karanlık bir sokakta insanlan şaşırtabilir giderek korkuta bilirdi. Ama yüzündeki anlatım öylesine sıcak, öylesine insanca ve iyiydi ki yalnızca davetkâr olabilirdi.

Armand, Caravaggio'nun çizdiği bir tann gibi görünüyordu, Gabrielle bir kilisenin kapısındaki mermer bir melek gibi. Ama şimdi gördüğüm şey ölümsüz bir insan figürüydü. Bu ölümsüz insan sag* elini öne uzatmış, sessizce ve ustaca kaya lar arasından geçide giden yolda geminin dümenini yönetiyordu.
Çevremizdeki sular erimiş metal gibi parlıyorlardı. Bakır, gümüş pırıltıları saçıyor sonra karanyorlardı. Sığ sularda dalgalar kayalar"1 üzerinde patladığında çevreye bembeyaz köpükler saçılıyordu. Yaklaştım ve elimden geldiğince sessizce küçük merdivenlerde' köprüye tırmandım. .
Marius gözlerini sulardan bir an bile ayırmamıştı ama sol e uzattı ve elimin üzerine koydu. u
Elimin üzerinde sıcak, yumuşak bir basınç. Zaman konuşu13 zaman değildi. Benim geldiğimi anlaması bile şaşırtmıştı beni-
VAMPİRİN ŞARKISI 341
.:.ı
Aynı
'"ffm zamanda çevredeki kayaların ve sağımızda, solumuzda uzakrj daki küçük burunların üzerinde toplandıklarını ya da ellerinde A r kıyı şeritlerinin üzerindeki ölümlüleri de duyabiliyordum. eşal' |pierle suyun kıyısına doğru koştuklarını gördüm. Akşamın ala çatıldı ve gözleri biraz kısıldı. Sanki sessiz bir emre boyun PÇkürekçiler yavaşladılar.
¥f *wTeüm şeylerden büyülenmiştim. Dikkatimi yoğunlaştırdığım-
^°A n vayJan gücü hissedebildiğimi ayrımsadım. Yüreğiyle aynı
da çarpan haflf bir vuruş111 bu-
\ı ranîığında durmuş gemimizin fenerlerine bakarken düşündük-®.
eVieri duyabiliyordum. Dilleri Yunancaydı, bu dili bilmiyordum
"'"/iletileri açıktı:
efendi geçiyor. Gelin aşağıya da bakın: Efendi geçiyor. 'Efendi' cfizcüğü her nasılsa doğaüstü bir anlam kazanmıştı bu söylenenlerde

Kıyılardaki fısıltılar korosundan heyecanla karışmış derin bir saygı yayılıyordu her yana.
Bunu dinlerken soluksuz kalmıştım! Kahire'de dehşete düşürdüğüm ölümlüyü düşündüm, Renaud'un sahnesinde yaptıklarımı dücündüm. Ama bu iki küçük düşürücü olaya karşın on yıl boyunca dünyaya görünmeden geçmiştim, oysa bu insanlar, bu koyu renk giysili köylüler geminin geçişini görmek için toplanmışlardı, Marius'ıın kim olduğunu biliyorlardı. Ya da en azından ne olduğu konusunda bir şeyler biliyorlardı. Vampir sözcüğünün Yunanca karşılığını söylemediklerini anlamıştım.
Ama kıyıları arkamızda bırakıyorduk. Kayalar iki yandan da üzerimize doğru geliyorlardı. Teknenin kürekleri suyun üzerinde kayıyordu. Sonra göğün ışığını örten yüksek duvarlar yükseldi. Birkaç saniye için önümüzde geniş, gümüş bir koyun açıldığını jördüm, tam karşımızda da kayalardan bir duvar yükseliyordu. Şimdi fona yumuşak eğimli tepeler suyu çevreliyordu. Kayalık duvann yüfcyi öylesine yüksek ve dikti ki tepesini göremiyordum. Yaklaşırken kürekçiler hızlarını kestiler. Tekne hafifçe yana dönüf° rdu. Kayalığa doğru kayarken parlak yosunlarla kaplı eski taş bir j^n bulanık gölgesini gördüm. Kürekçiler küreklerini dosdoğru gö-«aldımıışlardı.
Marius hiç ses çıkarmıyordu. Bir elini elimin üzerine koymuş yu-J-'Şak bir şekilde bastırıyordu. Öteki eliyle seti ve gecenin kendisi 1 kapkara yükselen kayalığı gösterdi.
inerlerimizden ıslak kayanın üzerine ışık düşüyordu.
^etin beş ya da altı metre yakınına geldiğimizde teknenin durdu-

ğunu hissettim. Bu büyüklükte ve bu ağırlıkta bir tekne için b likeli bir yakınlıktı.
Sonra Marius elimi tuttu, birlikte güverteyi geçtik ve gemj tarafına indik. Koyu renk saçlı bir hizmetçi yanımıza yakla§t! ^. rius'un eline bir torba verdi. Birlikte suyun üzerinden taş sete J
.

Aradaki uzaklığı hiç ses çıkarmadan, kolayca geçmiştik. Geriye dönüp baktığımda gemi hafifçe sallanıyordu. KürekU niden indirilmişti. Birkaç dakika içinde gemi koyun uzak kıyıSlIJ£ minik bir kasabanın ışıklarına doğru yola koyulmuştu. Marius ve ben karanlıkta yalnız başımıza duruyorduk. Gemi kamozlu suların üzerinde karanlık bir nokta gibi görünecek kad'l uzaklaştığında kayaların içine oyulmuş dar bir merdiveni gösterdi ' 'Önümden git, Lestat,' dedi.
Tırmanmak iyi gelmişti. Hızla yukarı çıkmak, kabaca oyulrauş ba
samakları ve zigzaglı dönüşleri izlemek, rüzgârın giderek güçlendiğ,
ni hissetmek, uzaklaştıkça suyun giderek donup kalmış gibi görünmeye
başladığını görmek çok güzeldi. Sanki dalgaların hareketler,
durmuştu. _j
Marius yalnızca birkaç basamak arkamdaydı. Yine gücün vuruşunu
duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Bu kemiklerime yayılan bir tu
resim gibiydi-
Kayalığın yarısına gelmeden kabaca oyulmuş basamaklar bitti Çok geçmeden bir dağ keçisi için bile yeterince geniş olmayan bir patikayı izlemeye başlamışüm. Zaman zaman kayalardaki çıkıntılar aşağıdaki suyla aramızda bir engel oluyordu. Ama çoğu zaman kaya lık yüzeydeki tek çıkıntı patikanın kendisiydi. Yükseklere çıktıkça aşağıya bakmaya korkar olmuştum.
Bir keresinde elimle bir ağacı kavrayıp arkama döndüm ve Man
us'un ağır ağır bana doğru geldiğini gördüm. Torbayı sırtına asmıştı.
sağ eli yanında sallanıyordu. Koy, uzaklardaki küçük kasaba veüman
oyuncaklara benziyorlardı. Bir çocuğun bir masanın

üzerin
bir ayna, kum ve küçücük odun parçalarıyla yaptığı bir harita g
_
di manzara. Geçidin ötesindeki açık denizi ve hareketsiz dena yükselen başka adaların gölgemsi şekillerini bile görebiliyor Marius gülümsedi ve bekledi. Sonra çok kibarca fısıldadı:
'Devam et.' ^otv-
Büyülenmiş olmalıydım. Yeniden tırmanmaya başladım ye ğa ulaşana dek durmadım. Son bir kaya ve yosun yığınının uz emekleyerek yumuşak çimenlerin üzerinde ayağa kalktım. , Çevrede daha yüksek kayalıklar ve tepeler vardı. Bir evin V VAMPİRİN ŞARKISI | 343 tan dev bir kale sanki bunlardan doğmuş gibi görünüyordu. sin' ^igrinde ve kulelerinde ışıklar vardı. peflceruS folunu omuzuma doladı ve birlikte girişe doğru yürüdük, carnan kapının önünde durduğumuzda bana sarılan kolunu rtiğini hissettim. Sonra içerden kayan bir sürgünün sesi geldi. £eVŞe,clldı beni yeniden sıkıca kavradı. Bir çift meşalenin yeterince Kf sağladığı bir hole girdik.
revrede sürgüyü çekecek ve bize kapıyı açacak hiç kimsenin
oldığını
görünce biraz sarsıldım. Marius arkasını döndü, kapıya
bakfve'kapı
kapandı
'Sürgüyü sür, dedi.
Bunu niçin başka her şeyi yaptığı gibi yapmadığını merak ettim.
^a hemen istediği şeyi yaptım.
'Böyle yapmak çok daha kolay,' dedi. Anlatımında hafif bir muziplik belirdi. 'Güvenle uyuyabileceğin bir oda göstereceğim sana.
Sonra istediğin zaman benim yanıma gelebilirsin.' Evde başka hiç kimseyi duyamıyordum. Ama burada ölümlülerin bulunmuş olduğunu anlayabiliyordum. Evin her yanında kokularını bırakmışlardı. Üstelik meşalelerin hepsi kısa bir süre önce yakılmışlardı.
Sağdaki küçük bir merdivenden yukarı çıktık. Benim olacak odaya girdiğimde şaşkınlıktan donakalmıştım.

Burası dev bir salondu. Duvarlarından birinin tamamı denizin üzerine uzanan taş parmaklıklı bir terasa açılıyordu. Arkamı döndüğümde Marius gitmişti. Torba da gitmişti. Ama odanın ortasındaki taştan bir masanın üzerinde Nicki'nin kemanı ve eşyalarımı koyduğum bavulum duruyordu.
Kemanı gördüğümde içimden bir üzüntü ve rahatlama dalgası geçti. Onu yitirdiğimi düşünüp korkmuştum. Odada taş sıralar vardı. Bir sehpanın üzerinde bir yağ lambası yanıyordu.
Uzaktaki bir girintide bir çift ağır tahta kapı vardı. Bu kapılara gidip açtığımda keskin bir L çizerek dönen bir geçitle karşılaştım. Kıvrımın ötesinde süssüz bir kapağı olan bir lahit vardı-Dünyanın en sert taşlarından biri olan yeşil mermerden yapılmış-?? Kapağı aşırı ağırdı. Kapağın içini incelediğimde demirle kaplanmış olduğunu ve içerden açılabilecek bir sürgüsünün olduğunu gördüm.
Kutunun dibine birçok parlak nesne saçılmıştı. Elime aldığımda °dadan sızan ışıkta neredeyse büyülü bir pırıltı saçmaya başladılar.
Altın bir maske vardı, yüz çizgileri dikkatle yapılmıştı maskenin. Uudakları kapalı, göz delikleri dar ama açıktı. Dövülmüş altın taba-

kalarından yapılmış bir kukuleta vardı yanında.
Maskenin kendisi çok ağırdı ama kukuleta hafif ve çok
Her bir plaka diğerlerine altın iplerle tutturulmuştu. Aynı
minik ve incecik altın plakaları ile kaplanmış bir çift de der ?ar'(
vardı. Son olarak yumuşacık kırmızı yünden yapılmış büyük h
tr
katlanıp yerleştirilmişti. Örtünün de bir yüzüne daha büyük alr^
Ön'
kalan dikilmişti. m P'a-
Eğer bu maskeyi takar, eldivenleri giyer ve üzerime örtüyü sem ben uyurken birisi lahitin kapağını açarsa gelecek olan L^ korunacağımı anlamıştım.
Ama birinin lahite girmesi olanaklı değildi zaten. İstelik L biri deki geçidin kapılan da demirle kaplıydı ve üzerlerinde demir sû r ler vardı.

Yine de bu gizemli nesnelerde bir çekicilik vardı. Onlara doku mak, uyurken onlan giydiğimi gözümün önüne getirmek hoşuma git misti. Maske Yunanlıların komedi ve trajedi maskelerini anırnsatniıstı bana. Tüm bunlar eski bir kralın mezarını düşündürüyordu.
Biraz isteksizce bıraktım bu şeyleri yerlerine.
Tekrar odaya geri döndüm, Kahire'de toprak altında geçirdiğim
gecelerde giydiğim giysileri çıkardım ve üzerime yeni giysiler giydim
Zamanın dışındaki bu yerde inci düğmeli menekşe rengi bir ceket,
her zamanki dantel gömleğim ve altın tokalı saten ayakkabılarımla
kendimi biraz saçma buluyordum, ama elimde yalnızca bu giysiler
vardı. Tüm saygın on sekizinci yüzyıl beyefendilerinin yaptığı gibi
saçlanmı arkaya toplayıp siyah bir kurdeleyle bağladım ve evin efendisini
aramaya çıktım.
2
Evin her yerinde meşaleler yakılmıştı. Kapılar açık duruy01"11 Pencereler kayalıklara ve denize baktıklarından perdeleri yoktu. Odamdan aşağı inen çıplak küçük merdivenden inerken tüm oc laşmalarım boyunca ilk kez ölümsüz bir varlığın sığınağında güve„. de olduğumu ayrımsadım. Burası ölümsüz bir varlığın isteyebilece» her şeyle döşenmiş ve doldurulmuştu.

.,ofıarda mermer altlıklar üzerine yerleştirilmiş göz kamaştırı-^°rln vazoları, duvarlardaki girintilerde Doğunun büyük bronz 0 Vütl. j göğe açılan her pencere ve balkonda çiçek açmış ender \fifie bitkiler vardı. Yürüdüğüm her yerde mermer zeminler Hint. u'ur,a jfan ve Çin'den gelmiş güzelim halılarla kaplıydı. di^n' yormuş gibi görünen dev doldurulmuş hayvanlar gördüm. rengi ayı, arslan> kaplan ve kendi

dev odasına yerleştirilmiş bir Şerhalar denli büyük yılanlar, gerçek ağaç dallan gibi görüne-"" ekilde yerleştirilmiş kuru dalların üzerine tünemiş yırtıcı kuşlar.
Ajflâ tum bunlara üstün gelen şey parlak renklerle yapılmış duvar . leriydi- Tavandan yere kadar bütün yüzeyleri kaplıyordu bun-Bir odada güneşte kavrulmuş bir Arap çölü tablosu vardı. Tablo ince ayrıntılarıyla çizilmiş bir develer kervanı ve kumların üzerinde yürüyen başları türbanlı tüccarlarla tamamlanmıştı. Bir başka odada çevremi bir cangıl sardı. İnce ince işlenmiş tropik çiçekler, sarmasldar, dikkatle boyanmış yapraklar.
Tablonun eksiksizliği beni şaşırtmış ve büyülemişti. Ama resmi ne Jenli yakından incelersem o denli daha çok şey görüyordum. Cangılın dokusu içersinde her yerde yaratıklar vardı. Böcekler, kuşlar, toprakta solucanlar. Tablonun milyonlarca inceliği sonunda bana öyle bir duygu verdi ki sanki uzay ve zamanın dışına kaymış, bir tablodan daha fazlası olan bir şeyin içine girmiştim. Oysa tüm bunlar duvarın üzerine çiziliydi.
Başım dönmeye başlamıştı. Nereye dönsem karşıma yeni tablolar, yeni dünyalar açılıyordu. Gördüğüm renklerin ve tonların kimilerinin i adını bile bilmiyordum.
Bu tabloların biçemine gelince bu da beni hoşuma gittiği denli şaşırtmıştı.
Tekniği son derece realist görünüyordu. Vinci, Raphael, IMchelangelo gibi geç Rönesans ressamlarının tümünde görülen kla-I* oranları ve incelikleri kullandığı gibi Wateau ve Fragonard gibi j*1'12 yakın dönem ressamlarının tekniklerini de kullanmıştı. Işığı kulpi'Şi inanılmazdı. Yaşayan yaratıklar onlara baktığımda soluk alır gilbi görünüyorlardı.
Arna ayrıntılar. Ayrıntılar realist ya da orantılı olamazdı.
Cangılda
™ fazla maymun, yaprakların üzerinde çok fazla böcek vardı. Yaz lagünü gösteren bir tabloda binlerce minik böcek vardı.
Büyük bir galeriye girdim. İki yanında bana bakan kadın ve er-
^ tabloları çizilmişti, neredeyse çığlık atacaktım. Bunlar her

çağdan
1 olardı. Bedeviler, Mısırlılar, Yunanlılar ve Romalılar,
zırhlı şöval-
346 j ANNE RICE
yeler, köylüler, krallar ve kraliçeler. Yelekleri ve dar pantoi
Rönesans dönemi insanları, kıvırcık gür saçlarıyla Güneş
KM1’3”1’”
nunda kendi çağımızın insanları. Ve ı
Ama yine ayrıntılar bana öyle bir duygu vermişti ki sank’ k yalnızca benim hayalimde düşünebileceğim insanlardı. Bir n ı ‘3r üzerindeki su damlaları, bir yüzün yanağındaki kesik, cilah â^11 çizmenin altında yansı ezilmiş bir örümcek. Gülmeye başladım. Gülünç değildi. Yalnızca çok hoştu r.-ij güldüm. ükV Galeriden çıkmak için kendimi zorlamam gerekti. Bunu yan memi sağlayan tek şey ışıl ışıl parlayan kütüphaneyi görmem old Duvarlar, duvarlar dolusu kitaplar, el yazması rulolan, tahta av lannın üzerinde dev parlak yer küreler, eski Yunan tanrı ve tann lannın büstleri, masalara serili kocaman haritalar. Masaların üzerine her dilden gazeteler yığılmıştı. Çevreye saçüm garip nesneler vardı. Fosiller, mumyalanmış eller, ilginç deniz kabuk lan. Kurumuş çiçek demetleri, eski heykellerden küçük parçalar Mısır hiyeroglifleriyle kaplı su menilerinden kavanozlar. Odanın ortasına, masalann ve cam kutuların çevresine ayak dayama yerleri olan rahat koltuklar, şamdanlar ve yağ lambaları yerleştirilmişti.
Kütüphane rahat bir dağınıklık, haz içinde geçirilecek uzun saat lerin habercisi gibiydi. Burası aşırı insanca bir yerdi. İnsan bilgisi, in san kalıntıları, insanların oturabilecekleri koltuklar. Burada uzun süre kaldım. Latince ve Yunanca kitap başlıklarını anlamaya çalıştım. Kendimi biraz sarhoş hissediyordum. Sanki kanın da çok fazla şarap olan bir ölümlüyü avlamış gibiydim. Ama Marius’u bulmam gerekiyordu. Bu odadan dışarı çıktım, kü çük merdivenlerden aşağı indim, tablolar asılı bir başka holden geçip ışık dolu kocaman bir odaya girdim.
Daha buraya varmadan kuşların şarkılarını duymuş ve çiçeklerin tatlı kokularını almıştım. Sonra kendimi bir kafesler ormanında kaybolmuş

buldum. Burada yalnızca her büyüklükte ve her renkte kuşlar değil aynı zamanda maymunlar da vardı. Odada dolaşırken neP si kafeslerinde çırpınmaya başladılar.
Kafeslerin çevreleri saksılarda bitkilerle doluydu. Muz ağaÇ'j1 güller, yaseminler ve başka tatlı kokulu gece sarmaşıkları. Mor ve yaz orkideler vardı, böcekleri avlayan balmumu yapraklı çiçeK şeftali, limon ve armut dolu minik ağaçlar sararıştı her yanı. . Sonunda bu küçük cennetten dışarı çıktığımda heykellerle o VAMPİRİN ŞARKISI I 347 ıe girmiştim. Burası Vatikan müzesindeki galerilerle denkti. bir 'l0clıan tablolar, Doğu mobilyaları ya da mekanik oyuncaklarla ^|£ odalara şöyle bir göz attım.
tık her nesneye ya da yeni buluşa takılıp kalamıyordum. Bu cindeki şeyleri öğrenmek için bütün bir yaşam gerekirdi. DoeVİly. sürdürdüm.
'^Kereye gittiğimi bilmiyordum. Ama tüm bu şeyleri görmeme izin üdiğini anlıyordum.
ve sonunda Marius'un başka hiçbir şeyle karışürılamayacak sesini jyfli. Kahire'de duyduğum kısık, ritmik yürek atışı. Ona doğm gittim.
3
Parlak ışıklarla aydınlatılmış bir on sekizinci yüzyıl salonuna gelmiştim. Taş duvarlar gül ağacından panellerle kaplıydı. Çerçeveli aynalar tavana yükseliyordu. Alışıldık boyalı dolaplar, kabank koltuklar, karanlık ve gösterişli manzaraların çizildiği tablolar, porselen saatler vardı salonda. Cam kapaklı kitaplıklara biraz kitap koyulmuştu. İşlemeli bir kanepenin yanındaki küçük bir masanın üzerinde yeni tarihli bir gazete vardı.
Dar ve yüksek Fransız kapıları taş bir terasa açılıyordu. Burada beyaz leylak ve kırmızı gül yığınları çevreyi mis gibi kokutuyordu.
Ve taş parmaklığın yanında sırtı bana dönük bir on sekizinci yüzyıl beyefendisi duruyordu.
Dönüp bana dışarı çıkmamı işaret ettiğinde bunun Marius olduğunu gördüm.
Benim giyindiğim gibi giyinmişti. Ceketi mor değil kırmızıydı, ™nteli Brüksel değil Valensiya danteliydi. Ama hemen hemen aynı üstümü

giymişti. Parlak saçları tıpkı benimki gibi koyu renk bir kuryeyle arkadan gevşek biçimde bağlanmıştı. Armand gibi uçucu bir 8°rtinüşü yoktu, daha çok üstün bir varlık gibi görünüyordu.
İnanıl-
32 beyazlık ve eksiksizlikte bir yaratık. Yine de çevresindeki her "ey'e bağlantılıydı. Giydiği giysiler, üzerine elini dayadığı taş paralık. Neredeyse parlak ayın üzerinden küçük bir bulutun geçtiği la bile bağlantısı vardı.
348 ANNE RICH
Bu anın tadını çıkarıyordum. Birazdan o ve ben koni
ben gerçekten buradaydım. Kafam hâlâ gemide olduğu gibi ır^l
di. Susuzluk hissedemiyordum. Bunu sağlayanın içimde orn
ntTnv/-
nın dolaşması olduğunu anlıyordum. İçimde tüm eski gizemi nı
lanmıştı, bunlar beni yükseltiyor, keskinleştiriyorlardı. KorT"top-
Gerekenler bu adada bir yerlerde miydiler? Tüm bu şeyler
bT01^1
miydi? ltle<*k
Parmaklığa doğru gittim, onun yanında durup denize h ı
Gözleri şimdi aşağıdaki kıyıdan yarım mil kadar uzaktaki bir -
J"1'
dikilmişti. Benim duyamadığım bir şeyi dinliyordu. Yandan göri
^
yüzü arkamızdaki açık kapılardan gelen ışıkta ürkütecek kadar T benziyordu.
Ama hemen neşeli bir anlatımla bana doğru döndü. Bir anda rüzsüz yüzü inanılmaz bir canlılık kazanmıştı. Sonra kolunu bana d ladı ve beni odaya geri götürdü.
Ölümlü bir insanın ritmiyle yürüyordu. Adımlan hafif ama sap lamdı. Bedeni hareket ederken beklenmedik şeyler yapmıyordu.
Beni karşı karşıya duran iki koltuğun yanına götürdü. Bunlara oturduk. Burası odanın hemen hemen ortasıydı. Teras sağımda kalıyordu.

Tepemizdeki avize ve panelle kaplı duvarlardaki bir düzine şamdan çevreyi apaydınlık yapıyordu.
Her şey doğal ve uygardı. Marius işlemeli yastıkların üzerine rahatça yerleşti ve ellerini koltuğun kollanna koydu. Gülümserken bütünüyle insan gibi görünüyordu. Gülümseme ye niden eriyinceye dek tüm çizgiler ve canlılık yerindeydi. Ona bakmamaya çalıştım ama elimden gelmiyordu.
Yüzünde muzipçe bir şeyler belirdi.
Yüreğim çarpıyordu.
'Senin için hangisi dalja kolay olurdu?' diye sordu Fransızca. 'Ben sana seni niçin buraya getirdiğimi mi anlatayım yoksa sen niçin beni görmek istediğini mi anlatmak istersin?'
'Oh, ilki daha kolay olur,' dedim. 'Sen konuş.'
Yumuşak, huzur verici bir gülüşle güldü.
'Sen dikkate değer bir yaratıksın,' dedi. 'Toprağın altına bu den' erken gideceğini beklemiyordum. Çoğumuz ilk ölümü çok daha ge^ yaşar. Yüzyıl ya da kimi zaman iki yüzyıl sonra.' 'İlk ölüm? Yani bunun sıradan bir şey olduğunu mu söylüyorsu Benim yaptığım gibi toprağa girmenin.'
'Sağ kalanlar arasında bu sıradandır. Ölürüz. Yeniden
diriliriz- y
nem dönem toprağın altına ginneyenler genellikle
dayanmazlar-
VAMPİRİN ŞARKISI | 349
^jjştım. Ama çok anlamlı geliyordu. Birden acı bir gerçek gel-
5vma. Nicki ateşe atlamak yerine toprağa girmiş olsaydı...Ama
jia. vfjcki'yi düşünemezdim. Eğer böyle yaparsam saçma
sapan so-
ormaya başlayacaktım. Nicki de bir yerlerde mi? Nicki bitti mi? t$r vlerim neredeler? Yalnızca yok mu oldular? # a senin durumunda bu olduğu zaman çok şaşırmamam gere-, jjye toparladı. Sanki düşüncelerimi duymamış gibiydi ya da ^ L bunlara girmek istemiyordu. 'Senin için değerli olan çok faz-^"eV yitirdio. Olağünüstü bir hızla çok fazla şey gördün ve öğren-'Bana neler olup bittiğini nasıl

biliyorsun?' diye sordum. Yine gülümsedi. Neredeyse kahkaha atacaktı. Ondan yayılan sıklık ve yakınlık şaşırtıcıydı. Konuşma tarzı çok canlı ve akıcıydı.
Yani iyi eğitimli bir Fransız gibi konuşuyordu.
Seni korkutmuyorum değil mi?' diye sordu.
'Bunu yapmaya çalışmadığını sanıyorum,' dedim. 'Yapmıyorum.'
Aldırmaz bir hareket yaptı. 'Ama yine de böylesine kendini denetleyebilmen biraz şaşırtıcı. Senin soruna gelince, tüm dünyada bizim türümüzün başına gelenleri bilirim. Açık sözlü olmak gerekirse her zaman bunun nasıl ve niçin olduğunu anladığımı söyleyemem. Bu güç de başka bütün güçlerimiz gibi yaşla birlikte artıyor. Ama tutarlı bir güç değil, denetlenmesi zor. Roma'da ya da Paris'te bile bizim türümüze neler olduğunu duyabildiğim zamanlar oluyor. Senin yaptığın gibi birisi beni çağırırsa bu çağnyı inanılmaz uzaklıklardan duyabilirim. Çağrının kaynağını bulabilirim. Bunu sen kendin de gördün.
'Ama bana başka yollardan da bilgiler gelir. Bütün Avrupa'da duvarlarda bana yazdığın mektupları biliyorum, çünkü onları okudum. Ayrıca başkalanndan da duydum seni. Zaman zaman sen ve ben birbirimizin yakınlannda olduk. Senin düşündüğünden daha da yakın. 0 zamanlar düşüncelerini duydum. Tabii şimdi de düşüncelerini du-
TOİİyorurn. Bunu anlamış olduğuna eminim. Ama sözcüklerle iletii"> ı kurmayı yeğliyorum.'
Niçin?' diye sordum. 'Ben yaşlıların dili bütünüyle bir yana ite-
Ceklerini sanırdım.'
Düşünceler yeterince kesin olmuyor,' dedi. 'Eğer düşüncelerimi
na açarsam senin orada okuyacaklarını denetleyemem. Eğer
ben
, ton düşüncelerini okursam duyduklarımı ya da gördüklerimi
yanj?
anlamam olanaklı. Dili kullanmayı ve kafa güçlerimi onunla
bire
Çalıştırmayı yeğliyorum. Önemli bir şey söyleyeceğimde
sesteki

yükselişi seviyorum. Sesimin duyulmasını seviyorum. Uyarm bir başkasının düşüncelerine girmekten hoşlanmıyorum 2l" ölümlüler ve ölümsüzlerin paylaştıkları en büyük armağan Hı ^ ce.' " " ^tı.
Buna ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Yine son derece lıydı söyledikleri. Yine de kendimi başımı sallarken buldum 'p^ davranışların,' dedim. 'Armand'ın ya da Magnus'un hareket ett"'
bi hareket etmiyorsun. Ben eskilerin hareketlerinin böyle oU ^ 8'"
sanırdım.' 8u"u
'Yani bir hayalet gibi mi demek istiyorsun? Niçin öyle yapayım.,.,
Yeniden yumuşak ve sevimli bir gülüşle güldü bana.
Koltuğunda K
raz daha geri yaslandı, dizini kaldırdı, ayağım küçük bir tabure '
üzerindeki yastığa dayamıştı, tıpkı kendi çalışma odasında oturan h" adama benziyordu.
'Kuşkusuz benim için de tüm bunların çok ilginç olduğu zamanlar oldu,' dedi. 'Adım atıyor gibi gözükmeksizin kaymak, ölümlülere olanaksız ya da rahatsız görünen fiziksel duruşlar takınmak. Kısa uzaklıkları uçmak ve hiç ses çıkarmadan yere inmek. Yalnızca isteğinle nesneleri hareket ettirmek. Ama bunlar sonunda kabaca görünmeye başlıyorlar. İnsan hareketleri kibar. Tende, insan bedeninin yaptığı şeylerde bilgelik var. Yere değen ayaklanmın sesini, parmaklanmla nesneleri hissetmeyi seviyorum. Üstelik, kısa uzaklıkları uçmak ya da yalnızca istençle nesneleri harekete geçirmek tüketici bir şey. Yapmak zorunda kalırsam yaparım bunlan, ama bir şey yapmak için elleri kullanmak çok daha kolay.'
Bu duyduklanmın ne denli hoşuma gittiğini gizlemedim. 'Bir şarkıcı yeterince yüksek bir notayla bir camı kırabilir,' dedi 'Ama herkes için bir camı kırmanın en yalın yolu onu yere atmaktır.'
Bu kez açık açık güldüm.

Şimdiden yüzünün bir maske pürüzsüzlüğü ve canlı anlatımlar arasındaki geçişlerine ve bunların ikisini birleştiren bakışlanndaki oe ğişmez canlılığa alışmaya başlamıştım. Anlatımı çarpıcı güzellikte v< bilge bir adamın açık ve dingin anlatımı olarak kalıyordu hep. Ama alışamadığım şey olağanüstü güçlü, tehlikeli ölçüde guÇ11 bir şeyin böylesine yakınımda olmasıydı.
Birden biraz heyecanlanmış, bunun altında ezildiğimi hissetme? başlamıştım. Rahatsız edici bir ağlama isteği duyuyordum. .
?
Öne eğildi ve parmaklarıyla elimin üzerine dokundu. İçimde0 şok dalgası geçti. Dokunması bizi birbirimize bağlamıştı. Teninin vampirlerin teni gibi ipeksi olmasına karşın daha az esnekti. D° VAMPİRİN ŞARKISI I 351 . na ipek eldiven giymiş taş bir elin dokunuşu gibi gelmişti. fliiŞ11 . Curaya getirdim, çünkü sana bildiklerimi anlatmak istiyo-^Hedi. 'Bildiğim tüm sırları seninle paylaşmak istiyorum. Pek çok |Ç' je beni kendine çektin.'
"e Q vülenmiştim. Her şeyden güçlü bir sevgi olanağı karşısında olj aumu hissettim.
Ama seni uyarıyorum,' dedi. 'Bu tehlikeli bir şey. Ben de en son tları bilmiyorum. Dünyayı kimin yaptığım ya da insanın niçin va-'uugunu sana anlatamam. Bizim niçin varolduğumuzu anlatamam 10 a Sana yalnızca bizimle ilgili olarak şimdiye dek başka herkesin ^lattıklanndan daha fazlasını anlatabilirim. Korunması Gerekenleri gerebilirim sana ve onlar konusunda bildiklerimi anlatabilirim.
Bu
Lji uzun sağ kalmayı başarabilmemin nedeni konusunda ancak kendi düşüncelerimi söyleyebilirim. Bu bilgi seni bir şekilde değişti-
bjlir. Aslında bilginin de tüm yaptığı şey bu bence...'
'Evet!'
'Ama sana vermem gerekenlerin hepsini verdiğimde önceden olduğundan başka bir yerde olmayacaksın: varoluşu için kendi nedenlerini bulmak zorunda olan ölümsüz bir varlık.'

'Evet,' dedim. 'Varolmak için nedenler.' Sesim biraz acılıydı. Ama bunun böyle açıkça söylendiğini duymak iyiydi. Ama kendim konusunda karanlık bir duyguya kapıldım. Aç, öldürücü bir yaratıktım, nedenler olmaksızın varolmayı pek iyi başarmışımı.
Kim ne söylerse söylesin canının istediği herkesi avlayan güçlü
bir vampirdim. Benim ne denli eksiksiz bir kötülüğüm olduğunu bi-
I lip bilmediğini merak ettim.
Öldürme nedeni kandı.
Tamam. Kan ve kanın verdiği kendinden geçme. Bu olmadığında »izler benim Mısır topraklannda olduğum gibi kuru kabuklardık.
Benim uyanmı unutma,' dedi. 'Her şeyin sonunda koşullar aynı | kalacak. Yalnızca sen değişmiş olacaksın. Buraya geldiğin zaman oluğundan daha fazla yoksunluk çeker bir durumda bulabilirsin kendini.'
, Peki niçin bana bir şeyler açıklamayı seçtin?' diye sordum. 'Emi-
111 seni aramaya çıkmış başkaları da olmuştur. Armand'ın nerede olüü8unu
biliyor olmalısın.'
Sana söylediğim gibi, bunun birçok nedeni var,' dedi. 'Belki de 8uçlü neden senin beni arayış tarzın. Bu dünyada çok az varlık Çekten bilgiyi arar. Ölümlü ya da ölümsüz çok azı gerçekten sosorar. Tersine, bilinmeyenden kafalarında şimdiden oluşturulmuş

yanıtları sökmeye çalışırlar. Aklamalar, onaylamalar, onlars mayacaklan avutmalar. Gerçekten soru sormak kapıyı bir t ^«-
açmak gibidir. Yanıt soruyu da soru soranı da yok edebilir ^^ yıl önce Paris'ten ayrıldığından beri sen gerçekten soruyorsu >a % Bunu anlamıştım ama söze dökemiyordum. 'Çok az hazır düşünceyle yola

çıktın,' dedi. 'Aslında beni Şa§ırttlr çünkü alışılmadık bir yalınlıkla düşünüyorsun. Bir amaç istiyo n Sevgi istiyorsun.'
'Doğru,' dedim hafif bir ürpertiyle. 'Biraz kaba, öyle değil m»
Yumuşak bir kahkaha attı.
'Yok. Aslında değil. Sanki on sekiz yüzyıllık Batı uygarlığı sonu da bir masum üretmiş gibi.'
'Bir masum? Benden söz ediyor olamazsın.' 'Bu yüzyılda herkes yabanıl olanın soyluluğundan söz etmev başladı,' diye açıkladı.
'Uygarlığın çürütücü etkisinden, yitik masumluğa geri dönmek için bulmamız gereken yoldan. Aslında bunun tümü saçma. Gerçekte ilkel insanlar varsayımlarında ve beklentilerinde canavarca olabilirler. Onlar masumluğu anlayamazlar. Ne de çocuklar anlayabilir bunu. Ama uygarlık sonunda masumca davranan insanlar yarattı. İlk kez kendilerine bakıyor ve "Hey, nedir tüm bunlar!" diyorlar.'
'Doğru. Ama ben masum değilim,' dedim. 'Tanrısız, evet. Ben tanrısız bir aileden geldim ve bundan hoşnutum. Ama çok uygulamaya dönük bir anlamda iyi ve kötünün ne olduğunu biliyorum. Ben ağabeyini öldüren Typhon'um, Typhon'un öldürücüsü değil. Senin de bunu bildiğine eminim.'
Kaşlannı hafifçe kaldırarak başını salladı. İnsan gibi görünmek için artık gülümsemesi gerekmiyordu. Şimdi yüzünde hiçbir çizgi olmadığı zaman bile bu duyguyu görüyordum.
'Ama bunu aklamak için bir dizge de aramıyorsun,' dedi.
'Benim
masumlukla söylemek istediğim şey bu. Ölümlüleri öldürdüğün
için
suçlusun, çünkü kan ve ölümle beslenen bir şeye
dönüştürüldün
Ama yalan söylemekten suçlu değilsin, kendi içinde karanlık ve
kötü
büyük düşünce dizgeleri yaratmıyorsun.'
'Doğru.'

'Tanrısız olmak belki de masumluğun ilk adımı,' dedi. 'Günah ve boyun eğme duygusunu, yitirilmiş olduğu varsayılan şeyler için ü yulan yalancı üzüntüyü yitirmek.'
'Öyleyse masumlukla deneyim yokluğunu değil ama yanılsa'11 yokluğunu söylemek istiyorsun.'
VAMPİRİN ŞARKISI I 353
[sama gereksinimi yoksunluğu,' dedi. 'Tam gözlerimizin "*de durana duyulan sevgi ve saygı.'
I ^-mi çektim. İlk kez koltuğa sırtımı yasladım, söylediklerini dü-'Ç1,0rdum. Bunun Nicki ile ve Nicki'nin ışık, her zaman ışık deyi-'l'nU ileisini düşünüyordum. Acaba Nicki bunu mu demek istemişti?
? Lrius şimdi düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. O da koltuğa . nrruştı. Açık kapılardan gece göğüne bakıyordu. Gözleri kısık, ^ biraz gergindi.
'/una beni çeken yalnızca ruhun ve dürüstlüğün değildi,' dedi, {$ ediyorsan söyleyeyim. Bizlerden biri olarak doğuş yolun da -ekti beni.'
'Öyleyse onun tümünü de biliyorsun.'
'Evet, her şeyi,' dedi önemsemeksizin. 'Öyle bir çağda varlığa geldin ki dünya düşlerde bile görülmemiş değişikliklerle yüz yüzeydi. t «enim için de böyle olmuştu. Ben şimdi bizim deyişimizle antik dünvanln sonuna yaklaştığı bir zamanda doğdum ve büyüdüm. Eski inançlar zayıflamışlardı. Yeni bir tanrı doğmak üzereydi.' I Ne zamandı bu?' diye sordum heyecanla.
I 'Daha yeni bir imparatorluk olan Roma'yı yöneten Augustus Sear zamanında. O sırada tanrılara inanç tüm yüce amaçlarına karşın ölmüştü.'
Yüzüme yayılan şoku ve hazzı görmesine izin verdim. Bir an için ile ondan kuşkulanmamıştım. Kendimi biraz sakinleştirmek ister gii elimi başıma koydum.
I Ama o konuşmayı sürdürüyordu:
0 günlerin sıradan insanları,' dedi. 'Henüz tıpkı bugün yaptıklaıigibi inanıyorlardı dine. Bu onlar için gelenek, boş inanç, basit büler, kökenleri antik çağda yitirilmiş törenlerdi, tıpkı bugün olduğu pi. Ama bu düşünceleri başlatmış olanlann dünyası, tarihin gidişini Pneten ve

ilerletenlerin dünyası bugünün Avrupa'sı gibi tanrısız ve kutsuz ikiyüzlü bir dünyaydı.'
I 'Cicero, Ovid ve Lukretius'u okuduğumda bana da öyle görünüştü,' dedim.
Başını salladı ve hafifçe omuz silkti. i Kuşkuculuğa, o zamanlarki alışıldık kafa yapımız olan gündelik "JŞünce düzeyine geri dönmek,' dedi. 'On sekiz yüzyıl aldı. Ama tar hiçbir biçimde kendini yinelemiyor. Bu şaşırtıcı bir şey.' Nasıl söylüyorsun bunu?'
I Çevrene bak! Avrupa'da bütünüyle yeni şeyler oluyor. İnsan ya-
Nna verilen değer her zamankinden daha yüksek. Bilgelik ve fel-

sefe bilimdeki yeni buluşlarla birleştiler. Yeni buluşlar insani şama yollannı bütünüyle değiştirecekler. Ama bu kendi içincje ^ Vakü. Bu gelecek. Asıl nokta senin şeyleri görmenin eski yo]Un lröV ruğunda doğmuş olman. Ben de öyleydim. İnanç taşımaksızın.^0' dün ama yine de maddeci değilsin. Ben de öyleydim. İnanç Ve U^' suzluk aracındaki yanktan dışarı fırladık sanki.'
Ve Nicki bu yarığın içine düştü ve yok oldu, diye düşündüm
'Sorulafının değişik olmasının nedeni bu,' dedi. 'Hıristiyan biri rı altında ölümsüzlüğe doğanların somlarından başka sorular -
"
yorsun sen-
Kahire'de Gabrielle ile konuşmamızı düşündüm, benim son k nuşmamı. Kendim Gabrielle'ye benim gücümün buradan geldiği
söylemiştim-
'Tam olarak öyle,' dedi. 'Sen ve ben bu konuda ortağız. Büyvjr ken başkalarından pek fazla bir şey bekleyemeyeceğimizi öğrendik Vicdan yükü ne denli ağır olursa olsun kişiye özel bir yüktür.' 'Peki s^nin ölümsüzlüğe doğuşun...söylediğin gibi Hıristiyan tanrının ilk günlerine rastladığına göre sen de Hıristiyan bir Tanrı altında mı doğdun?' diye sordum.

'Hayır,' dedi hafif bir iğrenme duygusuyla. 'Biz hiçbir zaman Hıristiyan Tanrıya hizmet etmedik. Bunu hemen aklından çıkanp atabilirsin.'
'Peki İsa ve §eytan adlarının arkasındaki iyilik ve kötülük güçleri?'
'Bunların da bizimle hemen hemen hiçbir ilgisi yok.'
'Ama herhalde şu ya da bu biçim altında kötülük kavramı...' 'Hayır, biz bundan daha eskiyiz, Lestat. Beni yapan insanların tanrılara tapı111111 insanlar oldukları doğru. Onlar benim inanmadığım şeylere inanıyorlardı. Ama inançları Roma İmparatorluğunun tapınaklarındın Ç°k daha 'eski bir zamandan geliyordu. İyilik adına insan kanımn dökülmesinin yığınlar üzerinde uygulandığı bir zamandan.
Kötülük kuraklık, çekirge saldırıları ve ekinlerin ölümü demekti.
Bu insanlar beni iyilik adına yapmışlardı.'
Tüm bunlar korkunç heyecanlı ve büyüleyiciydi.
Göz kamaştırıcı bir şiir korosu gibi tüm mitler geldi aklıma. Osı ris Mısırlılar ın iyi tanrısıydı, ekin tanrısıydı. Bunun bizimle en ilgi' si var? Düşüncelerim fırıl fırıl dönüyorlardı. Gözümde sessiz t" şimşek çaktı, Auvergne'de babamın evini terkettiğim gece Lente ateşinin çevresinde dans eden köylüleri anımsadım. Ekinleri arttı mak için ayin yapıyorlardı. Bunlar putperest demişti annem.
Uzl

önce geri gönderdikleri rahip de putperest olduklarını söyleşi.
"^ci'mdi bu ner zamankinden daha fazla Yabanıl Bahçe öyküsüne erneye başlamıştı. Bahçenin tek yasası olan estetik yasadan baş-^ hiçt>if yasanın egemen olmadığı Yabanıl Bahçe. Ekinler yükselenle başaklar önce yeşerip sonra sararacak, güneş parlayacaktı bura-^ Ağacın yaptığı eksiksiz biçimli elmaya bakın! Köylüler ellerinde nten ateşinden aldıklan yanan odunlarla elmaların büyümesi için yve bahçelerinde dolaşacaklardı.
'Evet, Yabanıl Bahçe,' dedi Marius, gözlerinde bir ışık kıvılcımı »«di. 'Ben bunu bulmak için İmparatorluğun uygarlaşmış kentlerinden dışarı çıkmak zorundaydım. Kuzey bölgelerindeki ormanlara dalmam gerekti, buralarda bahçe henüz verimliydi. Senin doğduğun «erlere

Güney Galya'ya gittim. Bize mavi gözlerimizi, sarı saçlarımızl ve beden yapımızı veren barbarların eline düştüm. Annem Keltik bjf reisin Romalı bir patrisyenle evlenen kızından doğmuştu. Sen de baban yoluyla bu kanı taşıyorsun. Üstelik garip bir rastlantı ile senin Magnus tarafından benim de beni yakalayanlar tarafından ölümsüzlüğe seçilmemizin nedeni aym. Biz sarışın ve mavi gözlü ırkımızın en güzel örnekleriyiz, başkalarından daha uzun boylu ve daha yakışıkiyız.'
'Ooooh, bana bunların tümünü anlatmalısın. Bana her şeyi açıklamalısın!' dedim.
Her şeyi açıklıyorum sana,' dedi. 'Ama ilkin sanırım ilerledikçe senin için çok önemli olacak bir şeyi görmen gerekiyor.' Sözlerinin etki yapması için bir an bekledi. Sonra insanlar gibi yavaşça doğruldu. Elleriyle hafifçe koltuğun kollarına dayanmıştı. Bana bakıyor ve bekliyordu. Koaınması Gerekenler?' diye sordum. Sesim korkunç zayıflamıştı, kendine güvensiz bir çocuğun sesi duyuluyordu. Yüzünde yine küçük bir muziplik gördüm, ya da daha doğrusu 'î'n için biraz eğleniyor gibiydi.
Korkma,' dedi ağırbaşlı bir sesle. Eğlendiğini gizlemeye çalışıyor-^
'Korkmak sana hiç yakışmıyor.'
Onları görmek, ne olduklarını bilmek için yanıp tutuşuyordum, tae de kımıldamadım. Onları göreceğimi hiç düşünmemiştim.
Bu-
*un ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim...
Bu korkunç görünüşlü bir şey mi?' diye sordum.
Yavaşça ve sevecen bir yüzle gülümsedi ve elini omuzuma koy-

'Eğer evet dersem bu seni durdurur mu?'
'Hayır,' dedim, ama korkmuştum.
'Yalnızca zaman ilerlediğinde korkunçlaşıyor,' dedi. 'BasI güzeldi.'
Bekledi, beni gözlüyor ve sabırlı olmaya çalışıyordu. Sonra şak bir sesle konuştu:
'Gel, gidelim.'

n>mu
4
Yerin derinliklerine inen bir merdiven.
Bu merdiven evden çok daha eskiydi. Ama bunu nasıl anladığını söyleyemem. Basamaklann ortası üzerlerine basan ayaklardan hafifçe çukurlaşmıştı. Kayanın içinde döne döne aşağılara iniyordu.
Zaman zaman kabaca oyulmuş açıklıklardan deniz görünüyordu Buraları bir insanın içinden geçemeyeceği kadar dardı ve üzerlerinde kuşlann konduğu ya da yarıklarından yaban otlarının büyüdüğü çıkıntılar vardı.
Her yerde açıklanamaz bir serinlik vardı. Zaman zaman eski ma nastırlarda, kilise yıkıntılarında ya da hayaletli evlerde hissedilen türden bir serinlik.
Durdum ve kollarımı ellerimle oğuşturdum. Serinlik merdivenlerden yukarı doğru geliyordu.
'Bunu onlar yapmıyor,' dedi yumuşak bir sesle. Birkaç basamak aşağıda beni bekliyordu.
Yan karanlıkta yüzünde beliren ışık ve gölge çizgileri yaşlı t»r ölümlüye benzetmişti onu.
'Ben onları getirmeden önce de bu serinlik vardı burada,' de* 'Pek çok insan tapınmak için bu adalara gelir. Belki de onlar gelme den önce bile bu serinlik buradaydı.'
Yine kendine özgü sabırla beni bekledi. Gözleri sevecendi.
'Korkma,' dedi yeniden inmeye başlarken.
ürülW
hisememek
benim için utandırıcı olacaktı. Basamaklar s< anırcasına gidiyor, gidiyordu açıklıkların önünden geçtik ve buralarda denizin g> dağımıza. Ellerimde ve yüzümde soğuk su serpintisin1 VAMPİRİN ŞARKISI | 357 taşlarda suyun parlaklığını görüyordum. Ama daha da aşağıs^ 0gru inmeyi sürdürüyorduk. Ayak seslerimizin yankısı yuvarlak ^ da ve kabaca işlenmiş duvarlarda büyüyordu. Burası her tür r* jan daha derindeydi. Çocukluğunuzda kazdığınız ve dünya-^ teki ucuna ulaşacağını umduğunuz tüneldi burası. n"1 nunda bir

başka dönemeci döndüğümüzde bir ışık öbeği görgir çift kapının önünde iki lamba yanıyordu.
lambaların fitillerini beslemek için derin, yağ dolu kaplar yerleş-. inişti. Kapıların kendileri dev bir meşe kütüğüyle sürgülenmişler-3 Runu kaldırmak için çok sayıda adam, belki de ipler gerekliydi. jvlarius kütüğü kolayca kaldırdı ve yana koydu. Sonra geri çekilip Dilara baktı. İçerde başka bir kütüğün kaldırıldığını duydum. Sonkapılar yavaşça açıldı. Soluğumun kesildiğini hissettim. Bunun tek nedeni bu işi dokunmadan yapmış olması değildi.
Bu
Hiçük numarayı daha önce de görmüştüm. Asıl soluğumu
kesen şey
odanın yukarda, evde gördüğümle aynı güzel çiçeklerle ve
yanan
lambalarla dolu oluşuydu. Burada yeraltının derinliklerinde
beyaz
leylaklar, üzerlerinde çiğ damlaları parlayan pembe ve kırmızı
güller
vardı. Mumların yumuşak ışıklarıyla aydınlanan ve binlerce
buketin
adı kokusuyla dolu bu oda bir mabetti.
Duvarlarda eski İtalyan kiliselerinin duvarlanndakilere benzer altınla işlenmiş freskolar vardı. Ama resimler Hıristiyan azizlerin resimleri değildi.
Mısır'ın palmiye ağaçlan, sarı çöl, üç piramit, Nil'in mavi sulan. Narin çizgili teknelerinin içinde Nil üzerinde yolculuk yapan Mısırlı kadın ve erkekler, altlarındaki suyun derinliklerinde rengârenk balıklar, tepelerindeki gökyüzünde mor kanatlı kuşlar. Hepsinin aralarına altın motifler işlenmişti. Göklerde parlayan gü-*$e, uzaklarda parlayan piramitlere, balıkların pullarına, kuşların inatlarına ve narin Mısırlı figürlerin üzerlerindeki takılara. Bu Mısır-`lar dar yeşil tekneleri içinde donmuş gibi duruyor ve ileri bakıyorpdı.
Bir an için gözlerimi kapadım. Sonra yavaşça açtığımda bütün ^nlar ve bu yer gözüme büyük bir tapınak gibi göründü. Üzerinde dev sarı

bir tente olan taştan yapılmış alçak adak taşın her yanı aynı Mısır motifleriyle işlenmişti ve üzerinde leylak dalrı vardı. Yukardaki derin yarıklardan aşağıya gelen hava hiç sönmen lambaların alevlerini titreştiriyor, su kaplarının içindeki leyarın yeşil bıçaklara benzeyen yapraklarını karıştırıyor ve güçlü birilerini çevreye yayıyordu.

Bu yerde kulağıma ilahiler geldiğini hissediyordum Ağıtlan ve eski büyüleri duyabiliyordum. Artık korkmuyor,/^^ radaki güzellik öylesine yüce ve öylesine yatıştırıcıydı ki.
Marius da buna bakıyordu. Ondan yükselen gücü, yenilm
vetinin hafif sıcaklığını hissettim ve tentenin arkasında kapıia^
^Uv
dıklarını duydum. n aÇıl
Eğer cesaret edebilseydim Marius'a birazcık daha yaklaşac u Altın kapılar bütünüyle açılıp arkalannda göz kamaştırıcı iki M gürünü gözler önüne serdiklerinde soluk almaz olmuştum RS'r yan yana oturmuş bir kadın ve bir erkekti.
Işık narin, ince çizgili beyaz yüzleri, güzelce yerleştirilmiş be kolları ve bacaklan üzerine düştü, kara gözlerinin içinde parlad Şimdiye dek gördüğüm tüm Mısır heykelleri gibi yalın ve sovlu dular. Aynntılar az, çizgiler güzeldi. Bu yalınlıkları içinde göz kama tırıcıydılar. Sertlik ve soğukluk izlenimini gideren tek şey yüzlerinde ki açık ve çocuksu anlatımdı. Ama gördüğüm tüm başka heykeller. de olmayan bir şey vardı. Giysileri gerçek kumaştandı ve gerçek saç lan vardı.
İtalyan kiliselerinde böyle giydirilmiş azizler görmüştüm. Memıe rin üzerine giydirilmiş kadifeler içinde heykeller ve pek de hoş görünmüyorlardı.
Ama burada bu iş büyük bir özenle yapılmıştı. Uzun, gür, siyah bukleleri olan peruklan vardı, alınlannda düz bir perçem kesilmiş ve başlanna altın bir halka takılmıştı. Çıplak kolla rında yılanlara benzer bilezikler ve parmaklarında yüzükler vardı.
Giysileri en ince pamuklulardan yapılmıştı. Erkek beline dek çıplakü ve üzerinde yalnızca bir tür eteklik vardı, kadına uzun, dar, hoş kıvnmlı bir giysi giydirilmişti. İkisinin de boyunlarında birçok altın kolye vardı

ve kimilerinin içlerine değerli taşlar yerleştirilmişti. İkisi de hemen hemen aynı büyüklükteydi ve oturuşlan birbirk rine çok benziyordu. Ellerini dümdüz uzatıp bacaklannın üzenne koymuşlardı. Böylesine birbirlerine benzer olmalan da beni çarp|CI sevimlilikleri ve gözlerinin mücevhere benzer parlaklığı kadar şaş"1' mıştı.
Hiçbir yerde böylesine yaşıyor görünen heykellerle karşılaş1" mıştım. Ama aslında onlarda canlıya benzer hiçbir şey yoktu.
D*
de bunun nedeni kolyelerinde ve yüzüklerinde parlayan ışıklar' gözlerindeki ışık yansımalarıydı. . j.
Bunlar Osiris ve İsis miydi? Kolyelerinde ve başlarındaki altın kaların üzerinde incecik yazılar mı görmüştüm?
VAMPİKİN ŞARKISI [359
^ularına gidebilir miyim?' diye fısıldadım.
.-Tabii.' dedi.
. katedraldeki küçük bir çocuk gibi adak taşına doğru ilerledim, dunda daha da çekingenleşiyordum. Onlara birkaç adım kala rfer m ve dosdoğru gözlerine baktım. Oh, inanılmaz bir derinlik ve ^klilik vard1 DU gözlerde. Çok gerçektiler. jjer bir siyah kirpik, yumuşak kıvrımlı kaslarındaki her siyah tüy ılmaz bir dikkatle yerleştirilmişti. sonsuz bir dikkatle biçimlendirilen ağızlan hafif aralıktı, dişlerin nltısı görülebiliyordu. Yüzleri ve kollan öylesine cilalanmıştı ki ^rlakug1 bozacak en küçük bir pürüz bile yoktu. Doğrudan önleri\ bakan tüm heykellerde ve tablolarda olduğu gibi bunlar da bana takıyor gibi görünüyorlardı.
Kafam karışmıştı. Eğer bunlar Osiris ve İsis değilse kimlerin heykelleriydiler?
Hangi eski gerçeğin simgeleriydiler ve niçin onlara Kojunması Gerekenler deniyordu?
Bunları düşünmeye daldım, başımı biraz yana eğmiştim. Gözleri aslında kahverengiydi, derin, siyah gözbebekleri vardı.
Gözlerinin aklan nemli gibi parlıyordu. Dudaklar en yumuşak pembe güllerin rengindeydi.
'İzin veriliyor mu, acaba...?' diye fısıldadım Marius'a dönerek,

ama
birden kendime güvenimi yitirip sustum.
'Onlara dokunabilirsin,' dedi.
Yine de bunu yapmak kutsal bir şeye saygısızlık gibi görünüyordu.
Bir süre daha baktım onlara. Bacaklanmn üzerine yerleştirdikleri açık ellerine, bizim tırnaklanmıza benzeyen tımaklanna, sanki bu taaklar camdan yapılmışlardı.
Erkeğin elinin üzerine dokunabileceğimi düşündüm, bu o denli saygısızca görünmeyecekti, ama aslında istediğim şey kadının yüzüne dokunmaktı. Sonunda parmaklarımı kararsızca kadının yanağına "attım. Bu beyazlığın üzerinden hafifçe kaydırdım parmaklarımı. Sonra da gözlerinin içine baktım.
Bunun bir taş olamayacağım hissediyordum. Olamazdı... Niçin wyle bir şey hissetmiştim...Kadının gözlerinde bir şeyler... Elimde olmadan geriye doğru sıçradım.
Aslında geriye düşmüş, leylak vazolarını devirmiş ve kapının yandaki duvara çarpmıştım.
1 Korkunç bir biçimde titriyordum, bacaklarım beni taşımaz olmuş-Canlılar!' dedim. 'Bunlar heykel değil! Tıpkı bizim gibi vampir 360 ANNE RICE bunlar!'
'Evet,' dedi Marius. 'Bununla birlikte onlar bu sözcü&îi ki lar.' ^ b'Sor. sar.
Biraz önümde durmuş onlara bakıyordu, elleri iki yanında kıyordu. Yavaşça döndü, yanıma geldi ve sağ elimi tuttu. ıtutan Kan yüzüme fırladı. Bir şey söylemek istiyor ama bunu yan yordum. Onlara bakıp duruyordum. Şimdi de Marius'a ve elimi beyaz ele bakmaya başlamıştım.
'Hiç sorun yok,' dedi neredeyse üzgün bir sesle. 'Senin onlara H kunmandan hoşlanmadıklarını sanmıyorum.' Bir an için onu anlayamadım. Sonra anladım. 'Yani senin de h nu bilmediğini mi söylemek istiyorsun. Yani onlar burada oturuyo lar ve .... Oooh, Tanrım!'
Birden Armand'ın öyküsünde söylediği sözleri anımsadım:
Korunması

Gerekenler banş içinde ya da sessizler. Bundan
ötesini hiçbir
zaman bilemeyebiliriz.
Her yanım titriyordu.' Kollarımdaki ve bacaklarımdaki sarsılmayı
durduramıyordum.
'Bizim gibi soluk alıyorlar, düşünüyorlar ve yaşıyorlar,' diye
kekeledim.
'Ne zamandır böyleler?'
'Sakin ol,' dedi elimi okşayarak.
'Oh, Tanrım,' dedim yeniden aptal gibi. Bunu söyleyip duruyordum.
Başka hiçbir söz yetmiyordu. 'Peki kim onlar?' diye sordum sonunda.
Sesim histeriye kapılmış gibi yükseliyordu. 'Osiris ve İsis mi?
Onlar mı bunlar?'
'Bilmiyorum.'
'Onlardan uzaklaşmak istiyoaım. Buradan çıkmak istiyorum.'
'Niçin?' diye sordu sakyı bir sesle.
'Çünkü...çünkü onlar canlı ama...konuşamıyorlar, kımıldayamıyorlar!'
Yapamadıklarını nereden biliyorsun?' derken sesi her zamanki gibi
yatıştırıcıydı.
'Ama yapmıyorlar işte. Önemli nokta da bu değil mi?
Yapmıyor'
lar bunları.'
'Gel,' dedi. 'Onlara biraz daha bakmanı istiyorum. Sonra sem
g
ri götüreceğim ve söylediğim gibi her şeyi anlatacağım sana.'
de o11'
'Onlara daha fazla bakmak istemiyorum, Marius, gerçekten
lS
miyorum,' derken elimi kurtarmaya çalışıyor ve başımı
sallıyorCl1
Ama beni bir heykel gibi sıkıca tutuyordu. Marius'un teninin

kine ne kadar benzediğini, onun da aynı inanılmaz parlaklığa
saın_

lduğunu düşünmeden edemiyordum. Dingin dururken Marilıip
un
US
yüzü de onların yüzü gibi pürüzsüzdü!
Marius ^a on^ar 8*bi oluyordu. Sonsuz yaşamın bir noktasında je onlar gibi olacaktım! Eğer bu denli uzun sağ kalırsam. ^ lütfen, Marius...' dedim. Utanmayı ve gururu bir yana atmıştım.
Odadan çıkmak istiyordum.
?Öyleyse beni bekle,' dedi sabırla. 'Burada kal.' glinıi bıraktı. Döndü, ezdiğim çiçeklere ve dökülen suya baktı. Gözlerimin önünde bu şeyler düzeldiler, çiçekler vazonun içine »irdi, yerdeki su gitmişti.
Önünde duran çifte bakarak durdu. Düşüncelerini okudum o zaman. Kişisel bir yolda onları selamlıyordu, bunun için bir ad ya da unvan gerekmiyordu. Son birkaç gecedir niçin gelmediğini açıklıyordu onlara. Mısır'a gitmişti. Onlar için armağanlar getirmişti oradan.
Yakında denizi görmeleri için onları dışarı çıkaracaktı. Biraz sakinleşmeye başlamıştım. Şimdi kafam o sarsıntı anında birden anladığı şeyleri çözümlemeye başlamıştı. Marius onları seviyordu. Her zaman sevmişti onları. Bu odayı güzelleştirmişti çünkü onlar görüyordu bu yaptıklarını ve yaptığı tabloların, getirdiği çiçeklerin güzelliğinin onlann hoşuna gidebileceğini düşünüyordu. Ama bilmiyordu. Yeniden dehşete kapılmak için tek yapmam gereken şey yan gözle onlara bakmaktı. Canlıydılar ve kendi içlerine kapatılmışlardı!
'Buna dayanamam,' diye mırıldandım. Marius'un bana onları niçin burada tuttuğunu anlatmasına gerek yoktu. Nedenini biliyordum bunun. Yerin derinliklerinde bir yere gömemezdi onları, çünkü bilinçliydiler.
Onları yakamazdı çünkü kendilerini
koruyamıyorlardı ve
bunu yapması konusunda Marius'a onaylarını bildiremezlerdi.
Oh,
Tanrım giderek daha kötüleşiyordu.

Marius eski putperestlerin tanrılarını onlann evleri olan tapınaklarda tutmalan gibi bakıyordu onlara. Çiçekler getiriyordu. Şimdi benim önünde onlara tütsüler yakıyordu, ipek bir mendilin küçük bir şey çıkardı. Onlara bunu Mısır'dan getirdiğini söyledi Ve önlerindeki küçük bronz bir tabakta yaktı onu. Gözlerim yaşarmaya başladı. Ağlıyordum.
Başımı kaldırdığımda Marius onlara arkasını dönmüştü, omuzu-Ufı üzerinden görebiliyordum onları. Aralarında sarsıcı bir benzerlik ardı, kumaşlarla giydirilmiş bir heykel.
Belki de isteyerek böyle yaptığını düşündüm, yüzünü bir heyke-

le benzetiyordu.
'Seni düş kırıklığına uğrattım öyle değil mi?' diye fısıldan 'Yok, hiç de değil,' dedi sevgiyle.
'Böyle yaptığım için üzgünüm.'
'Hayır, yanlış bir şey yapmadın.'
Biraz yaklaştım. Korunması Gerekenlere kabalık yaptığım, hı diyordum. Marius'a kabalık yapmıştım. O bana bu sırn açıklam 'SS benim tek yaptığım şey dehşete kapılmak olmuştu. Kendimden 'Ve nıyordum.
Daha da yaklaştım. Yaptığım şeyleri düzeltmek istiyordum M us yeniden onlara döndü, kolunu bana doladı. Tütsü baş döndü " cüydü. Gözlerinin derinliklerinde lambaların alevleri parlıyordu Beyaz tenlerinde hiçbir kırışık, hiçbir damar ya da kıvnm görü müyordu. Marius'un dudaklarında bile görebildiğim ince çizeile yoktu onlann dudaklannda. Soluk alıp verirken kımıldamıyorlardı Sessizlik içinde dinlerken onlann hiçbir düşüncelerini duyamryordum, hiçbir yürek atışı, hiçbir kan hareketi.
'Ama orada, öyle değil mi?' diye fısıldadım.
'Evet, orada.'
'Peki sen...?' Onlara kurbanlar getirip getirmediğini sormak istiyordum.
'Artık içmiyorlar.'

Bu bile korkunçtu! Böyle bir hazdan bile yoksundular. Yine de onların bir kurbanı yakalamaya yetecek kadar bir süre için kımıldamaya başlamalan sonra yine sessizliğe gömülmelerini düşünmek, ah! Hayır, böyle yapmadıkları için rahatlamam gerekirdi. Ama rahatlamamıştım.

'Çok uzun zaman önce henüz içmeyi sürdürüyorlardı, ama yalnızca yılda bir kez. Mabede onlar için kurbanlar bırakıyordum. Zayıflamış ve ölümü yaklaşmış kötü insanlar. Geri döndüğümde onlann alındığını ve Korunması Gerekenlerin eskisi gibi olduklannı buluyordum. Yalnızca tenlerinin rengi biraz değişmiş oluyordu. Bir damla kan bile dökülmemiş olurdu.

'Bunu yaptıklarında her zaman dolunay olurdu ve genellikle ilk
baharda oluyordu. Başka zamanlar biraktığım kurbanlan hiçbir s
man almadılar. Sonra bu yılda bir beslenme de durdu. Arada sırada
kurbanlar getirmeyi sürdürdüm. Bir keresinde on yıl aradan sonra w
başka kurbanı aldılar. Yine dolunay vardı ve ilkbahardı. Sonra e
azından yanm yüzyıldır hiçbir şey içmiyorlar. Sayısını ben de un .
tum. Belki de ayı görmeleri ve mevsimlerin değiştiğini bilmeleri g

Aive düşünmüştüm ama bunun da bir öneminin olmadığı ortala
y
f fn jan İtalya'ya götürmeden önce içmeyi bırakmışlardı. Bu üç I önceydi. Mısır'ın sıcağında bile hiçbir şey içmediler.'

f"2, Lıa içtikleri zaman bile sen bunu kendi gözlerinle görmedin öylenHayır,'<
iedi.

,Qnlan hiç kımıldarken görmedin mi?'
?Hayır, başından beri.'
yeniden titremeye başlamıştım. Onlara bakarken soluk aldıklandudaklannın kımıldadığını gördüğümü hayal ettim. Bunun yanıl-` a olduğunu biliyordum. Ama beni çılgına çeviriyordu. Buradan akmam gerekiyordu. Yeniden ağlamaya başlayacaktım.
Zaman zaman onlara geldiğimde,' dedi Marius. `Bazı şeyleri değişmiş
buluyorum.'
Nasıl? Neyi?'
Küçük şeyler,' dedi. Düşünceli bir yüzle onlara bakıyordu. Uzandı
ve kadının kolyesine dokundu. `Bu kolyeyi seviyor. Herhalde kendisine
yakışanın bu olduğunu düşünüyor. Başka bir kolye vardı, yerde
kopmuş bulurdum onu.'
`Öyleyse kımıldayabiliyorlar.'
`İlkinde kolyenin düştüğünü düşünmüştüm. Ama üç kez tamir ettikten sonra bunun aptalca olduğunu anladım. Boynundan koparıp atıyordu ya da düşünceleriyle onu düşürüyordu.' Dehşet içinde ağzımdan küçük bir fısıltı çıktı. Sonra onlann önünde bunu yaptığım için korkuya kapıldım. Hemen dışan çıkmak istiyordum.
Kadının yüzü tüm düşlerimin bir aynası gibiydi. Dudaklan bir gülümsemeyle kıvnlmıştı, ama aslında kıvnlmamışlardı. `Başka süslerde de aynı şeyler oldu. Sanınm sevmedikleri tanrıların adları yazılıydı bu süslerde. Bir keresinde bir kiliseden getirdiğim w vazoyu kırmış. Minicik parçalara ayırmışlardı. Sanki bunu bakış-I arıyla yapmış gibiydiler. Sonra daha çarpıcı başka değişiklikler de oldu.'
Anlat bana.'
Mabede geldiğimde birini ya da diğerini ayakta bulduğum oldu.' Bu çok korkutucuydu. Elini yakalayıp onu buradan dışan çekip Ifkarmak istiyordum.
L. Bir keresinde erkeği koltuğundan birkaç adım uzakta buldum.

I lr başkasında kadın kapının yanındaydı.'
Dışan mı çıkmaya çalışıyordu?' diye fısıldadım.

'Belki de,' dedi düşünceli bir sesle. 'Ama eğer istesele Hdışarı çıkabilirlerdi. Bütün öyküyü dinlediğinde kendin ka ' ^°'3' lirsin. Ne zaman onları kımıldamış bulsam yerlerine geri tas^ ** larını ve bacaklarını önceki gibi yerleştirdim. Bunu yapmak L"1 bir güç istiyor. Bir taşı kımıldatmak ne denli zorsa onları kim ı ' da öyle. Benim gücümün büyüklüğünü bildiğine göre bir de ^K kini düşün.'' n'antı.
'Sen isterlerse dedin. Ya her şeyi yapmak istiyorlarsa ama a pamaz oldularsa? Ya kadının gücünün sınırı ancak kapıya kad ^'
maksa!'
'Sanırım eğer isteseydi kapıları kırabilirdi. Eğer ben kafam] güleri açabiliyorsam onun neler yapabileceğini düşünsene.' Soğuk, uzak yüzlerine, dar, çökük yanaklanna, büyük ve ağızlarına baktım.
'Peki ama ya yanılıyorsan. Ya birbirimize söylediğimiz her Sn duyuyor ve buna öfkeleniyorlarsa...'
'Sanırım duyuyorlar,' dedi. Yeniden beni yatıştırmaya çalışıyordu Elini elimin üzerine koymuştu, sesi yumuşaktı. 'Ama buna aldırmadıklarını düşünüyorum ben. Eğer aldırsalardı kımıldarlardı.' 'Ama nasıl bilebilirsin bunu?'
'Çok büyük güç isteyen başka şeyler yapıyorlar. Örneğin zaman zaman tenteyi kapatıyorum, hemen açıyorlar. Bunu onların yaptığını biliyorum çünkü onlardan başka kimse yapamaz. Kapılar fırlayıp açılıyor ve onları orada görüyorum. Denize bakmaları için onlan dışarı çıkarıyorum. Şafak sökmeden önce onlan almaya geldiğimde daha ağır, daha katı ve daha kımıldatılmaz oluyorlar. Kimi zamanlar bunları yapmalarının nedeninin beni uğraştırmak, benimle oyun oynamak olduğunu düşünüyorum.'
'Hayır, bir şey yapmaya çalışıyorlar, ama ellerinden gelmiyor.'
'Bu denli çabuk karar verme,' dedi. 'Odalarına geldiğimde ger çekten garip şeylerin kanıtlannı bulduğum oldu. Üstelik başlangıç'3

olan şeyler de var...'
Ama durdu. Bir şey dikkatini çekmişti.
'Onların düşüncelerini duyuyor musun?' diye sordum. Bir şey öın liyor gibi görünüyordu.
Yanıt vermedi. Onları inceliyordu. Bana bir şey değişmiş gibi ge di! Arkamı dönüp kaçmamak için bütün irademi kullandım. Dik* le onlara baktım. Hiçbir şey göremedim, duyamadım, hissedemeû' »?
Eğer Marius niçin onlara baktığını açıklamasaydı çığlıklar atm başlayacaktım.
r

kadar tez canlı olma, Lestat,' dedi sonunda. Hafifçe gülümsü-
$u özieri hâlâ erkeğin üzerindeydi. 'Arada sırada onları duyuyofjfi*'
a ^uyduklarımdan bir şey anlaşılmıyor. Yalnızca onların varf^
ı ?«sediyorum. Bilirsin o sesi sen de.'
$"' tam şimdi onu mu duydun.'
Seet... Belki.'
. (iüS, lütfen buradan dışarı çıkalım, sana yalvanyorum. Beni Fja buna dayanamıyorum! Lütfen Marius, gidelim.'
'fainam' ^ec^ yumuş3^ bir sesle. Omuzumu sıktı. 'Ama önce be-
Liri bir şey yap.'
"" ,fje istersen.
Onlarla konuş. Bunun yüksek sesle olması gerekmez. Ama ko-Onları güzel bulduğunu söyle onlara.'
" 'Biliyor'31"" dedim. 'Onları anlatılmaz ölçüde güzel bulduğumu bi-Bvorlar.' Bunu yaptıklarından emindim. Ama Marius bunu bir tören-LtniŞ gibi söylememi istiyordu. Kafamdan tüm korkuları ve tüm çılanca düşünceleri temizledim ve onlara bunu söyledim. Yalnızca konuş onlarla,' diye yüreklendirdi beni Marius. Konuştum onlarla. Erkeğin gözlerinin içine baktım, kadının gözlerinin içine baktım. İçimi çok garip bir duygu kapladı. Gerçek sözcüklerin en yalın biçiminde.

Sizi güzel buluyorum, sizi hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar güzel buluyorum, cümlelerini yineliyordum.
Çok küçükken dağın yamacındaki çayırlıkta yatıp Tanrıdan beli babamın evinden uzaklaştırmasını isterken yaptığım gibi dua ediprdum.
Şimdi onunla bunları konuşuyordum. Yakınına gelmeme ve onun ski gizlerini görmeme izin verdiği için ona teşekkür ettiğimi söyleflm ve bu duygu fiziksel bir duyguya dönüştü. Tüm derimin yüzeyime saçlarımın köklerini kapladı. Yüzümden gerilimin çekildiğini Gedebiliyordum. Bunun bedenimi terkettiğini hissedebiliyordum. tfıflemiştim. Kadının derin kahverengi gözlerine bakarken ruhumu toü ve çiçekler sarmalamıştı.
'Akaşa,' dedim yüksek sesle. Söylediğim anda bu adı duymuştum.
lu'ağıma çok güzel gelmişti. Her yanımdaki tüyler dikildi. Tente 1un çevresinde ateşten bir sınır oldu, erkeğin oturduğu yerde yal-
^ca bulanık bir şey vardı. İstemeye istemeye yanına yaklaştım, öne
§ru eğildim ve dudaklarını neredeyse öpmek üzereydim. Bunu Pfiiak istiyordum. Daha yakına eğildim, sonra dudaklarını hisset-
Ka
nın ağzıma dek yükselmesini ve ona akmasını istedim. Gabri-366 ANNE RICE elle tabutta yatarken de böyle hissetmiştim. Büyü derinleşiyordu, gözlerinin dipsiz derinliklerinin içjn tim. e b% Bir tanrıçayı ağzından öpüyorum, bana neler oluyor! Böyle u. yi düşünmek için deli olmam gerekir.
Geri çekildim. Kendimi yeniden duvara yaslanmış buldum yordum, ellerimi başımın iki yanına bastırmıştım. En azından bu t leylaklan devirmemiştim ama yeniden ağlıyordum. Marius tentenin kapılarını kapattı. Sürgüyü içerden kapattı. Geçide girdik, kapının iç tarafındaki sürgüyü bakışlarıyla yerı tirdi. Dışardaki sürgüyü çekmek için ellerini kullandı. 'Gel bakalım delikanlı,' dedi. 'Yukarı gidelim.' Ama birkaç

adım yürümüştük ki bir tıkırtı sesi duyduk, ardındı bir ses daha. Döndü ve geriye baktı.
'Yine aynı şeyi yaptılar,' dedi. Yüzünden bir sıkıntı gölgesi geçti 'Neyi?' Duvara doğru gerilemiştim.
'Tente. Açtılar onu. Gel. Daha sonra, güneş doğmadan önce geri dönerim. Şimdi benim oturma odama gideceğiz ve sana kendi öykü mü anlatacağım.'
Aydınlatılmış odaya vardığımızda koltuğa çöktüm, başımı ellerimin arasına almıştım.
Marius sessizce durmuş yalnızca bana bakıyordu, sonunda bunun
aynmına vardığımda başımı kaldırdım.
'Sana adını söyledi,' dedi.
'Akaşa!' dedim. Çözülüp yiten bir düşün içerisinden bir sözcük yakalıyor gibiydim. 'Bana bunu söyledi. Yüksek sesle Akaşa dedim Marius'a baktım, ondan bir yanıt istiyordum. Bana gözlerini dikip bakmasının bir açıklamasını istiyordum ondan.
Eğer yüzü yeniden sevecen bir ifade almazsa aklımı yitireceğimi
düşündüm. *
'Bana kızgın mısın?'
'Şşşt. Ses çıkarma,' dedi.
Sessizlikte hiçbir şey duyamadım. Belki denizin sesi. Belki odadaki mumların çıtırtısı. Belki rüzgâr. Onların gözleri bile Marius'un g°z' lerinin şimdi göründüğü denli cansız görünmemişti.
'İçlerinde bir şeylerin uyanmasına neden oldun,' diye fısıldadı-
Ayağa kalktım.
'Bu ne anlama geliyor?'
'Bilmiyorum,' dedi. 'Belki hiçbir anlamı yoktur. Tente hâlâ açık onlar da her zamanki gibi oturuyorlar. Kim bilir?'

Birden Marius'un bilme isteğiyle geçirdiği bütün o uzun yılları ettin1-
Yüzyıllar demem gerekirdi ama yüzyılların ne demek oldu-^S u
düşünemiyordum. Şimdi bile düşünemiyorum bunu.
Onlardan
^"lüçük bir işaret çıkarmak için çabalayarak ve hiçbir şey alamadan
ef|ar y'^ar geÇirmesimn nasıl bir şey olduğunu hissettim.
Kadından
^ nl0 sırnnı nasıl çekip çıkardığımı merak ettiğini biliyordum.
Aka-
3 Bir şeyler olmuştu, ama bunlar Roma dönemindeydi. Karanlık vler.
Korkunç şeyler. Acılar, dayanılmaz acılar.
5 İmgeler bembeyaz oldu. Sessizlik. Bir kilisenin mihrabından
indi-
ijp ortasına yerleştirilmiş bir aziz gibi duruyordu odanın ortasında.
'Marius!' diye fısıldadım.
Uyandı, yüzü yavaş yavaş ısındı, sevgiyle, neredeyse merakla bana
baktı.
'Evet, Lestat,' dedi, güven veren bir hareketle elimi tuttu.
Koltuğuna oturdu ve bana da aynı şeyi yapmamı işaret etti. Yeniden
karşılıklı rahatça oturmuştuk. Odanın ışığı güven vericiydi.
Pencerelerin ötesinde gece göğünü görmek güven vericiydi. Daha
önceki hızlılığı, gözlerindeki neşeli pırıltılar geri dönüyordu.
'Henüz geceyarısı olmadı,' dedi. 'Adalarda her şey yolunda.
Eğer
rahatsız edilmezsem sanırım bütün öyküyü anlatacak kadar
zaman
Marius'un Öyküsü
5
'Tüm bunlar kırk yaşımdayken başladı. Galya'daki Roma kenti
Massilia'da sıcak bir ilkbahar gecesi, limandaki kalabalık bir taverna-^
kendi dünya tarihimi yazmaya başlamıştım. 'Taverna kirli ve kalabalık
olmasına karşın çok sevimliydi. Gemicilerin, gezginlerin ve benim gibi
yolcuların takıldıkları bir yerdi. Genelde orada olanların hepsini
sevdiğimi düşünüyordum.

Aslında pek
jj°gu yoksuldu oysa ben yoksul değildim ve omuzlarımın
üzerinde
atıklarında yazdığım şeyleri okuyamıyorlardı.
imparatorluğun tüm büyük kentlerini kapsayan uzun ve
yorucu
lr yolculuktan sonra gelmiştim Massilia'ya. İskenderiye,
Bergama ve

Atina'yı gezmiş, insanları gözlemiş ve onlar üzerine yazılar v tim. Şimdi de Galya'daki Roma kentlerini dolaşıyordum. 'O gece Roma'daki kütüphanemde olsam daha rahat olm Aslına bakılırsa tavernayı kütüphanemden daha çok sevmiştin, tiğim her yerde mumumu, mürekkebimi ve parşömenimi üz yerleştireceğim kapıya yakın bir masa arardım. En iyi çalışmam K^ raların en gürültülü olduğu akşam saatlerinde yapardım. 'Geriye bakınca tüm yaşamımı çılgınca bir etkinliğin ortasında çirdiğimi görmek kolay oluyor. Beni hiçbir şeyin ters etkilerneyec düşüncesine alışmıştım.
'Bir Roma evinin yasadışı çocuğu olarak büyümüştüm. Sevilm şımartılmıştım, istediğim her şeyi yapmama izin verilmişti. Yasal yol lardan doğan ağabeylerimin evlilik, politika ve savaşla kaygılanmak rı gerekmişti. Yirmi yaşıma geldiğimde bir bilimadamı ve tarih yazlc olmuştum. Sarhoş toplantılarındaki tarihi ve askeri tartışmaları yatıştırmak için sesini yükselten biriydim.
'Yolculuklarımda yanımda bol bol para, her yerde kapıları açan belgeler olurdu. Yaşamın bana iyi yüzünü gösterdiğini söylemek az bile gelir. Olağanüstü mutlu bir bireydim. Ama buradaki asıl önemli nokta yaşamın beni hiçbir zaman sıkmamış ve yenmemiş olmasıydı.
'Bir yenilmezlik duygusu, bir merak duygusu taşıyordum. Sonraları bu benim için önemli olacaktı, tıpkı senin için öfkenin ve gücünün önemli olması gibi. Tıpkı başka ruhlar için umutsuzluk ya da acımasızlığın önemli olması gibi.
'Ama konumuza geri dönersek... Oldukça serüvenli yaşamımda eksikliğini çektiğim bir şey varsa bu da Kekik annemin sevgisi ve onu

tanımaktı. Doğduğum zaman ölmüştü, onunla ilgili olarak tek bildiğim şey bir köle olduğu ve Julius Sezar'la dövüşen savaşçı Galyalılar'ın kızı olduğuydu. Ben de onun gibi sansın ve mavi gözlüydüm.
Öyle görünüyor ki ailesinin insanları çok iriymiş. Çok küçük yaşta babamın ve ağabeylerimin tepesinden bakıyordum. 'Ama Galyalı atalarımı neredeyse hiç merak etmiyordum. Galyaya eğitimli bir Romalı olarak gelmiştim. Barbar kanımın ayrımında bile değildim. Zamanımın ortak inançlarını taşıyordum ben de.
Sezar
büyük bir yöneticiydi ve bu kutsal Pax Romana çağında eski
boş ınançlar
yerlerini yasaya ve akla bırakmışlardı bütün
İmparatorlukta
Roma yollarının uzanamayacağı ve askerlerin,
bilimadamlarının v
onları izleyen satıcıların gidemeyeceği denli uzak hiçbir yer
yoktu-
'O gece deli gibi yazıyordum. Tavernaya girip çıkan
adamları, n
ırktan çocukları, bir düzine değişik dili konuşanları
anlatıyordum-

Görünürde hiçbir neden yokken yaşam konusunda garip bir
düve
kapıldım. Neredeyse hoş bir saplantı denebilecek garip bir
ji"1 oyuyordum. Bunun bana o gece geldiğini anımsıyorum
çün-
onradan olanlarla ilişkili gibi görünmüştü. Ama aslında bir ilişkiktu-
Bunları daha önce de düşünmüştüm. Bir Roma yurttaşı ola-\ı
geçirdiğin1 son üç saat içinde aklıma gelmiş olması yalnızca bir
yantıydı-
Düşünce şuydu: bir yerlerde her şeyi bilen, her şeyi görmüş
olan
I vardı. Bunu söylerken bir Üstün Varlığın olduğunu söylemek

işiyorum,
demek istediğim şey yeryüzünde sürekli bir aklın,
sürek-
hjr bilginin olduğu. Bunu uygulamaya yönelik olarak düşünmeye başladığımda düşündüğüm şeyler beni hem heyecanlandırıyor hem i» [aharlatıyordu. Gezilerimde altı yüzyıl önce ilk Yunanlı tüccarlar eldiğinden Massilia'nın nasıl bir yer olduğunun bir bilgisiyle,
Keops piramitler yaptırdığı sırada Mısır'ın nasıl bir yer olduğunun bilgisiyle karşılaşmıştım. Kimileri Truva, Yunanlılar'ın eline düştüğü zaman ışı-«ın nereden parladığını biliyordu. Birisi ya da bir şey Ispartalılar surları yıkmadan hemen önce Atina'nın dışındaki küçük çiftlik evlerinde çiftçilerin birbirlerine neler söylediklerini biliyordu.
'Bunun kim ya da ne olduğu konusundaki düşüncem bulanıktı.
Ama karşıma çıkan şey ruhsal olan hiçbir şeyin bizim için yitirilmiş olmadığıydı ve bilmek de ruhsaldı. Bu sürekli bir bilmeydi... 'Biraz daha şarap içip bunun üzerinde düşünerek yazı yazmayı sürdürürken bu benimkinin bir inanç olmaktan çok bir önyargı olduğunu gördüm. Yalnızca sürekli bir bilginin olduğunu hissediyordum.
'Yazmakta olduğum tarih buna bir öykünmeydi. Tarihimde gördüğüm her şeyi birleştirmeye çalışıyordum. Uluslar ve insanlar üzeine gözlemlerimi bana Yunanlılar'dan, Ksenefon'dan, Herodops'ten, Poseidon'dan gelen yazılı gözlemlerle bağlamaya, kendi yatan süresince dünyanın sürekli bir bilgisini oluşturmaya çabalıyorum. Gerçek bilgiyle karşılaştırıldığında benim yaptığım donuk ve sı-F'i kalıyordu. Yine de yazmayı sürdürürken kendimi iyi hissediyorum.'
Anıa geceyarısına doğru biraz yorulmaya başlamıştım.
Oldukça
Rn ve yoğun bir çalışmadan sonra başımı kaldırdığımda
tavernada
Şeylerin değişmiş olduğunu ayrımsadım.
L Açıklanamaz bir sessizlik vardı. Aslında taverna neredeyse boştu.
I"" karşımda, mum ışığının ancak aydınlattığı yerde sarışın bir adam P odaya dönük olarak oturuyor ve sessizce beni izliyordu.
Görür

?unün çarpıcı olmasına karşın beni asıl şaşırtan şey bu değildi. Bir
i
370 ANNE RICE
süredir yakınımda oturmuş olmasına ve beni izlemesine raö dikkat etmemiş olmamdı. en ona ‘Bütün Galyalılar gibi çok iri bir adamdı. Benden bile uz luydu. Dar, uzun bir yüzü, aşırı güçlü bir çenesi, kartal ga2 ^ ^Vburnu vardı. Kalın ve karışık kaşlarının altında gözleri çocuk5’ 8İ,)| zekâyla parlıyordu. Demek istediğim şey çok ama çok zeki ov ‘)u ründüğü. Ama aynı zamanda genç ve saf görünüyordu oysa 0 *,8<1 genç de değildi. Kafa karıştırıcı bir etkisi vardı. ‘Tüm bunların üstüne gür ve kaba sarı saçları o sıralar Rorn arasında yaygın olan biçimde kısa kesilmemişti, omuzlarından a dökülüyordu. O sıralar her yerde görülen alışıldık tunik ve pei yerine kemerli eski bir yelek vardı üzerinde. Bunu Sezar’dan « n barbarlar giyerlerdi.
‘Bu adam ormanlardan çıkıp gelmiş gibiydi. Gri gözleri beni ova çakmış gibi bakıyordu. Nedense hoşuma gitmişti. Hızla giysisinin av rıntılarını yazmaya başladım, Latince okuyamayacağına emindim.
‘Ama karşımda sessizce oturması biraz sinirimi bozuyordu. Göz leri aşırı iriydi, dudaklan hafifçe titriyordu, sanki yalnızca görünüşüm bile onu heyecanlandınyormuş gibi duruyordu. Masanın üzerinde duran temiz ve ince eli geri kalan özelliklerine uymuyordu. ‘Hızla çevreme baktığımda kölelerimin tavernada olmadıklarım gördüm. Pekâlâ, belki de bitişik kapıda kâğıt oynuyorlardır, diye düşündüm, ya da yanlarına kadın alıp yukarı çıkmışlardır. Her an gelebilirler.
‘Garip ve sessiz dostuma biraz zorla gülümsedim ve yazı yazma ya döndüm. Ama o doğrudan konuşmaya başladı. ‘”Sen eğitimli bir adamsın, değil mi?” diye sordu. İmparatorlukta ki evrensel Latinceyi konuşuyordu ama kalın bir aksanı vardı, ağzından her sözcük dikkati* çıkıyor ve neredeyse müzik gibi duyuluyordu.
‘Ona eğitimli olma gibi bir şansımın olduğunu söyledim ve yeniden yazmaya başladım. Bunun onu caydıracağını düşünüyordum. Eninde sonunda ona bakmak güzeldi ama onunla konuşmayı istemiyordum w

‘”Hem Yunanca hem Latince yazıyorsun, değil mi?” diye sorü
Önümdeki bitmiş yazılara bakıyordu.
‘Kibarca ona parşömenin üzerine yazmış olduğum Yunanca y nın başka bir metinden alıntı olduğunu açıkladım. Kendi metnim tince’ydi-
Yine yazıma döndüm. . yu.
‘”Ama sen bir Keltoi’sin değil mi?” diye sordu bu kez. Bu eski nanlılar’ın Galyalılar’a verdiği addı.

„y0k aslında değilim. Ben Romalı’yım,” diye yanıtladım. .»Bizlerden biri gibi, bir Keltoi gibi görünüyorsun,” dedi. “Bizim ,n boylusun ve bizim gibi yürüyorsun.”
^’RU söylediği garipti. Burada saatlerdir oturmuş şarabımı yudumdum yalnızca. Hiçbir yere yürümemiştim. Yine de annemin ‘U^i olduğunu ama onu tanımadığımı anlattım. Babam Romalı bir niitördu.
.«peki Yunanca ve Latince yazdığın şey ne?” diye sordu.
“Tutkum
uyandıran şey ne?”
.«enlen yanıtlamadım. İlgimi çekmeye başlamıştı. Ama kırk yaşıgeldiğimde artık tavernalarda karşılaşılan insanlann ilk birkaç datka ilginç olduklarını, sonra sizi dayanılmaz ölçüde sıktıklarını biliyordum.
“’Kölelerin diyor ki,” dedi ciddi bir sesle. “Sen büyük bir tarih yaayorrnuşsun.”
?”Öyle mi diyorlar?” diye yanıtladım biraz katı bir sesle. “Peki ne-Kde bu benim kölelerim acaba!” Yeniden çevreme bakındım. Hiçbir yerde görünmüyorlardı. Sonra ona yazdığım şeyin tarih olduğunu söyledim.
“’Sen Mısır’a da gitmişsin,” dedi. Elini masaya dayamıştı. ‘Durakladım ve ona bir kez daha dikkatle baktım. Üzerinde değişik bir hava vardı. Oturuşu, eliyle yaptığı hareketler. İlkel insanların üzerinde sık sık onları derin bir bilgelik taşıyormuş gibi gösteren bir hava olduğunu biliyordum, oysa aslında sahip oldukları tek şey derin bir inançtı.
‘”Evet,” dedim biraz kaygıyla. “Mısır’da kaldım.” ‘Bunun onu heyecanlandırdığı açıktı. Gözleri önce hafifçe açıldı »nra kısıldı, sanki kendi kendine konuşur gibi dudakları kımıldadı.

"Teki Mısır dilini ve onların yazısını biliyor musun?" diye sordu perilikle, kaşları çatılmıştı. "Mısır kentlerini biliyor musun?" "Evet, konuşulan dili biliyorum. Ama yazıyla eski resim yazısını Riemek istiyorsan hayır, onu okuyamam. Onu okuyabilen birini de "nımıyorum. Yaşlı Mısırlı rahiplerin bile bunu okuyamadıklarını oymuştum. Bugünkü yazıya çevirdikleri metinlerin yansım kendilerde çözemiyorlarmış.
Garip bir biçimde güldü. Bunun onu heyecanlandırdığını mı yokbenim bilmediğim bir şeyi mi bildiğini anlayamamıştım. Derin bir ruk alıyor gibi göründü, burun delikleri biraz genişlemişti. Sonra I 2ü sakinleşti. Aslında çok yakışıklı bir adamdı. Tanrılar okuyabilirler onu," diye fısıldadı.

'"Bana öğretmiş olmalarını isterdim," dedim dostça. "'Gerçekten mi?" dedi, bunu söylerken derin bir soluk alın sanın üzerine eğildi. "Bu söylediğini bir kez daha söyle!"
^k-
Ken.
'"Şaka yapıyordum" dedim. "Yalnızca eski Mısır yazısını ok meyi isterdim demek istedim. Eğer okuyabilseydim o zama ^"~ halkı konusunda Yunanlı tarihçilerin yazdıkları saçmalıklar • gerçek bilgilere ulaşabilirdim. Mısır yanlış anlaşılmış bir ülke "v e
dimi tuttum. Niçin bu insanla Mısır üzerine konuşuyordum ki' son.
mi?"
git-
'"Mısır'da hâlâ gerçek tanrılar var," dedi ağır bir sesle. "Orad suzluktan bu yana varolan tannlar. Sen Mısır'ın en dibine indin Bu garip bir anlatım biçimiydi. Nil boyunca oldukça ilerlere tiğimi anlattım ona, birçok inanılmaz şey görmüştüm. "Ama 0 ~"
gerçek tanrıların olmasına gelince," dedim. "Hayvan kafalı tannlara

gerçekliğini kabul edebilmem güç..."
'Neredeyse üzüntü içinde başını salladı.
'"Gerçek tanrılar onlar için heykeller dikilmesini beklemezler" dedi. "Kafalan insan kafasıdır ve istedikleri zaman kendilerini insanlara gösterirler. Topraktan çıkan ekinlerin yaşadığı gibi, göğün altındaki tüm şeyler gibi yaşıyorlar. Taşlar ve sessizce zamanı hiç değişmeyen döngülere bölen ayın yaşadığı gibi yaşıyor onlar." '"Bu olabilir," dedim kısık bir sesle, onu rahatsız etmek istemiyordum.
Demek ki onda algıladığım bu gençlik ve zekâ karışımı coşkuydu. Bunu bilmem gerekirdi. Julius Sezar'ın yazılanndan Galya ile ilgili söylediği kimi şeyleri anımsadım. Keltler gece tanrısı olan Dis Pater'den geliyorlardı. Bu garip yaratık böyle şeylere inanan biri miydi?
'"Mısır'da eski tanrılar var," dedi yavaşça. "Eski tannlar onlara nasıl tapınacaklarını bilenler için bu ülkede de varlar. Benim söylemek istediğim şey sunu taşlarını kirleten hayvan satıcıları ve ardından geriye kalan eti satan kasaplarla çevrelenmiş tapınaklannız değil. Ben doğru tapınmadan söz "ediyorum, tanrıya doğru adak adamadan, onun dikkatini çekecek tek adaktan."
'"İnsan adak demek istiyorsun değil mi?" diye sordum. Sezar, Keltler arasındaki bu uygulamayı anlatıyordu ve bunu düşünmek ka nımı donduruyordu biraz. Roma'daki arenada korkunç ölümler gor müştüm kuşkusuz, tüyler ürpertici idamlar da görmüştüm, ama tanrılara insan adamak, bunu yüzyıllardır yapmamıştık.
'Şimdi bu dikkat çekici adamın aslında ne olabileceğini anlama
tim. Bir Druid, Keltlerin antik rahiplerinden biri. Sezar da anlatıy0
du onları. Öylesine güçlüydü ki bu Druidler bildiğim kadarıyla paratorluğun hiçbir yerinde bunlara benzer güçleri olan başka ki

kru Ama Romalı Galya'da artık bulunmadıkları düşünülüyordu. $ 1° lSkusuz Druidler'den uzun beyaz tunikler giyiyorlar diye söz ordu.

Ormanlara gidiyor, geleneksel oraklarıyla meşe ağaçların-^ ‘kse otu topluyorlardı. Oysa bu adam daha çok bir çiftçiye ya d*”. aSkere benziyordu. Ama hangi Druid limanda bir tavernaya gi-& n beyaz tuniğini giyerdi ki? Üstelik Druidler’in artık Druidler fjak dolaşmalan yasal değildi.

?«Gerçekten bu eski tapınmaya inanıyor musun?” diye sordum doğru eğilerek. “Sen kendin Mısır’ın en diplerine gittin mi?” ‘Eğer bu gerçek, yaşayan bir Druid’se inanılmaz bir şey yakaladıdüşünüyordum. Bu adam bana Keltoi konusunda hiç kimsenin hlmediği şeyleri anlatabilirdi. Peki ama bütün bunlann Mısırla ne illi vardı acaba?

?”Hayır” dedi. “Ben Mısır’a gitmedim hiç. Ama tanrılarımız Mısırın
geldiler bize. Oraya gitmek bizim yazgımız değil. Benim yazgım
eski dili okumayı öğrenmek değil. Tanrılara benim konuştuğum dil
yetiyor. Onu dinliyorlar.”

“Teki hangi dil bu?”

“’Keltoi dili tabi ki,” dedi. “Bunu sormadan önce de biliyordun.” ‘”Peki tanrılarınla konuştuğunda onların seni duyduklarını nereden biliyorsun?”

Gözleri yeniden büyüdü, ağzında gururlu bir gülümseme belirdi. ‘”Tanrılarım beni yanıtlıyorlar,” dedi sakin bir sesle. ‘Bu adamın bir Druid olduğu kesindi. Birden üzerinde hafif bir parlaklık belirmiş gibi göründü. Onu üzerinde beyaz tüniğiyle getirdim gözümün önüne. O anda Massilia’da bir deprem olmuş olsaydı farkeder miydim bilmiyorum.

‘”Öyleyse sen kendin duydun onları,” dedim. “Tanrılarımı gözlerimle gördüm,” dedi. “Benimle hem sözlerle «n de sessizce konuştular.”

“Peki ne dediler? Bizim tanrılarımızdan farklı olacak ne yapıyor-*?Yani adaklarının doğası dışında demek istiyorum.” ‘Konuşurken sesi bir şarkının nakarat bölümünü mırıldanır gibi ?uyulmaya başlamıştı. “Tanrıların her zaman yaptıkları şeyi yapıyor-? iyiyi kötüden ayırıyorlar. Onlara tapınanların hepsini kutsuyorlar.

Pnanlan evrenin tüm döngüleri ile, sana söylediğim gibi ayın dön-
Meriyle uyum içine getiriyorlar. Toprağı verimli kılıyorlar. İyi olan p
Şey onlardan gelir."
[Evet, en yalın biçimlerinde eski din bu, diye düşündüm. Bu yabiçimler,
imparatorluğun sıradan insanları üzerinde büyük bir et-

ki yapmayı sürdürüyorlardı.
"Tanrılarım beni buraya gönderdi," dedi. "Seni aramak ic;
'"Beni mi?" diye sordum. Şaşırmıştım.
"Tüm bunları anlayacaksın," dedi. "Tıpkı antik Mısır'daki tapınmayı da anlayacağın gibi. Tanrılar öğretecekler bunları sa
^
'"Niçin böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordum. '"Yanıt çok yalın," dedi. "Çünkü sen onlardan biri olacaksın» Tam yanıt vermek üzereyken başımın arkasında sert bir v hissettim, ağrı bütün kafamın içinde yayıldı. Bayılmak üzere oU ^ mu anlamıştm. Masanın yükseldiğini gördüm, tepemde tavanı aöt yordum. Sanırım eğer fidye istiyorsa evimi alabileceğini söylemek' tiyordum.
'Ama o anda bile benim dünyamın kurallarının bu olanlarla hi bir ilgisinin olmadığını anlamıştım.
'Uyandığımda gündüz olmuştu. Büyük bir arabanın içindeydim Araba engin bir ormanın içinden geçen toprak bir yolda hızla yukarı doğaı çıkıyordu. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı, üzerime bir örtü atılmıştı. Sağımı ve solumu görebiliyordum. Arabanın yanları hasır kaplıydı, hasırın aralıklarından dışarısı görünüyordu. Arabanın yanında atın üzerinde benimle konuşan adam gidiyordu. Onunla birlikte başka atlılar da vardı. Hepsinin üzerlerinde pantolonlar ve kemerli deri yelekler vardı. Demir kılıçları ve demir bilezikleri vardı. Parlak güneşin altından saçları neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Birlikte arabanın yanında giderlerken hiç konuşmuyorlardı. 'Bu ormanın kendisi Titanlar'ın ölçülerine göre yapılmış gibi görünüyordu.

Meşeler çok yaşlı ve dev gibiydiler. Yukarda birbirine sa rılan dalları ışığın büyük bir bölümünü kesiyordu. Saatlerce nemli ve koyu yeşil yapraklar ve derin gölgelerle kaplı bir dünyada yol aldık.
'Kasabaları anımsamıyorum. Köyleri anımsamıyorum. Yalnızca kabaca yapılmış bir kale anımsıyoaım. Kalenin kapılarından içeri girdiğimizde iki sıra çatılan çalılarla kaplı ev gördüm. Her yerde den giysili barbarlar vardı. Sonra evlerden birine sokuldum. Burası karan lık, alçak tavanlı bir yerdi. Orada beni yalnız bıraktılar.
Ayaklarım3
kramp girmişti, zorlukla ayağa kalkabiliyordum. Öfkeli olduğum
°
çüde kaygılıydım da. ..
'Şimdi antik Keltoi'nin el değmemiş bir köşesinde olduğum^ '
yordum. Yalnızca birkaç yüzyıl önce büyük Delfi tapınağını J^
lamış olanlarla aynı savaşçılardı bunlar. Ardından çok
geçmeden
zar'a karşı savaşlarında çırıl çıplak onun üzerine yürümüşlerdi-
°
zanlarının sesleri ve attıkları çığlıklar Romalı askerleri korkutm11?
VAMPİRİN ŞARKISI 375
,paşka
kydın
eyler meşe ağacından yapılmış kanlı bir sunu sehpası
üzerinde
, getirmişti-
1 a ska bir deyişle, güvendiğim her şeyden ulaşılamaz ölçüde
M-ıvdım- Eğer benim tanrılardan biri olacağım konusunda
söyle
rrüieceğim anlamına geliyorsa bir an önce buradan kaçmam
ge-
Sf
ordu.
6

‘Yakalayıcım yeniden geldiğinde üzerinde o ünlü beyaz tunik var-A Karışık sarı saçları taranmıştı. Bakımlı, etkileyici ve ağır başlı bir »örünüşü vardı. Odaya arkasından başka uzun boylu, beyaz tunikli adamlar girmişti. Kimisi genç, kimisi yaşlı bu adamların hepsinin de san saçları pınl pınldı.
‘Sessizce çevremde bir halka oluşturdular. Uzun bir sessizlikten sonra aralarında bir fısıltı dolaştı.
‘”Tanrı olmak için mükemmelsin,” dedi en yaşlılan. Beni buraya getirenin bundan duyduğu hoşnutluğu görebiliyordum. “Sen tam tanrının istediği gibisin,” dedi en yaşlı olan. “Büyük Samhain törenine dek bizimle kalacaksın, sonra kutsal koruluğa götürülüp Kutsal Kanı içeceksin ve bir tannlar babası olacaksın.
Anlaşılmaz bir şekilde elimizden alınmış olan bütün büyülerin sahibi.”
‘”Peki bu olunca bedenim ölecek mi?” diye sordum. Keskin, ince Cüzlerine, fırlak gözlerine bakıyor, çevrelerine yaydıkları ağırbaşlı ha-Vayı hissediyordum. Savaşçılan Akdeniz halklarını kasıp kavururken ™ ırk kimbilir nasıl dehşet saçıyordu. Korkusuzluklan konusunda bu denli çok şey yazılmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ama karşımdakiler savaşçı değildi. Onlar rahipler, yargıçlar ve öğretmenlerdi.
Bun-
*: gençliği eğitenler, hiçbir dilde yazılmamış şiirleri ve yasaları taşı-
»P aktaranlardı.
“Yalnızca ölümlü parçan ölecek,” dedi başından beri benimle kocanı.
“Ne kötü,” dedim. “Benim de tek sahip olduğum şey bu.”
“Hayır,” dedi. “Biçimin kalacak ve çok daha güzel olacak.
Görensin.
Korkma. Üstelik bunları değiştirmek için yapabileceğin hiç-

bir şey yok. Samhain törenine dek saçlarını uzatacaksın, diliny hilerimizi ve yasalarımızı öğreneceksin. Sana bakacağız.
Benim “a

Mael ve sana bunları ben kendim öğreteceğim.” ‘”Ama ben tanrı olmak istemiyorum ki,” dedim. “Tanrıların ‘ siz birini istemeyeceklerine eminim.” ek-‘”Buna eski tanrı karar verecek,” dedi Mael. “Ama, kutsal ka tiğinde tanrı olacağını biliyorum ve o zaman her şeyi açıkça göre ‘? sin.”
‘Kaçış olanaksızdı.
‘Gece gündüz çevremde nöbetçiler vardı. Saçımı kesmeyeyjm da kendime zarar vermeyeyim diye bana bıçak vermemişlerdi. Zam nımın çoğunu karanlık ve boş odada arpa şarabıyla sarhoş, bana ve dikleri kızarmış etlerle tıka basa doymuş yatarak geçiriyordum. Yaz yazmak için hiçbir şeyim yoktu ve bu benim için bir işkenceydi.
‘Sıkıntıdan bana bir şeyler öğretmeye gelen Mael’i dinlemeye bağlamıştım.
Bana marşlar söylemesine, eski şiirler okumasına, yasalardan konuşmasına izin veriyordum. Zaman zaman bir tanrının böyle eğitilmesinin gerekmeyeceğinin ortada olduğunu söyleyerek takılıyordum ona.
‘Bunu kabul ediyordu, ama başıma gelecekleri anlamamı sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdı ki.
‘”Bana buradan çıkmam için yardımcı olabilirsin. Benimle Roma’ya gelebilirsin,’ diyordum. “Napoli Körfezinin kayalıklarının üzerinde kendi villam var. Böylesine güzel bir yer görmemişsindir hiç.
Eğer bana yardımcı olursan orada sonuna dek yaşamana izin veririm. Senden tek isteyeceğim şey tüm bu marşları, duaları ve yasalan bir kez daha söylemen olur ki onları kaydedebileyim.” ‘”Niçin beni bozmaya çalışıyorsun?” diye sorardı, ama geldiğim dünyanın onun kafasını karıştırdığını görebiliyordum. Ben yanlarına gelmeden önce Yunan kenti Massili’yı haftalarca dolaştığını, Roma şarabını, limanda gördüğü büyük gemileri ve yediği ilginç yemekleri çok sevdiğini itiraf etmişti.
‘”Ama seni bozmaya çalışmıyorum ki,” derdim. “Senin inandığm şeye inanmıyorum ve sen beni tutsak ettin.” ‘Ama sıkıntı, merak ve beni bekleyenlerden duyduğum bulan’ korku yüzünden dualarını dinlemeyi sürdürüyordum. ‘Onun gelişini beklemeye başlamıştım. Soluk,

hayalet gibi iW çıplak odayı beyaz bir ışık gibi aydınlatıyordu. Sakin ölçülü sesıy tüm bu eski melodili saçmalıkları anlatışını bekler olmuştum artıK 'Çok geçmeden açığa çıktı ki okuduğu şiirler Yunanca ve La VAMPİRİN ŞARKISI j 377 jen bildiğimiz tanrı öykülerini anlatmıyorlardı. Tanrıların kimlikle-°eve özellikleri katman katman açığa çıkmaya başlamıştı.

Göklerde

1 gülebilecek her türden tanrı vardı.

Ama benim kendisine dönüşeceğim tanrının Mael ve onun yetişjileleri üzerinde büyük bir gücü vardı. Bu tannnın birçok sanı olü asına karşın hiçbir adı yoktu. En sık yinelenen san Kan içiciydi. Ayzamanda ona Beyaz Tanrı, Gece Tanrısı, Meşe Tanrısı, Ana Sevgilisi de deniyordu. <gu tanrıya her dolunayda kan adağı veriliyordu. Ama

Samhain'de

şimdiki Hıristiyan takvimimize göre bu kasım ayının ilk günü, yani Azizler Günü, ya da Ölüler Günü oluyor- bu tanrı ekinleri arttırmak jçin olduğu kadar her türlü kehanet ve yargıyı da bildirmek için bütün kabilenin önünde çok sayıda insan kurban kabul ediyordu. 'O Büyük Ana'ya hizmet ediyor. Ananın görülür bir biçimi yok ama her şeyde bulunur. Tüm şeylerin, yeryüzünün, ağaçların, tepemizdeki göğün, tüm insanların, Kan İçicinin kendisinin Anası odur.

İlgimle birlikte beklentilerim de derinleşiyordu. Büyük Anaya tapınıldığını biliyordum önceden. İmparatorluğun bir uçtan ötekine her yerinde bir düzine ad altında Yeryüzünün Anası ve Tüm Şeylerin Anasına tapınanlar vardı. Bir de oğlu vardı, Ölen Tanrı. Ekinlerin büyüdüğü gibi büyüyüp erkek olduktan sonra bu oğul da ekinler gibi kesiliyordu oysa Ana sonsuza dek kalıyordu. Bu mevsimlerle ilgili antik ve yumuşak bir mitti. Ama pek çok yerde yapılan kutlamalar için yumuşak olduklarını söylemek çok güçtü. 'Çünkü Kutsal Ana aynı zamanda Ölüm'dü. Genç sevgilinin artıklarını yutan toprak, hepimizi yutan toprak. Tohum atma kadar eski bu antik gerçekle uyum içinde binlerce kanlı ayin doğmuştu. 'Tanrıçaya Roma'da Ki bele adı veriliyordu. Çılgın Kibele rahiplerinin çılgın törenlerde kendilerini hadım ettiklerini görmüştüm. Mitlerin tanrılarını daha da acımasız

sonlar bekliyordu. Attis hadım ediliyor, Dionisus'un kolları ve bacakları koparılıyordu. Eski Mısır tanrısı Osiris, Büyük Ana İsis onu eski haline getirmeden önce parça parÇa ediliyordu.
'Ve şimdi ben Büyüyen Şeylerin Tanrısı olacaktım. Şarap tanrısı, buğday tanrısı, ağaç tanrısı. Beni bekleyen şey her neyse bunun deh-§et dolu olacağını biliyordum.
'Bu durumda sarhoş olmak ve bana bakarken zaman zaman gözeri dolan Mael'le birlikte duaları mırıldanmaktan başka yapacak bir ^y yoktu.
"Çıkar beni buradan sefil yaratık," dedim bir kez umutsuzluk 378 j ANNE RICF. içinde. "Niçin sen kendin Ağaç Tanrısı olmuyorsun sanki? Beni 1 ? le onurlandırmanıza ne gerek vardı?" V~ '"Söyledim sana, tanrı bana isteklerini bildirdi. Ben seçilmedi '"Peki seçilmiş olsan yapar miydin bunu?" diye sordum. 'Hastalık ya da talihsizlik tehlikesi karşısında bir insanın eğer hı lardan sakınmak istiyorsa tanrıya bir insan adaması konusundaki ° ki gelenekleri duymaktan bıkmıştım. Bunun dışındaki bütün kut ı inançlarında da aynı çocuksu barbarlık vardı. '"Korkardım ama kabul ederdim," diye fısıldadı. "Ama yazgmdak en korkunç yanın ne olduğunu biliyor musun? Ruhun sonsuza dek bedeninin içinde tutsak kalacak. Doğal bir ölümle başka bir bedene ya da başka bir yaşantıya geçme şansı olmayacak. Hayır, tüm zaman boyunca ruhun tanrının ruhu olacak. Ölüm ve yeniden doğum döngüsü senin için kapalı olacak."
'Kendime ve onun inancına duyduğum genel küçümsemeye karşın bu beni susturmuştu. İnancının ürkütücü ağırlığını hissettim üzüntüsünü hissettim.
'Saçlarım uzamış ve gürleşmişti. Yaz sıcağı yerini serin sonbahar günlerine bırakmıştı. Her yıl yapılan büyük Samhain törenine yaklaşıyorduk.
'Yine de som sormayı bırakmamıştım.
'"Tanrılara bu yolda kaç kişi getirdiniz? Beni seçmek için ne buldunuz bende?"

‘”Ben tanrı olmak üzere hiç kimse getirmedim,” dedi. “Ama tanrı yaşlı; büyüsü ondan çalındı. Korkunç bir felakete uğradı. Bu şeylerden söz etmemem gerekiyor. Tanrı kendi yerine geçecek olanı seçti.” Korkmuş görünüyordu. Gereğinde çok konuşmuştu. İçinde bir şeyler en derinlerdeki korkularını uyandırmıştı. ‘”Peki beni isteyeceğini nereden biliyorsunuz. Kaleye benden başka altmış aday daha mı doldurdunuz?”
‘Başını salladı ve onda görmeye alışık olmadığım bir sertlikle konuştu: ‘”Marius, eğer Kanı İçmeyi başaramazsan, yeni bir tanrılar ırkının babası olmazsan bize ne olur biliyor musun?” ‘”Ah dostum buna önem veriyor olmak isterdim ama...” dedim.
‘”Felaket,” diye fısıldadı. Bunu uzun bir anlatı izledi. Roma’nın yükselişi, Sezar’ın korkunç işgalleri, bu dağlarda ve ormanlarda & manın başından bu yana yaşamış olan bir halkın yıkılışı, güçlü ka le liderlerinin onurlu kalelerine tepeden bakan Yunan Etrüsk ve K ma kentleri.

...jjyearlıklar yükselir ve çöker dostum,” dedim. “Eski tanrılar yer-
. ı yenilerine bırakırlar.”
p
fl”’Anlamıy°rsun Marius,” dedi. “Bizim tannmızı yenenler sizin putz ve saçma sapan şehvet öyküleri anlatanlar değil. Tanrımız ay ‘3r- ndan yaratılmış kadar güzeldir ve ışık gibi tertemiz bir sesle koıır Umutsuzluk ve yalnızlıktan tek kurtuluş olan her şeyle bir olyolunda bizi o yönetti. Ama büyük bir felakete uğradı. Tüm ku-^ ^kelerinde başka tanrılar bütünüyle yok oldular. Güneş tanrısı-1 n 0ndan aldığı öç bu. Ama karanlık ve uyku saatlerinde güneşin nasıl ulaştığını ne biz biliyoruz ne de o. Bizim esenliğimiz sen-. Marius. Sen Bilen, Öğrenmiş, Öğrenebilen ve Mısır’ın Derinlerine Gidebilen ölümlüsün.’
‘Bunu düşündüm. Eski İsis ve Osiri’s dinini, İsis’in Toprak Ana, Osiris’in buğday ve Osiris’in katili Typhon’un güneş ışığının ateşi olduğunu söyleyenleri düşündüm.

'Şimdi tanrının bu dindar ulağı bana güneşin kendi gece tanrısını bulduğunu ve onun başına büyük bir felaket getirdiğini anlatıyordu.
'Sonunda düşünemez duruma geldim.
'Sarhoşluk ve yalnızlık içinde uzun günler geçirdim. 'Karanlıkta yattım ve kendi kendime Büyük Ana'nın ilahilerini söyledim. Yine de o benim için bir tanrıça değildi. Ne de sıra sıra süt dolu memeleriyle Efesli Diana ya da korkunç Kibele'ydi. Ölüler ülkesinde Persephone'ye tuttuğu yasla kutsal Eleusis gizemlerini esinlendirmiş olan kibar Demeter bile değildi. Kaldığım yerin parmaklıklı pencerelerinden kokusunu aldığım güçlü, iyi topraktı o. Koyu yeşil ormanın nemini ve tatlı kokusunu taşıyan rüzgârdı. Çayır çiçekleri, rüzgârın önünde sağa sola yatan otlar, dağlarda bir kaynaktan akısını duyduğum suydu. Bu küçük çıplak odada başka her şey benden alındıktan sonra bile benimle kalan şeylerdi o. Yalnızca tüm insanları bildiği şeyi biliyordum. Kış ve ilkbahar döngüsü, büyüyen şeyle-N kendi döngüleri, bunlar kendi içlerinde üstün bir gerçeklik taşır-Fki hiçbir mite ya da dile gerek yoktur bunun kurulması için. Parmaklıklardan yukardaki yıldızlara bakıyordum ve bana öyle fiyordu ki en saçma ve aptalca şekilde ölüyordum. Saygı duyma-'8un insanlar arasında ve ortadan kaldırmak istediğim geleneklerle 'bektim. Yine de tüm bunların görünüşteki kutsallıkları bana da aşmıştı. Olayları dramatikleştirmeme, düşler görmeme, boyun eğeme, kendimi yüceltilmiş bir güzellik taşıyan bir şeyin merkezi ola-*? görmeme neden olmuştu.
Bir sabah yerimde doğruldum, saçıma dokunduğumda gür ve 380 I ANNE RICE kıvrım kıvrım omuzlarıma indiğini ayrımsadım.
*.
'İzleyen günlerde kalede bitmez tükenmez bir gürültü varH
lenin kapılarına her yönden arabalar geliyordu. Binlerce inSan
^'
yerek içeri girdi. Her saat gelen, dolaşan insan sesleri
duyuluya'
'Sonunda Mael ve sekiz Druid geldi yanıma. Tunikleri beyazd
U'

kanıp kurutuldukları kaynak suyu ve güneş kokusu sinmişti ü ‘
^
rine. Saçları taranmış, pırıl pırıl kokuyordu. ‘Dikkatle çenemdeki ve üst dudağımın üstündeki tüm tüyleri \t tiler. Tırnaklarımı düzelttiler. Saçlarımı tarayıp bana da aynı beya?6 niği giydirdiler. Sonra her yanımı beyaz perdelerle kuşatıp beni l den çıkardılar ve beyaz tentelerle örtülü bir arabaya bindirdiler ‘Tüm çevrede başka beyaz tunikli adamlardan korkunç bir kal balık toplandığını görebilmiştim. Beni görmesine izin verilenler yalnızca seçilmiş birkaç Druid olduğunu anladım o zaman. ‘Mael ve ben arabanın tentelerinin altına girdiğimizde tentenin önü de kapatıldı. Tam olarak gizlenmiştik. Kaba bankların üzerine oturduğumuzda araba gitmeye başladı. Saatlerce konuşmadan yol al dik.
‘Zaman zaman tentenin beyaz kumaşından içeri güneş ışığı giriyordu. Yüzümü kumaşın yakınına getirdiğimde ormanı görebiliyordum. Anımsadığımdan daha derin, daha sık bir ormandı. Arkamızda sonu gelmeyen bir arabalar sırası uzanıyordu. Bunlarda tahta parmaklıklara sarılmış bırakılmaları için çığlıklar atan adamlar vardı. Sesleri korkunç bir koro oluşturuyordu.
‘”Kim bunlar? Niçin böyle bağırıyorlar?” diye sordum sonunda Gerilime daha fazla dayanamamıştım.
‘Mael sanki bir düşteymiş gibi doğruldu. “Bunlar kötülük yapanlar, hırsızlar, katiller, hepsi yargılanıp cezalandırıldılar, şimdi kutsal adakta yok olacaklar.”
‘”İğrenç,” diye söylendim. Ama öyle miydi? Biz de Roma’da kendi suçlularımızı çarmıha gererek, kazıkta yakarak, ya da başka her türden acıyı çektirerek öldürmüyor muyduk? Bunu dinsel bir adak olarak adlandırmıyor oluşumuz bizi daha mı uygar yapıyordu? Belki de Keltoi ölülerini harcamadığı için bizden daha bilgeydi. ‘Ama bu saçmaydı. Başım hafiflemişti. Araba tırmanıyordu. Yün1 yerek ya da atla yanımızdan geçenleri duyabiliyordum. Herkes Sar hain törenine gidiyordu. Ben ölmek üzereydim. Bunun ateşle olnıJ sini istemiyordum. Mael solgun ve ürkmüş görünüyordu. Tutsakla doldurulduğu arabalardaki adamların iniltileri beni delirtmek üzer , di.

,Ateş yakıldığında ne düşünecektim? Yanmaya başladığımı hissetle ne düşünecektim? Buna dayanamıyordum.
"Başıma ne'er gelecek!" diye sordum birden. Mael'i boğmak isti-Hurtı.
Başını kaldırıp bana baktı, kaşları hafifçe kımıldadı. 1° .«ya tanrı şimdiden ölmüşse..." diye fısıldadı. <«0 zaman Roma'ya gideriz, sen ve ben. Güzel İtalyan şarabıyla ij0ş oluruz!" diye fısıldadım.
** Araba durduğunda akşam yaklaşıyordu. Çevremizdeki sesler gi-,efek yükseliyorlardı.
'Bakmaya gittiğimde Mael beni durdurmadı. Her yanı dev meşe .aç|anyla çevrili çok geniş bir açıklıkta olduğumuzu gördüm. Bi-Lki de içlerinde olmak üzere tüm arabalar ağaçların dibine çekil-^jşti.
Açıklığın ortasında yüzlerce kişi çalı çırpı yığınları, millerce uzunlukta halatlar ve yüzlerce kabaca doğranmış ağaç gövdesinden bir şeyler kurmaya çalışıyordu.
'Şimdiye dek gördüğüm en büyük ve en uzun keresteler iki dev X oluşturacak biçimde havaya dikilmişti.
'Ormanlar izleyenlerle doluydu. Açıklık bu denli çok insanı kaldıramazdı.
Yine de ormanın kıyısında kendilerine bir yer bulmaya çalışan arabalar kıvrıla kıvnla yükselen yoldan gelmeyi sürdürüyordu.
Arabaya girip oturdum, arkama yaslandım ve orada ne yaptıklarını bilmiyormuş gibi davrandım, ama biliyordum. Güneş batmadan hemen önce tutsak arabalanndan daha da yüksek ve umutsuz çığlıklar yükselmeye başladı.
'Alacakaranlık çökmek üzereydi. Mael tentenin kapısını açıp bana dışarıyı gösterdi. Karşımdaki iki dev figüre baktım dehşet içinde.
Bir kadın ve erkek figürüydü bunlar. Tüm kütükler ve halatlar bunbn yapmak için kullanılmıştı. Saç ve giysi yerine geçen sarmaşıklar 'ardı üzerlerinde. İçleri en dipten en tepeye dek suçluların bağlı ve wranan gövdeleriyle doldurulmuştu.
Bu korkunç iki deve bakarken konuşamaz duruma gelmiştim. İçendeki çırpınan insan gövdelerini sayamıyordum. Bu devlerin kopman bacakları, kalçaları, kolları, elleri ve sarmaşık yapraklarıyla,

çilelerle taçlandınlmış kafes gibi başlarının içine bile kurbanlar tıkışl”” mıştı. Kadının giysisi halatlar ve çiçeklerden oluşuyordu.
Erkeğin
I kaşıklardan yapılmış kemerine buğday başaklan takılmıştı.
Figür-
P. er an devrilecekmiş gibi titriyorlardı. Ama onlan destekleyen
X
İdindeki dev iskeleyi görmüştüm. Bu figürlerin ayaklarının
dibin-
I her yere çalı çırpılar ve katrana bulanmış odunlar
koyulmuştu. Bizdan
yakılacaktı bunlar.
382 I ANNE RICE
‘”Ölmesi gereken bu adamların tümünün kötü bir şeyler v rı için suçlu olduklarına mı inanmamı istiyorsun?” diye sordı ^ael’e.
İVn M; a-‘Her zamanki ağırbaşlılığıyla kafasını salladı. Bu onu ilgilenH. yordu. lr”ii-‘Kurban edilmek için aylarca, kimileri yıllarca beklediler” A neredeyse ilgisiz bir sesle. “Ülkenin her yanından geliyorlar. Tınk zim kendi yazgımızı değiştiremeyeceğimiz gibi onlar da yazoi değiştiremezler. Onların yazgısı Büyük Ana ve Sevgilisinin fign”1’ içinde yok olmak.”
‘Gittikçe daha fazla umutsuzluğa kapılıyordum. Kaçmak için u şeyi yapabilirdim. Ama şimdi bile arabanın çevresinde yirmi kad Druid vardı ve biraz ilerde bir savaşçılar grubu duruyordu. Üstel k kalabalık ağaçların arasından benim göremeyeceğim uzaklıklara ka dar yayılmıştı.
‘”Karanlık hızla bastırıyordu. Her yerde meşaleler yakılmaya başlamıştı.
‘Heyecanlı seslerin gürlediklerini hissedebiliyordum. Suçluların çığlıkları daha da kulak tırmalayıcı olmuştu. ‘Kımıldamadan durdum ve içine düştüğüm panikten sıyrılmaya çalıştım. Eğer kaçamıyorsam o zaman bu garip törenleri belli bir dinginlikle karşılamalıydım. Bunların nasıl bir aldatmaca olduklan açıkça ortaya çıktığı zaman saygın ve adaletli bir biçimde yargımı başkalarının duyabileceği kadar yüksek bir

sesle bildirecektim. Benim son eylemim bu olacaktı. İyi bir eylem. Bunun güçlü bir biçimde yapılması gerekiyordu yoksa olayların gidişinde hiçbir etkisi olmazdı.
'Araba yürümeye başladı. Çevrede çok fazla gürültü ve haykırış vardı. Mael yerinde doğruldu, beni sakinleştirmek için elimi tuttu. Tentenin kapısı açıldığında açıklıktan epey uzakta, ormanın derinliklerinde bir yerde duruyorduk. Arkama dönüp dev figürlere, meşale nin ışığıyla aydınlanan figürlerin içlerindeki acıklı hareketler kargaşasına baktım. Bu korkunç figürler canlı gibi görünüyorlardı. Sanki birden yürümeye başlayacak ve hepimizi ezecek gibiydiler. Dev kafaların içine tıkıştırılaniarın üzerindeki ışık ve gölge oyunları korkunç yüzler görüyormuşum gibi bir izlenim yaratıyordu bende. 'Onlara ve her yerde toplanmış olan kalabalığa arkamı dönrne elimden gelmiyordu. Ama Mael kolumu sıkıca yakaladı ve şimdi se çilmiş rahiplerle birlikte tapınağa gelmem gerektiğini söyledi.
'Diğerleri iyice yakınlaşmışlardı bana. Beni gizlemeye çalıştık açıktı. Kalabalığın şimdi olan şeylerden haberinin olmadığım an

Büyük olasılıkla tek bildikleri şey çok geçmeden adakların başdi" 1 acağı ve Druidler'in tanrıdan kendini göstermesini isteyecekleriy-'Beni götürenler arasında yalnızca birinin elinde meşale vardı ve k,arnın gittikçe koyulaşan karanlığında yolu o gösteriyordu. Mael aa0ırndaydı, diğer beyaz tunikliler önümden, iki yanımdan ve arkamın beni çevrelemiş yürüyorlardı.
?Çok durgundu her şey. Nemliydi. Ağaçlar uzak gökyüzünün solan aydınlığında baş döndürücü yükseklikiere çıkıyorlardı. Öyle ki uen onlara bakarken bile büyüyormuş gibi görünüyorlardı. 'Şimdi koşabilirim, diye düşündüm. Ama bütün bu insan yığınları peşime düşmeden önce nereye kadar gidebilirdim ki? 'Şimdi bir koruluğa gelmiştik. Alevlerin titrek ışığında ağaçların kabuklarına oyulmuş korkunç yüzler ve gölgelerde sopalara takılmış sırıtan insan kafatasları gördüm. Başka ağaçların gövdeleri oyulmuş buralara sıra sıra kafatasları dizilmişti. Aslında burası bir ceset yığma yeriydi. Çevremizi

saran sessizlik bu korkunç şeylere yaşam verecek, birden onları konuşturmaya başlayacak gibiydi. 'Kendimi sarsıp bu yanılsamadan kurtulmaya çalıştım. Üzerime gözlerini dikmiş beni izleyen kafataslarını düşünmemeye uğraştım.
'Aslında kimsenin izlediği yok, diye düşündüm. 'Ama öylesine dev bir meşenin yanından geçmiştik ki duyularımdan kuşkulanmaya başladım. Bu ağaç böylesine kalın bir gövdeye ulaşabilmek için kaç yaşında olmalıydı düşünemiyordum. Ama başımı kaldırdığımda sallanan dallarının canlı olduklarını gördüm, üzerlerinde yeşil yapraklar vardı, her yerinde büyüyen ökse otlarıyla süslüydü.
'Druidler sağa ve sola ayrıldılar. Yanımda yalnızca Mael kalmıştı. Meşe ağacının karşısında duruyordum, Mael sağımda biraz uzaktaydı. Ağacın dibine yüzlerce çiçek demeti bırakılmış olduğunu gördüm. Gölgelerde minik çiçeklerin renkleri çok zor seçiliyordu. 'Mael başını eğmişti. Gözleri kapalıydı. Diğerleri de aynı şekilde duruyorlardı ve bedenleri titriyordu. Yeşil çimenleri titreten serin bir esinti hissettim. Her yanda yaprakların esintiyi yüksek bir iç çekiş gibi taşıdıklarını ve ormanın kıyısına gelince sesin söndüğünü duydum.
'Sonra çok açıkça karanlıkta söylenen sözler duydum ama hiç sesleri yoktu bunlann!
'Ağacın kendisinden geldikleri kesindi. Bu gece Kutsal Kanı içe-Cek olanın tüm koşulları yerine getirip getirmediğini soruyorlardı.

'Bir an için delirdiğimi düşündüm. Bana ilaç vermişlerdi he u de. Ama sabahtan bu yana hiçbir şey içmemiştim! Bilincim çok ti, acı verecek denli açıktı. Yeniden konuşanın sessiz vuaışUrm ,Clls
dum, sorular soruyordu:
'Eğitimli bir adam mı?'
'Soruyu kendinden emin biçimde yanıtlarken Mael'in narin bed
ni ışıldıyor gibi göründü. Diğerlerinin yüzleri de dikkat kesilmk, gözlerini ağaca dikmişlerdi. Çevredeki tek hareket meşalenin aleV'

nin titreşimiydi.
'Mısır'ın içlerine gidebilir mi?
Mael'in başını salladığını gördüm. Sonra gözlerine yaşlar doldu yutkunurken solgun boynu kımıldadı.
'Evet yaşıyorum, benim inançlı rahibim, ve konuşuyorum. İyi bjr iş basardın. Yeni tanrıyı yapacağım. Gönder onu bana. 'Konuşamayacak denli şaşırmıştım, üstelik söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Her şey değişmişti. İnandığım, dayandığım her şey birden kuşkulu olmuştu. En ufak bir korku duymuyordum, yalnızca şaşkınlığım beni felç etmişti. Mael kolumu tuttu. Diğer Druidler yardımına geldiler ve meşe ağacının çevresinden dolaştırdılar beni.
Sonunda
ağaca dayalı dev bir taş yığınına geldik.
'Korunun bu yanında da oyulu imgeler ve kafatası yığınları vardı. Burada daha önce görmediğim başka solgun Druidler'le karşılaştım. Uzun beyaz sakallı bu adamlar ellerini taşların üzerine dayadılar ve onları yerlerinden kaldırmaya başladılar.
'Mael ve diğerleri de onlarla çalışıyorlardı. Bu dev taşları sessizce kaldırıyor ve yana fırlatıyorlardı. Kimi taşlar öyle ağırdı ki ancak üç kişi kaldırabiliyordu.
'Sonunda meşenin dibinde demirden yapılmış, üzerinde dev kilitler olan ağır bir kapı çıktı ortaya. Mael demir bir anahtar çıkardı ve Keltoi dilinde uzun kimi sözcükler söyledi, diğerleri de bunlara yanıtlar verdiler. Mael'in elleri titriyordu. Ama çok geçmeden tüm kilitleri açmıştı, kapıyı itmek için dört Druid gerekiyordu. Sonra meşale taşıyıcı benim için bir dal tutuşturup elime verdi. Benimle konuşan Mael oldu:
'"Gir, Marius."
'Dalgalanan ışıkta birbirimize baktık. Zavallı bir yaratığa benziyordu. Bana bakarken yüreğinin titremesine karşın elini kolunu oynatamaz
gibi görünüyordu. Şimdi onu biçimlendiren ve alevlendiren me'
rakın minik bir parçacığını anlayabilmiştim. Sunun kökenlerini

düşündüğümde
kendi bilgilerimin ne denli önemsiz olduğunu
kavraya-
VAMPİRİN ŞiRKISl 385
biliyordum.
?Ağacın içersinden, kabaca oyulmuş kapı ağzının alandaki kanlıktan
sessiz ses geldi yeniden:
'Korkma, Marius. Seni bekliyorum. Işığı al ve bana *.
7 *
'Kapıdan içeri adım attığımda Druidler kapıyı kapattılar. Uzun
taş
bir merdivenin tepesinde durduğumu ayrımsadım. Bu daha
sonraki
yüzyıllarda birçok kez göreceğim bir yapıydı, sen de şimdiden
iki
kez gördün böyle yapıları ve daha da göreceksin. Merdivenler
Toprak
Ana'nın içlerine, Kan İçenlerin her zaman saklandıkları
hücrelere
iniyordu.
'Meşenin içersinde de alçak tavanlı, kaba duvarlı bir odacık vardı.
Meşalemin ışığı odunun üzerinde keskilerle bırakılmış işaretlerin
üzerinde parlıyordu ama beni çağıran şey merdivenlerin dibindeydi.
Yeniden bana korkmamamı söyledi.
'Korkmuyordum. En inanılmaz düşlerimin ötesinde bir canlılık
duyuyordum. Düşündüğüm gibi ölüp gitmeyecektim.
Düşünebileceğim her şeyden daha ilginç bir gizeme doğru iniyordum.
'Ama dar basamakların dibine ulaşıp orada kendimi küçük bir odacıkta
bulduğumda gördüğüm şeyden dehşete kapıldım. Delişete kapılmış
ve iğrenmiştim ondan. İğrenme ve korku öylesine birdenbire olmuştu
ki boğazımda beni boğacak ya da kusturacak bir yumrunun
yükseldiğini hissettim.
'Merdivenin ayağının karşısında taş bir sıranın üzerinde bir yaratık
oturuyordu. Meşalenin ışığında bir insan yüzü, insan kolları ve

bacaklarına sahip olduğunu görebiliyordum. Ama tepeden tırnağa kapkara yanmıştı. Korkunç bir biçimde yanmıştı. Derisi kemiklerine dek soyulmuştu. Aslında sarı gözlü, katran kaplı bir iskelete benziyordu.
Yalnızca gürül gürül beyaz saçları dokunulmadık kalmıştı. Ağzını açıp konuştuğunda beyaz dişlerini, köpek dişini gördüm. S ir aptal gibi çığlık atmamaya çalışarak meşaleye sımsıkı sarıldım. "Bana çok yaklaşma," dedi. "Seni gerçekten görebileceğim yerde dur, onların seni gördüğü gibi değil ama benim gözlerimin henüz görebildiği gibi."

'Bir an için delirdiğimi düşündüm. Bana ilaç vermişlerdi h
de. Ama sabahtan bu yana hiçbir şey içmemiştim! Bilincim çok
ti, acı verecek denli açıktı. Yeniden konuşanın sessiz vuruşu^,
jÇl^
dum, sorular soruyordu: ÜV-
'Eğitimli bir adam mı?'
'Soruyu kendinden emin biçimde yanıtlarken Mael'in narin b
H
ni ışıldıyor gibi göründü. Diğerlerinin yüzleri de dikkat kesil™ ?
e
gözlerini ağaca dikmişlerdi. Çevredeki tek hareket meşalenin
al •'
nin titreşimiydi.
'Mısır'ın içlerine gidebilir mi?
Mael'in başını salladığını gördüm. Sonra gözlerine yaşlar doldı yutkunurken solgun boynu kımıldadı.
'Evet yaşıyorum, benim inançlı rahibim, ve konuşuyorum. İyi t» iş basardın. Yeni tanrıyı yapacağım. Gönder onu bana. 'Konuşamayacak denli şaşırmıştım, üstelik söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Her şey değişmişti. İnandığım, dayandığım her şey birden kuşkulu olmuştu. En ufak bir korku duymuyordum, yalnızca şaşkınlığım beni felç etmişti. Mael kolumu tuttu. Diğer Druidler yardımına geldiler ve meşe ağacının çevresinden dolaştırdılar beni.
Sonunda

ağaca dayalı dev bir taş yığınına geldik.
'Korunun bu yanında da oyulu imgeler ve kafatası yığınları vardı. Burada daha önce görmediğim başka solgun Druidler'le karşılaştım. Uzun beyaz sakallı bu adamlar ellerini taşların üzerine dayadılar ve onları yerlerinden kaldırmaya başladılar.
'Mael ve diğerleri de onlarla çalışıyorlardı. Bu dev taşları sessizce kaldırıyor ve yana fırlatıyorlardı. Kimi taşlar öyle ağırdı ki ancak üç kişi kaldırabiliyordu.
'Sonunda meşenin dibinde demirden yapılmış, üzerinde dev kilitler olan ağır bir kapı çıktı ortaya. Mael demir bir anahtar çıkardı ve Keltoi dilinde uzun kimi sözcükler söyledi, diğerleri de bunlara yanıtlar verdiler. Mael'in elleri titriyordu. Ama çok geçmeden tüm kilitleri açmıştı, kapıyı itmek için dört Druid gerekiyordu. Sonra meşale taşıyıcı benim için bir dal tutuşturup elime verdi. Benimle konuşan Mael oldu:
'"Gir, Marius."
'Dalgalanan ışıkta birbirimize baktık. Zavallı bir yaratığa benziyor"
du. Bana bakarken yüreğinin titremesine karşın elini kolunu oynanmaz
gibi görünüyordu. Şimdi onu biçimlendiren ve alevlendiren merakın
minik bir parçacığını anlayabilmiştim. Bunun kökenlerini duşündüğümde
kendi bilgilerimin ne denli önemsiz olduğunu kavraya-

1ivordum.
b .Ağacın içersinden, kabaca oyulmuş kapı ağzının arkasındaki kalıktan sessiz ses geldi yeniden:
13 'Korkma, Marius. Seni bekliyorum. Işığı al ve bana gel.
7
'Kapıdan içeri adım attığımda Druidler kapıyı kapattılar. Uzun taş

bir merdivenin tepesinde durduğumu ayrımsadım. Bu daha sonraki
yüzyıllarda birçok kez göreceğim bir yapıydı, sen de şimdiden iki
kez gördün böyle yapılan ve daha da göreceksin. Merdivenler Toprak
Ana'nın içlerine, Kan İçenlerin her zaman saklandıkları hücrelere
iniyordu.
'Meşenin içersinde de alçak tavanlı, kaba duvarlı bir odacık vardı. Meşalemin ışığı odunun üzerinde keskilerle bırakılmış işaretlerin üzerinde parlıyordu ama beni çağıran şey merdivenlerin dibindeydi. Yeniden bana korkmamamı söyledi.
'Korkmuyordum. En inanılmaz düşlerimin ötesinde bir canlılık duyuyordum. Düşündüğüm gibi ölüp gitmeyecektim. Düşünebileceğim her şeyden daha ilginç bir gizeme doğru iniyordum.
'Ama dar basamakların dibine ulaşıp orada kendimi küçük bir odacıkta bulduğumda gördüğüm şeyden dehşete kapıldım. Dehşete kapılmış ve iğrenmiştim ondan. İğrenme ve korku öylesine birdenbire olmuştu ki boğazımda beni boğacak ya da kusturacak bir yumrunun yükseldiğini hissettim.
'Merdivenin ayağının karşısında taş bir sıranın üzerinde bir yaratık oturuyordu. Meşalenin ışığında bir insan yüzü, insan kolları ve bacaklarına sahip olduğunu görebiliyordum. Ama tepeden tırnağa kapkara yanmıştı. Korkunç bir biçimde yanmıştı. Derisi kemiklerine dek soyulmuştu. Aslında sarı gözlü, katran kaplı bir iskelete benziyordu.
Yalnızca gürül gürül beyaz saçları dokunulmadık kalmıştı. Ağ-2lnı açıp konuştuğunda beyaz dişlerini, köpek dişini gördüm. Bir apkl gibi çığlık atmamaya çalışarak meşaleye sımsıkı sarıldım. '"Bana çok yaklaşma," dedi. "Seni gerçekten görebileceğim yerde ^'r, onların seni gördüğü gibi değil ama benim gözlerimin henüz görebildiği gibi."

'Yutkundum, rahat soluk almaya çalıştım. Hiçbir insan oöiVl ?

,.
le yandıktan sonra sağ kalamazdı. Yine de bu şey yaşıyordu. Çıni°^ kurumuş ve karaydı. Sesi alçak ve güzeldi. Yerinden doğruldu ve vaşça oda boyunca yürüdü.
‘Parmağını bana uzattı, sarı gözler hafifçe irileşti, ışıkta kan kırm zısı bir pırıltı gözüktü.
‘”Benden ne istiyorsun?” diye fısıldadım elimde olmadan. “M; buraya getirildim?”
‘”Felaket,” dedi aynı sesle, sesinde gerçek bir duygu tonu vard böyle bir yaratıktan bekleyeceğim hırıltılı sesi çıkarmıyordu. “san kendi gücümü vereceğim, Marius. Seni bir tanrı yapacağım ve ölüm süz olacaksın. Ama bu bittiğinde burayı terketmelisin. Bize tapman bu sadık insanlardan bir yolunu bulup kaçmalı ve Mısır’a gitmelisin Benim başıma bunun... bu felaketin niçin geldiğini bulmak için git men gerekiyor.”
‘”Karanlıkta yüzüyor gibi görünüyordu, saçları beyaz çalılar gibi dökülüyordu omuzlarından aşağı, köpek dişleri kararmış meşin gibi derisini geriyor, konuşurken kafatasına yapıştırıyordu. ‘”Biliyorsun, bizler ışığın düşmanlarıyız, biz Karanlık Tanrılarıyız, Kutsal Anaya hizmet ederiz ve yalnızca ay ışığında yaşar ve egemenliğimizi sürdürürüz. Ama düşmanımız, yani güneş doğal yolundan çıktı ve karanlıkta bizi avladı. Bize tapınılan bütün kuzey topraklarında, kar ve buzlar ülkesinin kutsal korularında, verimli topraklarında ve doğuda güneş gündüz tapınaklara girmenin yolunu buldu ya da geceleri dünyanın üzerinde parladı ve tüm tanrıları canlı canlı yaktı. En gençleri bütünüyle yok oldular, kimileri onlara tapınanların gözleri önünde göktaşları gibi patladı! Başkalan öyle bir sıcaklık içinde öldüler ki kutsal ağaç onların cenaze ateşi oldu. Yalnızca yaşlılar, Büyük Anaya en uzun süre, hizmet etmiş olanlar yürümeyi ve konuşmayı sürdürdüler benim yaptığım gibi. Ama bunu yaparken büyük acılar çekiyoruz ve bize inananların karşısına çıktığımızda onları korkutuyoruz.
‘”Bu yüzden yeni bir tanrı olması gerekiyor, Marius. Benim bir zamanlar

olduğum gibi güçlü ve güzel, Büyük Ananın sevgilisi, ama
her şeyden önemlisi tapınanlardan kaçabilecek, bir yolunu bulup
meşe ağacından dışarı çıkabilecek, Mısır'a gidip eski tanrıları arayacak
ve bu felaketin niye olduğunu bulabilecek biri. Mısır'a gitmelisi0
Marius. İskenderiye'ye, başka eski kentlere gitmelisin. Seni tanrı yap
tıktan sonra senin de sessiz bir sesin olacak. Bu sesinle tanrılara se
lenmeli ve henüz kimlerin yaşadığını, yürüdüğünü ve bu felaketin n

0ltaya çıktığını bulmalısın."
P giindi gözlerini kapamıştı. Sessizce dunıyordu, hafif bedeni san-. siyah kâğıttan yapılmış gibi istemsizce dalgalanıyordu. Birden, ıklanmaz bir biçimde sert bir imgeler yığını gördüm. Korunun taniafı alev alev yanıyorlardı. Çığlıklarını duyuyordum. Benim akılcı j^ah kafam bu imgelere direniyordu. Onlara kendimi bırakmaktan 0k onları bellemeye çalışıyordum. Ama bu imgelerin yapıcısı, bu M sabırlıydı ve imgeler durmadan sürüyordu. Bir ülke gördüm ki ^ır'dan başka bir yer olamazdı burası. Her şeyde yanık sarı bir görünüş vardı. Her şeyi örten kum onları aynı renge boyuyordu. Yerin diplerine inen başka merdivenler, başka mabetler gördüm. "'Bul onları," dedi. "Bu olup bitenlerin nasıl ve niçin olduğunu bul. Bir daha olmaması için ne yapılabileceğini bul. İskenderiye'nin sokaklarında eskileri buluncaya dek güçlerini kullan. Dua et ki benim burada olduğum gibi eskiler de henüz oralarda olsunlar." 'Yanıt veremeyecek denli sarsılmış, gizemin karşısında ufalmıştım.
Belki de bir an için bu yazgıyı bütünüyle kabul etmiş bile olabilirim ama buna emin değilim.

‘”Biliyorum,” dedi. “Benden hiçbir sır saklayamazsın. Sen Korunun Tanrısı olmak istemiyorsun ve kaçmaya çalışacaksın. Ama görüyorsun bu felaket nerede olursan ol seni bulabilir. Tek yolun nedenini ve bundan sakınmanın yolunu bulmak. Onun için Mısır’a gideceğini biliyorum, yoksa sen de gecenin kucağında ya da karanlık toprağın kucağında yatarken bu doğal olmayan güneş tarafından yalatabilirsin.”
‘Kum ayaklarını taş zemin üzerinde sürükleyerek biraz bana doğnı yaklaştı. “Şimdi sözlerime dikkat et. Tam bu gece kaçabilirsin,” dedi. “Tapınanlara şenin Mısır’a gitmek zorunda olduğunu, hepimizin esenliği için bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyeceğim. Yeni ve yetenekli bir tanrıları olmuşken ondan ayrılmak zorunda olmak hoşlarına gitmeyecek. Ama sen gitmelisin. Törenden sonra seni meşenin Cinde tutsak etmelerine izin vermemelisin. Hızlı yolculuk yapmalıs” i- Güneş doğmadan önce ışıktan kaçmak için Toprak Ananın içine 8’r- O seni koruyacaktır. Şimdi bana gel. Sana Kanı vereceğim. Dua
«de sana eski gücümü verecek kadar kuvvet bulayım kendimde. Bu
‘ayaş olacak ve uzun sürecek. Alacağım, vereceğim, alacağım, vere-
Flirn. Ama bunu yapmam gerek, senin de tanrı olman ve sana söyecliklerimi
yapman gerek.”
Benim onayımı beklemeksizin bir anda üzerimdeydi. Kararmış
™nıakları beni yakalamıştı, meşale elimden düştü. Sırtüstü basa-

makların üzerine düştüm ama dişleri boynuma saplanmıştı bn ‘Ne olduğunu sen de biliyorsun. İçinden kanın çekildiğin, ı • menin, baygınlık hissetmenin nasıl olduğunu biliyorsun, o a |SSet~ gözümün önüne Mısır’ın mezarları ve tapınakları geldi. Sanki bi ^ tın üzerindeymiş gibi yan yana oturan iki figür gördüm. Benimle K ka

dillerde konuşan başkalarını duydum. Hepsinin sözlerinin alt î! aynı buyruk yatıyordu: Anaya hizmet et, kurbanlardan kan al, tek pınma olan koruluktaki bu tapınmaya baş ol. ‘Sanki bir düşteymiş gibi dövüşüyordum, bağıramıyor, kaçarmv dum. Özgür olduğumu ve artık yere çivilenmiş olmadığımı anlar/ ğımda yeniden tanrıyı gördüm. Daha önce olduğu gibi karaydı am şimdi daha gürbüzdü, sanki ateş onu yalnızca kızartmış ama güçler ne dokunmamıştı. Yüzünde anlam ve güzellik vardı. Kararmış, buru şuk meşin gibi görünen derisinin altındaki çizgileri düzgündü. San gözlerin çevresinde şimdi onları bir ruhun kapıları gibi gösteren doğal ten kıvrımları vardı. Ama hâlâ sakattı, hâlâ acı çekiyordu, neredeyse kımıldayamaz durumdaydı.
‘”Doğrul Marius,” dedi. “Susuzluğun senin içmeni sağlayacak. Doğrul ve bana gel.”
‘Sonra, onun kanı benim içime dolduğu zaman hissettiğim kendinden geçmeyi tanıyorsun. Her damarıma, her eklemine doldu kan Ama korkunç sarkaç salınımına daha yeni başlamıştı. ‘Benden kanımı alıp geriye vermeyi kimbilir kaç kez yinelediğinde meşenin içinde saatler geçmişti. Kanım çekildiğinde hıçkırarak yerde yatıyordum. Önümde duran ellerim gözüme kemik yığınları gibi görünüyordu. Onun gibi kupkuru olmuştum. Sonra yine bana içmem için kan veriyor, nefis bir duygunun sarhoşluğuna kapılıyordum ama hemen sonra yeniden geri vermek üzere. ‘Her değişim sırasında yeni dersler geliyordu. Ölümsüzdüm, yalnızca güneş ve ateş öldürebilirdi beni, gündüzleri toprağın içinde uyuyacaktım, hastalık ya da doğal ölümü tanımayacaktım. Ruhum hiçbir zaman bir biçimden bir başkasına göçmeyecekti, Ananın hızmetçisiydim, ay bana güç verecekti.
‘Kötülük yapanların ve Anaya kurban edilen masumların kanları) la beslenecektim, adak verilmediği zamanlar açlık çekecektim. °1 ki bedenim kışın tarlalardaki ölü buğday gibi kuru ve boş olacaK Bunu yeniden kanla dolduracak olan tek şey kurban kanıydı- O man ilkbaharın yeni bitkileri gibi dolu ve güzel olacaktım. ‘Acılarım ve hazla kendimden geçtiğim anlar mevsimlerin döng süne benzeyecekti. Sonra kafamın güçlerini öğrendim.
Başkalafl

r
VAMPİRİN ŞARKISI 389
.. celerini ve niyetlerini okuyabilecektim. Adak kanından başka ^İ'r kan içmemem gerekiyordu. Hiçbir zaman güçlerimi kendi ba-!"£ j^afi bulmak için kullanmaya kalkışmamalıydım. '"Bunları öğrenmiş ve anlamıştım. Ama o saatler boyunca bana öğlen şeV asunda hepimizin Kan İçme anında öğrendiğimiz şeydi.
<e k ölümlü bir insan değildim. Bildiğim her şeyden uzaklaşmış, çok elti bir şeye dönüşmüştüm. Bu öylesine güçlüydü ki eski öğretiler ?nu zorlukla dizginleyebiliyor ya da açıklayabiliyorlardı. Mael'in . cüklerini kullanırsam benim yazgım ölümlü ya da ölümsüz herkesin verebildiği bilginin ötesindeydi.
'Sonunda tanrı beni ağaçtan dışarı çıkmaya hazırladı. Şimdi benjen o denli çok kan çekmişti ki zorlukla ayakta durabiliyordum. Sefil bir durumdaydım. Susuzluktan ağlıyordum, her yerde kan görüyor, kan kokusu alıyordum. Eğer gücüm olsa onun üzerine atlayarak yakalayacak ve kanını çekecektim. Ama tabi bu güç aslında onun gücüydü.
"Şimdi boşsun. Törenlerin başlangıcında her zaman olacağın gibü," dedi. "Böylece adak kanını istediğin kadar içebilirsin. Ama sana söylediklerimi unutma. Törene başkanlık ettikten sonra kaçmak için yol bulmalısın. Bana gelince, beni de kurtarmaya çalış. Onlara senin yanında olmam gerektiğini söyle. Ama bana öyle geliyor ki benim zamanımın sonu yaklaştı."
'"Niçin, ne demek istiyorsun?" diye sordum. '"Göreceksin. Burada yalnızca bir tann gerekiyor. Bir tane iyi tann," dedi. "Seninle Mısır'a gidebilseydim eskilerin kanından içebilirdim ve bu beni iyileştirebilirdi. Ama şimdi iyileşmem yüzlerce yıl alacak.
Bana bu kadar zaman tanınmayacağını biliyorum. Ama unutma, Mısır'a git. Söylediklerimin hepsini yap."
'Şimdi bana döndü ve beni merdivenlere doğru itti. Meşale köşede yerde yanıyordu. Kapıya doğru ilerlerken dışarda bekleyen Druidler'in kan kokusunu aldım, neredeyse ağlayacaktım. '"Sana istediğin kadar kan verecekler," dedi arkamdan.

"Kendini
onların ellerine bırak.'"
8
'Meşe ağacından dışarı adım atarken nasıl göründüğümü
OK?-
önüne getirebilirsin. Daıidler kapıyı vurmamı bekliyorlardı,
sessi"
simle konuştum onlarla:
'Açın. Tanrı.
'İnsan ölümüm çoktan bitmişti. Açlıktan gözüm hiçbir şey görmyordu. Yüzüm yaşayan bir kafatasına dönmüştü herhalde. Göz] l min yuvalarından fırladıkları ve dişlerimin dışan çıktığı kuşkusuz^' Beyaz tunik üzerimden bir iskeletin üzerinden sarkar gibi sarkıv ' du.
Ağaçtan çıkarken saygıyla beni bekleyen Druidler için tanrı okU ğum konusunda daha açık bir kanıt verilemezdi herhalde. 'Ama onların yalnızca yüzlerini değil yüreklerinin içini de görüyordum.
Mael'in içerdeki tannnın beni yaratamayacak denli zayıflamamış olmasından duyduğu rahatlamayı gördüm. Onda inandığı tüm şeylerin onaylandığını gördüm.
'Sonra yalnızca bizim görebileceğimiz çok büyük bir şey daha gördüm. Her insanın sıcak eti ve kanının içine gömülü büyük ruhsal derinliği gördüm.
'Susuzluğum dayanılmaz acı çektiriyordu. Tüm yeni güçlerimi toplayarak konuştum onlarla: "Beni adak taşına götürün.
Samhain töreni
başlayacak."
Druidler tüyler ürpertici çığlıklar attılar. Ormandakilerden uğultular geliyordu. Kutsal korudan çok çok uzaklardaki kalabalıklar bekledikleri bu çığlığı duyunca kulakları sağır edici bir uğultu koptu.
'Sıraya girip hızla açıklığa doğru yürüdük. Yürürken beyaz tunikli rahipler bizi selamlamak için yanımıza geliyorlardı. Kendimi her yandan taze ve güzel kokulu çiçeklerle sarılmış buldum. İlahilerle karşılanırken ayaklanmın altına çiçekler atıyorlardı. 'Yeni görüşümle dün/anın gözüme nasıl göründüğünü, ince karanlık peçesinin altında

her yüzeyi nasıl görebildiğimi, bu ilahi ve dualaran kulaklarımı nasıl rahatsız ettiğini sana anlatmama gerek yok samnm.
'İnsan Marius bu yeni varlığın içinde erimişti. 'Taş mihraba çıkıp orada toplanmış binlerce insana bakarken trompetler var güçleriyle çalıyorlardı. Karşımda beklenti dolu yüzlerden bir deniz uzanıyordu. Dev figürlerin içindeki lanetli kurbanla dövüşmeyi ve çığlıklar atmayı sürdürüyorlardı. Adak taşının önünde büyük gümüş bir su kazanı duruyordu. '
hipler şarkı söylerken kolları arkalarından bağlı tutuklulardan bir z>

uu kazanın önüne getirildi.
Cl('Rahipler saçlarıma, omuzlanma, ayaklarımın dibine çiçekler koıarken çevremdeki sesler şarkı söylüyorlardı.
^ «Güzel tanrı, güçlü tanrı, kırların ve ormanların tanrısı, sana suulan adağıic şimdi, yorgun kolların ve bacakların yaşamla dolarken 11 orak da kendini yenileyecek. Böylece hasat zamanı buğdayı kesemizi affedeceksin, ektiğimiz tohumu kutsayacaksın." Çarşımda kurbanım olmak üzere seçilenler duruyordu. Üç güçlü dam ötekiler gibi bağlanmışlardı, ama bunlar temizdi ve üzerlerinde bey32 tunikler vardı. Omuzlarına ve saçlarına çiçekler koyulmuştu Gençtiler, yakışıklı ve masumdular. Tanrının istencini beklerken duyduklan derin saygı yüzlerinden okunuyordu. 'Trompetler kulaklan sağır ediyordu. Gürlemeler hiç tükenmiyordu.
Onlara seslendim:
"'Adaklar başlasın." İlk delikanlı bana sunulduğunda, o gerçekten tanrısal kupadan, insan yaşamından ilk kez içmeye hazırlanırken kurbanın sıcak etini ellerimde tutuyordum. Kan açık ağzımdan girmeye hazırdı. Tam bu anda dev figürlerin altında ilk ateşlerin yandığını ve ilk iki tutuklunun kafalarının gümüş kazanın içindeki suya batırıldığını gördüm.
'Ateşle ölüm, suyla ölüm, aç tanrının keskin dişleriyle ölüm.
'İnsanlığın bu çok eski kendinden geçme töreni içinde ilahiler süaiyordu:

"Solan ve parlayan ay tanrısı, kırlann ve ormanların tanrısı, açlığında ölümün imgesinin kendisisin sen. Kurbanların kanları ile güçlen, yakışıklı ol ki Büyük Ana seni kendine alsın." 'Bu ne kadar sürdü? Bilmiyorum. Belki de sonsuza dek sürmüştür.
Dev figürlerden yükselen alevlerin parıltısı, kurbanların çığlıkları, boğulacak olanlann uzun sırası. İçtim, içtim, yalnızca benim için seçilen üç adaktan değil ama kazanın önüne getirilen bir düzine tutukludan da içtim. Rahipler ölülerin kafalarını kanlı kılıçlarla kesiyor, bunları adak taşının yanında piramit biçiminde diziyorlardı.
Bedenler
Yaklaştırılıyordu.
'Ne yana dönsem terli, kendinden geçmiş yüzler görüyor, ilahiler ve çığlıklar duyuyordum. Ama sonunda çılgınlık yavaş yavaş sönmeye başladı. Devler yanıp çökmüşlerdi, insanlar üzerlerine daha fazla katran ve çalı çırpı atıyorlardı.
Şimdi yargı zamanı gelmişti. İnsanlar karşıma geliyor ve başkalarına
karşı öç davalarını sunuyorlardı. Benim yapmam gereken tek
§ey yeni gözlerimle ruhlarının içine bakmaktı. Başım dönüyordu.
v°k fazla kan içmiştim. Ama içimde öyle bir güç hissediyordum ki

bir sıçrayışta bütün açıklığı geçip ormanın içine dalabilirde görünmez kanatlarım varmış gibi geliyordu bana.
'Ama Mael'in deyişiyle "yazgı"ma uydum. Birini haklı, bir h sini haksız buldum, biri suçsuzdu, bir başkası ölümü hak etmi r
'Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum çünkü artık bedenim leşine yorulmuştu ki zamanı ölçecek durumda değildi. Ama so °^
da bitti ve eylem zamanının geldiğini anladım.
'Bir şekilde yaşlı tanrının buyruğunu yerine getirmem gerekiv du. Meşedeki tutsaklıktan kaçmalıydım ve bunu yapmak için

,
ama çok az zamanım kalmıştı. Şafağın sökmesine bir saatten daha zaman vardı.
‘Mısır’da beni neyin beklediği konusunda karar vermemiştim he nüz. Ama eğer Druidler’in beni yeniden kutsal ağaca kapatmaların izin verirsem bir sonraki dolunayda verilecek küçük bir adağa dek açlık çekecektim. O zamana kadar geçireceğim geceler benim için susuzluk ve işkence olacaktı. Bunun yanısıra eski tannnın deyişiy[e “tanrının düşlerini” görecek ve bunlarda ağacın, büyüyen otların ve sessiz Ananın gizlerini de öğrenecektim. Ama ben bunları istemiyordum.
‘Şimdi Druidler çevremi sarmışlardı. Yeniden kutsal ağaca ilerlemeye başladık. İlahiler bana ormanı kutsamak, onun bekçisi olmak için meşenin içinde kalmamı buyuran bir nakarata dönüşmüşlerdi. Zaman zaman rahipler yol göstermem için bana geldiklerinde meşenin içersinden onlarla konuşacaktım.
‘Ağaca erişmeden önce durdum. Korunun ortasında dev bir ateş
yanıyor, oyulmuş suratların ve kafatası yığınlarının üzerine ürkütücü
ışıklar düşüyordu. Rahiplerin geri kalanı bunun çevresine toplanmış
bekliyordu. Birden içimde bir dehşet dalgası uyandı ve bu duygu
kendisiyle birlikte böyle duyguların bizler için taşıdığı bütün güçleri
de yanında getirdi. *
‘Hızla konuşmaya başladım. Yetkeli bir sesle onlara hepsinin koruluktan ayrılmalarını istediğimi söyledim. Şafak sökerken eski tanrı ile birlikte kendimi meşenin içersine kapatacaktım. Ama bunun işle” mediğini görebiliyordum. Bana soğuk soğuk bakıyor, birbirlerine göz atıyorlardı. Gözleri cam parçaları gibi duygusuzdu. ‘”Mael!” dedim. “Sana buyurduğum şeyi yap. Rahiplere koruluğ11 terketmelerini söyle.”

‘Birden, en küçük bir uyarı olmaksızın toplanan rahiplerin yarlS ağaca doğru koştu. Kalanlar da kollarımı yakaladılar. ‘Ağacın çevresindeki kuşatmayı yöneten Mael’e durması İÇ’n " VAMPİRİN ŞARKISI | 393
Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama on iki rahip kollarımı ve ^İdanmı yakalamıştı.
Fser gücümün boyutlarını bilseydim kendimi kolayca kurtarabi-Ama bilmiyordum. Törenden dolayı hâlâ başım dönüyordu. di olacağını düşündüğüm şeylerden aşırı dehşete kapılmıştım.
^ Harımı kurtarmak için çırpınır, beni tutanları tekmelerken
çıplak
kara eski tann ağaçtan dışan taşındı ve ateşe atıldı.
VC ‘Onu yalnızca bir an için görebilmiştim ve hissedebildiğim tek şey „eçtiğiydi. Dövüşmek için bir kez bile kollarını kaldırmamıştı. közleri kapalıydı, bana bakmamıştı, hiçbir şeye ya da hiç kimseye hakrnamıştı- O anda bana anlattıklarını, çektiği acıları anımsadım ve ağlamaya başladım.
‘Onu yakarlarken şiddetle sarsılıyordum. Ama alevlerin tam ortasından sesinin yükseldiğini duydum. "Sana buyurduklarımı yap, Majius.
Umudumuz sensin." Bunun anlamı: Şimdi Hemen Buradan Uzaklaş’tı.
‘Beni yakalayanların ellerinin arasında birden hareketsizleştim ve ufaldım. Ağladım, ağladım, tüm bu büyülerin üzgün kurbanıymışım gibi davrandım. Yalnızca alevlerin içine giden babası için yas tutan zavallı bir tanrıydım. Ellerinin gevşediğini hissettiğimde, hepsinin birj likte ateşe baktıklarını gördüğümde, tüm güçlerimi topladım ve kendimi ellerinden kurtarıp elimden geldiğince hızla ağaçlara doğru koştum.
‘Bu ilk koşum sırasında ilk kez güçlerimin ne olduğunu anlamış-! tim. Bir anda yüzlerce metre geçmiştim, ayaklarım neredeyse yere değmiyordu.
‘Ama hemen çığlıklar yükseldi: "TANRI KAÇTI!" ve saniyeler içinde açıklıktaki kalabalık bağırmaya başlamıştı. Bu arada binlerce ölümlü ağaçlann arasına daldı.

'Tüm bunlar nasıl olup bitti, diye düşündüm birdenbire. Ben şimdi insan kanıyla tıka basa dolu bir tanrıyım ve bu kahrolası ormanda binlerce Keltik barbann elinden kaçıyorum! 'Beyaz tuniği üzerimden çıkarmak için bile durmadım, yalnızca koşmamı kesmeden parçalayıp attım. Sonra başımın üzerindeki dalara sıçradım ve meşelerin tepelerinden daha da hızlı gitmeye başladım.
'Birkaç dakika içinde kovalayanlardan öylesine uzaklaşmıştım ki artılc onları duyamıyordum. Ama koşmayı sürdürdüm, daldan dala p'Çnyordum Artık sabah güneşinden başka korkacak bir şey kalma-Pştı.

'O zaman Gabrielle'nin birlikte dolaşmanızın başında 01-bir şeyi öğrenmiştim. Kendimi ışıktan kurtarmak için kolavc n,%
ğın içine gömebilirdim. °Pra-
'Uyandığımda hissettiğim yakıcı susuzluk beni şaşırttı. Yas! nın geleneksel açlığa nasıl katlandığını düşünemiyordum. in* anr'~ nından başka bir şey düşünemez durumdaydım. 'Ama Druidler bütün gün benim izime sürmüşlerdi. Çok diku ilerlemem gerekiyordu.
'Ormanın içinden hızla geçerken bütün gece aç kaldım, ancak
banın erken saatlerinde bir hırsız çetesiyle karşılaşabildim. Bu T'
bana hem kötülük yapan birinin kanını hem de iyi bir takım elh ^
sağladılar.
'Şafak sökmeden hemen önceki saatlerde olanları gözden ger dim. Güçlerim konusunda epey şey öğrenmiştim ve daha fazlasın' öğrenecektim. Mısır'a gidecektim. Bunu tanrılar ya da onlara tapmanlar için değil ama tüm bunlann arkasında neyin yattığını anlamak için yapacaktım.
'Görüyorsun, on yedi yüzyıl önce bile bize verilen açıklamaları sorguluyor ve reddediyorduk. Büyüyü ve gücü seviyorduk. 'Yeni yaşamımın üçüncü gecesinde Massilia'daki eski evime gittim,

kütüphanemin, yazı masamın ve kitaplanmın hepsinin yerinde olduklarını buldum. Sadık kölelerim beni gördükleri için çok mutlu oldular. Bu şeylerin benim için ne anlamı vardı? Bu tarihi yazmış olmam, bu yatakta yatmış olmam ne anlama geliyordu? `Bundan böyle Romalı Marius olamayacağımı biliyordum. Ama ondan alabildiğim her şeyi alacaktım. Sevgili kölelerimi evlerine geri gönderdim. Babama mektup yazıp ciddi bir hastalık yüzünden kalan günlerimi Mısır'ın sıcak ve kuru havasında geçirmek zorunda olduğumu anlattım. Tarihimi Roma'da onu okuyup yayınlayacak olanlara gönderdim ve cebim `altın dolu, yanımda eski yolculuk belgelerimle İskenderiye'ye yola çıktım. Yanıma aptal iki köle almıştım, bunlar hiçbir zaman niçin geceleri yolculuk yaptığımı sormadılar.

`Galya'daki büyük Samhain töreninin üzerinden bir ay geçmeden geceleri İskenderiye'nin karanlık, dar sokaklarında dolaşıyor, sessiz sesimle eski tanrıları arıyordum.

`Delirmiştim, ama deliliğimin geçeceğini biliyordum. Eski tanrıları bulmam gerekiyordu. Niçin onları bulmam gerektiğini biliyorsun Bunun nedeni yalnızca yeniden bir felaket olabileceği için, güne< tanrı, gündüz uykumda beni bulacağı ya da gecenin karanlığın1 ate^ lerle aydınlatabileceği için duyduğum korku değildi.

ıp jy tanrıları bulmalıydım çünkü insanlar arasında yalnız olmaya anlıyordum. Bunun tüm dehşeti çökmüştü üzerime. Yalnızca ^lleri, kötülük yapanları öldürmeme karşın vicdanım kendimi alkarna izin vermeyecek kadar duyarlıydı. Yaşamında böylesi sev-. ve mutlu olmuş olan Marius'un, yani benim acımasız bir ölüm ?Ad olmam düşüncesine dayanamıyordum. İskenderiye eski bir kent değildi. Üç yüz yıldan biraz daha uzun bir süre önce kurulmuştu. Ama büyük bir limandı ve Roma dünyasına en büyük kütüphaneleri buradaydı. Burada inceleme yapmak için İmparatorluğun her yanından bilginler gelirdi ve bir başka yapında ben de onlardan biri olmuştum. Şimdi de kendimi yine orada bulmuştum.

‘Tanrı bana gelmemi söylememiş olsaydı Mısır’ın derinlerine, Ma-| el’in deyişiyle ‘dibe’ gidecektim. Tüm bulmacaların yanıtlarının eski tapınaklarda yattığını düşünüyordum.
‘Ama İskenderiye’deyken garip bir duyguya kapıldım. Tanrılann orada olduklannı biliyordum. Genelevlerin ve hırsız yuvalannın olduğu sokakları, insanların ruhlarını yitirmek için gittikleri yerleri dolaşırken ayaklarımı yönlendirenlerin onlar olduğunu biliyordum. ‘Geceleri küçük Roma evimde yatağımda yatıyor ve tanrıları çağlıyordum, delilik yakamı bırakmıyordu. Tıpkı şimdi senin benim kuvwim, gücüm ve felç edici duygulanmdan kafanın karışması gibi benim de kafam karışmıştı o zaman. Bir gece sabaha yakın, tek bir lamj tanın ışığı yattığım yatağın ince perdeleri arasından içeri süzülürken Sözlerimi uzaklarda bir bahçe kapısına çevirdim ve orada hareketsiz “uran siyah bir gölge gördüm.
Bir an için bu gölge bir düş gibi göründü, çünkü hiçbir kokusu Mrtu, soluk alıyor gibi görünmüyordu, hiç ses çıkarmıyordu. Sonra arılardan biri olduğunu anladım ama gitmişti. Oturduğum yerden Irasından bakakalmıştım. Görmüş olduğum şeyi anımsamaya çalışıyordum.
Kara, çıplak bir şeydi. Kel bir başı, kırmızı, keskin
bakışlı
»özleri vardı. Kendi hareketsizliği içinde yitmiş gibi
görünüyordu, ga-
P bir çekingenliği vardı. Güçlerini tam olarak farkedilmeden
önce,

son anda kımıldamak için kullanmıştı.
‘Ertesi gece arka sokaklarda bana gelmemi söyleyen bir se dum. Ama bu ses çok belirgin değildi. Bana yalnızca kapının Vda olduğunu bildiriyordu. Sonunda kapının önünde durduğun?? n ketsiz ve sessiz an geldi.
‘Bana kapıya açan bir tanrıydı. Gel diyen bir tanrıydı. ‘Merdivenlerden dar ve dönemeçli bir tünele inerken kork dum. Yanımda getirdiğim mumu yakmıştım. Bir yeraltı tapına-~ girdiğimi gördüm. İskenderiye

kentinden daha yaşlı bir yerdi bu Belki de eski firavunlar zamanında yapılmış bir mabetti. Duvarları S' ki Mısır'da yaşamı anlatan renkli resimlerle kaplıydı. 'Her yerde yazılar vardı. Küçücük mumyaları, kuşları, kıvnk yıia larıyla o güzelim resim yazılar.
'İlerledim, kare biçiminde sütunları olan çok yüksek tavanlı geni bir yere gelmiştim. Burada taşların her noktası aynı resimlerle kaplıydı.
'Sonra gözümün ucuyla bir şey gördüm. Bu ilkin bana bir heykel gibi göründü. Bir elini taşa dayamış olarak bir sütunun yanında duran siyah bir figür. Ama bunun bir heykel olmadığını anlamıştım. Su mermerinden yapılmış hiçbir Mısır tannsı böyle durmazdı, ayrıca hiçbiri kalçalarına uzanan pamuklu bir etek giymezdi. 'Kendimi göreceklerime hazırlayarak yavaşça döndüm. Aynı yanık eti, aynı gür saçları ve aynı sarı gözleri gördüm, yalnızca saçlar siyahtı. Dişlerin çevresindeki dudaklar titriyordu. Gırtlağından acı dolu bir soluk yükseliyordu.
'"Nasıl ve nerelerden geldin?" diye sordu Yunanca.
'Kendimi onun beni gördüğü gibi gördüm. Parlak ve güçlü. Mavi gözlerim bile onun için gizemli bir şeydi. Romalı giysilerimi, onıuzlanmda altın tokalarla toplanmış pamuklu tuniğimi, kırmızı pelerinimi onun gözleriyle görrrîeye çalıştım. Sarı saçlarımla ona kuzeyin ormanlanndan gelmiş bir gezgin gibi görünüyor olmalıydım. Yalnızca yüzeyde uygarlaşmış bir barbar ve belki de bu doğruydu.
'Ama beni asıl o ilgilendiriyordu. Şimdi onu net olarak görebiliyordum. Yanık eti kaburgalarına yapışmış ve köprücük kemiğinin bı çimini almıştı. Bu şey açlık çekmiyordu. Çok yakınlarda insan kam içmişti. Ama çektiği acılar ondan yükselen bir sıcaklığa benziyordu Sanki ateş hâlâ içinde yanıyormuş gibiydi. Sanki kendi içine kapar mış bir cehennem gibiydi.
'"Yanmaktan nasıl kaçtın?" diye sordu. "Seni ne kurtardı?
Yanıt
bana!"
r

.«geni hiçbir şey kurtarmadı," dedim, onun gibi Yunanca konuşu-1
,Qfla doğru ilerledim, mumdan kaçındığı için mumu geride tutu-JUfn.
Yaşarken eski firavunlar gibi zayıf, geniş omuzlu biriydi her-‘"jje.
Uzun siyah saçları eskilerin yaptığı gibi alnında düz bir perm bırakacak biçimde kesilmişti.
* «gu olduğunda ben yapılmamıştım," dedim. "Beni sonradan Galadaki kutsal korunun tanrısı yaptı."
"'Ah, öyleyse o seni yapan yaralanmamıştı demek." "Hayır, sizin gibi yanmıştı, ama bunu yapmaya yetecek gücü kalmıştı.
Pek çok kez kan verdi ve aldı. Bana Mısır'a gitmemi ve neler jup bittiğini bulmamı söyledi. Ormanın tanrılarının alev alev yandıklarını söyledi bana. Kimisi uyurken, kimisi uyanıkken. Bunun kujeyde her yerde olduğunu anlattı."
?"Evet." Başını salladı, sonra kuru bir kahkaha attı. Bu kahkaha bütün bedenini sarsmıştı. "Yalnızca en eskilerin sağ kalacak, ancak ölümsüzlerin dayanacağı acıları taşıyacak güçleri vardı. Biz de acı çe-Itiyomz. Ama sen yapıldın. Üstelik de buraya geldin. Daha başkalarını da yapacaksın. Ama başkalarını yapmak haklı bir davranış mı?
Eğer zamanı gelmemiş olsaydı Baba ve Ana başımıza bunların gelmesine izin verirler miydi?"
'"Peki ama kim bu Baba ve Ana?" diye sordum. Ana dediğinde toprak demek istemediğini anlamıştım.
'"Bizlerin ilki," diye yanıtladı. "Hepimizin onlardan geldiği ilk tanrılar."
'Düşüncelerine girmeye, bunların doğruluğunu hissetmeye çalışta ama ne yaptığımı biliyordu. Kafası, akşamları yapraklarını kapatan bir çiçek gibi kapanmıştı.
'"Gel benimle," dedi. Ayaklarını sürüye sürüye odadan dışarı doğru yürüdü. Uzun bir koridoru geçtik. Burası da salon gibi süslenmişti.
'Daha da eski bir yerde olduğumuzu hissediyordum. Şimdi deminki tapınaktan daha önce yapılmış bir yerdeydik. Bunu nasıl bileğimi bilmiyorum. Bu adada basamaklarda hissettiğin serinlik yoktu ^ada. Mısır'da böyle şeyler hissetmezsin. Başka bir şey hissedersin. ovanın kendisinde yaşayan bir şeyin varlığını hissedersin. Ama buranın eskiliği konusunda daha elegelir kanıtlar da vardı.

"barlardaki resimler daha eskiydi, boyalar daha soluktu, boyalı al-Mın kabarıp düştüğü yerler buranın eskiliğini anlatıyordu.
Resimle-
1 biçemi de değişmişti. Küçük insan resimlerinde siyah saçlar daha

uzun ve daha gürdü. Ve resimler daha güzeldi. Daha ışık doh çelikliydiler. Ve itv 'Çok aşağılarda bir yerlerden taşın üzerine damlayan su se ' yordu. Ses geçitte bir şarkıya benzer bir yankıyla yayılıyordu r lar bu ince ve narin insan resimlerindeki yaşamı yakalamış oj|UVur~ rünüyordu. Antik dinsel sanatçılar bu küçücük güç kaynağının 8° sini yakalamışlardı sanki. Hiçbir fısıltının olmadığı yerde yaşam t uları duyabiliyordum. Hiç kimse bunun farkında olmasa da tav büyük sürekliliğini hissedebiliyordum.
'Ben duvarlara bakarken yanımdaki karanlık varlık durakladı Rkapıdan
geçerken onu izlememi işaret etti. Büyük dikdörtgen hi
•'
minde bir salona girdik. Her yan ustaca yazılmış hiyerogliflerle ka lanmıştı. Bu salonda durmak bir elyazısının içine girmek gibiydi. Du varın önünde başları birbirine bakan iki eski Mısır lahiti gördüm
'Bunlar kendileri için yapıldıkları mumyaların biçimlerine uysun olarak oyulmuş kutulardı. İçlerindeki ölüyü temsil edecek biçimde boyanmışlardı. Yüzler dövme altından yapılmış, göz kısımlarının bunların içine lapis yerleştirilmişti.
'Mumu yukarı kaldırdım. Yol göstericim içlerini görebilmem için büyük bir çabayla lahitlerin kapaklarını kaldırıp açtı. 'Başlangıçta beden gibi gözüken bir şeyler gördüm, ama yakınına geldiğimde bunların insan biçimine getirilmiş kül yığınları olduğunu anladım. Bir diş, burada birkaç kemik parçası dışında hiçbir doku kalmamıştı geriye.
'"Ne kadar kan bulursan bul onları geri getiremezsin artık," dedi yol göstericim. "Yeniden diriltilemeyecek durumdalar. Kan damarları gitmiş. Doğrulabilenler doğruldular ve biz iyileşene dek yüzyıllar geçecek. Acılarımızın dinmesi için yüzyıllarca bekleyeceğiz." 'Mumya

sandıklarıry kapatmadan önce kapakların içlerinin karar iniş olduğunu gördüm. Onları yakan ateş Lahitide yakmış olmalıydı Kapakların kapatılmaları beni rahatlatmıştı. ‘Geri döndü ve yeniden kapıya yürüdü, ben de mumla onu afcdim.
Ama aniden geri dönüp boyalı tabutlara baktı.
‘”Küller ortalığa serpildiğinde ruhları özgür olacak,” dedi.
‘”Öyleyse niçin küllerini dağıtmıyorsunuz!” diye sordum. Sesrm deki umutsuzluğu çok fazla belli etmemeye çalışıyordum. ‘”Böyle mi yapmalıyım?” diye sordu. Gözlerinin etrafındaki W”1 şuk deri genişlemişti. “Sence böyle mi yapmalıydım?” ‘”Bana mı soruyorsun bunu!” dedim.
‘Yeniden o kuru gülüşüyle güldü. Bu gülüş sanki ona acı velî}
VAMPİRİN ŞARKISI | 399 Aydınlatılmış bir odaya giden geçide girdi, ^’.f irdiğim*2 yer bir kütüphaneydi. Ortalıktaki birkaç mumun ışı-, altıgen kutular içinde parşömenler ve papirüs ruloları görünür .poğal olarak bu çok hoşuma gitmişti, çünkü bir kütüphane an* sidiğim bir şeydi. Eski insan kafamı belli bir ölçüde hissedebil-,’-\nı tek insanca yer burasıydı.
?Aina yazı masasının yanında bizlerden birinin oturduğunu görünsaşırmıştım.
Orada öylece oturmuş, gözlerini yere dikmişti,
gu adamın başında hiç saç yoktu ve katran gibi simsiyah olmama karşın derisi gergin ve düzgün biçimliydi, ayrıca yağlanmış gibi ! Mflıyordu. Yüzünün çizgileri çok güzeldi. Çıplak göğsündeki bütün i Elar görünüyordu.
‘Dönüp bana baktı. Bir anda aramızda bir iletişim kurulmuştu. Sessizlikten daha sessiz bir şey.
“’Bu Yaşlı Danışman,” dedi beni buraya getiren. “Ateşe nasıl da-I yanmış olduğunu kendin de görüyorsun. Bu olduğundan beri hiç konuşmadı.
Yine de Ana ve Babanın nerede olduklarını ve başımıza bunların niçin geldiğini bildiğine eminim.” Yaşlı Danışman yalnızca önüne bakıyordu. Ama yüzünde ilginç I bir anlatım vardı. Alaycı, hafifçe eğlenen, biraz küçümseyici bir anlaıım.

"Felaketten önce bile," dedi öteki. "Yaşlı Danışman bizimle pek konuşmazdı. Ateş onu pek değiştirmedi, daha alaycı yaptı. Sessizce oturur. Giderek daha fazla Ana ve Babaya benzemeye başladı. Arada sırada okur. Arada sırada yukardaki dünyada dolaşır. Kan İçer, I şarkıcıları dinler. Arada sırada dans eder. İskenderiye sokaklarında ölümlülerle konuşur ama bizimle konuşmuyor. Bize söyleyecek hiç-Ibir şeyi yok. Ama biliyor... Başımıza bunun niçin geldiğini biliyor."
'"Beni onunla yalnız bırak," dedim.
'Bende de tüm varlıkların böyle durumlarda hissettiği duygu varlı. Ben bu adamı konuşturacaktım. Ondan hiç kimsenin öğrenemer'ği şeyler öğrenecektim. Ama beni buna zorlayan yalnızca kendini *genmişlik değildi. Yatak odama gelen bu adamdı, buna emindim, "topunda durup beni gözleyen oydu.
Üstelik bakışında bir şey hissetmiştim. Buna ister anlayış de, ister 1*8', ister ortak bir bilginin tanınması, orada bir şeyler vardı. I Ayrıca kendimle birlikte apayrı bir dünyanın olanaklarını taşıdıİteli da biliyordum. Bu Koru Tanrısının bilmediği bir şeydi.
Yanım-
Ia durmuş, Yaşlı Danışmana umutsuzluk içinde bakan Zayıf ve yara-

lı varlık da bilmiyordu bunu.
'Zayıf olan söylediğimi yaptı ve dışarı çıktı. Yazı masasına ve Yaşlı Danışmana baktım.
'"Ne yapmam gerekiyordu?" diye sordum Yunanca. 'Birden bana baktı ve yüzünde anlayış diyebileceğim bir sev düm. * Y 8ör-'"Seni daha fazla sorgulamamın bir anlamı var mı?" diye sordı 'Sesimin tonunu dikkatle seçmiştim. Resmi ya da saygılı de&iM Olabildiğince yakın bir sesle konuşuyordum onunla. "Teki tam olarak ne anyorsun?" diye sordu birden Latince.
Se
soğuktu, ağzının kenarları aşağı kıvrılmıştı, biraz saldırgan bir tutu '
takınmıştı.

‘Latinceye dönmek beni rahatlatmıştı.
‘”Ötekine ne söylediğimi duydun,” dedim aynı rahat tutumla “Keltoi ülkesinde Koru Tanrısı tarafından nasıl yapıldığımı anlatmıştım ona. Tanrıların niçin alevlerle yanarak öldürüldüklerini bulmam gerekiyor.”
‘”Sen Koru Tanrıları adına geliniyorsun!” dedi, daha önce olduğu gibi alaycıydı. Başını kaldırmamıştı, yalnızca yukarı doğru bakıyordu, bu da bakışlarına daha saldırgan ve küçümser bir hava veriyordu.
‘”Hem evet, hem hayır,” dedim. “Eğer bu yolda yok olabiliyorsak
bunun niçin olduğunu bilmek isterdim. Bir kez olan bir şey ikinci bir
kez de olabilir. Aynı zamanda gerçekten tanrılar olup olmadığımızı
bilmek istiyorum, ve eğer tanrılarsak insanlara karşı ne gibi yükümlülüklerimiz
var? Ana ve Baba gerçek varlıklar mı yoksa bunlar yalnızca
bir efsane mi? Tüm bunlar nasıl başladı? Tabi bunu da bilmek
isterdim.”
‘”Rastlantı sonucu,” dedi.
‘”Rastlantı sonucu mu?^ diye sorarken öne eğilmiştim. Yanlış duyduğumu düşünüyordum.
‘”Başlaması öylesine oldu,” dedi biraz soğukça. Sorumun saçına olduğunu gösteren ve daha fazla bir şey sormamı engellemek isteyen bir tutumla konuşuyordu. “Dört bin yıl önce bir rastlantıyla ba§’ ladı her şey ve o günden bu yana çevresine büyüler ve dinler öru ? dü.”
‘”Bana gerçeği söylüyorsun değil mi?” ,
‘”Niye söylemeyeyim ki? Seni niçin gerçeklerden koruyayım Sana yalan söylemekle niçin kendimi sıkıntıya sokayım? Senin ö olduğunu bile bilmiyorum. Umurumda da değil üstelik.” ‘”Öyleyse bana ne demek istediğini açıklar mısın? Yani tüm D VAMPİRİN ŞARKISI | 401 bir rastlantıyla başlaması ne demek oluyor?” ‘a »’gilmiyorum. Bilebilirim. Bilmeyebilirim. Şu son birkaç dakikada Hardır

konuştuğumdan daha fazla konuştum. Bu rastlantının öykü-?\ başkalarının böylesine hoşuna giden mitlerden daha fazla gerçek 5. ay3bilir. Başkaları her zaman mitleri seçtiler. Senin de aslında isediğ'n bu, öyle değil mi?" Sesi yükselmişti ve sanki kızgınlığını [ggllemek ister gibi hafifçe doğrulmuştu oturduğu yerden. ?"Yaratılışımızın öyküsü, tıpkı İbraniler'in Genesis'i, Homer'in des-MOİarı, senin Romalı şairlerin Ovid ve Virgil'in gevezelikleri gibi. Büvük ve Paflak bir simgeler bataklığı, yaşamın kendisinin oradan do-Lcağı düşünülen verimli bir bataklık." Şimdi ayağa kalkmıştı ve neredeyse bağırıyordu. Siyah alnındaki damarlar kabarmıştı, elini yumruk yapıp masaya dayamıştı. "Bu odadaki belgeleri dolduran bu türden bir öykü. Bu eski dua ve ilahi parçalarından derlenmiş bir öykü.
Duymak ister misin? Başka herhangi bir şey kadar doğru olduğunu söyleyebilirim."
'"Ne istiyorsan onu anlat bana," dedim. Sakin olmaya çalışıyordum. Sesinin yüksekliği kulaklanmı rahatsız ediyordu. Yanımızdaki odada bir şeylerin kımıldadığını duyuyordum. Beni buraya getiren kurumuş varlık gibi başka yaratıklar ortalıkta dolaşıyorlardı. '"İstersen," dedim biraz alaycı bir sesle. "Niçin İskenderiye'de benim odama geldiğini anlatarak başlayabilirsin. Beni buraya yönlendiren sendin. Niçin yaptın bunu? Bana bağırıp çağırmak için mi? Tüm bunların nasıl başladığını sorduğum için bana sövmek miydi amacın?"
'"Sakin ol."
'"Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirdim."
Sakin bir yüzle yukardan aşağı süzdü beni, sonra gülümsedi. Selamlarmış ya da bir şey sunarmış gibi iki elini açtı, sonra omuz silkti.
'"Bana o rastlantıyı anlatmanı istiyorum," dedim. "Eğer bir işe yakacağını düşünsem anlatman için sana yalvanrdım. Sana bunu an-['kırmak için ne yapabilirim?"
Yüzü bir yığın ilginç dönüşüm geçirdi. Düşüncelerini hissedebi" y°r ama duyamıyordum. Keskin bir alaycılık hissediyordum. Yenikn konuştuğunda sesi kalınlaşmıştı, sanki onu boğan bir acıyı içine Sömrneye çalışıyordu.

"Eski öykümüze kulak ver," dedi. "Mısır'ın ilk firavunu iyi tanrı
'iris, yazının bulunuşundan çok uzun yıllar önce kötü insanlar
tamdan
öldürüldü. Karısı İsis bedeninin parçalarını bir araya
topla-

ona kan adakları sunuldu ve o da bunları içti. Ama r
yınca ölümsüz oldu ve bundan sonra ölüler ülkesinden
Onun yönettiği dünya ayın, gecenin dünyasıydı. Büyük tan
^Önett'
'Çin
er
ahipl
ölümsüzlüğünün sırlarını çalmaya kalktılar, böylece ona tapın °c'arı sır
oldu. Tapınakları yalnızca onu güneş tanrıdan koruyan kend nanları
tarafından biliniyordu. Güneş tanrı Osiris'i güneşin öldft ctr/-JHıı
TıntnaHın \rcı\ntyra nnıı onn*=»<: tnnrıHnn lrr-*tıiTr—
i ^ bir
ırıaışınlanyla
öldürmek için peşine düşmüştü. Ama efsanedeki "
görebilirsin, işin en başında kral bir şey keşfetmişti, ya da daha
H -
aısu kötü bir rastlantının kurbanı olmuştu. Çevresindekiler ı
' tar;ıfındjn
her tür kötülük için kullanılabilecek bir güç sahibi olmuştu v K
yüzden bundan bir din yaptı. Bunu bir törenin gerekleri içersine
l/'
sulamaya, Güçlü Kanı yalnızca beyaz büyü uygulayanlara
sınırlarn'
ya çalıştı. Ve şimdi de buradayız işte."
"Teki Ana ve Baba, İsis ve Osiris mi?"
'"Evet ve hayır. Onlar ilk ikili. İsis ve Osiris onların anlattıkları mitlerde
kullanılan adlar, ya da kendilerinden yola çıkarak kurdukları eski dinin
adları."

‘”Öyleyse rastlantı olan ne? Nasıl ortaya çıkarıldı tüm bunlar?” ‘Uzun bir süre sessizce bana baktı, sonra yeniden yerine oturdu, daha önceki gibi boşluğa bakmaya başladı. ‘”Sana bunu niçin anlatayım ki?” diye sordu. Yine de bu kez soruyu sorarken sanki bunu yeni bir duyguyla kapılarak sormuştu, sanki gerçekten de böyle bir somya yanıt vermesi gerektiğini hissediyordu.
“Niçin bir şey yapayım ki? Eğer Ana ve Baba güneş ufka yaklaştığında kendilerini kurtarmak için kumlardan kalkmıyorlarsa ben niçin kımıldayayım? Ya da konuşayım? Ya da bu işi sürdüreyim?” Yeniden bana baktı.
‘”Böyle mi oldu, Ana ve Baba güneş doğduğunda dışarı mı çıktılar?” bir ‘”Güneşte bırakıldılar sevgili Marius,” dedi. Adımı bilmesi beni şaşırtmıştı.
“Güneşte bırakıldılar. Ana ve Baba kendi istekleriyle yerlerinden kımıldamazlar. Tek yaptıkları şey zaman zaman birbirlerine fısıldamak, onlardan iyileştirici kan istediğimizde bizi yere savurmaktır.
Eğer iyileştirici kanı içmemize izin verselerdi yananlarımızın hep sini iyileştirebilirlerdi. Ana ve Baba dört bin yıldır varlar ve biliyor” sun bizim kanımız her mevsim, her yeni kurbanla daha güçlü oW ?
Açlık bile güçlendirir kanımızı, çünkü açlık sona erdiğinde yeni güç kazanılmış olur. Ama Ana ve Baba çocuklarına bakmadılar. Şj”1 di de kendilerine bile bakmıyor gibi görünüyorlar. Belki de dört t» gece sonra canları güneşi görmek istemişti!

„,yunanlılar Mısır’a geldiğinden bu yana, eski sanat saptırıldığınl u yana bizimle konuşmadılar. Gözlerini kırptıklarını görmemi-^n a vermediler. Peki şimdi Mısır, Roma’nın tahıl ambarından başze’ i Ana ve Baba bizi boyunlarındaki damarlardan uzaklaştırmak P bize vurduklarında demir gibidirler Ve kemiklerimizi kırabilirler. r0 onlar artık aldırmıyorlarsa niçin ben aldırayım ki?” Uzun bir süre inceledim onu.
»Yani diyorsun ki başkalarının yanmasına neden olan şey bu, öymi?” diye sordum. “Ana ve Baba güneşte bırakıldılar?” gaşını salladı.

"'Bizim kanımız onlardan gelir!" dedi. "Onların kanı. Aramızda J0grudan bağ var, onların başına ne gelirse bizim başımıza da o gelir Eğer yanarlarsa biz de yanarız."
"'Biz onlarla bağlıyız!" diye fısıldadım şaşkınlık içinde. "'Tam olarak öyle sevgili Marius," dedi, beni izliyor, korkumla eğleniyor gibi görünüyordu. "Bin yıldır korunmalarının nedeni bu Bala ve Ananın. Onlara adaklar getirilmesinin, onlara tapırulmasımn nedeni bu. Onların başına ne gelirse bize de gelir aynı şey." '"Kim yaptı bunu? Onları güneşe kim bıraktı?"
Hiç ses çıkarmadan güldü.
'"Onlara bakan kimse o bıraktı," dedi. "Buna daha fazla dayanamayan biri. Bu ağır görevi gereğinden uzun süre üstlenmiş biri. Böyle bir yükü kabul etmeye kimseyi razı edemeyen biri. Sonunda ağlayarak ve titreyerek onları çöl kumları üzerine çıkardı ve iki heykel gibi bıraktı orada."
'"Ve benim yazgım buna bağlı," diye mırıldandım. '"Evet. Ama görüyorsun, onlara bakanın buna artık inanmaz olduğunu sanıyorum. Bu yalnızca eski bir öyküydü. Eninde sonunda onlara tapınıldığını anlatmıştım sana. Biz onlara tapınıyorduk, ölümlü-«r bize tapınıyordu ve kimse onlara zarar vermeye cesaret edemiyordu.
Hiç kimse bir meşaleyi onlara yaklaştırıp bizlerin de acı hissedip
hissetmediğimizi anlamaya kalkmadı. Hayır. Onları güneşe bırakan
"Una inanmıyordu. Onları çöle bıraktı ve o gece tabutunda gözlerini
"f'P yanmış, tanınmaz bir dehşete dönüştüğünü gördüğünde bağır-
^ bağırdı."
"Onları yeniden yeraltına indirdiniz mi?"
; '"Evet."
"Sizin gibi kararmışlardı onlar da..."
I "Hayır." Başını salladı. "Altınımsı bir bronz rengi almışlardı, ken-' suyunda kızaran et gibi, daha fazlası değil. Eskisi gibi güzeldiler.

Sanki güzellik onların bir parçasıydı. Yazgıları güzel olmaktı o
Her zaman yaptıklan gibi gözlerini dikmiş önlerine bakıvoı r'n
Ama artık başlarını birbirlerine eğmiyor, kendi aralarında minin
'
yorlardı. Artık bizim onların kanını içmemize izin vermiyorlard^1' lara getirilen kurbanlan almadılar. Bunu yalnız arada sırada ve yalnız olduklarında yapıyorlar şimdi. Ne zaman içeceklerini n"^ man içmeyeceklerini kimse bilmiyor."
'Başımı salladım. İleri geri sallandım, başım öne eğilmişti m elimde titreyip duruyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, düstı mek için zaman gerekiyordu bana.
'Masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.
Düşü
meksizin oturdum.
'"Ama Romalı, bunun böyle olması gerekmiyor muydu?" diye ser du.
"Onların kumlar üzerinde ölmeleri gerekmiyor muydu? Sessiz kımıldamayan heykeller gibi. Kent yabancı askerlerin eline geçince onlar da dışan atılmışlardı zaten. Bizim de ölmemiz gerekmiyor muydu?
Mısır'a bak. Nedir Mısır? Yeniden soruyorum. Burası Roma'nın buğday amban olmaktan başka nedir ki? Bütün dünyada hepimiz yıldızlar gibi yandıktan sonra onların da ertesi gün yanmalan gerekmez miydi?"
'"Neredeler şimdi?" diye sordum.
"'Niçin bilmek istiyorsun?" diye tısladı. "Bu sırrı niçin sana vereyim ki? Parçalara doğranamazlar, bunun için çok güçlüler. Bir bıçak derilerini bile kesemez onların. Yine de eğer onları kesersen bizi kes miş olursun. Onları yakarsan bizi yakmış olursun. Bize her ne hisset tirirlerse kendileri onun yalnızca bir parçacığım hissediyorlar, çünkü yaşları onlan koruyor. Yine de hepimizi yok etsen onların yalnızca birazcık canlannı sıkmış olursun! Kan onlara gerekmiyor bile! Belki düşünceleri de bizimkilerle bağlantılıdır. Belki hissettiğimiz üzüntü, sefalet, dünyanın kendisinin yazgısından duyduğumuz dehşet bize onların düşüncelerinden geliyordur. Belki hissettiklerimiz onların

düşleridir yalmzea. Hayır. Sana onların nerede olduğunu söyleyemem, öyle değil mi? Bunların hiçbirine aldırmadığıma, hepimizin ölme zamanının geldiğine karar verinceye dek söyleyemem bunu.
‘”Nerede onlar?” dedim yeniden.
‘”Niçin onları denizin derinliklenne gömmeyeyim ki?” diye sor
“Dünyanın kendisi onlan büyük bir dalganın tepesinde güneşin k gına çıkarıncaya kadar kalırlardı orada.”
‘Yanıt vermedim. Onu izliyordum. Niçin bu denli heyecanlan*1* nı merak ediyor, bunu anlıyor ama yine de derin bir hayranlık d J yordum.

„,vfjçin onları toprağın derinlerine gömmüyorum? Yaşamın en kübir sesinin bile ulaşmadığı derinliklere demek istiyorum. Orada <T sessizlik içinde bırakabilirim. Ne düşündükleri ya da hissettik-<iç önemli değil.”
Ne yanıt verebilirdim ki? Onu izledim. Daha sakin göründüğü bir bekledim. Bana baktı, yüzü dinginleşti, neredeyse bana güvenen r anlatını belirdi gözlerinde.
“TJasıl Ana ve Baba olduklarını anlat bana,” dedim.
“’NiÇİn?”
‘«Niçin olduğunu pekâlâ biliyorsun. Bilmek istiyorum! Eğer bana nlatmayı amaçlamıyorduysan niçin geldin benim yatak odama?” die sordum yeniden.
“’Ne olmuş yani yaptıysam?” dedi acı bir sesle. “Romalı’yı kendi »özlerimle görmek istediysem ne olmuş? Biz öleceğiz ve sen de bijlmle birlikte öleceksin. Bu yüzden büyümüzü yeni biçimi içinde »örmek istedim. Eninde sonunda şimdi bize kim tapınır ki? Kuzey or-
‘ inanlarının sarı saçlı savaşçıları mı? Kumun altındaki gizli yeraltı mezarlarında yaşlı mı yaşlı Mısırlılar’ız biz. Yunan ve Roma tapınaklarında yaşamıyoruz. Hiçbir zaman yaşamadık. Yine de bizim mitimizi kutluyorlar. Tek mit de bu zaten. Ana ve Babaya adlar veriyorlar...”

‘”Umurumda değil,” dedim. “Sen de böyle olduğunu biliyorsun. ita ve ben birbirimize benziyoruz. O insanlardan bir tannlar ırkı yalatmak için kuzey ormanlarına gitmeyeceğim! Ama öğrenmek için buraya geldim ve sen anlatmak zorundasın.” “Tamam. Böylece sen de bunun ne denli boşuna olduğunu anlayabilirsin.
Ana ve Babanın sessizliğini anlayabilmen için
anlatacağım.
ima sözlerime kulak ver. Hepimizi yok edecek gücüm var
henüz.
inayı ve Babayı bir fırının sıcağında yakabilirim hâlâ. Ama
uzun girişleri
ve ukalalığı bir yana bırakacağız. Güneşin Ana ve
Babanın
zerinde parladığı gün ölmüş olan mitleri bir yana bırakacağız.
Ana
Baba tarafından bırakılan tüm o rulolarda nelerin
açıklandığını anacağım
sana. Mumunu koy ve beni dinle.’”
10
‘”Eğer şifrelerini çözebilirsen rulolar sana iki insan olduğun latır,” dedi. “Daha eski başka bir ülkeden Mısır’a gelen Akaşa v pn kil’dir bunlar. Bu ilk yazıdan, ilk piramitlerden çok önce olrrıust zamanlar Mısırlılar henüz yamyamlık aşamasındaydılar ve düşma ı rını bedenlerini yemek için avlıyorlardı.
‘”Akaşa ve Enkil insanları bundan vazgeçirdiler. Onlar İyi Tor, Anaya tapıyorlardı. Mısırlılarsa İyi Anaya nasıl tohum ekileceöipj süt ve derileri için hayvanların nasıl güdüleceğini öğrettiler. ‘”Büyük olasılıkla tüm bu şeyleri öğretirken yalnız değillerdi yan larında onlarla birlikte gelen halkın başka önderleri de vardı. Ama bunların geldikleri eski kentler Lübnan’ın kumları altında yitmişti ‘”Gerçek her ne olursa olsun bu ikisi iyiliksever yöneticilerdi. Onlar için en değerli şey başkalarının iyiliğiydi, çünkü İyi Ana, Besleyen Anaydı ve tüm insanların barış içinde yaşamasını istiyordu. Yeni doğan ülkede tüm yargılamaları da onlar üstlerine almışlardı. ‘”Belki de saray kâhyasının

evinde eşyaları sağa sola fırlatan bir cinin saçmalıklarıyla başlayan karışıklıklar ortaya çıkmasaydı iyi bir mite dönüşeceklerdi bu ikisi.
‘”Bu sıradan bir cinden başka bir şey değildi. Tüm topraklarda, her zaman duyulan türden bir cin. Belli bir yerde yaşayanlara belli bir süre boyunca kötülük yapan bir cin. Kimi zaman masum birinin içine girip yüksek bir sesle onun ağzından gürler. Zavallı masumun çevresindekilere kötü sözler söylemesine, ahlaksız tekliflerde bulunmasına neden olur. Böyle şeyleri biliyorsun değil mi?” ‘Başımı salladım. Her zaman böyle öyküler duyduğumu söyledim.
Roma’da bakire bir rahibeyi ele geçirdiği söylenen böyle bir cin vardı. Çevresindekilere kösn,ül çağrılar yapıyordu, yüzü kendini zorlamaktan mosmor oluyor ve sonra bayılıyordu. Ama cin bir biçimde kovulmuştu. “Ben kızın deli olduğunu düşünmüştüm,” dedim “Onun bakire bir rahibe olmaya uygun olmadığını düşünmüştüm ° zaman...”
‘”Tabi!” derken sesi alay yüklüydü. “Ben de aynı şeyi düşüm”’ düm. Tepemizde, İskenderiye sokaklarında dolaşan en zeki adamların çoğu da aynı şeyi düşünürlerdi. Yine de böyle öyküler gelir g çer. Eğer dikkat çekici tek bir yanları varsa o da insan yaşamların’11 gidişini hiç etkilememeleridir. Bu cinler kimi evleri ya da insanları hatsız ederler yalnızca, sonra gözden yiterler ve kendimizi başladı mız yerde buluruz.”

?”Tam olarak öyle,” dedim.
<<«Ama benim anlattıklarımın eski Mısır’da olduğunu anlaman gei/ jyor. Bu öyle bir zamandı ki insanlar gök gürültüsünden kaçıyor, f ı ilerin allılarını kendi içlerine almak için onların bedenlerini yiyor-
“’Anlıyorum,” dedim.
”İyi Kral Enkil kâhyasının evine girmiş olan cinle kendisi konuşla karar verdi. Bu şeyin uyumun dışına çıkmış olduğunu söylür(ju. Tabi krallık büyücüleri de bunu görmek için, cini kovalamak LJJJ yalvardılar. Ama bu kral herkese iyilik yapan bir kraldı. Her şevjn iyide birleştirileceğini, tüm güçlerin aynı tanrısal yola yönlendiriubileceklerini düşünüyordu. Bu cinle konuşacak, onun

güçlerini dizginleyip genel iyinin yararına kullanmaya çalışacaktı. Ancak bu yapılamazsa cinin kovulmasına izin verecekti.
"'Böylece kâhyasının evine gitti. Burada eşyalar duvarlara fırlatılıyor, kavanozlar kırılıyor, kapılar çarpılıyordu. Cinle konuşmaya ve onu kendisiyle konuşmaya davet etmeye girişti. Başka herkes kaçmıştı-
'"Cinli evden çıkmadan önce tam bir gece geçmişti.
Çıktığında şaşırtıcı
şeyler söylüyordu:
'"Bu cinler düşüncesiz ve çocuk gibiler,' dedi büyücülerine.
'Ama
davranışlarını inceledim ve bütün gördüklerimden niçin böyle öfkeye
kapıldıklarını öğrendim. Bedenleri olmadığı için, bizim gibi hissedemedikleri
için deliriyorlar. Masumların kötü şeyler
söylemesine neden
oluyorlar çünkü sevgi ve tutku onların bilemeyecekleri ve (adamayacakları şeyler. Bedenin yalnızca bölümlerini ele geçirebiliyorlar ama bütünüyle içine yerleşemiyorlar, bu yüzden ele geçiremedikleri ten onlar için bir saplantı olmuş. Zayıf güçleriyle nesnelerin üzerinde atlıyor, kurbanlarını kıvrandırıyor ve zıplatıyorlar. Öfkelerinin kökeni insan bedenine duydukları bu özlem. Çektikleri acıların bir göstergesi bu.' Bu inançlı sözlerden sonra daha fazla şey öğrenmek için kendini bir gece daha cinlerin dolaştığı odalara kapamaya '^Zırlandı.
"Ama bu kez karısı buna karşı çıktı. Cinlerle kalmasına izin vermeyecekti.
Aynaya bakmasını istedi ondan. Evde yalnız kaldığı birtaç saat içinde dikkat çekecek kadar yaşlanmıştı.
"Kocasını vazgeçiremeyince kendisi de onunla birlikte cinli
eve
topandı. Evin dışında bekleyenlerin hepsi eşyaların atılıp kırıldıkları-
111 duyuyor ve Kral ve Kraliçenin kendilerinin çığlıklar

atacakları ya
^ cinlerin sesleriyle konuşmaya başlayacakları anı korku
içinde

bekliyorlardı. İç odalardan gelen gürültü ürkütücüydü. DUV
çatlaklar beliriyordu. r'arcta
'"Bir önceki gibi herkes kaçtı, geriye yalnızca ilgilenen birk
şi kalmıştı. Bu geride kalanlar yönetiminin başından bu yana u*
^"
düşmanlarıydılar. Mısır'da eskiden insan eti için çıkılan avlan ^'ln ten
eski savaşçılardı bunlar ve Kralın iyiliğinden bıkmışlardı.
İyiA
dan, çiftçilikten bıkmışlardı. Bu ruh avcılığı onların gözünde va|
^
ca kralın boş bir kendini beğenmişlikle saçmalaması değildi, bu
!?
kendilerine iyi bir olanak sağlayabilecek bir durum da görüyorla a
'"Gece çöktüğünde cinli evin içine girdiler gizlice. Tıpkı firavı0' ların
mezarlarını soyan mezar soyucular gibi korkusuz ruhları va ı bunların.
İnanıyorlardı ama açgözlülüklerini denetleyecek kadar gu lü değildi
inançları.
'"Uçuşan nesnelerle dolu bir odanın ortasında Akaşa ve Enkil'i
gördüklerinde kralın üzerine atladılar ve sizin Romalı senatörlerinizin
Sezar'ı hançerledikleri gibi onları birçok kez hançerlediler. Tek
tanıkları kralın karısıydı.
'"Kral haykırıyordu, 'Hayır, ne yaptığınızı görmüyor musunuz?
Cinlerin içeri girmesi için yol açtınız onlara! Bedenimi açtınız onlara!
Görmüyor musunuz?' Ama Kralın ve Kraliçenin öldüğünden emin olan
adamlar kaçtılar. Dizüstü çökmüş olan Kraliçe kocasının başını elleri
arasına aldı. İkisi de sayılamayacak kadar çok yaradan kanlarını
yitiriyorlardı.
'"Hainler şimdi de halkı karıştırmaya başladılar. Herkes Kralın cinler
tarafından öldürüldüğünü biliyor muydu? Onun da başka her kralın
yapacağı gibi cinleri büyücülerine bırakmış olması gerekirdi. Ellerinde

meşalelerle cinli evin çevresinde toplandılar. Ev şimdi birdenbire bütünüyle sessizleşmişti.
'"Hainler büyücüleri içeri girmeye zorladılar, ama büyücüler korkuyorlardı.
'Öyleyse biz girip neler olduğunu görürüz,' dedi kötülerden biri. Kapıları kırıp açtılar.
'"İçerde Kral ve Kraliçe durmuş sakin bir yüzle hainlere bakıyorlardı. Bütün yaraları iyileşmişti. Gözlerine ürkütücü bir ışık yerleşmişti, tenlerinde beyaz bir pırıltı, saçlarında gözalıcı bir parlaklık vardı Hainler korku içinde kaçışırken Kral ve Kraliçe evden dışarı çık" Tüm halkı ve rahipleri yanlarından uzaklaştırıp yalnız başlarına saraya döndüler.
'"Kimseyle görüşmemiş olmalarına karşın başlarına ne geldiğ111 biliyorlardı.
"Tam ölümlü yaşamlarının onlardan kaçacağı anda yaralarından

i cin girmişti- Yüreğin tam durmak üzere olduğu o alacakaranlık '^nda cin kana işlemişti. Belki de öfkeyle aradığı şey her zaman ^vdu- Yaptığı bütün saçmalıklar kurbanlarından kan çıkarmak içinx ama kurbanını öldürmeden yeterince yaralamayı hiçbir zaman barginamıştı.
Ama şimdi kanın içindeydi. Kan yalnızca cin ya da yal-
zCa Kral ve Kraliçe değildi, ama insan ve cinin bir karışımıydı ki bu ^ bütünüyle ayrı bir şeydi.
«"Kral ve Kraliçeden geriye kalan tek şey bu kanın canlandırabiliri şeydi. Bu kanın verebildiği ve kendisinin olduğu için geri istenildiği şey. Bedenleri başka tüm bakımlardan ölüydü. Ama kan bevini, yüreği ve deriyi besliyordu, böylece Kral ve Kraliçenin düşünce güçlerine bir şey olmamıştı. Eğer istersen ruhlan da onlara kalmıştı diyebilirsin, çünkü ruh da bu organlarda yerleşmiş bir şeydir, gerçi bunun niçin böyle olduğunu bilmesek de böyledir bu. Cinli kanın kendine özgü düşünceleri ya da kendi karakterinin olmamasına karşın Kral ve

Kraliçe onun yine de kendi düşünce güçlerini ve karakterlerini zenginleştirdiğini görebiliyorlardı. Çünkü düşünceyi yaratan organların içinden akıyordu. Ayrıca yeteneklerine an ruhsal güçler de eklenmişti. Kral ve Kraliçe artık ölümlülerin düşüncelerini okuyabiliyor ve ölümlülerin anlayamadığı şeylerin anlamlarını görebiliyorlardı.
'"Kısaca cin onlara bir şeyler eklemiş ve onlardan bir şeyler almıştı. Kral ve Kraliçe artık Yeni Şeylerdi. Artık yemek yiyemiyor, yaşlanamıyor, ölemiyorlardı, çocukları olamazdı. Oysa kendilerini dehşete düşüren bir yoğunlukta hissediyorlardı tüm duygulan. Cin istediğini elde etmişti: içinde yaşayacak bir beden. Sonunda dünyada olmanın, hissetmenin yolunu ele geçirmişti.
'"Ama sonra daha da korkunç bir buluş yaptılar. Cesetlerini canlı tutmak için kanın beslenmesi gerekiyordu. Kendi yaranna kullanabileceği tek şey de kendisinin yapıldığı şeydi, yani kan. Sürekli yeni kan istiyordu, ona böylesine hoşuna giden duygular sağlayan bedenin kollarını ve bacaklarını beslemek için durmadan kan vermek gerekiyordu.
'"Hissettiği duyguların en yücesi kendisini onunla yenilediği, büyüttüğü kan içmenin verdiği duyguydu. Kan içmenin bu noktasına geldiğinde kurbanın ölümünü hissedebiliyordu, kurbanın kanını öy-'e hızlı çekiyordu ki yürek buna dayanamıyordu.
'"Cin Kral ve Kraliçeyi ele geçirmişti. Onlar Kan İçiciler olmuşlar-
Cinin onları tanıyıp tanımadığını hiçbir zaman bilemeyeceğiz.
^rna Kral ve Kraliçe cinin içlerinde olduğunu ve ondan kurtulama-

yacaklannı biliyorlardı. Eğer ondan kurtulurlarsa öleceklerdi Çünkü bedenleri şimdiden ölüydü zaten. Cin sıvısının bütünüyle canla H dığı bu ölü bedenlerin ateşe ve gün ışığına dayanmadığım j-, 'n'" öğrenmişlerdi. Bir yandan gündüz çölünde solup kararan beya e° çekler kadar narindiler. Öte yandan içlerindeki kan öylesine k P tutuşan bir şeydi ki eğer ısıtılırsa kaynayabilir ve içinde aktığı dok^ lan zedeleyebilirdi.

‘”Bu çok eski zamanlarla ilgili olarak anlatılanlara göre, o zam lar parlak hiçbir ışığa dayanamıyorlarmış. Yakınlardaki bir ateş h” derilerinden duman çıkmasına neden oluyomıuş. ‘”Her ne ise, onlar artık yeni bir varlık türüydüler ve düşüncele I bu yeni varlık türünün düşünceleriydi. Gördükleri şeyleri, onları bu yeni durumda etkileyen koşulları anlamaya çalıştılar. ‘”Rulolara Kral ve Kraliçenin buldukları her şey kaydedilmemiş İlk kez kanı aktarmaya ne zaman karar verdikleri konusunda yazık ya sözlü hiçbir anlatı yok. Bunun nasıl yapılması gerektiği konusunda yöntemleri gösteren bir şey de bulunmadı. Bu yönteme göre kurbanın kanı yaklaşan ölümün alacakaranlığında iyice boşaltılmalı yoksa ona verilen cin kanı içerde kalmaz, ama kayıtlarda bu konuda bir bilgi bulamazsın.
‘”Sözlü anlatılardan Kral ve Kraliçenin başlarına gelenleri gizli tutmaya çalıştıklarını biliyoruz. Ama gündüzleri ortadan kaybolmaları kuşku uyandırıyordu. Ülkenin dinsel görevleriyle ilgilenemiyorlardı.
‘”Böylece daha belirgin kararlar almadan önce bile halkı İyi Anaya ay ışığında tapınma konusunda yüreklendirmeleri gerekmişti.
‘”Ama kendilerini hainlere karşı koruyamıyorlardı. Bunlar onların nasıl olup ta kurtulabildiklerini henüz anlamamış, onlardan kurtulmak için yeniden yollar aramaya başlamışlardı. Kralın ve Kraliçenin bütün önlemlerine ve güçlerine karşın hainler onlara saldırmayı başarabildiler ama bunun sonucu hainler için çok kötü bir yıkım oldu. Kral ve Kraliçeye vermeyi başardıkları yaraların da mucizevi bir yolda anında iyileşivermesi onları daha da çok korkuttu. Kralın bir kolunu kılıçla kopannışlardı, kral kolu omuzuna yerleştirdi ve kol yeniden canlanınca hainler kaçtılar.
‘”Bu saldırılar ve dövüşler yoluyla sırları yalnızca Kralın düşnıan” lan değil rahipler de öğrenmişlerdi.
‘”Şimdi Kral ve Kraliçeyi yok etmek istemiyorlardı. Onları tutsa» etmek ve onlardan ölümsüzlüğün sırrını öğrenmek istiyorlardı. Onların kanlarını içmeye çalıştılar ama başlangıçta bu çabalan başarısız oldu.

„„£an içmeye kalkışanlar ölüme yakın değillerdi; bu yüzden yan n yarı insan melez yaratıklar oldular ve korkunç biçimlerde yok %jİar. Yine de kimileri başarıya ulaşmıştı. Belki bunlar ilkin damarm boşaltıyorlardı. Bu konuda bir kayıt yok. Ama daha sonraki şiarda kan çalma yolu olarak hep bu gösterildi. ^ "Belki de Ana ve Baba yavrular yapmaya karar verdiler. Belki de lnizlık ve korku onları iyiler arasında güvenebildiklerine bu sırrı ?armaya götürdü. Yine bunlar da anlatılmıyor. Durum her ne idiybaşka Kan İçicilerin ortaya çıktığı kesin. Bunları yapma yöntemi je sonunda bilinir olmuştu.
?"Ruloların anlattıklarına göre Ana ve Baba bu başlarına gelenlerin zaferle çıkmaya çalıştılar. Tüm bu olanlar için bir neden aradılar ve artmış güçlerinin bir iyiliğe hizmet etmesi gerektiğine inandılar. İyi Ana bunun olmasına izin vermişti, öyle değil mi? "'Bu olanları bir kutsallık ve gizem perdesiyle örtmeleri gerekiyordu.
Yoksa Mısır bir kan-içen cinler ırkına dönüşebilirdi. Bunlar dünyayı Kan İçenler ve yalnızca kan vermesi için yetiştirilenler diye ikiye böleceklerdi. Böyle bir tiranlık bir kez kurulduktan sonra ölümlü insanların bunu kendi başlarına yıkmaları olanaksız olabilirdi.
'"Böylece Kral ve Kraliçe ayin ve mit yolunu seçtiler. Kendilerinde parlayan ve solan ayın imgelerini gördüler. Kan içmeleri tanrının kendini adayanlarda yaşamasıydı. Üstün güçlerini yönetme, olayları önceden görme ve yargılamada kullandılar. Kendileri kan içerken tanrının kanını kabul ediyorlardı aslında, onlar içmese de bu kan adak taşında akıtılacaktı. Herkesin bilmesinin kabul edilemeyeceği konuları simgeler ve gizemlerle ördüler, ölümlü insanların gözlerinin önünden uzaklaşıp tapınaklara yerleştiler. Buralarda onlara tapınanlar içmeleri için kan getiriyorlardı. Kendileri için yalnızca en uygun adakları kabul ettiler, ülkenin iyiliği için her zaman yapılmış olan adakları. Aptallar, toplum dışı olanlar, kötülük yapanlar. Ana için, İyilik için içiyorlardı kanı.
"Osiris öyküsünü ortaya attılar. Bu öykünün bir bölümü onların fendi korkunç acılarını anlatıyordu. Hainlerin saldırıları, iyileşmeleri, feranlık dünyada yaşama gereksinimleri, yaşamdan sonraki dünya, ^ndan böyle güneşte dolaşamamaları. Bunu gelmiş oldukları topaklarda

anlatılan başka öykülerle birleştirdiler. Bunlar İyi Anaya oydukları sevgiyle yükselen tanrılarla ilgili daha eski öykülerdi. "Ve bu öyküler bizlere dek geldiler; Ana ve Babaya tapınılan giz-1 Ferlerin ötelerine yayıldılar. Buralarda Ana ve Babanın yerine onla-"n yaptıkları yavrular kahraman olmuşlardı.

'"İlk firavun ilk piramidini yaptığında bu öyküler şimdiden e u »»* T3» i **-ı 1 -» «-ı irs** \ rtA *=»/-1 Ö»-\ J=»İ-> *=»cl/-İ r-r»<=»ti t-\1»t"î r% \-\is*irt-\ \£*rî \-\i\a ~_ . ^ly-"Mısır'da da başka ülkelerde olduğu gibi yüzden fazla başka irdi. Ama Ana, Baba ve Kan İçenlere tapınma her zaman gizigüçlü bir kült olarak kaldı. Buna inananlar tanrıların sessiz sesle diler. Bunları kaydeden en eski metinlerin biçimleri bile garipti '"Mısır'da da başka ülkelerde olduğu gibi yüzden fazla başke rı vardı. Ama Ana, Baba ve Kan İçenlere tapınma her zaman gızi' dinlemeye, düşlerinde tanrıların düşlerini görmeye çalışıyorlardı "Ana ve Babanın ilk yaptıkları yavruların kimler olduğu bize a latılmıyor. Tek bildiğimiz şey dini büyük denizin adalarına, iki neı rin aktığı topraklara ve kuzeyin ormanlarına yaydıkları. Her yerde om tanrının egemen olduğu, adak kanı içtiği ve güçlerini insanlann yü reklerinin içine bakmak için kullandığı mabetler var. Adaklar araş dönemlerde, açlık sırasında, tanrımn düşünceleri bedeninden ayrılabilir, göklerde dolaşabilir, binlerce şey öğrenebilir. En temiz yürekli ölümlüler mabede girebilir, tanrının sesini duyabilirler ve tanrı da onları duyabilir.

'"Ama benim zamanımdan bile önce, bin yıl kadar önce bu yalnızca eski ve tutarsız bir öyküydü. Ay tannları Mısır'ı belki de üç bin yıldır yönetiyorlardı ve dine bir yığın saldırı yapılmıştı bu dönem içinde.

'"Mısırlı rahipler güneş tanrı Amon Ra'ya döndükleri zaman ay tanrının mezarlarım açtılar ve güneşin onu yakmasına izin verdiler.

Bizim türümüzden pek çoğu yok edildi. İlk kaba savaşçılar Yunanistan'ın içlerine girip tapınaklara daldıklarında anlamadıkları her şeyi öldürdüler.

'"Şimdi de Delfi bilicisinin gevezelikleri yönetiyor bir zamanlar bizim

yönettiğimiz yerleri. Bir zamanlar bizim durduğumuz
yerlerde
heykeller var şimdi. Son saatlerimizin tadını senin geldiğin
kuzey ormanlarında
çıkardık. Oralarda adak taşlanmızı kötülük
yapanların
kanlarıyla yıkayanlar arasındaydık. Bir de Mısır'da işte. Burada da bir ya da iki rahip mezarda yatan tanrıya bakmayı sürdürüyor ve inananların ona kötülük yapanları getirmesine izin veriyor, çünkü eğer masumları alırlarsa kuşku uyandırırlar. Üstelik her zaman kötülük yapanlar ve toplum dışılar bulunabiliyor. Afrika'nın cangıllarının içlerinde, kimsenin anımsamadığı eski kent yıkıntılarının yakınlarında da hâlâ bize boyun eğenler var.
'"Ama tarihimizi haydutların öyküleri kesintiye uğratıyor. Bu Kan İçiciler kendilerine yol gösterecek bir tanrıça aramazlar ve güçlerim her zaman canlarının istediği gibi kullanırlar. '"Onlar Roma'da, Atina'da, imparatorluğun tüm kentlerinde yaşarlar.
Doğru ve yanlışı gösteren hiçbir yasayı tanımazlar ve
güçlerim

her zaman kendi amaçlarının hizmetinde kullanırlar. "'Onlar da korulann ya da tapınakların tanrılan gibi sıcak ve alevler arasında korkunç bir ölümle öldüler. Eğer aralarında sağ kalanlar varsa bunlann bizim bu öldürücü ateşe niçin uğradığımızdan, Ana ve gaba'nın nasıl güneşe çıkarıldığından haberleri bile yoktur.'"
'Durmuştu.
'Benim tepkilerimi inceliyordu. Kütüphane sessizdi. Eğer diğerle-(i duvarın arkasında dolaşıyorlarsa onları artık duyamıyordum.
'"Bunlann hiçbirine inanmıyorum," dedim.
'Aptallaşmıştı, bir an için sessizce yüzüme bakakaldı, sonra kahkahalar atmaya başladı:
'Öfkeden köpürerek kütüphaneden ayrıldım, tapınağın
odalarının
ve tünelden geçip sokağa çıktım.

Bu benim hiç yapmadığım bir davranıştı. Böyle öfkeyle aynlmak, karşımdakinin birden sözünü kesip çekip gitmek. Ölümlü bir insanken böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmamıştım. Ama söylediğim gibi deliliğin kıyısındaydım. Pek çoğumuzun çektiği ilk deliliğin. Özellikle
zorla bu işin içine sokulanlar yaşar bunu.
`Büyük İskenderiye kütüphanesi yakınındaki küçük evime geri döndüm ve yatağıma yattım. Bir uyuyabilsem bu şeyden kaçabilecektim sanki.
Aptalca saçmalıklar, diye mırıldandım kendi kendime. `Ama öyküyü düşündükçe bana daha anlamlı gelmeye başlamıştı.
Kanımda beni daha çok kan içmeye zorlayan bir şey olması anlamlı görünüyordu. Bütün güçlerimi arttırması, aslında durmuş olması gereken bedenimin işleyişini sürdürmesi de anlamlı geliyordu. Üstelik bu şeyin kendi kafasının olmamasına karşın kendi yaşamım sürdürme isteği taşıyan bir güç, bir kuvvet örgütlenişi olması da saçma değildi.
`Ayrıca hepimizin Ana ve Baba ile bağlantılı olmamız da anlamaydı,
çünkü bu şey bedensel değil ruhsaldı, bedensel olarak tek sıfırı
denetimi altına aldığı bireysel bedenlerin sınırlarıydı. Bu şey sarmaşıktı
ve biz onun üzerinde her yana dağılmış çiçeklerdik, dolam-

başlı saplarla birbirimize bağlanmıştık, bu saplar dünyanın he na ulaşabilirlerdi. ` ^ar>ı-`Biz tanrıların birbirimizi bu denli iyi duyabilmemizin, diğer ların İskenderiye'de olduklarını, daha onlar beni çağırmadan - *niV bilebilmemin nedeni buydu. Evime gelebilmelerinin ve beni ^ bulabilmelerinin, beni gizli kapıya götürebilmelerinin nedeni de h du.
`Peki. Belki de anlattıkları doğruydu. Belki bu bir rastlant Yaşlı Danışmanın deyişiyle Yeni Şeyi yapmak için adsız bir oUc `" bir insan

bedeni ve kafasının bu kaynaşması bir rastlantı olabilird C ‘Ama yine de...Bu hoşuma gitmiyordu.
‘Bütün bunlara isyan ediyordum, çünkü en önemli özelliğim h birey olmamdı. Kendi hakları ve görevleri konusunda güçlü bir duvgu taşıyan özel bir varlık olarak tanıyordum kendimi. Benim yaptığım şeyin aslında yabancı bir varlığa ev sahipliği yapmak olduğunu kabul edemiyordum. Bana ne yapılmış olursa olsun ben hâlâ Marius’tum.
‘Sonunda kafamda tek bir düşünce kalmıştı: eğer bu Ana ve Baba ile bir bağlantım varsa o zaman onları görmem gerekiyordu. Güvenlikte olduklarını bilmeliydim. Ne anlayabildiğim ne de denetleyebildiğim bir olay yüzünden her an ölebileceğim düşüncesiyle yaşayamazdım.
‘Ama yeraltı tapınağına geri dönmedim. Sonraki birkaç geceyi sefil düşüncelerimi içinde boğacak kadar kan içmekle geçirdim. Sonra da sabahın erken saatlerinde büyük İskenderiye kütüphanesinde dolaşıyor ve her zaman yapmış olduğum gibi bol bol okuyordum.
‘İçimdeki delilik biraz çözülmüştü. Ölümlü ailemi özlemeye son vermiştim. Yeraltı tapınağındaki lanetli şeye kızmayı bırakmıştım, şimdi daha çok elimdeki yeni gücü düşünüyordum. Yüzyıllarca yaşayacaktım: her tür sorunun yanıtlarını bilecektim. Zaman geçtikçe şeylerin sürekli bilgisi ben olacaktım! Yalnızca kötülük yapanları öldürdüğüm sürece kan içiciliğime dayanabilirdim. Uygun zaman geldiğinde ben de kendime yoldaşlar yapacaktım ve onlar da benim gibi iyi olacaklardı.
‘Şimdi, geriye ne kaldı? Yaşlı Danışmana geri dönmek ve Ana ve Babayı nereye koyduğunu öğrenmek. Bu yaratıkları kendi gözlerimle gömıek. Sonra da Yaşlı Danışmanın yapmakla tehdit ettiği şeY1 yapmak, onları hiçbir ölümlünün bulup gün ışığına çıkaramayacag denli derinlere gömmek. .
‘Bunu düşünmek kolaydı. Onlardan böyle yalın bir yolda kurtu VAMPİRİN ŞARKISI | 415 ayı düşünmek kolaydı.
‘Yaşlı Danışmanın yanından ayrıldıktan beş gece sonra, tüm bu .^günceler içimde gelişecek zaman buldukları sırada odamda uzanmls yatıyordum. Lamba daha önce olduğu gibi ince yatak perdeledin önünde duruyordu. Uyuyan İskenderiye’nin seslerini dinliyortjm, hafif

ve parlak bir düşler dünyasına dalmıştım. Yaşlı Danışmanın §en dönmediğim içjn düş kırıklığına uğrayıp bana yeniden gelip gelnıeyeceğini merak ediyordum. Tam bu düşünce aklıma geldiği sırada yine kapıda birinin durduğunu ayrımsadım. ‘Birisi beni gözlüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bu kişiyi gördek için başımı döndürmem gerekiyordu. O zaman Yaşlı Danışmamı:
üzerinde üstünlüğümü göstermiş olacaktım. Şöyle diyecektim, «Demek yalnızlık ve düş kırıklığından çıkıp yanıma geldin ve şimdi bana daha fazlasını anlatmak istiyorsun, değil mi? Niçin geri dönmüyorsun?
Sessizce oturup hayalet gibi yoldaşlarını, yanık çıra yığınını üzmeyi sürdürsene yine.” Kuşkusuz ona böyle bir şey demeyecektim. Ama bunları düşünecek ve eğer kapıdaysa bunları
duymasına
izin verecek kadar düşmüştüm.
‘Orada duran dönüp uzaklaşmadı.
‘Gözlerimi yavaşça kapı yönüne çevirdim. Kapıda duranın bir kadın olduğunu gördüm. Bronz tenli, göz kamaştırıcı bir Mısırlı kadın. Eski kraliçeler gibi giyinmiş ve takılar takmıştı. Üzerinde ince pilili keten bir etek vardı. İnce altın ipliklerle örülmüş siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Üzerinden sınırsız bir güç yayılıyordu. Bu küçük ve önemsiz odada duruşunda saygın ve buyurgan bir hava vardı.
‘Yatağımda doğrulup oturdum ve perdeleri geri çektim. Odadaki lambalar söndüler. Karanlıkta tavana doğru yılan gibi kıvrım kıvrım yükselen dumanları gördüm. O yerinden kımıldamamıştı.
Geriye kalan
ışık hiçbir anlam okuyamadığım yüzünün sınırlarını
belirginleştiriyor,
boynundaki mücevherlerin ve iri badem gözlerinin
üzerinde
kıvılcımlar saçıyordu. Sessizce konuştu:
‘Marius, bizi Mısır’dan dışarı götür.
‘Sonra gitti.

‘Yüreğim korkunç bir hızla çarpıyordu. Onu aramak için bahçeye Çıktım. Duvarın üzerinden atladım, boş sokakta durup çevremi dinledim.
‘Kentin eski bölgelerine doğru koşmaya başladım. Kapıyı da orada
bulmuştum. Amacım yeraltı tapınağına gitmek, Yaşlı Danışmanı
bulup ondan beni ona götürmesini istemekti. Kraliçeyi görmüştüm,
Kimıldamıştı, konuşmuştu, bana gelmişti! Çılgın gibiydim, ama kapı-

ya vardığımda aşağı inmem gerekmediğini biliyordum. Eğer kenr
çıkıp çöle gidersem onu bulabileceğimi biliyordum. Şimdiden h
^
bulunduğu yere doğru yönlendiriyordu. en* ‘İzleyen saatte Galya ormanlarında öğrendiğim ve o zamandan h yana kullanmamış olduğum gücümü ve hızımı anımsamam ger ı” misti. Kentten dışarı çıkıp yıldızlardan başka tek bir ışığın olmad t, yerlere gittim. Bir tapınak yıkıntısına gelinceye dek yürüdüm, orad’ kumu kazmaya başladım. Merdivenin kapağını bulmak bir p^ ölümlü için birçok saat alabilirdi ama ben kolayca buldum. Kapa& yerinden kaldırdım ki bunu ölümlüler yapamazlardı. ‘İzlediğim dönemeçli basamaklar ve koridorlar aydınlatılmamıştı Bir mum getirmemiş olduğum için, onu görür görmez sanki âşıkm^ şım gibi peşinden koşmaya başladığım için kendime sövdüm. ‘”Yardım et bana Akaşa,” diye fısıldadım. Ellerimi önüme uzatmış ölümlüler gibi karanlıktan korkmamaya çalışıyordum. Bu karanlıkta ben de onlar gibi hiçbir şey görmüyordum çünkü. ‘Ellerim önümde sert bir şeye dokundu. Durakladım, soluğumu toparladım ve kendime söz geçirmeye çalıştım. Ellerim bu şeyin üzerinde dolaşırken bir insan heykelinin göğsünü, omuzlarını ve kollarını hissettim. Ama bu şey bir heykel değildi, taştan daha esnek bir şeyden yapılmıştı. Elim yüzü bulduğunda dudakların geri kalan

yerlerden biraz daha yumuşak olduğunu hissettim ve elimi çektim.
'Yüreğimin vuruşunu duyabiliyordum. Korkaklığın verdiği utancı duyuyordum. Akaşa adını söylemeye cesaret edemedim.
Dokunduğum bu şeyin bir erkek biçiminde olduğunu anlamıştım. Bu Enkil'di.
'Gözlerimi kapatıp aklımı başıma toplamaya, arkamı dönüp çılgın gibi kaçmayı düşünmemeye çalışarak eylem planı yapmaya çalıştım.
Kuru, hırıltılı bir ses duydum ve kapalı göz kapaklanırım arasından ateşi gördüm.
'Gözlerimi açtığımda arkasındaki duvarda bir meşale alev alev yanıyordu.
Karanlık gölgesi üzerime düşüyordu. Gözleri canlıydı, soru sormaksızın bana bakıyorlardı. Kara göz bebekleri donuk gri bir ışığın içinde yüzüyorlardı. Bunun dışında cansızdı, kollan iki yanına sarkıktı. Akaşa gibi takılar takmıştı. Üzerinde görkemli firavun giysileri vardı ve onun da saçları altın tellerle örülmüştü. Teni Akaşa gibi bronz rengindeydi, Yaşlı Danışmanın dediği gibi hafifçe parlıyordu.
Bana bakarken sessizliği içinde kötü niyetin bedenselleşmesi gibiydi.
'Arkasındaki çıplak odada taş bir sıranın üzerinde Akaşa oturuyordu. Başı yana eğik, kolları iki yanda sallanıyordu. Sanki
buraya

jürüklenmiş cansız bir bedendi. Üzerindeki giysiye kum bulaşmıştı, saıidallı ayaklarında kurumuş çamurlar vardı gözleri boş boş bakıyordu.
Tam bir ölü gibi duruyordu.
'Enkil krallık mezarındaki taştan bir nöbetçi gibi yolumun üzerinde duruyordu.
'Ben de o zaman seni onların yanlarına götürdüğümde duyduklanndan daha fazla bir şey duymadım. Korkudan durduğum yerde tükeneceğimi düşünüyordum.
'Ama Akaşa'nın ayağı çamurlu ve giysileri kumluydu. Bana gelmişti! O bana gelmişti!

‘Arkamdaki koridora biri girmişti. Geçit boyunca ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Arkamı döndüğümde yanıklardan birini gördüm.
Geriye yalnızca iskeleti kalmıştı. Kara dişetleri ortaya çıkmıştı. Köpek dişleri üst dudağı olması gereken parlak siyah derinin içine batmıştı.
‘Bu görünüş karşısında yutkundum. Kemikli elleri ve kolları her adımda sallanıyordu. Bize doğm neredeyse sürünerek ilerliyordu ama beni görmüş gibi davranmıyordu. Ellerini yukarı kaldırdı ve Enkil’i itekledi.
‘”Hayır, hayır, geriye dön, içeri gir!” diye fısıldadı, alçak ve çatlak bir sesle. “Hayır, hayır!” söylediği her hece tüm gücünü alıyor gibi görünüyordu. Zayıf kolları karşısındakini itiyor ama yerinden oynatamıyordu.
‘”Yardım et bana,” dedi. “Kımıldadılar. Niçin kımıldadılar? Onları geri gönder. Ne kadar ilerlerlerse geri döndürmek o kadar zor olur.”
‘Enkil’e baktım ve senin hissettiğin dehşeti hissettim. Bu heykelin içinde yaşam vardı. Kımıldayamıyor ya da kımıldamayı istemiyordu yalnızca. Baktıkça karşımdaki şey bana daha da korkunç görünmeye başladı, çünkü şimdi kararmış hayalet bağırıyor ve Enkil’i tırmalıyordu.
‘Ona hiçbir şey yaptırmak elinden gelmiyordu. Bu ölmesi gerekirken ortalarda dolaşan varlık ve karşısında bir tann gibi görkemle duran diğerinin görüntüsü dayanılmazdı.
‘”Yardım et bana!” dedi hayalet. “Onu odaya sokalım. Onları içeri sokmalıyız, orada kalmaları gerekiyor.”
‘Bunu nasıl yapabilirdim? Bu varlığa nasıl el sürebilirdim? Onu istemediği bir yere götürmek için itmeye nasıl kalkışabilirdim? ‘”Eğer bana yardım edersen onlar için de iyi olacak,” dedi öteki.
“Birlikte olacaklar, barış içinde olacaklar. İt onu. Yapsana hadi.
İt.
Oh, ötekine bak, ne olmuş ona. Bak.”
‘Peki, lanet olsun!’ diye fısıldadım ve utancımı yenip itmeye çalış-

tim. Ellerimi Enkil'in üzerine koydum ve onu ittim. Ama bu oia sızdı. Burada benim gücümün hiçbir değeri yoktu. Yanık hayalet" reksiz itiştirmelerinden dolayı daha da sinirlenmeye başlamıştı 8e~ 'Ama birden içini çekti, kesik bir ses çıkardı, iskelet gibi kollar havaya kaldırıp geriledi.
'"Ne oluyor sana!" dedim. Çığlık atarak kaçmamaya çalışıy0rdu Ama çok geçmeden ne olduğunu gördüm.
'Akaşa, Enkil'in arkasında belirmişti. Tam arkasında duruyor v omuzunun üzerinden bana bakıyordu. Akaşa'nın parmaklannın ErT kil'in kaslı kolunu yakaladığını gördüm. Gözleri ışıltılı güzellikle,.-içinde daha önceki gibi bomboş bakıyordu. Ama Enkil'i kımıldatıyordu.
Bu iki şey kendi istekleri ile yürümeye başlamışlardı. Enkil yavaş yavaş geriliyordu. Ayakları yere güçlükle dokunuyordu. Akaşa, Enkil'in arkasında kaldığı için onun yalnızca ellerini, başının üst bölümünü ve gözlerini görebiliyordum.
'Gözlerimi kırpıştırdım, kafamı toplamaya çalıştım. 'Yeniden birlikte sıranın üzerine oturmuşlardı. Bu gece aşağıda onları gördüğün zamanki duruşlarım almışlardı. 'Yanık yaratık çökmek üzeıeydi. Dizleri üzerine çökmüştü ve bana bunun nedenini açıklamasına gerek yoktu. Zaman içersinde onlan değişik konumlarda bulduğu olmuştu ama hiçbir zaman hareketlerine tanık olmamıştı. Ve Akaşa'yı hiçbir zaman böyle görmemişti.
'Akaşa'nın niçin böyle göründüğünü biliyordum ve bu bilgiyi aktarmak için yamp tutuşuyordum. Akaşa bana gelmişti. Ama gururum ve tükenmişliğim bir noktada yerlerini başka bir şeye bıraktılar:
ezici
bir saygı ve en sonunda üzüntü.
'Ağlamaya başladım- Korulukta yaşlı tanrının yanında öldüğümde, bu lanet, bu büyük, parlak ve güçlü lanet üzerime çöktüğünde ağladığım gibi kendimden geçmiş bir biçimde ağlıyordum. Senin ilk kez onları gördüğünde ağladığın" gibi ağladım. Onların sessizliklerine, yalıtılmışlıklarına ağladım. Bu küçücük, korkunç yerde, karanlıkta oturmuş hiçbir şey görmeksizin önlerine bakıp durdukları için, yukarda Mısır ölmekte olduğu için ağladım.

‘Tannça, ana, yeni şey ya da her ne idiyse, Akaşa, bu düşüncesiz, sessiz ya da çaresiz yaratıcı bana bakıyordu. Uzun siyah kirpikli kocaman ve parlak gözleri üzerime dikilmişti. Yeniden sesini duydum ama eski gücünden iz yoktu. Bu yalnızca kafamın içinde beliren bir düşünceydi.
‘Bizi Mısır’dan dışarı götür, Marius. Yaşlı Danışman bizi yok etmek istiyor. Bizi koru Marius, yoksa burada yok olup gideceğiz.

,«jian mı istiyorlar?” diye bağırdı yanık varlık. “Adak istedikleri jfli kımıldamışlar?” diye soruyordu kurumuş hayalet. % .«Git, onlara adak getir,” dedim.
«?Şimdi yapamam. Gücüm yok. Bana iyileştirici kan da vermezler. Mna bir damlacık verselerdi yanık tenim iyileşirdi, içimdeki kan yeıenirdi.
O zaman onlara ne güzel adaklar getirirdim...” ‘Ama bu küçük konuşmada bir ikiyüzlülük vardı, çünkü onlar ar-IJ güzel adaklar istemiyorlardı.
«’Onların kanlarını içmeyi yeniden dene,” dedim ve bu yaptığım korkunç bir bencillikti. Yalnızca ne olacağını görmek istiyordum.
“’Ama o beni utandırıp yanlanna yaklaştı. Yere eğildi, ağlayarak »üçlü ve va§k kanlarından vermeleri için yalvardı onlara. Verirlerse araları iyileşecekti. Onlara kendisinin suçsuz olduğunu, onları güneye çıkaranın o olmadığını söylüyordu. Bunu Yaşlı Danışman yapmışla Lütfen, lütfen asıl kaynağından içmesine izin verirler miydi? ‘”Sonra korkunç bir açlığa kapıldı. Titreyerek bir kobra yılanı gibi dişlerini öne çıkararak ileri atıldı, siyah pençeleriyle Enkil’in boynunu yakaladı. Yaşlı Danışmanın söylediği gibi Enkil’in bir kolu havaya kalktı ve yanık yaratığı odanın öte yanına fırlattıktan sonra yeniden yerine indi. Yanık zavallı hıçkırıyordu. Yaptığımdan dolayı çok utanmıştım.
Bu yaratık kurbanlar getirmeyi bırak, kendisine kan bulamayacak denli zayıftı. Onu bunu görmeye zorlamıştım. Bu yerin karanlığı, yerdeki kirli kumlar, meşalenin kokusu, yanık yaratığın çirkin görünüşü re sızlayarak ağlaması, bunların tümü beni sözcüklerin ötesinde üzüyordu.

‘”Öyleyse benden iç,” dedim. Onun görünüşü bile içimi titretiyordu. Köpek dişleri yine dışarı çıkmış, eller beni yakalamak için uzanıştı. Ama en azından bunu yapabilirdim.’
12
Yaratıkla işim biter bitmez ona mezara kimseyi sokmamasını bullrdıım.
Onun bu işi nasıl başarabileceğini düşünemiyordum bile, M böyle yapması gerektiğini söyledim ve aceleyle uzaklaştım.
420 I ANN I- RİCE
‘İskenderiye’ye geri döndüğümde antika eşyalar satan bir d”i na girdim ve güzel boyanmış, altın kaplamalı iki mumya sandr dım. Bunları sarmak için yanıma tonlarca kumaş aldım ve cftln^’
mezara geri döndüm. e^i
‘Korkum da cesaretim de doruktaydı.
‘Kendi türümüze kan verdiğimiz ya da onlardan kan aldı5lrn sık sık olduğu gibi, yanık yaratığın dişleri boynuma saklıyken dü [
gibi bir şeyler görmüştüm. Bu gördüklerim Mısır ile, Mısır’ın yas ?
ilgiliydi. Dört bin yıldır bu ülke dilinde, dininde ya da sanatında C redeyse hiçbir değişiklik yaşamamıştı. Bunun nedenini ilk kez aniyabiliyordum.
Anladığım şeyler beni Ana ve Babaya derin bir sav ve sevgi duymamı sağladılar. Tıpkı piramitler gibi onlar da bu ton rakların kutsal kalıntılarıydılar. Bu merakımı yoğunlaştırmış ve neredeyse kendini adamaya benzer bir şeye dönüştürmüştü. ‘Yine de dürüst olmak gerekirse yalnızca sağ kalmak için de olsa çalacaktım Ana ve Babayı.
‘Akaşa ve Enkil’i tahta mumya sandıklarına yerleştirmek için yanlarına
yaklaşırken bu yeni bilgi ve bu yeni tutku
esinlendiriyordu beni.
Akaşa’nın buna izin vereceğini çok iyi bildiğim gibi Enkil’in bir vuruşunun kafatasımı paramparça edebileceğini de biliyordum. ‘Ama

Akaşa gibi Enkil de kendini bıraktı. Onları çarşaflara sarıp mumyalara dönüştürmeme, üzerlerine başkalarının yüzleri boyanmış ve ölülerle ilgili bitmez tükenmez hiyeroglifl erle kaplanmış tahta tabutlara yerleştirmeme ve yanıma alıp İskenderiye'ye götürmeme izin verdiler.
'Her bir kolumun altında bir mumya sandığı taşıyarak uzaklaştığımı gören hayalet korkunç heyecanlanmıştı.
'Kente ulaştığımda bu tabutları evime taşıyacak adamlar tutmayı daha uygun buldum. S»nra onları bahçeye gömdüm. Bunları yaparken Akaşa ve Enkil'e toprağın altında kalışlarının uzun sürmeyeceğini anlatıyordum.
'Ertesi gece onları bahçede bırakıp yanlarından uzaklaşmaya korkuyordum.
Kendi bahçe kapımın yanıbaşında avlanmak zorunda kaldım. Sonra kölelerimi bana bir araba bulmaya ve yolculuk hazırlıkları
yapmaya gönderdim. Antioch körfezi çevresinden dolaşıp Or°n'
tes nehri kıyısında tanıdığım, sevdiğim ve güvenlikte olacağım1 w*
settiğim bir kente gidecektim. ,
'Korktuğum gibi çok geçmeden Yaşlı Danışman belirdi. Aslın *
gölgeli yatak odamda, kanepeme bir Romalı gibi uzanmış onu o
liyordum. Yanımda bir lamba, elimde eski bir Roma şiiri vardı-A <

ve Enkil'in yerlerini hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordum, t ellikle yanlış şeyler düşündüm. Onları büyük piramidin içine ka-" ttığıml düşünüyordum.
V 'Yanık yaratıktan bana gelmiş olan Mısır düşünü görmeyi sürdüwordum.
Yasaların ve inançların insan kafasına sığmayacak kadar ,un zamandır aynı kaldığı bir ülke. Yunanistan karanlık içindeyken, Lnüz Roma hiç

yokken resim yazıları, piramitleri, Osiris ve İsis mit-I rini bilen bir ülke. Nil nehrinin taşkınlarını gördüm. İki yanda vajjyi yaratan dağlan gördüm. Gözümün önünde zaman bambaşka bir ujçim altında beliriyordu. Bu yalnızca yanık yaratığın düşü değildi. ıdstf konusunda gördüklerimin ve bildiklerimin tümüydü bu.
Çok
^manlar önce, şimdi yanıma almayı amaçladığım Ana ve Babanın
,oCuğu olmamdan çok önceleri kitaplardan öğrendiklerim bana her
seyin burada başladığını anlatıyordu.
"'Sana onları bırakacak kadar güvendiğimizi nasıl düşünebildin!" dedi Yaşlı Danışman kapıda belirir belirmez. `Odada dolaşırken korkunç büyük görünüyordu. Üzerinde yalnızca kısa pamuklu bir etek vardı. Lambanın ışığı saçsız başının üzerinde, yuvarlak yüzünde ve patlak gözlerinde parlıyordu. "Ana ve Babayı almaya nasıl cesaret edersin! Ne yaptın onları!" dedi. `"Onları güneşe koyan sendin," diye yanıtladım. "Onları yok etmeye kalkışan sendin. Eski öyküye inanmayan sendin. Ana ve Babalın koruyucusu sendin ve bana yalan söyledin. Dünyanın bir ucundan ötekine bizim türümüze ölüm getirdin. Sen yaptın bunu ve bata yalan söyledin."
`Şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Benim sözle anlatılamayacak denli gururlu ve başa çıkılmaz olduğumu düşünüyordu. Ben de öyle. Ama
»e olmuş yani? Ana ve Babayı yaktığı zaman beni kül edecek gücü
»irdi ve Ana bana gelmişti! Bana!
I `"Neler olacağını bilmiyordum!" dedi şimdi, alnında damarları katorrnış, yumrukları sıkılmıştı. Beni korkutmaya çalışırken kocaman, tel bir Nubian'a benziyordu. "Kutsal her şey adına sana yemin ede-*ı ki bilmiyordum. Sen onları korumanın, yıllarca, onyıllarca, yüz-"Uarca onlara bakmanın ve konuşabildiklerini, hareket edebildikleri ve bunu yapmayacaklannı bilmenin ne anlama geldiğini bileksin!" Ne ona ne de söylediklerine hiçbir şekilde hak veremiyordum. *nim gözümde o

yalnızca İskenderiye'deki bu küçük odanın orta-'"da düşünülemeyecek acılardan yakınan bulmacamsı bir figürdü.
^'nla nasıl aynı duyguları paylaşabilirdim ki?

'"Ben onları miras aldım," dedi. "Onlar bana verilmişlerdi! R yapabilirdim?" dedi. "Onların cezalandırıcı sessizlikleriyle, dü^ ne yitirdikleri kabilelerini yönlendirmeyi reddetmeleriyle yetinrnern'3^ rekiyordu. Peki bu sessizlik niçindi? Öç. İnan bana. Bizden öç al ^ lar. Ama ne için? Şimdi bin yıl öncesini anımsayan kim kaldığı? kimse. Kim anlıyor tüm bu şeyleri? Eski tanrılar güneşe, ateşe gitn Ç şiddete uğrayıp yok edildiler ya da bir daha doğrulmamak ü»^' kendilerini yerin en derinlerine gömdüler. Ama Ana ve Baba son ' za dek sürüyor ve konuşmuyorlar. Niçin kendilerini onlara hiçbir rarın gelmeyeceği derinliklere gömmüyorlar? Niçin yalnızca gözle yor, dinliyor ve hiç konuşmuyorlar? Ancak birLsi Akaşa'yı onda uzaklaştırmaya çalışırsa Enkil hareket ediyor. O zaman canlanm. dev bir heykel gibi düşmanlarını yerden yere vuruyor. Bak sana söyledim, onları kuma koyduğum zaman kendilerini kurtarmaya çahs. madılar! Ben koşarken onlar durmuş nehri seyrediyorlardı." '"Sen bunu ne olacağını görmek için yaptın, bunun onları kımıldatıp kımıldatmayacağını görmek istiyordun!"
'"Kendimi kurtarmak için! 'Artık size bakmayacağım.
Kımıldayın.
Konuşun.' demek için. Eski öykünün doğru olup olmadığını, o zaman hepimizin yanıp yanmayacağını görmek için." 'Tükenmişti. Sonunda zayıf bir sesle konuşmaya başladı.
"Ana ve
Babayı alamazsın. Senin bunu yapmana izin vereceğimi nasıl düşünebildin ki! Sen ki bir yüzyıl bile dayanamayacaksın, sen ki komnun yükümlülüklerinden kaçtın. Sen Ana ve Babanın gerçekte ne olduklarını bilmiyorsun. Benden duydukların içinde başka yalanlar da vardı."
'"Sana söyleyecek bir şeyim var," dedim. "Şimdi özgürsün. Bizim tanrı olmadığımızı biliyorsun. Biz insan da değiliz. Biz Toprak Anaya

hizmet etmiyoruz, çünkü biz onun meyvelerini yemiyoruz ve doğal olarak onun kollanna dönmüyoruz. Bizler ondan yapılmadık. Mısır'dan ayrılırken sana karşı daha öte bir yükümlülüğüm yok. Onlan yanıma alıyorum çünkü benden bunu yapmamı istediler, ben de onlara ya da kendime yok olmanın acısını çektirmeyeceğim. 'Yeniden şaşkınlıktan konuşamaz olmuştu. Bana nasıl sormuşlardı?
Ama öylesine kızgın ve nefret doluydu ki söyleyecek söz bulamıyordu. Birden benim hiç ama hiç bilemeyeceğim karanlık sırlarla dopdolu olduğunu ayrımsadım. Benimki denli eğitimli bir kafası vardı.
Güçlerimiz konusunda hiç talimin edemeyeceğim şeyler
biliy°r'
du. Ölümlüyken hiçbir insanı öldürmemiştim. Acımasız kan
gereksinimi
dışında yaşayan bir varlığı öldürmenin nasıl bir şey
olduğun1
VAMPİRİN ŞARKISI 423
t,iimiy°rdum-
'Doğaüstü gücünü nasıl kullanacağını biliyordu. Gözleri iyice kıılmış> bedeni sertleşmişti. Üzerinden tehlike fışkırıyordu. "'Bana yaklaşırken amaçları kendisinden önde gidiyordu. Bir an-M kendimi kanepeden doğrulmuş buldum. Vuruşlarından korunmaya çalışıyordum. Beni boynumdan yakalayıp taş duvara fırlattı. Omuzurrıdaki ve sol kolumdaki kemikler ezilmişti. İnanılmaz acılar çektiğini sırada onun kafamı taşlara vuracağını, kollarımı ve bacaklanmı kıracağını ve sonra yağ lambasını üzerime döküp beni yakacağını anlamıştım.
Bu sırları hiçbir zaman öğrenmemiş ya da bunları deşmeye jüç cesaret etmemiş gibi onun kendi kişisel sonsuzluğundan çıkıp gidecektim.
'Şimdiye dek hiç yapmadığım gibi dövüştüm. Ama yaralı kolumun ağrısı dayanılmazdı. Benim gücüm seninkinden ne denli fazlaysa onunki de benimkinden o denli fazlaydı. Ama içgüdülerime boyun eğip boynumu sıkan parmaklarını açmaya çalışmak yerine parmaklarımı gözlerine batırdım. Kolumu korkunç ağnsına karşın gözlerini kafasının içine bastırmak için tüm gücümü kullandım. 'Beni bıraktı ve acı içinde

bağırmaya başladı. Yüzüne gürül gürül kan boşanıyordu. Elinden kurtulunca bahçe kapısına doğru kaçtım.
Boynuma verdiği zarardan dolayı soluk alamıyordum. Cansız sallanan kolumu yakaladığım sırada yan gözle gördüğüm şeyler kafamı kanştırdı. Bahçede bir toprak fıskiyesi yükseliyordu. Hava dumanlı gibi görünüyordu. Kapı çerçevesine çarptım, sanki bir rüzgâr beni savurmuş gibi dengemi yitirdim. Arkama baktığımda peşimden geldiğini gördüm. Kafasının derinlerine gömülü gözleri parlamayı sürdürüyorlardı.
Bana Mısır dilinde sövgüler sıralıyordu. Cinlerle birlikte yeraltı dünyasına gideceğimi söylüyordu.
'Sonra birden yüzü bir korku maskesi gibi dondu kaldı. Koşmayı bıraktı. Korkusu ona neredeyse gülünç bir görünüş vermişti. 'Sonra gördüğü şeyin ne olduğunu ben de gördüm. Akaşa benim sağımdan geçip ona doğru ilerliyordu. Başının çevresindeki çarşaf örtüler çözülmüştü, kollarını da örtülerden kurtarmıştı. Üzeri kumlu toprakla kaplıydı. Gözlerinde her zamanki anlamsız bakış vardı. Yavaş yavaş Yaşlı Danışmana doğru ilerliyordu. Yaşlı Danışman kendini kurtarmak için kımıldayamayacak durumdaydı. 'Danışman dizlerinin üzerine çöktü ona Mısır dilinde bir şeyler söylemeye başladı. Sesinde önce şaşkınlık sonra da korku belirdi.
Akaşa üzerine gelmeyi sürdürüyordu. Kayar gibi attığı adımların her
irinde üzerindeki çarşaflar yırtılıyordu. Danışman arkasını döndü,

ellerinin üzerine düştü ve sanki Akaşa görünmez bir güçle onu ayaklannın üzerinde doğrulmasını engelliyormuş gibi emekleme^ başladı. Bunu yaptığı kesindi, çünkü sonunda yere yapışmış, kencT ni kımıldatamaz duruma gelmişti.
'Akaşa sessizce ve yavaşça sağ dizinin üzerine bastı, ayağının altında yamyassı ezdi. Topuğunun altından kan fışkınyordu. Bir sonraki adımıyla kalça kemiği ezildiğinde çılgın bir hayvan gibi bağırma_ ya başlamıştı. Akaşa'nın bundan sonraki adımı omuzuna ve sonraki de

başının üzerine geldi. Başı dağılınca çığlıklar kesildi. Her yer kan olmuştu.
'Akaşa bana döndüğünde yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu Danışmanın başına gelenlerle ilgili hiçbir belirti görünmüyordu. Karşısında duvara yapışmış yalnız ve korkunç tanığına bile aldırmıyor gibiydi.
Danışmanın kalıntıları üzerinde aynı yavaş ve çabasız adımlarıyla ileri geri yürüyerek son kalan parçalan da ezdi. 'Şimdi geriye bir insana benzer hiçbir şey kalmamıştı. Yerde yalnızca kanlı bir yığın vardı ama bu bile pınidıyor, köpükler çıkanyor, sanki içinde yaşam sürüyormuş gibi şişiyor ve kasılıyordu. 'Taş kesilmiştim. Bunun içinde yaşam olduğunu biliyordum.
Ölümsüzlük bu anlama da gelebiliyordu.
'Ama Akaşa durmuştu. Öyle yavaşça sola doğru döndü ki bu zincire bağlı bir heykelin dönüşüne benziyordu. Eli havaya kalkınca kanepenin yanındaki lamba da havaya kalktı ve kanlı yığının üzerine düştü. Lambadan dökülen yağ ateşi bir anda büyüttü. 'Danışman bir anda alev aldı. Kan sanki alevi daha da canlandırıyordu.
Havada keskin bir koku vardı ama bu yalnızca yağ kokuşuydu.
'Dizlerimin üstüne çökmüş başımı kapıya doğru çevirmiştim. Geçirdiğim sarsıntıdan bilincimvyitirmek üzereydim. Yanıp yok olmasını izledim. Akaşa'nın orada, alevlerin ötesinde duruşunu izledim.
Bronz yüzünde en küçük bir düşünce, zafer ya da istenç belirtisi yoktu.
'Soluğumu tuttum, gözlerinin bana dönmesini bekliyordum. Ama dönmediler. Bu an uzadıkça uzuyordu. Ateş sönerken Akaşa'nın artık kımıldamadığını ayrımsadım. Başka herkesin ondan görmeyi beklediği tam sessizlik ve hareketsizliğinin içine gömülmüştü yine.
'Şimdi oda karanlıktı. Ateş sönmüştü. Yanık yağ kokusu midemi
bulandırıyordu. Akaşa üzerindeki yırtık örtülerle ışıltılı korlann yanında
dururken Mısırlı bir hayalete benziyordu. Mobilyalann

cilası
gökyüzünden gelen ışıkla parlıyor, Romalı ustaların becerilerini
ser-

iliyordu. Burası bir krallık mezanna benzemeye başlamıştı bir anda.
'Ayağa kalktım. Omuzumdaki ve kolumdaki sancı dayanılmaz ol-JU yine. Yaralan iyileştirmek için kanın buraya aktığını hissedebiliyordum ama çok zarar görmüştüm. Bu ağrıların ne kadar süreceğini bilmiyordum.
'Tabi eğer Akaşa'dan kan içecek olsaydım iyileşmenin çok daha u,z|ı, belki de anında olacağını ve bu gece İskenderiye'den ayrılabileceğimizi biliyordum. Onu Mısır'dan çok çok uzaklara götürebilecektim.
'Sonra birden aslında bana onun bunları söylediğini ayrımsadım. Çok çok uzaklardan gelen sözcükler duygulu bir sesle içime üfleniyordu.
'Onu yanıtladım: Dünyanın her yerine gittim ve sizleri güvenli bir yere götüreceğim. Ama belki de bu diyalogu ben kendi başıma uyduruyordum.
Ondan geldiğini hissettiğim yumuşak, tatlı sevgi duygusu benim kendi uydurmamdı. Bu karabasanın hiç ama hiç son bulmayacağını, tek yolun biraz önceki gibi ateşin içinden geçtiğini düşünürken neredeyse tümüyle delirmek üzereydim. Doğal yaşlılık ya da ölüm bir zamanlar onlardan yapmalarını beklediğim şeyi yapmayacaklardı benim için artık, korkularımı dindirmeyecek, açılanını geçilmeyecekti onlar.
'Bunun bir önemi kalmadı. Şimdi önemli olan şey Akaşa ile yalnız olduğumuzdu. Karanlıkta bir insana benziyordu orada dururken. Genç, yaşam dolu, tatlı dilli, düşünceler ve düşlerle dolu bir kadındı karşımdaki.
'Ona yaklaştım. Gözüme yumuşak, tatlı bir yaratık gibi göründü. İçimde onunla ilgili bilgiler vardı, anımsanmayı bekleyen bilgiler. Yine de korkuyordum. Danışmana yaptığını bana da yapabilirdi. Ama bu saçmaydı. Yapmazdı. Ben onun koruyucusuydum şimdi. Kimsenin

beni yaralamasına izin vermeyecekti. Hayır. Bunu anlamam gerekiyordu.
Dudaklarım neredeyse bronz boynuna değinceye kadar
yaklaştım yanına. Elinin serin basıncını başımın arkasında hissettiğimde
karar verilmişti.
13
'Nasıl kendimden geçtiğimi anlatmaya çalışmayacağım. Sen k
biliyorsun. Magnus'tan kan aldığında biliyordun bunu. Sana v*^ re'de kan verdiğimde de biliyordun. Öldürdüğünde biliyorsun s bunun aynı şey olduğunu ama bunun bin katı olduğunu söyledi ^
de ne demek istediğimi anlayabilirsin.
'Sonsuz bir mutluluk ve doyumdan başka hiçbir şey görrned duymadım, hissetmedim.
'Yine de çok uzun zaman önce başka yerlerde, başka odalarda sesler konuşuyor, savaşlar yitiriliyordu. Birisi acı içinde ağlıy0rdı Hem bildiğim hem bilmediğim sözcüklerle bağınyordu birisi: Anlamıyorum.
Anlamıyorum. Büyük bir karanlık kuyusu açıldı önümde Durmadan derinlere düşmem için bir çağrı geldi. Sonra Akaşa için, çekti ve konuştu: Daha fazla dövüşemem.
'Sonra uyandım, kendimi kanepenin üzerinde yatar buldum. Akaşa odanın ortasında, eskisi gibi hareketsiz duruyordu. Gecenin geç saatleri olmuştu, çevremizde İskenderiye kendi uykusunda mırıldanıyordu.
'Binlerce başka şey daha anlamıştım.
'Öyle çok şey öğrenmiştim ki eğer bunlar bana ölümlülerin sözcükleri ile anlatılacak olsaydı geceler alırdı. Ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum.
'Binlerce yıl önce Kan İçenler arasında büyük bir savaş olmuştu.

İlk yaratılanlar arasında pek çoğu acımasız ölüm getiricilere dönüşmüşlerdi.
İyi Ananın yalnızca adaklan içen ve aralarda açlık çeken iyi sevgililerine benzemeyen bu ölüm melekleri her an kendilerine kurbanlar avlayabiliyorlardı. Bireysel insan yaşamlanmn hiçbir öneminin olmadığı, ölüm ve yaşamın arasında hiçbir aynmın bulunmayan bir düzenin parçaları olduklarına inanıyorlardı. Canları ne zaman isterse acı çektirebilir ve öldürebilirlerdi.
'Bu korkunç tanrıların insanlar arasında sadık izleyicileri vardı. Onlara kurbanlar getiren insan köleleri kendilerinin tanrının bir kaprisine kurban gidecekleri anın korkusu içinde titriyorlardı. 'Eski Babil'de, Assyria'da, çoktan unutulmuş kentlerde, Hindistan'ın uzak bölgelerinde ve adlanndan başka hiçbir şeylerini tanımadığım uzak ülkelerde bu türden tanrılar egemen olmuşlardı. 'Şimdi bile bu imgelerden sersemlemiş bir biçimde otururken af lıyorum ki bu tanrılar Doğu dünyasının bir parçası olmuşlardı.
Burası
benim doğduğum Roma dünyasına yabancıydı. İnsanları
kralın K°

ıeri olan Pers dünyasının bir parçasıydı onlar. Oysa onlarla dövüfl yunanlılar özgür insanlar olmuşlardı.
* «jsfe denli acımasız ve aşırı olursak olalım, en aşağı çiftçi bile biuı için değerliydi. Yaşamın değeri vardı. Ölüm yalnızca yaşamın souydu. Onur başka seçenek bırakmadığı zaman yürekli bir biçimde aşılanması gereken bir şeydi. Ölüm bizim için yüce bir şey değil-JJ Aslında ölüm bizim için hiçbir şey değildi. 'Akaşa'nın bu tannları bana bütün yücelikleri ve gizemleri içinde sergilemesine karşın onlardan tiksinmiştim. Onları hiçbir zaman ku-^klayamazdım ve kucaklayamam. Onların yarattıkları ya da onları jlclayan felsefelerin benim öldürmemi hiçbir zaman aklamayacağın ya da bir Kan İçici olarak beni rahatlatmayacağını biliyordum. Ölümlü ya da ölümsüz, ben Batılıydım. Batının düşüncelerini seviyordum.

Yaptıklarımdan dolayı her zaman suçlu olacaktım. ‘Ne olursa olsun bu tanrıların güçlerini, hiçbir şeyle karşılaştırıla-, maz güzelliklerini görmüştüm. Benim hiçbir zaman tanımadığım bir özgürlüğün tadını çıkanyorlardı. Onlara baş kaldıran herkesi nasıl küçümsediklerini gördüm. Başka ülkelerin tapınaklarında başlarında parlak taçlanyla gördüm onları.

‘Sonra Ana ve Babanın kökensel ve çok güçlü kanını çalmak için Mısır’a geldiklerini gördüm. Tüm iyi tannların karşılarında dize geldiği bu karanlık ve korkunç tannların egemenliğine son vermek üzere Ana ve Babanın kendilerini yakmaya kalkmalarını engellemek istiyorlardı.

‘Ana ve Babanın tutuklandığını gördüm. Bir yeraltı mezannda bedenlerinin üzerine su mermeri ve granit blokları yığılmış bir biçimde gömülü olduklarını gördüm. Yalnızca başlan ve boyunları açıktaydı. Böylece karanlık tanrılar Ana ve Babayı insan kanıyla besleyebiliyor ve onlann boyunlanndan güçlü kanlannı çalabiliyorlardı. Dünyanın tüm karanlık tannlan bu en eski kaynaklardan içmeye geliyordu.

‘Baba ve Ana acı içinde çığlıklar atıyorlardı. Bırakılmaları için yalvarıyorlardı.

Ama karanlık tanrılar için bunun hiçbir anlamı
yoktu,
hanlık tanrılar böyle acıları çok seviyorlardı. Kemerlerinden
insan
tafatasları sallanıyordu, giysileri insan kanıyla boyanmıştı. Ana
ve
“aba kurban kanı içmeyi reddettiler ama bu onlann çaresizliğini
artıyordu
yalnızca. Taşları yerinden oynatmaları, yalnızca
düşüncelerle
nesneleri harekete geçirmeleri için kendilerine güç verecek
tek
*eyi almıyorlardı.
Yine de güçleri artıyordu.

‘Bu işkence çok uzun yıllar sürdü. Tanrılar arasında yıllarca
savaş-

lar oldu, kimileri yaşadı, kimileri öldü.
'Sayılamayacak kadar çok yıl geçti. Sonunda Ana ve Baba sessit leştiler. Artık onların yalvardıkları, dövüştükleri ya da konuştukızamanı hatırlayabilen kimse kalmamıştı. Geçen yıllarla Ana ve B h' nın niçin tutsak edildiklerini ya da niçin dışarı bırakılmamaları ger L tiğini anımsayabilen kimse kalmamıştı. Kimileri Ana ve Babanın 1 şeyin kökeni olduğuna ya da onlara zarar vermenin başkalarına â zarar vermek olacağına bile inanmıyorlardı. Bu yalnızca eski bir m saldı.
'Tüm bu zaman boyunca Mısır hiç değişmeden kalmıştı. Dışardan hiçbir etkiyle bozulmayan dini sonunda vicdana duyulan bir inanca dönüşmüştü. Tüm varlıklar ölümden sonra yargılanacaklardı. İster yoksul ister varsıl olsunlar yeryüzündeki iyiliğe ve ölümden sonraki yaşama duydukları inanç yargılanacaktı.
'Sonra bir gece Ana ve Babanın tutsaklıktan kurtulmuş olduğunu buldular. Onlara bakanlar o taşları yalnızca o ikisinin kaldırabileceğini anlamışlardı. Sessizlik içinde güçleri inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Yine de heykel gibiydiler. Yüzyıllar boyunca kapalı tutuldukları kirli ve karanlık odada birbirlerine sarılmışlardı. Çıplaklardı, üzerlerindeki giysiler çok çok önce çürümüş gitmişti. Hafif bir ışık saçıyorlardı çevrelerine.
'Eğer onlara sunulan kurbanlardan içerlerse bunu yaparken kışın sürüngenlerin davranışlarına benzer bir ağırlıkla davranıyorlardı. Zaman sanki onlar için bütünüyle başka bir anlam kazanmıştı. Yıllar onlar için geceler olmuştu, yüzyıllar birer yıl gibi geçiyordu. 'Antik din eskisi kadar güçlüydü. Bu din ne Doğunun ne de tam olarak Batının diniydi. Kan İçiciler iyi simgeler olarak kalmışlardı. En aşağı Mısırlının bile ruhunun gidebileceği ve mutlu olabileceği öte dünyadaki yaşamın parlak»imgeleriydiler.
'Bu sonraki dönemlerde ancak kötülük yapanlar adak olarak adanıyordu.
Bunun anlamı tanrıların insanların içinden kötülüğü çekip çıkarmaları ve halkı korumalarıydı. Tanrının sessiz sesi zayıfları avutuyor, açlık

sırasında öğrendiği gerçekleri anlatıyordu insanlara. Dünya güzelliklerle doluydu ve burada hiçbir ruh yalnız değildi. ‘Ana ve Baba tapınaklann en güzeline yerleştirilmişti. Onlara gelen tü-n tanrılar isterlerse değerli kanlarından damlalar alabiliyorlardi.
‘Ama o sırada olması olanaksız olan şey oluyordu. Mısır sonuna yaklaşıyordu. Değiştirilemez olduğu düşünülen şeyler sonuna deK değişmek üzereydi. İskender gelmişti, Ptolemiler yönetici olmuşlara’.

r ve Anton. Her Şeyin Sonu dramının tüm bu kaba ve garip başoyuncuları.
‘Sonunda karanlık ve maddeci Yaşlı Danışman, bu kötü niyetli ve j^ş kırıklığına uğramış zavallı Ana ve Babayı güneşe çıkarmıştı.
‘Kanepeden doğruldum, İskenderiye’deki bu odanın içinde ayağa ı,alktım ve hareketsiz durmuş bakan Akaşa’yı gördüm. Üzerinden sarkan kirli örtüler gözüme onu aşağılayıcı bir şey gibi göründü. Akıcıdan eski şiirler geçiyordu. Sevgiyle dolmuştum. ‘Bedenimde Yaşlı Danışmanla yaptığım dövüşün hiçbir izi kalmamıştı’ Kemikler düzelmişti. Dizüstü çöktüm, Akaşa’nın yanından sarkan sağ elini öptüm. Başımı kaldırdım ve eğilmiş bana baktığını gördüm-Başını hafifçe yana eğmişti, yüzünden çok garip bir bakış geçti.
Onun acıları da benim biraz önce tanımış olduğum mutluluk denli arıydı. Sonra başı çok yavaşça, bir insanın yapamayacağı kadar yavaşça eski konumuna döndü, yeniden önüne bakmaya başladı. O anda Yaşlı Damşmanın hiçbir zaman bilmediği şeyleri görüp öğrenmiş olduğumu anladım.
‘Bedenini yeniden örtüye sararken uyurgezer gibiydim. Onu ve Enkil’i koruma görevimin ağırlığını her zamankinden de güçlü olarak hissediyordum. Her an Yaşlı Danışmanın korkunç ölümü geçiyordu gözlerimin önünden. Akaşa’nın bana verdiği kan fiziksel gücümü olduğu gibi coşkunluğumu da arttırmıştı.
‘İskenderiye’yi terketmeye hazırlanırken sanırım Enkil’i ve Akaşa’yı uyandırmayı düşlemiştim. Önümüzdeki yıllarda onlardan çalınan tüm canlılığı geri kazanacaklardı. Birbirimizi öylesine yakından ve öylesine şaşırtıcı yollarda tanıyacaktık ki kanla birlikte bana verilen bilgi ve

deneyim düşleri bunların yanında soluk kalacaktı. ‘Kölelerim çoktan yolculuk için gereken atları ve arabayı bulup gelmişlerdi. Yanlarında getirmelerini istediğim taş lahitler, zincirler ve kilitler de vardı. Duvarların dışında bekliyorlardı. İçlerinde Ana ve Babanın yattığı tabudan lahitlerin içinde arabaya yan yana yerleştirdim, zincirler, kilitler ve kalın örtülerle kapattım ve yola çıktık. Kentin kapılarına giden yolumuzun üzerinde tanrılar’n yeraltı tapınağının kapısının önünden geçiyorduk. ‘Kapıya vardığımızda kölelerime eğer yaklaşan biri olursa bağırarak beni çağırmalarını söyledim, sonra deri bir torba alıp tapınağa inditn, Yaşlı Danışmanın kütüphanesine girdim. Bulabildiğim tüm rufları torbaya doldurdum. Orada bulduğum taşınabilir her türlü yazıft Çaldım. Duvarlardaki yazıları da çalabilmiş olmak isterdim.

‘Odalarda başkaları vardı ama dışarı çıkamayacak kadar korkmuş-

lardı. Kuşkusuz Ana ve Babayı çaldığımı biliyorlardı. Belki de y Danışmanın ölümünü de biliyorlardı. a§” ‘Buna aldırmıyordum. Mısır’dan ayrılıyordum ve yanımda tüm cümüzün kaynağı vardı. Gençtim, ateşliydim ve aptaldım. ‘Sonunda Orontes üzerindeki büyük ve güzel Antioch kent vardığımızda bu eski papirüsleri okudum. Akaşa’nın anlattığı şeyi C yazıyordu bunlarda.

‘Asya’da ve Avrupa’da Akaşa ve Enkil için yaptıracağım mabetle rin ilkini burada yaptırdım. Benim onları her zaman koruyacağımı ve bana hiçbir zarar verdirtmeyeceklerini bildiğimi anlıyorlardı. ‘Yüzyıllar sonra, Karanlık Çocukları çetesi tarafından Venedik’te ateşe verildiğim zaman Akaşa’dan beni kurtaramayacağı denli uzaktaydım. Sonunda tapınağa ulaştığımda artık yanık tanrılann çektikleri acıları anlamıştım. O zaman da iyileşene dek Akaşa’nın kanını içtim.

‘Ama Antioch kentinde onları koruduğum ilk yüzyılın sonuna geldiğimde hiçbir zaman yaşama dönmeyeceklerini görüp umutsuzluğa kapılmıştım. Sessizlikleri ve hareketsizlikleri şimdi olduğu gibi neredeyse sürekliydi. Yalnızca geçen yıllarla derileri büyük

bir değişikliğe uğramıştı. Güneşin yaptığı zarar geçtikçe giderek mermer gibi olmuşlardı.
'Ama tüm bunlann ayrımına vardığım zaman kentte olan bitenleri ve zamanın getirdiği değişiklikleri izlemekle uğraşıyordum. Kahverengi saçlı güzel bir Yunanlı yosma olan Pandora'ya deliler gibi âşık olmuştum. Bir insanda görülebilecek en güzel kollara sahipti. Beni görür görmez ne olduğumu anlamış ve ona zaman vermem için yalvarmıştı.
Beni büyülüyor, gözlerimi kamaşmıyordu. Sonunda ona büyüyü sunmuştum. Akaşa ona kanından içmesi için izin vermişti. Bundan sonra Pandora tanıdığrrn en güçlü doğaüstü yaratıklardan biri oldu. İki yüzyıl boyunca Pandora ile birlikte yaşadık, kavga ettik, seviştik. Ama bu başka bir öykü.
'O zamandan bu yana yaşadığım yüzyıllardan, Antioch'tan Konstantinopolis'e, oradan geriye İskenderiye'ye, sonra Hindistan'a ve ardından İtalya'ya, Venedik'e, oradan da İskoçyanın dondurucu soğuk tepelerine, sonra da Ege'de şimdi bulunduğumuz adaya yaptığı111 yolculuklardan sana binlerce öykü anlatabilirdim. Yıllar geçerken Akaşa ve Enkil'de beliren minicik değişiklikleri, yaptıkları kafa karıştırıcı şeyleri, çözülmeden bıraktıkları gizemleri de anlatabilirdim sana.
'Belki de çok uzak bir gelecekte bana döndüğünde, bir gece
sa-

tanıdığım başka ölümsüzleri anlatırım. Çeşitli ülkelerde sağ kalan arırılar tarafından benim gibi yapılmış olan başkalarını. Bunlardan sunileri Ananın hizmetçileri, başkaları Doğunun korkunç tanrıları.
'Benim zavallı Druid rahibim Mael'in kendisinin de sonunda yaj, bir tanrıdan nasıl kan içtiğini ve bir anda eski dine duyduğu tüm ancı yitirdiğini anlatabilirdim. Bundan sonra Mael tıpkı bizler gibi uyanıldı, tehlikeli ve serseri bir ölümsüz oldu. Sana Korunması Gecenler konusundaki efsanelerin nasıl dünyaya yayıldığım anlatabilirdim.

Başka ölümsüzlerin zaman zaman gurura ya da yıkıcı duyguluma kapılarak onları benden almaya ve hepimize bir son vermeye jjsıl çabaladıklannı da anlatabilirdim.
'Sana kendi yalnızlığımı, benim yaptığım başkalarım, bunların sonlarını anlatacağım. Korunması Gerekenlerle birlikte toprağın içine nasıl girdiğimi, onların kanlan sayesinde nasıl yeniden doğrulduğumu ve kendimi yeniden gömmeden önce birçok ölümlü yaşamı boyunca dışarda kaldığımı anlatacağım. Arada sırada karşılaştığım gerçekten ölümsüz başka varlıktan da anlatacağım sana. Pandora'yı son kez Dresden kentinde gördüğümde yanında Hindistan'dan gelen güçlü ve kötü bir vampir vardı. O zaman nasıl kavga ettiğimizi ve birbirimizden aynldığımızı anlatacağım. Eski bir yolculuk çantasının dibine düşmüş olan mektubunu bulduğumda çok geç olmuştu. Oysa o buluşmamız için beni Moskova'ya çağırıyordu. Öyle çok şey, öyle çok öykü var ki. İçlerinde bir ders taşıyan öyküler ve hiçbir ders çıkmayan öyküler...
'Ama en önemli şeyleri anlattım sana. Korunması Gerekenlerin nasıl benim elime geçtiklerini ve bizim aslında kim olduğumuzu.
'Şimdi can alıcı nokta şunu anlaman:
'Roma imparatorluğunun sonuna doğru ortaya çıkan Hıristiyanlar putperest dünyanın tüm eski tanrılarını cinler olarak gördüler. Yüzyıllar sonra onlara kendi İsa'larının da bir Orman Tannsı olduğunu söylemenin bir yararı kalmamıştı. Tıpkı ondan önce Dionisius ya da Osiris'in yaptığı gibi ölmüş ve dirilmişti. Bakire Meryem aslında yeniden kutsallaştınlan İyi Anadan başkası değildi. Ama onlar yeni bir "ianç çağında yaşıyorlardı ve bu çağda bizler onların gözünde şeyindik.
Eski bilgi unutulduğu ya da yanlış anlaşıldığı için bizleri
ken-
inançlarından koparıp atmışlardı.
Ama bunun olması gerekiyordu. İnsan adaklar Yunanlılar ve
Romalılar
için dehşet verici bir şeydi. Keltoi'nin kötülük yapanları
hasır
lleykeller içinde yakarak tanrılarına adaması bana da iğrenç

görünmüştü
o zaman. Hıristiyanlara da böyle görünüyordu. O zaman
biz-

ler, yani insan kanıyla beslenen tanrılar nasıl "iyi" görülebil' A
'Ama bizdeki asıl sapıklık Karanlık Çocukları Hıristiyanr ' ^'?
hizmet ettiklerine inanmaya başladıkları zaman ortaya çıkr
'r?lana
nun korkunç tanrıları gibi kötülüğü değerli görmeye 0ı
°^u"
gidişatında onun da bir gücünün olduğuna inanmaya, kötülüg3
ln
yada haklı bir yer vermeye çalıştılar. ütl~
'Sana şu sözleri söylediğimde bana kulak ver: Batı dünv kötülük için hiçbir zaman haklı bir yer olmadı. Ölüm hiçbir z '"^ kolayca kabullenilmedi.
'Roma'nın düşüşünden bu yana geçen yüzyıllar ne denli kork olmuş olurlarsa olsunlar, savaşlar, idamlar, haksızlıklar ne denli ^ maşız olurlarsa olsunlar, insan yaşamına verilen değer her zaman dha da arttı.
'Kilise kanlı İsa'sının ve kanlı azizlerinin heykellerini dikerken iv le inançlılar tarafından böylesine iyi kullanılan bu ölümlerin yalnızca düşmanların elinden gelebileceğine duyduğu inancı elden bırakmadı. Bunu yapanlar Tanrı'nın kendi rahipleri değildi. 'İşkence odalarının, kazığın ve daha korkunç idam araçlarının şimdi bütün Avrupa'da terkedilmesinin nedeni insan yaşamının değerine duyulan inançtır. Amerika ve Fransa'da insanların tekerk yönetimlerini bırakıp cumhuriyetlere geçmelerinin nedeni insan yaşamının değerine duyulan inançtır.
'Ve şimdi biz tanrıtanımaz bir çağın doruğunda duruyoruz. Tıpkı bir zamanlar putperestliğin gücünü yitirmiş olması gibi Hıristiyan inanç gücünü yitiriyor. Yeni insancılık, insana, başarılarına ve haklarına duyulan inanç şimdiye dek olduğundan da güçlü. 'Kuşkusuz eski din bütünüyle öldüğünde ne olacağını bilemeyiz.

Hıristiyanlık putperestliğin külleri arasında doğdu ve eski tapınmayı yeni bir biçimde sürdürdü. Belki şimdi de yeni bir din doğacak. Belki de din olmazsa insanhk maddecilik ve bencillik içine düşecek, çünkü gerçekten de tanrılarına gereksiniyor.

'Ama belki de çok daha güzel ve inanılmaz bir şey olacak: dünya gerçekten ilerleyecek, tüm tanrıları ve tanrıçaları, tüm şeytanları ve melekleri geride bırakacak. Böyle bir dünyada Lestat, bizim şimdikinden de daha az yerimiz olacak.

'Sana anlattığım tüm öyküler sonunda bizim için ve insanlar İÇ'n antik bilgiler denli yararsız. İmgeleri ve şiirleri güzel olabilir; her z. man kuşkulandığımız ya da hissettiğimiz şeyleri anlamak bizi ürpef tebilir. Bizi dünyanın insan için yeni ve gizemli olduğu zamanlara ge ri götürebilir. Ama her zaman geriye, bugünün dünyasına gelirizr

<j3u dünyada vampir yalnızca bir Karanlık Tanrı. O Karanlığın Ço-,ğıi. Başka hiçbir şey olamaz. Eğer insanların düşüncelerinde güzel hir guCU var S'ki görünüyorsa bunun tek nedeni insan imgeleminin ll^el anıların ve itiraf edilmemiş isteklerin gizli barınağı olması. Her . sa0 kafası bir Yabanıl Bahçe ki burada her türden yaratıklar doğar e ölür, ilahiler söylenir. Burada imgelenen her şeyin sonu ya yasakianırıak ya da reddedilmektir.

'Yine de insanlar bize geldiklerinde bizi severler. Şimdi bile seviyorlar bizi. Parisli kalabalıklar Vampirler Tiyatrosunun sahnesinde gördükleri şeyleri sevdiler. Dünyanın balo salonlarında kadife pelerininle dolaştığını görenler senin ayaklarının dibinde soluk yüzlü, öldürücü tanrıya kendi yollannda tapınıyorlardı.

'Ölümsüzlük olanağı, karşılarındaki yüce ve güzel varlığın sonuna dek kötü olması olanağı onları heyecanlandırıyor. Her şeyi bilebilmesi ve hissedebilmesine karşın karanlık iştahını doyurmayı seçmesi onlan titretiyor. Belki kendileri de böyle güzel ve kötü bir yaratık olmak istiyorlar. Bunların tümü gözlerine çok yalın görünüyor.
İstedikleri şey de bunun böylesine yalın olması. 'Ama onlara Karanlık Armağanı verdiğinde koca kalabalıktan yalnızca bir tanesi senin gibi sefil hissetmeyecektir kendini. 'Sonunda senin en kötü korkularını doğrulamayacak ne söyleyebilirim ki? Ben on sekiz yüzyıl yaşadım ve diyorum ki yaşamın bize gereksinimi yok. Hiçbir zaman gerçek bir amacım olmadı.
Yerimiz
yok bizim.'
14
Marius durakladı.
İlk kez bakışlarını benden uzaklaştırdı ve pencereden görünen gökyüzüne baktı. Sanki adalardan gelen ve benim duyamadığım sesleri dinliyordu.
'Sana söyleyeceğim birkaç şey daha kaldı,' dedi. 'Bunlar önemli ve işine yarayacak şeyler...' Ama dikkati dağılmıştı. 'Bir de verilmiş sözler var,' dedi sonunda. 'Bunları da yerine getirmeliyim...' Sonra sessizliğe gömüldü, dinliyordu, yüzü Akaşa ve Enkil'in yüzlerine benzemişti.
434 I ANNE RICH
Sormak istediğim binlerce soru vardı. Ama benim için daha H önemlisi söyledikleri içinde kendime söylemek istediğim binle 3 şey vardı. Sanki bunları anlayabilmek için yüksek sesle söylem C gerekiyordu. Eğer konuşsaydım pek anlamlı şeyler söylemezdim Koltuğun serin döşemesine yaslandım, ellerimi kavuşturmuş önf me bakıyordum. Sanki anlattıkları okumam için önüme serilmişti iv ve kötü konusunda söylediklerinin doğruluğunu düşündüm.
Eğe
Doğunun korkunç tanrılarının felsefelerinin doğru olduğuna, yaptık, larımızda bir tanrısallık olduğuna beni inandırmaya çalışmış olsaydı ne

denli dehşete düşebileceğimi ve düş kırıklığına uğrayacağımı düşündüm.
Ben de Batının bir çocuğuydum ve kısacık yaşamım boyunca Batının kötülüğü ya da ölümü kabul etmedeki yeteneksizliğiyle boğuşmuş tum.
Ama tüm bu irdelemelerin altında dehşet verici bir olgu yatıyordu. Marius, Akaşa ve Enkil'i yok ederek tümümüzü ortadan kaldırabilirdi. Eğer Marius, Akaşa ve Enkil'i yakacak olursa varolan her vampiri öldürebilir ve böylece dünyadaki eski ve yıpranmış kötülük biçiminden kurtulabilirdi. Ya da böyle görünüyordu.
Bir de Akaşa ve Enkil'in kendilerinin yarattığı dehşet vardı... Bunun için diyebileceğim tek şey benim de onun bir zamanlar hissettiği şeylerin aynını hissettiğimdi. Ben onları uyandırabilirdim, yeniden konuşturabilirdim. Kımıldatabilirdim. Ya da daha doğrusu onlan gördüğüm zaman birinin bunu yapabileceğini ve yapması gerektiğini görmüştüm. Birileri onların gözleri açık uykularını sonlandırabilirdi.
Peki eğer yeniden yürür ve konuşurlarsa neye benzeyeceklerdi? Eski Mısırlı canavarlar. Ne yaparlardı?
Birden çok kışkırtıcı iki olanak gördüm. Onları uyandırmak ya da onları yok etmek. İkisi de kışkırtıyordu. Onları parçalamak ve onlarla iletişim kurmak istiyordum. Vine de onlan yok etmeye çalışma isteği uyandıran karşı koyulmaz deliliği de anlıyordum. Bir ışık fırtınasının içinde onlarla birlikte yok olmak ve kara yazgılı türümüzü de yanımda sürüklemek.
Her iki durumun da güç ile ilgisi vardı. Bir de zamanın üzerinde birçok emekler sonucunda kazanılmış bir zaferdi bunlar. 'Hiçbir zaman bunu yapma isteğine kapılmadın mı?' diye sordum, sesimde acı vardı. Aşağıdaki mabetlerinde beni duyup duymadıklarını merak ettim.
Marius silkinip dinlemeyi bıraktı, bana dönüp başını salladı.
Hayır.

?gizim hiçbir yerimizin olmadığını herkesten iyi bilmene karşın ?yine başını salladı. Hayır.

‘gen ölümsüzüm,’ dedi. ‘Gerçekten ölümsüz. Tam olarak dürüst i0iak gerekirse şimdi beni öldürebilecek bir şeyin olup olmadığını, 0 rSa bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama asıl nokta bu değil.
Ren bunu sürdürmek istiyorum. Böyle bir şeyi düşünmem bile. Ben fendimin sürekli bilgisiyim, yaşıyorken yıllarca düşlerini kurduğum sürekli anlayışım ben. Üstelik insanlığın büyük ilerlemesine her zaflan olduğum kadar âşığım. Dünya şimdi dönüp dolaşıp yeniden unrılannr’sorgulama noktasına geldiğinde ne olacağını görmek istiyorum-Şimdi hiçbir neden beni gözlerimi kapatmaya ikna edemez.’ Dediklerini anlıyordum.
‘Ama ben senin çektiğin acıları çekmiyorum,’ dedi. ‘Kuzey Frangdaki koruda bu duruma getirildiğim zaman bile genç değildim.
O
»ünden beri yalnızım, deliliğe yaklaştım, anlatılmaz acılar çektim, una hiçbir zaman ölümsüz ve genç olmadım. Senin şimdi yapman gereken şeyi kimbilir kaç kez yaptım ben. Bu şey çok kısa süre sonra seni benden uzaklaştıracak.’
‘Uzaklaştırmak mı? Ama ben istemiyorum ki...’ ‘Gitmen gerekiyor, Lestat,’ dedi. ‘Üstelik dediğim gibi çok kısa süte sonra. Burada benimle kalmaya hazır değilsin. Sana söylemem gereken önemli şeylerden biri bu. Daha öncekileri dinlediğin gibi dikkatle dinlemelisin bunlan da.’
‘Marius, buradan ayrılmayı düşünemiyorum şimdi.’ Birden öfkelenmiştim.
Eğer dışarı atacaksa beni niçin buraya getirmişti. Armand’ın bana verdiği öğütleri anımsadım. Yalnızca yaşlılarla aramızda bir birlik duygusu hissedebilirdik, kendi yarattıklanmızla değil.
Ben de Marius’u bulmuştum. Ama bunlar yalnızca sözde kalıyordu. Şimdi hissettiğim şeylerin özüne dokunmuyordu. Hissettiğim yalnızlığın ve ayrılma korkusunun.
‘Dinle beni,’ dedi yumuşak bir sesle. ‘Galyalılar tarafından alınmadan önce ben güzel bir yaşam sürdüm. Bugünlerde birçok insanın l’aşadığı kadar uzun yaşadım. Korunması Gerekenleri, Mısır’dan çıkardıktan

sonra Antioch'ta yıllarca varsıl bir Romalı bilgin gibi yaşa-'"n. Bir evim, kölelerim ve Pandora'nın sevgisi vardı yanımda.
Anti-
^h'ta bir yaşamımız vardı. Olan biten şeyleri gözlüyorduk. Böyle bir feşam geçirdiğim için ilerde yaşayacağım sonsuz zamana yetecek pcüm vardı. Venedik'in bir parçası olacak gücüm vardı, biliyorsun Nnu. Bu adayı şimdi yaptığım gibi yönetecek gücüm var.
Kendini

erkenden ateşe ya da güneşe atanların pek çoğu gibi senin H çek hiçbir yaşamın olmadı. e ger-
'Genç bir delikanlıyken Paris'te ancak altı ay bakabildin yaşamın tadına. Vampir olduğunda bir gezgindin, toplum dıs ı^ din. Bir yerden bir başkasına sürüklenirken evleri ve başka vn y"
rı avladın. Y §am'a
'Eğer sağ kalmayı amaçlıyorsan bir an önce tam bir yaşam sü H men gerekiyor. Bunu ertelemek her şeyi yitirmek, umutsuzluğa H-"' mek, yeniden toprak altına girip bir daha hiç çıkmamak anlamına lebilir. Ya da daha kötüsü...'
'Bunu istiyorum. Anlıyorum,' dedim. 'Yine de Paris'te tiyatrovl birlikte kalmamı teklif ettiklerinde bunu yapamadım.' 'Orası senin için doğru yer değildi. Üstelik Vampirler Tiyatrosu b sözleşme. Nasıl benim bu adadaki sığınağım bir dünya değilse orası da bir dünya değil. Ayrıca orada başına çok kötü şeyler geldi. 'Ama gitmek üzere yola çıktığın yabanıl Yeni Dünyada, New Orleans adındaki küçük barbar kentte dünyaya daha önce hiç girmediğin gibi girebilirsin. Oraya bir ölümlü gibi yerleşebilirsin. Tıpkı Gabrielle ile dolaşırken birçok kez denediğin gibi. Orada seni rahatsız edecek eski sözleşmeler, korktukları için seni yok etmek isteyecek serseriler olmayacak. Ve yeniler yaptığın zaman, ki yalnızlık sana bunu yaptıracak, onları elinden geldiğince insanca yap ve insanca kalmalarını sağla. Bir sözleşmenin değil bir ailenin üyeleri gibi yakınında tut onları. İçinde yaşadığın çağı, geçirdiğin onyılları anlamaya çalış.

Bedenine yakışan giysiler, dinlenme saatlerini geçireceğin rahat konutlar, avlanacağın yerler bul. Zamanın geçişini hissetmenin ne anlama geldiğini anla!'
'Evet, ve şeylerin ölümlerini görmenin vereceği acıları hisset...' Armand'ın yapmamam için uyardığı şeylerdi bunlann tümü.
'Kuşkusuz. Sen zaman üzerinde zafer kazanmak için yapıldın, ondan kaçmak için değil. Canavarlığının sırrını içinde taşıdığın için, öldürmek zorunda olduğun için acı çekeceksin. Belki de vicdanını susturmak için yalnızca kötülük yapanlarla beslenmeye çalışacaksın, b» nu başarabilirsin ya da başaramayabilirsin. Ama yalnızca sırrını içinde kilitleyerek yaşamın çok yakınına geleceksin. Sen yaşama yakır olacak bir yapıdasın. Zaten kendin de Paris'teki sözleşmeye bunla" anlatmıştın. Sen bir insan taklidisin.'
'Bunu yapmak istiyorum, gerçekten istiyorum...'
'O zaman sana söylediğimi yap. Ayrıca bir şey daha anlaman
g
rekiyor. Sonsuz yaşam aslında yalnızca bir insan yaşamının
ardıno

başkasını yaşamaktan başka bir şey değil. Kuşkusuz uzun dönem-
^uoyunca geri çekilebiliriz; uyukladığımız ya da yalnızca gözledi-'e w
zamanlar olabilir. Ama her seferinde yeniden dalarız ırmağa ve
Ttnizden geldiğince uzaklara yüzeriz, ta ki sonunda zaman ya da iedi
bizi de ölümlüleri yaptığı gibi aşağıya çekinceye dek.
Sen bunu yeniden yapacak mısın? Bu sığınağı terkedip ırmağa |acak mısın?'
'Evet, kesinlikle. Doğru an karşıma çıktığında. Dünya dayanamacağım denli ilginç olduğunda. O zaman kent sokaklarında dolaşa-\irca. Kendime bir ad bulacağım. Yeni şeyler yapacağım.' ?Öyleyse benimle gel!' Ah, Armand'ın acılı yankısı. On yıl önce gabrielle'nin boş çağrılannın yankısı.
'Senin anladığından daha kışkırtıcı bir davet bu,' diye yanıtladı.
^uıa eğer seninle gelirsem senin için iyi olmaz. O zaman seninle dünyanın arasına girerim. Bunu yapmamak elimden gelmez.' Başımı

sallayıp uzaklara baktım, acı doluydum. 'Devam etmek istiyor musun?' diye sordu. 'Yoksa Gabrielle'nin lahminlerinin doğru çıkmasını mı istiyorsun?' 'Devam etmek istiyorum,' dedim.
Öyleyse gitmelisin,' dedi. 'Belki yüzyıl, belki de daha kısa bir zaman sonra yeniden karşılaşacağız. Bu adada olmayacağım o zaman. Korunması Gerekenleri başka bir yere götürmüş olacağım. Ama nerede olursam olayım ve sen nerede olursan ol, seni bulacağım. O zaman ben senin beni terketmemeni isteyeceğim. Kalman için yalvaran ben olacağım. Senin birlikteliğine, seninle konuşmaya, yalnızca seni görmeye, dayanıklılığına ve gözüpekliğine ve hiçbir şeye inanmayı-Sina âşık olacağım. Sendeki tüm bu şeyleri şimdiden öyle çok sevifoaım ki.'
Bunları dinlerken yıkılmamak için kendimi zor tutuyordum. Kalmama izin vermesi için yalvarmak istiyordum ona. 'Şimdi bütünüyle olanaksız mı?' diye sordum. 'Marius hiç olmazö tek bir yaşamı burada geçiremez miyim?'
'Bütünüyle olanaksız,' dedi. 'Sana sonsuza dek öyküler anlatabi-Rm, ama bunlar yaşamın yerine geçmezler. İnan bana, başkaların-^ denedim bunu. Bir ölümlünün yaşamı süresinde öğreneceklerini "Şfetemem sana. Armand'ı da gençliğinde almamalıydım.
Yüzyıllar
^en aptallığı ve acıları benim için bugün bile bir ceza. Onu bu yüzpm
Paris'ine sürmekle büyük bir iyilik yaptım, ama korkarım onun
F1 Çok geç artık. Bunun olması gerektiğini söylediğimde bana inan
ptot. Bu yaşam süresini geçirmen gerekiyor, çünkü bundan yoksun

bırakılanlar en sonunda bir yerlerde bunu yaşayıncaya ya ^ oluncaya dek doyumsuzluk içinde kıvranırlar.' 'Peki Gabrielle'ye ne olacak?' 'Gabrielle bütün yaşamını yaşadı, neredeyse ölümünü de o çekti. Kendi istediğinde dünyaya geri dönecek ya da belirsiz bir Ü* re onun

kıyılarında yaşayacak gücü var onun.' 'Onun dünyaya geri döneceğini düşünüyor musun?' 'Bilmiyorum,' dedi. 'Gabrielle benim deneyimlerimi değil ama a layışımı aşıyor. Pandora'ya çok benziyor. Ama Pandora'yı da hich zaman anlamadım. İşin gerçeği kadınların çoğunun zayıf olduklar ister ölümlü olsunlar isterse ölümsüz. Ama güçlü olduklan zaman n yapacaklarını kimse bilemez.'
Başımı salladım. Bir an için gözlerimi kapattım. Gabrielle'yi düşünmek istemiyordum. Gabrielle gitmişti, bizim burada söylediklerimizin hiçbir önemi yoktu.
Yine de gitmem gerektiğini kabul edemiyordum. Burası bana cennet gibi görünüyordu. Ama daha fazla tartışmadım. Mariusün kararlı olduğunu biliyordum, aynı zamanda beni zorlamayacağını da biliyordum.
Benim kafama ölümlü babamla ilgili kaygılar doldurmaya başlayacaktı, sonra yanına gelmemi sağlayacak ve gitmem gerektiğini söyleyecekti. Birkaç gecem kalmıştı burada. 'Evet,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sana anlatabileceğim başka şeyler de var.'
Yeniden gözlerimi açtım. Sabırla ve sevgiyle bana bakıyordu. Gabrielle'ye duyduğum sevgi gibi bir sevginin sızısını duydum içimde. Kaçınılmaz gözyaşlarının akmaya başlayacağını hissettim ve onlan engellemek için elimden geleni yaptım.
'Armand'dan oldukça çok şey öğrendin,' dedi. Kendimle yaptığım
savaşta bana yardımcı olmak ister gibi sesi dingindi. 'Ama çok daha
fazlasını kendi başına öğrendin. Yine de sana öğretebileceğim şeyler
var.'
'Evet, lütfen,' dedim.
'Pekâlâ, her şeyden önce,' dedi. 'Güçlerin olağanüstü, ama önümüzdeki
elli yıl içinde yaratacağın yenilerin sana ya da Gabrielle ye
eşit olmalarını bekleyemezsin. İkinci çocuğunda Gabrielle'nin

gücU”
nün yarısı bile yoktu ve bundan sonrakilerde daha da azı
olacak. ‘a
na verdiğim kan işleri biraz değiştirecek. Eğer Akaşa ve
Enkilde
içersen, ki içmemeyi de seçebilirsin, bu da belli bir değişiklik
yaP
cak. Ama ne olursa olsun tek bir yüzyıl içersinde yapabileceğin
Ç
cukların sayısı sınırlı. Ve yeniler zayıf olacaklar. Bununla
birlikte
r”

un kötü bir şey olması gerekmiyor. Eski sözleşmelerdeki gücün zamanla gelmesi kuralı aslında bilgece bir kural. Sonra yine eski bir gerçek var: titanlar ya da budalalar da yapabilirsin ve kimse bunun niçin ve nasıl olduğunu bilmiyor.
‘Her ne olacaksa olacak, ama yoldaşlarını özenle seç. Onlara baklayı, seslerini duymayı sevdiğin için, onlarda bilmek istediğin derin sırlar yattığı için seç onları. Başka bir deyişle onları seçmenin nedeni onları sevmen olsun. Yoksa onların yoldaşlıklarına çok uzun süre dayanamazsın.’
‘Anlıyorum,’ dedim. ‘Onlan sevgiyle yapacağım.’ ‘Tam olarak öyle, onlan sevgiyle yap. Onları yapmadan önce belli bir yaşam süresi geçirmiş olduklarından emin ol ve hiçbir zaman Armand denli genç birini yapma. Benim kendi türüme karşı işlediğim en kötü suç bu oldu. Genç delikanlı Armand’ı almak.’ ‘Ama sen bunu yaptığında Karanlık Çocuklarının geleceklerini ve onu senden ayıracaklarını biliniyordun.’
‘Hayır, ama yine de beklemem gerekirdi. Yalnızlık götürdü beni bunu yapmaya. Bir de Armand’ın çaresizliği, ölümlü yaşamının böylesine bütünüyle benim ellerimde olması. Unutma, bu güce dikkat et. Bir de ölmekte olanlar üzerindeki gücüne. İçimizdeki yalnızlık ve bu güç duygusu kan için duyulan susuzluk denli güçlü olabilir. Eğer bir

Enkil olmasaydı belki bir Akaşa da olmazdı, eğer bir Akaşa olmasaydı
bir Enkil de olmazdı.'
'Evet. Senin söylediklerinden öyle görünüyor ki Enkil, Akaşa'ya imreniyor. Akaşa zaman zaman...'
'Evet, bu doğru.' Birden yüzü çok durgunlaştı ve gözlerinde sırdaş bir anlatım belirdi. Sanki başkalarının duymasından korktuğumuz bir şeyler fısıldıyorduk birbirimize. Bir an için ne söyleyeceğini düşünür gibi bekledi. 'Eğer onu tutacak bir Enkil olmasa Akaşa'nın neler yapabileceğini kim bilebilir? Niçin fısıldıyorum ki? Enkil beni istediği zaman yok edebilir. Belki de onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey Akaşa'dır. Ama eğer beni yok ederlerse onlara ne olur sonra?'
'Niçin güneşin onları yakmasına izin verdiler?' diye sordum. 'Nereden bilebiliriz? Belki de onlara zarar vermeyeceğini biliyorlardı. Yalnızca onlara bunu yapanları yakacak ve cezalandıracaktı. Belki de içinde yaşadıkları durumda kendi dışlarında olup bitenleri
anlamaları yavaş oluyor. Güçlerini toplayacak, düşlerinden uyanacak
ve kendilerini kurtaracak zaman bulamamış olabilirler. Belki de bu
olduktan sonraki hareketleri, benim Akaşa'da tanık olduğum hare-

ketler ancak güneş tarafından uyandırıldıktan sonra mümkün
lar. Şimdi yeniden gözleri açık uyuyorlar. Yeniden düşler görüv
ı
Kan bile içmiyorlar.' ar-
'Onların kanını içmeyi seçersem derken ne demek istedin?" Hsordum.
'Bunu nasıl seçmeyebilirim ki?'
'Bu ikimizin de üzerinde düşünmesi gereken bir şey,' dedi 'fi lik her zaman sana içmen için izin vermemeleri olasılığı da var' Titredim. O kollardan birinin bana vurduğunu, odanın bir ucu dan ötekine

fırlattığını ya da taş zeminde ezildiğimi düşündüm. 'Akaşa sana kendi adını söyledi, Lestat,' dedi. 'Sanırım içmene izi verecek. Ama eğer onun kanını içersen o zaman şimdi olduğundan da daha dayanıklı olacaksın. Birkaç damla seni güçlendirecek, arna eğer sana bundan fazlasını verirse, tam bir ölçü verirse, bunun arkasından dünyada seni yok edecek hemen hemen hiçbir güç olmayacak.
Bunu istediğinden emin olmalısın.'
'Niçin istemeyeyim bunu?' dedim.
'Kömür gibi yandıktan sonra bile acılar içinde yaşamayı ister misin? Binlerce kez bıçaklandıktan ya da kurşun yaraları aldıktan sonra delik deşik bir durumda, kendini yenileyemeden yaşamak ister misin? İnan bana, Lestat, bu çok korkunç bir şey de olabilir. Güneşe çıkabilir, tanınmayacak biçimde yanabilir ve yine de yaşayabilirsin.
Mısır'ın eski tanrıları gibi ölmüş olmayı isteye isteye yaşamayı sürdürebilirsin.'
'Ama ben daha hızlı iyileşmez miyim?'
'Bu kesin değil. Yaralı durumunda ondan bir kez daha kan almadıkça zor. İnsan kurbanlardan sürekli olarak içilen kan, ya da eskilerin kanı, bunlar iyileştirici. Ama ölmüş olmayı da isteyebilirsin. Bunu düşün. Kendine düşünmek için zaman ver.' 'Benim yerimde olsaydın ne yapardın?'
'Kuşkusuz Korunması Gerekenlerden içerdim. Daha güçlü ve daha tam ölümsüz olmak için içerdim. Akaşa'ya buna izin vermesi için diz çöküp yalvarırdım, sonra da kollarına atılırdım. Ama bunları söylemek kolay. Bana hiçbir zaman vurmadı. Bana hiçbir zaman kanını yasaklamadı ve ben sonsuza dek yaşamak istediğimi biliyorum. Ateşe yeniden dayanırdım. Güneşe dayanırdım. Yaşamı sürdürmek için her tür acıya dayanırdım. Sen istediğin şeyin sonsuz yaşam olduğundan bu denli emin olmayabilirsin.'
'İstiyorum,' dedim. 'Bunu düşünüyormuş gibi yapabilirdim, bunu ölçüp tartarak bilgece davranıyormuş gibi yapabilirdim. Ama canı cehenneme?
Seni kandırmaz ki bunlar. Ne diyeceğimi biliyordun.'

Gülümsedi.
Öyleyse sen ayrılmadan önce mabede gideceğiz, Akaşa'ya soraglZ ve ne dediğine bakacağız.'
'Şimdi biraz daha soru sorabilir miyim?' dedim.
Sormamı işaret etti.
'Ben hayaletleri gördüm,' dedim. 'Senin anlattığın belalı cinleri ördüm. Onların ölümlülerin ve evlerin içlerine yerleştiklerini gördüm-' 'Senin bildiğinden daha fazlasını bilmiyorum. Hayaletlerin çoğu közlendiklerinden haberi olmayan görüntüler gibi görünüyorlar. Hiçbir
zaman bir hayaletle konuşmadım ya da benimle konuşan bir hayalet
olmadı. Belalı cinlere gelince, Enkil'in çok eski açıklamalanna
ne ekleyebilirim ki. Bunlar öfkeliler çünkü bedenleri yok. Ama daha
ilginç başka ölümsüzler de var.'
'Nedir bunlar?'
'Avrupa'da en az iki tane var ki bunlar kan içmiyorlar ve hiçbir zaman içmediler. Karanlıkta olduğu gibi gün ışığında da dolaşabiliyorlar, bedenleri var ve çok güçlüler. Tıpkı insanlara benziyorlar. Eski Mısır'da da bir tane vardı, Mısır sarayında Lanetli Ramses olarak tanınırdı ama benim bildiğim kadarıyla hiç de lanetli değildi. Ortadan kalktıktan sonra adı tüm krallık anıtlarından silinmişti. Mısırlılar bir varlığı öldürmek istedikleri zaman böyle yaparlardı. Onun başına ne geldiğini bilmiyorum. Eski rulolarda bu konuda bir şey yazılmamış.'
Armand ondan söz etmişti,' dedim. Armand, Ramses'in eski bir vampir olduğunu anlatan efsanelerden söz ediyordu.' 'Hayır, vampir değil o. Diğerlerini kendi gözlerimle görmeden önce onunla ilgili olarak okuduğum şeylere inanmamıştım. Ama onlarla da hiçbir iletişim kurmadım. Onları yalnızca gördüm, beni çok korkuttular ve kaçtım. Onlardan korkmuştum çünkü güneşte dolaşıyorlardı.
Güçlü ve kansızdılar. Ne yapabileceklerini kim bilebilirdi?

Ama sen yüzyıllarca yaşayabilir ve yine de onlarla karşılaşmayabilirsin.'
'Peki ama kaç yaşındalar?'
'Çok yaşlılar, belki de benim kadar yaşlılar. Bunu söyleyemiyotum. Varsıl ve güçlü insanlar gibi yaşıyorlar. Belki de bunlardan betim
bildiğimden daha fazlası var. Kendilerini çoğaltmak için özel bir
yolları olabilir. Bundan emin değilim. Bir keresinde Pandora aralarında
bir de kadın olduğunu söylemişti. Ama Pandora ve ben onlar kolsunda
hiçbir şey üzerinde anlaşamıyorduk. Pandora onların eski-
^n bizler gibi olduklarını, antik varlıklar olduklarını ve Ana ve Ba-

ba gibi kan içmeyi bıraktıklarını söylüyordu. Ben onların hiçkman bizim gibi olduklarını sanmıyorum. Onlar başka bir şeyi f Za~ nı olmayan bir şey. Bizim gibi ışığı yansıtmıyorlar. Çok yoSı.' güçlüler. Onları hiçbir zaman görmeyebilirsin, ama seni uyarmak ^ anlatıyorum bunları. Nerede yaşadığını onların hiçbir zaman bil Ç'n mesi gerek. İnsanlardan daha tehlikeli olabilir.' 'Peki ama insanlar gerçekten tehlikeli mi? Onları aldatmak her z man çok kolay oluyor.'
'Tabi tehlikeliler. İnsanlar bizi gerçekten anlarlarsa silip süpürebilirler. Gündüzleri avlayabilirler bizi. Bu tek üstünlüklerini hiçbir 7 man önemsiz görme. Burada da eski sözleşmelerin bilgeliği gösteri yor kendini. Asla, asla ölümlülere bizi anlatma. Bir ölümlüye nerede yattığını ya da başka vampirlerin nerede yattıklarını hiçbir zaman anlatma.
Ölümlüleri denetleyebileceğini düşünmek tam bir aptallık olur.'
Başımı salladım, ama benim için ölümlülerden korkmak çok güçtü. Hiçbir zaman korkmamıştım onlardan.

‘Paris’teki vampir tiyatrosu bile,’ diye uyardı. ‘Bizimle ilgili en küçük bir gerçeği ele venniyor. Folklor ve yanılsamalarla oynuyor. İzleyicileri bütünüyle aldatıyorlar.’
Bunun doğru olduğunu ayrımsadım. Eleni mektuplarında bile her zaman anlamları gizliyor ve adlarımızı hiçbir zaman kullanmıyordu. Bu gizlilikte bir şey beni eziyordu. Her zaman da ezmişti. Ama beynimi zorluyor ve kansız varlıkları hiç görüp görmediğimi bulmaya çalışıyordum... İşin gerçeği ben onları serseri vampirlerle karıştınnış olabilirdim.
‘Doğaüstü varlıklarla ilgili olarak sana söylemem gereken bir şey
var,’ dedi Marius.
‘Nedir bu?’ 9
‘Bundan tam emin değilim ama ne düşündüğümü sana söyleyeceğim. Yakıldığımız zaman, bütünüyle ortadan kaldırıldığımız zaman başka bir biçim altında geri gelebildiğimizden kuşkulanıyorum. Şimdi
insanların yeniden doğuşlarından söz etmiyorum. İnsan Rıhlarının
yazgısı üzerine hiçbir şey bilmiyorum. Ama biz sonsuza dek yaşıyoruz
ve sanırım geri geliyoruz.’
İl-
‘Bunu sana söyleten nedir?’ Nicolas’ı düşünmemek elimde di.
‘Ölümlülerin yeniden doğuş diye bir şeyden söz etmeleri ile aynı şey. Daha başka yaşamları anımsadıklarını öne sürenler var. Bizn11
karşımıza ölümlüler olarak çıkıyorlar, bizimle ilgili her şeyi bildikle
VAMPİRİN SARKIŞI | 443
I nj kendilerinin de bizlerden biri olmuş olduğunu öne sürüyorlar ve ‘ meniden Karanlık Armağanı onlara vermemizi istiyorlar.
Pandora
L0lardan biriydi. Pek çok şey biliyordu ve bilgisi için hiçbir

açıklama
yoktu. Tek açıklama bunları kendi düşüncelerinde yaratmış
ol-
LaSı ya da ayrımına vamıadan benim kafamdan çekip
çıkarmış olması
mümkün. Bu gerçek bir olasılık. Belki de yalnızca onlar
sıradan
ölümlüler ama bizim yönlendirilmemiş düşüncelerimizi
almalarını
sağlayan bir işitme duyuları var.
'Durum her ne olursa olsun, bunlardan çok fazla yok. Eğer vampirseler o zaman gerçekten yok edilen çok az vampir olduğu kesin.
Ya da diğerlerinin geri dönecek güçleri yoktu. Ya da böyle yapmamayı seçtiler. Kim bilir? Pandora, Ana ve Babanın güneşe çıkarıldıklarında öldüğüne inanıyordu.'
'Aman Tanrım, ölümlüler olarak yeniden doğuyorlar ve yine
vampir
olmak istiyorlar?'
Marius gülümsedi.
'Daha gençsin Lestat. Kendinle nasıl çeliştiğini görmüyor musun? Yeniden ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten düşündün mü? Ölümlü babanı gördüğün zaman düşün bunu.' Söylemek istediği şeyi anlamıştım. Ama düşüncelerimde ölümlülük konusunda yarattığım şeyleri de yitirmek istemiyordum. Yitirdiğim ölümlülüğün yasını tutmayı sürdürmek istiyordum. Ölümlülere duyduğum sevginin onlardan korkmamamla ilgili olduğunu biliyordum.
Marius yeniden dikkati dağılmış gibi uzaklara bakmaya başladı. Tam bir dinleme durumuna girmişti. Sonra yüzü yeniden dikkatle bana döndü.
'Lestat önümüzde iki ya da üç geceden fazlası olmayacak,' dedi üzüntüyle.
'Marius!' diye fısıldadım. Dışarı dökülmek isteyen sözcükleri içimde tuttum.

Tek avuntum yüzündeki ifadeydi. Şimdi her zaman tam bir insan gibi göründüğünü düşünüyordum.
'Burada kalmanı ne kadar istediğimi bilemezsin,' dedi. 'Ama yaşam dışarda, burada değil. Yeniden karşılaştığımızda sana daha çok şey anlatacağım ama şimdilik tüm gerekenleri öğrendin.
Louisina'ya
gitmen, babanın yaşamının sonlanışını görmen ve bundan
elinden
geldiğince çok şey öğrenmen gerekiyor. Ben yaşlanan ve ölen
bir yığın
ölümlü gördüm. Sen hiç görmedin. Ama inan bana genç
dostum,
burada kalmanı çok ama çok isterdim. Zamanı geldiğinde seni
bula-

cağıma söz verdiğimde sana verdiğim sözün büyüklüğünü bilm; sun.'
'İyi ama niçin ben sana geri dönemem? Niçin buradan aynUv.
gerekiyor?'
'Zamanı geldi,' dedi. 'Bu insanları gereğinden uzun süre yönetti Kuşku uyandırıyorum. Ayrıca Avrupalılar bu sulara gelmeye başlan lar. Buraya gelmeden önce Vezüv'ün altında gömülü olan Pornn kentinde saklanıyordum. Bu yıkıntıları kazıp araştıran ölümlüler be' ni oradan uzaklaştırdılar. Şimdi yine aynı şey oluyor. Başka bir sığınak aramalıyım. Daha uzaklarda ve böyle kalmayı sürdürmesi daha olası bir sığınak. Üstelik açık sözlü olmak gerekirse, eğer burada kalmayı tasarlasaydım seni hiçbir zaman buraya getirmezdim.' 'Niçin?'
'Niçin getirmeyeceğimi biliyorsun. Korunması Gerekenlerin yerini sen de içinde olmak üzere hiç kimsenin bilmesine izin veremem.
Bu da bizi çok önemli bir noktaya getiriyor. Bana vermen gereken sözler var.'
'Her istediğin sözü veririm,' dedim. 'Ama sana verebileceğim ne olabilir ki?'
'Yalnızca şu. Sana anlattığım şeyleri hiçbir zaman başkalarına anlatmamalısın.

Korunması Gerekenleri hiçbir zaman anlatma. Eski tanrılarla ilgili efsanelerden hiç söz etme. Başkalanna beni gördüğünü asla söyleme.' Sözlerini derinden onaylayarak başımı salladım. Bunu bekliyordum, ama düşünmeden bile bunun çok güç olacağını biliyordum.
'Tek bir parçayı bile anlatsan,' dedi. 'Bunu başkaları izleyecek ve Korunması Gerekenlerle ilgili anlatacağın her sır onların bulunması tehlikesini arttıracak.'
'Evet,' dedim. 'Ama efsaneler, kökenlerimiz... Kendi yapacağım çocuklanm ne olacak? Onlara anlatamaz mıyım?' 'Hayır. Sana söylediğim gibi, eğer bir parçasını anlatırsan, sonunda hepsini anlatırsın. Üstelik bu yeniler Hıristiyan Tanrının çocukları olacaklar. Eğer Nicolas gibi ilk günah ve suç duygularıyla zehirlenmişlerse bu eski öyküler onları yalnızca delinecek ve düş kırıklığına uğratacak. Bunların tümü onlara kabul edemeyecekleri dehşetli bir şey gibi görünecek. Rastlantılar, inanmadıkları putperest tanrılar, anlamadıkları gelenekler. Bu bilgiye hazır olmak gerekir. Bunun yerine onların sorularını dikkatle dinle ve onlara doyum verecek şeyler anlat. Eğer onlara yalan söyleyemeyeceğini hissedersen o
zaman da
hiçbir şey anlatma. Onları bugünün tanrısız insanları gibi güçlü
y^P"
VAMPİRİN ŞARKISI 445
a«a çalış. Ama sözlerimi sakın unutma, hiçbir zaman eski efsanele-I anlatma. Bunları yalnızca ben anlatabilirim.' 'Eğer onlara anlatırsam bana ne yapacaksın?' diye sordum, gu onu şaşırttı. Neredeyse bir saniye boyunca bocaladı, sonra güldü.
' 'Sen benim tanıdığım en lanetli yaratıksın Lestat,' diye mırıldandı. ,gğer anlatırsan sana canım ne isterse onu yapabilirim. Bunu bildiğine eminim. Akaşa'nın yaşlı danışmanı ayaklarının altında ezdiği gibi ezebilirim seni. Kafamın gücüyle seni tutuşturabilirim. Ama böyle gözdağlan vermek istemiyorum. Ben senin bana geri gelmeni istiyorum-Ama bu sırların bilinmemesi gerekiyor. Yeniden bir ölümsüzler çetesinin Venedik'te olduğu gibi tepeme binmesini istemiyorum.

Kendi türümüz tarafından bilinmeyeceğim. Bilerek ya da yanlışlıkla hiç kimsenin Korunması Gerekenleri ya da Marius'u aramaya çıkmasına neden olmamalısın. Adımı başkalarına asla söylemeyeceksin.'
Anlıyorum,' dedim.
'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Yoksa sana gözdağı vermem mi gerekiyor?
Seni benim öcümün korkunç olacağı konusunda uyarmalı mıyım? Cezamın seni olduğu gibi sırn anlattığın başkalannı da içereceğini söylemem gerekiyor mu? Lestat, beni aramaya çıkan başkalarını yok ettim. Onlan yok ettim, çünkü eski efsaneleri ve Marius adını biliyorlardı ve aramaktan hiçbir zaman vazgeçmediler.' 'Buna dayanamam,' diye mırıldandım. 'Hiçbir zaman kimseye söylemeyeceğim. Yemin ediyorum. Ama doğal olarak başkalarının benim düşüncelerimi okuyacaklarından korkuyorum. İmgeleri kafamdan çıkarıp alacaklarından korkuyorum. Armand bunu yapabilir. Böyle bir şey olursa...'
'İmgeleri gizleyebilirsin. Bunun nasıl yapılacağını biliyorsun. Onların kafalannı kanştırmak için başka imgeler çıkarabilirsin. Kafanı kilitleyebilirsin.
Bu senin şimdiden bildiğin bir yetenek. Ama gözdağlan ve korkutmalara bir son verelim. Senin için sevgi duyuyorum.'
Bir an için yanıt vermedim. Kafamdan her türlü yasak olanak geçiyordu.
Sonunda bunlan söze döktüm:
'Marius, hiçbir zaman içinden tüm bunları herkese anlatma isteği geçmedi mi? Yani bütün dünyada bizim türümüzden olanların hepsine bunları anlatıp onları bir araya getirme isteği demek istiyorum.'
'Aman Tanrım, hayır, Lestat. Niçin bunu yapayım ki?'
Gerçekten
kafası karışmış gibi görünüyordu.
'O zaman biz de insanlar gibi kendi efsanelerimizi anlatır, en kından tarihimizdeki bulmacalar üzerine kafa yorabilirdik.
Birbirimi-

ze kendi başımızdan geçenleri anlatır ve güçlerimizi paylaşır^ u 'Ve Karanlığın Çocuklarının yaptığı gibi bunları insanlara W kullanmayı sürdürürdük, öyle mi?' ar§' 'Yok... öyle değil.'
'Lestat, sonsuz yaşam içersinde sözleşmeler aslında seyrek lür. Vampirlerin çoğu güvensiz ve yalnız varlıklardır, başkalarım s^ mezler. Yanlarında zaman zaman gezdirdikleri bir iki seçilmiş v daştan fazlasını bulundurmazlar, av alanlannı ve gizliliklerini kon0 lar. Bir araya gelmek istemeyeceklerdir. Eğer bir gün onları bölen k tü niyetlerini ve kuşkularını yenecek olsalar bile birlikleri, üstünlük için Akaşa'nın bana binlerce yıl önce olduklarını anlattığı gibi jf0r_ kunç savaşlar ve dövüşlerle sonlanacaktır. En sonunda biz kötü yaratıklarız. Bizler öldürücüleriz. Bu yeryüzünde birleşenlerin ölümlüler olmaları ve iyilik için birleşmeleri daha iyi.' Bunu kabul ettim. Böyle bir şey beni heyecanlandırdığı için utanmıştım.
Tüm zayıflıklarımdan, düşünmeden söylediğim şeylerden utanmıştım. Yine de başka olanakların olması şimdiden kafama takılmıştı.
Ya ölümlülere ne olacak, Marius? Hiç kendini onlara göstermek, tüm öyküyü anlatmak istedin mi?'
Yine bu düşünce onu gerçekten sersemletmiş gibi göründü. 'Hiç iyisiyle kötüsüyle dünyanın bizi bilmesini istedin mi? Bu hiç sana gizli bir yaşam sürdürmeye yeğlenebilir gibi görünmedi mi?'
Bir an için gözlerini yere indirdi, çenesini elinin üzerine koydu.
İlk kez ondan gelen bir imgeler yığını algıladım ve bunlan görmeme izin verdiğini anladım çünkü vereceği yamttan emin değildi. Öylesine bir anımsama gücü vardı ki kendi güçlerim bunun yanında zayıf ve kınlgan görünüyordu. Anımsadığı şeyler en eski zamanlardı. Roma dünyayı yönetiyordu, o henüz normal bir insan yaşamı süresi içersindeydi.
'Onlara tüm bunları anlatmak istediğini anımsıyorsun,' dedim. 'Bu canavarca sırrı bildirmek istediğin zamanları.' 'Belki,' dedi. 'Başlangıçta iletişim kurmak için umutsuzca bir tutku vardı.'
'Evet iletişim kurmak,' dedim, bu sözcüğü sevmiştim. O eski gecede sahnede Paris izleyicilerini öylesine korkutmuş olmamı anımsadım.

‘Ama bu bulanık başlangıç sırasındaydı,’ dedi yavaşça, neredeyse kendi kendine konuşuyordu. Gözleri kısılmıştı, sanki yüzyıllar öncesine bakıyor gibiydi. ‘Bu aptalca olurdu, çılgınlık olurdu. İnsani* VAMPİRİN ŞARKISI |447 efçekten bizlerin kim olduğunu bilirse bizi yok eder. Ben yokedil-“ ejj istemiyorum. Böyle tehlikeler ve felaketler ilginç değil benim yanıt vermedim.
?Sen de bu şeyleri açığa vurmak için bir güdü hissetmiyorsun,’ deıji bana’ neredeyse yatıştırıcı bir sesle.
Ama hissettiğimi düşünüyordum. Parmaklarını elimin üstünde ijjssettim. Ondan ötelere, kısacık geçmişime bakıyordum. Tiyatroya, masalımsı düşlerime bakıyordum. Üzüntüden felç olduğumu hissettim.
‘Senin hissettiğin şey yalnızlık ve canavarlığın,’ dedi. ‘Ayrıcı
sen
duygusal ve yüreklisin.’
‘Doğru.’
‘Ama bir şeyleri birilerine anlatmanın ne anlamı var. Kimse bağışlayamaz.
Kimse kefaretini ödeyemez. Böyle düşünmek
çocukça bir
yanılsama. Kendini açığa vur ve seni yok etsinler. Ne yapmış olacaksın
o zaman? Yabanıl Bahçe senin kalıntılarını sessizce
yutacak Hak
ya da anlayış nerede?’
Başımı salladım.
Elinin benimkini tuttuğunu hissettim. Yavaşça ayağa kalktı Ben de ona uydum ve kararsızca doğruldum.
‘Geç oldu,’ dedi tatlı bir sesle. Gözlerinde şefkatli ve yumuşak bir bakış vardı. ‘Şimdilik yeteri kadar konuştuk. İnsanlanmın yama gitmem gerekiyor. Yakınlarda bir köyde kimi sorunlar var. Bunların olmasını bekliyordum. Bu gece ve yarın gece bu sorunlarla uğraşmam gerekecek. Yeniden konuşmamız belki de yarın geceyarısından sonrayı bulabilir...’

Yeniden dikkati dağılmıştı, başını eğdi ve dinledi. 'Evet, gitmem gerekiyor,' dedi. Yumuşak ve rahatlatıcı bir biçimde sarıldı bana. Bir yandan onunla birlikte gitmek ve köyde neler olduğunu, orada işlerini nasıl yürüttüğünü görmek istiyordum. Ama aynı zaranda »dalarımı araştırmak, denize bakmak ve sonunda uyumak da istiyordum.
'Uyandığında aç olacaksın,' dedi. 'Sana bir kurban getireceğim. fcn gelene dek sabret.'
'Evet, tabii...'
'Yarın beni beklerken,' dedi. 'Evde istediğin şeyi yap. Eski rulolar kütüphanede kasaların içinde. Onlara bakabilirsin. Tüm odalarda donabilirsin.
Yalnızca Korunması Gerekenlerin bulunduğu
tapınağa

yaklaşmamalısın. Merdivenlerden yalnız başına inmemen »er ı
•
Başımı salladım.
Ona bir şey daha sormak istiyordum. Ne zaman avlanacakr zaman kan içecekti? Kanı bana iki gece, belki de daha fazla v ti. Ama onu ayakta tutan kimin kanıydı? Daha önceden bir ki T bulmuş muydu? Şimdi avlanacak mıydı? Artık benim gibi kana
»
sinmediği konusunda kuşkularım artıyordu. Korunması Gereke t gibi giderek daha az kan içmeye başlamıştı belki de. Bunun do" '* olup olmadığını bilmek istiyordum.
Ama o beni terkediyordu. Köyün onu çağırdığı kesindi. Ter çıktı ve gözden kayboldu. Bir an için kapılardan geçip sağa ya da & la doğru gittiğini düşündüm. Ama kapıya geldiğimde terasın bos ol duğunu gördüm. Parmaklığa gidip aşağı baktığımda çok aşağılarda kayalann üzerinde ceketini küçük ve renkli bir nokta gibi gördün Demek ki hepimizin beklentisi bu olacak, diye düşündüm. Anık kana gereksinmeyecektik, yüzlerimiz aşamalı olarak tüm insan anlatımlarını yitirecekti, kafamızın gücüyle nesneleri hareket ettirebilecektik ve

uçmaktan başka her şeyi yapabilecektik. Binlerce yıl som bir gece Korunması Gerekenlerin şimdi oturduklan gibi sonsuz bir sessizlik içinde oturuyor olacaktık. Bu gece ne denli sık sık Marius onlara benzer görünmüştü. Burada kimse olmadığı zaman kimbilir ne kadar uzun zaman hiç kımıldamadan oturuyordu. Uzaklarda, denizin öte yanında bir ölümlü yaşamı sürdüreceğim yarım yüzyılın onun için ne anlamı olacaktı? Arkamı döndüm, evin içinden geçip bana verilen yatak odasına gittim. Hava aydınlanmaya başlayıncaya dek oturup deniz' ve gökyüzünü seyrettim. Lahitin içindeki küçük gizli yeri açtığımda içerde taze çiçekler vardı. Altın maskeli başlığı ve eldivenleri taktım, taş tabutun içine yattım. Gözlerimi kapatırken çiçeklerin kokusunu duyabiliyordum.

*

Korkulu an geliyordu. Bilincimi yitirme am. Düşün
kıyısındayken
bir kadının güldüğünü duydum. Bir konuşmanın ortasında ve
mutluymuş
gibi hafif ve uzun bir kahkahayla gülüyordu. Karanlığa
dalacağım
sırada kadın başını arkaya atınca beyaz boynunu
gördüm-

15

Gözlerimi açtığımda aklımda bir düşünce vardı. Düşünce bir anja kafamda belirivermişti ve beni öylesine etkilemişti ki susuzluğumun, damarlarımdaki çekilmenin bile pek ayrımında değildim. 'Boş gurur,' diye fısıldadım. Ama bu düşüncede büyüleyici bir güzellik vardı. Hayır, unut bunu. Marius sığınaktan uzak durmamı söyledi, üstelik gece yarısı geldiğinde bu düşünceyi ona söyleyebilirdim. Peki o ne diyebilirdi ki? Üzüntüyle başını sallayacaktı. Odamdan dışan çıktım. Her şey bir önceki gece olduğu gibiydi.

Mumlar yanıyordu, pencerelerden solan ışığın yarattığı yumuşak manzaralar görünüyordu. Çok geçmeden buradan ayrılmak gözüme olanaklı görünmüyordu. Buraya bir daha geri dönmeyecektim, Marius bu olağanüstü yerden ayrılacaktı.

Kendimi üzgün ve mutsuz hissediyordum. Sonra yine düşünceye geri döndüm.
Bunu o yanımda yokken yapacaktım. Sessizce ve gizlice. Böylece kendimi aptal hissetmeyecektim. Yalnız başına gitmek. Hayır. Yapma bunu. Eninde sonunda hiçbir işe yaramayacak. Bunu yaptığında hiçbir şey olmayacak.
Ama eğer durum buysa niçin yapmayayım ki? Niçin şimdi yapmayayım?
Evi yeniden dolaştım. Kütüphaneyi, galerileri, kuşlar ve maymunlarla dolu odayı ve daha önce girmediğim başka odalan gezdim.
Ama düşünce kafamdan çıkmıyordu. Aynca susuzluk içimi kazıyor, beni daha da düşüncesiz, biraz huzursuz yapıyordu. Marius'un bana anlattığı şeyler üzerine düşünmem zaman geçtikçe güçleşmeye başlamıştı.
Marius evde değildi. Bu kesindi. Sonunda bütün odaları dolaşmıştım. Nerede uyuduğunu söylememişti, aynı zamanda eve girip çıktığı başka gizli yollannın da olduğunu biliyordum. Ama Korunması Gerekenlere giden merdivene açılan kapıyı kolayca bulabildim. Kapı kilitli değildi.
Duvar kâğıtlarıyla kaplı, cilalı mobilyalı odada saate bakarak durdum. Akşamın yedisiydi daha. Gelmesine beş saat vardı.
Susuzluktan
kavrulacağım beş saat. Ve düşüncem...
Bunu yapmaya karar vermemiştim aslında. Yalnızca saate
sırtımı
döndüm ve odama doğru yürümeye başladım. Benden önce yüzlercesinin
böyle düşünceleri olduğunu biliyordum. Marius onları
uyan-
448 ANNE RICE
yaklaşmamalısın. Merdivenlerden yalnız başına inmemen ge Başımı salladım. e*-` Ona bir şey daha sormak istiyordum. Ne zaman avlanac k zaman kan içecekti? Kanı bana iki gece, belki de daha fazla ` ^e ti. Ama onu ayakta tutan kimin kanıydı? Daha önceden bir k"11^-

bulmuş muydu? Şimdi avlanacak mıydı? Artık benim gibi kana n sinmediği konusunda kuşkularım artıyordu. Korunması Gerek ^ gibi giderek daha az kan içmeye başlamıştı belki de. Bunun d " olup olmadığını bilmek istiyordum. ^nı Ama o beni terkediyordu. Köyün onu çağırdığı kesindi. Te çıktı ve gözden kayboldu. Bir an için kapılardan geçip sağa ya da Sa la doğru gittiğini düşündüm. Ama kapıya geldiğimde terasın bos ı duğunu gördüm. Parmaklığa gidip aşağı baktığımda çok aşağılarcj kayalann üzerinde ceketini küçük ve renkli bir nokta gibi gördüm Demek ki hepimizin beklentisi bu olacak, diye düşündüm. Artık kana gereksinmeyecektik, yüzlerimiz aşamalı olarak tüm insan anlatımlarını yitirecekti, kafamızın gücüyle nesneleri hareket ettirebilecektik ve uçmaktan başka her şeyi yapabilecektik. Binlerce yıl sonra bir gece Korunması Gerekenlerin şimdi oturduklan gibi sonsuz bir sessizlik içinde oturuyor olacaktık. Bu gece ne denli sık sık Marius onlara benzer görünmüştü. Burada kimse olmadığı zaman kimbilir ne kadar uzun zaman hiç kımıldamadan oturuyordu. Uzaklarda, denizin öte yanında bir ölümlü yaşamı sürdüreceğim yanm yüzyılın onun için ne anlamı olacaktı? Arkamı döndüm, evin içinden geçip bana verilen yatak odasına gittim. Hava aydınlanmaya başlayıncaya dek oturup denizi ve gökyüzünü seyrettim. Lahitin içindeki küçük gizli yeri açtığımda içerde taze çiçekler vardı. Altın maskeli başlığı ve eldivenleri taktım, taş tabutun içine yattım. Gözlerimi kapatırken çiçeklerin kokusunu duyabiliyordum.

*

Korkulu an geliyordu. Bilincimi yitirme anı. Düşün kıyısındayken bir kadının güldüğünü duydum. Bir konuşmanın ortasında ve mutluymuş gibi hafif ve uzun bir kahkahayla gülüyordu. Karanlığa dalacağım sırada kadın başını arkaya atınca beyaz boynunu gördüm.

15

Gözlerimi açtığımda aklımda bir düşünce vardı. Düşünce bir an-M kafamda belirivermişti ve beni öylesine etkilemişti ki susuzluğumun, damarlarımdaki çekilmenin bile pek ayrımında değildim. `Boş gurur,' diye fısıldadım. Ama bu düşüncede büyüleyici bir güllük vardı.

Hayır, unut bunu. Marius sığınaktan uzak durmamı söyledi, üstelik gece Yansı geldiğinde bu düşünceyi ona söyleyebilirdim. Peki o ne diyebilirdi ki? Üzüntüyle başını sallayacaktı. Odamdan dışarı çıktım. Her şey bir önceki gece olduğu gibiydi.
Mumlar yanıyordu, pencerelerden solan ışığın yarattığı yumuşak manzaralar görünüyordu. Çok geçmeden buradan ayrılmak gözüme olanaklı görünmüyordu. Buraya bir daha geri dönmeyecektim, Marius bu olağanüstü yerden ayrılacaktı.
Kendimi üzgün ve mutsuz hissediyordum. Sonra yine düşünceye geri döndüm.
Bunu o yanımda yokken yapacaktım. Sessizce ve gizlice. Böylece kendimi aptal hissetmeyecektim. Yalnız başına gitmek. Hayır. Yapma bunu. Eninde sonunda hiçbir işe yaramayacak. Bunu yaptığında hiçbir şey olmayacak.
Ama eğer durum buysa niçin yapmayayım ki? Niçin şimdi yapmayayım?
Evi yeniden dolaştım. Kütüphaneyi, galerileri, kuşlar ve maymunlarla dolu odayı ve daha önce girmediğim başka odalan gezdim.
Ama düşünce kafamdan çıkmıyordu. Ayrıca susuzluk içimi kazıyor, beni daha da düşüncesiz, biraz huzursuz yapıyordu. Marius'un bana anlattığı şeyler üzerine düşünmem zaman geçtikçe güçleşmeye başlamıştı.
Marius evde değildi. Bu kesindi. Sonunda bütün odaları dolaşmıştım. Nerede uyuduğunu söylememişti, aynı zamanda eve girip çıktığı başka gizli yollarının da olduğunu biliyordum. Ama Korunması Gerekenlere giden merdivene açılan kapıyı kolayca bulabildim. Kapı kilitli değildi.
Duvar kâğıtlarıyla kaplı, cilalı mobilyalı odada saate bakarak durdum. Akşamın yedisiydi daha. Gelmesine beş saat vardı.
Susuzluktan
kavrulacağım beş saat. Ve düşüncem...
Bunu yapmaya karar vermemiştim aslında. Yalnızca saate
sırtımı
döndüm ve odama doğru yürümeye başladım. Benden önce

yüzlercesinin
böyle düşünceleri olduğunu biliyordum. Marius onları
uyan450
I ANNK RICE
dırabileceğini düşündüğü zaman hissettiği gururu ne güzel anlatım ti.
Onları kımıldatabileceğim düşünmüştü.
Hayır, ben yalnızca bunu yapmak istiyordum, hiçbir şey olmas bile.
Zaten hiçbir şey de olmayacaktı. Tek istediğim şey yalnız başı. na
aşağı inmek ve bunu yapmaktı. Belki de Nicki ile ilgisi vardı bunun.
Bilmiyorum. Bilmiyorum!
Odama gittim ve denizden yükselen beyazımsı ışıkta keman
kutusunun kapağını açtım ve Stradivarius kemanına baktım.
Kuşkusuz onun nasıl çalınacağını bilmiyordum, ama öykünme
güçlerimiz çok yüksektir. Marius'un dediği gibi üstün bir dikkatimiz ve
üstün yeteneklerimiz var. Ben de Nicki'nin bunu çaldığını çok kereler
gönnüştüm.
Nicki'nin yaptığını gördüğüm gibi yayı gerdim, kılları küçük reçine
parçası ile ovaladım.
Yalnızca iki gece önce bu kemana dokunma düşüncesine bile
dayanamıyordum.
Sesini duymak benim için yalnızca acı verici olurdu o zaman.
Şimdi kemanı kutusundan çıkardım, Vampirler Tiyatrosunda Nicki'ye
götürdüğüm gibi taşıdım evin içinden geçerken. Bu sırada boş gurur
aklıma bile gelmiyordu. Gizli merdivenlere açılan kapıya doğru giderek
daha hızlı ilerliyordum.
Sanki beni kendilerine çekiyorlardı, ben kendi istencimle hareket
etmiyor gibiydim. Şimdi Marius'u düşünmüyordum bile. Dar, ıslak
basamaklardan elimden geldiğince hızla aşağıya inmekten başka bir
şey düşünmüyordum. Dalgaların serpintisiyle ıslanmış, akşamın soluk
ışıklarıyla aydınlanan pencerelerin önünden geçtim. Aslında tutkum
öylesine güçleniyor, öylesine her şeyi içine alır duruma geliyordu ki
birdenbire durdum. Bunun benim kendimden kaynaklandığından
kuşkuya düşmüştüm. Ama bu aptalcaydı. Bunu kafama kim koymuş
olabilirdi ki? Korunması Gerekenler mi? İşte bu gerçekten boş

gururdu, üstelik bu yaratıklar bu garip, narin küçük tahta aletin ne olduğunu biliyorlar mıydı?
Antik dünyada hiç kimsenin duymamış olduğu bir ses çıkanyordu öyle değil mi? Çıkardığı ses öylesine insancaydı, öylesine güçlü bir etki yapıyordu ki insanlar kemanın şeytanın işi olduğunu düşünmüş ve en usta çalgıcıları içlerine şeytan girmiş olmakla suçlamışlardı. Hafifçe başım dönüyordu, kafam karışmıştı.
Basamaklardan bu kadar aşağıya nasıl indiğimi bilmiyordum. Kapıların içerden sürgülü olduklarını unutmuştum. Belki beş yüz yıl ugraşırsam bu sürgüyü açabilirdim, ama şimdi değil.
VAMPİRİN ŞARKISI 451
Yine de iniyordum. Bu düşünceler aklıma geLr gelmez çözülüp Sağılıyorlardı. Yeniden yanmaya başlamıştım, susuzluk her şeyi daha da kötü yapıyordu. Ama yanmamın asıl neden: susuzluk değildi.
Son kıvrımı döndüğümde tapınağın kapılarının sonuna dek açık olduklarını gördüm. Lambaların ışığı merdivenlere yayılıyordu. Çiçek ve tütsü kokuları sannıştı birden her yanı. Bu kokular boğazımda bir yumru gibi duruyorlardı.
Yaklaştım. Kemanı iki elimle kavramış göğsümün üzerinde tutuyordum ama niçin böyle yaptığımı bilmiyordum. Tentenin kapılarının açık'blduğunu ve onların oturduklannı gördün. Birisi onlara yeni çiçekler getirmişti. Birisi altın tabaklar içine tütsüler yerleştirmişti.
Tapınağın içine girer girmez durdum ve yüzlerine baktım. Daha önce olduğu gibi doğrudan bana bakıyorlardı.
Beyazlardı, öylesine beyaz ki onların bronzlaşoış olduklarını düşünemiyordum
bile. Üzerlerindeki mücevherler kadar
katıydılar.
Akaşa'nın kolunda yılan şeklinde bir bilezik, göğsünde kat kat bir kolye vardı.
Akaşa'nın yüzü Enkil'inkinden daha dardı, burnu birazcık daha uzundu. Enkil'in gözleri hafifçe çekikti. İkisinin de oirbirine çok benzer uzun siyah saçları vardı.

Huzursuz biçimde soluk alıyordum. Birden kendimi çok zayıf hissettim.
Ciğerlerim çiçeklerin ve tütsülerin kokusuyla doluyordu. Lambaların ışıkları duvarlardaki resimleri süsleyen binlerce küçük altın parçacığının üzerinde dans ediyordu.
Kemana baktım ve düşüncemi anımsamaya çaışüm. Parmaklarımı tahtanın üzerinde dolaştırdun ve bu aletin onların gözüne nasıl göründüğünü merak ettim.
Kısık bir sesle ne olduğunu açıkladım onlara. Bunu dinlemelerini istiyordum, nasıl çalınacağını bilmiyordum ama çalmaya çalışacaktım. Kendimin bile duyamayacağım denli kısık bir sesle konuşuyordum ama isterlerse beni duyabileceklerinden emirdim. Kemanı omuzuma kaldırdım, çenemin altına yerleştirdim ve yayı kaldırdım. Gözlerimi kapadım, müziği, Nicki'nin müziğini, müziğiyle birlikte dalgalanan bedenini anımsadım. Parmakları birer çekiç gibi iniyordu tellerin üzerine, ruhundan gelen ileti pannaklarından dışarı Çıkıyordu.
Birden müziğin içine daldım. Parmaklarım dans ederken
müzik
yükselen bir çığlık ya da bir fısıltıya dönüyordu. B.ı bir şarkıydı, pekâlâ
ben bir şarkı yapabiliyordum. Duvarlardan yankılanan
sesler te-
I

miz ve zengindi. Yalnızca kemanın çıkarabildiği o yakaran, arast sesi çıkarabiliyordum ben de. Çalarken ileri geri sallanıyordum M^ ki'yi unutmuştum, tellerin üzerine basan parmaklarımda duyd^* C histen ve bunu yapabildiğimi ayrımsamaktan başka her şeyi Un muştum. Bu sesler benden geliyordu. Yayı çılgınca çekerken ses o derek yükseliyor, yükseliyordu.
Çalarken bir yandan da söylüyordum. Önce mırıldanıyorcıUm sonra yüksek sesle şarkı söylemeye başladım. Küçük odanın bütün altın pırıltısı bir ışıltıya dönüşmüştü. Birden kendi sesim yükseliy0r gibi geldi bana. Açıklanamaz biçimde yükseliyordu. Hiçbir zaman benden

çıkamayacağını bildiğim ince bir notaya yükselmişti. Bu ses benden çıkiyor olamazdı. Ama bu güzel notayı duyuyordum. Titremeksizin yükseliyor, yükseliyordu, kulaklarımı acıtmaya başlamıştı Daha da sert, daha da çılgınca çalmaya başladım. Kendi soluğumu duyabiliyordum. Birden bu garip ve ince sesi çıkaranın ben olmadığımı anladım.
Eğer bu ses kesilmezse kan kulaklarımdan dışarı fışkıracaktı. Ve bu sesi ben çıkamuyordum! Müziği durdurmaksızın, başımi çatlatan ağrıya boyun eğmeksizin ileri baktım ve Akaşa'nın yerinde doğrulmuş olduğunu gördüm. Gözleri kocaman açıktı, ağzı tam bir O biçimini almıştı. Ses ondan geliyordu, bu sesi o çıkarıyordu ve tentenin merdivenlerinden inmiş bana doğru ilerliyordu. Kollarını öne uzatmıştı. Çıkardığı ses çelik bir bıçak gibi kesiyordu kulak zarlarımı.
Göremiyordum. Kemanın taş zemine çarptığını duydum. Ellerimi başımın iki yanına koyduğumu hissettim. Bağırdım, bağırdım ama o ince ses benim çığlığımı bastınyordu.
'Kes şunu! Kes şunu!' diye güdüyordum. Birden Akaşa'yı tam karşımda gördüm. Kollarını bana uzatıyordu.
'Oh, Tanrım, Marius!' Geri döndüm ve kapıya doğru koştum. Kapılar yüzüme kapandı, öyle sert çarptılar ki dizlerimin üstüne düştüm.
O ince notanın kesilmeyen titreşimi içersinde ağlıyordum.
'Marius, Marius, Marius!'
Başıma ne geleceğini görmek için arkamı döndüğümde Akaşa'nın ayağının kemamn üzerine doğru indiğini gördüm. Keman topuğunun altında paramparça oldu. Bu orada söylediği nota da yavaş yavaş sönüyor, kayboluyordu.
Sessizliğin içinde hiçbir şey işitemez durumda kalakalmıştım. Marius'u çağırarak çığlıklar atmayı sürdürüyordum ama kendi çığlıklarımı bile duyamıyordum. Ayaklarımın üzerinde doğrulmaya çabaladım.

Kulaklarımda çınlayan sessizlik, titreşen sessizlik. Akaşa tam ilimdeydi, ince siyah kaşları hafifçe çatılmış, beyaz teninde incecik x

iki çizgi oluşmuştu. Gözleri acı ve soru doluydu. Pembe dudakları aralandığında köpek dişleri ortaya çıktı.
Yardım et bana Marius, yardım et. Kekeliyordum. Kendi söylediklerimi duyamaz duaımdaydım. Sonra Akaşa'nın kolları beni sardı ve kendine çekti. Elinin Marius'un anlattığı gibi başımı yavaşça, çok yumuşak biçimde bastırdığını ve dişlerimin onun boynuna değdiğini jjssettim. Duraksamadım. Beni saran kollann bir anda beni sıkıp öldürebileceğini düşünmedim. Dişlerim buzdan bir kabuğu kırar gibi deriye daldı ve kan ağzıma akmaya başladı.
Oh, evet, evet... oh, evet. Kolumu sol omuzuna atmıştım, ona yapışmıştım.
Benim yaşayan heykelimdi c. Mermerden daha sert olması sorun değildi, onun böyle olması gerekiyordu, o eksiksizdi. Annemdi o, sevgilimdi. Kan içimdeki camı her parçacığın içine işliyordu.
Ama onun dudaklan da benim bcynumdaydı. Beni öpüyordu, kendi kamnın böyle şiddetle aktığı danan öpüyordu. Dudakları damarın üzerinde açılıyordu. Kanını tüm gücümle çeker, emerken onun dişlerinin de benim boynuma girdiklerini hissettim. Birden her zerresine varıncaya dek tüm damarlarımdan kanın onun içine akmaya başladı, onunki de benim içime akıyordu. Bunu görebiliyordum. Parlayan bir döngüydü bu. İkimizin de ağızlan birbirimizin boğazına kilitlenmişti, kan durmaksızın akıyordu birimizden ötekine. Tanrısal bir şeydi bu olanlar. Hiçbir düş, hiçbir hayal yoktu. Yalnızca bu vardı. İnanılmaz güzel, sağır edici ve sıcak bir şey. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Yalnızca bu döngü sürdükçe geri kalan her şey önemsizdi. Ağırlığı olan, yer kaplayan ve ışığın akışını kesen tüm şeylerin dünyası yok olmuştu.
Ama korkunç bir ses bunu kesti. Kıman taş sesi gibi, yerde sürüklenen taş sesi gibi çirkin bir sesti bu. Marius geliyordu. Hayır Marius, gelme. Geri dön, dokunma. Bizi ayırma.
Ama bu korkunç ses Marius değildi. Her şeyi kesen, saçımı yakalayıp beni Akaşa'dan koparan şey Mariıs değildi. Öylesine sertçe çekilmiştim ki kan ağzımdan dışan fışkırmıştı. Bu Enkil'di. Güçlü elleri başımı iki yandan kavramıştı.

Kan çeneme doğru aktı. Akaşa'nın endişeli yüzünü gördüm.
Ellerini
Enkil'e uzattığını gördüm. Gözlerinde öfke parlıyordu, başımı
yakalayan elleri yakalarken parlak beyaz iollan canlıydı.
Ağzından çıkan
sesi duydum. Biraz önce söylediği notadan daha yüksek
sesle

bağırıyor, çığlık atıyordu. Ağzının kenarından kan damlıyordu Ses bu kez beni sağırlaştırdığı gibi körleştirmişti de. Her ye ı, rardı. Kafatasım çatlamak üzereydi.
Enkil beni dizlerimin üstüne çökmeye zorluyordu. Üzerime misti.
Birden bütün yüzünü gördüm. Her zaman olduğu gibi durgu du.
Gerçek yaşamın tek kanıtı kollarındaki kasların gerginliğiydi Akaşa'nın çığlıklarının her şeyi boğan gürültüsüne karşın arkam daki kapının Marius tarafından zorlandığını biliyordum.
Neredeys
Akaşa'nın çığlıklarına denk bir yükseklikte bağırıyordu.
Bu çığlıklarla kulaklanmdan dışarı kan geliyordu.
Dudaklarımı kımıldatıyordum.
Başımı yakalamış olan taş kıskaç birden gevşedi. Yere düştüğümü liissettim. Dümdüz yere yapışmıştım. Göğsümde Enkil'in ayağının soğuk basıncını hissediyordum. Bir saniye sonra yüreğimi ezecekti.
Akaşa her an biraz daha yükselen çığlıklarla onun arkasına geçmiş kolunu boynuna dolamıştı. Akaşa'nın çatılmış kaşlannı, uçuşan siyah saçlannı gördüm.
Ama Akaşa'nın çığhklannın beyaz sesinin arasından Marius'un sesi duyuluyordu. Kapının yanında durmuş Enkil ile konuşuyordu.
Eğer onu öldürürsen Enkil, Akaşa'yı sonsuza dek senin yanından uzaklaştırırım ve bunu yapmam için Akaşa da bana yardım eder! Yemin ediyorum.
Birden sessizlik oldu. Yeniden sağır olmuştum. Boynumun yanlarından damlayan kanın sıcaklığım duyuyordum.

Akaşa yana çekildi, dosdoğru önüne baktı, kapılar açıldı, dar taş geçitte Marius'u karşımda gördüm. Ellerini Enkil'in omuzlarına koymuştu.
Enkil kımıldayamaz görünüyordu.
Ayak midemi sıyırarak yana kaydı ve gitti. Marius yalnızca düşünceler olarak duyabildiğim sözcüklerle konuşuyordu: Çık dışarı Lestat. Koş. »
Doğrulmak için çabaladım. Marius'un ikisini de yavaşça tenteye doğru götürdüğünü gördüm. İkisi de önlerine değil Marius'a bakıyorlardı. Akaşa, Enkil'in kolunu yakalamıştı. Sonra yüzleri yeniden donuklaştı. Ama ilk kez bu donukluk ruhsuz göründü gözüme. Bu bir merak maskesi değil bir ölüm maskesiydi.
'Lestat, koş!' dedi yeniden Marius arkasını dönmeden. Bu kez dinledim onu.

16

Sonunda Marius aydınlatılmış salona geldiğinde balkonun en uzak köşesinde duruyordum. Tüm damarlarımda sanki kendi yaşa-^mı soluyan bir sıcaklık vardı. Adaların bulanık, gölgelerinden çok çok öteleri görebiliyordum. Uzaklarda bir kıyıda bir geminin ilerleyişini duyabiliyordum. Ama tek düşündüğüm şey Enkil yeniden üzerice gelirse parmaklıktan atlamaktı. Denize atlayabilir ve yüzebilirdim. Başımı yakalayan ellerini, göğsümün üzerindeki ayağını hissetmeyi sürdürüyordum.
Taş' parmaklığa dayanmış titreyerek duruyordum. Yüzümdeki şimdiden iyileşen yaralardan ellerime kan bulaşmıştı. 'Üzgünüm, bunu yaptığım için üzgünüm,' dedim Marius balkona çıkar çıkmaz. 'Niçin yaptığımı bilmiyorum. Yapmamam gerekirdi.
Üzgünüm. Yemin ederim çok üzgünüm, Marius. Bir daha asla bana yapmamamı söylediğin bir şeyi yapmayacağım.' Kollannı kavuşturmuş bana bakıyordu. Öfkeden köpürüyordu. 'Lestat, dün gece ne söyledim ben?' diye sordu. 'Sen en lanetli yaratıksın!'
'Marius, bağışla beni. Lütfen bağışla. Bir şey olmayacağım düşünmüştüm.

Hiçbir şey olmayacağından emindim...'
Sessiz olmamı işaret etti. Birlikte aşağıya, kayalıklara gidecektik. Önce parmaklıklardan o atladı ben de arkasından gittim. Bunun kolaylığı hoşuma gitmişti. Ama böyle şeylere aldırmayacak denli sersemlemiştim.
Akaşa'mn varlığı hoş bir koku gibi her yanımı sarmıştı, ama onun lıiç kokusu yoktu. Üzerindeki tek koku sert beyaz tenine işlemeyi başarabilmiş tütsü ve çiçek kokulanydı. Bu sertliğine karşın garip bir biçimde kolayca kırılabilir görünmüştü bana. Kaygan kayaların üzerinden aşağıya inip beyaz kumsala vardık.
Sessizce yürüdük burada. Pürüzsüz, sıkı beyaz kumlann üzerinde bize doğru gelen ya da kayalara çarpan kar beyaz köpüklere bakıyorduk. Rüzgâr kulaklanmda uğulduyordu. Bu bende her zaman uyandırdığı yalnızlık duygusunu uyandırmıştı. Sesle birlikte başka tüm duyumları da uzaklaştıran rüzgâr uğultusu.
Bir yandan giderek üzerime bir dinginlik çöküyor, öte yandan da kendimi daha uyarılmış ve yalnız hissediyordum. Marius kolunu bana dolamıştı, Gabrielle de böyle yapardı. Nereye gittiğime hiç dikkat etmiyordum. Küçük bir koya geldiğimizde burada demir atmış, çift kürekli uzun bir sandal gördüğümde şaşırdım.
Durduğumuzda yeniden özür dilemeye başladım. 'Bunu yaptığım

için üzgünüm! Yemin ederim üzgünüm. İnanmamıştım...'
'Pişman olduğunu söyleme bana,' dedi Marius sakince. 'gu
.,
ğu için hiç de üzgün filan değilsin. Sen buna neden oldun ve Si H" güvenliktesin. Tapınağın zemininde yumurta kabuğu gibi e2ilmis v mıyorsun.'
'Oh, ama asıl nokta bu değil,' dedim. Ağlamaya başlamıştım Mendilimi, bir on sekizinci yüzyıl beyefendisinin bu gösterişli giv i
eklentisini çıkarıp yüzümdeki kanları sildim. Akaşa'nın beni tuttuğu1

nu hissediyordum. Onun kanını, Enkil'in ellerini
hissedebiliyorcjUrn
Bütün olanlar yeniden olmaya başlayacaktı. Eğer Marius
zamanında
gelmemiş olsaydı...
'Ama ne oldu Marius? Sen ne gördün?'
'Enkil'in duyamayacağı bir yere gitmek isterdim,' dedi Marius
kaygıyla.
'Onu daha çok rahatsız edecek şeyler söylemek ya da düşünmek
çılgınlık. Onun eski durumuna dönmesi gerekiyor.' Şimdi gerçekten
öfkeli görünüyordu, sırtını bana dönmüştü. Ama bunu düşünmemeyi
nasıl başarabilirdim ki? Kafamı açabilmeyi ve düşünceleri onun içinden
çıkarıp atabilmeyi istedim. Akaşa'nın kanı gibi bunlar da içimde
dönüp duruyorlardı. Akaşa'nın bedeninin içinde kilitli bir düşünce gücü
vardı, bir iştah, alev alev yanan ruhsal bir çekirdek gizliydi bu
bedende. Bu alevlerin sıcağı içimde sıvı bir şimşek gibi dolaşıyordu.
Enkil'in Akaşa üzerinde öldürücü bir güç uyguladığından emindim.
Ondan nefret ediyordum. Onu yok etmek istiyordum. Beynim her tür
çılgınca düşünceye sanlıyordu.
Belki de geride Akaşa kalırsa Enkil'i yok etmek bizleri ortadan
kaldırmayabilirdi.
Ama bunun pek anlamı yoktu. Cinler ilkin Enkil'e girmemişler miydi?
Peki ya öyle değilse...
'Kes şunu çocuk!' diye Marius şimşek gibi çaktı. Yeniden ağlamaya
giriştim? Boynumda Akaşa'nın dokunduğu yere dokundum,
dudaklanmı yalayıp yeniden onun kanının tadını aldım.
Yukanya saçılmış yıldızlara baktım ve bu güzellikler bile bana kötü
niyetli ve anlamsız göründüler. Boğazımda tehlikeli bir biçimde
büyüyen bir çığlık hissettim.
Akaşa'nın kanının etkileri şimdiden zayıflıyordu. İlk duru imgeler
bulanmaya başlamışlardı. Kollanm ve bacaklarım bir kez daha benim
kollarım ve bacaklarım olmuşlardı. Evet daha güçlü olabilirlerdi şimdi
ama içlerindeki büyü ölüyordu. Büyüden geriye yalnızca ikimizin

birden içinde dolaşan kanın anısından daha güçlü bir şey kalmışta
'Marius, ne oldu!' diye sordum, rüzgâra karşı bağırıyordum.
'Bana

kızma, bana sırtını dönme. Yapamam...'
'Şşşt, Lestat,' dedi. Geri döndü ve kolumu tuttu. 'Benim kızgınlığa aldırma,' dedi. 'Önemli değil ve sana yönelik değil. Kendimi toplamam için bana birazcık daha zaman ver.' 'Ama Akaşa ile benim aramda ne olduğunu gördün mü?' Denize bakıyordu. Sular kapkara, köpükler bembeyaz görünüyordu.
'Evet, gördüm,' dedi.
'Kemanı aldım ve onlara çalmak istedim. Düşünüyordum ki...'
'Evet, tabi, biliyorum...'
'Müziğin onları etkileyeceğini düşünüyordum. Özellikle o garip, doğa dışı duyulan müziğin, biliyorsun bir kemandan nasıl...' 'Evet...'
'Marius, Akaşa bana kanını verdi...ve benden aldı...'
'Biliyorum.'
'Onu Enkil orada tutuyor. Onu tutsak etmiş!' 'Lestat, yalvarırım...'
Kaygılı ve üzgün bir gülümseme vardı yüzünde.
Onu tutsak etmiş Marius. Tıpkı ötekilerin yaptığı gibi, bırak Akaşa gitsin!
'Düş görüyorsun çocuğum,' dedi. 'Düş görüyorsun.'
Geri döndü ve beni bıraktı. Onu yalnız bırakmamı işaret etti. Aşağıya, ıslak kumsala gitti, ileri geri yürürken sular ayaklannı yalıyordu.
Yeniden sakinleşmeye çalıştım. Bana bu adadan başka hiçbir yerde bulunmamışım gibi geliyordu. Ölümlülerin dünyası buranın dışındaydı. Korunması Gerekenlerin garip trajedileri bu ıslak ve
parlak kayalıkların
ötesinde kimse tarafından bilinmiyordu.
Sonunda Marius geri geldi.
'Dinle beni,' dedi. 'Tam batıda benim korumam altında olmayan bir ada var. Bu adanın kuzey ucunda eski bir Yunan kenti bulacaksın. Orada bütün gece açık bir denizci tavernası vardır. Şimdi sandalla oraya git. Avlan ve burada olanları unut. Akaşa'dan almış olabileceğin

yeni güçleri öğrenmeye çalış. Ama ne Akaşa'yı ne de Enkil'i düşünmemeye çalış. Her şeyden önemlisi Enkil'e karşı komplolar kurmaya çalışma. Şafak sökmeden önce eve geri dön. Bu zor olmayacak.
Bir düzine açık kapı ve pencere bulacaksın. Şimdi benim dediğimi yap, benim için yap bunu.'
Başımı eğdim. Kafamı dağıtacak tek şeyi bulmuştu.
Kafamdaki
soylu ya da sinirlerimi yıpratıcı düşünceleri silebilecek tek şey
buy-

du. İnsan kanı, insan savaşımı ve insan ölümü. Karşı çıkmaksızın sandala bindim ve sığ sularda ilerlemeye h dım.
Sabahın erken saatlerinde küçük bir handa bir denizcinin pjs tak odasının duvarına çivilenmiş metalik ayna parçasında kendi v sımama baktım. Üzerimdeki kabartmalı ceket ve beyaz dantelleri yüzümde öldürmenin verdiği sıcaklıkla kendimi gördüm. Ölü ada arkamda masanın üzerine serili yatıyordu. Boynumu kesmeye çalış tığı bıçağı hâlâ elindeydi. Yanında içine ilaç koyulmuş bir içki şişes' vardı. Bunu bana içirmeye çalıştıkça anlamamazlıktan gelerek içmev' reddediyordum. Sonunda sabrını yitirmiş ve son çareye başvurmuştu. Arkadaşı da yatakta ölü yatıyordu.
Genç, sarışın aptal adama baktım aynada.
'İşte karşınızda vampir Lestat,' dedim.
Ama dünyanın tüm kanı bir araya gelse dinlenmeye gittiğim zaman üzerime çöken dehşeti durduramazdı.
Akaşa'yı düşünmeden edemiyordum. Bir gece önce uykumda duyduğum gülüşün onun gülüşü olup olmadığım merak ediyordum. Kanını verirken bana bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Sonunda gözlerimi kapadım ve birdenbire her şey geri geldi.
Bunlar inanılmaz güzel şeylerdi, büyülü ve tutarsız şeyler. Akaşa ve ben birlikte holde yürüyorduk. Burada değil ama bildiğim bir yerde. Sanırım burası Almanya'da Haydn'ın müziğini yazdığı saraydı. Benimle her zaman konuşurmuş gibi konuşuyordu. Tüm bunları anlat

bana. İnsanlar neye inanıyorlar. İçlerindeki tekerlekleri ne döndürüyor.
Bu inanılmaz buluşlar nedir... Geniş kenarında kocaman beyaz bir tüy olan modaya uygun siyah bir şapka vardı başında. Beyaz bir eşarp şapkanın çevresinde dolanıp çenesinin altından bağlanmıştı.
Yüzü öyle gençti ki.
Gözlerimi açtığımda Marius*un beni beklediğini biliyordum. Odaya girdiğimde onu boş keman kutusunun başında dururken buldum. Sırtı denize bakan açık pencereye dönüktü. 'Şimdi gitmen gerekiyor küçüğüm,' dedi üzüntüyle. 'Daha uzun zamanımız olur diye ummuştum ama bu olanaksız. Seni götürecek olan tekne bekliyor.'
'Yaptığım şey yüzünden mi?' diye sordum derin bir üzüntüyle-Demek ki kovuluyordum.
'Tapınaktaki her şeyi parçaladı Enkil,' dedi Marius. Ama sesi beni
sakin olmaya çağırıyordu. Kolunu omuzuma doladı, çantamı öteki
eline aldı. Kapıya doğru yürüdük. 'Senin şimdi gitmeni istiyorum
VAMPİRİN ŞARKISI | 459
Lnkü onu yatıştıracak tek şey bu. Aynı zamanda asıl anımsayacağın Lrin Enkil'in öfkesi değil benim sana anlattıklarım olmasını istiyo-Ljjı. Söylediğim gibi yeniden buluşacağımıza güven.' 'Peki ama sen ondan korkuyor musun, Marius?' 'Oh, hayır, Lestat. Bu kaygıyla ayrılma benden. Daha önce de bu-M benzer küçük şeyler yaptı zaman zaman. Ne yaptığını gerçekten siliniyor. Buna eminim. Tek bildiği şey Akaşa ile arasına birinin girdiği.
Eski durumuna dönmesi için gereken tek şey zaman.'
Yine aynı şeyi söylemişti, eski durumuna dönmek.
'Akaşa da sanki hiç kımıldamamış gibi oturuyor değil mi?' diye
50rdum. *
'Onu kışkırtmaman için uzaklaşmanı istiyorum,' dedi Marius.
Be-

,)j evden çıkarmış kayaların arasındaki merdivenlere götürüyordu. Konuşmayı sürdürdü:
'Bizim gibi yaratıkların nesneleri hareket ettirme, onları tutuşturma ya da düşünce gücüyle gerçek zararlar verme gücümüz, bulunduğumuz fiziksel noktadan çok uzaklara erişmez. Onun için senin bu gece buradan ayrılmam ve Amerika'ya yola çıkmanı istiyorum. Arak onun bunlan unuttuğu ve kızgın olmadığı zaman geldiğinde de bir an önce bana geri döneceksin. Ben hiçbir şeyi unutmamış ve seni bekliyor olacağım.'
Kayanın kenanna ulaştığımızda aşağıdaki limanda kadırgayı gördüm. Bu basamaklardan inmek olanaksız gibi görünüyordu, ama olanaksız değildi. Asıl olanaksız olan şey tam şimdi Marius'u ve bu adayı terkediyor olmamdı.
'Benimle birlikte aşağıya gelmene gerek yok,' dedim. Çantayı elinden aldım. Acı çektiğimi ya da yıkıldığımı belli etmemeye çalışıyordum. Ayrıca bütün bu olanlara ben neden olmuştum. 'Başkalarının önünde ağlamak istemiyorum. Beni burada terket.' 'Birlikte geçireceğimiz birkaç gece daha olsun isterdim,' dedi. 'Bu olanları sakince konuşabilelim isterdim. Ama sevgim seninle olacak.
Sana söylediğim şeyleri anımsamaya çalış. Yeniden buluştuğumuzda birbirimize söyleyecek çok şeyimiz olacak...' Duraksadı. Ne var, Marius?'
Bana doğruyu söyle,' dedi. 'Kahire'de sana geldiğim için, seni bu^ ya getirdiğim için üzgün müsün?'
'Nasıl üzgün olabilirim?' diye sordum. 'Yalnızca gittiğim için üzüyorum. Ya seni yeniden bulamazsam, ya da sen beni bulamazsan?'
'Zamanı geldiğinde seni bulacağım,' dedi. 'Şunu aklından çıkar-
^ beni çağırma gücün var, daha önce de yaptın bunu. Bu çağrıyı

du. İnsan kanı, insan savaşımı ve insan ölümü.
Karşı çıkmaksızın sandala bindim ve sığ sularda ilerlemeye ba

dım. Şa~
Sabahın erken saatlerinde küçük bir handa bir denizcinin pls tak odasının duvarına çivilenmiş metalik ayna parçasında kendi v sımama baktım. Üzerimdeki kabartmalı ceket ve beyaz dantelle I yüzümde öldürmenin verdiği sıcaklıkla kendimi gördüm. Ölü ada arkamda masanın üzerine serili yatıyordu. Boynumu kesmeye çal tığı bıçağı hâlâ elindeydi. Yanında içine ilaç koyulmuş bir içki şise vardı. Bunu bana içirmeye çalıştıkça anlamamazlıktan gelerek içmev reddediyordum. Sonunda sabrını yitirmiş ve son çareye başvurmuştu. Arkadaşı da yatakta ölü yatıyordu.
Genç, sansın aptal adama baktım aynada.
'İşte karşınızda vampir Lestat,' dedim.
Ama dünyanın tüm kanı bir araya gelse dinlenmeye gittiğim zaman üzerime çöken dehşeti durduramazdı.
Akaşa'yı düşünmeden edemiyordum. Bir gece önce uykumda duyduğum gülüşün onun gülüşü olup olmadığını merak ediyordum. Kanını verirken bana bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Sonunda gözlerimi kapadım ve birdenbire her şey geri geldi.
Bunlar inanılmaz güzel şeylerdi, büyülü ve tutarsız şeyler. Akaşa ve ben birlikte holde yürüyorduk. Burada değil ama bildiğim bir yerde. Sanırım burası Almanya'da Haydn'ın müziğini yazdığı saraydı. Benimle her zaman konuşurmuş gibi konuşuyordu. Tüm bunları anlat bana. İnsanlar neye inanıyorlar. İçlerindeki tekerlekleri ne döndürüyor.
Bu inanılmaz buluşlar nedir... Geniş kenarında kocaman beyaz bir tüy olan modaya uygun siyah bir şapka vardı başında. Beyaz bir eşarp şapkanın çevresinde dolanıp çenesinin altından bağlanmıştı.
Yüzü öyle gençti ki.
Gözlerimi açtığımda MariuS'un beni beklediğini biliyordum. Odaya girdiğimde onu boş keman kutusunun başında dururken buldum. Sırtı denize bakan açık pencereye dönüktü. 'Şimdi gitmen gerekiyor küçüğüm,' dedi üzüntüyle. 'Daha uzun zamanımız olur diye ummuştum ama bu olanaksız. Seni götürecek olan tekne bekliyor.'
'Yaptığım şey yüzünden mi?' diye sordum derin bir üzüntüyle.

Demek ki kovuluyordum.
'Tapınaktaki her şeyi parçaladı Enkil,' dedi Marius. Ama sesi beni
sakin olmaya çağırıyordu. Kolunu omuzuma doladı, çantamı öteki
eline aldı. Kapıya doğru yürüdük. Senin şimdi gitmeni istiyorum
r

Ljnkü onu yatıştıracak tek şey bu. Aynı zamanda asıl anımsayacağın
^eyin Enkil'in öfkesi değil benim sana anlattıklarım olmasını istiyo-
',0i. Söylediğim gibi yeniden buluşacağımıza güven.' 'Peki ama sen
ondan korkuyor musun, Marius?' 'Oh, hayır, Lestat. Bu kaygıyla
ayrılma benden. Daha önce de buna benzer küçük şeyler yaptı zaman
zaman. Ne yaptığını gerçekten bilmiyor. Buna eminim. Tek bildiği şey
Akaşa ile arasına birinin girdiği.
Eski durumuna dönmesi için gereken tek şey zaman.'
Yine aynı şeyi söylemişti, eski durumuna dönmek.
'Akaşa da sanki hiç kımıldamamış gibi oturuyor değil mi?' diye
5ordum. *'
'Onu kışkırtmaman için uzaklaşmanı istiyorum,' dedi Marius. Beni
evden çıkarmış kayaların arasındaki merdivenlere götürüyordu.
Konuşmayı sürdürdü:
'Bizim gibi yaratıkların nesneleri hareket ettirme, onları tutuşturma ya
da düşünce gücüyle gerçek zararlar verme gücümüz, bulunduğumuz
fiziksel noktadan çok uzaklara erişmez. Onun için senin bu gece
buradan ayrılmanı ve Amerika'ya yola çıkmanı istiyorum. Arlık onun
bunlan unuttuğu ve kızgın olmadığı zaman geldiğinde de bir an önce
bana geri döneceksin. Ben hiçbir şeyi unutmamış ve seni bekliyor
olacağım.'
Kayanın kenanna ulaştığımızda aşağıdaki limanda kadırgayı gördüm.

Bu basamaklardan inmek olanaksız gibi görünüyordu, ama olanaksız değildi. Asıl olanaksız olan şey tam şimdi Marius'u ve bu adayı terkediyor olmamdı.
'Benimle birlikte aşağıya gelmene gerek yok,' dedim. Çantayı elinden aldım. Acı çektiğimi ya da yıkıldığımı belli etmemeye çalışıyordum. Ayrıca bütün bu olanlara ben neden olmuştum. 'Başkalarının önünde ağlamak istemiyorum. Beni burada terket.' 'Birlikte geçireceğimiz birkaç gece daha olsun isterdim,' dedi. 'Bu olanları sakince konuşabilelim isterdim. Ama sevgim seninle olacak.
Sana söylediğim şeyleri anımsamaya çalış. Yeniden buluştuğumuzda birbirimize söyleyecek çok şeyimiz olacak...' Duraksadı. 'Ne var, Marius?'
Bana doğruyu söyle,' dedi. 'Kahire'de sana geldiğim için, seni buraya
getirdiğim için üzgün müsüa1"
'Nasıl üzgün olabilirim?' diye sordum. 'Yalnızca gittiğim için üzüyorum. Ya seni yeniden bulamazsam, ya da sen beni bulamazsan?'
Zamanı geldiğinde seni bulacağım,' dedi. 'Şunu aklından çıkar-
"&'? beni çağırma gücün var, daha önce de yaptın bunu. Bu çağrıyı

duyduğum zaman kendi başıma geçemeyeceğim uzaklıkları aşabT rim. Eğer zamanı geldiyse sana yanıt vereceğim. Bundan emin olab lirsin.'
Başımı salladım. Söylenecek öyle çok şey vardı ki tek bir sözcük bile söylemedim.
Uzun bir süre sarıldık birbirimize, sonra döndüm ve yavaş yaVa inmeye başladım. Niçin dönüp geriye bakmadığımı anlayacağını biliyordum.

17

Gemim çamurlu St. Jean körfezinden New Orleans kentine doğru yola çıkıncaya ve parlak gökyüzü altında kara bataklık çizgisini görünceye dek 'dünya'yı ne kadar çok istediğimi bilmiyordum. Bizim

türümüzden hiç kimsenin bu yabanıllığın içine girmemiş olması düşüncesi beni heyecanlandınyor ama aynı zamanda alçakgönüllü olmaya zorluyordu.
O ilk sabah güneş doğmadan önce bu alçak ve ıslak topraklara âşık olmuştum. Tıpkı Mısır'ın kuru sıcağına âşık olduğum gibi. Zaman geçtikçe buraları dünyamn başka her yerinden daha çok sever oldum. Burada kokular öylesine güçlüydü ki pembe ve san çiçeklerin kokulannın yanısıra yaprakların koyu yeşilinin de kokusunu alıyordunuz.
Bakımsız ve küçük d'Armes ovasının ve minicik katedralinin çevresini dolaşan büyük kahverengi nehir şimdiye dek gördüğüm başka tüm ünlü nehirleri gölgede bırakıyordu. Kimseye hissettirmeden çamurlu sokaklı, delik deşik kaldınmlı yıkık koloniyi, tembel ve kirli, yıllardır tutuklu olan İspanyol askerlerini inceledim. Kumar oynayan ve kavga eden denizcilerle ve koyu renk tenli sevimli Karaibli kadınlarla dolu tehlikeli liman barakalarında buldum kendimi. Sonra yine dolaşmaya başlıyordum. Şimşeği0 sessiz^çakışını görmek, fırtınanın uzak uğultusunu dinlemek, yaZ yağmurunun ipeksi sıcaklığını hissetmek için dışarı çıkıyordum.
Küçük kulübelerin alçak çatıları ay ışığı altında parlıyordu.
Güzel
İspanyol kasaba evlerinin demir kapıları ışığı yansıtıyorlardı.
Yeni y»-
r

Sanmış cam kapıların içlerine asılan gerçek dantel perdelerin arkamda lambalar yanıyordu. Surların dibine saçılmış kaba, küçük bungalovlar arasında dolaştım. Pencerelerden içerdeki yaldızlı mobilyaca, varsıllığın ve uygarlığın simgesi olan cilalı küçük eşyalara baktun.
Bu barbar topraklarda bunlar çok değerli, incelikli ve biraz da üzücü görünüyorlardı.
Zaman zaman çamurların arasında başka şeyler de görünüyordu; kar beyaz peruğu, süslü ceketiyle gerçek bir Fransız beyefendisi, yanında

kat kat etekleriyle karısı, arkalarında siyah bir köle. Yabanıl Bahçenin en terkedilmiş köşesine gelmiş olduğumu biliyordum.
Burası benim ülkemdi ve ben New Orleans'da kalacaktım, yani New Orleans ayakta kalmayı başarabilirce. Bu yasasız topraklarda her türlü acıyı daha hafif hissedecektim. Özlediğim şeyleri bir kez ele geçirdiğimde bunlar bana daha büyük haz vereceklerdi. O ilk gece bu küçük cennette :üm gizli güçlerime karşın her ölümlü insanla akraba olmak için dua ettiğim anlar oldu. Belki de ben düşündüğüm gibi ilginç ve toplum dışı bir yaratık değildim, yalnızca her insan ruhunun bulanık bir büyütülüşüydüm. Eski gerçekler, antik büyüler, devrimler, buluşlar, bunlann tümü bizi şu ya da bu şekilde hepimizi yenen tutkudan uzaklaştırmak için elbirliği ederler.
Sonunda bu karmaşadan yorgun düşüp annemizin dizinde oturduğumuz ve her bir öpücüğün isteğimizi tam olarak doyurduğu o eski günleri düşleriz. Şimdi hem cenneti hem de cehennemi içeren kucaklamaya doğru uzanmaktan başka ne yapabiliriz ki: her seferinde yazgımız bu.

duyduğum zaman kendi başıma geçemeyeceğim uzaklıklan aşabilj, rim. Eğer zamanı geldiyse sana yanıt vereceğim. Bundan emin olabil lirsin.' .
Başımı salladım. Söylenecek öyle çok şey vardı ki tek bir sözcük bile söylemedim.
Uzun bir süre sarıldık birbirimize, sonra döndüm ve yavaş yavaş inmeye başladım. Niçin dönüp geriye bakmadığımı anlayacağım biliyordum.
17
Gemim çamurlu St. Jean körfezinden New Orleans kentine doğru yola çıkıncaya ve parlak gökyüzü altında kara bataklık çizgisini görünceye dek 'dünya'yı ne kadar çok istediğimi bilmiyordum. Bizim türümüzden hiç kimsenin bu yabanıllığın içine girmemiş olması düşüncesi beni heyecanlandırıyor ama aynı zamanda alçakgönüllü olmaya zorluyordu.

O ilk sabah güneş doğmadan önce bu alçak ve ıslak topraklara âşık olmuştum. Tıpkı Mısır'ın kuru sıcağına âşık olduğum gibi.
Zaman
geçtikçe buralan dünyanın başka her yerinden daha çok
sever
oldum. . ,, • ı
Burada kokular öylesine güçlüydü ki pembe ve san çıçeklenn kokulanılın yanısıra yaprakların koyu yeşilinin de kokusunu alıyordunuz.
Bakımsız ve küçük d'^rmes ovasının ve minicik katedralinin çevresini dolaşan büyük kahverengi nehir şimdiye dek gördüğüm başka tüm ünlü nehirleri gölgede bırakıyordu. Kimseye hissettirmeden çamurlu sokaklı, delik deşik kaldınmlı yıkık koloniyi, tembel ve kirli, yıllardır tutuklu olan İspanyol askerlenni inceledim. Kumar oynayan ve kavga eden denizcilerle ve koyu renk tenli sevimli Karaibli kadınlarla dolu tehlikeli liman barakalarında buldum kendimi. Sonra yine dolaşmaya başlıyordum. Şimşeğin sessiz"çakışını görmek, fırtınanın uzak uğultusunu dinlemek, ya yağmurunun ipeksi sıcaklığını hissetmek için dışarı çıkıyordura Küçük kulübelerin alçak çatıları ay ışığı altında parlıyordu.
Güz
İspanyol kasaba evlerinin demir kapıları ışığı yansıtıyorlardı.
Yeni y
r

kanmış cam kapıların içlerine asılan gerçek dantel perdelerin arkamda lambalar yanıyordu. Surların dibine saçılmış kaba, küçük bungalovlar arasında dolaştım. Pencerelerden içerdeki yaldızlı mobilyalara, varsıllığın ve uygarlığın simgesi olan cilalı küçük eşyalara baktım.
Bu barbar topraklarda bunlar çok değerli, incelikli ve biraz da üzücü görünüyorlardı.
Zaman zaman çamurların arasında başka şeyler de görünüyordu: kar beyaz peruğu, süslü ceketiyle gerçek bir Fransız beyefendisi, yapında

kat kat etekleriyle karısı, arkalarında siyah bir köle. Yabanıl Bahçenin en terkedilmiş köşesine gelmiş olduğumu biliyordum.
Burası benim ülkemdi ve ben New Orleans'da kalacaktım, yani New Orleans ayakta kalmayı başarabilirse. Bu yasasız topraklarda her türlü acıyı daha hafif hissedecektim. Özlediğim şeyleri bir kez ele geçirdiğimde bunlar bana daha büyük haz vereceklerdi. O ilk gece bu küçük cennette tüm gizli güçlerime karşın her ölümlü insanla akraba olmak için dua ettiğim anlar oldu. Belki de ben düşündüğüm gibi ilginç ve toplum dışı bir yaratık değildim, yalnızca her insan ruhunun bulanık bir büyütülüşüydüm. Eski gerçekler, antik büyüler, devrimler, buluşlar, bunlann tümü bizi şu ya da bu şekilde hepimizi yenen tutkudan uzaklaştırmak için elbirliği ederler.
Sonunda bu karmaşadan yorgun düşüp annemizin dizinde oturduğumuz
ve her bir öpücüğün isteğimizi tam olarak doyurduğu
o eski
günleri düşleriz. Şimdi hem cenneti hem de cehennemi
içeren
kucaklamaya doğru uzanmaktan başka ne yapabiliriz ki: her seferinde
yazgımız bu.
Sonsöz
Vampirle Görüşme
1
Ve böylece Vampir Lestat'ın İlk Eğitimi ve Gençlik Maceralarının sonuna geldim. Size anlatacağım öykü buydu. Tüm yasaklamalara ve buyruklara karşın Eski Dünyanın büyü ve gizemlerinden kendi seçtiklerimi size aktardım.
Ama sürdürme konusunda ne denli ikircikli olursam olayım öyküm burada bitmiyor. Beni 1929'da toprağa girme kararını vemıeye götüren acılı olayları da en azından kısaca anlatmam gerekiyor.
Bu Marius'u adada terkettikten yüz kırk yıl sonra oldu. Marius'ıı bir daha gönnedim. Gabrielle'yi de bütünüyle yitirdim. O gece Kahire'de ortadan kaybolduktan sonra tanıdığım hiçbir ölümlü ya da

ölümsüzden onunla ilgili bir şey duymadım. Yirminci yüzyılda mezarımı yaptığımda yalnızdım, kaygılıydım, hem ruhum hem de bedenim çok kötü biçimde yaralanmıştı. Marius'un bana önerdiği gibi 'bir yaşam süresi' yaşamıştım. Ama bunu yaşama yolumdan ve yaptığım korkunç yanlışlardan dolayı Marius'u suçlayamazdım. Başımdan geçenleri şekillendiren en önemli özelliğim güçlü irademdi, bunun dışındaki bütün insansal özelliklerin önemi ikinci planda kalıyordu. Bütün yol göstermelere ve uyarılara karşın her zaman yaptığım gibi trajedi ve felaketlerin kıyılarında dolaştım durdumYine de kazandığım şeyler oldu bu süreçte, bunu yadsıyamam. Neredeyse yetmiş yıl benim de kendi yavru vampirlerim oldu.
Louis ve
Claudia. Bu ikisi yeryüzünde dolaşmış en göz kamaştırıcı ölümsüzlerdi
ve onları kendi istediğim gibi yapmıştım.
Koloniye ulaştıktan çok kısa süre sonra Louis'ye âşık olmuştum

farımla ilgilenen koyu renk saçlı genç bir burjuvaydı Louis. Konuşması kibar, davranışları inceydi. Gerçekçiliği ve kendine yönelik yıkıcılığıyla Nicolas'ın ikizi gibi görünüyordu.
Nicki'nin derinliği, başkaldırıcılığı vardı onda. O da Nicki gibi bir yandan inanırken bir yandan da inanmayarak kendine işkence etme ve sonunda umutsuzluğa kapılma yeteneğini taşıyordu. Yine de Louis'nin beni kendine bağlaması Nicolas'ınkinden çok ama çok daha güçlüydü. En acımasız anlarında bile Louis içimde yumuşak bir yere dokunuyordu. Bana olan bağımlılığı ile, her davranışıma, söylediğim her söze karşı duyduğu coşku ile beni baştan çıkarıyordu. Gösterdiği saflıkla kazanıyordu beni her zaman. Tanrının sırtını bize dönse bile yine de Tanrı kaldığına inanıyordu. Onun burjuva inancına göre lanet ve esenlik küçük ve umutsuz dünyanın sınırlarını oluşturuyordu.
Louis'nin öyle bir kafa yapısı vardı ki bu onu her zaman acı çekmeye eğilimli kılıyordu. Ölümlüleri benden de çok seviyordu. Zaman zaman

Louis'ye bakmamın nedeninin Nicki'ye olanlardan dolayı kendimi cezalandırmak olup olmadığını merak ederim. Belki de Louis'yi yaratmamın nedeni çekmem gerektiğini hissettiğim cezayı yıllar boyunca bana vereceğini ve benim vicdanım olacağını düşünmüş olmamdır.

Ama onu seviyordum, açık ve yalın olan şey bu. Yaşayan ölüler arasındaki tüm yaşamım boyunca yaptığım en bencil ve düşüncesizce eylemi yapmaya beni götüren şey onu yanımda tutmak, en değerli anlarda onu kendime daha yakından bağlamak için duyduğum dayanılmaz istekti. Bu en büyük suçumu işleyip Louis'yi yaratarak kendimi yeniden yaratıyordum. Louis için de bu Claudia'yı yaratmak olmuştu.

Çarpıcı güzellikte bir vampir çocuk.

Onu aldığımda bedeni daha altı yaşında bile değildi. Louis gibi Claudia da onu aldığım sırada ölmek üzereydi. Eğer bunu yapmasaydım ölecek olmasına karşın bu yaptığım şey tanrılara bir başkaldırıydı ve hem Claudia hem de ben bunu ödeyecektik. Ama bu öyküyü Louis, Vampirle Görüşme'de anlatmış zaten. Bu anlattıklarında, tüm çelişkilerine ve korkunç yanlış anlamalarına karşın Claudia, Louis ve benim bir araya gelişimizin ve birlikte geçirdiğimiz altmış dört yılın atmosferini yakalamayı başarmış. Bu süre boyunca biz kendi türümüzün eşi bulunmaz örnekleriydik.

İpek ve kadifeler giyinmiş bir öldürücü avcılar üçlüsü. Bizi büyük
bir lüks içinde ağırlayan ve tükenmez taze kurbanlar sağlayan

New Orleans kentinin büyümesini kendi görkemli yerimizden igj» yorduk.

Gerçi Louis güncesini yazarken bunu bilmiyor olsa da altmış be. yıl bizim dünyamızda herhangi bir birliktelik için çok dikkat çekecek bir süre.

Söylediği yalanlara, yaptığı yanlışlara gelince, onun aşırı düş OQ. cünü, acı sözlerini ve boş gururunu bağışlıyorum. Aslında çok da gu_

rurlu değildi. Ona kendi güçlerimin yarısını bile vermemiştim. Çünkü suçluluk duygusu ve kendini aşağılama eğilimi onu verdiklerimin bile yarısını kullanamaz durumda tutuyordu. Alışılmadık güzelliği ve dayanılmaz çekiciliği bile onun için bir sırdı. Onu bir vampir yapmamın nedeninin onun çiftlik evine imrenmem olduğunu okuduğunuzda bunu aptallığından çok alçak gönüllülüğüme bağışlayabilirsiniz sanırım. Benim bir çiftçi olduğum inancına gelince, bunu anlamak kolay. Louis orta sınıftan ayrımcı ve kısıtlayıcı bir ailenin çocuğuydu. Tüm koloni tarımcıları gibi gerçek bir aristokrat olmayı düşlüyordu ama şimdiye dek karşısına böyle biri çıkmamıştı. Oysa ben uzun bir feodal beyler zincirinden geliyordum ve bu beyler yemekte parmaklarını yalar ve yedikleri etlerin kemiklerini omuzlannın üzerinden arkaya, köpeklerine atarlardı.

Benim suçsuz yabancılarla oynadığımı, önce onlarla dost olduğumu sonra da öldürdüğümü yazıyor. Oysa yalnızca kötülük yapanları öldüreceğim konusunda kendime verdiğim söze kendimi de şaşırtacak biçimde bağlı kaldığımı ve yalnızca kumarbazları, hırsızlan ve katilleri öldürdüğümü nasıl bilebilirdi ki? -Örneğin Louis'nin yazılarında umutsuzca romantikleştirdiği bir tanmcı olan genç Frenier aslında önüne çıkanı öldüren bir katil, hileci bir kumarbazdı, onu öldürdüğüm sırada kumar borqa karşılığında ailesinin çiftliğini vermek üzereydi. Bir keresinde Louis'yi aşağılamak için onun önünde karnımı doyurduğum fahişeler birçok gemiciyi ilaçlarla uyutup soymuşlardı ve bu gemicileri bir daha kimse canlı görmemişti.-Ama aslında böyle küçük şeylerin önemi yok. O kendi inandığı öyküyü anlatmış.

Louis her zaman kendi eksiklerinin ve yanlışlarının bir toplamı oldu. Tanıdığım en ayartıcı insan düşmanıydı. Marius bile böylesine tutkulu ve derin düşünceli bir yaratık düşünemezdi. Her zaman bir beyefendiydi. Claudia'ya masada çatal bıçağın nasıl kullanılacağın1 bile öğretmişti. Oysa bu minik yaratığın bir bıçağa ya da çatala dokunmak için en küçük bir gereksinimi bile yoktu.

Başkalarının güdülerine ve acılanna karşı körlüğü, yumuşak ve kanşık siyah saçları ya da yeşil gözlerindeki sorunlu bakışları kadar bir parçasıydı Louis'nin.
Niçin içini kavuran bir endişeyle bana geldiği, onu terketmemem
için yalvardığı zamanlan, birlikte yürüdüğümüz ve birlikte konuştuğumuz,
Claudia'yı eğlendirmek için Shakespeare oynadığımız
ya da
kol kola nehir kıyısındaki tavernalarda avlanmaya gittiğimiz zamanları
ya da ünlü melez balolarında koyu renk tenli güzellerle dans ettiğimiz
zamanları anlatma sıkıntısına gireyim ki?
Satır aralarını okuyun.
Onu yarattığım zaman ona ihanet etmiştim, önemli olan bu.
Tıpkı
Claudia'ya ihanet ettiğim gibi. Yazdığı saçmalıklan bağışlıyorum, çünkü o, ben ve Claudia'nın paylaştığı ürkütücü hoşnutluk konusunda gerçeği söylemiş. Antik rejimin tavuskuşu renkleri ölürken, Mozart ve Haydn'ın güzelim müzikleri yerlerini Beethoven'in zaman zaman benim imgelemimdeki Cehennem Çanlanna benzeyen patlamalarına bırakırken bizim o uzun on dokuzuncu yüzyılın altmış yılında böyle bir hoşnutluk hissetmeye hiç hakkımız yoktu. Ben istediğimi, her zaman istemiş olduğum şeyi elde etmiştim.
Onlara sahiptim. Zaman zaman Gabrielle'yi unutabiliyordum, Nicki'yi unutabiliyordum, giderek Marius'u ve Akaşa'nın durgun yüzünü, elinin dondurucu dokunuşunu ve kanının sıcaklığını unutabiliyordum.
Ama ben her zaman birçok şey istedim. Onun Vampirle Görüşme'de anlattığı yaşam nasıl açıklanabilirdi? Biz niçin bu kadar uzun süre dayanmıştık?
Bütün on dokuzuncu yüzyıl boyunca Avrupa'nın edebiyat yazarları vampirleri keşfediyorlardı. Lord Ruthven'in yaratısı Dr. Polidori yerini Sir Francis Varney'in ucuz korku kitaplanna bırakmıştı.

Ardından
Sheridan Le Fanu'nun yarattığı göz kamaştırıcı ve çarpıcı
Kontes
Carmilla Karnstein ve en son olarak vampirlerin dev maymunu,
kıllı
Slav Kontu Drakula geliyordu. Kont Drakula'nın kendini bir
yarasaya
çevirebilmesine ya da ortadan kaldırabilmesine karşın yine
de şatosunun
duvarlarına bir sürüngen gibi tırmanma huyu vardı, ki
herhalde
bunu eğlenmek için yapıyordu. Bunlar ve bunlara benzer
daha
birçokları gotik ve fantastik masallar için doyurulmaz bir
açlığı
beslemeye hizmet ediyorlardı.
Biz on dokuzuncu yüzyıl kavramlarına çok uygunduk. Aristokrat bir uzaklığımız vardı insanlardan, her zaman kibardık, acımasızdık. Bizim türümüz için olgunlaşmış ama kendi türümüzden
başkaları ol-

madiği için sorunsuzca dolaştığımız bir toprakta birbirimize tutun muş yaşıyorduk.
Belki de tarihteki en uygun anı bulmuştuk. Canavar ve insan arasındaki eksiksiz dengeydi bizim ulaştığımız şey. Kafamdaki vaıtıpir romansı düşüncelerine göre yarattığım çocuklarımda, eskilerin tavus rengi brokarları uçuşan siyah pelerin ve siyah şapkayla birlikte en iyi sergilenişlerini buluyorlardı, küçük kızın mor kurdeleyle bağlı bukleleri ipek elbisesinin kabarık kollan üzerine dökülüyordu. Ama Claudia'ya ne yapmıştım? Bunun cezasını ne zaman ödeyecektim?
Louis ve beni, birbirimize sıkıca bağlayan gizem olmak ona ne kadar yetecekti. Claudia bizim ay ışığıyla aydınlanan gecelerimizin sanat perisiydi, ikimiz de kendimizi ona adamıştık. Hiçbir zaman bir kadın bedeni taşımayacak olan küçük kızın onu küçük bir porselen bebek

bedenine hapseden şeytan babasına vurması kaçınılmaz bir şey miydi?
Marius'un uyarılarını dinlemem gerekirdi. O büyük ve kendinden geçirici deneyin kıyısında dururken bir an durup düşünmem gerekirdi: bir vampir yaparken kimlerin seçilmesi gerektiğini biliyordum.
Derin bir soluk almış olmam gerekirdi.
Ama anlıyorsunuz, bu da Akaşa'ya keman çalmaya benziyordu.
Bunu yapmak istiyordum. Ne olacağını görmek istiyordum, yani böylesine güzel küçük bir kızla demek istiyorum.
Oh, Lestat, sen başına gelenlerin hepsini hak ettin. Ölüm senin için bir kurtuluş olurdu onun için senin ölmemen gerekir. Sen aslında cehenneme gitmeliydin.
Peki ama niçin yalnızca bencil kafam bana verilen öğütlerin hiçbirini
dinlemiyordu? Niçin bunlardan hiçbir şey
öğrenmiyordum?
Gabrielle, Armand, Marius, hiçbiri bana bunu öğretememişti. Ama ben aslında hiç kimseyi dinlememiştim. Şöyle ya da böyle bunu hiçbir zaman yapamam.
Şimdi bile Claudia'dan dolayı pişman olduğumu, onu hiç görmemiş olmayı istediğimi söyleyemem. Ona sarılmamış, kulağına gizli şeyler fısıldamamış, gülüşünün yaşadığımız bütünüyle insanca evin gölgeli odalarında yankılanışını duymamış olmayı istediğimi söyleyemem.
Cilalı mobilyalı, karanlık yağlıboya resimli ve pirinç çiçek saksılı evimizde Claudia benim karanlık çocuğumdu, sevgilimdi.
Claudia
benim yüreğimi yaraladı.
1860 ilkbaharının sıcak, bunaltıcı bir gecesinde bana bütün he~
saplan ödetmeye girişti. Beni kandırdı, tuzağa düşürdü, ilaçlarla ve
zehirlerle doldurulmuş bedenime bir bıçağı durmaksızın saplıyordu-

Sonunda vampir kanımın neredeyse her damlası yaraların iyileşmesi için gereken o birkaç değerli saniye geçmeden önce dışarı akmıştı. Onu suçlamıyorum. Ben kendim de böyle bir şey yapabilirdim. O çılgın anları hiçbir zaman unutmayacağım, o anlar kafamın araştırılmayan bir bölgesine kapatılmayacak lıiçbir zaman. Beni yere yıkan şey, boynumu kesen ve yüreğimi parçalayan bıçak değil onun kurnazlığı ve iradesiydi. Yaşadığım sürece her gece o anları düşüneceğim, ayaklarımın altında açılan uçurumu, ölümsüzlerin ölümüne öylesine yaklaştığım o düşüşü göreceğim. Bunu bana Claudia verdi.

Ama kanım kendisiyle birlikte görme, işitme ve hareket etme gücümü de götürerek akarken düşüncelerim gerilere uzandı. Duvar kâğıtlı ve dantel perdeli cennetimizdeki lanetli vampir ailemizin yaratılışının çok gerilerine gitti. Konının eski Dionisian tanrısının etinin parçalandığını, kanının aktığını hissettiği o eski mitsel ülkelerin ormanları canlandı gözümün önünde.

Eğer anlam yoksa bile en azından uyumun pırıltısı, aynı eski temanın çarpıcı bir yinelenişi vardı.

Tanrı ölür. Tanrı dirilir. Ama bu kez kimsenin kefareti ödenmez. Daha sonra bataklığın pis kokulu karanlığında terkedildiğimde susuzluğun bana kendimi toparlattığını, ileri ittiğini hissettim. Bulanık suda ağzım açıldı, köpek dişlerim sıcak kanlı yaratıklar aradılar.

Böylece ayaklarım uzun geri dönüş yoluna çıkacak güce kavuştular. Üç gece sonra, yeniden dövülmüştüm ve çocuklanm beni kasaba evimizin yerinde yükselen cehennem alevlerine terketmişlerdi. Alevlerden sürünerek kaçarken beni koruyan şey eskilerin, Magnus, Marius ve Akaşa'nın kanlarıydı.

Ama bu iyileştirici kandan yeni bir destek almadıkça yaralanmın iyileşmesi zamanın eline kalmıştı.

Louis'nin tarihinde anlatamayacağı şey bundan sonra başıma gelenlerdi.

Yıllarca insan sürüsünün kıyılarında avlanan, yalnızca çok gençleri ya da sakatlan yakalayabilen bir canavar olarak sürdürdüğüm yaşantıyı bilemezdi. Kurbanlarım benim için sürekli tehlikeydi.

Romantik şeytanın tam tersi olmuştum. Kendinden geçme değil dehşet getiriyordum. Les Innocents'in paçavralara bürülü yaşlı hayaletlerine benzemiştim.
Yaralarımın verdiği acı ruhumu, düşünme gücümü de etkilemişti. Bakmaya cesaret ettiğimde aynada gördüğüm yaratık ruhumu titretiyordu.
Yine de tüm bu zaman boyunca bir kez bile Marius'u çağırmadım,
ona ulaşmaya çalışmadım. Onun iyileştirici kanını isteyemezdim. Bir

yüzyıl sürecek cehennem acılarını çekmek Marius'un beni kınama sından daha iyiydi. En kötü yalnızlık, en kötü acılar onun yapuöm, şeyleri bilmesinden ve sırtını bana dönmesinden daha iyiydi.
Gabrielle'ye gelince, o beni yaptığım her şey için bağışlayabilip kanı en azından iyileşmemi hızlandırmaya yetecek denli güçlüydü' ama onu aramak için nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Uzun Avrupa yolculuğuna çıkacak kadar iyileştiğimde yardım isteyebileceğim tek kişiden yardım istedim: Armand. Armand benim ona verdiğim toprakta yaşamayı sürdürüyordu, Magnus'un beni yarattığı kulede yaşıyordu. Temple Bulvarındaki Vampirler Tiyatrosunda sözleşmenin önderi olmayı sürdürüyordu ve bu tiyatro da benimdi.
Ve bunların ötesinde Armand'a hiçbir açıklama yapmak zorunda değildim. Peki onun bana bir borcu yok muydu? Kapımn çalındığını duyup açmaya geldiğinde onu görmek benim için çok sarsıcı oldu. Üzerindeki güzel dikilmiş siyah ceketle Dickens'ın romanlarından fırlamış genç bir kahramana benziyordu. Rönesans bukleleri kesilmişti. Yüzündeki sonsuz gençliğe bir David Copperfield saflığı ve bir Steerforth gururu yerleşmişti, içindeki ruhun gerçek doğasından başka her şeydi bunlar.
Bana bakarken bir an için içinde parlak bir ışık yandı. Sonra ellerimi
ve yüzümü kaplayan yaralara baktı ağır ağır ve hafif bir sesle,

neredeyse şefkatle konuştu:
'İçeri gir, Lestat.'
Elimi tuttu. Magnus'un kulesinin dibinde yaptırdığı eve girdik birlikte. Bu garip çağın Byronik dehşet öykülerine uygun karanlık ve ürkütücü bir yerdi burası.
'Mısır'da ya da Uzak Doğu'da bir yerlerde yaşamının son bulduğuna ilişkin söylentiler var, biliyor musun?' dedi gündelik bir Fransızca'yla. Üzerinde onda hiçbir aaman görmediğim bir canlılık vardı. Artık yaşayan bir varlık gibi davranmakta ustalaşmıştı...'Eski yüzyılla birlikte ortadan kayboldun ve o zamandan bu yana kimse bir şey duymadı.'
'Ya Gabrielle?' diye sordum hemen. Kapıdan girer girmez bunu sormadığıma kendim bile şaşırmıştım.
'Paris'ten aynldığınızdan bu yana kimse onu görmedi ya da onunla ilgili bir şey duymadı,' dedi.
Bir kez daha gözleri okşarcasına üzerimde dolaştı. Heyecanını pek gizleyemiyordu. Yakındaki ateşin sıcaklığını hissettiğim gibi hissediyordum ondan yayılan sıcaklığı. Düşüncelerimi csumaya çalıştığını biliyordum.
VAMPİRİN ŞARKISI | 469
'Sana neler oldu?' diye sordu.
Yaralarım kafasını karıştırıyordu. Bunlar çok fazla sayıda ve çok derindi. Ölüm anlamına gelmesi gereken bir saldırının yaralarıydı bunlar. Kafa karışıklığım yüzünden her şeyi ele verdiğimi düşünüp birden paniğe kapıldım. Yıllar önce Marius'un anlatmayı bana yasakladığı şeyleri açığa vurmuş olabilirdim.
Ama dışarı dökülen Louis ve Claudia'nın öyküsü oldu. Kekeleyen yarı gerçekler kendilerini açığa vurdular, yalnızca tek bir olgu dışında. Bu da Claudia'nın küçük bir çocuk olduğuydu. Louisiana'daki yılları anlattım kısaca. Çocuklarımın sonunda nasıl tam onun talimin ettiği gibi bana başkaldırdıklarını anlattım. Kurnazlık yapmaya kalkışmadım. Şimdi bana gereken şeyin onun kanı olduğunu açıkladım. Tüm bunları ona anlatmak, anlattıklarımı değerlendirdiğini hissetmek çok acıydı. Ona evet sen haklısın demek. Öykümün tamamı

bu değil, ama genelde sen haklısın demek. O zaman yüzünde gördüğüm şey üzüntü müydü? Bunun zafer olmadığı kesindi. Ellerimin titreyişine bakıyordu. Tökezlediğimde, doğru sözcükleri bulamadığımda sabırla bekliyordu. Kanından birazcık vermesinin iyileştirmemi hızlandıracağını fısıldadım.
Birazcık kan kafamı toparlamamı sağlayacaktı. Ona içinde yaşadığı kuleyi, evini yapmada kullandığı altını verdiğimi anımsatırken kendini beğenmiş ya da hakkını arayan biri gibi duyulmamaya çalıştım. Vampirler Tiyatrosu hâlâ benimdi, o da herhalde benim için bu küçücük şeyi yapabilirdi. Ona söylediğim sözcüklerde çirkin bir saflık vardı. Şaşkın, zayıf ve susuzdum. Ateşin parlaklığı beni endişelendiriyordu.
Bu boğucu odaların tahta işlemeleri üzerine düşen titrek ışık oynamalarında garip yüz imgeleri beliriyor ve kayboluyordu.
'Paris'te kalmak istemiyorum,' dedim. 'Sana ya da tiyatrodaki sözleşmeye
sorun yaratmak istemiyorum. Senden yalnızca küçük
bir şey
istiyorum. Tek istediğim...' Cesaretim ve söyleyecek sözlerim tükenmiş
gibi görünüyordu.
Uzun bir süre geçti.
'Bana bu Louis'yi anlat,' dedi.
Gözlerim yaşlarla doldu. Louis'nin yıkılmaz insanlığı, başka ölümlülerin kavrayamadıkları şeyler konusunda gösterdiği derin anlayış konusunda aptalca birkaç söz söyledim. Yüreğimden gelen şeyler fısıldadım.
Bana saldıran Louis değildi. O kadın saldırdı bana, saldıran Claudia'ydı.
Armand'ın içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Yanaklarında
hafif bir pembelik belirdi.

'Onları burada, Paris'te görenler olmuş,' dedi yumuşak bir sesle 'Bu yaratık bir kadın değil. O bir vampir çocuk.' Bunu neyin izlediğini anımsayamıyorum. Belki yaptığım yanlış açıklamaya çalışmışımdır. Belki yaptığım şeyin hiçbir açıklamasının olmadığını itiraf etmişimdir. Belki de yeniden ziyaretimin amacına geri dönmüş, bana neyin gerektiğini anlatmışımdır. Beni evden dışarı çıkarıp dışarda bekleyen bir arabaya götürürken onunla Vampirler Tiyatrosuna gelmemi söylediğinde çok aşağılanmış olduğumu hissediyordum.
'Anlamıyorsun,' dedim. 'Oraya gidemem. Ötekilerin beni böyle görmelerini istemiyorum. Arabayı durdurman gerekiyor.
Senden istediğim
şeyi yapmalısın.'
'Hayır, her şeyi tersine görüyorsun,' dedi çok sevecen bir sesle. Şimdiden Paris'in kalabalık caddelerine gelmiştik bile. Anımsadığım kenti göremiyordum. Bu kent, gürleyen buharlı trenler ve dev beton bulvarlarla dolu bu metropol bir karabasan gibiydi. Endüstri çağının tozu, dumanı ve pisliği hiçbir yerde bu Işık Kentinde olduğu kadar korkunç görünmemişti.
Beni güçlükle arabadan çıkardığını zorlukla anımsıyorum. Geniş kaldırımlardan tiyatro kapılarına doğru itilerek götürülürken tökezliyordum.
Bu dev bina neydi böyle? Burası Temple Bulvarı mıydı?
Sonra her yanı Goya, Brueghel ve Bosch'un kanlı tablolarıyla dolu ürkütücü bir bodruma inmiştik.
Sonunda tuğla duvarlı bir hücrede yerde yatarken hissettiğim açlık. Öylesine bitkindim ki ona sövgüler sıralamak bile elimden gelmiyordu.
Üzerimizden geçen tramvayların demir
tekerleklerinden çıkan
titreşimlerle dolu bir karanlığın içinde yatıyordum.
Bir süre sonra orada ölümlü bir kurbanın olduğunu farkettim. Ama kurban ölüydü. Soğuk kan, mide bulandırıcı kan. En iğrenç beslenme yolu. Yapış yapış cesedin üzerine uzanmış, artıkları emiyordum.
Sonra Armand geldi. Gölgelerin arasında hareketsiz durdu. Beyaz gömleği ve siyah yünlü giysisiyle bakımlı ve tertemizdi. Kısık bir sesle

Louis ve Claudia'dan söz etti. Bir tür yargılama yapılacaktı. Dizlerinin üzerine çöküp yanıma oturdu. Bir an için insanca davranmayı unutmuş, pis ve ıslak yere oturmuştu. 'Başkalarının önünde Claudia'nın ne yaptığını anlatacaksın,' dedi. Sonra kapıya başkaları, tanımadığım yeniler gelip bana baktılar.
'Ona giysiler getirin,' dedi Armand. Eli onıuzumun üzerindeydi-
'Yitik efendimiz şık görünmeli,' dedi onlara. 'O her zaman böyle ol-
VAMPİRİN ŞARKISI [471
muştu.'
Eleni, Felix ya da Laurent'le konuşmak için onlara yalvardığımda bana güldüler. Bu adlan bilmiyorlardı. Gabrielle'nin adını hiç duymamışlardı. Peki Marius neredeydi? Aramızda kimbilir kaç ülke, nehir ve dağ yatıyordu? Acaba bu olanlan duyabiliyor ve görebiliyor muydu? Yukarda, tiyatroda ölümlü izleyiciler vardı. Ağıla kapatılmış koyunlar gibi tahta basamakların, tahta zeminin üzerinde gürültü yapıyorlardı. Buradan uzaklaştığımı, Louisiana'ya geri döndüğümü düşledim. Zamanın beni iyileştirmesini bekleyecektim. Yeniden toprağı düşledim.
Kahire'deyken serin derinlikleriyle tanıştığım toprağı.
Louis ve
Claudia ile yeniden birlikte olduğumuzu düşledim. Bir mucize olmuş,
Claudia büyümüş ve güzel bir kadın olmuştu. Gülerek konuşuyordu
benimle, 'Avrupa'ya bunu bulmak için gelmiştim, böyle büyümenin
yolunu bulmak için.'
Buradan çıkmama hiçbir zaman izin verilmeyeceğinden, Les Innocents'in altındaki sefiller gibi buraya gömüleceğimden, ölümcül bir yanlış yaptığımdan korkuyordum. Kekeliyor, ağlıyor ve Armand ile konuşmaya çalışıyordum. Sonra Armand'ın orada olmadığını ayrımsadım.

Geldiyse bile hemen gitmiş olmalıydı. Düş görüyordum.
Sonra kurban, sıcak kurban. 'Onu bana ver, sana yalvanyorum!' dediğimde Armand hep aym şeyi söylüyordu:
'Benim sana dediğim şeyleri söylemen gerekiyor.' Bu ayaktakımı mahkemesinde canavarlar, beyaz suratlı cinler suçlamalar yağdırıyorlardı. Louis umutsuzca yalvanyordu, Claudia dili tutulmuş gibi duruyor ve bana bakıyordu. Sonra kendi sesimi duydum, evet diyordum, bana bunu yapan Claudia'ydı. Beni gerisin geri gölgelerin arasına sürükleyen Armand'a sövgüler yağdırıyordum.
Oysa Armand'ın yüzü her zamanki gibi pırıl pırıldı.
'Tamam Lestat, iyi basardın. İyi basardın bu işi.' Ne yapmıştım? Çocuklarımın eski kuralları çiğnedikleri konusunda tanıklık mı etmiştim? Sözleşmenin efendisine baş mı kaldırmışlardı?
Eski kurallar konusunda ne biliyorlardı ki? Louis için çığlıklar atıyordum.
Sonra karanlıkta kan içiyordum, bu kez bana canlı bir kurban vermişlerdi ama içtiğim kan iyileştirici kan değildi, yalnızca kandı.
Yeniden arabadaydık, dışarda yağmur yağıyordu. Kırlardan geçiyorduk.
Sonra eski kulenin içinden geçip tepesine çıktık.
Elimde Claudia'nın
kanlı sarı elbisesi vardı. Dar, ıslak bir yerde güneş
tarafın-

dan yakılışını görmüştüm. 'Külleri savurun!' demiştim. Oysa kirrıs yapmamıştı bunu. Yırtık sarı elbise bodrumda yerde duruyordu. Şi^ diyse elimdeydi. 'Külleri savuracaklar, değil mi?' dedim. 'Adalet istemiyor muydun?' diye sordu Armand. Siyah yün pelerini rüzgârla uçuşuyordu, yüzü yeni öldürdüğü kurbanın verdiği güçle karanlık görünüyordu.
Bunun adaletle ne ilgisi vardı? Niçin bu şeyi, bu küçük elbiseyi elimde tutuyordum?

Magnus'un surlarından dışarı baktım ve kentin beni almaya geldiğini gördüm. Kuleyi kucaklamak için uzun kollarını uzatmıştı, havada fabrika dumanlarının kokusu vardı.
Armand taş parmaklığa dayanmış sessizce duruyor ve beni seyrediyordu.
Birden Claudia kadar genç göründü. Onlan yapmadan önce
arkalarında geçirilmiş bir yaşantılarının olduğundan emin ol, hiçbir
zaman Armand kadar genç birini alma. Clauida ölmüştü, hiçbir
şey söylemiyordu. Çevresindeki devler anlamadığı bir dilde konuşuyorlarmış
gibi çevresine bakmıyordu.
Armand'ın gözleri kızarmıştı.
'Louis, nerede o?' diye sordum. 'Onu öldürmediler. Louis'yi gördüm. Yağmurda dışarı çıktı...'
'Onun peşinden gittiler,' diye yanıtladı. 'Şimdiden yok edildi bile.'
Yalancı, koroda şarkı söyleyen bir çocuğun yüzüyle bakıyordu oysa bana.
'Durdur onları, bunu yapmak zorundasın! Eğer hâlâ zaman varsa...'
Başını salladı.
'Niçin durduramıyorsun onları? Niçin yaptın bunu, tüm bu yargılamalar,
cezalar niçin? Onların bana ne yaptıklan senin umurunda mı
sanki?'
'Bitti.'
Rüzgârın uğultusu arasında buharlı bir düdüğün çığlığı duyuldu.
Düşüncelerimin bağlantısı kopuyordu. Geri dönmek istemiyordum.
Louis, geri dön.
'Bana yardım etmeyeceksin değil mi?' diye sordum umutsuzca. Öne doğru eğildi. Yıllar, yıllar önce olduğu gibi yüzü başka bir şeye

dönüşmüştü. Sanki içindeki öfke yüzünü eritiyordu. ‘Sana mı? Sen hepimizi yıkıma götürdün, her şeyi aldın elimizden.
Sana yardım edeceğimi nasıl düşünebilirsin anlamıyorum!’
İyice yaklaşmıştı
yanıma. ‘Temple Bulvarında hepimizi korkunç
posterlere dönüştürdün,
bizleri ucuz öykülerin ve salon gevezeliklerinin
konusu
VAMPİRİN ŞARKISI | 473
yaptın!’
‘Ama ben böyle bir şey yapmadım. Yemin ediyorum, bunu yapan ben değildim.’
‘Bizim sırlarımızı gün ışığına çıkaran sendin. Herkesin dilinde beyaz eldivenli Markiz, kadife pelerinli canavar dolaşıyordu!’ ‘Her şeyin suçunu bana yüklemen çılgınlık. Böyle bir şey yapmaya hakkın yok,’ diye direttim, ama sesim öylesine titriyordu ki kendi sözcüklerimi kendim anlayamıyordum.
Armand’ın sesi ağzından bir yılan tıslaması gibi çıkıyordu.
‘Eski mezarlığın altı bizim cennet bahçemizdi,’ diye söylendi. Orada inancımız ve bir amacımız vardı. Bizi alevden bir kılıçla oradan dışarı çıkaran sen oldun! Peki şimdi geriye neyimiz kaldı? Yanıt ver bana! Elimizdeki tek sevgi birbirimize duyduğumuz sevgi. Bizim gibi yaratıklar için bu ne anlama gelebilirse o!’ ‘Hayır, bu doğru değil, tüm bunlar daha önceden başlamıştı. Sen hiçbir şeyi anlamıyorsun. Hiçbir zaman da anlamadın.’
Ama beni dinlemiyordu. Üstelik beni dinleyip dinlemediğinin
önemi de yoktu. Yanıma doğru yaklaşıyordu, karanlık bir
şimşek gibi
yükseldi eli, sonra başım arkaya devrildi. Gökyüzünü ve
Paris
kentini baş aşağı gördüm.
Düşüyordum.
Düşerken kulenin pencerelerinin önünden geçtim, sonunda
taş

zemin yükseldi ve beni yakaladı. Bedenimdeki tüm kemikler ufacık
parçalara ayrılmıştı.
2
Louisiana'ya giden bir gemiye binecek kadar güçlenmem iki yılımı almıştı. Hâlâ sakattım ve yaralarım kapanmamıştı. Ama Avrupa'dan ayrılmam gerekiyordu. Yitik Gabrielle'den bir fısıltı bile duymamıştım. Güçlü ve büyük Marius'tan da ses çıkmamıştı. Marius'un benimle ilgili yargısını verdiğinden emindim.
Eve gitmem gerekiyordu. Ev New Orleans'tı. Sıcak oradaydı, çiçekler
orada her zaman açıyordu. Üstelik hiç tükenmeyen para kaynağımla
orada beş ya da altı konut almıştım kendime. Beyaz kolonları
çürümeye, balkonlarının boyalan dökülmeye yüz tutmuştu ama

yine de benim konutlarımdı bunlar.
1800'lerin son yıllarını eski Garden District'te, Lafayette Mezarlığından
birkaç blok ötede, evlerimden en güzelinin bahçesindeki
yüksek meşelerin dibinde, hiç kimseyle ilişki kurmadan geçirdim. Mum ya da yağ lambası ışığında elime geçirebildiğim tüm kitapları okudum. Şatodaki odasına kapanıp okuyan Gabrielle'ye benzemiştim, yalnızca benim yanımda hiçbir mobilya yoktu. Bir odadan diğerine geçerken arkamda tavana kadar uzanan kitap yığınları bırakıyordum. Zaman zaman bir kütüphaneye ya da eski bir kitapçı dükkânına girip yeni kitaplar çalacak güç buluyordum kendimde, ama giderek daha az dışarı çıkar olmuştum. Dergileri bir yana atmıştım.
Mumlar, yağ şişeleri biriktiriyordum.
Ne zaman yirminci yüzyıl oldu anımsamıyorum. Tek anımsadığım her şeyin daha da karardığı ve çirkinleştiğiydi. On sekizinci yüzyılda

tanıdığım güzellik giderek bir düş gibi görünmeye başlamıştı. Şimdi dünyayı korkunç ilkeleriyle burjuvazi yönetiyordu. Eski rejimin öylesine sevdiği duygusallık ve aşırılık, güvenilmez şeyler olmuşlardı. Ama görüşüm ve düşüncelerim giderek daha da bulutlanıyordu. Artık insan avlamaz olmuştum. Oysa bir vampir insan kanı ve insan ölümü olmaksızın kuvvetlenemez. Eski mahallenin bahçe hayvanlarını, iyi beslenmiş ve şımartılmış kedileri ve köpekleri kandırarak yaşamımı sürdürüyordum. Bunları ele geçiremediğim zaman da fareli köyün kavalcısı gibi şişman, uzun kuyruklu, gri fareleri çağırıyordum yanıma. Bir gece limandaki barakaların yakınlarında Mutlu Saat adında küçük bir tiyatroya gidebilmek için sessiz sokaklardan uzun bir yolculuğu göze aldım. Yeni sessiz hareketli resimleri görmek istiyordum. Yaralı yüzümü saklamak için kürk yakalı bir paltoya sarınmıştım. İskelet gibi ellerimi eldivenlerle gizlemiştim. Gündüz gökyüzünün görünüşü, bu bulanık filmde bile beni dehşete düşürmüştü. Ama ürkütücü siyah ve beyaz tonları bu renksiz çağa çok uygun görünmüştü gözüme.

Başka ölümsüzleri düşünmüyordum. Yine de zaman zaman bir vampir çıkıyordu ortaya. Bunlar benim sığınağıma yanlışlıkla gelmiş öksüz bir yeni vampir, ya da efsanelerin Lestat'ını arayan bir gezgin olabiliyordu. Onlarla karşılaşmak bana dehşet veriyordu. Doğaüstü sesin tınısı bile sinirlerimi zedeliyor, beni uzak köşelere kaçırıyordu. Yine de acılarım ne denli büyük olursa olsun her yeni kafada Gabrielle'mle ilgili bilgiler arıyordum ve hiçbir zaman bulamadım. Bunun ardından da gelen vampirin beni iyileştirme umu-

duyla getirdiği zavallı insan kurbanları görmezden gelmekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Ama böyle birliktelikler çok sürmüyordu. Gelen vampir korkmuş, öfkelenmiş, bağıra çağıra ayrılıyordu yanımdan ve ben yine sevgili sessizliğime geri dönüyordum.

Bu tür şeylerden kaçmak için biraz daha derine kayıyor ve karanlıkta yatıyordum.

Artık çok fazla okumaz olmuştum. Okuduğum zaman da Kara
Maske dergisini okuyordum. Yirminci yüzyılın çirkin, nihilist adamlarının
öykülerini okuyordum. Gri ceketli dolandırıcılar, banka soygunculan
ve dedektifler. Bir şeyler anımsamaya çalışıyordum ama
çok zayıftım ve çok yorgundum.
Sonra bir akşam Armand geldi.
İlkin bunun bir sanrı olduğunu düşündüm. Evin yıkık girişinde kımıldamadan duruyordu. Küçük kahverengi kasketi ve yirminci yüzyıla göre kesilmiş saçlarıyla daha da genç görünüyordu. Üzerinde koyu
renk kumaştan dar bir giysi vardı.
Bu bir yanılsama olmalıydı. Evin girişine gelmişti. Ben sırtımı kırık Fransız penceresine dayamış olarak yerde oturuyor ve ay ışığında Sam Spade okuyordum o sırada. Beni seyreden bu figür gerçek olamazdı. Ama burada tek bir terslik vardı. Eğer kendime düşlerimde bir konuk uyduracak olsaydım bunun Armand olmayacağı kesindi. Yan gözle baktım ona. Bu kadar çirkin göründüğüm için, orada yatmış fırlak gözleriyle bakan bir iskelete benzediğim için biraz utanır gibi oldum. Sonra Maltese Falcon'u okumayı sürdürdüm.
Dudaklarım
Sam Spade'in sözlerini söylemek için kıpırdıyordu. Yeniden başımı kaldırdığımda Armand hâlâ oradaydı. Aynı gece miydi yoksa bir sonraki gece mi hiç bilmiyordum. Louis ile konuşuyordu. Bir süredir orada durduğu kesindi. Paris'te bana Louis konusunda söylediğinin yalan olduğunu anladım.
Tüm bu yıllar boyunca Louis, Anrıand'ın yanında kalmıştı. Louis beni arıyordu. Beni bulmak için kasabaya inmiş o kadar uzun süre yaşadığımız kasaba evine gitmişti. Sonunda buraya gelmiş ve pencereden görmüştü beni.

Bunu düşünmeye çalıştım. Louis buradaydı, bu kadar yakındaydı ve ben bilmiyordum bile.
Sanırım biraz güldüm. Louis'nin yanmadığı düşüncesinin anlamını
tam olarak göremiyordum. Ama hâlâ yaşıyor olması inanılmaz güzel
bir şeydi. O yakışıklı yüzün, o çarpıcı anlatımın, o yumuşacık se-

sin hâlâ varolması inanılmaz güzeldi. Benim güzel Louis'm yaşıy0 du, ölmemişti, Claudia ve Nick gibi yok olmamıştı. Ama belki de ölmüştü. Armand'a niçin inanacaktım ki? Ay ışıöln. da okuduğum kitaba geri döndüm. Bahçedeki bitkilerin bu kadar yükseğe çıkmamış olmasını istiyordum. Armand'a dışardaki sarmaşıklardan birkaçını koparmasının iyi olacağını söyledim, nasıl olsa çok güçlüydü. Sabah sefası sarmaşıkları ve mor salkımlar üst kat balkonlarından sarkıyor ve ay ışığını kesiyorlardı. Ayrıca eskiden yalnızca bataklık olan yerlerde şimdi yaşlı, koyu renk meşeler vardı. Gerçekten Armand'dan bunu yapmasını istediğimi sanmıyorum.
Bulanık olarak anımsadığım tek şey Armand'ın bana Louis'nin onu terkettiğini, daha fazla sürdürmek istemediğini anlattığı. Armand'ın sesi boş ve kuru duyuluyordu. Yine de durduğu yerde ay ışığı onun üzerinde parlıyordu. Sesinin eski yankısı yerindeydi, derinlerden gelen bir acının sesiydi bu.
Zavallı Armand. Bir de bana Louis'nin öldüğünü söylemiştin.
Git
Lafayette Mezarlığı altında kendine bir yer kaz. Hemen yolun karşısında.
Hiçbir sözcük söylenmemişti. Duyulur hiçbir gülüş de yoktu, yalnızca içimde bir gülüşün verdiği gizli haz duygusu vardı. Kirli ve boş odanın ortasında duran Armand'ın duru bir imgesini anımsıyorum, her yanda uzanan sıra sıra kitaba bakıyordu. Çatıdaki çatlaklardan içeri akan yağmur kitapların içine işlemiş kâğıtlarını eritip hamura döndürmüştü. Armand'ı bunların önünde gördüğümde kitapların eriyip tükenmiş

olduklarını açıkça anlamıştım. Evin tüm odalarındaki kitapların da bu durumda olduklarını anlamıştım. O bunlara bakmaya başlayıncaya dek buna dikkat etmemiştim. Yıllardır girmemiştim o odalara.
Bundan sonra sanınm birçok kez daha geri geldi. Onu görmüyordum ama dışardalci bahçede dolaştığını duyabiliyordum.
Düşünceleri bir ışık demeti gibi beni arıyordu.
Louis batıya gitmişti.
Bir keresinde, temellerin altındaki yıkıntılar arasında yatarken Armand pencere kenarına geldi ve bana baktı. Onu görmedim, yalnızca bana tısladığını ve fare avcısı olduğumu söylediğini duydum.
Delirdin. Her şeyi bilen, bizimle alay eden sen delisin artık. Delisin
ve karnını farelerle doyuruyorsun. Biliyorsun, Fransa'da eskiden
senin türünü, derebeylerini tavşan avcıları diye çağırırlardı, çünkü aç
kalmamak için tavşan avlardınız. Şimdi bu evin içinde sen nesin pe"
ki? Paçavralı bir hayalet, bir fare avcısı. Artık anlamlı sözler etmeyi

bırakmış ağızlarına ne gelirse söyleyen eskiler gibi delirdin sen de. Bir de üstüne ataların gibi fare avlıyorsun.
Yine güldüm. Güldüm, güldüm. Kurtları anımsadım ve güldüm. 'Beni her zaman güldürüyorsun,' dedim ona. 'Paris'teki o mezarın altında da sana gülecektim ama bunu yapmak kibarca görünmemişti gözüme. Beni lanetlediğin ve bizimle ilgili tüm öykülerin suçunu bana yıktığın zaman bile gülünçtün. Eğer beni kuleden aşağı atmak üzere olmasaydın o zaman da gülerdim. Hep güldürüyorsun beni.'
Aramızdaki bu nefret bana nefis bir şey gibi görünüyordu. Böylesine alışılmadık bir heyecan. Yanımda olması ve onunla alay edebilmem, onu küçümseyebilmem.
Yine de çevremdeki sahne değişmeye başlamıştı. Yıkıntıların arasında yatmıyordum. Evimin içinde dolaşıyordum. Üzerimde yıllardır giydiğim

pis paçavraların yerine siyah, kuyruklu şık bir ceket ve saten astarlı bir pelerin vardı. Üstelik ev güzelleşmişti, tüm kitaplar raflardaki yerlerine yerleşmişlerdi. Yerdeki parkeler şamdandaki mumların ışığında parlıyordu, her yerden müzik geliyordu. Bir Viyana valsinin sesleri, kemanların zengin uyumu duyuluyordu. Her adımda kendimi yeniden güçlü ve hafif hissediyordum. İnanılmaz bir hafiflik hissediyordum. Merdivenleri kolayca çift çift atlayabilirdim. Karanlığın içersinde siyah pelerinim arkamda kanat gibi dalgalanarak uçabilirdim.

Sonra karanlıkta hareket etmeye başladık. Armand ile birlikte yüksek bir çatıda duruyorduk. Aynı eski moda akşam giysileriyle Armand ışık saçıyordu. Nehrin uzaktaki gümüş kıvrımının iki yanında karanlık, şarkı söyleyen ağaçlar uzanıyordu. Alçak gökyüzünde inci grisi buluüann arasından yıldızlar parlıyordu. Yalnızca bunlan görmek, nemli rüzgân yüzümde hissetmek beni ağlatmıştı. Armand yanımda duruyordu, kolunu omuzuma dolamıştı.

Bana bağışlamaktan, üzüntüden, bilgelikten, acı yoluyla öğrenilen
şeylerden söz ediyordu. 'Seni seviyorum benim karanlık kardeşim,'
diye fısıldadı.

Sözcükler içimde kan gibi yayıldılar.

'Ben öç almak istemiyordum,' diye fısıldadı. Yüzü acı dolu, yüreği kınktı. 'Ama sen iyileştirilmek için bana geldin ve beni istemedin. Yüzyıl boyunca seni bekledim ama sen beni istemedin!' Ve biliyordum, tüm bu zaman boyunca biliyordum ki yeniden güçlenmem bir yanılsamaydı, ben paçavralar içindeki aynı iskelettim.

Ev hâlâ bir yıkıntıdan başka bir şey değildi. Bana sarılan bu doğadışı varlığın içinde bana gökyüzünü ve rüzgârı geri verecek güç vardı.

'Sev beni, kanım senin olsun,' dedi. 'Bu kanı şimdiye dek hiç kim şeye vermedim.' Dudaklarını yüzümde hissettim. 'Seni aldatamam,' diye yanıtladım. 'Seni sevemem. Sen benim için nesin ki seni seveyim? Başkalarının gücü ve tutkusu için açlık çeken ölü bir şeysin sen.

Susuzluğun bedenselleşmesi.' Bir anlık korkunç bir güçle ona vuran ve çatıdan aşağıya yuvarlayan ben oldum. Hiç ağırlığı yoktu, gri gecenin içinde gözden kayboldu.
Ama kim yenilmişti? Yumuşak ağaç dalları arasından ait olduğu toprağa düşen kimdi? Yeniden eski evin dibine, paçavralar ve pislik içine yuvarlanan. Sonunda elleri ve yüzü soğuk toprağa dayalı olarak yıkıntılar arasında yatan kimdi?
Yine de bellek oyun oynayabilir. Belki de yalnızca düşünmüştüm bunları. O son davetini ve arkasından gelen derin acıyı. Gözyaşlarını. Bildiğim şey aylar sonra onun yine orada olduğuydu. Zaman zaman o eski Garden District sokaklarında yürüdüğünü duyuyordum onun. Onu çağırmak, ona söylediğim şeylerin yalan olduğunu, onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Onu seviyordum.
Ama belki de benim her şeyle barışma zamanım gelmişti. Açlık çekme ve sonunda toprağın altına girme zamanım gelmişti. Belki de tanrının düşlerini görme zamanıydı. Armand'a tannnın düşlerini nasıl anlatabilirdim ki?
Artık mumlar yoktu, lambalar için yağ da yoktu. Bir yerlerde sağlam bir kutu olacaktı. Paralar, mücevherler, avukatlanma ve bankacılarıma yazdığım mektuplarla dolu bir kutu. Mektuplarda onlara bıraktığım paralarla mallarımı yönetmeyi sürdürmeleri yazılıydı.
Peki öyleyse niçin şimdi toprağa girmeyeyim? Başka yüzyılların
yıkıntıları üzerindeki bu eski kentte hiçbir zaman rahatsız edilmeyeceğimi
biliyordum. Her şey eskisi gibi sürecek, sürecekti. Gökyüzünden gelen ışıkla biraz daha Sam Spade öyküsü okudum. Dergideki tarihe baktım. 1929 olduğunu öğrendiğimde bunun olanaklı olmadığını düşündüm. Sonunda gerçekten derinlere gömülmek için bana güç vermeye yetecek kadar kan içtim farelerden.
Toprak beni kucaklıyordu. Kalın ve nemli katmanları arasından yaşayan şeyler geçiyor ve kurumuş etimin üzerine düşüyordu. Eğer
bir gün yeniden doğrulursam, eğer yıldızlarla dolu gece

göğünün
küçücük bir parçasını görürsem, bir daha asla kötü şeyler yapmayacağımı
düşündüm. Hiçbir zaman suçsuzları
öldürmeyecektim-
Zayıfları avladığım ?.aman bile bunlar umutsuz ve ölmek üzere olan-

lardı. Karanlık Hileyi bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Yalnızca sürekli bilgi olacaktım, hiçbir amacım olmayacaktı başka. SUSUZLUK. Işık kadar duru bir acı.
Marius'u gördüm. Onu öylesine canlı gördüm ki bu bir düş olamaz, diye düşündüm. Yüreğim acı verici biçimde genişledi. Marius göz kamaştırıcı görünüyordu. Üzerinde dar bir giysi vardı, modern çizgilerde kesilmişti ama kadifeden yapılmıştı. Beyaz saçı kısa kesilmiş ve yüzünden arkaya taranmıştı. Bu modern Marius'un üzerinde çarpıcı bir hava bir canlılık vardı.
Eski günlerden kalan giysileri üzerinde olduğu zaman bunlar pek göze çarpmıyorlardı.
Marius çok dikkate değer şeyler yapıyordu. Önünde üç ayak üzerine yerleştirilmiş siyah bir kamera vardı. Bembeyaz bir ışıkla dolu bir stüdyoda ölümlülerin filmlerini çekerken sağ eliyle kamerayı çeviriyordu.
Bunu gördüğümde yüreğim nasıl kabarıyordu. Onu bu ölümlülerle konuşurken, onlara nasıl birbirlerine sanlıp dans edeceklerini, nasıl hareket edeceklerini anlatırken görmek çok etkilemişti beni. Evet, arkalarında boyalı sahne vardı. Yüksek tuğla bir bina olan stüdyonun pencerelerinden sokaktan geçen motorlu arabaların gürültüsü duyuluyordu.
Hayır, bu bir düş değildi, dedim kendime. Bu gördüklerim oluyor. Marius orada. Bir pencerelerin ötesindeki kenti görebilseydim nerede olduğunu anlayacaktım. Genç oyuncularla hangi dili konuştuğunu bir duyabilseydim. 'Marius,' dedim, ama beni kuşatan toprak sesi yuttu. Sahne değişti.

Marius büyük bir kafese binmiş bir bodruma iniyordu. Metal kapılardan sürtünme ve şangırtılar çıkıyordu. Korunması Gerekenlerin bulundukları büyük bir tapınağa girdi. Burası ne kadar farklıydı. Artık duvarlarda Mısır resimleri, çiçek kokulan ve altın pırıltısı yoktu. Yüksek duvarlar izlenimcilerin fırçalarının binlerce renk parçacığıyla çizdiği canlı bir yirminci yüzyıl dünyası sergiliyorlardı. Güneşte parlayan kentlerin üzerlerinde uçaklar uçuyor, çelik köprülerin kemerleri üzerinde kuleler yükseliyor, gümüş denizlerde dev gemiler dolaşıyordu. Bu üzerine çizildiği duvarları gözden silen, Akaşa ve Enkil'in hareketsiz ve değişmeyen figürlerini çevreleyen bir evrendi. Marius tapınakta dolaşıyordu. Karanlık karışık heykellerin, telefon aygıtlarının, tahta sehpaların üzerindeki daktiloların önünden geçti. Korunması Gerekenlerin önüne kocaman bir gramofon yerleştirdi.

Dönen plağın üzerine iğneyi yavaşça yerleştirdi. Metal borudan ince
bir Viyana valsi döküldü.
Bu tatlı buluşun bir adak gibi onların önlerine konduğunu g0r_ mek beni güldürdü. Vals de onlar için havada yükselen tütsü gjbj miydi acaba?
Ama Marius'un görevleri bitmemişti. Duvara beyaz bir perde indirdi. Oturmuş tanrı ve tanrıçanın arkasında yüksek bir setin üzerinden beyaz perdenin üzerine ölümlülerin filmlerini yansıttı.
Korunması
Gerekenler bu titreşen imgelere sessizce bakıyorlardı. Bir müzedeki heykellere benziyorlardı, elektrik ışığı beyaz tenlerinin
üzerinde parlıyordu.
Sonra mucize gibi bir şey oldu. Filmdeki sinirli küçük insancıklar konuşmaya başladılar. Gramofondan yükselen müziğin önünde gerçekten konuşuyorlardı.
Heyecandan, tüm bunları görmenin verdiği neşeden donmuş bir biçimde bunları izlerken birden üzerime büyük bir üzüntü çöktü, ezici bir şeyin ayrımına vardım. Bu yalnızca bir düştü. Çünkü filmlerdeki

küçük insancıkların konuşması olanaksızdı. Oda ve içindeki inanılmaz şeyler bulanıklaştılar. Tüm bunları uydurmam korkunç bir yanlıştı, korkunç bir şekilde kendini ele vermeydi. Kendi bildiğim minik parçacıklan birleştirerek uydurmuştum bunları. Sessiz filmleri Mutlu Saat adındaki küçük tiyatroda kendi gözlerimle görmüştüm, karanlıkta çevremdeki yüzlerce evden gramofonlan duymuştum.
Ve Viyana valsi, ah, bu da Armand'ın benim üzerimde yaptığı büyüden alınmaydı. Bunu düşünmek yüreğimi parçalıyordu. Peki ama niçin kendimi aldatma konusunda biraz daha ustaca davranmamıştım. Niçin filmi sessiz tutmamıştı düşlerim. Bunu yapmış olsaydım bu gördüklerimin gerçek olduğuna inanmayı sürdürebilirdim sonsuza dek. Ama tüm bunları uydurduğumun, kendimi bunlarla avutmaya çalıştığımın son bir kanıtı daha vardı. Akaşa, benim sevgili Akaşa'm benimle konuşuyordu!
Akaşa odanın kapısında durmuş, yeraltı koridorundan ileriye, Marius'un yukardaki dünyaya geri döndüğü asansöre bakıyordu. Gür siyah saçları beyaz omuzlanna dökülüyordu. Selam vermek için soğuk beyaz elini kaldırdı. Dudaklan kırmızıydı. 'Lestat!' diye fısıldadı. 'Gel.' Düşünceleri sessizce ondan bana akıyordu. Yıllar yıllar önce
Les
Innocents'in altında benimle konuşan yaşlı kraliçe vampirin
sözcük-

lerini yineliyordu.
Taş yastığımda yatıp yukardaki ölümlü dünyanın düşlerini gördüm. Seslerini, yeni müziğini, ninnilerini dinledim mezarımda yatarken. İnanılmaz buluşlarını gözlerimin önüne getirdim. Düşüncelerimin zaman ötesi derinliklerinde bu dünyanın ne denli yürekli olduğunu biliyordum. Beni göz kamaştırıcı biçimlerinin dışında bırakmış olmasına karşın orada özgürce dolaşacak kadar güçlü birini özlüyordum. Bu dünyanın yüreğine girip orada Şeytanın Yolunu izleyecek olan birini.
'Lestat,' diye fısıldadı yeniden. Mermer yüzünde trajik bir canlılık vardı. 'Gel!'

'Oh, sevgilim,' dedim, dudaklarımın arasında toprağın tadı vardı. 'Bir yapabilseydim benden istediğini.'
Lestat de Lioncourt
Yeniden Dirilişinin 1984'üncü yılında
Dionisios San Francisco'da 1985
1
Albümümüzün satışa çıkmasından bir hafta önce onlar ilk kez kendilerini gösterdiler. Telefonda bize gözdağı verdiler Vampir Lestat adındaki rock grubunu çevreleyen gizlilik çok yoğun ve neredeyse aşılamazdı. Yaşamöykümü yayımlayan yayıncılar bile bizimle tam bir işbirliği içindeydiler. Kayıtlann yapıldığı ve filmlerin çekildiği uzun aylar boyunca New Orleans'ta onlardan tek birini bile görmemiştim, ne de çevrede dolaştıklarını duymuştum.
Yine de nasılsa gizli telefon numaramızı ele geçirmiş ve elektronik mesaj makinesine sövgülerini ve gözdağlarını doldurmuşlardı. 'Toplum dışısın sen. Senin ne yaptığını biliyoruz. Sana durmanı buyuruyoruz.' 'Çık dışarı da seni görebilelim, dışarı çıkmaya çağırıyoruz seni.'
Grubu New Orleans'ın kuzeyinde güzel, eski bir çiftlik evine yerleştirmiştim. Onlar esrarlı sigaralarını içerken ben de kadehlerine Dom Perignon dolduruyordum. Beklenti ve hazırlık hepimizi yormuştu. San Francisco'da vereceğimiz ilk konseri, başarının ilk kesin tadını hevesle bekliyorduk.
Sonra avukatım Christine ilk telefon mesajlarını gönderdi. Dünya dışı seslerin o tuhaf tınısını çok iyi yakalamıştı makine nasılsa. Gecenin ortasında müzikçilerimi havaalanına götürdüm ve batıya gittik. Bundan sonra Christine bile bilmiyordu nerede saklandığımızı. Müzikçiljrin kendileri de nerede olduklarından tam olarak emin değillerdi. Carmel Vadisinde lüks bir çiftlik evinde müziğimizi ilk kez
radyoda duyduk. Kablolu televizyon ilk video filmlerimizi göster-

diğinde neşe içinde dans ettik.

Her akşam yalnız başıma bir kıyı kenti olan Monterey'e gidiyor ve Christine'in gönderdiği haberleri alıyordum. Sonra avlanmak için kuzeye gidiyordum.
San Francisco'ya gidiyordum şık ve güçlü siyah Porsche'me binip. Sahil yolunun virajlarını baş döndürücü bir hızla geçiyordum. Büyük kentin kenar mahallelerinin bulanık sarı ışığında kurbanlarımı eskisinden biraz daha acımasızca ve biraz daha yavaş öldürüyordum. Gerginlik dayanılmaz olmaya başlamıştı.
Ama hâlâ ötekileri görmemiş, seslerini duymamıştım. Elimdeki tek şey hiç tanımadığım ölümsüzlerden bana gönderilen telefon mesajlarıydı.
'Seni uyarıyoruz. Bu çılgınlığı sürdürme. Senin düşündüğünden daha tehlikeli bir oyun oynuyorsun.' Sonra ardından ölümlü kulakların duyamayacakları bir fısıltının kaydı geliyordu. 'Hain!' 'Toplum dışı!' 'Kendini göster, Lestat!'
Eğer San Francisco'da avlanıyorlarsa onları görmemiştim.
Ama
San Francisco yoğun ve kalabalık bir kent. Ben de her zaman olduğu
gibi kurnaz ve sessizdim.
Sonunda Monterey posta kutusuna telgraflar yağmaya başladı. Başarmıştık. Albümümüzün satışlan burada ve Avrupa'da rekorlar kırıyordu. San Francisco'dan sonra istediğimiz her kentte konser verebilirdik. Yaşamöyküm bir kıyıdan ötekine tüm kitapçılarda satılıyordu. Vampir Lestat listelerin tepesindeydi. Gece San Francisco'da her zamanki gibi avlandıktan sonra arabamı Divisadero Caddesi boyunca sürerdim. Porsche'nin siyah kaportası yıkık Viktoryan evlerin arasından süzülürken Louis'nin Vampirle Görüşme'deki öyküleri ölümlü gence bunlardan hangisinde anlattığını merak ediyordum. Sürekli olarak Louis ve Gabrielle'yi düşünüyordum. Armand'ı düşünüyordum. Marius'u düşünüyordum. Bütün öyküyü anlatarak ihanet etmiştim Marius'a.
Acaba Vampir Lestat'ın elektronik duyargaları onlara ulaşacak denli uzun muydu? Video filmlerini görmüşler miydi:

Magnus'un
Kalıtı, Karanlık Çocukları, Komnması Gerekenler? Adlarını açığa vurduğum başka eskileri düşündüm: Mael, Pandora, Lanetli Ramses. Aslına bakılırsa Marius istese beni bulabilirdi, onun için tüm bu gizliliklerin ve önlemlerin hiçbir anlamı yoktu. Güçleri Amerika'nın engin uzaklıklarını kolayca aşabilirdi. Eğer beni arıyorsa, eğer duyduysa...
Eski düşüm geldi gözlerimin önüne. Marius film kamerasının
ko-

lunu çeviriyordu, Korunması Gerekenlerin tapınağının duvarlarında titrek resimler oynuyordu. Bunları yalnızca anımsamam bile yüreğimi çarptırıyordu.
Yavaş yavaş yeni bir yalnızlık kavramına ulaştığımı anlamaya başlıyordum. Dünyanın bir ucundan ötekine uzanan sessizliği ölçmek için yeni bir yöntemim vardı. Bu sessizliği bölen tek şey hiçbir imge taşıyamayan o mesajlardı. Zamanla gözdağları da giderek daha artmıştı.
'San Francisco'da sahneye çıkmaya kalkma. Seni uyarıyoruz. Bu yaptığın şey çok kaba ve aşağılık bir davranış. Seni cezalandırmak için her şeyi göze alırız.'
Arkaik dil ve kolayca tanınan Amerikan sesinin tuhaf birleşimine gülüyordum. Bu modern vampirler neye benziyorlardı acaba? Bir kez ölümsüzlerle dolaşmaya başladıklarında eğitiliyorlar mıydı? Belli bir tarz edinmişler miydi? Sözleşmelerin içinde mi yaşıyorlardı yoksa tıpkı benim gibi motosikletle mi dolaşıyorlardı? İçimde denetlenemez bir heyecan yükseliyordu. Gece boyunca yalnız başıma, kulağımda radyodan yükselen müzikle araba sürerken içimde tümüyle insanca bir coşku doğduğunu hissediyordum. Ölümlülerim Tough Cookie, Alex ve Larry'nin yapmak istedikleri gibi gösteri yapmak istiyordum. Kayıtlar ve filmlerle uğraşıp didindikten sonra şimdi çığlıklar atan bir kalabalığın karşısında hep birlikte seslerimizi yükseltmek istiyordum. Zaman zaman Renaud'un küçük tiyatrosundaki o geçmiş geceyi çok duru olarak anımsıyordum.

En garip ayrıntılar geliyordu gözümün önüne. Yüzüme sürdüğüm beyaz boyanın verdiği duygu, pudra kokusu, sahne ışıklarına çıkmadan hemen önceki an.
Evet, her şey bir araya geliyordu. Eğer Marius'un gazabı da bunlarla birlikte gelecekse bunu da hak etmiştim öyle değil mi? San Francisco beni büyülemişti, biraz da yumuşatmıştı nasılsa.
Louis'min burayı niçin seçtiğini anlamak zor değildi. Neredeyse Venedik'i andırıyordu. Çok renkli, ağır başlı konutları, karanlık dar sokaklarda birbirine yapışık uzanan apartmanlarıyla karşı koyulmaz bir çekiciliği vardı. Kentin merkezindeki gökdelenler bir okyanus sisi içersinden masal ormanları gibi yükseliyordu. Her gece Carmel Vadisine dönerken New Orleans'tan Monterey'e iletilen hayran mektuplarıyla dolu torbaları da yanıma alıyordum.
Bunlarda vampir yazıları arıyordum. Biraz bastırarak yazılmış harfler,
hafifçe eski moda bir yazı biçimi, belki de doğaüstü bir yeteneği
gösterecek türden bir mektup, örneğin el yazısıyla yazılmış ama

Gotik bir baskı gibi görünen bir yazı. Ama ölümlülerin ateşli hayranlıklarını belirten mektuplardan başka hiçbir şey yoktu. Sevgili Lestat, arkadaşım Sheryl ve ben seni seviyoruz. Altı saat sırada beklememize karşın San Francisco konseri için bilet alamadık. Lütfen bize iki bilet gönder. Senin kurbanların olmak istiyoruz. Kanımızı içebilirsin.
San Francisco konserinden önceki gece saat üç:
Carmel Vadisinin serin yeşil cenneti uykuda. Dağlara bakan çayırların önündeki dev sığınağımda uyukluyordum. Ara sıra Marius'u görüyordum düşümde. Marius benimle konuşuyordu:
'Niçin benim öç almamı göze alıyorsun?'
'Çünkü bana sırtını döndün,' dedim ona.
'Asıl neden bu değil,' dedi. 'Bir dürtüyle davranıyorsun. Tüm parçaları havaya fırlatmak istiyorsun.'

‘Olayları etkilemek istiyorum, bir şeyler olmasını istiyorum!’ dedim. Düşümde bağırıyordum. Birden çevremde Carmel Vadisindeki evin varlığını hissettim. Bu yalnızca bir düştü, zayıf, ölümlü bir düş. Yine de başka bir şey daha vardı...yanlış bir dalga boyundan yayın yapıp her şeyi karıştıran bir radyo dalgası gibi bir şey. Bir ses
Tehlike. Hepimiz için tehlike diyordu. Bir an için gözümün önünde
karlar ve buzlar belirdi. Rüzgâr uğulduyordu. Taş zeminde bir şey
kırıldı, kırık camlar. Lestat! Tehlike!
Uyandım.
Artık kanepede uzanmıyordum. Ayağa kalkmış cam kapılara bakıyordum. Hiçbir şey göremiyor, duyamıyordum. Karşımda yalnızca tepelerin bulanık çizgileri ve beton iniş alanında dev bir sinek gibi duran helikopterin kara gölgesi vardı. Ruhumla dinledim. Öyle dikkatle dinliyordum ki terlemeye başlamıştım. Yine de hiçbir ileti, hiçbir imge alamıyordum. Sonra karanlıkta bir yaratık olduğunu ayrımsadım yavaş yavaş.
İncecik fiziksel sesler duyuyordum.
Dışarda sessizce yürüyen bir şey vardı. Hiç insan kokusu gelmiyordu. Dışarda onlardan biri vardı. Onlardan biri gizliliğimizin içine girmişti. Çayırlığın içersinden geçmiş, uzaktaki helikopter siluetinin yanından bana doğru yaklaşıyordu.
Yeniden dinledim. Tehlike mesajını güçlendirecek en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Aslında gelen yaratığın kafası bana kapalıydı. Yalnızca uzakta yürüyen bir yaratıktan gelen kaçınılmaz sinyalleri alıyordum.

Alçak çatılı ev beni sanyordu. Beyaz duvarlar ve sessiz televizyondan gelen mavi, titrek ışıkla burası dev bir akvaryuma benziyordu. Tough Cookie ve Alex birbirlerinin kolları arasında boş şöminenin önündeki halının üzerinde yatıyorlardı. Larry hücreye benzeyen yatak odasında uyuyordu. Yanında batıya gelmeden önce New Orleans’tan ‘topladıklan’ Salamander adındaki aşka doymaz sevgilisi vardı. Başka

alçak tavanlı, modem odalarda ve mavi istiridye kabuğu biçimindeki yüzme havuzunun yanındaki kulübede koruyucular uyuyorlardı. Dışarda, bulutsuz kara göğün altında, bu yaratık yoldan yürüyerek bize doğru geliyordu. Şimdi bu şeyin tek başına geldiğini duyabiliyordum.
İnce karanlıkta doğaüstü bir yüreğin vuruşlan. Evet, bunu çok açıkça duyabiliyorum. Tepeler uzakta hayaletler gibi görünüyorlardı. Akasyalann sarı çiçekleri yıldızların altında mat bir beyazlıkla parlıyor. Gelen yaratık hiçbir şeyden korkmuyor gibi görünüyordu. Yalnızca geliyor. Düşünceleri bütünüyle kapalı, içine işlenemez. Bunun anlamı gelenin eskilerden biri olduğu olabilir ancak. Çok usta biri, ama ustalar hiçbir zaman ayaklannın altındaki çimenleri ezmezler. Bu gelen neredeyse bir insan gibi hareket ediyordu. Bu vampir benim kendi yaptığım bir vampirdi.
Yüreğim çırpınıyordu. Köşede toplanmış perdelerin akında yan yanya gizlenmiş alarm kutusunun küçücük ışıklarına baktım. Ölümlü ya da ölümsüz her kim olursa olsun, birisi eve girmeye kalkarsa sirenlerini çalmaya başlayacaktı.
Yaratık helikopter iniş alanının yanına gelmişti. Uzun, ince bir figür. Kısa, koyu renk saçlar. Sonra camın arkasındaki elektrik mavisi aydınlıkta beni görebiliyormuş gibi durakladı. Evet, beni görmüştü. Bana doğru ilerledi, ışığa doğru. Kıvraktı, bir ölümlü için biraz fazla hafifti hareketleri. Siyah saçlar, yeşil gözler, özensiz giysilerin altında ipek gibi hareket eden kollan üzerinde omuzlarından sarkan yıpranmış siyah bir kazak vardı, bacaklan uzun siyah sırıklar gibiydi.
Boğazımda bir yumru hissettim. Titriyordum. O anda bile neyin önemli olduğunu anımsamaya çalışıyordum. Geceyi tarayıp diğerlerini bulmalıydım, dikkatli olmalıydım. Tehlike. Ama şimdi bunlann hiçbirinin önemi yoktu. Biliyordum. Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. Hiçbir işe yaramadı, hiçbir şeyi kolaylaştırmadı. Sonra aklıma alarm düğmeleri geldi, bunlan kapattım. Dev cam kapıları açtım. Odadan içeri serin ve taze hava doldu.

Yaratık helikopteri geçmişti, bir dansöz gibi çevresinde dönüp onu seyrediyordu. Başını arkaya eğmiş, baş parmaklarını siyah pantolonunun ceplerinin kenarına geçirmişti. Yeniden bana baktığında yüzünü açıkça gördüm. Ve gülümsedi.
Anılanınız bile bizi aldatabilir. Louis bunun kanıtıydı. İnce ve bir lazer ışığı gibi göz alıcıydı yanıma yaklaşırken. Bütün eski imgeler toz gibi havaya savruldular.
Alarm sistemini yeniden çalıştırdım. Kapıları ölümlülerimin üzerine kapattım ve anahtarı kilide sokup döndürdüm. Bir an için buna dayanamayacağımı sandım. Oysa bu yalnızca başlangıçtı. Eğer Louis burada, benden yalnızca birkaç adım ötedeyse ardından başkalannın da geleceği kesindi. Hepsi geleceklerdi.
Döndüm ve ona doğru yürüdüm. Camdan dışan taşan mavi ışığın altında bir an sessizce süzdüm onu. Konuşurken sesim kısıktı. 'Siyah pelerin, güzel kesimli siyah ceket, ipek boyunbağı ve geri kalan bütün saçmalıklar nerede?' diye sordum. Gözler birbirlerine kilitlendiler. Sonra dinginlik bozuldu, Louis hiç ses çıkarmadan gülüyordu.
Ama bir yandan da yüzünde bana gizli bir sevinç veren dikkatli bir anlatımla beni inceliyordu. Bir çocuk rahatlığıyla uzandı, parmaklarını gri kadife ceketimin üzerinde dolaştırdı.
'Her zaman yaşayan bir efsane olunamaz,' dedi. Sesi bir fısıltı gibiydi ama fısıltı değildi. Fransızca aksanını kolayca duyabiliyordum, oysa kendiminkini hiçbir zaman duyamamıştım. Ağzında çıkan hecelerin sesine, bunun kulağıma böylesine tanıdık gelmesine neredeyse dayanamıyordum. Ona söylemeyi planladığım tüm katı ve ekşi sözleri unutmuştum, yalnızca sanldım ona.
Geçmişte hiç sarılmadığımız gibi sanldık birbirimize. Gabrielle ve benim bir zamanlar yaptığımız gibi sıkıca yakalamıştık birbirimizi. Sonra ellerimi saçlarında, yüzünde dolaştırdım, onu gerçekten görmek istiyordum, bana ait olduğunu hissetmek istiyordum. O da aynısını yapıyordu. Sanki hem konuşuyor hem konuşmuyorduk.
Gerçekten sessiz seslerle konuşuyorduk ve bunları karşılayan sözcükler yoktu. Şefkatle ve neredeyse benimki kadar güçlü ve ateşli

bir doyum duygusuyla dolup taştığını hissediyordum. Ama birden duruldu, yüzü biraz asıldı.
'Senin öldüğünü sanıyordum biliyorsun,' dedi. Sesi zorlukla duyulabiliyordu.
'Beni burada nasıl buldun?' diye sordum.

'Benim bunu yapmamı istedin,' diye yanıtladı. Saf bir kafa karışıklığı belirdi yüzünde. Yavaşça omuzlarını silkti. Yaptığı her şey beni kendine çekiyordu, tıpkı yüzyıl önce olduğu gibi. Uzun ve narin parmakları vardı ama buna karşın elleri çok güçlüydü.
'Seni görmemi ve seni izlememi sağladın,' dedi. 'Divisadero Caddesinde aşağı yukarı dolaşıyor ve beni arıyordun.' 'Sen hâlâ orada miydin?'
'Benim için dünyada en güvenli yer orası,' dedi. 'Oradan hiç ayrılmadım. Beni bulamadıklarında orada aramaya geldiler, sonra da gittiler. Şimdi istediğim zaman aralarında dolaşıyorum ve beni tanımıyorlar. Hiçbir zaman neye benzediğimi bilmiyorlardı aslında.'
'Eğer bilselerdi seni yok etmeye kalkışacaklardı,' dedim. 'Evet,' diye yanıtladı. 'Vampirler Tiyatrosunda olanlardan bu yana bunu yapmaya çalışıyorlardı. Kuşkusuz Vampirle Görüşme onlara yeni nedenler de vermişti. Biliyorsun küçük oyunlarını oynayabilmek için nedenler gerekir onlara. Bu güdüye, heyecana gereksiniyorlar.
Bu onlar için kan gibi bir besin.' Sesi bir saniye için zorlanıyormuş gibi duyuldu.
Derin bir soluk aldı. Tüm bunları konuşmak güçtü. Yeniden ona sarılmak istedim ama bunu yapmadım.
'Ama tam şimdi,' dedi. 'Sanırım yok etmek istedikleri asıl sensin. Üstelik senin nasıl göründüğünü de biliyorlar.' Küçük bir gülümseme. 'Şimdi herkes senin nasıl göründüğünü biliyor.
Mösyö
Le Rock Yıldızı.'
Gülümsemesi genişledi. Ama sesi her zamanki gibi kibar ve alçaktı. Yüzü duygu doluydu. Yüzünde henüz en ufak bir değişiklik bile olmamıştı. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı. Kolumu omuzuna

attım, birlikte evin ışıklarından uzaklaştık. Helikopterin kocaman gri gölgesinin yanından geçtik, güneşten kavrulmuş tarlalar arasından tepelere doğru yürüdük. Bu denli mutlu olmak tuhaf bir duygu veriyordu, bu denli çok doyum hissetmek yanmak gibi bir şeydi.
'Söylediklerini yapacak mısın?' diye sordu. 'Yarın geceki konseri?' Hepimiz için tehlike. Bu bir uyarı mıydı yoksa bir gözdağı mı?
'Evet, kuşkusuz,' dedim. 'Bunu yapmamı ne engelleyebilir ki?'
'Seni durdurmak isterdim,' diye yanıtladı. 'Eğer yapabilseydim
daha çabuk gelecektim. Bir hafta önce senin izini bulabildim, sonra
yeniden yitirdim.'
'Peki niçin beni durdurmak istiyorsun?'

'Niçin olduğunu biliyorsun,' dedi. 'Seninle konuşmak istiyorum.' Böylesine yalın sözcüklerde ne kadar çok anlam vardı.
'Konserden sonra bunun için zaman olacak,' diye yanıtladım. 'Yarın ve yarın ve yarın. Hiçbir şey olmayacak. Göreceksin.' Bir yandan ona bakıyor, bir yandan da gözlerimi kaçırıyordum. Sanki yeşil gözler beni yaralıyordu. Modern konuşmalarda ona bir laser ışığı denebilirdi. Öldürücü ve narin görünüyordu. Kurbanları onu her zaman sevmişlerdi.
Ben de ne olursa olsun onu her zaman sevmiştim, öyle değil mi? Eğer önünüzde sevgiyi beslemek için sonsuzluk uzanıyorsa bu sevgi nasıl da güçlenebiliyor. Eski ivmesini, eski sıcaklığını yeniden kazanabilmesi için zamanda yalnızca kısacık bir an gerekiyor.
'Bundan nasıl emin olabiliyorsun Lestat?' diye sordu. Benim adımı söyleyişinde bambaşka bir yakınlık vardı. Ben hiçbir zaman aynı doğal yolda Louis demeyi başaramamıştım. Şimdi nereye gittiğimize bakmaksızın yavaş yavaş yürüyorduk, kollarımızı gevşek biçimde birbirimize dolamıştık. 'Bizi koruyan bir ölümlüler taburum var,' dedim. 'Helikopterde ve limuzinde ölümlülerimin yanında koruyucuları olacak. Havaalanından sonra ben Porsche ile yalnız başıma yolculuk yapacağım, böylece kendimi daha kolay koruyabileceğim, ama

çevremizde büyük bir araba konvoyu olacak. Üstelik bir avuç yirminci yüzyıl vampiri ne yapabilir ki? Bu budala yaratıklar tehditleri için telefonu kullanıyorlardı biliyor musun?'
'Bir avuçtan daha fazlalar,' dedi. 'Peki ama Marius'tan ne haber? Dışardaki düşmanların aralarında bunu tartışıyorlar. Marius'un öyküsünün doğru olup olmadığını, Korunması Gerekenlerin varolup
olmadıklarını...'
'Bu doğal, peki ya sen inandın mı buna?'
'Evet, okur okumaz,' dedi. Aramızda bir an sessizlik oldu. O anda belki ikimiz de uzun zaman önce beni sorguya çeken ölümsüzü anımsamıştık. Tüm bunlar nasıl başladı?
Bunları anımsamak çok fazla acı veriyordu. Bir bodrumdan tablolar çıkarıp üzerlerindeki tozu temizleyince renklerin canlılıklarını sürdürdüklerini bulmaya benziyordu bu. Bu tabloların ölü ataların resimleri olması gerekirdi, oysa bunlar bizim resimlerimizdi.
Ölümlüler gibi küçük bir el hareketi yaptım, saçlarımı alnımdan arkaya attım. Soğuk esintiyi hissetmeye çalışıyordum. 'Böylesine kendine güvenmeni sağlayan şey ne?' diye sordu.

'Yarın gece sahneye adımını atar atmaz Marius'un bu deneyi sorılandırmayacağını nereden biliyorsun?'
'Eskilerden herhangi birinin bunu yapacağını mı sanıyorsun?' diye
yanıtladım.
Uzunca bir süre derin derin düşündü. Her zaman yaptığı gibi düşüncelerinin derinlerine dalmıştı. Öylesine derinlere ki benim orada olduğumu bile unutmuştu. Çevresinde eski odaları görür gibi oldum. Gaz lambasının titrek aydınlığı belirdi gözlerimin önünde. Sokaklardan o eski günlerin seslerinin ve kokulannın geldiğini duyuyordum. İkimiz New Orleans'daki salonda oturuyorduk. Mermer şöminenin ızgarasının arkasında kömürler gürül gürül yanıyordu, bizden başka her şey yaşlanıyordu. Şimdi eski bir kazak ve yıpranmış bir pantolon giymiş bu modern çocuk terkedilmiş tepelerin önünde

duruyordu. Saçlan karmakarışıktı, gözlerinde içinde yanan ateşin pırıltıları vardı. Sanki yeniden yaşama döner gibi yavaşça doğruldu.
'Hayır, sanırım eskiler böyle bir şeye kafalarını hiç yormazlar bile. Eğer yorarlarsa da sonlandırmayacak kadar ilgilerini çeker olanlar.'
'Senin de ilgini çekiyor mu?'
'Evet, çektiğini biliyorsun,' dedi.
Yüzü hafifçe renklendi. Daha da çok insan yüzüne benzemeye başladı. Aslında bizim türümüzden tanıdığım herkesten daha çok insana benziyordu. 'Buradayım, öyle değil mi?' dedi. İçinde bir acının dolaştığını hissettim. Bütün varlığının içinde dolaşan, en soğuk derinliklerine dek ulaşan bir damar gibiydi çektiği acı.
Başımı salladım. Derin bir soluk aldım ve uzaklara baktım. Gerçekten söylemek istediğim şeyi, onu sevdiğimi söylemek isterdim.
Ama bunu yapamıyordum. Duygularım aşırı güçlüydü. 'Ne olursa olsun, bu her şeye değecek,' dedim. 'Yani eğer sen, ben, Gabrielle, Armand ve Marius kısaoık bir an için bile birlikte olursak buna değer. Bir düşün, belki Pandora da kendini göstermeye karar verir, ve Mael. Başka kimlerin geleceğini yalnızca Tann bilir.
Ya tüm eskiler gelirlerse. Buna değecek Louis. Geri kalanlara gelince, hiç mi lıiç aldırmıyorum.'
'Hayır, aldınyorsun,' dedi gülümseyerek. Derinden etkilenmişti. 'Yalnızca bunun çok heyecanlı olacağına ve girdiğin her savaşı kazanacağına güveniyorsun.'
Başımı eğdim. Güldüm. Bu günlerde ve bu çağlarda ölümlü erkeklerin yaptıkları gibi ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve
çimenlerin üzerinde yürüdüm. Soğuk California gecesinde bile
VAMPİRİN ŞARKISI 491
çayırda hâlâ güneş kokusu vardı. Ona bu işin ölümlülerle ilgili kısmını anlatmamıştım. Gösteriş duygusunu, kendimi televizyon
ekranında gördüğüm zaman, Kuzey Kumsalı plakçısının vitrinlerine

dizilmiş plak kapaklannda kendi yüzümü gördüğüm zaman üzerime
çöken ürkütücü deliliği.
Yanımda yürüyordu.
'Eğer eskiler beni gerçekten yok etmek isteselerdi,' dedim. 'Şimdiden
bunu yapmış olmazlar mıydı?'
'Hayır,' dedi. 'Seni gördüm ve izledim. Ama daha önce seni bulamadım.
Senin ortaya çıktığını duyar duymaz aramaya girişmiştim.'
'Nasıl duydun?' diye sordum.
'Büyük kentlerde vampirlerin buluştuğu yerler var,' dedi.
'Herhalde şimdiye dek bunu öğrenmişsindir.'
'Hayır, bilmiyordum. Anlat bana,' dedim.
'Vampir Bağlantısı adını taktığımız barlar bunlar,' dedi. Bunu söylerken yüzünde biraz ironik bir gülümseme vardı. 'Kuşkusuz buralara ölümlüler geliyorlar. Bu yerlerin adlarını biliyoruz. Londra'da Dr. Polidori, Paris'te Lamia var. Los Angeles kentinde Bela Lugosi, New York'ta Carmilla ve Lord Ruthven. Burada San Francisco'da olanı en güzelleri. Castro Caddesindeki Drakula'nın Kızı kabaresi.'
Gülmeye başladım. Gülmemek elimden gelmiyordu. Onun da gülmek üzere olduğunu görebiliyordum.
'Peki Vampirle Görüşme'deki adlar nerede?' diye sordum şakacı bir öfkeyle.
'Verboten,' dedi kaşlannı hafifçe yukarı kaldırarak. 'Onlar kurgu değil. Onlar gerçek. Ama senin video küplerinin şimdi Castro Caddesinde oynatıldığını söyleyebilirim sana. Ölümlü müşteriler istiyorlar bunu. Ellerindeki Bloody Mary kadehleriyle seni selamlıyorlar.
Les Innocents Dansı duvarlarda yankılanıyor.' Tam bir kahkaha krizine yakalanmak üzereydim. Bunu durdurmaya çalıştım. Başımı sarstım.
'Ama karanlık odalardaki konuşmalarda da devrime benzer bir şeye neden oldun,' diye sürdürdü aynı alaycı ciddiyetiyle. Gülümsemesini bastırmakta güçlük çekiyordu.
'Ne demek istiyorsua?'

‘Karanlık Hile, Karanlık Armağan, Şeytanın Yolu. Hepsi birbirlerine bu sözlerle takılıyorlar. Kendilerine henüz vampir kılığı bile edinmemiş yeni vampirlerin dilinde bu sözler. Kitabı sonuna dek lanetlerken bir yandan da içinde yazan şeylere öykünüyorlar.
Tepeden tır-

nağa Mısır takılarıyla donatıyorlar kendilerini. Siyah kadife yeniden zorunlu giysi durumuna geldi.’
‘Harika,’ dedim. ‘Ama bu yerler, neye benziyor buralar?’ ‘Vampir tuzaklarıyla dolu buraları,’ dedi. ‘Duvarları vampir filmlerinin posterleri süslüyor, yükseğe asılmış ekranlarda sürekli bu filmler gösteriliyor. Buralara gelen ölümlüler tiyatrolarda gördükleri tiplerin kılığına girmeye çalışan insanlar. Punk gençler, siyah pelerinlere sarınmış, beyaz plastik köpek dişleri takmış artistler. Bize neredeyse hiç dikkat etmiyorlar. Onlarla karşılaştırıldığımızda biz çok sıradan görünüyoruz. Kadifelere ve Mısır mücevherlerine karşın soluk ışıkta göze bile çarpmıyoruz. Tabi kimse buralardaki ölümlü müşterileri avlamıyor. Buralara gitmemizin nedeni bilgi edinmek.
Tüm Hıristiyan dünyada bir ölümlü için en güvenli yer vampir barları. Bir vampir barında öldüremezsin.’
‘Niçin kimse daha önce böyle bir şey düşünmedi acaba,’ dedim.
‘Düşünmüşler,’ dedi. ‘Paris’te Vampirler Tiyatrosu vardı biliyorsun.’
\
‘Tabi ya,’ dedim. Louis anlatmayı sürdürdü:
‘Vampir Bağlantısında bir ay önce senin geri döndüğün sözü dolaşmaya başladı. Bu haber o zaman bile eskimişti. New Orleans’da avlandığını söylüyorlardı. Sonra ne yapmayı amaçladığını öğrendiler. Yaşamöykünün ilk kopyalarını ele geçirmişlerdi. Video filmleri üzerine bitmez tükenmez konuşmalar oldu.’
‘Peki New Orleans’da niçin görmedim onları?’ diye sordum. ‘Çünkü yarım yüzyıldır New Orleans, Armand’ın alanıydı. Hiç kimse New Orleans’da avlanmaya cesaret edemez. Bu bilgileri Los Angeles ve New York’daki ölümlü kaynaklarından öğrenmişlerdi.’
‘New Orleans’da Armand’ı da görmedim,’ dedim.

'Biliyorum,' diye yanıtladı. Bir an için sorunlu ve kafası karışmış
gibi göründü. *
'Armand'ın nerede olduğunu kimse bilmez,' dedi sonunda biraz sıkkm bir sesle. 'Ama oradayken genç vampirleri öldürmüştü. New
Orleans'ı Armand'a bıraktılar. Eskilerden pek çoğunun böyle yaptığını, genç vampirleri öldürdüklerini söylüyorlar. Benim için de
aynı şeyi söylüyorlar aslında. Ama ben San Francisco'da bir hayalet
gibi avlanıyorum. Zavallı ölümlü kurbanlarımdan başka hiç kimseye
sorun çıkarmıyorum.'
Tüm bunlar beni çok şaşırtmamıştı.
'Bizlerden çok fazla sayıda var,' dedi. 'Ve her zaman da böyle
oldu. Çok fazla savaşıyomz birbirimizle. Herhangi bir kentteki bir

sözleşmenin tek anlamı en güçlü üç vampirin birbirlerini yok etmeme konusunda anlaşmaları ve alanı kurallara uygun olarak
paylaşmaları.'
'Kurallar, her zaman kurallar,' dedim.
'Kurallar şimdi değişti, daha dikkat çekici oldular. Arkanda ölümle ilgili hiçbir kanıt bırakmaman gerekiyor. Ölümlülerin araştırma yapabileceği tek bir ceset bile bırakılmamalı.' 'Tabii.'
'Yakın çekim fotoğrafların, odak değiştiren merceklerin olduğu, videoların dondurulup incelenebildiği bir dünyada kendimizi ne olursa olsun bunların karşısına çıkarmamamız gerekiyor. Ölümlü dünyanın bizim resimlerimizi çekmesine, bilimsel olarak kanıtlamasına götürecek hiçbir risk almamalıyız.'

Başımı salladım. Ama nabzım hızlanıyordu. Toplum dışı olmayı çok seviyordum. Her yasayı şimdiden çiğnemiş biriydim ben. Şimdi de benim kitabıma öykünüyorlardı öyle mi? Oh, şimdiden başlamıştı. Tekerlekler dönüşe geçmişlerdi.
'Lestat, anladığını sanıyorsun,' dedi sabırla. 'Ama gerçekten anlıyor musun? Dünya bizim dokularımızdan küçücük bir parçacığı mikroskoplarının altına koyarsa bundan sonra efsaneler ya da boş inançlarla ilgili tüm tartışmalar son bulacaktır. Kanıt orada olacak.'
'Seninle anlaşmıyorum Louis,' dedim. 'Bu kadar yalın değil.' 'Ellerinde bizi tanıyacak, sınıflandıracak araçlar var. Tüm insanlığı bize karşı ayaklandırabilirler.'
'Hayır, Louis. Bu çağın bilim adamları sürekli olarak birbirleriyle savaşan büyücü doktorlardan başka bir şey değiller. En temel ve yalın konularda bile birbirleriyle tartışıp duruyorlar. O doğaüstü doku parçacığını dünyanın tüm mikroskoplarının altına yerleştirebilirsin ve yine de halk bu söylenenlerin tek bir sözcüğüne bile inanmaz.'
Bir an için düşündü.
'O zaman birini yakalarlar,' dedi. 'Yaşayan bir örnek geçirirler ellerine.'
'Bu bile bir işe yaramaz,' dedim. 'Üstelik beni nasıl tutabilirler ki?' Ama bunu düşünmek bile çok hoştu. Peşime düşmeleri, hileler, sonunda yakalanmak ve kaçmak. Bayılmıştım buna. Şimdi garip bir yolda gülümsüyordu. Beni hiç mi hiç onaylamadığı ama yine de tüm bunlardan çok hoşlandığı belliydi.
'Sen her zamankinden de daha delisin,' dedi yavaşça. 'Eski günlerde
insanları korkutmak için New Orleans sokaklarında
dolaştığın
494 1 ANNE RICE
` j ırınzamanlardan
bile daha del;
Z Güldüm, güldüm. Ama ` c.
Güldüm, g—ec Sap Ftmcis ^ ^
kalmamıştı. Yarın gc

namıştı. Yarın g^— — , , ^ı btH
tv^mamışı jvviitıdüK1- d\ s
??ES*»’« ^3S«**
LU , _ı„f.^<,u senin ‘ _lı„«ırtısına
nız
iiea
nu her açıdan ^düğünde^ .(^
batmak senin «aya karar^ Sj^k dsttjl
: bunu başlattığa |lWWBl m»
ün ardından ^durn. ‘Bı^^ İVu
„„,,«?’ dive scf .„ „„k etme, \\z _ v
gU,eSi bunu her aç.d.n^rfnc
I
‘...Sen de
herkesin senin
_ çok zama^v /?ü2
“,Axm **** “Xm: Wttün yo1 bo^/’
*SS Si/en bi^u.un WW» , Ö10mlü, 5ta/
dernek bunun <#£*££ ^* 5|« W bemm t
dedim. ‘M* *#£& **rt’”””SK» °>W** ^.nden
Kana s^” . \v> 01
bir amam ~~~~; “*daninl ^JS«h gj^|
Tanrısal görülürlügun < kuUaalfSak y^_
lanrısaı ö ergleri»1 ? • —*meu « >
‘Senin eski sozıen»
kez bu bir yirminci y» iedım. n— j. «1
kCZ Tam olarak öyle/ ıdüm. OÇgg*
ÖZgÜ gÜdÜ^du^ °tanÇUin ^3’susadun.
duyduğum guduyu. , ^e \ü dedi
zevkli olacaktı Kİ. » diye s’3*” , jke-
Anıa niçin, Lestal’^ Efdljde JHiraZ | j i Vûenin, nskin ne J^^k*£^
sc^a’ ^^S’i hiç «ve döndün. Her Z’ıVor ve pı» t| de gv\,,ı ,’ TT_ ;bıhŞ
Y y’; *un?
Sfîüam kazanalım, gemini ^yvV g»• , /

blf a%rülürlüğün< ^ısakY v0tum. her ş^y ola
in eski sözleri.-‘ , kötülügu « Vni k;< f*um«. §ımd sf
bir yirminci yi>gim. Ama scs 0^ ve luçte hal
n olarak öyle/ J™ f^^^ray v ^yse bırak
- /diye s»»””. kıyanı,
‘Ama niçin, Lestal’^ Enilıde ^M,iraA i
‘ — “~gVanken J k(V,lırJ
Cor ve bun™,
yorsun, JJ»-‘ —‘- . r duny^. .._.
Çevremizde koca W.eremedigı zaI\ o|duğA
= ?— ?»«cır V ^ *
hiç kimsenin zarar
r diye ^\
nın, ıw~” — S^ jrfPIW”°” t>unun J “ ^ 1.1 tar
riye döndün. Her ^yor ve V^ ,, de g^M
sönmemişçeşıneyaj gecele Vnne Her
bir sesle. ‘Tel^3
yorsun. Bu böyle sj dünyalun ol,^. Niçl 1
ediğini yaptır||itn-ın
cinde eski at#’
ğerli olduğun»’
ehlikeye atıyr
kendimizden |
benzediğini m
Çevremizde koca b eremedigı za\olduğ^ (I ^^
hiç kimsenin zarar V ^thanO edf
i mi
^J Louis’ ?ev§\ IH6
I
Iftri gibi bana ğ
m’.Bu bir teklif m». ^^’ı^erı
VAMPİRİN ŞARKISI | 495
geldin?’
Gözleri ^ ^den uzaklara baktı.

‘Seninle ıl,,^, Louis,’ dedim.
‘Sen bam^.’ Lestat,’ dedi sakin bir sesle, yeniden bana bakıyordu. D!5k ‘ lızı’ndaki ilk fısıltıları duyduğumda sonsuza dek yitirdiğn, bir şey hissettim...’ durakladı.
Ama ndc’ ft^r” anhy°rdum- Şimdiden söylemişti bile bunu. Yüzyl],,. ^ jjjnand’ın eski sözleşmenin ölümü üzerine kapıldığı unıı^ yettiğimde anlamıştın-! bunları. Heyecan, sürdürmek » J “şeylerin bizim için değeri ölçülemezdi. Tüm bunlar rockk^ ‘ daha da çok neden sağlıyorlardı. Süreklilik, savaşın keniisj y
‘Lestat, yıl,,, ^eye çıkma,’ dedi. ‘Bınük kitaplar ve filmler yapsın senu h ^diğin şeyi. Ama kendini koru. Bir arada olalım, birlfe k ,ffl. Bu yüzyılda geçmişle hiç olmadığı gibi birbirimizin^^ .piz demek istiyorum.’
n
‘Çok kışiirtiç,^güzelim,’ dedim. ‘Son yüzyılda bu sözcükleri duymsc içi(^Jeyse her şeyimi verebileceğim anlar olmuştu. Bıı ara ,eğiz, konuşacağız hepimiz ve birbirimizin olacağız. Ç* ^ ^k, eskiden olanları n hepsinden daha güzel olacat^^ye çıkacağım. Yeniden Lelio olacağım, hem de PariV ^ ^dığım bir yolda yapacağım bunu. Vampir Lestat olacfı J^ herkes görecek. Bir simge, toplumdan
,w
dışlanmış bti.jj. bir yanlışı, sevilen bir şey, aşağılanan bir
1&,
şey, bunlaıo B Şimdi vazgeçemem bunlardan. Bunu
üfo
kaçıramam.Sstçj,. ‘ »çık yürekli olarak söylemek gerekirse hiç
ju,
ama hiç koıtı^ ”,
Onun üzn^;™^ soğukluk ya da üzüntümden kendimi kollatfİ5 maya çalışta y . j-üneşten geçmişte hiç: yapmadığım denli
ItZ
çok nefret et^^js sırtını güneşe döndü- - Aydınlık onu biraz

«J?
rahatsız edip^ yüzü önceki gibi sım-sıcak bir anlatımla
CZ
doluydu. *9
'Pekâlâ *ySe ,jj. 'Seninle birlikte San F^rancisco'ya gitmek
%„
isterdim. Ço ister% ^ Beni de yanına alır mısın?' e* Hemen at)lt
,edim ona. Heyecandan tükenmiş gibi i» hissediyordu ^ 0nz
duyduğum sevgi gerçekten aşırıydı.
4
'Tabi yann, a|ıiB^,'dedim.
Bir an ıçı bj, baktık. Şimdi beni terkeetmesi gerekiyordu.
W,
Onun için sM mı\ %ı.
'Tek bir ,*£? dedim.

zamanlardan bile daha delisin.'
Güldüm, güldüm. Ama sonra sessizleştim. Sabaha çok zamanımız kalmamıştı. Yarın gece San Francisco'ya kadar bütün yol boyunca gülebilirdim.
'Louis bunu her açıdan düşündüm,' dedim. 'Ölümlülerle gerçek bir savaş başlatmak senin düşündüğünden çok daha güç olacak. .'
'...Sen de bunu başlatmaya kararlısın değil mi? Ölümlü, ölümsüz herkesin senin ardından gelmesini istiyorsun.' 'Niye olmasın?' diye sordum. 'Bırak başlasın. Bırak başka şeytanlan yok ettikleri gibi bizi de yok etmeye çalışsınlar. Bırak bizim kökümüzü kazımaya çalışsınlar.'
Yüzünde eskiden binlerce kez gördüğüm saygılı ve biraz da kuşkucu ifade belirdi. Bu anlatımın bana söylediği şey benim böyle düşündüğüm için bir aptal olduğumdu.
Ama tepemizdeki gökyüzü yavaş yavaş soluyor, yıldızlar hızla gözden kayboluyoriardı. Erken ilkbahar sabahının gelişinden önce bize azıcık bir zaman kalmıştı ve bu çok değerliydi. 'Demek bunun olmasını gerçekten istiyorsun?' dedi açık yüreklilikle. Sesinin tonu öncekinden

daha kibardı. ‘Louis benim amacım bir şeyler olması, bu her şey olabilir,’ dedim. ‘Artık değişmemizin gerektiğini düşünüyorum! Şimdi sülüklerden başka neyiz ki? Aşağılanmış, gizlenen ve hiçbir haklılığı olmayan yaratıklanz biz. Eski romans bitti artık. Öyleyse bırak yeni bir anlam kazanalım. Kana susadığım gibi susadım parlak ışığa. Tanrısal görülürlüğün özlemini çekiyorum. Savaşa susadım.’ ‘Senin eski sözlerini kullanırsak yeni kötülük yani,’ dedi. ‘Ve bu kez bu bir yirminci yüzyıl kötülüğü olacak.’ ‘Tam olarak öyle,’ dedim. Ama sonra yine içimdeki arı ölümlülere özgü güdüyü düşündüm. Dünyasal ün için, tanınmışiık için duyduğum güdüyü. Utançtan hafifçe kızardım. Her şey öylesine zevkli olacaktı ki.
‘Ama niçin, Lestat?’ diye sordu biraz kuşkulu bir sesle. ‘Tehlikenin, riskin ne gereği var? Eninde sonunda sen istediğini yaptın. Geriye döndün. Her zamankinden de güçlüsün. İçinde eski ateş hiç sönmemişçesine yanıyor ve bunun ne kadar değerli olduğunu biliyorsun.
Bu böyle sürüp gidecek. Niçin bunları tehlikeye atıyorsun? Çevremizde koca bir dünyanın olduğu ve bize kendimizden başka hiç kimsenin zarar veremediği zamanların neye benzediğini unuttun mu?’
‘Bu bir teklif mi, Louis? Sevgililerin söyledikleri gibi bana geri
mi
VAMPİRİN ŞARKISI 495
geldin?’
Gözleri karardı ve benden uzaklara baktı.
‘Seninle alay etmiyorum, Louis,’ dedim.
‘Sen bana geri geldin, Lestat,’ dedi sakin bir sesle, yeniden bana bakıyordu. ‘Drakula’nın Kızı’ndaki ilk fısıltıları duyduğumda sonsuza dek yitirdiğimi sandığım bir şey hissettim...’ durakladı. Ama neden söz ettiğini anlıyordum. Şimdiden söylemişti bile bunu. Yüzyıllar önce Armand’ın eski sözleşmenin ölümü üzerine kapıldığı umutsuzluğu hissettiğimde anlamıştım bunları. Heyecan, sürdürmek için istek, bu şeylerin bizim için değeri ölçülemezdi. Tüm bunlar rock konseri için daha da çok neden sağlıyorlardı.
Süreklilik,

savaşın kendisi.
'Lestat, yarın gece sahneye çıkma,' dedi. 'Bırak kitaplar ve filmler yapsın senin yapmak istediğin şeyi. Ama kendini koru. Bir arada olalım, birlikte konuşalım. Bu yüzyılda geçmişte hiç olmadığı gibi birbirimizin olalım. Hepimiz demek istiyorum.' 'Çok kışkırtıcı bunlar güzelim,' dedim. 'Son yüzyılda bu sözcükleri duymak için neredeyse her şeyimi verebileceğim anlar olmuştu. Bir araya geleceğiz, konuşacağız hepimiz ve birbirimizin olacağız. Çok nefis olacak, eskiden olanların hepsinden daha güzel olacak. Ama sahneye çıkacağım. Yeniden Lelio olacağım, hem de Paris'te hiç olamadığım bir yolda yapacağım bunu.
Vampir
Lestat olacağım ve bunu herkes görecek. Bir simge,
toplumdan
dışlanmış biri, doğanın bir yanlışı, sevilen bir şey, aşağılanan
bir
şey, bunların tümü. Şimdi vazgeçemem bunlardan. Bunu
kaçıramam. Üstelik çok açık yürekli olarak söylemek gerekirse
hiç
ama hiç korkmuyorum.'
Onun üzerine çöken soğukluk ya da üzüntüden kendimi kollamaya çalıştım. Yaklaşan güneşten geçmişte hiç yapmadığım denli çok nefret ediyordum. Louis sırtını güneşe döndü. Aydınlık onu biraz rahatsız ediyordu. Ama yüzü önceki gibi sımsıcak bir anlatımla doluydu.
'Pekâlâ öyleyse,' dedi. 'Seninle birlikte San Francisco'ya gitmek isterdim. Çok isterdim bunu. Beni de yanına alır mısın?' Hemen yanıt veremedim ona. Heyecandan tükenmiş gibi hissediyordum kendimi. Ona duyduğum sevgi gerçekten aşırıydı.
'Tabi yanıma alırım seni,' dedim.
Bir an için birbirimize baktık. Şimdi beni terketmesi gerekiyordu. Onun için sabah olmuştu.
'Tek bir şey var Louis,' dedim.

zamanlardan bile daha delisin.'

Güldüm, güldüm. Ama sonra sessizleştim. Sabaha çok zamanımız kalmamıştı. Yarın gece San Francisco'ya kadar bütün yol boyunca gülebilirdim.
'Louis bunu her açıdan düşündüm,' dedim. 'Ölümlülerle gerçek bir savaş başlatmak senin düşündüğünden çok daha güç olacak...'
'...Sen de bunu başlatmaya kararlısın değil mi? Ölümlü, ölümsüz herkesin senin ardından gelmesini istiyorsun.' 'Niye olmasın?' diye sordum. 'Bırak başlasın. Bırak başka şeytanlan yok ettikleri gibi bizi de yok etmeye çalışsınlar. Bırak bizim kökümüzü kazımaya çalışsınlar.'
Yüzünde eskiden binlerce kez gördüğüm saygılı ve biraz da kuşkucu ifade belirdi. Bu anlatımın bana söylediği şey benim böyle düşündüğüm için bir aptal olduğumdu.
Ama tepemizdeki gökyüzü yavaş yavaş soluyor, yıldızlar hızla gözden kayboluyorlardı. Erken ilkbahar sabahının gelişinden önce bize azıcık bir zaman kalmıştı ve bu çok değerliydi. 'Demek bunun olmasını gerçekten istiyorsun?' dedi açık yüreklilikle. Sesinin tonu öncekinden daha kibardı. 'Louis benim amacım bir şeyler olması, bu her şey olabilir,' dedim. 'Artık değişmemizin gerektiğini düşünüyorum! Şimdi sülüklerden başka neyiz ki? Aşağılanmış, gizlenen ve hiçbir haklılığı olmayan yaratıklarız biz. Eski romans bitti artık. Öyleyse bırak yeni bir anlam kazanalım. Kana susadığım gibi susadım parlak ışığa. Tanrısal görülürlüğün özlemini çekiyorum. Savaşa susadım.' 'Senin eski sözlerini kullanırsak yeni kötülük yani,' dedi. 'Ve bu kez bu bir yirminci yüzyıl kötülüğü olacak.' 'Tam olarak öyle,' dedim. Ama sonra yine içimdeki arı ölümlülere özgü güdüyü düşündüm. Düîıyasal ün için, tanınmışlık için duyduğum güdüyü. Utançtan hafifçe kızardım. Her şey öylesine zevkli olacaktı ki.
'Ama niçin, Lestat?' diye sordu biraz kuşkulu bir sesle. 'Tehlikenin, riskin ne gereği var? Eninde sonunda sen istediğini yaptın. Geriye döndün. Her zamankinden de güçlüsün. İçinde eski ateş hiç sönmemişçesine yanıyor ve bunun ne kadar değerli olduğunu biliyorsun.
Bu böyle sürüp gidecek. Niçin bunları tehlikeye atıyorsun?

Çevremizde koca bir dünyanın olduğu ve bize kendimizden başka hiç kimsenin zarar veremediği zamanların neye benzediğini unuttun mu?'
'Bu bir teklif mi, Louis? Sevgililerin söyledikleri gibi bana geri
mi

geldin?'
Gözleri karardı ve benden uzaklara baktı.
'Seninle alay etmiyorum, Louis,' dedim.
'Sen bana geri geldin, Lestat,' dedi sakin bir sesle, yeniden bana bakıyordu. 'Drakula'nın Kızı'ndaki ilk fısıltıları duyduğumda sonsuza dek yitirdiğimi sandığım bir şey hissettim...' durakladı. Ama neden söz ettiğini anlıyordum. Şimdiden söylemişti bile bunu. Yüzyıllar önce Armand'ın eski sözleşmenin ölümü üzerine kapıldığı umutsuzluğu hissettiğimde anlamıştım bunları. Heyecan, sürdürmek için istek, bu şeylerin bizim için değeri ölçülemezdi. Tüm bunlar rock konseri için daha da çok neden sağlıyorlardı.
Süreklilik,
savaşın kendisi.
'Lestat, yarın gece sahneye çıkma,' dedi. 'Bırak kitaplar ve filmler yapsın senin yapmak istediğin şeyi. Ama kendini koru. Bir arada olalım, birlikte konuşalım. Bu yüzyılda geçmişte hiç olmadığı gibi birbirimizin olalım. Hepimiz demek istiyorum.' 'Çok kışkırtıcı bunlar güzelim,' dedim. 'Son yüzyılda bu sözcükleri duymak için neredeyse her şeyimi verebileceğim anlar olmuştu. Bir araya geleceğiz, konuşacağız hepimiz ve birbirimizin olacağız. Çok nefis olacak, eskiden olanların hepsinden daha güzel olacak. Ama sahneye çıkacağım. Yeniden Lelio olacağım, hem de Paris'te hiç olamadığım bir yolda yapacağım bunu.
Vampir
Lestat olacağım ve bunu herkes görecek. Bir simge,
toplumdan
dışlanmış biri, doğanın bir yanlışı, sevilen bir şey, aşağılanan
bir
şey, bunların tümü. Şimdi vazgeçemem bunlardan. Bunu

kaçıramam. Üstelik çok açık yürekli olarak söylemek gerekirse hiç
ama hiç korkmuyorum.'
Onun üzerine çöken soğukluk ya da üzüntüden kendimi kollamaya çalıştım. Yaklaşan güneşten geçmişte hiç yapmadığım denli çok nefret ediyordum. Louis sırtını güneşe döndü. Aydınlık onu biraz rahatsız ediyordu. Ama yüzü önceki gibi sımsıcak bir anlatımla doluydu.
'Pekâlâ öyleyse,' dedi. 'Seninle birlikte San Francisco'ya gitmek isterdim. Çok isterdim bunu. Beni de yanına alır mısın?' Hemen yanıt veremedim ona. Heyecandan tükenmiş gibi hissediyordum kendimi. Ona duyduğum sevgi gerçekten aşırıydı.
'Tabi yanıma alırım seni,' dedim.
Bir an için birbirimize baktık. Şimdi beni terketmesi gerekiyordu. Onun için sabah olmuştu.
'Tek bir şey var Louis,' dedim.

'Evet?'
'Üzerindeki giysiler. Bunlar hiç uymuyorlar. Yarın gece, yirminci yüzyılda söylendiği gibi, bu kazağa ve pantolona boş vereceksin.
O gittikten sonra sabah gözüme çok boş göründü. Bir süre duyduğum mesajı düşünerek durdum, Tehlike. Uzaklardaki dağları, uzanıp giden çayırları taradım gözlerimle. Gözdağı, uyarı, ne önemi vardı ki? Genç vampirler telefon numarasını çeviriyorlar, yaşlılar doğaüstü sesleri kullanıyorlardı. Bunda ne gariplik var? Şimdi yalnızca Louis'yi, benimle birlikte olduğunu düşünebiliyordum.
Bir de diğerleri geldiği zaman neler olacağını.
2
San Francisco İnek Sarayının her yöne yayılan araba park yerleri çılgın ölümlülerle kaynıyordu konvoyumuz kapılardan geçerken. Müzikçilerim en öndeki limuzinin içindeydiler. Louis deri kaplı Porsche'de yanımda oturuyordu.Njrubun siyah pelerinli kostümü içinde bakımlı ve parlak görünüyordu. Kendi öyküsünün sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Yeşil gözleri biraz korkuyla çığlık atan

gençlerin ve onları bizden uzak tutan motosikletli koruyucuların üzerinde dolaşıyordu.
Salonun biletleri bir ay önce satılıp bitmişti. Düş kırıklığına uğramış hayranlarımız müziğin dışarıya da yayınlanmasını istiyorlardı, böylece onlar da işitebileceklerdi. Yerlere bira kutuları saçılmıştı. Ayaklarında botları, kafalarımda boneleri olan gençler arabaların tepelerine tırmanmışlardı. Sonuna kadar açılmış radyolardan Vampir Lestat duyuluyordu.
Menajerimiz penceremin kenarında koşuyor ve dışarıya video ekranları ve hoparlörler koyacağımızı açıklıyordu. Bir ayaklanmayı engellemek için bütün San Francisco polisleri alarma geçmişlerdi. Louis'nin endişesinin giderek arttığını hissedebiliyordum. Bir grup genç polis kordonunu geçip onun penceresine dayanmışlardı. Bu sırada konvoy keskin bir dönüş yaptı uzun, çirkin, tüp biçimindeki salona daldı.
Olanlar beni gerçekten büyülemişti. Hiçbir şeye aldırmaz olmuştum. Hayranlar sık sık arabayı kuşatıyor, sonra
geri

püskürtülüyorlardı. Önümüzde bizi bekleyenler konusunda ne denli yanlış düşünmüş, bunu ne denli hafife almış olduğumu anlamaya başlıyordum.
Filmlerde izlediğim rock gösterileri beni şimdiden içimde akmaya başlayan elektriklenmeye hazırlamamıştı. Müzik şimdiden kafamın içinde dalga dalga yayılıyordu. Bir olumluymuş gibi kapıldığım kendini beğenmişlik uçup gitmişti.
Salonun girişi tam bir kargaşaydı. Korumaların arasından tam güvenlik altına alınmış olan sahne arkasına geçtik. Tough Cookie beni sıkı sıkı tutuyordu, Alex önündeki Larry'yi itiyordu. Hayranlar saçlarımızı yoldular, pelerinimizi parçaladılar. Geriye uzanıp Louis'yi kolumun alana aldım ve bizimle birlikte kapıdan geçirdim.
Sonra perdeli soyunma odasında ilk kez kalabalıktan gelen yabanıl hayvanlara özgü sesleri duydum. Tek bir çatının altında çığlıklar atan on beş bin ruh.

Hayır, bu benim denetimimde değildi. Tüm bedenimi titreten bu çılgınca coşku. Böylesine coşkun bir neşe daha önce ne zaman başıma gelmişti ki?
Çevremdekileri itip öne geçtim ve bir gözetleme deliğinden salona baktım. Uzun oval salonun iki yanı kirişlere dek ölümlülerle doluydu. Ortadaki çok geniş açıklıkta dans eden, sanlan, yumruklarını dumanlı havaya sallayan, sahne platformunun yakınına gelmek için kıvranan binlerce insan vardı. Esrar, bira, insan kanı kokusu havalandırmanın yarattığı akımla birbirine kanşmıştı. Mühendisler hazır olmamız için bağınyorlardı. Yüz boyalan tazelendi, siyah kadife pelerinler fırçalandı, siyah boyun bağlan düzeltildi.
Bu kalabalığı bir an bile bekletmemek gerekiyordu. Salonun ışıklannı söndürme işareti verilmişti. Karanlıkta insanca olmayan, dev bir çığlık yükseldi, duvarlara çarpıp yankılandı. Titreşimleri ayağımın altındaki zeminde hissedebiliyordum. Cızırtılı elektronik bir zil aletlerin bağlandığı haberini verince çığlıklar daha da güçlendi.
Titreşim şakaklarımdan içeri giriyordu. Derimin bir tabakası soyuluyor gibi geldi bana. Louis'nin kolunu yakaladım, ona küçük bir öpücük verdim ve sonra beni bıraktığını hissettim. Perdenin ön tarafında her yerde insanlar küçük sigara çakmakları yaktılar, öyle ki sonunda karanlığın içinde binlerce minicik alev titreşmeye başlamıştı. Ritmik alkışlar yavaşlayıp söndü. Genel bir uğultu yükseldi, arada çığlıklar duyuluyordu. Başım kaynıyordu.

'Evet?'
'Üzerindeki giysiler. Bunlar hiç uymuyorlar. Yarın gece, yirminci yüzyılda söylendiği gibi, bu kazağa ve pantolona boş vereceksin.
O gittikten sonra sabah gözüme çok boş göründü. Bir süre duyduğum mesajı düşünerek durdum, Tehlike. Uzaklardaki dağları, uzanıp giden çayırları taradım gözlerimle. Gözdağı, uyarı, ne önemi vardı ki? Genç vampirler telefon numarasını çeviriyorlar, yaşlılar doğaüstü sesleri kullanıyorlardı. Bunda ne gariplik var? Şimdi yalnızca Louis'yi, benimle birlikte olduğunu düşünebiliyordum.
Bir de diğerleri geldiği zaman neler olacağını.

2

San Francisco İnek Sarayının her yöne yayılan araba park yerleri çılgın ölümlülerle kaynıyordu konvoyumuz kapılardan geçerken. Müzikçilerim en öndeki limuzinin içindeydiler. Louis deri kapL Porsche'de yanımda oturuyordu. ^Grubun siyah pelerinli kostümü içinde bakımlı ve parlak görünüyordu. Kendi öyküsünün sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Yeşil gözleri biraz korkuyla çığlık atan gençlerin ve onları bizden uzak tutan motosikletli koruyucuların üzerinde dolaşıyordu.

Salonun biletleri bir ay önce satılıp bitmişti. Düş kırıklığına uğramış hayranlarımız müziğin dışarıya da yayınlanmasını istiyorlardı, böylece onlar da işitebileceklerdi. Yerlere bira kutuları saçılmıştı. Ayaklarında botları, kafalannda boneleri olan gençler arabaların tepelerine tırmanmışlardı. Sonuna kadar açılmış radyolardan Vampir Lestat duyuluyordu.

Menajerimiz penceremin kenarında koşuyor ve dışarıya video ekranları ve hoparlörler koyacağımızı açıklıyordu. Bir ayaklanmayı engellemek için bütün San Francisco polisleri alarma geçmişlerdi. Louis'nin endişesinin giderek arttığını hissedebiliyordum. Bir grup genç polis kordonunu geçip onun penceresine dayanmışlardı. Bu sırada konvoy keskin bir dönüş yaptı uzun, çirkin, tüp biçimindeki salona daldı.

Olanlar beni gerçekten büyülemişti. Hiçbir şeye aldırmaz olmuştum. Hayranlar sık sık arabayı kuşatıyor, sonra

geri

püskürtülüyorlardı. Önümüzde bizi bekleyenler konusunda ne denli yanlış düşünmüş, bunu ne denli hafife almış olduğumu anlamaya başlıyordum.

Filmlerde izlediğim rock gösterileri beni şimdiden içimde akmaya başlayan elektriklenmeye hazırlamamıştı. Müzik şimdiden kafamın içinde dalga dalga yayılıyordu. Bir olumluymuş gibi kapıldığım kendini beğenmişlik uçup gitmişti.

Salonun girişi tam bir kargaşaydı. Korumaların arasından tam güvenlik altına alınmış olan sahne arkasına geçtik. Tough Cookie beni sıkı sıkı tutuyordu, Alex önündeki Larry'yi itiyordu. Hayranlar saçlarımızı yoldular, pelerinimizi parçaladılar. Geriye uzanıp Louis'yi kolumun altına aldım ve bizimle birlikte kapıdan geçirdim.
Sonra perdeli soyunma odasında ilk kez kalabalıktan gelen yabanıl hayvanlara özgü sesleri duydum. Tek bir çatının altında çığlıklar atan on beş bin ruh.
Hayır, bu benim denetimimde değildi. Tüm bedenimi titreten bu çılgınca coşku. Böylesine coşkun bir neşe daha önce ne zaman başıma gelmişti ki?
Çevremdekileri itip öne geçtim ve bir gözetleme deliğinden salona baktım. Uzun oval salonun iki yanı kirişlere dek ölümlülerle doluydu. Ortadaki çok geniş açıklıkta dans eden, sanlan, yumruklarını dumanlı havaya sallayan, sahne platformunun yakınma gelmek için kıvranan binlerce insan vardı. Esrar, bira, insan kanı kokusu havalandırmanın yarattığı akımla birbirine kanşmıştı. Mühendisler hazır olmamız için bağınyorlardı. Yüz boyalan tazelendi, siyah kadife pelerinler fırçalandı, siyah boyun bağlan düzeltildi.
Bu kalabalığı bir an bile bekletmemek gerekiyordu. Salonun ışıklannı söndürme işareti verilmişti. Karanlıkta insanca olmayan, dev bir çığlık yükseldi, duvarlara çarpıp yankılandı. Titreşimleri ayağımın altındaki zeminde hissedebiliyordum. Cızırtılı elektronik bir zil aletlerin bağlandığı haberini verince çığlıklar daha da güçlendi.
Titreşim şakaklanmdan içeri giriyordu. Derimin bir tabakası soyuluyor gibi geldi bana. Louis'nin kolunu yakaladım, ona küçük bir öpücük verdim ve sonra beni bıraktığını hissettim. Perdenin ön tarafında her yerde insanlar küçük sigara çakmakları yaktılar, öyle ki sonunda karanlığın içinde binlerce minicik alev titreşmeye başlamıştı. Ritmik alkışlar yavaşlayıp söndü. Genel bir uğultu yükseldi, arada çığlıklar duyuluyordu. Başım kaynıyordu.

Yine de düşüncelerim uzun zaman öncesine, Renaud'un tiyatrosuna kaydı. Tam olarak gözümün önüne geldi orası. Ama şimdi durduğum

yer Roma Koloseum'una benziyordu. Kasetleri ve filmleri yaparken her şey çok denetimli, çok soğuktu. Bunun tadının nasıl bir şey olacağını hiç anlayamamıştım.
Mühendis işaret verdi, perdelerin arasından dışarı fırladık. Ölümlüler hiç çaba göstermeden kabloların ve tellerin arasından geçişimi göremedikleri için homurdanıyorlardı.
Sahnenin ucuna gelmiştim. Sallanan, bağıran kalabalığın kafalarının tam üzerindeydim. Alex davullann başına geçmişti. Tough Cookie yassı, parlak elektrogitarını almıştı eline. Larry synthesizerın dev, çember biçiminde klavyesinin önündeydi. Dönüp dev video ekranlarına baktım. Bunlar salondaki her çift gözün izleyebilmesi için bizim görüntülerimizi büyüteceklerdi. Sonra çığlıklar atan gençler denizinin arkasına baktım. Gürültü dalgaları karanlıkta sel gibi üzerimize geliyordu.
Sıcağın
ve kanın kokusunu alabiliyordum.
Sonra tepemizdeki kocaman spotlar yandı. Keskin gümüş, mavi ve kırmızı ışıklar bizi yakalamadan önce kesişiyorlardı. Çığlıklar inanılmaz bir yüksekliğe ulaşmıştı. Bütün salon ayaktaydı. Beyaz tenimde dolaşan, sarı saçlarımda patlayan ışığı hissedebiliyordum. Gözlerimi çevremde dolaştırdığımda kabloların ve gümüş iskelel^nn ortasına tünemiş ölümlülerimin şimdiden görkemli bir hava-1' ^derini gördüm.
Her Nselamlamak için havaya kaldırılan yumrukları
gör^ \ı terler fışkırdı. Salonun her yanında Cadılar
r \vampir kostümleriyle çocuklar vardı, yüz-
Harı parlıyordu, kimileri omuzlarına dökük
ı, kimilerinin gözlerinin çevresine siyah
daha da masum gösteriyordu. Genel
tıyor, ıslık çalıyor ya da çığlık çığlığa
Vs, ÂA
efe ^
LoiîS.
w*>,

VW*
genç polis
sır, ı da konvoy k&. % <£ £?_
salona daldı.
Olanlar beni
?W
gerçekle. ç^.
olmuştum. Hayranlar sık s&
a benzemiyordu. Bu havası serini
stüdyo odalarında şarkı söylenilmiş
bir insan deneyimiydi.
\>ı gibi, tıpkı video filminde-
Nnası gibi.
Üzümden kırmızımsı bir
civa rengi bir ala-

cakaranlık içinde bırakmıştı. Işığın vurduğu her yerde kalabalık kendinden geçiyor, çığlıklar iki katına çıkıyordu. Bu nasıl bir sesti? İnsanların yığınlara dönüştüğünün sinyalini veriyordu bu ses. Giyotini çevreleyen yığınlar, Hıristiyan kanı için çığlık atan antik Romalılar. Sonra koruda toplanmış tann Marius'u bekleyen Keltoi. Marius'un bana öyküyü anlattığı zamanki gibi koruyu görebiliyordum. Acaba meşaleler bu renkli ışıklardan daha mı canlıydı? Acaba odunlardan örülmüş o korkunç devler sahnenin iki yanına yerleştirilmiş, üzerlerinde hoparlörleri ve projektörleri taşıyan çelik-merdivenlerden daha mı büyüktü? Ama burada şiddet yoktu; ölüm yoktu. Yalnızca genç ölümlülerden ve genç bedenlerden taşan çocuksu coşku vardı. Özgür bırakılması halinde doğal olarak odaklanan bir enerjiydi bu. Ön sıralarda yeni bir esrar dalgası geldi geçti. Uzun saçlı, çivili kemerli, deri giysili motosikletliler ellerini başlarının üzerinde çırpıyorlardı. Keltoinin hayaletleri gibi görünüyorlardı. Barbarca bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Bu uzun, dumanlı alanın her köşesinde sevgi gibi hissedilen bir şeyin kısıtlanmaksızın döküldüğünü hissediyordunuz.

Işıklar yanıp söndükçe kalabalığın hareketleri kopuk kopuk görünüyordu. Sanki kasılmalar ve titremeler geçiriyorlarmış gibiydi. Şimdi tek bir ses olmuş bağırıyorJardı, ses giderek yükseliyordu. Neydi bu, LESTAT, LESTAT, LESTAT.
Oh, bu tanrısal bir şey. Bu tapınmaya hangi ölümlü karşı koyabilir ki? Siyah pelerinimin eteklerini yakaladım. Sinyal buydu. Saçlarımı iyice savurdum. Bu hareketlerim salonun en arkalarında yeni bir çığlık dalgasına neden oldu.
Işıklar sahne üzerinde birleştiler. Pelerinimi bir yarasa gibi iki yandan tutup yukarı kaldırdım.
Çığlıklar tek bir uğultu kütlesi içinde eridi.
'BEN VAMPİR LESTAT'IM!' diye bağırdım ciğerlerimin tüm gücüyle. Bu sırada mikrofondan uzaklaşmıştım. Ses oval tiyatronun üzerinden bir kemer yaparak arkaya uzanırken neredeyse gözle görülür duruma gelmişti. Kalabalığın sesi daha da yükseldi, sanki kulaklarını çınlatan sesi yutmak istiyorlardı. 'HAYDİ, SESİNİZİ DUYAYIM! BENİ SEVİYORSUNUZ!' diye bağırdım birden. Böyle bir şey yapmaya karar vermemiştim. Her yerde insanlar ayaklarını yere vuruyorlardı. Yalnızca beton zemine değil tahta sıralara da vuruyorlardı ayaklarını. 'İÇİNİZDEN KAÇINIZ VAMPİR OLACAK?'

Uğultu bir gökgürültüsüne dönüştü. Bir yığın insan önden sahneye tırmanmaya çalışıyordu. Korumalar onları aşağıya çekiyorlardı. Kocaman, esmer, dağınık saçlı motosikletçilerden biri olduğu yerde yukan aşağı zıplıyordu, iki elinde birer bira kutusu vardı. Işıklar bir patlamanın ışığı gibi parlıyorlardı. Arkamdaki hoparlörlerden ve aletlerden bir lokomotifin tam gaz çalışan motorunun sağır edici sesi gibi bir ses yükseldi. Sanki bir tren hızla sahnenin üzerine geliyordu. Bu ses anfideki başka tüm sesleri yutmuştu. Gürültüden sağırlaşmış kalabalık önümde dans ediyor, yukarı aşağı dalgalanıyordu. Sonra elektrogitann kulak tırmalayan tiz sesi duyuldu. Davullar bir marş çalmaya başladılar. Synthesizerm lokomotif sesi yükseldi, yükseldi sonra marşa kendini uydurup kaynayan bir kazanın sesine dönüştü. Şimdi minör tuşlarda şarkıya başlama zamanı gelmişti.

Şarkının çocukça
sözleri arkadaki seslere eşlik ediyordu:
RAKSINIZDA VAMPİR LESTAT
BEKLİYOR SİZLERİ BÜYÜK SABBAT
AMA ACIRIM SİZE HEYHAT
Mikrofonu yakaladım, sahnenin bir ucundan diğerine koştum,
pelerinim arkamda dalgalanıyordu:
DİRENEMEZSİNİZ GECENİN EFENDİLERİNE
ACIMAZLAR ONLAR SİZİN ÇEKTİĞİNİZ ACILARA
GÜLERLER KORKULARINIZA
Ayak bileklerime uzamyor öpücükler gönderiyorlardı. Kızlar
baslannın üzerinde uçuşan pelerinime dokunabilsinler diye
erkek
<• _J„„ havava kaldırılıyorlardı.
IfifMZ
NDİNİZDEN GEÇECEKSİNİZ
ÜZÜ HİSSEDECEKSİNİZ
İP
«ma
u
S»
bQ a
Hay».
ı;enç p. .
sırada koıt -g o S
salona dald'fi
Olanlar
olmuştum.
lan Tough Cookie arkamda dans edirdu.
Müzik çınlayan bir yükselişe geçvuruyordu, synthesizerm kaynayan
kamıştı.
Cine işlediğini hissettim. Eski Roma

Sabbatı bütbeni böylesine etkilememişti.

Ben Ce dans etmeye başladım. Kalçalarımı esnek biçimde sallıyordun, sonra ikimiz sahnenin sonuna doğru yürürken ileri geri hareket ettıimeye başladım. Puchinello, Harlequin ve başka bütün eski komedi }yunculannın özgür ve erotik danslarını yapıyorduk. O zamanlar ortan da yaptığı gibi doğaçlamalarla zenginleştiriyorduk hareketlenri. Enstrümanlar ince melodiden ayrılıyor sonra onu yeniden biliyorlardı. Dansımızda önceden hazırlanmış hiçbir şey yoktu, her sev o ana uygundu ve her şey sonuna dek yeniydi. Korumalıı bize katılmaya çalışan insanları kabaca yerlerine itiyorlardı.
Yine ie biz platformun en ucunda dans ediyor ve onları kışkırtıyorduk Saçlarımızı onlann yüzlerine doğru sallıyor, dev ekranlarda kendimizi görebilmek için arkamızı dönüyorduk. Sırtımı kalabalığa döndüğümde ses bütün bedenimde dolaştı. Ses kalçalarımda, omuzlarına çelik bir top gibi dolaşıyordu. Sonunda kendimi yavaş ve büyük bir sıçrayışla yerden yükselirken buldum ve sessizce yere indim ardından. Siyah pelerinim dalgalanıyordu, ağzım açılmış köpek dişim îirinüyordu. Çılgın bıneşe. Kulakları sağır edici alkışlar. Baktığın oer yerde çıplak ve soluk ölümlü boyunlar görüyordum.
Kızlar ve oğlanlar yakalarını açıyor ve boyunlannı uzatıyorlardı. Kimileri boyunlarına rujla yara gibi işaretler yapmışlardı. Bana onlann yarana gidip onlan almam için işaret ediyor, beni çağınyor, bana yalvarrorlardı. Kızlardan kimileri ağlıyordu. Havada ta kokusu duman kadar yoğundu. Et, et, et. Yine de her yerde o çekici saflık vardı. Bunun sanat olduğuna, sanattan başka bir şey olmadığına duyulan sarsılmaz güven! Kimse yaralanmayacaktı.
Bu güzelim: lıisteride hiçbir tehlike yoktu.
Çığlık attiımda bunun ses sisteminden geldiğini sandılar. Zıpladığımda bımın bir hile olduğunu düşündüler. Neden olmasın ki? Her yandan üzerlerine büyülü çığlıklar yağarken, bizleri tepemizdeki parlak devler olarak görürlerken bu niye olmasın? Marius, km görebilmeni isterdim! Gabrielle, neredesin? Şarkının sözleri dökülüyordu, bu kez tüm grup tek bir sesle söylüyordu şarkıyı. Tough Cookie'nin güzelim soprano sesi hepsini bastırıyordu }aha önce başını döndüre döndüre dans etmişti. Saçları havada uçır/or, ayaklarının önünde yere değiyordu.

Elindeki gitar dev bir falkpbi zıplıyordu. Binlerce insan tek ses olmuş el çırpıyor ve bağırıyordu.
'SİZE SÖKÜYORUM, BEN BİR VAMPİRİM!' diye bağırdım birden. Kendinin geçme, çılgınlık.
'BEN KÖÎYÜM! KÖTÜ!'

Uğultu bir gökgürültüsüne dönüştü. Bir yığın insan önden sahneye tırmanmaya çalışıyordu. Korumalar onları aşağıya çekiyorlardı. Kocaman, esmer, dağınık saçlı motosikletçilerden biri olduğu yerde yukarı aşağı zıplıyordu, iki elinde birer bira kutusu vardı. Işıklar bir patlamanın ışığı gibi parlıyorlardı. Arkamdaki hoparlörlerden ve aletlerden bir lokomotifin tam gaz çalışan motorunun sağır edici sesi gibi bir ses yükseldi. Sanki bir tren hızla sahnenin üzerine geliyordu. Bu ses anfideki başka tüm sesleri yutmuştu. Gürültüden sağırlaşmış kalabalık önümde dans ediyor, yukarı aşağı dalgalanıyordu. Sonra elektrogitarm kulak tırmalayan tiz sesi duyuldu. Davullar bir marş çalmaya başladılar. Synthesizerın lokomotif sesi yükseldi, yükseldi sonra marşa kendini uydurup kaynayan bir kazanın sesine dönüştü. Şimdi minör tuşlarda şarkıya başlama zamam gelmişti.
Şarkının çocukça
sözleri arkadaki seslere eşlik ediyordu:
KARŞINIZDA VAMPİR LESTAT
BEKLİYOR SİZLERİ BÜYÜK SABBAT
AMA ACIRIM SİZE HEYHAT
Mikrofonu yakaladııtı, sahnenin bir ucundan diğerine koştum, pelerinim arkamda dalgalanıyordu:
DİRENEMEZSİNİZ GECENİN EFENDİLERİNE ACIMAZLAR ONLAR SİZİN ÇEKTİĞİNİZ ACILARA GÜLERLER KORKULARINIZA Ayak bileklerime uzanıyor öpücükler gönderiyorlardı. Kızlar baslannın üzerinde uçuşan pelerinime dokunabilsinler diye erkek c—'-"« havava kaldırılıyorlardı.
SİNİZ
NDİNİZDEN GEÇECEKSİNİZ
*~# HİSSEDECEKSİNİZ
eı\'JS

e > -Sa
SJJJ
3 t* _
2 .. v o
genç p. | ^ g |
sırada kon /S O >,
salona dald'fŞ .^ S
Olanlar bS j*
olmuştum. Hay,
itan Tough Cookie arkamda dans edihrdu.
Müzik çınlayan bir yükselişe geç-
Ivuruyordu, synthesizerın kaynayan kalmıştı,
tine işlediğini hissettim. Eski Roma

Sabbatı bile beni böylesine etkilememişti.
Ben de dans etmeye başladım. Kalçalarımı esnek biçimde sallıyordum, sonra ikimiz sahnenin sonuna doğru yürürken ileri geri hareket ettirmeye başladım. Puchinello, Harlequin ve başka bütün eski komedi oyunculannın özgür ve erotik danslarını yapıyorduk. O zamanlar onların da yaptığı gibi doğaçlamalarla zenginleştiriyorduk hareketlerimizi. Enstrümanlar ince melodiden ayrılıyor sonra onu yeniden buluyorlardı. Dansımızda önceden hazırlanmış hiçbir şey yoktu, her şey o ana uygundu ve her şey sonuna dek yeniydi. Korumalar bize katılmaya çalışan insanları kabaca yerlerine itiyorlardı. Yine de biz platformun en ucunda dans ediyor ve onları kışkırtıyorduk. Saçlarımızı onların yüzlerine doğru sallıyor, dev ekranlarda kendimizi görebilmek için arkamızı dönüyorduk. Sırtımı kalabalığa döndüğümde ses bütün bedenimde dolaştı. Ses kalçalarımda, omuzlarımda çelik bir top gibi dolaşıyordu. Sonunda kendimi yavaş ve büyük bir sıçrayışla yerden yükselirken buldum ve sessizce yere indim ardından. Siyah pelerinim dalgalanıyordu, ağzım açılmış köpek dişim görünüyordu. Çılgın bir neşe. Kulakları sağır edici alkışlar. Baktığım her yerde çıplak ve soluk ölümlü boyunlar görüyordum.
Kızlar ve oğlanlar yakalarını açıyor ve boyunlarını uzatıyorlardı.

Kimileri boyunlarına rujla yara gibi işaretler yapmışlardı. Bana onların yanına gidip onlan almam için işaret ediyor, beni çağınyor, bana yalvarıyorlardı. Kızlardan kimileri ağlıyordu. Havada kan kokusu duman kadar yoğundu. Et, et, et. Yine de her yerde o çekici saflık vardı. Bunun sanat olduğuna, sanattan başka bir şey olmadığına duyulan sarsılmaz güven! Kimse yaralanmayacaktı.
Bu güzelim histeride hiçbir tehlike yoktu.
Çığlık attığımda bunun ses sisteminden geldiğini sandılar.
Zıpladığımda bunun bir hile olduğunu düşündüler. Neden olmasın ki? Her yandan üzerlerine büyülü çığlıklar yağarken, bizleri tepemizdeki parlak devler olarak görürlerken bu niye olmasın? Marius, bunu görebilmeni isterdim! Gabrielle, neredesin? Şarkının sözleri dökülüyordu, bu kez tüm grup tek bir sesle söylüyordu şarkıyı. Tough Cookie'nin güzelim soprano sesi hepsini bastırıyordu. Daha önce başını döndüre döndüre dans etmişti. Saçları havada uçuyor, ayaklarının önünde yere değiyordu. Elindeki gitar dev bir fallus gibi zıplıyordu. Binlerce insan tek ses olmuş el çırpıyor ve bağınyordu.
'SİZE SÖYLÜYORUM, BEN BİR VAMPİRİM!' diye bağırdım birden. Kendinden geçme, çılgınlık.
'BEN KÖTÜYÜM! KÖTÜ!'
502 ANNE RICB
'Evet, Evet, Evet, Evet, EVET, EVET, EVET.'
Kollarımı uzattım, ellerimi yukarı doğru kıvırdım:
'SİZLERİN RUHLARINIZI İÇMEK İSTİYORUM!'
İri, kıvırcık saçlı, siyah deri ceketli motosikletli arkasındakileri devirerek geriledi, sıçrayıp sahneye yanıma atladı, yumruklarını başına dayamıştı. Korumalar onu yakalamak üzereydiler ama ben daha hızlı davranıp onu tuttum ve göğsüme bastırdım. Tek kolumla onu havaya kaldırdım, ağzımı boynuna dayadım. Dişlerim yukarı fışkırmak üzere bekleyen kanın üzerine dokuyordu. Ama ellerimden çektiler onu. Bir balığı denize atar gibi kalabalığa geri fırlattılar. Tough Cookie yanımda duruyordu. Işık siyah saten pantolonunun, uçuşan pelerininin üzerinde parlıyordu. Ben kurtulmaya çalışırken kolu bana yardım etmek ister gibi uzanmıştı. Şimdi rock şarkıcıları konusunda

okuduklarımda eksik bırakılan şeyin ne olduğunu anlamıştım. İlkel ve bilimselin bu delice evliliği, bu dinsel çılgınlık. Evet bizler antik korudaydık. Tanrılarla birlikteydik biz.
Şimdi ilk şarkının son notalarını söylerken ikinciye doğru ilerliyorduk. Kalabalık ritmi yakalamış, albümlerden ve küplerden öğrendikleri sözleri söylemeye başlamıştı. Tough Cookie ve ben birlikte söylüyorduk:
KARANLIĞIN ÇOCUKLARI
BULUŞUN AYDINLIĞIN ÇOCUKLARIYLA
İNSAN ÇOCUKLARI
SAVAŞIN GECENİN ÇOCUKLARIYLA
Yine kalabalık sözcüklere aldırmaksızın alkışlıyor, şarkı söylüyor ve çığlıklar atıyordu. Acaba Keltoi katliamın kıyısında daha yoğun ulumalar çıkarabilir miydi?
Ama yine burada hiçbir katliam olmayacaktı, yakılan kurbanlar da yoktu.
Tutkular kötülüğün imgesine doğaı akıyordu, kötülüğün kendisine değil. Tutku ölümün imgesini kucaklıyordu, ölümün kendisini değil. Bunu tenimin gözeneklerinde, saçlarımın diplerinde hissedebiliyordum, yakıcı bir aydınlık gibi hissedebiliyordum.
Tough Cookie'nin hoparlörlerden yükselen sesi bir sonraki dizeleri haykırıyordu. Gözlerim en uzak köşeleri tarıyordu.
Bütün
amfi yakaran bir çığlığa dönüşmüştü.
Beni bundan kurtarın, bunu sevmekten kurtarın. Beni başka her şeyi unutmaktan, tüm amaçlan, tüm kararlan terketmekten kurtarın.
VAMPİRİN ŞARKISI 503
Sizleri istiyorum bebeklerim. Sizlerin kanlarınızı, masum kanlarınızı istiyorum. Dişlerimi batırdığım anda hayranlığınızı istiyorum.
Evet bu
tüm kışkırtmaların ötesinde.
Ama bu sessizlik ve utanç dolu anda onları gördüm ilk kez. Gerçek vampirler oradaydılar. Biçimsiz ölümlü yüzler denizinin arasına serpiştirilmiş maskeler gibi küçük beyaz yüzler. Uzun zaman önce

Renaud'un tiyatrosundaki Magnus'un yüzü gibi diğer bütün yüzlerden ayrılıyorlardı. Perdelerin arkasında Louis'nin de onları gördüğünü biliyordum. Ama onlarda tek gördüğüm şey, onlardan yayıldığını hissettiğim tek şey şaşkınlık ve korkuydu. 'SİZEER ORADAKİ GERÇEK VAMPİRLER,' diye bağırdım. 'KENDİNİZİ GÖSTERİN!' Çevrelerindeki boyalı ve kostümlü ölümlüler çılgına döndüklerinde onlarda hiçbir değişiklik olmadı. Üç saat boyunca dans ettik, şarkı söyledik, metal enstrümanları dövüp durduk. Alex, Larry ve Tough Cookie'nin ellerinde içkiler dolaşıyordu. Kalabalık üzerimize doğru ilerliyordu sürekli olarak.

Sonunda polisler iki katına çıkarıldılar. Işıklar yukarı yükseltildi. Amfinin yüksek köşelerinde tahta sıralar kırılıyor, beton zeminin üzerinde kutular yuvarlanıyordu. Gerçek vampirler bir adım ilerlemediler.

Kimileri gözden kaybolmuştu.

Olacağı buydu.

Kasabaya inmiş on beş bin sarhoşun kesilmeyen çığlıklan son anlara dek sürdü. Sıra en son klipteki yumuşak şarkıya gelmişti, Masumluk Çağı.

Müzik yumuşamaya başladı. Davullar ağır ağır vuruyor, gitarın sesi alçalıyordu. Synthesizer bir arpiskordun güzel ve duru notalarını çalmaya başlamıştı. Aydınlık ve yumuşak notalar. İçine altın tozu üflenmiş hava gibi.

Durduğum yere yumuşak bir ışık düşüyordu. Giysilerim kanlı terimle lekelenmiş, saçlarım ıslanmış ve karışmıştı. Pelerinim bir omuzlundan sarkıyordu.

Tüm sarhoşluğuna karşın dikkat kesilmiş olan kalabalığın karşısında sesimi yavaşça yükselttim. Her sözcüğü çok duru bir
biçimde söylüyordum.

Bu çağ Masumluk Çağı
Gerçek Masumluk
Görünürde anık tüm Şeytanlarınız
Ele gelir oldular tüm Şeytanlannız

Acı deyin onlara
Açlık deyin onlara
Savaş deyin onlara

Size gerekmez artık mitlerin kötülükleri
Vampirleri ve şeytanları savurıtn dışarıya
Atın onları hayran olmadığınız tanrıların yanına
Unutmayın
Pelerinli Adamın köpek dişleri keskin
Büyünün yerine geçirdiğiniz şey
Olur büyülü bir şey
Anlayın karşınızda ne olduğunu
Beni gördüğünüzde!
Öldürün bizi, kardeşlerim
Savaş başladı
Anlayın karşınızda ne olduğunu
Beni gördüğünüzde.
Yükselen alkışlar karşısında gözlerimi kapadım. Aslında neyi alkışlıyorlardı onlar? Kutladıkları şey neydi? Dev amfide elektirikli gün ışığı. Gerçek vampirler yavaş yavaş kayboluyorlardı. Üniformalı polisler sahneye atlamış, önümüzde bir duvar oluşturmuşlardı. Perdenin arkasına geçerken Alex kolumu Çekiştiriyordu.
'Kamamız gerekiyor. Kahrolası limoyu çevirmişler. Sen kendi
Ç .hj
'5ç-Q
VÖh.
Tu
sine de^,
değil. Buıı
biliyordum, }
Tough Co(_
dizeleri haykınyc
amfi yakaran bir çı^

Beni bundan kurtu
şeyi unutmaktan, tüm a.
leri gerekiyordu. Şimdi gitı
sert beyaz yüzünü gördüm.
5rdu. Üzerinde motosikletçigibi
saçlan parlak siyah karlondakiler
sahnenin arkasına
ımda bir başkasını gördüm,
sırıtıyordu.
ze soğuk hava çarptı. Ölüms
emirler yağdırıyordu. Tough
o bir tekne gibi sallanıyordu,
in motorunu çalıştırmıştı, ama
banın tepesine.
a bir başkası belirmişti. Bu bir
VAMPİRİN ŞARKISI | 505
kadındı. Hiçbir şeye aldırmadan yanımıza yaklaşıyorlardı. Ne yapacaklarını düşünüyordu bunlar?
Limuzinin dev motoru ona yol açmayan çocuklara bir arslan gibi kükrüyordu. Motosikletli koruyucular küçük motorlarına gaz verdiler, kalabalığın üzerine egzos bulutları püskürttüler. Vampir üçlüsü birdenbire Porsche'yi sarmıştı. Uzun boylu erkeğin yüzü öfkeden çirkinleşmişti. Güçlü kolunun tek bir hareketiyle arabayı yerinden kaldırdı. Üzerine tutunan çocuklar onu hiç etkilememişe benziyordu. Araba devrilmek üzereydi. Birden boğazımda bir kol hissettim. Louis'nin bedeninin olduğu yerde döndüğünü hissettim; sonra yumruğunun arkamdaki doğaldışı tene ve kemiğe vuruşunu duydum. Birisinin fısıltıyla sövgüler yağdırdığını işittim.
Her yerde ölümlüler birden çığlıklar atmaya başlamışlardı. Bir polis hoparlörden kalabalığa dağılması için sesleniyordu. İleri atıldım, birkaç çocuğu devirdikten sonra Porsche sırt üstü dönmeden hemen önce onu yakalayıp düzeltmeyi başardım. Kapıyı açmaya çabalarken kalabalığın üzerime yığıldığını hissettim. Her an bu bir ayaklanmaya

dönebilirdi. Tam bir panik olabilirdi. Düdükler, sirenler. Louis ve beni birbirimize doğru iten bedenler.
Deri giysili vampir Porsche'nin diğer yanında doğruldu. Başının üzerinde büyük, gümüş bir orak sallanıyordu. Louis'nin uyarı çığlığını işittim. Gözümün ucuyla başka bir orağın pırıltısını gördüm.
Ama bu gürültüleri olağandışı tiz bir ses yardı birden. Gözkamaştıncı bir şimşek çaktı ve erkek vampir alev aldı. Bir başkası yanımda alevler içinde patladı. Orak betonun üzerine düştü. Benden uzaklarda bir vampirik figür birden çatırdayarak yanan bir çıraya dönüştü.
Kalabalık tam bir panik içinde amfinin içine dalıyor, park yerinden dışarı akıyor, alev alev yanarken kıvranan figürlerden kaçabilmek için her yöne koşuyordu. Başka ölümsüzlerin görülmez bir hızla üzerlerine doğru gelen insanların arasından sıyrılıp kaçtıklannı gördüm.
Louis bana döndüğünde şaşkınlıktan konuşamaz durumdaydı ve eminim benim yüzümdeki şaşkınlık onu daha da şaşırttı. Bunu ikimiz de yapmamıştık! İkimizde de böyle bir güç yoktu! Bunu yapabilecek tek bir ölümsüz tanıyordum.
Ama arabanın kapısı birden açılarak üzerime çarptı, küçük, narin, beyaz bir el uzanıp beni içeri çekti.
'İkiniz de çabuk olun!' dedi bir kadın sesi Fransızca. 'Neyi bekliyorsunuz, kilisenin bunun bir mucize olduğunu bildirmesini mi?'
Daha ne olduğunu anlamadan deri koltuğun üzerine çekilmiştim. Louis'yi
de üzerime çekmiştim. Louis arabanın içinde arka
koltuğa geç-
V
506 I ANNE RICB
mek için çabalıyordu.
Porsche ileri atıldı. Farlarının önünden kaçan ölümlüleri sıyırıp geçti. Yanımda oturmuş arabayı süren ince figüre baktım. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, çamurlu şapkası gözlerinin üzerine indirilmişti.
Kollarımı ona dolamak, onu öpücüklerle ezmek, yüreğimi onun yüreğine dayayıp başka her şeyi unutmak istiyordum. Bu aptal yeni

vampirlerin canı cehenneme. Ama park yerinin çıkışında keskin bir dönüş yaptığında Porsche neredeyse devrilecekti. Sonunda caddeye çıktık.
'Gabrielle, dur!' diye bağırdım, elim kolunu yakalamıştı.
'Onları
böyle yakan sen değildin...!'
'Tabi ben değildim,' dedi keskin Fransızcasıyla. Hâlâ bana dönüp bakmamıştı. İki parmağıyla direksiyonu çevirip bize yeniden doksan derecelik bir dönüş yaptırırken dayanılmaz görünüyordu.
Anayola
çıkıyorduk.
'Bizi Marius'tan uzaklara götürüyorsun!' dedim. 'Dur.' 'O zaman söyle ona da arkamızda bizi izleyen arabayı yakıversin!' diye bağırdı. 'O zaman dururum.' Gaz pedalını sonuna dek bastırdı, gözleri önündeki yola kilitlenmiş, elleri deri kaplı direksiyona yapışmıştı.
Geri dönüp Louis'nin omuzu üzerinden baktım. Canavar gibi bir kamyonet inanılmaz bir hızla yaklaşıyordu. Aşırı büyük bir cenaze arabası gibi görünüyordu. Kocaman ve siyahtı. Basık burnu boyunca bir dizi krom diş sıralanmıştı, içinde dört ölümsüz dumanlı camdan bize bakıyorlardı.
'Onlardan kaçabilmek için bu trafikten kurtulmamız gerek!' dedim.
'Geri dön. Amfiye git. Gabrielle, geri dön!' Ama beni dinlemiyordu. Önümüzden giden arabaları çılgınca solluyor, kimilerini panik içinde yolun yanına kaçırıyordu. Arkamızdaki araba yaklaşıyordu.
'Bu bir savaş arabası!' dedi Louis. 'Önüne demir bir çamurluk takmışlar. Bizi ezmeye çalışacak bu küçük canavarlar!' Oh, burada yanlış yapmıştım. Onlan önemsememiştim. Bu modern çağda kendi güçlerimi anlıyordum ama onlannkini düşünmemiştim.
Şimdi onları Cehennem Krallığına gönderecek tek ölümsüzden giderek uzaklaşıyorduk. Pekâlâ, onlarla başa çıkmak bana haz verecekti. Önce camlarını paramparça edecektim, sonra bir bir başlarını koparacaktım. Pencereyi açtım, iyice dışarı uzanıp arabanın üzerine tırmandım. Onlara gözlerimi dikmiş, camın arkasındaki çirkin beyaz

yüzlerine bakarken rüzgâr saçlarımı kırbaçlıyordu. Anayola açılan rampaya tırmanırken neredeyse tepemize çıkıyorlardı.
İyi. Birazcık daha yaklaştıklarında sıçrayacaktım. Ama arabamız

durmak üzereydi. Gabrielle önündeki yolu alamıyordu.
'Sıkı tutun, hazır ol, geliyor!' diye çığlık attı. 'Hem de nasıl!' diye bağırdım, bir anda arabanın üzerine sıçrayıp onlarla birlikte bir şahmerdan gibi uzaklaşacaktım. Ama o anı yakalayamadım. Tüm güçleriyle bize çarptılar, bedenim havada uçtu, anayolun yan tarafına düştüm. Porsche önümden fırladı, o da havaya uçtu.
Araba daha yere düşmeden Gabrielle'nin yan kapıdan fırladığını gördüm. Şimdi ikimiz de çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorduk.
Birdenbire kulakları sağır edici bir gürültüyle araba patladı. louis!' diye haykırdım. Alevlere doğru süründüm. Onun arkasından arabanın içine girecektim. Ama arka kapının camları kmlmış ve Louis oradan dışarı fırlamıştı. Tam ona yetiştiğim sırada kaldırıma çarptı.
Pelerinimle üzerinden duman tüten giysilerine vurmaya başladım, Gabrielle de aynı şeyi yapmak için ceketini çıkarıyordu. Kamyonet yukarda, ana yolun kenarındaki parmaklıkta durmuştu.
Yaratıklar kocaman beyaz böcekler gibi yere atlıyor ve aşağı doğru
koşuyorlardı.
Onları karşılamaya hazırdım.
Ama en öndeki bize doğru kayarak inerken yeniden orak havaya yükseldi. Aynı ürkütücü, doğaüstü çığlık duyuldu, bize doğru gelen yaratığın yüzü onu çevreleyen kavuniçi alevlerin arasında siyah bir maskeye dönüştü. Bedeni korkunç bir dans yapar gibi kıvranıyordu.
Diğerleri geri döndüler ve anayolun altından kaçmaya başladılar.
Onların peşinden gidecektim ama Gabrielle bana sarılmış ve gitmeme izin vermiyordu. Gücü beni kızdırmış ve şaşırtmıştı. 'Dur, kahrolsun!' dedi. 'Louis, yardım et bana!' 'Bırak beni!' dedim öfkeyle. 'Onlardan birini istiyorum, yalnızca birini. Sürünün en sonundakini yakalayabilirim!' Ama beni bırakmıyordu ve onunla dövüşmeye

kalkışmayacağım kesindi. Şimdi Louis de ona katılmıştı, birlikte kızgın ve umutsuz bir biçimde yalvarıyorlardı bana.
'Lestat, peşlerinden gitme!' dedi Louis. Kibarlığının son kırıntılarını da yitirmek üzere olduğunu duyabiliyordum. 'Başımıza yeterince çok şey geldi. Şimdi burayı terketmeliyiz.' 'Tamam,' dedim. Vazgeçmiştim. Üstelik çok geç olmuştu. Yanık vampirden dumanlar ve alevler çıkıyordu. Ötekiler arkalarında hiçbir iz bırakmadan sessizliğin ve karanlığın içine dalmışlardı. Çevremizde birden yalnızca bomboş gece kalmıştı. Yalnızca yukarlardaki anayol trafiğinin gök gürültüsü gibi sesi duyuluyordu.
Biz ise buradaydık, üçümüz bir arada duruyor, yanan arabanın ışıklarına bakıyorduk.

Louis kaygılı bir hareketle yüzündeki isleri sildi. Beyaz gömleği kirlenmiş, uzun kadife opera pelerini yanmış ve yırtılmıştı. Ve Gabrielle buradaydı. Aradan geçen bunca zamanda hiç değişmemişti. Tozlu haki safari ceketi ve pantolonu, güzelim başının üzerinde ezilmiş şapkası ile haşarı bir oğlan çocuğu gibiydi. Kentin gürültülerinin arasından yaklaşan sirenlerin ince çığlıklarını duyduk.
Yine de hareketsiz duruyorduk. Bekliyor ve birbirimize bakıyorduk. Hepimizin Marius'u beklediğini anlıyordum. Bunun Marius olduğu kesindi. O olmalıydı. Marius bizimleydi, bize karşı değildi.
Şimdi bizi yanıtlayacaktı.
Adını söyledim alçak sesle. Anayolun altında uzanan karanlığın içlerine, uzaklarda çevreyi saran tepelerin üzerindeki sonu gelmez küçük evlerin aralarına bakmaya çalıştım.
Ama duyabildiğim tek şey sirenlerin seslerinin giderek yükseldiğiydi, bir de yukardaki bulvardan aşağıya doğnı inmeye başlayan insanların mırıltılan duyuluyordu.
Gabrielle'nin yüzünde korku gördüm. Ona doğru uzandım, yanına doğru yürümeye başladım. Ölümlüler giderek yaklaşıyorlardı, anayolun üzerinde arabalar durmuştu.
Birden sımsıcak sarıldı bana. Ama aynı zamanda acele etmemi işaret ediyordu.

‘Tehlikedeyiz! Hepimiz,’ diye fısıldadı. ‘Korkunç tehlike. Gel!’
3
Sabahın beşi olmuştu. Carmel vadisindeki çiftlik evinin cam kapıları önünde yalnız başıma duruyordum. Gabrielle ve Louis dinlenecekleri bir yer bulmak için birlikte tepelere gitmişlerdi. Kuzeyden gelen bir telefon bana müzikçilerimin Sonoma’da saklandıktan yerde güvenlikte olduklarını bildirmişti. Elektrikli parmaklıkların ve kapıların arkasında çılgın bir parti veriyorlardı. Polis ve basının kaçınılmaz sorularına gelince, bunlar biraz bekleyecekti.
Şimdi her zaman yaptığım gibi yalnız başına sabah ışıklarını bekliyor ve Marius’un niçin kendini göstermediğini merak ediyordum.
Niçin önce bizi kurtarmış sonra da tek bir söz söylemeden ortadan kaybolmuştu.
‘Bunun Marius olmadığını düşün bir,’ demişti Gabrielle
endişeli
bir sesle. Odada ileri geri dolaşıyordu. ‘Sana söylüyorum, ezici
bir

kötülük duygusu hissettim. Onların olduğu gibi bizim de tehlike içinde olduğumuzu hissettim. Amfinin dışına çıktığımızda hissettim bunu. Yanan arabanın yanında dururken de hissettim. Bu Marius değildi, eminim...’
‘Bunlarda neredeyse barbarca bir yan var,’ dedi Louis.
‘Neredeyse
ama tam da barbarca değil...’
‘Evet, neredeyse yabanıl,’ diye yanıtlamıştı Gabrielle, bakışlarıyla onu onayladığını gösteriyordu. ‘Üstelik bu Marius olsa bile onun seni kurtarmasının nedeninin sonradan öcünü kendi istediği gibi almak olmadığını nereden biliyorsun?’
‘Hayır,’ demiştim, yavaşça gülüyordum. ‘Marius öç almak istemiyordu yoksa bunu şimdiden yapmış olurdu. Bu kadarını biliyorum.’
Ama Gabrielle’ye yalnızca bakmak bile beni çok heyecanlandırıyordu. Eskisi gibi yürüyor, elleriyle eskiden tanıdığım hareketleri yapıyordu.

Ve ah, yıpranmış safari giysisi. İki yüzyıl sonra hâlâ yılmaz bir araştırmacıydı o. Sandalyenin üzerine bir kovboy gibi oturmuş, çenesini ve ellerini sandalyenin yüksek arkalığına dayamıştı. Konuşacak, birbirimize anlatacak öyle çok şeyimiz vardı ki korkamayacak kadar mutluydum.
Üstelik korkmak dayanılmaz bir şeydi, çünkü şimdi çok ciddi hesap yanlışları yapmış olduğumu biliyordum. Bunu ilk kez Louis içindeyken Porsche patladığında anlamıştım. Bu küçük savaşım tüm sevdiklerimi tehlikeye atmıştı. Bütün kötülükleri üzerime çekeceğimi düşünerek aptallık etmiştim.
Tamam, konuşmamız gerekiyordu. Kurnaz olmalıydık. Çok dikkatli olmalıydık.
Ama şimdilik güvenlikteydik. Gabrielle'yi sakinleştirmek için bunları söyledim. O ve Louis burada kötülüğü hissetmiyorlardı. Vadiye gelirken bizi izlememişti. Ben hiç hissetmemiştim. Genç ve aptal ölümsüz düşmanlarımız korkuyla kaçmışlardı, istersek hepsini yakabilecek bir gücümüzün olduğunu sanıyorlardı.
'Biliyor musun, yeniden buluşmamızı binlerce, binlerce kez getirdim gözümün önüne,' demişti Gabrielle. 'Ve bir kez bile aklıma böyle bir şey olacağı gelmedi.'
'Bence her şey nefis gitti!' dedim. 'Bir an için bile sizi oradan çıkarmayı başaramayacağımı düşünmedim! Elinde orak tutanı boğazından yakalayıp amfiye fırlatmak üzereydim. Ötekinin geldiğini de görmüştüm. Onu ikiye ayırabilirdim. Tüm bunlarda canımı sıkan tek şey onlardan birini ele geçirememiş olmam.' 'Sen, Mösyö, başa çıkılmaz bir çocuksun!' dedi. 'Seninle uğraşmak olanaksız! Sen, sen... Marius ne demişti senin için. Sen en lanet olası yaratıksın! Ben de onunla tümüyle aynı fikirdeyim.'

Neşe içinde güldüm. Böylesine tatlı övgüler. Üstelik de o güzelim
eski Fransızca'yla söyleniyordu.
Louis, Gabrielle'ye hayran kalmıştı. Gölgelerde oturmuş onu izliyordu.

Her zamanki gibi çekingen ve düşünceliydi. Yeniden temiz ve bakımlı olmuştu. Sanki giysileri tümüyle onun emrine göre davranıyorlardı, sanki La Traviata'nın son sahnesini seyredip yeni dışarı çıkmış, kafelerde menıier masalarda şampanya içen ölümlüleri ve önümüzden geçen son moda atlı arabaları seyrediyorduk. Yeni bir sözleşme oluşmuştu. Gözkamaştırıcı bir enerjimizin olduğunu hissediyordum. Üçümüz birlikte insan gerçekliğini reddediyorduk, tüm kabilelere, tüm dünyalara karşı çıkıyorduk. Derin bir güvenlik duygusu kaplamıştı içimi, durdurulamaz bir ivme kazanmıştım. Bunu onlara nasıl açıklayacaktım. 'Anne, kaygılanmayı bırak,' demiştim sonunda. Her şeyi yerine yerleştirmeyi, arı bir dinginlik yaratmayı umuyordum.
'Tüm bunların hiçbir anlamı yok. Düşmanlarını yakacak denli güçlü bir yaratık ne zaman istese bizi bulur ve canı ne isterse onu yapar.' / 'Ve bunu düşünmek benim kaygılanmamamı sağlayacak öyle mi?' demişti Gabrielle.
Louis'nin başını salladığını gördüm.
'Bende senin güçlerin yok,' demişti yalın bir sesle. Yine de bu şeyi hissettim. Sana söylüyorum, bu yabancı bir şeydi, hiç uygarlaşmamış bir yaratıktı. Onu anlatacak daha iyi bir sözcük bulamıyorum.'
'Alı, yine tam doğru tanıyı koydun,' diye araya girmişti Gabrielle.
'Bütünüyle yabancı bir varlıktı bu, sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi...'
'Oysa senin Marius'un çok uygar biri,' diye diretti Louis. 'Felsefeye gömülmüş o. Onun öç almayacağını bilmenin nedeni de bu zaten.'
Yabancı? Uygarlaşmamış?' İkisine de bakmıştım. 'Peki ben niçin hissetmiyorum onun kötülüğünü?' diye sormuştum. 'Mon Dieu, bu her şey olabilir, '»demişti sonunda Gabrielle. 'Senin o müziğin var ya, ölüleri bile uyandırabilir o.' Son gecenin bulmacaması mesajı geldi aklıma: Lestat!
Tehlike.
Ama şafağın sökmesi çok yakındı, bunlarla kafamı yoracak zaman kalmamıştı. Üstelik bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Belki bulmacanın bir başka parçasıydı yalnızca, belki de değildi. Ve şimdi birlikte gitmişlerdi. Cam kapıların önünde yalnız başıma durmuş Santa Lucia

Dağları üzerinde ışığın giderek daha parlak oluşunu seyrediyor ve düşünüyordum:
'Neredesin Marius? Kahrolsun, niçin kendini göstermiyorsun?'
Gabrille'nin söylediği her şey doğru olabilirdi pekâlâ. 'Bu senin için bir oyun mu?'
Peki onu gerçekten çağırmamış olmam da benim için bir oyun

muydu? Yani iki yüz yıl önce bana yapmamı söylediği şeyi mamıştım. Gizli sesimi tüm gücümle yükselterek çağırmamıştim onu Tüm savaşlarım sırasında onu çağırmamak bir gurur sorunu olmuştu. Ama gururun ne anlamı vardı şimdi? Belki de benden bu çağrıyı bekliyordu. Belki onu çağırmamı istiyordu.
İçimdeki tüm eski acılık ve inatçılık dağılmıştı şimdi.
Niçin en
azından bir çaba göstenneyeyim ki?
Gözlerimi kapadım, o eski on sekizinci yüzyıl gecelerinde Kahire ve Roma sokaklarında ona seslendiğimden bu yana yapmadığım bir şeyi yaptım. Sessizce çağırdım onu. Sessiz çığlığın içimden yükseldiğini, boşlukta yolculuğa çıktığını hissettim. Dünyayı geçtiğini, yavaş yavaş zayıfladığını ve söndüğünü neredeyse hissedebiliyordum!
Bir anda gözümün önünde son gece gördüğüm o uzak ve tanımadığım yer canlandı. Kar, sonu gelmeyen kar, taştan yapılmış garip bir yapı, pencereleri buzla kaplıydı. Bir yükseltinin üzerinde garip modern bir alet vardı. Büyük gri bir metal disk bir eksen üzerinde dönüyor ve yeryüzünün göklerini birbirini keserek geçen görünmez dalgalan kendine çekiyordu.
Televizyon anteni! Kar yığınları arasından bir uyduya uzanıyordu bu anten! Yerdeki kırık camlar bir televizyon ekranının camlarıydı.
Bunu görmüştüm. Taş sıra... kırık bir televizyon ekranı.
Gürültü.
Görüntü siliniyordu.
MARIUS!
Tehlike. Lestat. Hepimiz tehlikedeyiz. O...yapamıyorum...
Buz.

Buza gömüldü. Taş zeminde kırık camların ışıltısı, taş sıra boş, hoparlörlerden Vampir Lestat'ın notalan yankılanıyor. 'O...
Lestat,
bana yardım et! Hepimiz... tehlike. O...
Sessizlik. Bağlantı kopmuştu.
MARIUS!
Bir şeyler vardı, ama çok sönüktü. Tüm yoğunluğuna karşı öylesine sönüktü ki!
MARIUS!
Pencereye dayanmış giderek parlaklaşan sabah ışığına bakıyordum. Gözlerim yaşarıyor, pencerenin sıcak camına dokunan parmaklarımın ucu yanıyordu.
Yanıt ver bana, Akaşa mı bu? Bunları yapanın Akaşa olduğunu mu söylüyorsun? Akaşa mıydı?
Ama güneş dağların üzerinde yükseliyordu. Öldürücü ışıklar vadinin üzerine yayılmaya başlamıştı.
Evden dışarı fırladım, tarlayı geçtim, tepelere doğru koşmaya başladım. Gözlerimi korumak için kolumla siper yapıyordum. Birkaç saniye içinde yeraltı sığınağıma ulaşmıştım, taşı geri çektim, kabaca oyulmuş basamaklardan aşağı indim. Bir dönüş daha, bir tane daha, sonunda soğuk ve güvenli karanlığın içindeydim, toprak kokuyordu, minik odanın çamurlu zeminine yattım, yüreğim çarpıyor, bacaklarım titriyordu. Akaşa! Senin o müziğin var ya, ölüleri bile uyandırabilir o. Marius onları yerleştirdiği yere bir de televizyon koymuştu tabi. Uydu yayınları alıyorlardı. Video filmlerini görmüşlerdi! Bunu biliyordum, en küçük ayrıntısına dek anlatılmışçasına biliyordum bunu.
Onlann tapınağına indirmişti televizyonu. Tıpkı yıllar yıllar önce onlara filmler götürdüğü gibi.
Ve Akaşa uyanmıştı. Senin o müziğin var ya, ölüleri bile uyandırabilir o. Yeniden yapmıştım aynı şeyi. Oh, yalnızca gözlerimi açık tutabilmek istiyordum. Eğer güneş doğmuyor olsaydı tüm bunlan düşünebilecektim. Akaşa, San Francisco'daydı. Bizim öylesine yakınımıza gelmişti, düşmanlanmızı yakmıştı. Yabancı, bütünüyle

yabancı, evet. Ama uygariaşmamış, hayır, yabanıl değil. Akaşa böyle değildi.
Yalnızca yeni uyanmıştı uykusundan benim tannçam. Kozasından çıkan göz kamaştına bir kelebek gibi uyanmıştı. Dünya onun için neydi ki?
Nasıl gelmişti yanımıza? Ne düşünüyordu acaba' Hepimiz için tehlike. Hayır. Buna inanmıyorum! Düşmanlarımızı öldürmüştü. Bize gelmişti. Ama artık üzerime çöken uykusuzluk ve ağırlığa daha fazla dayanamıyordum. Tüm heyecanım ve şaşkınlığım arı bir duyguya çözülüyordu. Bedenim toprağın üzerinde gevşemiş bir biçimde yatıyordu.
Birden elimin üzerine konan bir el hissettim.
Soğuk mermerden bir el, ya da hemen hemen bu kadar güçlü.
Karanlıkta gözlerim açıldı. El daha sıkı yakaladı. İpek bir saç yığını yüzümü okşadı. Soğuk bir el göğsümün üzerinden dolandı.
Oh, lütfen, sevgilim, güzelim, lütfen, demek istiyordum. Ama gözlerim kapanıyordu! Dudaklarım kımıldamıyordu. Bilincimi yitiriyordum.
Güneş yükselmişti.
BİTIÎ